

Giới thiệu Thanh Triều Ngoại Sử 2

Đệ nhị bộ: Ngọa Long tái thế

Số chương: 135

Thể loại: kiếm hiệp

Đây là phần hai của bộ truyện Thanh Triều Ngoại Sử phần một, mời các bạn đón đọc.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Thiên hạ tầm biến (thượng)

Ánh tà dương nghiêng nghiêng chiếu lên con đường đầy tuyết, thỉnh thoảng vài con gió thổi qua, những tán cây dao động, tuyết trên cành rơi xuống hai bên vệ đường, trên trời lác đác tiếng quạ kêu.

Giữa đám bụi tuyết tung tóe ấy có hai kỵ mã ngựa phi nước đại, một tiếng hô lớn xen lẫn tiếng ngựa hí, cặp kỵ mã đã dừng lại.

Người có da mặt nhẵn nhụi trở bụi cây bên đường:

- Nhìn kia!

Nói rồi hần nhảy xuống đất.

Tên đồng bạn mặt mày râu ria lồm chồm cũng vội theo xuống, khạc nhổ một cái rồi nói:

- Mẹ nó, lại thêm một thầy ma!

Dứt lời tên râu ria bước tới quan sát cái xác, người chết là một thanh niên, mặt mày sáng sủa, có điều gầy ốm xanh xao, mặc chiếc áo nâu quần đen, trên mình máu me lem lổ, da thịt lờ toét, xem qua là biết đã bị đánh đập dã man trước khi chết, rồi bị ném vào bụi cây này không lâu.

Hần nhìn cái xác xong, dòi mắt nhìn con đường xuyên qua hai vách núi thẳng đứng cao chót vót phía trước. Đương nhiên hắn biết bọn sơn tặc đang phục kích ở đó.

- Đi thôi!

Hần nhìn đồng bạn giục. Hai người như gặp phải ma đuổi quỷ rượt, lập tức phóng lên ngựa cho ngựa quay đầu chạy mất. Bỏ lại cái xác. Một lát nữa nơi đây sẽ rơi rớt một vài khúc xương người, cũng có thể không còn sót một tí gì vì bọn sói lang sẽ làm sạch hết.

Màu sắc ánh tà dương lúc bấy giờ trở thành đỏ ửng, gió vù vù thổi mạnh.

Cách đó hai mươi dặm, trên con đường cái quan nối liền tỉnh Thanh Hải và Tứ Xuyên, một đoàn binh mã đang di chuyển chậm rãi trên con đường đóng băng trơn trượt. Hai người cưỡi ngựa đi đầu là Triệu Phật Tiêu và Tô Khất.

Triệu Phật Tiêu đưa mắt nhìn trời, thấy vàng thái dương đã hạ son, cảnh vật hai bên đường đắm chìm trong những tia nắng cuối ngày.

Trong lòng họ Triệu lo lắng, quay sang Tô Khất nói:

- Tội thám mã đi lâu vậy mà vẫn chưa về...

Tô Khất cũng đang ngẩng đầu nhìn ngọn núi cao ngút tận mây xanh, bốn bề khi này vắng tanh vắng ngắt, không có ai ngoài quân đoàn của chàng. Tô Khất nhủ bụng con đường xuyên qua hai vách núi eo hẹp hiểm trở, nếu mà có mai phục thì chắc chắn phải là nơi đó... chàng lắc đầu:

- Cứ chờ thêm một lát, đừng để trúng diệu hổ ly sơn.

Triệu Phật Tiêu gật đầu, nhưng trong bụng vẫn còn lo, lại đưa mắt nhìn hai vách núi.

Bấy giờ thiên hạ đại loạn, đạo tặc nổi lên như kiến cỏ nên có rất nhiều người mất mạng ở đoạn đường xuyên Ái Gia Cốc. Mà bọn cướp núi này, chàng nghe nói do ba người cầm đầu, người đầu đảng tên Thạch Vô Song, tự xưng đại vương, người thứ hai tên Trình Kiến Nam, còn người thứ ba là Chu Thanh Hải. Ba tên cướp tụ đến một ngàn lâu la và mấy trăm cỗ xe ngựa, đi cướp bóc kiếm ăn. Quan huyện tỉnh Thanh Hải đem quân đi trấn áp mãi

không được, phải treo giải ba nghìn quan tiền để thưởng người bắt ba tên cướp đó, nhưng nào có ai dám đứng đến bọn chúng?

Lại nữa, Triệu Phật Tiêu nén tiếng thở dài, nhũ bụng hiện giờ quân thiếp giáp còn chưa đến hội quân với quân đoàn của chàng và Tô Khất, ngộ nhờ bọn cướp tấn công lúc này... đó là chưa tính chuyện tam mệnh đại thần cho người vây đánh bọn chàng..

Triệu Phật Tiêu nghĩ đến đây gương mặt như sắc trời u ám, bỗng chàng nghe phía sau có tiếng ngựa hí truyền đến, vội cùng Tô Khất giục ngựa đi coi.

Hai người thấy bốn tên lính đang hí hục đẩy chiếc xe ngựa, xe mất cân bằng nghiêng sang một bên, bánh xe lún xuống bùn. Một tên lính dùng roi quất vào mông ngựa, nhưng ngựa càng kéo mạnh, bánh xe lại càng lún sâu hơn.

Tô Khất phóng ngay xuống đất, bảo binh sĩ giật lùi xe lại một chút, sau đó chàng lấy thanh đại đao của mình lót ở phía trước bánh xe, rồi dùng roi đánh thật mạnh vào mông con ngựa, nó chồm tới, bánh xe đã thoát được vũng bùn.

Tô Khất nhặt đao tra vào vỏ, đến gần cửa sổ xe nói:

- Đã kinh động đến cô nương, cô không sao chứ?

Không có tiếng trả lời, Tô Khất vén rèm nhìn vào bên trong cỗ xe. Một cô gái vóc dáng nhỏ nhắn như liễu đang ngồi tựa vào vách xe, nàng không quá mười sáu mười bảy tuổi, đầu tóc dính đầy bụi, gương mặt nàng cũng bơ phờ và lấm lem nước mắt, tuy vậy vẫn không giấu được vẻ diễm lệ. Trên mình cô gái khoác một bộ hi phục, chiếc áo bị rách một mảng lớn, hai mũi hài cũng bị rách, đôi tay nàng bị trói lại bằng một sợi thừng, vùng da nơi cổ tay trắng muốt của nàng như một chùm hoa sứ bị trói chặt bởi một sợi thừng to bằng bó đuề.

Tô Khất nhìn cô gái một lúc chàng buông rèm.

Khi này hai tên thám mã đã trở về bẩm báo gì đó với Triệu Phật Tiêu. Họ Triệu nghe xong, lại gần Tô Khất nói:

- Hạ quan thấy trời đã sắp tối chỉ bằng chúng ta tới thị trấn phía trước tìm nhà trọ nghỉ lại một đêm, đợi sáng mai khởi hành qua Ải Gia Cốc?

Tô Khất gật đầu.

Một binh sĩ nghe vậy trong lòng thoáng suy tư, khẽ đưa mắt nhìn xung quanh nhưng chỉ thấy một màu vàng mờ nhạt xa tít tận chân trời.

Khi quân đoàn của Tô Khất và Triệu Phật Tiêu đi đến thị trấn thì ánh tà dương chỉ còn chiếu những tia sáng cuối cùng của một ngày, xa xa vọng lại vài tiếng gầm thét của loài lang sói.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Thiên hạ tầm biến (hạ)

Trên những thảm cỏ cũng dẫn đến Tứ Xuyên, tuyết phủ trắng xóa. Con gió vu vu thổi đến lạnh buốt xương. Gió tung bụi tuyết đầy trời. Những đôi cây chấp chùng cũng đang phủ tuyết trắng, lốm đốm trên những cành cây khẳng khiu. Cảnh vật đang chìm đắm trong điều hiu hoang đã thê lương.

Đột nhiên, từ trong bãi tuyết mênh mông có tiếng vó ngựa vang lên rồi rạc. Con ngựa vượt đường tây bắc đang cố gắng kéo chiếc xe, bước từng bước chân khó khăn như đang mỗi một vì giá lạnh và con đường khúc khuỷu trơn trượt. Tiếng hét của người phu xe cầm cương vang lên, phá tan bầu không khí tĩnh mịch:

- Nhanh lên! Nhanh lên! Nhanh thêm nữa nào!

Trong xe, Tiêu Phong đang ngồi trầm ngâm nhìn vào khoảng không vô định, trên mình chàng khoác áo giáp bạc, hơi thở dồn dập vì mệt nhọc và lo âu. Ngồi cạnh Tiêu Phong là Nhạc Chung Kỳ. Chốc chốc Nhạc Chung Kỳ lại nói vọng ra, hỏi người đánh xe thôi thúc ngựa bước mau hơn.

Đã mấy lần Nhạc Chung Kỳ quay sang định bắt chuyện với Tiêu Phong, nhưng mỗi lần Nhạc Chung Kỳ mở miệng, lại ngó thấy ánh mắt Tiêu Phong chẳng hề lưu chuyển, Nhạc Chung Kỳ đành thôi.

Thế là trong suốt quãng đường từ tây bắc đến đây Nhạc Chung Kỳ chỉ biết than thầm, bởi từ khi Tiêu Phong rời tây bắc, đã không nói chuyện với ai, thậm chí cũng không thiết tha ăn uống, nghỉ ngơi.

Nhạc Chung Kỳ nhìn cái bóng chấp chùng của Tiêu Phong trên vách xe, trong đầu chợt hiện lên cảnh chủ soái đứng lạy ba lần, quỳ lạy ba lần, như truyền thống của người Trung Nguyên sau khi an táng người chết, lại nghĩ tới lúc Tiêu Phong bắt kịp quân đoàn của Tô Khất và Triệu Phật Tiêu, Nhạc Chung Kỳ không biết Tiêu Phong sẽ nói gì với cô gái kia?

Bất quá, Nhạc Chung Kỳ nghĩ cô gái đó cũng rất đáng thương, một thiếu nữ vốn không hiểu chuyện đời, ngây thơ vui vẻ, bỗng dưng phải ở lại một mình

kháng cự với mấy vạn quân binh. . .

Nhạc Chung Kỳ nhớ khi đó nàng đứng giữa rừng Kỳ Bàn, một cơn bão tuyết nổi lên tung tóe cả bầu trời, tứ bề có tiếng gió cuốn cuộn thổi tới như vang động, rồi một tiếng sấm sét kinh hoàng vọng đến, tiếp theo là tiếng leng keng, leng keng... thanh đoản đao trên tay nàng đã rơi xuống đất.

Cổ tay cô gái bị Tiêu Phong nắm giữ, nàng hốt hoảng bước lùi lại nhưng Tiêu Phong lại dần đến, cho đến khi nàng lùi sát vào một thân cây.

Toàn thân cô gái run bần bật, đôi môi trắng bệch như người chết, há ra, cơ hồ như muốn nói to lên lời cầu khẩn trong lòng.

Nhạc Chung Kỳ nhớ nàng đã cố vùng vẫy để thoát khỏi bàn tay dính chặt như đĩa của Tiêu Phong, song chỉ khiến Tiêu Phong siết cổ tay nàng chặt hơn.

Một lát sau cô gái thôi không vùng vẫy, chỉ mở to đôi mắt. Lúc đó, Nhạc Chung Kỳ có thể hiểu được ngôn ngữ của đôi mắt ấy, nó như đang gào thét vào mặt Tiêu Phong: “Ngài là ma, là quỷ! Quân giết người! Ngài thật độc ác!”

- Thế nào?

Nhạc Chung Kỳ nhớ Tiêu Phong nhìn cô gái một chút nói:

– Bốn quan đã làm theo lời nàng, thả Tàn Thiên Nhân, tại sao nàng vẫn muốn tự vẫn, định nuốt lời với bốn quan?

Đôi mắt chứa đầy những tia bi phẫn của cô gái cụp ngay xuống. Tiêu Phong nhìn nàng thêm một chút nữa, thu tay về.

Thật lâu sau, hàng lông mi dài của cô gái vẫn cụp xuống, nhưng vì giật mình khi cảm bị nâng lên đột ngột, nên trong lúc hoảng hốt, mi mắt chợt nâng lên. Chỉ vài giây, song như thế cũng đã đủ nhận chìm bất kỳ người nào nhìn vào đôi mắt to và trong như nước đổ. Nhạc Chung Kỳ không phủ nhận rằng là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, đáng người thon thả, đôi hàng lông mày cong cong, chân mày xanh biếc, bên dưới cái mũi cao ráo là cái miệng nhỏ xíu, trông mới dịu dàng, thanh tú làm sao. Làn da cũng trắng nõn nà, mịn màng, tròn trịa như ngọc.

Tiêu Phong buông chiếc cằm nàng ra, chàng khom mình nhặt con dao lên nói:

- Nàng nghĩ nhát dao này có thể giải thoát cho nàng à?

Cô gái im lặng, Tiêu Phong nói:

- Nếu nàng muốn tự sát, trước tiên phải nghĩ đến hậu quả.

Đoạn Tiêu Phong gơ con dao lên trước mặt nàng, tiếp tục nói:

- Nàng có biết sau khi mũi dao này đâm vào trái tim nàng, nó cũng sẽ xuyên qua rất nhiều trái tim khác không? Nàng chết đi, tiếp theo là Tàn Thiên Nhân, kế đến là sư đệ hần, rồi tất cả những người trong hội. Nàng chết rồi đương nhiên bọn họ không ai có thể sống!

Cô gái vẫn giữ im lặng, nhưng Nhạc Chung Kỳ biết lời vừa rồi của Tiêu Phong đã đánh một đòn nặng vào nàng. . .

Nhạc Chung Kỳ suy nghĩ đến đây xe ngựa bỗng dừng lại. Tiêu Phong giật mình hoảng hốt hỏi:

- Tại sao xe dừng lại thành linh?

Nhạc Chung Kỳ cả mừng khi nghe chủ soái cuối cùng cũng chịu mở miệng.

- Để hạ quan đi xem

Sau khi ra ngoài một lát, Nhạc Chung Kỳ vào nói:

- Ngựa của chúng ta chạy đường xa, dưới trời tuyết giá lạnh nên nó bị mệt. Phu xe cho biết phải tìm nơi ẩn trú để lấy rom cho ăn, và cho nó nghỉ trước khi tiếp tục lên đường.

Tiêu Phong chau mày, Nhạc Chung Kỳ nói:

- Chỉ tạm dừng một chút, Phủ Viễn tướng quân đừng lo.

Tiêu Phong vẫn chau mày, Nhạc Chung Kỳ biết Tiêu Phong muốn bắt kịp quân đoàn của Tô Khất và Triệu Phạt Tiêu đề cùng đi Ai Gia Cốc.

- Tô phó tướng nhất định sẽ chờ chúng ta ở Diêm Thành.

Nhạc Chung Kỳ nói rồi, cặp chân mày của Tiêu Phong vẫn không giãn ra, Nhạc Chung Kỳ lại nói:

- Hay là nhân lúc này tướng quân cũng ngủ một chút đi? Hạ quan xem ngài mệt mỏi lắm rồi.

Tiêu Phong chậm rãi lắc đầu, chàng chỉ mong có thể lên đường càng nhanh càng tốt, bằng mọi giá, chàng và Nhạc Chung Kỳ cũng phải đến yểm trợ cho

Tô Khắt và Triệu Phật Tiêu.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hắc điểm Diêm Thành

Tờ mờ sáng Tô Khắt đã dậy, xò giày vào chân. Chàng đi đến bên cửa sổ phòng trọ mở cửa sổ nhìn ra sân, bên ngoài tuyết rơi nặng hạt, dưới đất tuyết phủ dày ba tấc.

Tô Khắt vừa nhìn cảnh quan bên ngoài vừa nghĩ đến bọn huyết trích tử, từ tây bắc đến nơi này, không khi nào chàng không đề phòng bọn này, so với sơn tặc, bọn huyết trích tử còn đáng sợ hơn, nhưng bọn chúng tuyệt không lộ diện.

Sau khi làm vệ sinh cá nhân và ăn uống qua loa, Tô Khắt xuống lầu tìm Triệu Phật Tiêu. Diêm Thành hắc điểm khá to, gồm hai tầng lầu, rộng gần một mẫu rưỡi. Tuy có rất nhiều phòng trọ nhưng những người ở trọ lúc bấy giờ đều là binh lính Chính bạch kỳ. Hiện thời từng tốp lính đang tuần tra dưới lầu. Một tốp lính thấy chàng bèn dừng lại chào, Tô Khắt gật đầu.

Tốp lính đó đi rồi, bỗng trong mắt Tô Khắt nổi lên một đám mây mù nghi ngại. Còn đang suy nghĩ, chàng thấy Triệu Phật Tiêu bước ra từ nhà cù, theo sau là cận vệ của Triệu Phật Tiêu, trên tay bung một cái mâm. Hai người thấy Tô Khắt cũng làm lễ chào. Tô Khắt cho cả hai miễn lễ, tiến lại nhìn xuống mâm, thức ăn vẫn còn nguyên.

Triệu Phật Tiêu lắc đầu.

Tô Khắt biết Triệu Phật Tiêu đã tận sức, không nổi trách. Chàng nhìn vào nhà cù, cô gái đang nằm nhắm mắt trên một đồng rom, chẳng biết là ngủ hay chẳng? Tô Khắt nhìn nàng một chút hạ giọng nói gì đó với tên lính và Triệu Phật Tiêu. Hai người lắng nghe, gật gù cho là phải.

Lại nói tới Nhạc Chung Kỳ và Tiêu Phong.

Khi này phu xe cho ngựa chạy hướng chợ Hồ Lô, qua khỏi chợ một dặm là tới Diêm Thành.

Nhạc Chung Kỳ vén rèm cửa sổ nhìn ra ngoài nói:

- Chúng ta sắp tới Diêm Thành.

Qua mấy đêm không ngủ, gương mặt Tiêu Phong xanh như tàu lá, chàng ngồi im như tượng, vẻ như không nghe Nhạc Chung Kỳ nói chuyện với mình. Nhạc Chung Kỳ dứt lời thấy Tiêu Phong lơ đãng nhìn ra cửa sổ, bèn gọi một tiếng, đến khi gọi đến lần thứ ba, Tiêu Phong mới phản ứng. Chàng nhìn Nhạc Chung Kỳ, suy nghĩ một lúc rồi trả lời:

- Đợi khi trời tối hẳn đi Diêm Thành.

Nhạc Chung Kỳ có hơi khó hiểu, nhưng vẫn bảo phu xe cho ngựa rẽ vào chợ. Xe ngựa dừng lại trước một tú lều tao nhã.

Tiêu Phong thay chiến y bằng một bộ y phục màu lam trước khi xuống xe. Áo quần trắng nếp trông chàng thật phong nhã, không đáng sợ như ngoài sa trường. Nhưng khuôn mặt tuấn tú của chàng trông vẫn vô cùng mệt mỏi, dưới hai bông mắt có quầng thâm, tuy nhiên từ trên mình chàng vẫn toát ra phong thái oai nghiêm ngời ngời.

Ba người theo chân tiểu nhị lên lầu, bấy giờ là chính Ngọ nên tú lều đông khách, người ra kẻ vào nườm nượp. Phần đông là khách giang hồ, đang ồn ào đàm luận về cục diện võ lâm, người nào người nấy khoe khoang kiến thức của mình.

Tiểu nhị dẫn bọn Tiêu Phong đến chiếc bàn kê bên lan can, rót trà vào chung rồi chờ khách gọi món. Nhạc Chung Kỳ kéo ghế định mời Tiêu Phong ngồi nhưng Tiêu Phong khẽ lắc đầu ra hiệu không cần, đoạn chàng tự kéo ghế ngồi. Nhạc Chung Kỳ và phu xe cũng ngồi vào bàn.

Nhoáng mắt bữa trưa được dọn lên, gồm một đĩa đậu que xào nấm đông cô sốt dầu hào, một đĩa thịt dê xào tỏi ớt, một đĩa mì gà xào măng, và một tô canh sườn non hầm khoai lang.

Bọn Tiêu Phong cầm đũa chuẩn bị ăn...

Rầm!

Từ quán đang xôn xao chợt tắt ngấm.

- Mẹ kiếp! Điếc tai quá, con bà hai đưa tụi nó!

Sau tiếng đập bàn là giọng nam nhân.

Tiêu Phong buông đũa nhìn người vừa lên tiếng mắng chửi, thấy đó là một thanh niên vạm vỡ, khuôn mặt chữ điền, cằm bạnh, tay chân thô ráp, tướng tá cục mịch như các lực điền. Tiêu Phong thấy người đó nhìn xuống lầu, chàng cũng ghé đầu qua lan can nhìn xuống lầu.

Thì ra người làm mất nhả hứng tên mặt điền là hai ông cháu bán lục lạc trống gỗ. Ông lão đứng sau cái sạp, đương chăm chú son son phết phết, đứa bé trai chừng tám chín tuổi cầm hai cái trống lục lạc, lắc qua lắc lại.

Nhạc Chung Kỳ cũng thấy hai ông cháu, nén một tiếng thở dài, ông lão kia nom cao nhất cũng chỉ năm mươi mấy sáu mươi tuổi thôi, nhưng gương mặt khắc khổ hơn cha chàng rất nhiều. Lại nữa, đầu ông ta bạc trắng, da dẻ cũng tái mét như bị bệnh lâu ngày. Còn đứa bé thì, vừa đen đúa vừa gầy nhom, mới mấy tuổi đầu mà phải bươn chải kiếm ăn, chẳng bì mấy đứa con chàng trắng trẻo mập mạp, ở nhà cao cửa rộng, ngay dưới chân thiên tử, suốt ngày chỉ biết ăn, học rồi ngủ.

Tiêu Phong nhìn hai người một chút nói gì đó với Nhạc Chung Kỳ. Nhạc Chung Kỳ vâng lời đi xuống lầu. Chưa đầy một phút sau hai ông cháu bán trống lục lạc đã theo Nhạc Chung Kỳ lên lầu.

Tiêu Phong chờ hai người tới gần, ánh mắt lộ hàn quang của chàng dịu xuống, mỉm cười nói với thằng bé:

- Tiểu đệ, bọn huynh mua trống gỗ của đệ, chừng này đủ chưa?

Chàng nói rồi lấy trong áo năm thời bạc đưa thằng bé. Ông lão há hốc miệng, kêu cháu trả tiền lại thì Tiêu Phong nói:

- Số tiền này bọn vân bối tặng tiểu đệ. Hiện thời thiên hạ bốn bề loạn lạc, chiến hỏa liên miên, nhưng phương bắc vẫn thái bình hơn một chút. Nơi này hãy còn là hiểm địa, ông và tiểu đệ không nên ở đây.

Ông lão đưa Tiêu Phong trống gỗ, nói:

- Đa tạ các vị, ơn đức các vị, hai ông cháu tôi sẽ ghi nhớ mãi.

Thằng bé nói:

- Cảm ơn các huynh, chừng đệ có tiền như các huynh, cũng sẽ đi giúp những người thấp hèn như đệ. Có điều, chẳng biết bao giờ đệ mới được như các huynh?

Thằng bé nói xong, Tiêu Phong nghiêm mặt nói:

- Không nên tự cho bản thân mình thấp hèn, áo rách giày hư là nghèo, không phải hèn hạ. Trang Tử nói nghèo chứ không khổ não, người xưa cũng có câu chê nước chê non chớ chê thiếu niên nghèo. Tiểu đệ phải nhớ kỹ lời này.

Tiêu Phong nói đoạn thấy thằng bé nhìn đĩa mì với ánh mắt thèm thuồng, bèn kêu tiểu nhị lấy thêm hai cái chén, và hai đôi đũa.

Trong khi thằng bé ăn, Tiêu Phong hỏi:

- Những lời của huynh lúc nãy, đệ nghe hiểu không?

Thằng bé lắc đầu. Tiêu Phong nói:

- Lúc nãy huynh nói những người khốn khó chẳng qua vì họ chưa gặp thời.

Dứt lời thấy thằng bé vẫn tròn mắt nhìn mình, Tiêu Phong nói thêm:

- Này nhé, để huynh hỏi đệ, phạm con khi con vượn nhảy nhót thông thả là nhờ điều gì?

Thằng bé đáp:

- Do nó gặp được tàn cây to cành dài.

Tiêu Phong gật đầu:

- Đúng rồi, khi nó gặp cây to cành dài, dù bậc thiện xạ như Phùng Mông cũng không sao hạ được nó. Nhưng nếu nó gặp phải cành cây khô gai góc thì sao?

Thằng bé đáp:

- Thì sự hoạt động của nó sẽ khó khăn chậm chạp.

Tiêu Phong lại gật đầu:

- Ủ, cũng thời một con thú, nhưng sự cử động dễ khó khác nhau chẳng qua là vì gặp phải hoàn cảnh không thuận, làm cho nó không được tự do mà dùng tận sở năng thật sự.

Tiêu Phong ngưng một chút, tiếp tục nói:

- Cũng như con người chúng ta, trong thiên hạ này, có người sanh không nhằm thời, trên có cường hào ác bá hiếp đáp, dưới thì loạn tặc cướp bóc, lại gặp phải mùa màng thất thu mà thành cực nhọc vất vả. Họ mới phải sống trong chốn cùng cực ngặt hẹp. Nhưng nếu có lòng tin, và sự nỗ lực của bản thân, họ sẽ thành công.

Thằng bé hỏi:

- Tại sao phải có lòng tin mới được thành công?

Tiêu Phong nói:

- Vì muốn có sự thành công, mình buộc phải tin rằng mình có thể. Mình sẽ không bao giờ làm được điều mình muốn nếu luôn nghi ngờ vào khả năng của mình.

Trong khi thằng bé suy nghĩ lời này, Nhạc Chung Kỳ cầm cái trống lắc qua lắc lại nói:

- Máy đứa con huynh mà thấy mấy cái trống này hẳn chúng thích mê.

Thằng bé cười với Nhạc Chung Kỳ. Nhạc Chung Kỳ cũng cười, lại càng lắc trống mạnh hơn.

Người trong quán thấy có kịch hay sắp mở màn bắt đầu bàn tán:

- Mấy thằng đó chắc đã ăn trúng gan hùm mật gấu rồi.

- Ủ, bằng không ai mà dám chọc người của Trần Long bang.

- Chắc tụi nó từ nơi khác tới mới không biết Trần Long bang.

- Hoặc trời lạnh nên não tụi nó bị teo.

- Hi hi...

Có tiếng rúc rích như chuột rúc vang lên.

Vụt! Mọi người cười nói đến đây, tên mặt điển xông tới sau lưng Nhạc Chung Kỳ. Thằng bé thấy tên mặt điển, nụ cười của nó tắt ngấm.

- Tụi mày dám đụng tới người Trần Long bang? - Tên mặt điển hỏi.

Nhạc Chung Kỳ tiếp tục lắc trống gõ, hỏi lại:

- Là chuông chó gị thế? Chưa từng nghe qua.

Đoạn quay đầu vào quầy tính tiền, Nhạc Chung Kỳ nói lớn:

- Chủ quán, sao lại để chó nhà ông chạy loạn thế? Không mau xích nó lại trước khi nó cắn khách của ông?

Nhạc Chung Kỳ dứt lời, tên mặt điển vùng tay ra toan đâm vào đầu chàng, nhưng hắn chưa chạm vào được tóc chàng, Tiêu Phong đã dùng cạnh bàn tay lia ngang be sườn hắn một phát. Bốp!

Tên mặt điển té ra đất, vừa lồm cồm bò dậy, đã bị Nhạc Chung Kỳ cầm trống gõ lên đầu hắn, bình!

- Mày muốn chết à? - Nhạc Chung Kỳ nói - Dám trước mặt chủ nhân tao phô trương võ công?

Tên mặt điển bị trúng một đòn của Tiêu Phong, rên cả nửa người, ngồi bệt dưới đất nhìn Tiêu Phong nói:

- Vị huynh đài này, xin hỏi cao danh quý tánh thế nào để sau này tại hạ tiện bề xưng hô?

Tiêu Phong im lặng, Nhạc Chung Kỳ nói:

- Hỏi làm chi? Muốn trả thù à?

Đoạn Nhạc Chung Kỳ phá lên cười, tiếp:

- Mày cùng lắm chỉ là một thằng lưu manh, võ vể dăm ba miếng, người Trần Long bang hay Trần Cửu bang gì đó còn bày đặt nói chuyện văn nhả như mấy tên hủ nho.

Tên mặt điển nghe Nhạc Chung Kỳ không ngừng chế nhạo bang hội lớn nhất Tứ Xuyên, lập tức rời khỏi tử lâu. Chủ quán chờ hán đi khuất, chạy lại chỗ Tiêu Phong nhìn nhỏ:

- Các vị chắc từ xa tới đây, lần này không may rồi...

Tiêu Phong hiểu ý, kêu chủ quán tính tiền rồi cùng Nhạc Chung Kỳ và phu xe xuống lầu.

Fu xe đi lấy ngựa. Tiêu Phong và Nhạc Chung Kỳ đứng trước cửa tiệm chờ đợi, chợt nghe:

- Là tụi nó!

Lời vừa dứt, Tiêu Phong và Nhạc Chung Kỳ đã bị một đám người cầm đu các loại hung khí chạy tới vây vào giữa. Một tên mặc áo nâu quần đen, dùng mũi kiếm chỉ mặt Tiêu Phong quát:

- Đại Bảo nói tụi bây cả gan xúc phạm Trần Long bang?

Nhạc Chung Kỳ nhìn Tiêu Phong nói:

- Lại cái đám mồm chó không mọc vòi Trần Cửu bang này.

Từ lầu vốn đã xôn xao lại càng náo nhiệt khi nghe sắp có đánh nhau, các thực khách bật dậy, chạy ra lan can ngó xuống lầu. Những người đi đường cũng đứng lại xem đánh nhau.

Trong mấy năm gần đây, ở Tứ Xuyên, Trần Long bang thường ỷ quyền hiếp người, khiến người ta trái tai gai mắt. Ngặt nổi, cũng như bọn sơn tặc Ái Gia Cốc, không ai làm gì được. Song, tự nhiên hôm nay, có mấy người tình ngoài đời Trần Long bang. Người dân Tứ Xuyên thấy bọn Tiêu Phong chẳng hề kiêng dè, cứ thân nhiên mắng chửi, lại nữa lời nào lời nấy thẳng như ruột ngựa, làm họ mát lòng mát dạ.

Trong đám người đứng trên lầu có một ông lão tóc hoa râm, dáng người nhỏ bé, mặt mũi tinh ranh như mặt chồn. Từ khi tên mặt điển đập bàn lớn tiếng, lão chẳng nói gì, cứ vờ về chòm râu mỉm cười khinh mạn. Nhưng khi thấy Tiêu Phong đánh hán một quyền ngã lăn ra đất, rồi thì Nhạc Chung Kỳ chế nhạo Trần Cửu bang, lão đã ngửa miệng bật thốt:

- Hảo tiểu tử, lão phu thích cái tính cách lạnh lùng nhưng anh hùng của mi.

Và giờ đây, lão cũng vờ về chòm râu nói:

- Lần này Trần Long bang tiêu rồi.

Một hán tử áo xám đứng cạnh, tươi cười nói:

- Đúng là mặt hán lạnh như thép nhưng giọng nói bình thản, tử tôn, nhất là võ công không tệ.

Một trung niên áo đỏ cũng khoan khoái cười hề hề nói:

- Đúng rồi! Ta xem chỉ người như tên áo lam mới có thể trị Trương nhị gia của Trần Long bang.

Nhưng một nam nhân mặc áo choàng lông thú lắc đầu:

- Cái đó còn chưa biết, Trương nhị gia võ công rất giỏi, lại thêm bọn lâu la liên thủ, không dễ đối phó.

- Cứ chờ xem thử – Lão tóc hoa râm nói - Với nhãn lực sắc bén của ta, ta tin tên áo lam sẽ làm nức lòng bàn dân thiên hạ.

Mọi người nghe vậy lại đưa mắt “ngắm” Tiêu Phong lần nữa. Đúng là nước da của chàng nâu sạm, dáng người to cao tráng kiện, chiếc áo khoác ngoài dày cộm vẫn không che nổi những cơ bắp chắc nịch lộ ra ở hai cánh tay. Tóm lại khắp nơi trên người chàng ở đâu cũng toát ra dáng vẻ của một cao thủ võ lâm. Thế nhưng... mọi người vẫn còn lo, không biết chàng có đủ khả năng trấn áp Trương nhị gia? Còn chưa nói đến việc bắt Trần Long bang phải giải tán, cái nhiệm vụ mà xưa nay không bậc anh hùng nào có thể cáng đáng nổi.

Mọi người không tin vào bản lĩnh Tiêu Phong cho lắm, nhưng ở dưới lầu, Tiêu Phong sắp làm họ tin.

- Vô lễ!

Tên áo nâu nhìn Nhạc Chung Kỳ nói:

- Mày không được xuất khẩu ngôn cuồng trước mặt Trương nhị gia!

Nói đoạn chỉ vào người to đùng như trâu, sau lưng vắt một thanh đại đao.

Mắt Nhạc Chung Kỳ trợn ngược:

- Trương nhị gia con mẹ gì, đi chỗ khác chơi!

Đoạn Nhạc Chung Kỳ tiếp:

- Nói tại bây biết, từ nhỏ tới lớn, tao không hay chê bai người ta, nếu có, họa chẳng cũng mấy thằng cận bã giang hồ tại đây!

- Khốn kiếp, mày chán sống rồi đúng không?

Người tên Trương nhị gia nói.

Nhạc Chung Kỳ cười gằn:

- Thích sống thì sao mà chán sống thế nào? Có ngon cho tao coi bản lĩnh?

Hai mắt Trương nhị gia long lên sòng sọc. Tên áo nâu cũng miệng mồm nhả khói:

- Nhị gia đừng phí lời, giết bọn nó đi!

- Được!

Trương nhị gia nói, đoạn quay sang thủ hạ:

- Tụi bây, lên cho tao!

Sau cái hất đầu của Trương nhị gia, người Trần Long bang bèn chia hai bên tả hữu xông vào Tiêu Phong và Nhạc Chung Kỳ.

Thân pháp của Trương nhị gia nhanh như một tia chớp, lao đến trước mặt Tiêu Phong. Vừa tới nơi, hấn vung đại đao lên, chém một nhát xuống đầu Tiêu Phong. Mọi người thấy Trương nhị gia lực lưỡng như trâu nước, khí thế lại mãnh liệt như bão, ồ cả lên, chắc mẫm lần này Tiêu Phong không chết cũng trọng thương.

Tiêu Phong chờ mũi đao cách đầu chàng chừng một gang tay, mới đưa tay ra bắt lấy cổ tay Trương nhị gia.

Bộp!

Họ Trương còn chưa thể rút tay về, lại cảm giác toàn thân nhẹ hẫng, như bị nhấc bổng lên.

Thì ra sau khi Tiêu Phong bắt được tay hắn, thuận theo đà kéo hắn ném qua vai.

Rắc!

- Aaaa!!!

Mọi người nghe thêm tiếng rên, không nhìn cũng biết có kẻ vừa bị gãy xương.

Lối ra đòn thần tốc và cương mãnh của Tiêu Phong khiến người dân Tứ Xuyên hớn hờ, riêng lão tóc hoa râm thì khỏi nói, vô cùng đắc ý.

- Trời ơi! Đau chết tôi rồi... Trời ơi... ông Trời ơi...

Trương nhị gia ôm cánh tay bị gãy mấy chỗ, rên rỉ. Tiêu Phong bước tới gần hắn một bước, hắn nhích lui một bước, méo mào kêu lên:

- Cao nhân tha mạng... cao nhân tha mạng... tiểu nhân đúng là có mắt không trông... xin đừng giết tiểu nhân...

Trương nhị gia nằm trên đất liên tục van nài, điều làm hắn kinh hãi nhất là thủ pháp của đối thủ quá ư đặc biệt, không hề giống với thủ pháp tầm thường, làm hắn chỉ xuất có một chiêu phải bó tay chào thua. Hơn nữa từ đầu chí cuối, đối thủ của hắn chỉ cần một tay, đã có thể chế ngự được hắn.

Nhạc Chung Kỳ cũng chẳng phải tay vừa, thân pháp của chàng cũng cực kỳ linh hoạt và nhanh nhẹn. Ngay khi Tiêu Phong hạ đo ván Trương nhị gia, chàng cũng kịp thời “chất” tụi lâu la Trần Long bang thành một trái núi. Sau khi phui hai ống tay áo, chàng bước lại đứng cạnh Tiêu Phong.

Trương nhị gia còn đang lặn lộn dưới đất, đám đông nói:

- Nó đã gây ra vô số ác nghiệp, đại anh hùng, giết nó đi!

- Phải rồi, giết đi!

- Nó có chết ngàn lần cũng chẳng sao! Giết đi!

Một người còn nhặt cả thanh đao mang đến cho Tiêu Phong.

Khi này phu xe đánh ngựa tới nơi.

Tiêu Phong nhìn thanh đao, rồi nhìn cánh tay bị gãy làm mấy đoạn của Trương nhị gia, ngay cả xương vai cũng lệch sang bên, chàng suy nghĩ một chút rồi rời đi.

Còn lại Nhạc Chung Kỳ, đám đông bèn giục Nhạc Chung Kỳ, chàng nói:

- Tha nó đi, tay nó đã bị chủ nhân ta phế, mai này không thể lộn xộn với các người.

Nói xong chạy theo Tiêu Phong.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Liên Hoa sát thủ (thượng)

Trời cuối tháng hai lạnh cắt da cắt thịt, tuyết rơi mịn mù. Cảnh vật thê lương ảm đạm vì lớp áo tang, với thời tiết này chẳng ai muốn ra đường cả, thế mà nửa đêm lại có một bóng người lăm lăm tiến về ngọn Hoàn Hoạch Sơn, cách hắc điểm Diêm Thành một dặm. Người này mặc áo rơm, đầu đội nón rộng vành, chân lướt nhanh mà chỉ để lại những dấu mờ mờ trên tuyết, chứng tỏ khinh công rất tốt. Hán tử lên đến lưng chừng núi, đi vòng ra hướng Tây, dừng chân bên mép núi dựng đứng. Ở phía này ngọn Hoàn Hoạch Sơn như bị một nhát đao phạt thẳng xuống tạo thành địa thế cực kỳ hiểm trở. Có lẽ vào những mùa khác, từ vị trí này mà ngắm phong cảnh bên dưới sẽ là một điều thú vị. Nếu không gần đây đã chẳng xây một nền nhà. Nhưng giờ tuyết che gần như tất cả, chỉ còn lại cảm giác về một khoảng âm u lạnh lẽo, sâu thẳm và ghê rợn.

Hán tử lột nón, để lộ dung mạo một chàng trai tuổi hai mươi, nửa dưới gương mặt rắn rỏi phủ kín bởi một bộ râu xanh rì, đôi môi mỏng và sống mũi cao, thẳng khiến gã cũng dễ nhìn. Nhưng cặp mắt lấp lánh hàn quang và thù hận kia chẳng thân thiện chút nào.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo mờ nhạt, gã đứng nhìn gió thổi tuyết bay tứ tán.

Gã đứng đó khoảng nửa khắc, một cô gái mặc y phục trắng xóa phi con ngựa cũng màu trắng lao vùn vụt tới, thanh trường kiếm lấp lánh vắt bên hông ngựa.

Lúc này, cả thảy thiên địa vạn vật đều bao trùm bằng một màu trắng tinh, thế nhưng cô gái còn thanh khiết hơn cả tuyết.

Sao nhấp nháy đầy trời. Ánh trăng bàng bạc chiếu lên núi rừng tĩnh lặng. Cô gái giục ngựa chạy đến gần hán tử, kéo căng dây cương. Con ngựa hí lên một tràng.

Hán tử ôm quyền.

Cô gái ngồi trên ngựa, im lặng, hai mắt nàng nhìn gã lạnh nhạt như nhìn người qua đường. Kỳ lạ thay, tia nhìn vô hồn đó lại càng cuốn hút gã, không cưỡng được nhìn nàng trần trụi, gã nghĩ bụng ở kinh thành, người ta ví nàng như một đóa tuyết liên quả không sai.

Quả thật cô gái rất tuyệt, trên mình khoác một bộ võ phục đơn giản mà vẫn không làm giảm phong tư diễm lệ. Đầu nàng đội mũ tre, một tấm vải mỏng che nửa phần mặt, chỉ để lộ đôi mắt. Nhưng bấy nhiêu cũng đủ để người ta khẳng định nàng là một mỹ nữ hiếm có trên đời. Thân hình nàng cũng thon thả chuẩn mực, dáng dấp tương đối cao ráo. Toàn thân toát ra một vẻ kiêu tư ngạo thái, đẹp đến nỗi khó hình dung bằng lời.

Cô gái thấy hán tử nhìn mình không dời mắt, cũng nhìn lại không chút ngỡ ngàng.

Hán tử khẽ giật mình khi tiếng nàng vang lên, giọng nói hay hơn bất kỳ nhạc cụ nào trên đời:

- Ta đã theo dõi ngươi năm ngày rồi, đến bao giờ ngươi mới ra tay?

Gã còn chưa đáp, nàng tiếp:

- Ngao đại nhân nói đêm nay là cơ hội cuối cùng, ngươi nhất định phải hành động.

Hán tử phản trần:

– Bên cạnh nữ thần y lúc nào cũng có người bảo vệ, nếu không phải Triệu Phật Tiêu thì là cận vệ hần, hai đứa như hai con chó luôn quanh quẩn nhà cũi, thật sự rất khó hành động.

Cô gái nói:

- Chúng ta là huyết trích tử, có trò ngại nào có thể làm khó huyết trích tử? Tóm lại đêm nay ngươi nhất định phải giết nữ thần y. Ngao đại nhân có lệnh không được để Khang Hi gặp nữ thần y.

Hán tử nghe nàng nói “chúng ta,” nhưng không giúp gì cho gã, gã tặc lưỡi một cái rồi ôm quyền, sau đó quay mình định rời đi.

- Gượng đã.

Cô gái gọi.

Hán tử quay lại, cô gái lấy trong tay áo một lọ nhỏ, ném ra phía trước:

- Ngươi hãy mau uống nó.

Hán tử chụp lọ thuốc, sau khi uống xong hỏi:

- Chưng nào thuốc phát hiệu lực?

- Hai canh giờ.

Hán tử ngỡ đã nghe nhầm, hỏi lại:

- Hai canh giờ? Sau lâu vậy?

Cô gái im lặng. Hán tử lại nói:

- Ta nghe Tế Nhĩ Ha Lăng sắp tới Diêm Thành, đợi hai canh giờ nữa mới hành động, chẳng phải sẽ đụng mặt hần?

Cô gái vẫn giữ im lặng, nhưng mảnh vải che mặt nàng động đậy. Hán tử biết nàng đang cười. Nụ cười hiếm hoi chỉ xuất hiện khi nàng nghe nhắc Tế Nhĩ Ha Lăng, gã nghĩ vậy nên trong lòng không mấy vui.

Mà hán tử cũng biết so với gã, Tế Nhĩ Ha Lăng có dũng khí và đảm lược hơn gã nhiều, lại nữa dưới trướng Tế Nhĩ Ha Lăng toàn cá rồng lẫn lộn, quả thật là trở ngại lớn nhất của tam mệnh đại thần.

- Ngươi tưởng đó là thuốc trợ lực?

Tiếng cô gái vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của hán tử. Tiếng nàng, lúc nào cũng hay như tiếng ngọc khua, nhưng gã không còn tâm trạng thưởng thức âm thanh mà gã ngày đêm thương nhớ, trọn mắt nhìn nàng:

- Cô nói gì? Cô hạ độc trên mình ta?

Hai mắt cô gái vô hồn:

- Ngao đại nhân sai ta đưa ngươi lọ thuốc, phòng khi thất thủ, ngươi làm lộ thân phận ta. Cho nên, nếu thất bại, ngươi nhất định phải chết.

Cô gái dứt lời, trong lòng hán tử như có cái gì tan vỡ. Nàng, gã, và những huyết trích tử khác, đều là nghĩa tử của Ngao Bái, từ nhỏ cùng lớn lên trong Ngao tông phủ. Nhưng rốt cuộc Ngao Bái cũng chỉ xem bọn gã như những công cụ giết người không hơn không kém.

- Đi đi, trở về tìm cách giết nữ thần y. Nhớ kỹ, ngươi chỉ còn hai canh giờ để thi hành nhiệm vụ, sau thời hạn hai canh giờ, chất độc trong mình ngươi sẽ bộc phát.

Cô gái nói xong cho ngựa quay đầu phi một mạch vào màn đêm đen kịt.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Liên Hoa sát thủ (trung)

Lại nói đến Khẩu Tâm, sau khi rời khỏi Đồng sơn, chàng và đoàn quân thiếp giáp phi ngựa ngày đêm không ngừng nghỉ, cuối cùng cũng bắt kịp binh đoàn của Tô Khất và Triệu Phật Tiêu.

Khi này đang là nửa đêm, trời tối như mực nhưng tòa lầu Diêm Thành mỗi tầng đều có mấy chục ngọn đèn lưu li chiếu sáng trưng. Cổng trước cổng sau có lính tuần tra như mắc cửi, canh phòng rất cẩn mật.

Khẩu Tâm tới cổng hắc điểm liền phóng xuống ngựa, một trong hai tên lính gác dẫn ngựa đi cho ăn. Khẩu Tâm nghe tên còn lại nói Tô Khất đã ngủ, chàng bèn thẳng một mạch đến hậu viên hắc điểm.

- Triệu Đô thống!

Khẩu Tâm bước vào nhà cúi ôm quyền chào Triệu Phật Tiêu.

Triệu Phật Tiêu cũng ôm quyền đáp lễ Khẩu Tâm, đoạn hỏi về tình hình cống sinh. Trong khi Khẩu Tâm nói chuyện với Triệu Phật Tiêu, Triệu Phật Tiêu đứng nghe mà ngáp ngắn ngáp dài, Khẩu Tâm thấy vậy bèn nói:

- Hạ quan xem hai mi mắt của Triệu Đô thống sụp xuống cả rồi, hay ngài về phòng ngủ đi, chỗ này giao hạ quan.

Từ khi trận chiến Nam lộ Thiên Sơn xảy ra, Triệu Phật Tiêu hành quân suốt, sau đó lại theo Tô Khất đến Diêm Thành. Chàng nghe Khẩu Tâm nói xong lập tức gật đầu:

- Vậy chỗ này giao lại cho ngài.

Dứt lời rời đi. Khẩu Tâm nhìn theo Triệu Phật Tiêu cho tới khi họ Triệu ra khỏi hậu viên xong chàng tiến lại gần nữ thần y, ngồi xuống bên nàng.

Nữ thần y đang ngủ trên đồng rom, tóc rũ sang hai bên. Khẩu Tâm giơ tay sờ lên má nàng, làn da đỏ mát như ngọc. Chàng lại dờ tay xuống cổ nàng, chiếc cổ thon đẹp, thân hình nàng cũng nhỏ nhắn mong manh, mong manh đến độ một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi bay.

Khẩu Tâm nhìn nữ thần y một chút chàng cúi xuống hôn nàng, đây là lần đầu tiên chàng hôn nữ nhân. Trong mình cảm thấy vô cùng rạo rực. Xưa nay, ở dưới lớp hòa thượng hờ, chàng chưa từng chung đụng nữ nhân, ngay cả một nha đầu ẩm giường cũng không chứ nói gì thiếp thất.

Nữ thần y đang ngủ chợt cảm giác khó thở như có một tảng đá đè trên ngực, mở mắt kêu lên:

- Buông ra!

Khẩu Tâm càng ôm nàng chặt hơn.

- Mau buông ra!

Nữ thần y lại nói, liên tục cựa quậy tìm cách thoát ra.

Hai người giằng co thêm chút nữa nữ thần y dùng gối thúc mạnh vào hạ bộ Khẩu Tâm.

- Ối!!!

Khẩu Tâm bị một cú “lên gối” ngay chỗ hiểm, ngã vật ra đất rên rĩ. Con đau bụng quặn quai khiến chàng chỉ còn cách nằm ôm bụng. Một lát sau cơn đau giảm dần, Khẩu Tâm ngồi dậy túm cổ áo nữ thần y lời dậy nói:

- Tiện nhân, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt? Mi có biết mi được ta để mắt tới là may mắn không?

Bốp! Nói đoạn tát vào mặt nữ thần y một bạt tai.

Bốp! Khẩu Tâm lại đánh nữ thần y lần nữa, máu từ khóe miệng nàng rỉ ra.

- Đánh đi! - Nữ thần y cười nói – Huynh đánh nữa đi! Cho dù huynh có đánh chết muội, muội cũng không theo huynh!

Lời này khiến Khẩu Tâm cảm thấy như bị đâm một nhát dao, chàng hiểu, đằng sau nụ cười và câu nói ấy là cả một nỗi oán hận trong lòng nàng.

- Tại sao? - Khẩu Tâm quát lên - Tại sao ai cũng coi trọng Tàn Thiên Nhân?

Nữ thần y nói:

- Bởi huynh ấy không bội bạc với huynh đệ của mình!

- Im miệng, huynh không cho muội nghĩ đến hắn, không cho muội nhớ thương hắn!

- Khi nào trái tim muội còn đập, muội cũng sẽ nhớ thương huynh ấy!

Nữ thần y dứt lời, nhìn xoáy vào mặt Khẩu Tâm. Khẩu Tâm cũng nhìn nữ thần y trừng trừng.

Bình!

Trong cơn giận dữ, Khẩu Tâm không tự chủ được lại tả chưởng đánh vào đầu nữ thần y.

Nữ thần y ngã ra đất, đầu đập xuống đất đau điếng. Ngay lập tức, nàng cảm thấy buồn nôn và có một cơn nhức đầu như búa bổ, trong cơn mơ mơ hồ hồ, nàng nghe tiếng chửi rủa của Khẩu Tâm. Sau đó, nàng lại cảm giác tóc mình bị nắm lấy, đầu bị kéo khỏi mặt đất.

- Tạm thời ta không giết mi – Tiếng Khẩu Tâm vang lên bên tai nàng - Nhưng ta sẽ khiến mi sống không bằng chết, những gì họ Tần nợ ta, mai này ta sẽ đòi lại từng món, từng món một trên mình mi!

Nữ thần y im lặng, Khẩu Tâm lại tiếp tục phả những làn hơi thở nóng hổi vào tai nàng:

- Ta thật muốn biết, tiện nhân mi có gì khiến Tần Thiên Nhân chết mê chết mệt? Suy cho cùng lúc lột sạch xiêm y, khóa thân trên giường khác gì một con chó cái đâu!

Khẩu Tâm nói rồi buông tóc nữ thần y ra, không quên ném cho nàng cái nhìn khinh bỉ trước khi hậm hực bỏ ra ngoài.

Còn lại một mình, nữ thần y vừa xoa xoa vết thương trên đầu vừa khẽ liếc chung quanh vẻ như đang chờ điều gì, rồi nàng nằm xuống đóng rom, nhắm mắt lại.

Xa xăm chiêm mỗ canh khuya đã điểm ba tiếng, tứ bề êm ả tịch mịch.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Liên Hoa sát thủ (hạ)

Khẩu Tâm đi chẳng bao lâu, một người mặc y phục dạ hành đi vào nhà củi.

Nữ thần y nằm quay lưng về phía dạ hành nhân, gãi khep cửa lại, rồi đi vòng ra trước mặt nàng, ngồi xuống đối diện nàng.

Dạ hành nhân vừa nhìn nữ thần y vừa nhủ bụng từ xưa tới nay gã vốn không làm hại bọn đàn bà con gái, huống hồ một cô nương xinh đẹp. Nhưng nhớ đến cái chết thảm khốc của dòng họ gã... Năm đó, nội tổ gã là một tướng lĩnh dưới trướng Mãng Cổ Nhĩ Thái, nên đã bị Hoàng Thái Cực giết chết, cả nhà trăm mấy mạng người trong một đêm cũng bị giết sạch... Dạ hành nhân lắc mạnh đầu, như thể lắc bỏ sự thương xót trong đầu.

Gã rút một thanh đoản đao, lưỡi đao loang loáng hàn quang, nói khẽ:

- Rất nhanh thôi, nàng sẽ không cảm giác gì đâu.

Dạ hành nhân vung đao lên.

- Ha ha ha!

Bên ngoài nhà củi có tiếng cười lớn.

Ngay khi tiếng cười đó cất lên, da gà lập tức nổi đầy hai cánh tay dạ hành nhân, tiếng cười nghe vô cùng quen thuộc khiến gã cảm giác như có một làn gió lạnh từ cõi âm đưa lại.

Dạ hành nhân lúi nữ thần y đứng dậy, kề dao vào cổ nàng, quát nói:

- Các người qua đây ta cắt đứt cuống họng cô ấy!

Lời vừa dứt, hai cánh cửa nhà củi mở toang hoác. Tiếp theo là tiếng chân rầm rộ.

Dạ hành nhân kéo nữ thần y bước lui một bước, sau đó đưa mắt nhìn đám người đi vào nhà củi. Gã thấy Tô Khất dẫn đầu, kế đến là Triệu Phạt Tiêu, rồi Nhạc Chung Kỳ, Khẩu Tâm, thêm mấy chục tên lính thiếp giáp rờn rấn kéo theo, Tiêu Phong đi sau cùng.

Một tên lính mang ghế cho Tiêu Phong, thêm một tên khác dâng trà. Tiêu Phong cầm tách trà, ngồi xuống ghế.

- Không ngờ phải không? - Tô Khất nhìn dạ hành nhân nói - Chúng ta đã sớm biết trong binh đoàn Chính bạch kỳ có gian tế, nên đã bày ra kế hoạch dụ cáo lòi đuôi!

Đôi con ngươi dạ hành nhân xẹt qua xẹt lại:

- Tế Nhĩ Ha Lăng, nếu ngươi muốn cô ấy sống, bảo bọn chúng tránh đường!

Tiêu Phong im lặng, dùng nắp tách trà gạt lá trà trong nước.

Dạ hành nhân ngạc nhiên nhìn Tiêu Phong thừng thẳng uống trà. Lại nữa, nét mặt Tiêu Phong nom có vẻ dửng dưng, không chút kích động tựa như hoàn toàn không biết thế nào là thất tình lục dục hay hi nộ ái ô tham sân si của con người.

- Tế Nhĩ Ha Lăng – Dạ hành nhân lại nói - Chẳng lẽ ngươi không định làm theo lời Hiếu Trang đưa cô ấy về kinh thành...

Dạ hành nhân chưa nói xong, Nhạc Chung Kỳ bước tới một bước quát:

- Vô lễ! Ngươi không được gọi đích danh thái hoàng thái hậu!

Phi! Dạ hành nhân nhổ một bãi nước bọt.

- Ngươi...

Nhạc Chung Kỳ kêu lên một tiếng rồi tắt tị, chĩa là Tiêu Phong vừa phẩy tay ra hiệu cho chàng lui xuống.

Nhạc Chung Kỳ vâng lệnh, lui về đứng cạnh Tô Khất.

- Thế nào hử Tế Nhĩ Ha Lăng? - Dạ hành nhân nhìn Tiêu Phong nói - Ngươi và đám cầu nô tài của ngươi lui khỏi hậu viên một trượng, ta thả cô ấy ra.

- Con mẹ tổ tông ba đời nhà mày!

Nhạc Chung Kỳ nghe dạ hành nhân gọi mình là cầu nô tài, không nhịn được lại lên tiếng:

- Mày nghĩ mày là ai, cả gan sai khiến Phù Viễn tướng quân?

Nhạc Chung Kỳ còn định nói tiếp, nhưng Tiêu Phong đã lừ mắt nhìn khiến chàng im bật. Khi này tách trà trên tay Tiêu Phong đã gần cạn, một tên lính thiếp giáp nói sẽ đi lấy một lượt trà khác để thay nhưng Tiêu Phong lắc đầu ra hiệu không cần.

Tiêu Phong uống nốt ngụm trà, nhìn dạ hành nhân nói:

- Người thái hoàng thái hậu muốn tìm, Tế Nhĩ Ha Lăng này làm sao có thể dễ dàng ấy có chuyện.

Nói rồi thấy dạ hành nhân cau mày suy nghĩ lời mình, Tiêu Phong dùng tay không cầm tách trà, cách không kích ra một quyền.

Vù!

Bịch!

Tám mặt nạ làm bằng da người trên mặt nữ thần y rơi xuống đất.

- Sao lại là ngươi?

Dạ hành nhân tròn mắt nhìn lá bùa hộ mạng của gã trong nháy mắt biến thành cận vệ của Triệu Phật Tiêu. Gã không ngờ mình bị lừa một cú ngoạn mục thế này.

Ở kinh thành, Kiều Tam Bảo nổi tiếng là “dịch dung gia,” bởi họ Kiều là người duy nhất sở hữu mặt nạ da người. Kiều Tam Bảo nhân lúc dạ hành nhân còn đang nhìn chàng sững sờ, hụp người xuống nhào ra khỏi tầm không chế. Khi dạ hành nhân định thần lại được, chàng đã đứng cạnh Triệu Phật Tiêu.

- Ha ha ha...

Dạ hành nhân ngẩng mặt lên trần nhà cười khùng khục.

Nhạc Chung Kỳ trở mắt nhìn dạ hành nhân như một người điên, chàng định lên tiếng nói gì đó thì đột nhiên dạ hành nhân nhổ ra một búng máu.

Tiếng cười ngay lập tức chìm xuống.

Nhạc Chung Kỳ thấy mặt dạ hành nhân nhẩn nhúm, vẻ như đang đau nhưng gã vẫn ngẩng mạnh đầu.

Quả thật chất độc đang phát tán trong mình dạ hành nhân, lục phủ ngũ tạng của gã khi này như có muôn ngàn mũi dao đâm phải. Gã tiếp tục ỏi ra một

ngậm máu nữa.

- Tề Nhĩ Ha Lăng...

Dạ hành nhân quát mắt nhìn Tiêu Phong nói. Vừa nhìn Tiêu Phong, gã vừa cắn chặt môi, cổ nuốt vào trong những tiếng rên rĩ. Gã thật hận Tiêu Phong biết bao. Vì Tiêu Phong, chính là khắc tinh của gã. Tiêu Phong, là lý do Liên hoa sát thủ không để mắt đến gã; cũng Tiêu Phong, người duy nhất dám đối đầu Ngao Bái trong chốn công môn, phò trợ con cháu kẻ thù giết hại gia đình gã.

Dạ hành nhân vẫn nhìn Tiêu Phong chăm chăm, đưa tay lau ngang miệng. Mấy lần gã định dùng đao tập kích Tiêu Phong, song, gã nhớ đến thủ pháp của Tiêu Phong vừa rồi. Ngay sau khi động thủ, Tiêu Phong đã cho gã cái cảm giác dường như nhiệt độ trong nhà củi bị giảm xuống đáng kể. Gã cảm thấy toàn thân trở nên lạnh buốt mặc dù ở góc nhà củi có tới hai cái lò sưởi đang cháy than đỏ rực. Gã tự nhủ nhờ mà gã không phải huyết trích tử, không sở hữu nội công cao cường, thì sợ rằng lúc đó hai hàm răng đã va vào nhau lập cập rồi. Hơn nữa, nếu đối lại là một cao thủ khác xuất quyền kinh, tất sẽ hiển lộ một cỗ quyền phong rõ rệt nhưng hàn kinh mà Tiêu Phong đánh ra rất đặc biệt, tựa hồ như thực lại hư, như từ trên trần nhà, dưới đất, bốn phương tám hướng nhất tề đều phát ra khí âm, cái cảm giác không biết phản kích chỗ nào mới chính là yếu mạng.

Dạ hành nhân nghĩ đến đây mắt sạch dưng khí nghênh chiến.

- Tề Nhĩ Ha Lăng, ngươi giỏi lắm!

Gã thốt một câu trước khi giờ đoàn đao lên.

- Hạ đao xuống đi, không cần thiết phải tự sát.

Dạ hành nhân khựng tay lại khi nghe Tiêu Phong nói.

- Ngươi nghe không nhầm – Tô Khất lên tiếng – Phù Viễn tướng quân sẽ tha mạng cho ngươi, chỉ cần ngươi trả lời thành thật với ngài một số việc...

- Về huyết trích tử?

Dạ hành nhân không cần suy nghĩ, ngắt lời Tô Khất.

Tô Khất gật đầu:

- Phù Viễn tướng quân muốn biết huyết trích tử các người gồm bao nhiêu người, danh tánh thế nào, đang ẩn trú ở đâu?

Dạ hành nhân im lặng, Tô Khất nói:

- Còn đắn đo gì nữa? Niên kỷ nhà ngươi còn trẻ, nếu đi đến chỗ tận cùng của đời người sẽ rất có lỗi với thân mẫu ngươi.

Tô Khất không lên tiếng còn đỡ, câu nói cuối cùng của chàng động thật sâu đến nỗi đau trong lòng dạ hành nhân. Và thế là khi chàng vừa nói xong, dạ hành nhân lại vùng tay lên.

Lần này không lời nào có thể cản được gã.

Phập! Dạ hành nhân ghim sâu đoản đao vào ngực.

Bịch!

Gã ngã xuống đồng rom, thở mạnh vài hơi, sau đó chỉ còn hơi thở yếu đuối, đến khi Tô Khất chạy đến xem mạch thì hơi thở đã tắt hẳn.

Tô Khất buông cổ tay dạ hành nhân, trở về lắc đầu với Tiêu Phong. Đôi môi Tô Khất khô rang, lép nhép nhích động, phát ra âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu:

- Sao trên đời lại có kẻ ngu trung như vậy?

Tiêu Phong nhìn dạ hành nhân nằm chết như một con gián trong góc nhà, thở dài với Tô Khất thay câu trả lời. Đoạn, Tiêu Phong đưa tách trà cho một tên lính cầm giữ, đứng lên khỏi ghế.

Tô Khất vẫn còn đứng lặng. Tiêu Phong thấy Tô Khất suy nghĩ rất lung trước cái chết của dạ hành nhân, đặt tay lên vai Tô Khất. Sau đó chàng quay sang Kiều Tam Bảo và Triệu Phật Tiếu:

- Làm rất tốt.

Tiêu Phong bật ngón cái lên khen Kiều Tam Bảo và Triệu Phật Tiếu.

- Đa tạ Phù Viễn tướng quân!

Kiều Tam Bảo vừa cười vừa giơ tay chỉnh trang y phục, nói:

- Mọi việc suôn sẻ cũng nhờ tham tướng giáp lạc chương kinh.

Nói đoạn mắt vẫn không rời Tiêu Phong, Kiều Tam Bảo hất đầu về phía Khẩu Tâm, tiếp:

- Ngài ấy diễn cứ như là thật, bằng không, tên huyết trịch tử đã không dễ dàng mắc bẫy.

Tiêu Phong gật đầu. Mọi người nhìn Khẩu Tâm thán phục, ai nấy khen một câu.

Kiều Tam Bảo tháo bộ tóc giả xuống, tiếp tục nhìn Tiêu Phong nói:

- Mà Phủ Viễn tướng quân này, trong hai ngày tới nô tài có thể cáo bệnh chăng?

Tiêu Phong chưa trả lời, Triệu Phạt Tiêu nói:

- Người bị thương à?

Kiều Tam Bảo gật đầu, Triệu Phạt Tiêu nói:

- Chỗ nào?

- Chỗ này - Kiều Tam Bảo chỉ mấy cục u trên đầu.

- Ở đây nữa— Chẳng lại chỉ vào ngực mình - Mặc dù nô tài đã có chuẩn bị nhưng đòn của tham tướng nhanh quá, làm nô tài không kịp vận khí hộ thể.

Kiều Tam Bảo nói xong chụp bàn tay Tiêu Phong áp lên ngực mình:

- Nô tài bị thương thật mà, Phủ Viễn tướng quân sờ lên đây xem, nô tài bị đánh ra nông nỗi này cũng bởi do ngài... .

Tiêu Phong giật phắt tay về.

- Phủ Viễn tướng quân!

Kiều Tam Bảo gọi nhưng Tiêu Phong đã quay mình đi khỏi nhà củi.

- Phủ Viễn tướng quân!

Kiều Tam Bảo chạy theo Tiêu Phong năn nỉ:

- Nô tài bị thương thật mà, nô tài cần được chính ngài băng bó, đắp thuốc!

Còn lại Tô Khất, Triệu Phạt Tiêu, Nhạc Chung Kỳ, Khẩu Tâm và những tên lính thiếp giáp trong nhà củi. Một tên lính thiếp giáp nói gì đó với Triệu Phạt Tiêu. Triệu Phạt Tiêu liền chạy theo phía sau Kiều Tam Bảo, đập lên gấu váy họ Kiều.

Soạt!

Bịch!

- Úi chao!

Kiều Tam Bảo ngã úp mặt xuống đất. Khi này Tiêu Phong đã đi được một đoạn khá xa. Kiều Tam Bảo lồm cồm bò dậy định theo Tiêu Phong, chợt phát hiện thân dưới lạnh lạnh mới hay thì ra chàng đang một nơi mà vấy một nơi. Chàng vội vàng dùng tay che hạ bần.

Tô Khất, Nhạc Chung Kỳ, và những tên lính thiếp giáp ghé đầu ra khỏi nhà củi cười rộ.

- Không được cười! Không cho cười!

Kiều Tam Bảo lúng ta lúng túng như gà mắc tóc, vừa dùng tay che hạ bộ vừa nói.

- Ha ha ha...

Mọi người tiếp tục ôm bụng cười sặc sụa.

Kiều Tam Bảo thẹn quá hóa giận, lắp bắp:

— Mấy người...mấy người...đáng ghét ah!

Chàng nói đến đây bụng “của quý” chạy mất.

Trong bọn chỉ có Khẩu Tâm là không cười, chẳng những không cười, chàng còn gập mình xuống sàn nhà nôn thốc nôn tháo.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Phụng nhân bạc mạng

Tiêu Phong bước đi một mình trên hành lang. Vừa đi, chàng vừa nghĩ đến tên huyết trích tử và những sự đầu đá, chèn ép muôn vẻ của tam mệnh đại thần trong triều. Chàng biết sau khi chàng rời kinh thành, là những tháng ngày chờ đợi dài đằng đặc và đầy sợ hãi đối với Hiếu Trang và Khang Hi. Vì thế, chàng thấy rất cần một người mưu trí để làm mưu sĩ ở luôn bên cạnh, bàn bạc kế sách. Những người như Tô Khất, Nhạc Chung Kỳ, Triệu Phạt Tiêu... tuy có lòng trung nhưng chỉ có thể giúp chàng đánh trận, chứ chưa đưa ra được mưu kế bày trận. Mà muốn đối phó tam mệnh đại thần có phải đơn giản là cưỡi ngựa, bắn cung, nã đại pháo, vung đao, múa kiếm đâu?

Tiêu Phong cau mày suy nghĩ, nhưng sau cùng chỉ có thể thờ dài. Lúc này mưa đã bắt đầu rơi, mấy viên đá đường kính gần bằng đốt tay rơi trắng đất. Tiêu Phong nhìn màn mưa đá, đột nhiên, hình ảnh của Cửu Dương trầm tĩnh, miễn tiếp, cơ biến, tài trí, lanh lợi vương vẩn trong chàng. Tuy chàng chưa từng trao đổi với Cửu Dương nhưng qua cuộc trò chuyện về Cửu Dương với Khẩu Tâm, khiến chàng đã hạ quyết tâm là bằng cách nào đó phải thu dụng cho được người này.

Tiêu Phong cứ suy nghĩ mông lung như thế, cho đến khi có tiếng vang lên đằng sau chàng, át cả tiếng mưa:

- Dân phụ chuẩn bị xong cả rồi.

Tiêu Phong quay đầu lại. Người vừa lên tiếng là Hoa Liễu Bích. Họ Hoa cai quản Diêm Thành, tuy đã lớn tuổi nhưng vẫn còn ngon nghề, thân thể gọn gàng, ánh mắt ướt rượt lúng liếng đưa tình, da mon mơn như gái đôi mươi. Đứng bên bà ta là một đứa hầu gái tên Lan Nhi, năm nay cũng mười sáu mười bảy tuổi, trông rất xinh đẹp, đôi mắt trong sáng như sao, mũi dọc dừa, miệng nhỏ hình trái ấu. Cả khuôn mặt thanh thoát hài hòa, lời cuốn như một đóa phù dung.

- Bản quan không đối.

Lan Nhi nghe Tiêu Phong nói bụng miệng cười, Hoa Liễu Bích cũng cười. Tiêu Phong nhìn trời thấy đã quá giờ Tý, ngộ ra lại nói:

- À, bản quan chưa buồn ngủ.

Hoa Liễu Bích nói:

- Dân phụ biết chuyện vừa xảy ra trong nhà củi khiến cho trong lòng ai nấy cũng đều khó chịu, làm sao mà ngủ cho vô? Tướng quân lại càng không thể.

Hoa Liễu Bích ngừng một chút, tiếp tục nói:

- Chà là dân phụ đã sớm nghe theo sự xếp đặt của Kiêu đại nhân, có quà bất ngờ tặng ngài.

Tiêu Phong giật mình:

- Các người nghe theo Kiêu Tam Bảo xếp đặt cái gì cho ta?

- Ngài đến đó sẽ rõ.

Hoa Liễu Bích nói rồi cất bước đi trước.

Tiêu Phong và Lan Nhi đi phía sau. Hoa Liễu Bích dẫn Tiêu Phong đi qua mấy cái hành lang trước khi dừng lại trước một căn phòng. Trong khi Hoa Liễu Bích dùng chìa khóa mở cửa phòng, Tiêu Phong nhìn Lan Nhi nói:

- Đừng nói với ta Kiêu Tam Bảo đang ở trong căn phòng đó.

Lan Nhi lại bụng miệng cười.

Vụt!

Tiêu Phong quay phắt đi.

Lan Nhi chạy theo chàng nói:

- Tướng quân! Ngài đừng đi, ngài mà không vào trong đó “nhận quà,” sẽ cô phụ tấm lòng Hoa đại tì tử! Tì tử đã hao tổn rất nhiều tâm sức mới trị được cô ả...

Mấy âm cuối cùng Lan Nhi nói rất khề, nhưng Tiêu Phong nghe được rõ ràng. Chàng lập tức

thấy lòng nặng hơn đeo chì, đứng lại nói:

- Các người đã làm gì nữ thần y?

Lan Nhi biết nàng đã lỡ nói điều không nên nói, còn đang than trời như bông, Tiêu Phong gắt:

- Ta hỏi các người đã làm gì nàng ấy rồi?

Lan Nhi không thể ngậm miệng nữa, gãi má phân trần:

- À.. cũng chẳng có gì... chỉ là... cô ấy rất cứng cổ... liên tục phản kháng Hoa đại tì tử. Thực sự chính dân nữ cũng không ngờ được trong dáng dấp mảnh khảnh của cô ấy lại tiềm ẩn một tinh thần sắt thép khó tìm thấy ở người con gái khác...

Tiêu Phong thấy Lan Nhi vòng vo không đi vào trọng tâm, sốt ruột nói:

- Tóm lại bây giờ nàng ấy ra sao?

- Không sao ạ! Không sao!

Lan Nhi xua tay nói, rồi bắt đầu kể cho Tiêu Phong nghe hồi chiều này, khi nàng và Hoa Liễu Bích đang đi trên hành lang thì thấy Kiều Tam Bảo bung một mâm thức ăn, mặt mày tiu nghỉu như mèo cắt tai đang đi hướng ngược lại.

Hoa Liễu Bích nói:

- Kiều đại nhân không khỏe à?

Kiều Tam Bảo nói:

- Ta khỏe, nhưng có người sẽ phiền não chết được!

- Là người nào?

- Một người quan trọng với ta.

- Dân phụ có thể giúp gì cho người ấy chăng?

Thế là Kiều Tam Bảo đem chuyện nữ thần y tuyệt thực kể cho Hoa Liễu Bích nghe. Hoa Liễu Bích nghe qua, nói:

- Chuyện này không khó, để dân phụ giúp ngài.

Hoa Liễu Bích dứt lời, bọ lấy mâm com trong tay Kiều Tam Bảo. Nhưng bà ta không đi tìm nữ thần y ngay mà bảo Lan Nhi đi tìm thêm hai đĩa đầy tở gái.

Một khắc sau, Hoa Liễu Bích dẫn Lan Nhi, Phi Thúy, Uyển Nương bước vào một căn phòng trang hoàng tao nhã, nội thất được đóng từ gỗ kim, vách phòng bên trái treo một bức Bát Tuần Đồ, bên dưới ghi hai câu thơ của Bạch Cư Dị “Mục Vương bát tuần thiên mã câu, hậu nhân ái chi tả vi đồ.” Bức tranh vẽ tám con ngựa mỗi con đều trong tư thế truy phong khác nhau, chủ yếu được vẽ bằng mực đen và hồng, đường nét trông rất tinh tú, sống động.

Khi đám người Hoa Liễu Bích đi vào, nữ thần y đang nằm nhắm mắt trên giường. Hoa Liễu Bích đặt mâm com lên chiếc bàn ở giữa phòng, rồi ngoắt bọn hầu gái cùng lại xem nữ thần y đã ngủ hay chưa? Bốn người vén rèm giường sang hai bên nhìn nữ thần y, thấy đó là một cô nương với khuôn mặt trái xoan thanh tú, mũi thẳng và cao, đôi mi cong vút, đôi mày như họa, tóc đen dài êm ả như mây. Quả thật không có bút nào tả hết nét xinh đẹp. Hoa Liễu Bích và bọn đầy tớ như bị thu hết hồn phách, ngây mặt nhìn.

Một lát sau, Hoa Liễu Bích là người lấy lại dáng điệu tự nhiên trước tiên, nhỏ nhẹ gọi:

- Ta không muốn đá động giấc ngủ cô nương nhưng cả ngày hôm nay cô chưa ăn gì, dậy ăn một chút canh yến nào.

Nữ thần y không buồn động dậy.

Hoa Liễu Bích hạ giọng gọi thêm lần nữa.

Nữ thần y vẫn không cử động.

Hoa Liễu Bích trẻ môi với bọn đầy tớ, sau đó làm li cúi xuống, nắm hai vạt áo nữ thần y.

Soạt!

Chiếc áo đã bị xé rách.

Hoa Liễu Bích ném hai mảnh vải vào mặt nữ thần y.

Vù!

Bên ngoài gió đập vào phòng cuốn văng hai mảnh vải.

Con gió bất chợt đó khiến da gà nổi đầy hai cánh tay nữ thần y, hai nú hồng trên ngực nàng cũng bắt đầu cương cứng, nhô lên. Do nàng sở hữu đôi gò bồng đảo to lớn khác thường, lớn hơn gấp năm lần các cô gái bình thường khác nên chiếc yếm không thể bọc trọn bầu ngực vun cao phoi phới.

Bọn hầu gái nhìn thân hình khêu gợi của nữ thần y, tự nhủ nếu bọn họ là nam nhân, chắc chắn sẽ bị hút vào núi đồi mê người này.

- Cô còn không mau ngồi dậy ăn đồ, ta sẽ xé luôn mảnh vải còn lại!

Hoa Liễu Bích túm hai quai yếm của nữ thần y, gằn giọng.

Nữ thần y lập tức mở mắt.

- Thế nào? - Hoa Liễu Bích vẫn chưa buông tay, hỏi - Chịu ăn hay không?

Nữ thần y gật đầu.

Hoa Liễu Bích cả mừng vẫy tay ra hiệu Phi Thủy giúp nữ thần y ngồi lên, lại kêu Lan Nhi đi lấy canh mang đến.

Cộp!

Hoa Liễu Bích cảm thấy mình oai phong lẫm liệt, dẫn mạnh chén canh lên giường.

Nữ thần y giờ tay cầm bát canh, nâng lên miệng rồi thỉnh linh buông tay.

Xoảng! Nước canh bắn tung tóe ra sàn nhà.

- Không ăn.

Ngay sau đó nữ thần y cũng nói.

Hai chữ ngắn gọn lọt vào tai Hoa Liễu Bích. Tụ đầy tớ thấy rõ gân xanh trái rộng trên kiềng thủ bà ta, gương mặt bà ta cũng trở nên hung tợn, như hổ sắp xé xác con mồi.

- Được! - Hoa Liễu Bích cười khẩy - Ta không tin Hoa đại ti này không trị được cô!

Nói đoạn sai Lan Nhi đi rót chén canh khác đem lại.

Trong khi chờ đợi, Hoa Liễu Bích nhìn nữ thần y như xét nét, nữ thần y cũng nhìn lại không chút sợ sệt.

Một lát sau Lan Nhi mang canh lại, Hoa Liễu Bích cầm cái chén nói:

- Nếu Hoa đại ti này không trị được một đứa con gái nhỏ bé như cô, ta còn mặt mũi nào cai quản Diêm Thành?

Dứt lời Hoa Liễu Bích vung tay đẩy nữ thần y ngã ngửa ra giường.

Nữ thần y ngóc đầu dậy định trèo xuống giường, Hoa Liễu Bích nói:

- Uyển Nương, Lan Nhi, hãy mau nắm chặt hai cánh tay nó lại!

Uyển Nương và Lan Nhi nghe lệnh phóng tới giữ chặt hai cánh tay nữ thần y.

Hoa Liễu Bích ngồi xuống giường, dùng bàn tay mạnh như thép bóp lấy miệng nữ thần y, bậm môi đồ thứ nước vàng nhạt vào miệng nàng.

- Uống! - Hoa Liễu Bích quát - Với hai mươi năm kinh nghiệm mở kỹ viện của tao, không đứa con gái nào có thể chơi trò tuyệt thực với tao!

Nữ thần y cương quyết ngậm chặt miệng, nghiêng răng, nước canh chảy dài xuống cổ nàng.

- Phi Thúy, mày banh miệng nó ra!

Hoa Liễu Bích tiếp tục quát tướng.

- Dạ!

Phi Thúy nói, lấy hai tay cố banh miệng nữ thần y ra. Hoa Liễu Bích tiếp tục đổ canh vào, đột nhiên nữ thần y dùng môi phun mạnh nước canh tung tóe ra ngoài.

- Nha đầu, mày...

Hoa Liễu Bích giận dữ hét lớn, rồi nhanh như chớp điểm vào huyệt Bách hội của nữ thần y.

Ngay lập tức nữ thần y cảm giác đầu óc quay cuồng, tứ chi mềm nhũn và nàng nhắm mắt lại.

Tiêu Phong nghe Lan Nhi kể đến đây nét mặt chàng sa sầm, rồi không nói không rằng, chàng quay lưng đi một mạch về hướng phòng trọ của nữ thần y. Nhoáng một cái, chàng đã ở trong phòng.

Nữ thần y đã được Hoa Liễu Bích giải huyết một vài phút trước đó, đang ngồi trên giường ôm đầu, toàn thân nàng phoi bầy, Hoa Liễu Bích cũng đã trang điểm và làm tóc cho nàng. Khi Tiêu Phong tiến về phía nữ thần y, khoảng cách giữa hai người là tấm rèm che giường mỏng tanh, mỏng đến nỗi dễ dàng nhìn xuyên qua.

Tiêu Phong thoáng thấy đôi gò tròn lẳn tràn trề nhựa sống của nữ thần y, lia mắt sang Hoa Liễu Bích nói:

- Ở đây không còn chuyện của bà nữa, lui ra đi.

Hoa Liễu Bích vâng lời rồi đi. Tiêu Phong nhìn theo Hoa Liễu Bích sau đó chàng nhìn Bát Tuần Đồ.

Tiêu Phong dán mắt vào tấm tranh bát mã truy phong thật lâu, vẻ như chưa từng ngó thấy tấm tranh nào đẹp hơn tấm đó. Hạ thân chàng cứng đờ không dễ chịu... Đương nhiên, chàng đang nghĩ không ngờ có người trông thon gầy lại đầy đặn, nở nang hơn bề ngoài... rất nhiều...

Thêm một lúc nữa con đầu đầu của nữ thần y giảm bớt, nàng mới ngộ ra sự hiện diện của một người đàn ông trong phòng. Gương mặt nữ thần y xanh mét khi nghĩ đến cảnh xuân của mình có thể đã bày ra trước mặt người đàn ông này.

Nàng giật phăng trăm cài tóc khỏi đầu.

Tiêu Phong biết chàng không thể tiếp tục làm thinh nữa, lên tiếng:

- Nàng nghĩ tay của nàng nhanh, hay chiêu pháp của bản quan nhanh hơn?

Nữ thần y không đáp.

Tiêu Phong hỏi xong một câu cũng im lặng chờ đợi. Cuối cùng, nữ thần y cũng dịch mũi trâm ra khỏi cổ nàng.

Tiêu Phong nén tiếng thở phào nói:

- Đưa cho ta.

Nữ thần y buông tay, cây trâm rơi xuống nền gạch phát ra mấy tiếng leng keng.

Mắt Tiêu Phong vẫn nhìn hướng Bát Tuần Đồ, chàng khom xuống hươ tay tìm cây trâm trên sàn nhà.

Mất một lúc chàng mới tìm được cây trâm.

Tiêu Phong cầm trâm, thẳng người dậy, chẳng chút vòng vo, thẳng thắn nói:

- Không phải lo, ta chưa chạm vào nàng.

Nữ thần y nghe rõ lời này, vẫn cúi gằm mặt.

Tiêu Phong dứt lời thấy câu nói của chàng chưa tốt lắm, nhanh chóng nói thêm:

- Cũng không nhìn thấy gì.

Nói xong chàng cầm trâm rồi đi.

Đêm đó, Tiêu Phong ở trong phòng trọ của chàng cứ trần trọc khó ngủ, yết hầu lên xuống, nên đến lúc gà gáy sáng chàng mới ngủ được, khi tỉnh dậy thì mặt trời đã cao tới ba con sào!

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tái ngộ kinh đô (thượng)

Khoảng đầu giờ Dần, đoàn quân Chính Bạch Kỳ đi đến Hoài Lai, còn hai dặm nữa là đến kinh thành.

Sáng nay sương mù giăng kín lối đi, đất trời cũng âm ỉ mùi bùn lầy tạo nên một bầu không khí âm u kỳ quái. Ẩn mình trong lớp sương mù dày đặc, binh sĩ Chính Bạch Kỳ di chuyển cách nhau mỗi người chừng hai thước thì đã không nhận ra hình thù cụ thể của kẻ phía trước. Đến giữa giờ Mão, sương mù bắt đầu tan từ từ, tới cuối giờ Mão thì tan hẳn.

Kinh thành hiện ra trong tầm mắt.

Trong ánh sáng mờ nhạt của thời khắc trước bình minh, sông Vô Định đầy thuyền bè lớn nhỏ. Ánh sáng phát ra từ những chiếc lồng đèn trên các mũi thuyền tạo nên cảm giác thê lương giữa chốn đô thành nhộn nhịp phồn vinh.

Độ giữa giờ Thìn, đoàn quân Chính Bạch Kỳ đến cổng thành, lúc này thương nhân, lữ khách cũng đang nối đuôi đoàn quân vào thành môn, kéo theo tiếng ồn ào huyền ảo.

Hừng đông, phía sau dãy Kim sơn hiện ra vài áng mây hồng, sau đó vàng mặt trời đỏ như máu xuất hiện trong đám mây này.

Một trung niên mặc áo lông chồn đội mũ tua hồng đứng trên tiền lầu, thấy lá cờ trắng rồng xanh phía dưới bèn dẫn một đám lính chạy xuống làm lễ chào.

Tiêu Phong xuống ngựa, cùng Nhạc Chung Kỳ, Tô Khất, Triệu Phật Tiêu và Khẩu Tâm đến chào đáp lễ.

- Bộ quân Thống lĩnh! – Tiêu Phong cười nói – Lâu ngày gặp lại trông ngài vẫn phong độ khí khái, chẳng hề khác trước!

Trung niên mặc áo lông chồn cười khà khà:

- Long Khoa Đa làm sao sánh với Phủ Viễn tướng quân?

Nói đoạn bá vai Tiêu Phong đi qua cổng thành.

Tiêu Phong phẩy tay ra hiệu đoàn quân Chính Bạch Kỳ theo chàng. Nhạc Chung Kỳ, Tô Khất, Triệu Phật Tiêu và Khẩu Tâm cũng theo Tiêu Phong và Long Khoa Đa.

- Thật là hoàng thiên không phụ hảo nhân tâm, cuối cùng ngài cũng về, vậy là kể từ hôm nay, thái hoàng thái hậu và hoàng thượng có thể an tâm, không cần ngày đêm trông chờ lo lắng nữa.

Long Khoa Đa vừa đi vừa nhìn Tiêu Phong cười nói. Đến khi Tiêu Phong hỏi thăm tình hình kinh thành, Long Khoa Đa thu nụ cười đáp:

- Từ khi tướng quân đi hồi cương, kinh thành do hạ quan quản, nhưng không có ngài thật không xong được. Hồi trước, bất luận bọn vô lại ở tỉnh nào vào thành, ngài nói đứng bọn chúng đứng, cho đi bọn chúng mới dám đi. Có ngài thì bọn lưu manh không dám sinh sự trên phố. Không có ngài dù hạ quan có năm trăm bộ đầu, bảy ngàn bộ khoái cũng không dùng được.

Long Khoa Đa càng nói giọng càng chùng xuống như dây đàn:

- Nhân tiện nhắc vấn đề chợ búa, gần đây kinh thành xuất hiện một loạt tiền giả, gọi là “Sa sát tử,” người ta nói do bọn tây dương tung ra nhằm phá hoại thị trường kinh thành.

Tiêu Phong nghe Long Khoa Đa nói tới đây dừng chân, sau khi chàng dặn dò Tô Khất một số việc, chàng bái chào Long Khoa Đa rồi cùng Nhạc Chung Kỳ lên ngựa đi hướng Đông Thành.

Lại nói tới Tụ Bảo Trai, dân chơi đồ cổ ở kinh thành có lẽ không ai không biết tới Tụ Bảo Trai, tiệm bán đồ cổ lâu đời và lớn nhất miền bắc nằm giữa lòng chợ Đông Thành.

Một cỗ xe ngựa đậu trước cửa Tụ Bảo Trai. Phu xe là một cô gái khoảng đôi tám tên Tiểu Khả, nàng khá xinh xắn, thân khoác một bộ y phục màu tím

thắm, tóc đen và dài tết thành một bím sau lưng. Hai mắt Tiểu Khả to tròn, bên dưới cặp mày ngang cá tính, làn da ngăm khỏe mạnh.

Sau khi nhảy phóc xuống ngựa, Tiểu Khả đỡ một cô gái vận y phục màu trắng khoảng hai mươi mốt hăm hai tuổi theo xuống.

- Tiểu thư vào trước, em đem ngựa ra hậu viên.

Tiểu Khả nói.

Cô gái áo trắng gật đầu.

Tụ Bảo Trai đang rất đông khách, tiếng cười nói rộn rã nhưng lúc cô gái áo trắng đi vào những âm thanh đó đều lắng xuống.

Quả thật cô gái áo trắng rất tuyệt. Nàng may mắn sở hữu nhiều nét đẹp trên mặt, đôi mắt to đen và rất sáng như cuốn hút người ta, thêm hai hàng lông mi cong đen, chiếc mũi dọc dừa thanh tú, khuôn miệng duyên dáng hình trái tim. Lại nữa, thân hình nàng mảnh khảnh như liễu. Trên tóc cô gái cài một cây trâm bạc, tai đeo đôi hoa tai cũng màu bạc sáng lấp lánh. Từ trên mình nàng cũng toát ra ánh sáng như hai món đồ trang sức ấy, không khỏi khiến người ta nhìn ngắm.

Cô gái thấy mọi người nhìn nàng liền nhoèn miệng cười không bờ ngỡ, khoe những chiếc răng trắng đều. Từ bé, nàng đã biết mình xinh đẹp. Cho đến bây giờ, nhờ thêm lớp son phấn càng tăng thêm vẻ quyến rũ.

- Hà tiểu thư đã về.

Một ông lão bước lại gần nàng nói, đoạn ông đánh mắt về hướng một trung niên trong bộ đồ gấm đỏ sang trọng.

- Ông ấy reo giả tới một ngàn lượng, số tiền lớn như vậy lão không thể tự mình quyết định.

Ông lão hạ giọng nói.

Cô gái áo trắng nhìn trung niên đang đứng bên bàn, trên bàn đặt một bức tranh lụa và một bình ngọc.

- Lúc này Tiểu Khả bảo với cháu ông ta cần số bạc đó gấp lắm.

Nàng nói. Ông lão gật đầu:

- Tôi đã nói Châu đại nương đi vắng, nói ông ấy sáng một trở lại nhưng ông ấy không chịu, còn bảo nếu chúng ta không mua sẽ đem bán cho Vĩnh Phát.

- Vậy để cháu xem xem.

Cô gái áo trắng nói rồi cùng ông lão đến gặp trung niên.

- Hà tiểu thư - Ông lão chỉ vào trung niên - Đây là ông chủ Đạt. Ông chủ Đạt, cô ấy là đại đệ tử của Châu đại nương. Khi Châu đại nương đi vắng cô ấy là người giám định đồ cổ cho Tụ Bảo Trai.

Cô gái áo trắng cúi đầu:

- Hà Từ Lăng chào ông chủ Đạt.

- Chào Hà tiểu thư, nghe danh đã lâu, hôm nay Đạt Khánh Bân mới có dịp gặp, thật là vinh hạnh.

- Ông chủ Đạt quá lời - Hà Từ Lăng nói - Tiểu nữ chỉ vừa đảm nhiệm công việc giám định đồ cổ trong mấy tháng nay.

Hà Từ Lăng nói xong Đạt Khánh Bân chỉ biết cười, già biết, già vừa nói quá, nhưng cô gái đứng trước mặt già quả tình rất đẹp. Từ khi nàng bước vào tiệm, đã kéo theo ánh mắt của tất cả mọi người trong tiệm, ai nấy đều dừng việc đang làm, ngẩn ra nhìn nàng.

Lúc này Tiểu Khả đi từ nhà sau ra đứng bên Hà Từ Lăng khề hỏi:

- Sao rồi tiểu thư?

Hà Từ Lăng chưa đáp, ông lão nói:

- Còn chưa xem qua, nào, bây giờ bắt đầu, mời tiểu thư.

- Mời tiểu thư.

Đạt Khánh Bân cũng nói, sau đó chỉ vào bình ngọc:

- Chiếc bình có thủ công vô cùng tinh mỹ này là Ngự Tiền Đại Bảo bình.

Hà Từ Lãng cầm chiếc bình lên xem, gật đầu:

- Đây đúng là Ngự Tiễn Đại Bảo bình của Đường Thiên Bảo.

Đạt Khánh Bân cười vui vẻ, lại chỉ vào tấm tranh lụa:

- Còn đây là bức Bá Di Tụng, tranh này, mới ban đầu là tác phẩm của Hạng Vũ, sau được Phạm Trọng Êm trùng tu và đề thơ.

Hà Từ Lãng đặt bình ngọc xuống, cầm tấm tranh lụa lên.

Trong khi Hà Từ Lãng chăm chú xem tranh, Đạt Khánh Bân và khách khứa trong tiệm chăm chú quan sát nàng, mọi người đều thấy thần tình và cử chỉ của nàng vô cùng khả ái, bất cứ hành động nhắc tay nhắc chân nào cũng vô cùng đáng yêu.

Hà Từ Lãng xem tranh lụa thật lâu, mọi người cũng nhìn nàng thật lâu, đến khi Tiểu Khả đưa tay vẫy vẫy trước mặt nàng, Hà Từ Lãng mới bừng tỉnh.

- Cây trúc bức lụa này là đồ vật của triều Tống.

Hà Từ Lãng nhìn mọi người nói, sau đó nàng xoay bức tranh lại, chỉ cho mọi người thấy những chữ viết trên tranh, nói:

- Những chữ này rất giống nét chữ Phạm Trọng Êm, nếu đem so với bức Xuân Lâu Ký thì nét chữ y nhau...

Hà Từ Lãng nói tới đây Đạt Khánh Bân ngắt lời nàng:

- Do chính tay Phạm Trọng Êm viết thì đương nhiên phải giống nét chữ hần, mọi người nhìn phía dưới có đóng quan ấn của hần này.

Khách nhân gật gù, Hà Từ Lãng nói:

- Nhưng tiểu nữ lại nghĩ bức Bá Vi Tụng này là giả.

Lời nàng như sấm động bên tai Đạt Khánh Bân.

- Không phải mới nãy tiểu thư bảo giống nét chữ Phạm Trọng Êm à?

Đạt Khánh Bân nói:

Hà Từ Lãng trả lời:

- Người này viết giống như đúc nhưng lại thiếu hai nét.

Nói rồi thấy Đạt Khánh Bân vẫn không tin, nàng chỉ vào hai chữ “Ân” trên tấm tranh. Một người khách nói:

- Đúng là hai chữ Ân đó viết thiếu nét.

Hà Từ Lãng gật đầu:

- Phạm Trọng Êm là một nhà thơ đa tài, ông ta không thể viết sai, dầu có viết sai, cũng không sai tới những hai chỗ và cùng một chữ trên tranh.

Đạt Khánh Bân vẫn còn chưa chịu tin, gã thấy lòng đầy tự ái, má nóng lên. Gã nghĩ mình có gần chục năm kinh nghiệm chơi đồ cổ, không lẽ đã bị lừa mua tấm tranh này?

- Có thể nào do thời gian làm mực phai màu chăng?

Đạt Khánh Bân nói:

Hà Từ Lãng lắc đầu:

- Không thể như vậy, ông chủ Đạt và các vị có thể so với những chữ bên cạnh, vẫn còn nhìn rõ, không lý gì chỉ phai hai nét trong hai chữ Ân.

Nói rồi thấy Đạt Khánh Bân định mở miệng phản bác, Hà Từ Lãng tiếp:

- Xin hỏi ông chủ Đạt danh hiệu của phụ thân Tống Thái Tổ là gì?

Đạt Khánh Bân không nhớ, một người khách suy nghĩ một chút nói:

- Hình như gọi là Hoàng Ân?

Hà Từ Lãng gật đầu:

- Cho nên hai chữ Ân cần phải viết thiếu hai nét.

Nàng dút lời, trong Tự Bảo Trai lập tức vang lên tiếng trầm trồ, một người ôm quyền nhìn nàng nói:

- Hà tiểu thư quả nhiên có cặp mắt tinh tường, quan sát tỉ mỉ, đúng là đã được chân truyền từ Châu đại nương.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tái ngộ kinh đô (trung)

Hà Từ Lăng và Tiểu Khả làm xong việc ra Đông Thành dạo chơi. Khung cảnh chợ búa ở kinh thành náo nhiệt khôn tả, khắp nơi không ngừng vang lên tiếng cười nói, tiếng rao hàng lanh lảnh. Tiểu Khả vừa đi vừa căn chiếc dù giấy che cho Hà Từ Lăng.

- Tiểu thư à – Tiểu Khả nói -Lúc này cô giải thích hai chữ Ân em vẫn còn chưa hiểu.

Hà Từ Lăng nói:

- Người đã sao chép tranh của Hạng Vũ và Phạm Trọng Êm sống dưới thời Tống Thái Tổ, hẳn sợ mạo phạm đến danh hiệu của thái thượng hoàng nên viết thiếu nét.

- Ra vậy -Tiểu Khả nhìn Hà Từ Lăng thán phục -Tiểu thư thật tài!

Hà Từ Lăng lắc đầu:

- Những người đã từng học qua cách giám định đồ cổ đều có thể phát hiện được, em muốn học không?

Tiểu Khả le lưỡi:

- Em hả? Nói thật em... không có nhã hứng với mấy cái đồ bụi bặm.

- Em không thích bụi bặm thế sao học võ? - Hà Từ Lăng nheo mắt nói - Tô phó tướng không thích nữ nhân biết bay nhảy đâu.

Tiểu Khả kêu lớn:

- Ngài ấy thích! Chính miệng ngài ấy nói!

Tiểu Kha dút lời thấy người đi đường nhìn nàng, hai má nàng ửng hồng, vội đưa tay che miệng. Hà Từ Lăng cũng che miệng cười khúc khích, đoạn kéo Tiểu Khả rẽ sang hướng khác.

Hai cô gái đi đến con dốc thấy có một thiếu phụ và một thanh niên đang múa trường đao, thêm hai đứa bé trai đánh la gõ trống trông giống như một đám nghệ nhân mãi nghệ kiếm sống. Tuy thiếu phụ ăn mặc thô kệch nhưng trông rất oai vệ, dung mạo rạng rỡ, rất có phong thái của một quý phụ.

Tiểu Khả nghe tiếng vui nhộn, giục Hà Từ Lăng đi coi nhưng Hà Từ Lăng không chịu, Tiểu Khả bèn đưa dù cho Hà Từ Lăng rồi chen vào đám đông. Hà Từ Lăng đứng bên ngoài vòng người nghe a đầu của nàng la hò cổ vũ rất hăng, mỉm cười tự nhủ không ngờ thường ngày a đầu này ngu ngơ khờ khạo, nhưng khi đứng trước tình yêu cũng dạn dĩ quá!

Hà Từ Lăng đứng chờ một lát Tiểu Khả quay trở ra nắm tay nàng nói:

- Hay lắm tiểu thư, đề em dẫn cô vào xem!

Hà Từ Lăng rút tay lại nói:

- Ta sợ xem đánh nhau.

- Có gì mà sợ - Tiểu Khả trố mắt nói - Người đàn bà trong đó trông rất oai vệ, ai cũng khen đường đao của bà, em đoán bà ấy không hẳn một kẻ mãi mê nghề tầm thường. Có lẽ, một đại nội cao thủ, với công lực hai mươi năm là ít!

Hà Từ Lăng vẫn lắc đầu, Tiểu Khả nói:

- Tiểu thư vào xem với em một chút, rồi tiểu thư cũng muốn được như bà ta, trong thời buổi loạn lạc này bọn đàn bà con gái chúng mình không được yếu

đuổi, phải dạn dĩ, hay để em chỉ cô một vài đường quyền? Máy chiều tự vệ này em học từ Tô phó tướng, như thế này...

Tiểu Khả nói đến đây rùng người xuống nhưng nàng chưa kịp đi quyền cho Hà Từ Lăng coi thì phía sau chợt vang lên tiếng ngựa hí, tiếp theo là tiếng chân rầm rộ. Tiểu Khả quay nhìn, thấy có một đám lính mặc y phục đỏ chói, mặc kệ chợ đông, cứ cho ngựa phi nhanh như gió.

Những người đi đường đều dạt sang hai bên nhường đường đám lính, Tiểu Khả cũng nhanh chóng kéo Hà Từ Lăng lên đứng trên lề đường. Đám lính vừa đi qua, Tiểu Khả chun mũi nói:

- Lại là tụi lính áo đỏ, cái đám ác ôn không biết lại đang đi bắt ai đây?

Hà Từ Lăng im lặng, Tiểu Khả nói:

- Lúc nào tụi nó xuất hiện cũng vậy, chẳng cần biết khu chợ đông có thể gây thương tích cho ai cứ nhắm mắt nhắm mũi xông bừa!

Hà Từ Lăng giật tay áo Tiểu Khả, nàng lại nói:

- Em nói sai à?

Một bà lão đi đường nghe vậy suýt Tiểu Khả nói:

- Tiểu nha đầu mi không nói sai, nhưng tụi nó nghe được là thế nào mi cũng thân rời khỏi đầu!

Tiểu Khả dẫu môi, Hà Từ Lăng nói:

- Bọn văn bối lỗ lòi, cảm ơn tiền bối đã nhắc nhở.

Lại nói tới Tiêu Phong và Nhạc Chung Kỳ cũng đang ở Đông Thành.

Tiêu Phong vừa dẫn ngựa bước đi bên Nhạc Chung Kỳ vừa suy nghĩ về “Sa sát tử,” chốc lát hai người đã tới trước cửa Tụ Bảo Trai. Nhạc Chung Kỳ thấy Tiêu Phong đi thẳng, không ghé vào tiệm đồ cổ, chàng định lên tiếng nhắc nhưng vừa mở miệng, chợt chàng nghe đằng trước có một tràng thanh la “keng keng keng” vang lên.

Tiêu Phong cũng nghe tiếng này, đưa mắt nhìn, thấy đằng trước một từ lâu là một đám người xúm xít nhau đứng thành vòng tròn, ai cũng nghênh cổ tròn mắt, miệng há hốc, ngẩn người nhìn vào vòng tròn. Trong đám người đó là tiếng thanh la khua vang như đang biểu diễn trò gì đó rất hay.

Tiêu Phong đang có việc cần làm, không định đi về phía đám đông, nhưng vừa đi được hai bước bỗng Nhạc Chung Kỳ nói:

- Tướng quân nhìn xem, tên đó thật dũng mãnh, nếu có thể được, thuộc hạ muốn thu hấn vào quân đoàn của mình?

Nhạc Chung Kỳ vừa nói vừa chỉ một thanh niên vóc dáng lực lưỡng đang cời trần trùng trực, lưng xăm hình hổ phục, đứng giữa đám đông múa Lưu tinh chùy. Khi này trời đang đông mà trên mình tên đó chỉ mặc độc nhất một cái quần dài.

Tiêu Phong nghe Nhạc Chung Kỳ cứ luôn miệng khen hay, cũng không kìm được, dừng lại nhìn, chàng thấy Lưu tinh chùy rất to, ít nhất cũng nặng mấy trăm cân, thể mà thanh niên đó thấy lên thấy xuống, quay lưu tinh chùy mòng mòng, động tác nhuần nhuyễn ung dung như nước chảy mây trôi.

Nhạc Chung Kỳ bật ngón cái lên nói:

- Hấn thật có sức mạnh đáng nể, người mãi võ trên giang hồ nếu không có công phu khá tốt quyết không dám diễn trò này.

Tiêu Phong gật đầu. Nhạc Chung Kỳ cả mừng khi thấy Tiêu Phong chịu nán lại một chút đứng xem.

Thanh niên nọ vẫn không ngừng biểu diễn giữa những tràng pháo tay vang giòn. Loại lưu tinh chùy này được y buộc vào một sợi gân hươu, sợi gân rất dài, y nắm một đầu dây cho quả thiết chùy bay lượn trên không, lại có thể múa sau lưng và toàn thân trên dưới, múa tới mức người xem hoa mắt, không nhìn thấy sợi gân hươu và thiết chùy, chỉ thấy như một cái bánh xe gió xoay mau trước mặt.

Nhạc Chung Kỳ cũng vỗ tay bôm bốp, khen một tiếng “Hay!” Rồi quay sang nhưng không thấy Tiêu Phong đứng cạnh chàng nữa. Nhạc Chung Kỳ bèn dẫn ngựa đi tìm Tiêu Phong. Chàng đi một hồi, không khó để bắt gặp con ngựa đỏ của Tiêu Phong trước một sạp bánh.

Nhạc Chung Kỳ chưa bao giờ thấy chủ soái đi chợ mua bánh, cũng biết rõ Tiêu Phong rất ghét đồ ngọt, bèn dắt ngựa tới, cười khà khà.

Tiêu Phong làm ngơ trước tiếng cười của Nhạc Chung Kỳ. Nhạc Chung Kỳ nhảy với ông bà bán bánh, nói:

- Đề văn bối kể chuyện hai vị nghe, chuyện giữa nam và nữ thật kỳ diệu lắm. Trong mắt văn bối, có người đích thực là một nam tử đỉnh thiên lập địa, nhưng lại vì một cô gái mà thay đổi tính cách, tình nghĩa này thật chẳng tầm thường.

Bà lão hiểu ý Nhạc Chung Kỳ, nhìn Tiêu Phong cười nói:

- Lúc trước ông nhà tôi cũng thường như thế, ông ấy thường mua bánh Quế Hoa cho tôi ăn, sau này chúng tôi lấy nhau, đã quyết định làm loại bánh quế

hương này đem bán.

Nhạc Chung Kỳ nghe nói biết hai người là dân Hàng Châu, quay sang Tiêu Phong nói:

- Té ra hai vị là đồng hương với “người nhà” ngài.

Tiêu Phong mặc kệ Nhạc Chung Kỳ té ra té vô, một mực giả điếc. Nhạc Chung Kỳ không để Tiêu Phong yên, tiếp tục nói:

- Xem chừng loại bánh có vị quế này có thể làm người ta nên duyên?

Hai ông bà lão nhìn nhau cười móm mém, ông lão nói:

- Còn phải xem cặp tình nhân đó có đủ nợ hay không?

Nói đoạn đưa Tiêu Phong gói bánh.

- Cần thận, còn nóng đấy.

Ông lão nói.

Tiêu Phong nói cảm ơn, đưa tiền cho ông lão, sau đó chàng cầm gói bánh rồi lấy một cái đưa lên cắn một miếng.

Nhạc Chung Kỳ cũng thò tay vào gói bánh của Tiêu Phong tự mời mình một miếng, vừa ăn, chàng vừa nhìn ông bà lão. Nhạc Chung Kỳ nhủ bụng chắc hai người mới tới kinh thành nên đứng nói chuyện với bọn chàng cả buổi mà không nhận ra bọn chàng. Nhưng ngay sau đó chàng lại nghĩ có lẽ do chàng và Tiêu Phong vừa hành quân về, râu ria xồm xoàm quanh miệng lại mặc thường phục nên rất khó nhận diện.

Chàng còn đang nghĩ, Tiêu Phong nói:

- Hình như không giống bánh Quế Hoa thuần túy, bánh này không có hương vị bột gạo.

Nhạc Chung Kỳ nghe vậy ăn thêm cái nữa, gật đầu:

- Đúng rồi, vẫn bối cũng chỉ nếm được mùi khoai mì.

Bà lão thở dài đánh sượt:

- Hai vị thông cảm, dạo này không mua nổi bột gạo, chúng tôi đã hết cách nên chỉ còn nước lấy khoai mì bào nhuyễn thành bột.

Tiêu Phong nhận ra câu nói vừa rồi của chàng làm bà lão buồn, nói:

- À, ý vẫn bối là tuy không giống bánh Quế Hoa thuần túy nhưng rất lạ miệng, rất ngon.

Nhạc Chung Kỳ nói:

- Nhưng bánh Quế Hoa mà không làm bằng bột gạo thì không còn là bánh Quế Hoa nữa!

Bà lão lại thở dài:

- Chắc hai vị từ xa mới tới, ba tháng trước kinh thành có kẻ tung ra một loạt tiền giả gọi là “Sa sát tử” đã làm rối loạn thị trường một cách nghiêm trọng, nâng vật giá lên, khiến cho đời sống của những người nghèo như chúng tôi càng thêm vất vả.

Nhạc Chung Kỳ im lặng, bà lão tiếp:

- Không chỉ riêng sạp bánh chúng tôi, các sạp bánh bao, bánh đường trắng hay bánh Niên Cao khác, nói chung các sạp bánh cần dùng bột gạo cũng không xài bột gạo, nếu hai vị muốn ăn gạo trắng chỉ có các từu quán sang trọng mới có, thật sự chẳng còn cách nào nữa.

Nhạc Chung Kỳ nhìn Tiêu Phong nói:

- “Sa sát tử” quả nhiên lợi hại, hy vọng triều đình có cách cứu vãn.

Ông lão nói:

- Chúng tôi cũng hy vọng vậy, nghe mọi người bảo đang chờ vị tướng gì đó về, nghe nói trong triều chỉ mình ngài ấy quan tâm cuộc sống bá tánh.

Nhạc Chung Kỳ nghe vậy đưa tay định chỉ vào Tiêu Phong nhưng ngay sau đó chàng thu tay về, chàng biết nếu chàng nói ra Tiêu Phong thế nào cũng ngăn lại.

Tiêu Phong chạnh lòng trước hai gương mặt buồn xo đầy nếp nhăn của hai ông bà lão, chàng lấy ra thêm ba nén bạc nữa, đưa bà lão nói:

- Bánh này tuy không giống bánh Quế Hoa thuần túy mà người nhà vẫn bồi thường ăn nhưng hương vị lạ miệng thơm ngon, chắc chắn nàng ấy sẽ thích.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tái ngộ kinh đô (hạ)

Sau khi đi một vòng quan sát tình hình khu chợ Đông Thành, Tiêu Phong và Nhạc Chung Kỳ chuẩn bị về Phủ Viễn.

Hai người lên ngựa, hướng ra cổng chợ phía tây. Nhưng khi cặp ngựa của hai người chỉ còn cách cổng chợ vài chục thước đột nhiên thấy một cái hàng rào gỗ chặn ngay giữa cổng. Bọn lính áo đỏ đang lệnh cho người dân tập trung thành một hàng dài trước hàng rào này. Tiêu Phong và Nhạc Chung Kỳ thẳng ngựa lại nhìn, không biết bọn lính đang tra xét gì?

Dân chúng tuân lệnh răm rắp, lủi rủ xếp hàng trật tự trước hàng rào, không người nào dám mở miệng than thở, trừ phi họ chán sống, không cần mạng nữa, bằng không, chẳng ai dám đắc tội với lũ lính khét tiếng bá đạo này.

Tiêu Phong và Nhạc Chung Kỳ còn đang quan sát, thì ngoài cổng chợ có thêm một đội quân áo đỏ nữa phi ngựa đến. Bọn chúng cho ngựa lao như gió cuốn, đội nhân mã này ước chừng hơn ba chục người, chỉ cần nhìn y phục rực lửa trên mình chúng cũng biết chúng cũng chính là nhân mã của tam mệnh đại thần.

Cảnh quan càng lúc càng thêm căng thẳng khi một tên lính áo đỏ ra dáng thủ lĩnh phóng xuống ngựa, hất dùng cây roi có gắn móc câu chỉ vào một thanh niên áo trắng hỏi:

- Độc Thư Đường Tây chính bút đang ở đâu?

Nhạc Chung Kỳ nhìn Tiêu Phong, Tiêu Phong im lặng, những chuyện có liên quan đến Văn Tự Ngục chẳng không tiện xen vào.

Khi này những người đứng gần bạch y nam nhân sợ vắng miếng, lập tức lui ra. Bạch y nam nhân không trả lời. Tên lính áo đỏ chờ một chút bất thành lĩnh dùng roi quát tới tấp vào chàng. Vừa đánh người như điên cuồng, tên lính vừa quát:

- Sao hả? Mày có nói ra chỗ giấu quyền sách đó không?

Tiếng roi chan chất làm chấn động cả một khoảng chợ, nhưng không ai dám ra tay ngăn cản. Cho nên chưa đầy một phút, bạch y nam nhân đã ngã ra đất, mình mẩy đầy máu. Tên lính áo đỏ tiếp tục vung roi. Chát, chát chát! Thêm ba đòn roi nữa giáng xuống.

- Tao cho mày cơ hội lần cuối – Tên lính dừng tay lại nói - Mày chịu giao quyền sách hay không?

Bạch y nam nhân không nói, tên lính quay ra sau bảo một thủ hạ:

- Giải nó đi!

Sau khi bạch y nam nhân bị giải đi, tên lính nhìn người dân nói:

- Đây là tấm gương cho những người dám chống đối triều đình!

Hắn nói rồi lủi rủ thêm một vòng dương oai, đột nhiên, ánh mắt hắn dừng lại trên mình một cô gái vận y phục màu vàng nhạt. Càng nhìn, gương mặt cô gái trông càng xinh đẹp, tên lính ngoác miệng cười một tràng đậm dặt, chỉ roi vào nàng gọi:

- Ngươi, ra đây!

Cô gái sợ đến chân tay lủi rủ không thể di chuyển. Tên lính sấn tới trước mặt nàng, nhưng gã còn chưa chạm vào nàng, một ông lão vạch đám đông bước ra nghiêm giọng nói:

- Không phải Phủ Viễn tướng quân đã có lệnh bất kỳ nghĩa quân của Bát Kỳ nào cũng không được gian dân phụ nữ? Kẻ trái lệnh, bất kể là ai cũng bị trừng trị. Bây giờ ngươi dùng cương trước vực thẳm có lẽ vẫn còn kịp đấy!

- Ha ha ha! – Tên lính cười lớn - Thằng già dịch mày nói chơi à? Phủ Viễn tướng quân của mày đang ở hồi cương, mày đi hồi cương mà tìm hắn chủ trì chính nghĩa. Còn chỗ này là do Lục Hiểu Tam tao tùy ý hành sự!

Nói đoạn đưa tay định vuốt má thiếu nữ. Ông lão hất tay hắn ra khỏi mặt nàng.

Lục Hiểu Tam gật gù, quay đi, bất thành hình, hần quay lại...

Phập!

Lục Hiểu Tam vung roi lên nhưng ngọn roi còn chưa đánh vào ông lão, cô gái đã dùng trăm cái tóc của nàng đâm vào vai hắn.

- Áaaa!!!

Nhân lúc Lục Hiểu Tam rú lên đau đớn, cô gái cùng ông lão bỏ chạy.

Lục Hiểu Tam rút cây trăm ra khỏi vai, lồng lên:

- Đứng lại!

Ông lão và cô gái không biết lấy đâu ra sức lực, tiếp tục lao như điên cuồng ra khỏi trùng vây.

Lục Hiểu Tam phóng lên ngựa, thúc ngựa rượt theo hai người. Hắn chỉ muốn bắt cô gái, nên rút sợi thừng đang treo bên hông ngựa nhắm vào nàng, ném ra.

Vù!

Đúng lúc sợi thừng sắp quấn quanh mình cô gái, từ phía đối diện, một bóng thuẫn mã lao vun vút đến nhanh như chớp. Người phi tuần mã chỉ hơi khom mình xuống đã tóm được cô gái, kéo nàng lên ngựa.

Cô gái giật mình, nhưng khi định thần lại được rồi nàng ngẩng đầu nhìn lên.

- Tướng quân – Cô gái cả mừng hô to – Xin cứu cha con dân nữ!

Tiêu Phong giật mạnh dây cương cho ngựa dừng lại trước Lục Hiểu Tam.

Lục Hiểu Tam thấy Tiêu Phong thình lình xuất hiện như một bóng ma, ngồi trên ngựa vững như bàn thạch nhìn xoáy vào gã, vội vã hãm cương lại phóng xuống đất nói:

- Tham kiến Phủ Viễn tướng quân!

Bọn lính áo đỏ cũng chạy đến, cùng Lục Hiểu Tam rạp xuống hành lễ.

Người dân trong chợ thấy Tiêu Phong trở về không khỏi mừng rỡ, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Tiêu Phong ngồi ngao nghể trên ngựa, nhìn xuống Lục Hiểu Tam, cất giọng thâm trầm:

- Điều luật thứ nhất của quân đội Bát Kỳ là gì?

Lục Hiểu Tam không dám chậm trễ, chắp tay cung kính nói:

- Phủ Viễn tướng quân hiểu lầm rồi. Thuộc hạ nào dám gian dâm phụ nữ, mà chỉ muốn dẫn mỹ nữ này về nhà xong mai một cho người mang đồ tới cưới hỏi, đường hoàng nạp làm thê thiếp. Như vậy chẳng lẽ cũng không được? Lẽ nào tướng quân lại quản cả chuyện hôn sự của thuộc hạ?

Tiêu Phong vuốt tóc cô gái:

- Nạp làm thê thiếp? Thế ngươi có biết nàng ấy là người của bản tướng không?

Lục Hiểu Tam biết tông Tiêu Phong nói dối, vẫn sợ hãi mật, dập đầu:

- Thuộc hạ không biết, xin tướng quân thứ lỗi! Xin ngài tha mạng!

Tiêu Phong lại quét mắt sang đám lính áo đỏ còn lại, hại những tên đó cũng dập đầu như té sao.

Tiêu Phong lại dời mắt về Lục Hiểu Tam, hừ lạnh:

- Nề mặt Ngao đại nhân, bản tướng tha mạng ngươi lần này!

Lục Hiểu Tam thở phào, cùng bọn lính áo đỏ lục tục ngẩng đầu lên.

Nhạc Chung Kỳ đã cưỡi ngựa tới sau lưng Tiêu Phong tự khi nào, cho ngựa bước lên chau mày nạt:

- Cái đám cầu nô tài tui bây bị ngu hay điếc vậy? Phủ Viễn tướng quân cho tui bây sống còn không mau xéo!

Bọn lính nghe vậy vọt đứng lên, và như có cánh bọn chúng liền biến mất.

Khi này đám đông cũng tản dần. Ông lão chạy đến chỗ Tiêu Phong nói:

- Đa tạ tướng quân cứu mạng con gái.

Nói rồi quỳ xuống khấu đầu.

Tiêu Phong lật đặt phóng xuống ngựa, đỡ ông lão dậy nói:

- Chỉ là chuyện nhỏ, văn bối không dám nhận hậu lễ.

Rồi chàng đỡ cô gái xuống đất.

Nhạc Chung Kỳ cũng leo xuống đất bước lại gần ông lão nói:

- Ở kinh thành ai cũng sợ bọn lính áo đỏ, phần đông các quan to hiền hách khi gặp bọn chúng cũng phải kiêng nể, lúc này từ đằng xa văn bối thấy ông và lệnh ái dám phản kháng, hai người thật rất dũng cảm.

Ông lão nhận ra Nhạc Chung Kỳ, cười nói:

- Đa tạ đại nhân đã khen.

Nhạc Chung Kỳ thấy trên vai ông lão đeo một túi hành trang, hỏi:

- Hai người định rời thành à?

Ông lão nói:

- Vâng, thảo dân là sư phó dạy trong phủ Bối lạc, cũng làm việc ở đó được tám năm rồi. Nhưng nửa năm gần đây, thảo dân cảm thấy cuộc sống kinh thành không còn yên ổn nữa nên quyết định nghỉ việc, đưa con gái về Túc Châu, thảo dân thà quãng đời còn lại sống với bầy ngựa bầy dê, còn hơn hằng ngày đối diện bọn cấm vệ quân của tam mệnh đại thần.

Lời ông lão khiến Tiêu Phong nghĩ ngợi, trầm ngâm một chút, sau đó chàng lấy hết số bạc còn lại trong mình ra tặng ông lão.

- Phu tử và lệnh ái đã làm mất lòng bọn lính áo đỏ, trên đường về quê phải thật cẩn thận. Số bạc này phu tử hãy cầm lấy sử dụng dọc đường, xin cáo từ.

Tiêu Phong nói xong ông lão cảm ơn rồi rít.

Tiêu Phong mỉm cười ôm quyền, rồi cùng Nhạc Chung Kỳ lên ngựa hướng tới căn phủ phía tây thành.

Cô gái áo vàng đứng nhìn theo Tiêu Phong hiên ngang cười ngựa thuận theo đường lớn rồi đi, nàng đứng thật lâu.

Xa xa ở một góc đường, Tiểu Khả thấy loáng thoáng bóng con ngựa lớn có bộ lông đỏ rực đang chạy về tây, mặt mày hí hửng, nhảy cồm reo lên:

- Tiểu thư! Tiểu thư! Ngài ấy đã về!

Hà Từ Lăng cười. Tiểu Khả thu hai nắm tay lại đâm vào nhau nói:

- Đợi khi gặp ngài, em sẽ kể toàn bộ những việc thất đức của bọn lính áo đỏ cho ngài nghe, bọn nó ý lúc ngài đi vắng, một tay quyền khuynh thiên hạ, quyết định tánh mạng người ta, muốn ai sống thì người đó chết cũng không xong, buộc ai phải chết thì kẻ đó ắt chết rất thảm thương!

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tướng quân phủ (thượng)

Trong sân phủ Viễn bọn tôi tớ đông đặc như mây, ai cũng đều mặc quần áo đẹp đẽ, người nào người nấy vui vẻ nói cười vừa làm công việc quét sân, trang trí hành lang, treo đèn, tía cây... riêng một ông lão là không ngừng đi qua lại và lo lắng. Ông lão này tên Lôi Kiến Minh, năm xưa theo hầu cha của

Tiêu Phong, nhưng cha Tiêu Phong xem họ Lôi như người trong nhà nên từ nhỏ Tiêu Phong quen gọi ông ấy là Lôi nhị thúc. Lôi Kiến Minh như thường lệ khoác trên mình chiếc áo da dê, đầu tóc pha sương, tuy tuổi đã gần lục tuần nhưng tinh thần hãy còn quắc thước. Một a hoàn tên Hiểu Quân thấy ông ta sốt ruột, lại gần khuyên:

- Lôi quân gia đã đứng đây nửa canh giờ rồi, hay là vào đại sảnh ngồi nghỉ chân uống tí trà cho ấm bụng?

Lôi Kiến Minh sốt ruột xen lẫn lo âu, xua tay. Hiểu Quân bèn cúi xuống tiếp tục quét sân. Nửa khắc sau, Hiểu Quân định lên tiếng khuyên Lôi Kiến Minh lần nữa thì chợt từ cổng vang tới một tràng tiếng ngựa lộc cộc. Hiểu Quân và bọn tôi tớ lập tức ngưng công việc đang làm, quay nhìn.

Một tên lính gác chạy vào nói:

- Bẩm...

- Tướng quân về rồi phải không?

Lôi Kiến Minh mừng quýnh ngắt lời tên lính, rồi quay sang bọn đầy tớ:

- Mọi người cùng ta chuẩn bị bái kiến tướng quân nào.

Tên lính nói:

- Không phải quân gia, Phủ Viễn tướng quân chưa về, nhưng Tô phó tướng và Triệu Đô thống đã về.

Tên lính dứt lời thì Tô Khất, Triệu Phật Tiêu và Khẩu Tâm vào tới trong sân, theo sau là nữ thần y.

Hiểu Quân nhìn nữ thần y một chút nói nhỏ vào tai Lôi Kiến Minh:

- Lôi quân gia, cô gái đó là thần y mà thái hoàng thái hậu sai tướng quân nhà mình đi tìm đó hả?

Lôi Kiến Minh gật đầu. Hiểu Quân quay sang một a hoàn tên Doanh Doanh:

- Không ngờ nữ thần y vang danh giang hồ là một cô gái!

Doanh Doanh gật đầu. A hoàn tên Tiểu Liên hạ giọng:

- Ta vẫn nghĩ tụi mình đã đoán trúng, nữ thần y thực sự là một bà lão, nhưng nhờ công phu dưỡng da đặc biệt nên có làn da mịn màng như gái đôi tám.

- Hé hé.

Hiểu Quân và Doanh Doanh cười.

- E hèm.

Lôi Kiến Minh tăng hắng.

Hiểu Quân và Doanh Doanh liền ngưng cười.

Sau khi nhắc nhở bọn a hoàn, Lôi Kiến Minh tươi cười với Tô Khất, vẫy tay bảo bọn đầy tớ trong sân:

- Nào nào, mọi người hành lễ đi.

Tất cả nhất loạt quỳ hành lễ:

- Tham kiến Tô phó tướng, Triệu đô thống!

- Ấy chết! - Tô Khất cả kinh, vội đưa tay đỡ Lôi Kiến Minh dậy nói - Xin Lôi nhị gia hãy đứng lên cho, tiểu Tô thực không dám nhận lễ này.

Triệu Phật Tiêu cũng lật đặt bước lại dìu Lôi Kiến Minh.

Lôi Kiến Minh lắc đầu, giữ nguyên tư thế, nghiêm mặt nói sang sảng:

- Các ngài hiện là mệnh quan triều đình, lão chỉ là hạng thứ dân nô bộc. Hơn nữa đây là phủ Đại tướng quân, càng không thể coi nhẹ lễ luật được.

Tô Khất và Triệu Phật Tiêu nhìn nhau. Đi theo Tiêu Phong nhiều năm, Tô Khất và Triệu Phật Tiêu đã quá rõ tính cách thẳng thắn, công tư phân minh của vị lão bộc trung thành này, đành phẩy tay áo bảo toán người đứng lên, xong hai người cũng chấp tay kính Lôi Kiến Minh một lễ.

Đám người Tô Khất theo Lôi Kiến Minh vào đại sảnh.

Lúc nữ thần y đi xuyên qua bọn đầy tớ gái, phần đông bọn họ cũng đều như Hiểu Quân, Doanh Doanh và Tiểu Liên, nhìn nàng đến ngẩn ngơ, một tiếng động nhỏ cũng không gây ra.

Nữ thần y đi vào trong sảnh rồi, ngay lập tức trong sân vang lên tiếng xì xì:

- Thật là trẻ quá!
- Chẳng những trẻ mà còn rất xinh nữa!
- Ủ, cứ như một bức tranh vậy!
- Theo tôi thì tranh cũng không họa được người đẹp như thế, phải nói là, tiên nữ hạ phàm!

Một a hoàn độ mười lăm mười sáu tuổi với hai bím tóc lúc lắc trên vai, cũng mát hồn như những người kia, ngay người nói:

- Nhan sắc nữ thần y cô nương tú lệ quá, so với Hà tiểu thư không biết ai hơn ai nhỉ?

A hoàn vừa lên tiếng tên Tiểu Tuyền. Tiểu Tuyền vừa vào phủ làm việc không lâu, do siêng năng và dễ bảo nên được mọi người yêu mến. Tiểu Tuyền có cặp mắt dài linh lợi, mũi thẳng và cao, vầng trán rộng và làn môi thắm nhuận không hề tô son mà vẫn ngọt ngào, xinh tươi như một đóa anh đào.

Tiểu Tuyền vừa nói xong Hiểu Quân lắc đầu:

- Theo ta thì nhan sắc nữ thần y có thể nhìn hơn Hà tiểu thư một tí, nhưng chưa chắc qua được Tân Nguyên cách cách.

Hiểu Quân nói rồi, gương mặt của một cô gái hiện lên trong đầu nàng. Nàng nhớ lần đầu nàng gặp Tân Nguyên, nhìn vào gương mặt trẻ tuổi, tràn đầy sức sống, tràn đầy sự tự tin, và tỏa đầy ánh sáng đó, đột nhiên nàng như bị lay cái nhịp sống tràn trề, phóng khoáng, hào sảng của Tân Nguyên. Tất cả những lo sợ, e dè, đối với một cách cách cao quý trong nàng đều bay đi xa, thật xa...

Hiểu Quân còn đang nghĩ đến Tân Nguyên, Tiểu Tuyền hỏi:

- Tân Nguyên cách cách là ai?

Lời của Tiểu Tuyền khiến Hiểu Quân tròn mắt, nhưng sau đó nàng sức nhớ Tiểu Tuyền từ tình ngoài mới tới bèn nói:

- Tân Nguyên cách cách là cháu gái của thái hoàng thái hậu, ở trong cung, cô ấy nổi tiếng là người thanh nhã, đoan trang, lại vô cùng mẫn tiệp. Hiện cô ấy ở Anh Cát Lợi, nghe nói cô ấy, Sách thị lang và Phủ Viên tướng quân cùng nhau lớn lên.

Hiểu Quân nói đến đây Doanh Doanh tiếp lời nàng thật nhanh:

- Nói đến thanh nhã không ai qua nổi Mẫn Mẫn cách cách, cô ấy ngoài thanh nhã còn dịu dàng hiền thực nữa.
- Hí hí.

Bọn a hoàn xô đẩy nhau cười nghiêng ngả.

Tiểu Tuyền hết nhìn a hoàn này đến a hoàn kia, ngay cả Doanh Doanh nói xong cũng không vờ nghiêm chỉnh được nữa, ôm bụng cười bò.

Lại nói đến Lôi Kiến Minh đang ở trong sảnh sai người kéo ghế mời khách ngồi.

Bọn Tô Khất ngồi quanh chiếc bàn tròn được đóng từ gỗ đàn hương, một loại gỗ rất đắt tiền, quý hiếm vậy mà chân bàn lại còn mạ vàng, chân ghế cũng được mạ vàng nốt, trên thành ghế mỗi chiếc còn có khắc hoa khảm ngọc.

Mấy hôm rày Khẩu Tâm đi đường bốn ba rất mệt, chàng chờ Tô Khất và Triệu Phật Tiêu ngồi là cũng buông mình trên ghế đánh phịch, thò ra một hơi dài khoan khoái. Sau khi chàng cùng Tô Khất kính trà Lôi Kiến Minh, Khẩu Tâm liếc mắt khắp sảnh. Vừa nhìn, chàng vừa nhủ bụng đây quả không hổ là nhà của viên quan nhất phẩm, người mà hồi còn ở Giang Nam, chàng đã nghe danh.

Quả thật phủ Viên hoa lệ khôn tả, toàn bộ nội thất đều được làm từ gỗ quý, đến sàn nhà cũng không tìm thấy một chút tí vết. Khắp sảnh trang trí đồ vật đắt tiền, gồm phi thủy, ngà voi, san hô, đỉnh đồng các loại... mọi thứ được trưng bày trên giá đỡ. Trên tường treo tranh sơn thủy, trong đó Khẩu Tâm nhận ra hai bức họa Sơn Cư của Đới Quỷ và Tuyết Tề Đường Ngũ Lão Phong của Cố Khải.

Khẩu Tâm lại nhìn ba chiếc kim đỉnh chạm trổ hoa lá tinh xảo dựng bên dưới ba bức tranh, từng làn khói bốc lên lững lờ. Khẩu Tâm nhắm mắt hít nhẹ một hơi, mùi trầm hương đem lại cho chàng cảm giác dễ chịu. Chàng ngả đầu nhìn trần nhà ngắm đồ án phi mã được điêu khắc trông sống động như thật.

Khẩu Tâm mỉm cười. Thật ra từ lâu, chàng đã nghe phủ Viên là một trong hai căn phủ lớn nhất miền Bắc. Người ta nói phủ Viên từ cổng chính đi vào đại sảnh phải băng qua một khoảng sân rộng đến ngựa phi sai vó vẫn còn dư chấn, sau đó từ đại sảnh ra tới căn phòng sau cùng của hậu viên phải mất một khắc mới tới nơi. Quả thực trăm nghe không bằng một thấy, Khẩu Tâm nhủ bụng bây giờ chàng được đặt chân vào đây quả thực còn hoành tráng hơn lời đồn, chỉ nói đằng trước cổng dựng hai con sư tử đá cao gần ba thước, bức tường gạch đỏ kiên cố bọc quanh phủ cũng đã quý mô hơn tất cả các

nhà phú hộ ở miền Nam rồi. Thêm vào ngoài cổng lính canh gác nghiêm ngặt, mũ giáp tề chỉnh, tay nắm trường mâu sáng quắc, hết sức uy vũ, khí phái.

Trong khi Khẩu Tâm ngắm đồ án phi mã, bọn a hoàn đã bày trà nước và bánh trái lên bàn. Tô Khất và Triệu Phật Tiêu vừa uống trà vừa hỏi thăm sức khỏe Lôi Kiến Minh.

Nữ thần y ngồi bên Tô Khất, a hoàn Hiểu Quân bước tới nói muốn giúp nàng cởi áo khoác ngoài nhưng nàng lắc đầu, Hiểu Quân bèn lui về đứng dưới bức tranh Cổ Khài.

Sau khi Tô Khất hỏi thăm sức khỏe Lôi Kiến Minh, chàng hỏi thăm tình hình kinh thành. Đương nhiên từ khi Tiêu Phong rời kinh thành, chuyện nổi bật nhất chính là bọn tinh binh áo đỏ. Lôi Kiến Minh kể tới đoạn bọn lính áo đỏ biến kinh thành thành nơi long xà hỗn tạp, Khẩu Tâm nhìn Triệu Phật Tiêu nói:

- Tội nó quá đáng quá.

Triệu Phật Tiêu nói:

- Phần lớn tội nó đều xuất thân đạo tặc, cho nên bây giờ tuy phụng sự triều đình nhưng bản chất trước sau vẫn vậy.

Lôi Kiến Minh gật đầu. Tô Khất nói:

- Tặc tính của bọn chúng quá sâu, ác tật nan cải nhưng có lẽ cũng do Ngao Bái cố tình để bọn chúng làm vậy.

Khẩu Tâm nghe qua liền hiểu Tô Khất đang nói Ngao Bái ngầm sai bọn lính áo đỏ hà hiếp bá tánh. Bởi bọn lính áo đỏ càng hung tợn bao nhiêu, bá tánh càng cho rằng Khang Hi là một vị vua tà ác bấy nhiêu, như vậy lại càng làm cho Ngao Bái tiện bề tranh đoạt thiên hạ với Khang Hi.

Triệu Phật Tiêu cũng hiểu ý Tô Khất, gật đầu:

- Đúng là tam mệnh đại thần cố tình để kinh thành sa đọa đến đường này.

Lôi Kiến Minh cũng gật đầu nói:

- Mọi người còn nhớ hồi tiên hoàng còn sống không? Tiên hoàng đã đem nền quân sự và cuộc sống dân tình nâng cao không chỉ một bước, thế mà bây giờ...

Lôi Kiến Minh nói đến đây ngưng lại thở một hơi dài thườn thượt, tuy ông lão không nói tiếp nữa nhưng Tô Khất và Triệu Phật Tiêu đều hiểu. Kể từ ngày tam mệnh đại thần đặc biệt là Ngao Bái thay đổi ngân sách, tùy tiện cải cách thể chế, không những đã khiến cho kinh tế quốc gia suy sụp mà còn khiến cho người người oán giận, trong đó có bang hội Đại Minh Triều đã quy tụ hơn ba vạn người dựng cờ khởi nghĩa, suýt chút tự lập thành vương...

Không riêng Tô Khất và Triệu Phật Tiêu, Khẩu Tâm nghe Lôi Kiến Minh nói chàng cũng nhớ tới những năm tháng còn là đương gia của Đại Minh Triều...

Tô Khất, Triệu Phật Tiêu và Khẩu Tâm trò chuyện với Lôi Kiến Minh thêm một chút nữa về thời kỳ thịnh vượng của Thuận Trị sau đó ba người bái chào ông lão rồi rời sảnh.

Lôi Kiến Minh tiễn ba người ra cổng, nhìn theo đoàn quân Chính Bạch Kỳ cho tới khi tất cả chỉ còn là những chấm nhỏ ở cuối đường. Lôi Kiến Minh bảo bọn lính gác khép cổng lại, vừa đi vào trong sân ông lão vừa gật gù, đối với chuyện cảm quân của Tô Khất và Triệu Phật Tiêu, ông đương nhiên an tâm. Hai người đó là tướng dưới quyền Tiêu Phong lâu năm, ngoài cảm quân rất giỏi đội hình cũng nghiêm cần không một chút rối loạn.

Lôi Kiến Minh biết sau khi Tô Khất và Triệu Phật Tiêu làm theo lời Tiêu Phong đưa nữ thần y tới phủ Viễn, sẽ chia Chính Bạch Kỳ làm hai toán quân. Một nửa số quân sẽ cùng Tô Khất đến Phong Đài, ở ngoại thành vừa đóng vai trò quân đội đồn trú vừa là lực lượng chiến đấu, số quân này gọi là Cẩm Lữ Bát Kỳ. Nửa số quân còn lại sẽ theo Triệu Phật Tiêu đến bộ hình làm nhiệm vụ quản lý hình ngục và tuần tra kinh thành, bảo an cho dân, số quân này gọi là Trú Phòng Bát Kỳ.

Lại nói tới nữ thần y đang theo a hoàn Tiểu Liên đi hướng hậu viên.

Tiểu Liên đi trước, dẫn nữ thần y băng qua một khoảnh sân rộng đến cánh cổng hình bán nguyệt, phía sau cánh cổng này là hậu viên. Hai cô gái bước qua cổng, đặt chân lên một hành lang dài, lại tiếp tục đi. Phòng ốc viện thật sâu, căn phòng ở cuối dãy chùng vào mùa lễ tết không nghe được tiếng thanh la rầm rộ ngoài cổng trước.

Tiểu Liên dẫn nữ thần y đi mãi, đi mãi, cuối cùng dừng trước một căn phòng có hai cánh cửa chạm mân côi hồng.

- Mời cô nương.

Tiểu Liên mở hai cánh cửa phòng nói.

Nữ thần y bước vào căn phòng thoáng đãng. Bên trái căn phòng dựng tấm bình phong hai cánh với một cánh vẽ hình cây liễu rủ bóng xuống hồ sen, cánh còn lại sơn hình tiên hạc đang ngậm một nhánh lục mai. Phía sau tấm bình phong là chiếc giường đồng chạm khắc hoa văn tinh xảo và bốn tấm đóng bằng gỗ am ngọc. Bên phải căn phòng đặt một chiếc giường, tấm sa trường in bách điệp hí hoa phủ kín chân giường này.

- Mời cô nương dùng cơm.

Tiểu Liên lại nói trước khi bước lại chiếc bàn đặt ở giữa phòng rót trà vào chung cho nữ thần y. Trên bàn cơm trưa đã được Tiểu Liên dọn lên sau khi nữ thần y theo đám người Tô Khắc vào sảnh, từng lần khối lộn lờ trên các đĩa đồ ăn.

Nữ thần y im lặng đến ngồi trên trường kỷ đặt dưới cửa sổ gần cửa ra vào.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tướng quân phủ (hạ)

Lôi Kiến Minh chờ đến giữa giờ Mùi con ngựa đỏ của Tiêu Phong hiện ra ở phía cuối đường, tên lính gác lại vào trong sân bẩm báo, Lôi Kiến Minh bèn dẫn toàn bộ hạ nhân tiến ra cổng.

- Tham kiến tướng quân! – Lôi Kiến Minh vui mừng hô lớn.

Mọi người quỳ cả xuống, cả mí mắt cũng không dám ngước lên, chỉ có Tiểu Tuyền là vừa quỳ vừa khẽ nhìn lên, nàng thấy một nam nhân với dáng người cao lớn, đẹp trai, trầm tĩnh và phong cách. Tuy chàng không mặc áo quan sai nhưng vẫn toát ra khí thế ngời ngời.

Tiêu Phong hấp tấp phóng xuống đất dìu Lôi Kiến Minh đứng lên.

- Lôi nhị thúc! – Chàng nói - Cháu đã bảo rất nhiều lần rồi mà, người là thúc thúc của cháu, lại nữa tuổi tác đã cao không cần hành lễ. Các người cũng không cần quá đa lễ, đứng lên đi.

Mọi người hô dạ rồi đứng lên, khi này Tiểu Tuyền vẫn còn nhìn Tiêu Phong. Đã mấy tháng cảm quân đánh trận nên chàng không có thời gian chăm sóc bản thân, trên mặt bộ râu mép đã mọc rậm rì. Một vết sẹo dài khoảng một phân cắt xéo ngang chân mày bên phải, đây chính là dấu vết còn lại trong trận chiến Bình Lương, nhưng nó không làm cho chàng xấu đi mà càng tăng phần uy vũ, phong trần.

Lôi Kiến Minh thấy tay Tiêu Phong cầm một gói giấy dầu, bèn đỡ lấy, rồi đưa cho Tiểu Tuyền nhưng không thấy Tiểu Tuyền có phản ứng, Lôi Kiến Minh liền tăng hắng một tiếng.

Hiếu Quân ghé tai Tiểu Tuyền nói:

- Thôi đủ rồi nha tiểu a đầu, mi đem gói bánh vào bếp đi, sao đứng như trời trồng ở đây nhìn chi nhìn hoài?

Hai má Tiểu Tuyền ửng hồng, dạ một tiếng rồi chạy đi.

- Nha đầu mi còn chưa...

Lôi Kiến Minh nói với theo nhưng thoát một cái Tiểu Tuyền không còn ở ngoài cổng nữa, ông lão lắc đầu, nhìn Tiêu Phong cười xòa:

- Tướng quân thông cảm, con nhóc đó mới vào phủ, lão nô chưa kịp dạy nó những phép tắc.

- Không sao.

Tiêu Phong cũng cười dễ dãi, đoạn chàng quay sang Hiếu Quân nói:

- Phiền nàng mang bánh đến cho nữ thần y.

Hiếu Quân cầm gói bánh, vâng dạ rồi đi.

Tiêu Phong và Lôi Kiến Minh bước trên con đường trải gạch men hoa dẫn vào đại sảnh, vừa đi, Tiêu Phong vừa hỏi:

- Bấy lâu cháu đi vắng, ở kinh thành ngoài chuyện phiên quân áo đỏ hiệp đáp bá tánh còn điều gì nữa không nhị thúc?

Lôi Kiến Minh thở dài thườn thọt:

- Tuần trước triều đình xảy ra một sự kiện rất đáng buồn tướng quân à. Chả là càng ngày sức khỏe hoàng thượng càng tệ, vậy mà ngự trụ ung ý nhất của ngài không còn bên cạnh ngài nữa.

Tiêu Phong nghe nói biết người Lôi Kiến Minh đang nói là tổng ngự trù Trương An Quang. Quả thật Lôi Kiến Minh tiếp:

- Trương An Quang lấy có thân già sức yếu từ bỏ ngự trù phòng, hắn còn chưa đến ngũ tuần!

Tiêu Phong suy nghĩ một chút, nói:

- Cũng không thể trách Trương An Quang, hắn còn vợ con ở quê.

Lôi Kiến Minh đứng lại nhìn Tiêu Phong:

- Ý tướng quân là Ngao Bái đã dùng gia quyến Trương An Quang buộc hắn thôi việc?

Tiêu Phong cũng đứng lại, gật đầu:

- Cháu đoán vậy.

Lôi Kiến Minh tiếp tục cất bước:

- Tại sao lão nô không nghĩ ra chuyện này? Đúng rồi, tướng quân nói phải, Ngao Bái là một trong những thủ lĩnh phiến quân muốn tranh thiên hạ với hoàng thượng, thanh thế cực lớn nên gã muốn phô trương gia sản và địa vị.

Tiêu Phong đi theo Lôi Kiến Minh, gật đầu.

Lôi Kiến Minh nói:

- Nhưng lão nô vẫn thấy Trương An Quang đáng trách, dầu sao, hắn cũng do một tay thái hoàng thái hậu đề bạt vào ngự trù phòng, bây giờ hoàng thượng cần phục thị, hắn lại an phận thủ ki chẳng phải bội bạc bất nghĩa với thái hoàng thái hậu? Tướng quân nghĩ sao?

Tiêu Phong thấy Lôi Kiến Minh phản ứng khá mạnh về việc ăn uống của Khang Hi, không muốn đi sâu vào vấn đề này. Với chàng, Trương An Quang chỉ là phận bầy tôi, lại ràng buộc chuyện vợ con, đương nhiên họ Trương không dại mà đi chống đối tam mệnh đại thần để cả nhà rước họa. Tiêu Phong nghĩ vậy, bèn đỡ cánh tay Lôi Kiến Minh giúp ông lão bước lên bậc cấp đi vào sảnh.

Tiêu Phong còn đang lự lờ, Lôi Kiến Minh nhìn sang thấy trên mặt chàng chứa đầy những đường nét ưu tư, nói:

- Mà thôi, nghĩ lại thì lão nô cũng không nên trách Trương An Quang nữa. Muốn việc cũng do một tay Ngao Bái gây ra cả.

Nói đoạn nắm tay Tiêu Phong, chậm chậm bước lên bậc tam cấp.

Tiêu Phong gật đầu. Lôi Kiến Minh chợt nhớ ra chuyện khác, tiếp tục buồn rầu cất tiếng than vãn:

- Nhân tiện nhắc đến Ngao Bái, ngoài chuyện Trương An Quang gã cũng đã thành công lôi kéo được Trát Bố Tổ, Tô Nạp Hải và Vương Đăng Liên rồi, Sách thị lang nói trong triều bây giờ chỉ còn mỗi Mộc Khả Hỷ, là gã chưa thể dùng tiền mua chuộc được thôi.

Tiêu Phong nghe nói cái tên Mộc Khả Hỷ, thầm nhủ chàng chưa từng gặp qua người này.

- Ngoài những chuyện này còn gì nữa không nhị thúc?

Tiêu Phong hỏi.

Lôi Kiến Minh trầm ngâm một chút, lắc đầu:

- Ở trong triều ngoài hai chuyện đó cũng chẳng có gì mới mẻ, còn ở Đông Thành thì ngoài chuyện đám quân áo đỏ ức hiếp dân chúng xảy ra như cơm bữa, đến nỗi chẳng còn là chuyện lạ.

Hai người nói tới đây đã vào giữa sảnh, Lôi Kiến Minh định kéo ghế mời Tiêu Phong ngồi nhưng Tiêu Phong nhanh tay cúi xuống kéo hai cái ghế ra trước, nói:

- Cũng không thể nói tất cả binh lính áo đỏ đều là kẻ ác, trong bọn họ cũng có những kẻ anh dũng thân mạng tuyệt nghệ, hành vi lỗi lạc, nếu chúng ta có thể thu phục được họ để họ kiến công lập nghiệp cho hoàng thượng thì còn gì bằng.

Tiêu Phong nói đoạn, dìu Lôi Kiến Minh ngồi vào ghế.

- Nhị thúc à – Tiêu Phong cũng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh ông lão nói - Lúc ở ngoài chợ cháu nghe người ta nói về “sa sát từ,” chuyện đó là thế nào? Nhị thúc kể cháu nghe đi.

Lôi Kiến Minh không trả lời mà ngoắt một a hoàn đang đứng đốt xạ hương trong chiếc đỉnh bên dưới tấm tranh Đới Quý:

- Tiểu Mễ, nha đầu nguoi mau lại đây.

Tiểu Mễ năm nay mười sáu tuổi, ngoài thân hình thon thả cao ráo và làn da trắng sứ không thể nói là xinh xắn, nàng đang vận một chiếc áo lam quần đen, nghe kêu bèn đưa gói xạ hương cho Doanh Doanh cầm rồi chạy lại bên Lôi Kiến Minh.

Lôi Kiến Minh nói:

- Nguoi mau đem những gì nguoi nghe thấy được về “sa sát tử” nói cho tướng quân biết đi.

Tiểu Mễ nhìn Tiêu Phong rụt rè lên tiếng:

- Dạ bẩm tướng quân, nô tì nghe nói “sa sát tử” bây giờ đang làm nhiễu loạn kinh tế kinh thành một cách trầm trọng lắm, người ta đồn...

Tiêu Phong thấy Tiểu Mễ chần chừ không dám nói tiếp, mỉm cười động viên nàng:

- Họ đồn những gì nàng cứ nói ra, ta hứa sẽ không trách phạt nàng.

Tiểu Mễ dạ một tiếng, hít vào một hơi rồi thu hết can đảm nói:

- Người ta đồn hoàng thượng bắt tài nên dân mới khổ.

Rồi Tiểu Mễ đem những chuyện nàng thấy hôm kia kể cho Tiêu Phong nghe, chả là chiều tối hôm kia, nàng rời phủ Viễn đi Bình Xương mua trà xanh, nhất thời đều gặp phải người chạy loạn. Nàng thấy trên đường vứt đầy những gia cụ, y phục, mũ mào, giày dép... Đám người chạy nạn cầm đèn đuốc, ai nấy áo dác lỵ tán trông rất tội. Nàng thật không ngờ một huyện thành nhỏ bé, ngày thường trên phố vắng teo vậy mà lại có nhiều người đến vậy...

- Những đồng tiền “sa sát tử” đó thật tình ghê gớm thế à?

Tiểu Mễ kể xong Tiêu Phong khẽ nhíu mày lắm lắm.

Lôi Kiến Minh gật đầu, lại chỉ một a hoàn đang bụng mâm cơm đi vào sảnh nói:

- Nha đầu Tiểu Tuyên này là a hoàn lão nô mới mượn hôm kia. Nó là một trong những người chạy nạn từ Bình Xương, do Tiểu Mễ dẫn nó về phủ xin được làm việc. Lão nô thấy nó một thân con gái, lại bơ vơ không người thân thích nên để nó làm những chuyện lật vật trong bếp.

Tiêu Phong gật đầu, đoạn chàng định hỏi thêm về “sa sát tử” nữa nhưng chàng chưa kịp mở miệng, Doanh Doanh đã bung một chậu nước lại hầu chàng rửa tay, sau đó Tiểu Liên mang khăn đến cho chàng lau khô.

Tiểu Tuyên và Hiếu Quân bày cơm trưa lên bàn.

Trong lúc dùng cơm, Tiêu Phong vẫn mãi mê trao đổi với Lôi Kiến Minh thêm dăm câu về “sa sát tử” rồi mới im lìm ăn.

Tiểu Tuyên đứng chênh chếch Tiêu Phong, nhìn như dán vào chàng. Hiếu Quân và Doanh Doanh đứng hầu trong sảnh nhìn nhau mỉm cười.

Vì mấy nay đi đường xa, Tiêu Phong vốn đã mệt nhừ, chán ăn, lại bị liếc không ngừng nên càng khó nuốt. Chàng vừa bực vừa buồn cười, thầm nghĩ “tê nào nha đầu này coi mình là món ngon mắt hay sao chứ?”

Rốt cuộc không chịu nổi cặp mắt to và sáng cứ nhìn xoáy vào chàng như thế, Tiêu Phong chào Lôi Kiến Minh trước khi buông đũa đi ra hậu viên.

- --oo0oo---

Tối đó trong Dục Khôn cung có tiếng la thất thanh, một bà lão mặc một bộ y phục màu nâu vôi vàng chạy đến bên chiếc giường được phủ kín rèm, hỏi:

- Thái hoàng thái hậu, người có sao không?

Bên trong rèm có tiếng trả lời:

- Ai gia không sao. Tô ma ma, hoàng thượng đã ngủ chưa?

- Dạ bẩm thái hoàng thái hậu, nô tì chờ hoàng thượng ngủ say mới về.

Tô ma ma nói xong vạch rèm sang hai bên diu Hiếu Trang ngồi lên, rồi chạy đi lấy một ly nước sâm. Hiếu Trang ngồi trên giường ôm đầu nói:

- Lúc nãy ai gia nằm mơ, trong chiêm bao ai gia thấy mình như một con diều, mọi người ai cũng tưởng ai gia quyền cao chức trọng như một con chim có thể bay cao và xa, nhưng ai gia chỉ là diều thôi, sợi dây diều nằm trong tay Ngao Bái. Tuy ai gia là người nhiếp chính nhưng lại không có quyền làm bất cứ chuyện gì. Ai gia thật sự mệt mỏi lắm rồi.

Tô ma ma khom người hầu Hiếu Trang uống nước sâm, nói:

- Xin thái hoàng thái hậu đừng nghĩ mình là điều. Trong mắt nô tì, thái hoàng thái hậu chính là phượng hoàng, hơn nữa, lại là phượng hoàng lửa biểu trưng cho sự tái sinh và ánh sáng của trí tuệ, người nhất định sẽ tìm ra cách giúp hoàng thượng thoát khỏi sự thao túng của Ngao Bái. Sau đó, nô tì cũng tin với sự giúp đỡ của thái hoàng thái hậu hoàng thượng sẽ trở thành một vị hoàng đế được muôn dân kính ngưỡng.

Hiếu Trang gật đầu:

- Cảm ơn bà, Tô ma ma. Ai gia cũng hy vọng những lời của bà sẽ thành hiện thực.

- Nhất định thành hiện thực - Tô ma ma nói - Hoàng thượng sẽ sớm ngày lấy lại giang sơn từ tay tam mệnh đại thần.

Hiếu Trang lại gật đầu.

Tô ma ma vuốt lưng cho Hiếu Trang rồi dìu Hiếu Trang nằm trở lại giường, kéo tấm chăn lông cừu đắp ngang ngực cho Hiếu Trang rồi mang ly nước rời đi.

Một lát sau Tô ma ma trở lại xách theo chiếc ghế đến ngồi bên giường. Vừa nhìn Hiếu Trang ngủ, Tô ma ma vừa nghĩ cũng may trong triều còn có một bộ phận quan viên rất trung thành với Hiếu Trang như cha con Sách Ni, Ngạch Nhĩ Thái, Vương Diệm, Mã Tề, Khang Nạp thân vương... Và nhất là Tiêu Phong. Dung ma ma nghĩ đến Tiêu Phong không khỏi mừng thầm. Những ngày tháng không có Tiêu Phong bên cạnh, Hiếu Trang và đám người Sách Ni không thể đối phó tam mệnh đại thần được. Hồi chiều, Dung ma ma nhớ lại mình đã làm theo lời Hiếu Trang đi phủ Sách hỏi thăm tông tích Tiêu Phong, Sách Ngạch Đồ nói Tiêu Phong đã về rồi, vậy là sáng mai thế nào Tiêu Phong cũng có mặt trong buổi thượng triều, Hiếu Trang được nhờ rồi.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Quân thần phân tranh (thượng)

Bấy giờ chỉ mới đầu giờ Thìn nên hai cánh cửa chạm trổ long lân triều phụng của điện Thái Hòa vẫn còn đóng kín, vậy mà phần đông các quan đã tới đứng trên hành lang trước điện, người người cầm sổ tâu, tiếng nghị luận vang lên sôi nổi.

Theo thường lệ, khi Tiêu Phong hầu triều chàng đều mặc quan phục màu xanh nước biển, chân đi giày đen, đầu đội nón đỏ gắn đuôi công màu lục. Bộ quan phục này do thợ lành nghề nhất ở thượng cung may cho chàng, thiết kế tỉ mỉ từ kỹ năng xe chỉ, quần sợi, cho đến những mũi thêu hết sức phức tạp. Đặc trưng của bộ quan phục này là dùng kim sa mạ vàng để thêu lên áo hình ngũ long cầu kỳ. Nổi bật là con rồng ở giữa ngực Tiêu Phong, trong miệng ngậm một viên trân châu, quanh đầu rồng thêu bốn chữ “thiên mệnh anh hùng”. Hai bên vai và vạt áo cũng thêu hình rồng.

Tiêu Phong chậm rãi bước lên bậc cấp dẫn lên hành lang trước điện. Một tốp quan thấy chàng đến, đang nói chuyện đồng loạt hướng mặt về phía chàng, khom mình hành lễ. Một trung niên kêu lên:

- Phủ Viễn tướng quân đã đến!

Trung niên này tên Vương Diệm, gia tộc Đông Giai thị Mãn Châu Tương Hoàng kỳ. Vương Diệm là một trong bốn lý sự vụ đại thần, dáng người cao gầy, tác phong đĩnh đạc, đôi mắt đen lay dưới đôi mày chữ bát.

Tiêu Phong đặt chân lên hành lang, cũng cười vui vẻ, ôm quyền đáp lễ Vương Diệm và các quan:

- Lâu ngày không gặp, Tể Nhĩ Ha Lăng xin chào các vị đại nhân, các vị tới sớm quá.

Một viên quan khác tên Ngạch Nhĩ Thái nói:

- Lần này Phủ Viễn tướng quân nam hạ, chẳng những thắng trận khải hoàn mà còn mời được danh y, vậy là bệnh tình của hoàng thượng có thể khỏi sắc rồi.

Ngạch Nhĩ Thái cũng là lý sự vụ đại thần, năm nay tuổi tác khoảng ngũ tuần, dáng người to khỏe, da mặt trắng hồng, khuôn mặt tròn trịa phúc hậu.

Tiêu Phong giữ nguyên nét cười, thật sự bệnh tình của Khang Hi có được khỏi sắc hay không, chàng còn chưa có cách thuyết phục nữ thần y.

Tiêu Phong còn đang nghĩ ngợi, Long Khoa Đa nói:

- Đúng là Phủ Viễn tướng quân anh hùng xuất thiếu niên, tuy còn trẻ mà bản lĩnh bằng trời, khiến mấy năm xương già như đám người chúng tôi cảm thấy khâm phục vô cùng.

Vương Diệm gật đầu:

- Chẳng những đám người chúng tôi khâm phục mà nghe nói dân chúng còn đốt pháo mừng ngài ở Triều Dương.
- Lão phu cũng nghe tiếng pháo nổ rân trời ở Triều Dương, bèn sai thuộc hạ ra coi thì đúng là họ đang tung hô tướng quân.

Người tên Trương Đình Ngọc nói, họ Trương giữ chức Hàn Lâm viện chương viện học sĩ trong cung. Sáng nay Trương Đình Ngọc đội mũ ô sa trắng phủ tua đỏ, thân khoác quan phục màu đen, bên ngoài khoác một áo ngắn cộc tay cũng màu đen, ở lưng phấp phới một dải dây lưng cũng đen nốt, toàn thân Trương Đình Ngọc toát lộ một dáng vẻ tháo vát, tinh nhanh.

Những người khác mỗi người cũng xúm lại khen một câu.

Tiêu Phong liên tục ôm quyền bái tạ các quan, nói:

- Đa tạ lời khen của các vị đại nhân, tất cả cũng nhờ hồng phúc hoàng thượng và tinh thần quả cảm của đoàn quân Chính Bạch Kỳ.

Tiêu Phong nói tới đây Nhạc Chung Kỳ bước lên hành lang. Nhạc Chung Kỳ tiến lại đứng đối diện Tiêu Phong. Sau khi Nhạc Chung Kỳ chào hỏi Tiêu Phong và các quan rồi, Nhạc Chung Kỳ bước thêm một bước gần Tiêu Phong nhỏ tiếng bảo:

- Những gì tướng quân cần, hạ quan đã chuẩn bị xong cả rồi, nhưng Tô phó tướng hãy còn chưa về.

Tiêu Phong khe khẽ chau mày, định nói gì đó với Nhạc Chung Kỳ thì bỗng Vương Diệm gấp mình hô:

- Bái kiến cung thân vương, Sách đại nhân!

Mọi người nghe tiếng hô của Vương Diệm cũng làm theo Vương Diệm kính cẩn bái chào Khang Nạp và Sách Ni.

Tiêu Phong cũng quay đầu ra sau, nhưng chàng chỉ vừa khom mình, chưa kịp hành lễ thì Khang Nạp bước nhanh tới đỡ lấy tay chàng nói:

- Phủ Viễn tướng quân không cần đa lễ.

Khuôn mặt Khang Nạp sáng nay rạng hồng. Khang Nạp là em cùng cha khác mẹ với Hoàng Thái Cực. Năm nay Khang Nạp cũng đã sáu mươi mấy tuổi rồi, vậy mà thân thể hãy còn tráng kiện, tràn trề sinh lực. Diện mạo Khang Nạp khi nhìn nghiêng trông rất giống Hoàng Thái Cực, đặc biệt là ở đôi mắt tinh anh, cặp chân mày rậm hình chữ nhất. Hôm nay Khang Nạp vận y phục màu nâu, cổ đeo một chuỗi phi thúy trong suốt như sương.

Người bên cạnh Khang Nạp là trụ tử đại thần Sách Ni, cha Sách Ngạch Đồ. Sách Ni cùng tuổi Khang Nạp, thần thái lúc nào cũng rất nghiêm nghị, lạnh lùng, nên người chôn kính sợ gọi ông là Lãnh diện vương.

- Đã lâu không gặp Phủ Viễn tướng quân – Khang Nạp nhìn Tiêu Phong nói – Bỏn vương gia có rất nhiều chuyện muốn nói với tướng quân, cũng muốn nghe chuyện giang hồ đại đạo miền Nam. Tới nay ta và cha con Sách đại nhân ghé sang phủ Viễn được không?

Tiêu Phong nói:

- Vương gia cùng Sách đại nhân, Ngạch Đồ, tới phủ hạ quan lúc nào chẳng được? Nhưng hạ quan nghe khâm thiên giám nói tới nay có tuyết, chi bằng hạ quan tới Cung Vương phủ thăm ngài?

- Tướng quân mới vừa đánh trận về không nên đi lại nhiều - Khang Nạp lắc đầu nói - Một chút tuyết có ăn nhằm gì? Nhớ năm xưa, cha ngài đã cùng Sách đại nhân và ta cầm quân đánh Cát Nhĩ Đan, có nỗi khổ gì ba người chúng tôi chưa từng kinh qua? Một chút bão tuyết không sao đâu.

Tiêu Phong nghe Khang Nạp nhắc đến cha chàng, cười nói:

- Vậy hạ quan sẽ chuẩn bị rượu nóng, và các món cay để khử hàn, chờ ba vị tới nay đại giá quang lâm.

Sách Ni nói:

- Rượu thì đương nhiên phải có nhưng đồ nhắm tướng quân không phải lo. Hôm qua lão phu và Ngạch Đồ đi săn nai ở di trường Mộc Lan, thành quả kiếm được không ít, chi bằng lão phu và Ngạch Đồ mang tới một mâm thịt nai sống, mượn lò than của tướng quân, bốn người chúng ta vừa nướng thịt vừa uống rượu, hàn huyên, chẳng phải thâm tình hơn son hào hải vị sao?

Khang Nạp nghe Sách Ni nói đi săn, quay sang Sách Ni nói:

- Sách đại nhân đi săn mà quên rủ người bạn già này cùng đi à?

Sách Ni cười, bá vai Khang Nạp nói:

- Cứ quyết định theo ý kiến lão phu nhé, ba người chúng tôi đến phủ Viễn, có lẽ là nửa đêm, trời đông khuya khoắt không nên làm phiền bọn a hoàn thức dậy nhóm bếp nấu ăn.

Tiêu Phong gật đầu:

- Vậy Tể Nhĩ Ha Lăng xin tuân lệnh, theo ý hai vị mà làm.

Khang Nạp vẫn còn tròn mắt nhìn Sách Ni, Sách Ni nói:

- Vương gia còn nhớ không? Lúc nguyên soái Hạ ngũ kỳ còn sống đã cùng hai đứa tụi mình cầm quân đánh Cát Nhĩ Đan. Ở tây bắc mỗi người một lều, nhưng hằng đêm tôi và ngài đều tới ngủ trong lều nguyên soái, có đêm vào giữa khuya, ba người không ngủ được, bèn ra ngồi bên bếp lửa vừa nướng thịt nai vừa luận chuyện thiên hạ.

Khang Nạp nghe Sách Ni nhắc cha Tiêu Phong, cũng hoài niệm chuyện cũ:

- Làm sao mà quên cho được.

Khang Nạp nói xong Sách Ngạch Đồ cùng với Mã Tề và một trung niên mặc quan phục màu đen trên áo có thêu hình bạch nhạn đặt chân lên hành lang.

Ba người bọn Sách Ngạch Đồ gia nhập đám người Tiêu Phong, cùng gặp mình hô:

- Xin chào vương gia, tướng quân, các vị đại nhân.

Sách Ngạch Đồ hành lễ xong bước lại vỗ vai Tiêu Phong. Tiêu Phong cũng đặt tay lên vai Sách Ngạch Đồ, hai người nhìn nhau tươi cười.

Sách Ngạch Đồ đứng thấp hơn Tiêu Phong nửa cái đầu, thể hiện vóc người được trưởng thành trong tu dưỡng. Sách Ngạch Đồ có khuôn mặt trắng trẻo, mày kiếm, mắt to và đen không thấy đáy. Ngoài võ công rất tốt, Sách Ngạch Đồ còn nổi tiếng là người điềm tĩnh, nhã nhặn, từng lời lẽ cử động không có một chút dung tục. Sách Ngạch Đồ hầu triều trong bộ phục thêu bát mãng ngũ trảo, đầu đội mũ trắng phủ tua hồng, chiếc đuôi sam bóng nhẫy thông xuống sau lưng chàng.

- Đây phải là Phủ Viễn tướng quân nức tiếng kinh thành rồi!

Trung niên vận áo đen có thêu hình bạch nhạn lên tiếng.

Tiêu Phong thu tay về, nhìn người này, lại nghe:

- Cuối cùng hạ quan cũng gặp được tướng quân rồi! Hạ quan xin tự giới thiệu, hạ quan họ Mộc, tên Khả Hỷ. May mắn được hoàng thượng thăng hàm quan tam phẩm, điều hạ quan từ Thẩm Dương tới kinh sư. Bấy lâu hạ quan nghe danh tướng quân, là một đại anh hùng đảm lược xuất chúng, nay được gặp, hy vọng tướng quân chỉ dạy tận tình?

- Ra là ngài! - Tiêu Phong nói - Nghe danh đã lâu, nay mới được dịp gặp gỡ, hân hạnh, rất hân hạnh!

Thực sự đây chỉ là lần thứ hai Tiêu Phong nghe tên Mộc Khả Hỷ, song chàng vẫn tươi cười, chào nói như đã quen lâu lắm rồi.

Khang Nạp biết Tiêu Phong từ khi chàng còn là một đứa bé ẵm ngửa, rất hiểu trong đầu Tiêu Phong nghĩ gì, bèn nói:

- Mộc Khả Hỷ là một kẻ rất nghĩa khí. Để bản vương gia nói tướng quân nghe, tuy rằng chức vị của hần chưa cao nhưng với tài trí của hần, mai này danh lợi tất đạt được dễ dàng. Thế mà, tướng quân biết không, đã tới hai lần Ngao Bái mời hần về phủ, đem ngân lượng ra tặng, hần vẫn một mực không nhận.

- Ày, vương gia đừng nói hạ quan cao thượng như vậy - Mộc Khả Hỷ nói - Hạ quan làm sao khí khái được như lời ngài?

- Từ xưa tới giờ bản vương gia không biết thêu dệt chuyện bao giờ - Khang Nạp nói.

Rồi quay sang Tiêu Phong, Khang Nạp tiếp:

- Khả Hỷ hần có lá gan bằng trời. Chả là tuần trước Ngao Bái sai quân gia tới mời hần sang Ngao phủ dùng tiệc, tướng quân biết hần trả lời sao không?

Tiêu Phong lắc đầu. Khang Nạp nói:

- Hần mời quân gia dùng trà, vừa thông thả uống trà với quân gia vừa kể một câu chuyện cho nghe, sau đó sai hạ nhân tiễn khách ra cửa.

- Không biết câu chuyện đó là câu chuyện gì?

Họ Mộc này, rốt cuộc đã khai dạy trong Tiêu Phong sự tò mò.

Khang Nạp thấy Tiêu Phong bắt đầu có hứng thú với Mộc Khả Hỷ, cười ha hả ra chiều khoái trá nói:

- Hay là để Khả Hỷ hần chính miệng kể lại câu chuyện mà hần đã nói với quân gia cho tướng quân nghe nhé?

Tiêu Phong quay qua Mộc Khả Hỷ, họ Mộc vâng lời nói:

- Cũng không phải chuyện gì mới mẻ cho lắm, đó chỉ là câu chuyện kể về Trang Tử câu cá trên sông Bộc thôi. Hạ quan kể với quần gia rằng lúc bấy giờ, Sở Vương sai hai quan Đại Phu đem lễ vật mời họ Trang làm triều làm quan. Trang Tử cảm cần câu không nhúc nhích, cũng không thèm nhìn hai vị khách quý mà điềm tĩnh nói: Ta nghe vua Sở có con thần Qui, chết đã ba nghìn năm. Vua Sở quý nó lắm nên cất trong miếu đường. Thế mới hay đến loài súc sanh như con Qui ấy, còn biết thờ chịu chết để lưu lại bộ xương cho người đời sau quý trọng, vẫn hơn được sống mà kéo lê cái đuôi của mình dưới vũng bùn.

- Ha ha ha!

Khang Nạp nghe đến đoạn này cười khoan khoái. Mã Tề, Sách Ni, Sách Ngạch Đồ, Vương Diệm, Long Khoa Đa, Nhạc Chung Kỳ, Ngạch Nhĩ Thái và Trương Đình Ngọc cũng bật cười ha hả. Tiêu Phong cũng không nhìn được nhưng chàng cười rồi, không tự chủ nhủ bụng: “Tên họ Mộc này không rõ có bao nhiêu thực tài, nhưng miệng mồm cũng thật lợi hại lắm. Liệu phải chăng...”

Tiêu Phong còn đang đa nghi Tào Tháo, tiếng Khang Nạp vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của chàng. Khang Nạp nói:

- Rồi sau đó tướng quân biết quần gia đáp sao không? Gã theo lời Ngao Bái nói với Khả Hỷ: “thời buổi đang loạn lạc, chỉ những người làm người khác sợ thì mới sống tốt.” Gã còn nói nếu Khả Hỷ đồng ý theo Ngao Bái, Ngao Bái sẽ giao một số lính cho Khả Hỷ quản, để Khả Hỷ phô trương lực lượng, tự biến bản thân mình thành đối tượng khiến người khác sợ, để không kẻ nào dám lấn lên đầu rùa được, là “đầu rùa” ấy! Ha ha, ha ha!

Khang Nạp càng nói càng lớn tiếng.

Các quan nghe hai chữ “đầu rùa” cũng cười nghiêng ngả.

Chỉ có Sách Ngạch Đồ là không cười nữa. Tiêu Phong lia mắt sang Sách Ngạch Đồ, chàng thấy Sách Ngạch Đồ đang nhìn Khang Nạp, trong mắt lộ tia không vui.

Thật sự từ lâu, Khang Nạp ở trong triều nổi tiếng là một trọng thần chính trực, nghĩ sao nói vậy, không biết e ngại bất cứ điều gì. Tiêu Phong đương nhiên biết điểm này. Bất quá, chàng cũng hiểu nỗi lo xa của Sách Ngạch Đồ, cứ hễ mỗi lần Khang Nạp nhắc đến Ngao Bái là mở miệng thán nhiên chỉ trích, chẳng chút kiêng nể, Khang Nạp chẳng hề giữ lại một chút thể diện cho Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ quốc công thần.

Tiêu Phong còn đang nhìn Sách Ngạch Đồ, Khang Nạp tiếp tục nói:

- Bởi vậy cho nên có rất nhiều quan viên trong triều khiếp sợ Ngao Bái, chẳng hạn mới đây, gã thu được Trát Bô Tổ, Vương Đăng Liên, và Tô Nạp Hải vào trường của gã rồi đó.

Tiêu Phong lại thấy Sách Ngạch Đồ chau mày, mắt nhìn về một nơi. Tiêu Phong nhìn theo ánh mắt Sách Ngạch Đồ, thì thấy Vương Đăng Liên, Tô Nạp Hải, và Trát Bô Tổ đang đứng dưới một cây cột có hình rồng cuộn. Tiêu Phong biết Vương Đăng Liên và Tô Nạp Hải mặt ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng hai người đó sóng ngầm cuộn cuộn. Còn Trát Bô Tổ thì, Tiêu Phong thấy hân đường như máu trong người đã bị hút cạn, sắc mặt vừa xanh, vừa xám trông chẳng khác gì tro.

Tiêu Phong còn đang nhìn hai bàn tay run run như đang tức giận của Trát Bô Tổ, Mộc Khả Hỷ nói:

- Thật sự thì trong gia đình hạ quan cũng có người khuyên hạ quan làm rùa dưới bùn để tránh sự áp bức của tam mệnh đại thần nhưng tâm nguyện hạ quan đã quyết, chỉ làm rùa trong miếu.

Mộc Khả Hỷ nói câu này lại trúng ý Khang Nạp.

- Hay! - Khang Nạp vỗ vai Mộc Khả Hỷ nói – Chúng ta thờ làm linh Qui trong miếu, còn hơn suốt ngày bám gót liếm giày người khác để sống!

Tiếng Khang Nạp vang lên sang sảng. Nhưng lần này, sau khi Khang Nạp nói rồi, Tiêu Phong không còn nghe những tiếng cười nói phụ họa nữa. Các quan đang nói chuyện rôm rả trên hành lang đã ngưng bật từ khi nào, lại nữa, Tiêu Phong thấy mấy chục đôi mắt đang cùng nhìn một nơi.

Mặc dù Tiêu Phong đứng quay lưng lại cầu thang, nhưng nhìn phản ứng của mọi người như thế chàng không cần nhìn cũng biết những người đang tới là những nhân vật nào.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Quân thần phân tranh (trung)

Ngay khi Ngao Bái định khẩu chiến thì hai cánh cửa điện Thái Hòa mở ra. Ngao Bái không dừng lại chào hỏi ai lấy một câu, một đường thẳng bước tiến

vào giữa điện. Tô Khất cũng kịp thời xuất hiện cùng các quan lục tục bước vào điện, đôi bên chia làm hai hàng đứng trước bực gỗ.

Theo lệ Ngao Bái là một trong bốn phụ chính đại thần đã từng phò tá tiên đế Nam chinh Bắc chiến, lập nhiều chiến công lừng lẫy nên dẫn đầu hàng quan bên trái. Sách Ni dẫn đầu hàng quan bên phải.

Năm nay Ngao Bái cũng đã sáu mươi tuổi rồi, mà vẫn giữ được cho mình một tấm thân cơ bắp. Thêm vào chiều cao khác thường càng làm tướng mạo Ngao Bái thêm phần lực lưỡng. Ngao Bái để râu quai nón, miệng rộng, mũi lớn, mỗi lần hầu triều đều mặc bộ phục đồ thêu hình ngũ long, lưng mang đai thêu ngọa long mã vĩ. Ngao Bái đội mũ ô sa trắng phủ tua đỏ, vành mũ nạm những đóa hoa nhỏ bằng san hô. Một chiếc tua Hán bạch ngọc đính trên cổ áo Ngao Bái.

- Hoàng thượng và thái hoàng thái hậu thượng triều!

Mọi người xếp hàng chưa lâu có tiếng éo là của Ung công công cất lên.

Các quan liền phui hai ống tay áo, vén vạt áo sang một bên rồi kính cẩn quỳ xuống sàn gạch, đồng thanh hô lớn:

- Chúng thần tham kiến hoàng thượng, thái hoàng thái hậu! Hoàng thượng vạn tuế, thái hoàng thái hậu vạn tuế!

Trong khi các quan tung hô vạn tuế, Hiếu Trang mang hài chậu hoa, gót cao bốn phân, nắm tay Khang Hi từ ngoài hành lang đi vô. Khang Hi thượng triều trong bộ y phục đính sáu nghìn hạt kim sa. Trên ngực áo thêu chín con rồng móng vuốt sắc lẹm bằng chỉ vàng. Trong đó con ở giữa ngực to hơn cả và mặt rồng hướng ra phía trước theo kiểu hồi long hướng nhật. Những con rồng còn lại được thêu dưới hình thức phi long. Một bên tay áo Khang Hi thêu hình doi, bên còn lại thêu Tam sơn. Hai vạt áo thêu san hô và rùa. Trên long bào của Khang Hi chứa đầy đủ các chi tiết tượng trưng cho ba yếu tố Đất, Trời, Nước.

Hiếu Trang cũng khoác giả y màu vàng nhưng không đính kim sa như của Khang Hi, trên đầu Hiếu Trang đội mũ Phụng Quán, chóp mũ gắn một viên dạ minh châu. Một bên vạt áo thêu hình phượng hoàng đang giương cánh, vạt còn lại thêu một đóa mẫu đơn, tất cả đều bằng chỉ vàng.

Hiếu Trang dắt Khang Hi bước lên bực gỗ, lại bế Khang Hi đặt ngồi vào ngai vàng rồi mới ngồi xuống chiếc ghế lót vải nhung đỏ bên cạnh ngai vàng. Ung công công là thái giám thị tùng bên nhà vua nên cũng vào đứng dưới bực gỗ.

- Tất cả bình thân.

Khang Hi cất tiếng non nớt, trong giọng nói không giấu vẻ mệt mỏi.

- Tạ ơn hoàng thượng!

Quần thần nhất loạt tạ ơn rồi lục tục đứng dậy.

Như mọi khi, Ngao Bái là người đầu tiên dâng sớ nên khệnh khạng bước ra khỏi hàng ngũ hô:

- Thần có việc muốn tâu!

Tiếng Ngao Bái sang sảng, dứt lời bước lại bực gỗ đưa sớ lên bằng một tay.

Ung công công không để Hiếu Trang phải cúi xuống lấy sớ, ông lão đón lấy xấp giấy rồi mang lên cho Hiếu Trang.

Hiếu Trang đỡ sớ tâu từ Ung công công, mở ra, nhìn lướt qua những dòng chữ rồi gọi:

- Ngao đại nhân.

Khi này Ung công công đã trở về đứng dưới bực gỗ. Ngao Bái nhìn Ung công công bằng đôi con ngươi phát lộ sắc hàn, trầm giọng đáp:

- Có thần!

- Hai đề nghị này của khanh rất tốt, ai gia rất muốn phê chuẩn, có điều...

Hiếu Trang ngưng lại một chút, tiếp:

- Thiết yển mừng vua nước Nga đến thăm nước ta là chuyện hân hoi, tuy nhiên, đề nghị còn lại của khanh, ai gia lo với tình hình quốc khó đang thiếu hụt trầm trọng nếu còn chi một số tiền lớn để xây khán đài e triều đình không cầm cự được.

Ngao Bái mân mê chiếc tua Hán bạch ngọc, không thay đổi ánh nhìn, nói:

- Quốc khó hiện có hai mươi lăm vạn, nếu lấy mười vạn xây khán đài triều đình vẫn cầm cự được.

Hiếu Trang nói:

- Quốc khó hiện không có nhiều như vậy, không đến hai mươi lăm vạn, chỉ có dưới mười bảy vạn tám ngàn...

- Chúng ta phải làm ngoại nhân nể mặt!

Hiếu Trang chưa nói xong, Ngao Bái đã háng giọng nói.

Hiếu Trang im lặng.

- Thần không đồng ý với việc xây khán đài để đá bóng giao hữu!

Khang Nạp thấy Hiếu Trang trăn trở, bước ra nói.

- Năm ngoái Hoàng Hà vỡ đê, đê lớn còn chưa sửa được, đó là một việc lớn trong quốc kế, dân sinh. Muốn sửa con đê này, triều đình cần chi ra ít nhất mười hai vạn lạng bạc mới đủ tiền sửa. Thần đã dự trù được năm vạn, và xin Bộ Hộ bảy vạn cho đủ số, nhưng Bộ Hộ dây dưa, không chịu cấp. Nay số bạc bảy vạn đó, xin thái hoàng thái hậu và hoàng thượng giúp đỡ.

Khang Nạp dứt lời, đảo mắt nhìn Tô Khắc Táp Cáp, chả là Tô Khắc Táp Cáp là người đứng đầu Bộ Hộ giữ nhiệm vụ kiểm chứng quốc khố.

Ngao Bái và Tô Khắc Táp Cáp kín đáo nhìn nhau.

- Vương gia ông cứ hay nói đùa – Ngao Bái cười khẩy nói - Cái lũ dân đen ti tiện làm sao có thể sánh bằng thể diện quốc gia!

Khang Nạp nghe Ngao Bái nói câu này lửa giận bùng bùng nổi dậy, định văng tục thì chợt Sách Ni tăng háng, Khang Nạp kịp thời cảnh tỉnh, thở phì một tiếng.

Sách Ni nhìn Ngao Bái nói:

- Nhưng những nạn nhân Hoàng Hà là con dân hoàng thượng, là gốc rễ của quốc gia đó Ngao đại nhân!

Con giận của Khang Nạp được Sách Ni làm giảm xuống một chút, nhìn Hiếu Trang nói:

- Chẳng những triều đình cần phải trị thủy, tu sửa đê điền, thần nghĩ còn phải mở kho phát gạo nữa, hiện thời ngoài thành dân tị nạn đông như kiến cỏ, nếu chúng ta xuất ra mười vạn để xây khán đài, với số tiền còn lại sẽ không đủ dùng.

Nói đoạn lại liếc Tô Khắc Táp Cáp. Tô Khắc Táp Cáp cũng dùng đôi mắt đỏ ngầu gườm gườm Khang Nạp. Hai người đàn ông nhìn nhau tóe lửa một hồi Tô Khắc Táp Cáp bước hẳn ra hàng ngũ nói:

- Thần đồng ý với Ngao đại nhân, cũng có ý kiến này.

Lời này lọt vào tai Khang Nạp, tức thì Khang Nạp thu hai nắm đấm lại, Sách Ni phải liên tục tăng háng vài tiếng nữa, Khang Nạp mới chỉ đưa mắt nhìn Tô Khắc Táp Cáp từ đầu tới chân.

Tô Khắc Táp Cáp khoảng ngoại ngũ tuần, thân hình dềnh dàng. Trên mình khoác bỏ phục đen thêu bát tuyết nhẵn, đầu đội mũ ô sa trắng dát ngọc, đuôi nón có gắn một chiếc linh tử được Thuận Trị ban thưởng. Trên mặt Tô Khắc Táp Cáp có hàng râu chữ bát lớn ốm trắng, nhưng rù xuống rất gọn, khỏe miệng và mi mắt có những nếp nhăn khá dày, dưới hàng lông mày rậm là đôi mắt một mí sáng quắc và đen láy. Mỗi lần Tô Khắc Táp Cáp cười là đôi mắt đó híp lại như một sợi chỉ. Tô Khắc Táp Cáp tuy đã cao tuổi rồi mà trông vẫn còn khỏe mạnh, không có một chút cử chỉ của già lão.

- Tô khanh cứ nói – Hiếu Trang nhìn Tô Khắc Táp Cáp - Ai gia lắng nghe.

Tô Khắc Táp Cáp nói:

- Theo thần nghĩ, thay vì chúng ta làm theo lời vương gia mở kho phát gạo miễn phí cho dân tị nạn, chi bằng tạo công việc cho họ.

Hiếu Trang nghe biết Tô Khắc Táp Cáp ủng hộ việc xây khán đài để đá bóng giao hữu với nước Nga, đưa mắt thăm dò Tiêu Phong. Nhưng Hiếu Trang chỉ thấy cặp mắt của Tiêu Phong đóng băng, chàng đang đứng giữa Khang Nạp và Trương Đình Ngọc, dăm dăm nhìn vào một khoảng không. Hiếu Trang không thể đoán được cái đầu óc “thần bí” kia đang nghĩ những gì!

Hiếu Trang còn đang nhìn Tiêu Phong, Át Tất Long đã rời hàng ngũ tiến lên đứng bên Tô Khắc Táp Cáp mà râu rắng:

- Thần cũng đồng ý với việc xây khán đài, việc này không chỉ tạo việc làm cho dân tị nạn, mà còn chứng tỏ lòng hiếu khách của nước ta đối với ngoại bang.

Át Tất Long năm nay cũng trạc ngoại ngũ tuần, là người có dáng bộ mà người nghiêm nghị nhất cũng phải mỉm cười, trán hẹp thấp, hai mắt xếch, mũi và mõm sát gần nhau, cằm như cái xèng đưa ra phía trước. Át Tất Long ốm và cao lêu nghêu, khi đi thì chân lại hơi vòng kiềng, mọi cái xấu hầu như tập trung cả trên thân mình Át Tất Long, chỉ có đôi đồng tử trên mặt là sắc sảo. Át Tất Long mặc bỏ phục nâu thêu chim công, đầu đội mũ trắng phủ tua đỏ, quanh vành nón đính thạch màu lam.

Khang Nạp chẳng chịu nhún nhường, trợn mắt định nói gì đó thì Trương Đình Ngọc bước ra nói:

- Thần đồng ý với đề nghị của vương gia, nếu chúng ta không thi hành chính sách trị an quốc dân, sẽ khiến dân chúng bất mãn, chừng đó lại dẫn đến cái cảnh dân chúng lập hội tạo phản như Đại Minh Triều nữa.

Mã Tề nghe Trương Đình Ngọc nhắc Đại Minh Triều, bất giác nghĩ đến Tàn Thiên Nhân, trong lòng chùng xuống một cái, nhưng hình ảnh của Tàn Thiên Nhân vụt qua ngay, liền đó, Mã Tề bước ra nói:

- Thần thấy lời Trương đại nhân chí lý, hiện nay đất đai chúng ta rộng lớn, biển khơi xa xăm muôn trùng, mà quốc gia càng lớn lại càng khó quản, đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho thiên hạ trong vòng mấy mươi năm lại đây cứ liên tục hợp hợp phân phân. Với biên giới trải dài như thế, chúng ta luôn có địa phương không trông coi hết được. Bởi vậy, thần cũng thấy điều quan trọng mà chúng ta cần làm chính là an định bá tánh. Khi bá tánh đều quy về một mối, chúng ta không phải lo những chuyện như Đại Minh Triều nữa.

Hiếu Trang nghe Trương Đình Ngọc và Mã Tề liên tục nhắc Đại Minh Triều, lại đưa mắt nhìn Tiêu Phong, nhưng Hiếu Trang vẫn chỉ thấy trên mặt Tiêu Phong là nét bình thản cổ hủ, cứ như bầu không khí căng thẳng trong đại điện chẳng ảnh hưởng tâm trạng chàng chút nào.

- Phủ Viễn tướng quân -Hiếu Trang lên tiếng gọi – Khanh nghĩ sao?

Tim Ngao Bái đập thình thịch. Trong số trăm quan, Ngao Bái ngại nhất mà cũng sợ nhất là những người thận trọng trong từng nụ cười, câu nói.

Quả nhiên khi Tiêu Phong nghe gọi bước ra, Ngao Bái thấy dáng vẻ của Tiêu Phong ung dung, trên mặt như cười mà không phải cười, thần tình rất đáng sợ.

- Bẩm hoàng thượng và thái hoàng thái hậu.

Tiêu Phong ngưng lại một chút, từ tốn nói:

- Thần có suy nghĩ như Ngao đại nhân, nghĩ vấn đề Hoàng Hà không phải là vấn đề nên bàn trong lúc này.

Tiêu Phong vừa dứt lời, Khang Nạp quay vụt sang Sách Ni, trợn mắt như thăm hỏi “Tề Nhĩ Ha Lăng nói vậy nghĩa là sao? Vấn đề trị thủy lại không được coi là quan trọng ư?”

Sách Ni khe khẽ lắc đầu như muốn nói “Vương gia khoan hãy bực bội, chờ nghe hết đã.”

Tiêu Phong nói:

- Tất cả mọi người đang đứng đây, không ai có kinh nghiệm trị thủy hơn Cận đại nhân, hiện thời ngài ấy đang ở Lan Châu nghiên cứu cách xây dựng các công trình thủy lợi, chỉ bằng chúng ta chờ ngài ấy về rồi hẳn tiếp tục bàn kế sách trị thủy.

Mọi người trong điện nghe Tiêu Phong nói liền nghĩ đến Cận Phụ, lại nhớ năm ngoái Hiếu Trang đã sai Cận Phụ, một đại thần nổi tiếng về nghề nông đi tìm cách làm thủy lợi sông Hoàng Hà. Việc làm thủy lợi sông Hoàng Hà là để đảm bảo sự thông suốt của Đại Vận Hà, kênh đào lớn từ thời Tùy, giúp vận chuyển lương thực trong nước.

Hiếu Trang gật đầu:

- Ai gia đồng ý với Phủ Viễn tướng quân, chúng ta chờ Cận đại nhân về rồi mới dồn tâm huyết để trị thủy dòng sông này.

Các quan gật đầu.

Chỉ có Khang Nạp là vẫn chưa chịu gật đầu, đôi mày chữ bát ra, nhưng Khang Nạp chưa kịp nói gì, Tiêu Phong tiếp tục nói:

- Thần cũng đồng ý với Tô đại nhân về việc tạo công việc cho dân tị nạn, hiện ngoài thành đang có hai ngàn dân tị nạn, ngày nào số người đó còn chưa tìm được công việc, tương lai triều đình sẽ gặp nhiều trắc trở.

Sách Ni, Trương Đình Ngọc, Long Khoa Đa, Vương Diệm, Ngạch Nhĩ Thái nghe Tiêu Phong nói vậy ra vẻ vừa hiểu, vừa không hiểu. Chỉ có Sách Ngạch Đồ là mặt vụt sáng.

Sách Ngạch Đồ nhìn gương mặt tỉnh rụi của Tiêu Phong, lại nhìn Hiếu Trang. Sách Ngạch Đồ biết trong lòng Hiếu Trang đang bế tắc trước lời Ngao Bái về việc xây khán đài, nhưng không để tâm trạng bế tắc đó bộc lộ ra mặt. Trôi sinh Hiếu Trang phong phạm vương giả, ngồi ở vị trí mẫu nghi thiên hạ nên về mặt lúc nào cũng bình tĩnh. Chẳng những vậy, Sách Ngạch Đồ còn thấy trên môi Hiếu Trang điểm nụ cười.

- Tướng quân cũng đồng ý với việc dùng mười vạn để xây khán đài à? - Hiếu Trang nói - Để dân tị nạn có công việc làm, không dẫn tới cảnh nước nhà tụ hội không lâu lại chia năm sẻ bảy?

Tiêu Phong im lặng.

Ngao Bái cũng im lặng.

Nguyên bản đại diện cũng chờ đợi lắng nghe, bầu không khí trong điện Thái Hòa im phăng phắc, khẩn trương đến nỗi tựa hồ ngưng đọng như một tảng băng.

Sau một thoáng trầm ngâm, Tiêu Phong nói:

- Thần ủng hộ việc triều đình tạo công việc cho dân tị nạn, nhưng thần không ủng hộ việc dùng mười vạn xây khán đài, như vậy thật quá tốn kém.

Ngao Bái hít vào một hơi, vung tay áo nói:

- Tướng quân cho rằng mười vạn quá tốn kém, vậy ngài muốn dùng bao nhiêu?

Tiêu Phong mỉm cười:

- Hai vạn.

- Ha ha!

Ngao Bái cười lớn nói:

- Xây một khán đài hoành tráng mà chỉ dùng có hai vạn, tướng quân định bóc lột sức lao động của con dân hoàng thượng à? Hay ngài định tự mình xắn tay áo đi xây?

Không khí trong điện đang nặng nề, nhưng do câu nói của Ngao Bái khiến cho mọi người bật cười.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Quân thần phân tranh (hạ)

Tiêu Phong cũng cười, sau đó nhìn Hiếu Trang nói:

- Thần nhớ hồi sinh thời tiên đế có tâm nguyện mở một cuộc đua ngựa với các nước lân cận, nếu như xây khán đài để đá bóng phải chịu nhiều tổn thất, chỉ bằng chúng ta dùng hai vạn tu bổ lại trường đua, chẳng những dân tị nạn có công việc làm ăn còn có thể kết liễu được tâm nguyện của tiên đế.

Cuối cùng Hiếu Trang cũng trút được gánh nặng trong lòng xuống.

Vương Diệm bước ra cười nói:

- Nếu Phủ Viễn tướng quân không nhắc thần cũng quên mất chúng ta còn một biệt viện ngoài thành!

Vương Diệm vừa dứt lời, Ngạch Nhĩ Thái đã buột mồm tiếp ngay:

- Đúng đó thái hoàng thái hậu! Năm xưa tiên đế giao thần và Long đại nhân nhiệm vụ xây biệt viện nhưng khi trường đua vừa xây xong thì tiên đế ngã bệnh, chẳng lâu sau băng hà, bằng không chúng ta đã có một trận đấu ngựa với ngựa thuần chủng của nước Anh rồi.

Ngạch Nhĩ Thái nói xong nhìn Long Khoa Đa, mắt Long Khoa Đa sáng lên nhìn lại Ngạch Nhĩ Thái.

Hiếu Trang mỉm cười quét mắt khắp đại điện hỏi:

- Các vị đại thần có người nào có ý kiến khác không?

Ngao Bái không tin vào tai mình, nét cười trên mặt đã biến mất từ lâu, trong bụng âm ỉ nhưng chỉ biết tăng hăng vài lượt để trấn tĩnh. Tô Khắc Táp Cáp và Át Tất Long nghe Tiêu Phong phân giải như vậy trong lòng cũng thấy sôi lên sùng sục nhưng không thể nói lại gì cả.

Vương Đăng Liên, Trát Bố Tổ, Tô Nạp Hải và một số quan theo Ngao Bái thấy Ngao Bái im lặng cũng im lặng.

Khang Nạp, Sách Ni, Sách Ngạch Đồ, Trương Đình Ngọc, Long Khoa Đa, Nhạc Chung Kỳ, Tô Khắc, Mộc Khả Hỷ và Mã Tề chấp tay nói không có ý kiến.

Hiếu Trang nói:

- Vậy ai gia phê chuẩn kiến nghị tu bổ trường đua ngoài thành.

Bấy giờ đôi mày chữ bát của Khang Nạp mới chịu giãn ra. Sách Nì thấy Khang Nạp trở nên phấn khích trở lại, khe khẽ lắc đầu mỉm cười.

Sau khi Long Khoa Đa ngừng đưa mắt hội ý với Ngạch Nhĩ Thái, Long Khoa Đa bước ra nói:

- Bẩm hoàng thượng và thái hoàng thái hậu, nếu được, thần xin cùng Ngạch đại nhân toàn quyền phụ trách chuyện tu sửa biệt viện.

Hiếu Trang gật đầu:

- Việc đó giao cho hai khanh, nhưng từ đây tới ngày Sa hoàng tới chơi hãy còn xa, hai khanh không cần phải gấp.

Long Khoa Đa và Ngạch Nhĩ Thái hô “dạ,” Tiêu Phong nói:

- Thần cũng nghĩ chuyện tu sửa biệt viện không cần gấp nên thần khẩn xin thái hoàng thái hậu cho thần được tâu về tình hình kinh tế trong nước nói chung, kinh thành nói riêng.

Các quan không hẹn mà đồng loạt quay mặt về phía Tiêu Phong, ai cũng biết Tiêu Phong sẽ nói đến “sa sát tử.”

Tiêu Phong dứt lời khom mình dâng sớ. Ung công công đi lấy sớ mang đến cho Hiếu Trang.

Tiêu Phong thẳng người dậy, vừa nhìn Hiếu Trang xem sớ vừa nói:

- Hiện thời kinh tế kinh thành đang rơi vào khủng hoảng, vật dụng thiếu hụt một cách trầm trọng, nhất là gạo trắng, giá không ngừng tăng lên, mới tuần trước ba đồng tiền mua được một chén gạo, hôm qua một chén lên sáu đồng tiền, sáng nay đã lên tới chín đồng tiền.

Tiêu Phong nói tới đây ngưng lại chờ Hiếu Trang theo kịp rồi nói tiếp:

- Mời thái hoàng thái hậu xem hai đồng tiền trong sớ của thần, đồng tiền để ở bên trái chính là “sa sát tử,” đồng tiền bên phải là thông bảo của triều ta.

Hiếu Trang cầm hai đồng tiền giờ lên trước mắt sẫm soi. Nhạc Chung Kỳ biết đã tới lượt chàng lên tiếng, bước ra tiến lên đứng cạnh Tiêu Phong nói:

- Bẩm thái hoàng thái hậu và hoàng thượng, “sa sát tử” thoạt nhìn không có gì khác với tiền bình thường, nhưng hạ quan đã làm theo lời Phủ Viễn tướng quân mang đi cân thì trọng lượng hai đồng tiền khác nhau.

Hiếu Trang hạ tay xuống, nhìn Nhạc Chung Kỳ, gật đầu.

- Lúc này ai gia có ước thử trọng lượng thì đúng là hai đồng tiền này không bằng nhau.

Hiếu Trang nói, sau đó bảo Ung công công:

- Ông mau cho người đến Viện Thái Y mang cái cân tới đây để ai gia cân cho các vị đại thần xem.

Ung công công cúi mình hô “vâng,” nhưng chưa rời đi, Tiêu Phong lắc đầu nói:

- Hai đồng tiền đó đặt vào trong nước sẽ biết ngay, không cần phải cân.

Hiếu Trang nói:

- Thế à? Vậy Ung công công mang tách trà đến đây.

Ung công công lại cúi mình hô “vâng” rồi ra ngoài điện, một lát sau mang vào một tách trà. Hiếu Trang thả hai đồng tiền vào tách trà nói:

- Đồng tiền “sa sát tử” không hề chìm xuống!

Đoạn bảo Ung công công mang tách trà cho các quan xem. Trong khi các quan xem “sa sát tử,” Tiêu Phong nói:

- Triều đình quy định một đồng tiền phải nặng sáu phân, đồng tiền giả đó nặng chưa tới hai phân, thế mà lại bằng giá với tiền của chúng ta, có thể mua đồ ngoài chợ Đông Thành làm nhiều loạn thị trường khiến giá trị vật dụng tăng vọt lên.

- Nhưng luật pháp có quy định đúc tiền phải đúng giá trị - Ngạch Nhĩ Thái nghiêm nghị lên tiếng - Như vậy rõ ràng những người đúc tiền giả không sợ bị tội.

Long Khoa Đa nói:

- Vấn đề đúc tiền giả không thể một sớm một chiều, nhất định đã có một thế lực rất lớn đứng phía sau những kẻ đúc tiền giả nên bọn chúng mới có thể đúc ra được nhiều như vậy.

Khang Nạp gật đầu:

–Thế lực này phải rất dữ dội mới có thể ra tay mạnh mẽ được vậy.

Mã Tề nói:

- Việc này nên giao cho hình bộ tra xét, truy tìm bắt người.

Hiếu Trang nghe nhắc hình bộ, quét mắt tìm thượng thư bộ hình là Mạc Lạc nhưng sáng nay Mạc Lạc không có trên triều.

Sách Ni nói:

- Theo thần trước mắt triều đình cần phải mau chóng tìm cách chinh lý thị trường, để thị trường không còn bị loại tiền này nhiều loạn nữa sau đó mới điều tra bắt người.

Hiếu Trang gật đầu.

Nhưng Sách Ni chỉ nói bấy nhiêu. Hiếu Trang chờ một chút không nghe Sách Ni nói thêm điều gì nữa, đưa mắt nhìn các quan, thấy các quan cũng im lặng, Hiếu Trang hỏi:

- Sao không ai nói gì cả thế?

Rồi nhìn Tiêu Phong, Hiếu Trang nói:

- Phủ Viễn tướng quân, khanh là người tâu lên vụ này vậy khanh có cách gì không?

Tiêu Phong gật gù đầu:

- Thần có ngu kiến.

- Đầu khanh tâu lên ai gia nghe thử xem.

- Hôm qua thần đã nhờ Tô tướng quân đi làm một việc...

Tô Khất nghe nhắc đến chàng, mau mắn cầm sớ bước ra nói:

- Bẩm hoàng thượng và thái hoàng thái hậu, hôm qua thần đã làm theo lời Phủ Viễn tướng quân cùng Triệu đô thống đi thu vô các loại thiếc ở kinh thành, cũng cho người đi kiểm kê những nơi sản xuất thiếc trên toàn quốc. Đồng tiền ở trong sớ này là tiền thiếc do thần cho người đúc sáng nay, xin mời thái hoàng thái hậu xem.

Ung công công lại đi lấy sớ của Tô Khất dâng lên. Hiếu Trang ngắm soi tiền thiếc một lúc nhìn Tiêu Phong ra ý hỏi.

Tiêu Phong gật gù đầu:

- Thần xin kiến nghị dùng lưu hành tiền đồng.

Ngay lập tức trong điện vang lên tiếng xì xào:

- Tể Nhĩ Ha Lăng muốn hoàng thượng ra chiếu chỉ thông báo tất cả bá tánh trong nước phải chuyển sang sử dụng tiền thiếc.

- Dùng thiếc làm tiền à?

- Như vậy cũng được hay sao?

Hiếu Trang đang nhìn phản ứng các quan, chợt nghe:

- Biện pháp sử dụng tiền thiếc nghe qua thì rất hay, nhưng thần có điều thắc mắc.

Người vừa lên tiếng là Vương Đăng Liên, một trong ba lĩnh thị vệ nội đại thần. Vương Đăng Liên năm nay chỉ vừa bốn mươi, thân cao vạm vỡ. Họ Vương sở hữu hàm én, mắt hâu, mày rậm, miệng vuông.

- Vương khanh có gì thắc mắc?

Hiếu Trang hỏi.

Trong lòng Vương Đăng Liên vẫn còn ám ức về những lời của Khang Nạp ngoài điện, nên bao cay cú hiện rõ trên nét mặt, không giữ lại chút gì bước ra nói:

- Khởi bẩm thái hoàng thái hậu, chất liệu thiếc có nhiều hơn đồng rất nhiều, cho nên thần thắc mắc, nếu triều đình chuyển sang sử dụng tiền thiếc không phải sẽ khiến cho việc đúc tiền lậu càng dễ hơn? Tới chừng đó vật giá lại vẫn leo thang chẳng khác gì bây giờ.

Tiêu Phong nói:

- Lời của Vương đại nhân bản tướng đã có nghĩ qua, bản tướng có ba lý do để tin chắc việc đó sẽ không xảy ra.

Sách Ni và Trương Đình Ngọc thấy đạo gần đây Vương Đăng Liên có quan hệ mật thiết với Ngao Bái nên lên như điều gặp gió, dựa vào thế lực hùng hậu của đoàn quân áo đỏ nên càng tự cao tự đại. Lúc Vương Đăng Liên vừa lên tiếng, hai người cũng định lên tiếng đỡ lời cho Tiêu Phong nhưng sau khi nghe Tiêu Phong nói, hai người cảm thấy vững tâm nên cùng im lặng chờ.

Tiêu Phong điềm đạm nói:

- Thứ nhất, năm xưa Đông Hán Quang Vũ Đế và Nam triều Lương Vũ đế vì thiếu chất liệu đồng cũng đã dùng tiền thiếc trong một thời gian dài.

Sách Ni và Trương Đình Ngọc khẽ gật đầu, Tiêu Phong nói tiếp:

- Thứ hai, từ trước tới giờ mỗi lần có một vị tân hoàng lên ngôi cũng đều có thông báo riêng.

Sách Ni và Trương Đình Ngọc lại gật gù.

- Thứ ba – Tiêu Phong nói - Chất liệu đồng có giá trị cao, lại khan hiếm, nếu bá tánh chuyển sang sử dụng tiền thiếc những kẻ đúc “sa sát tử” sẽ thấy không còn lợi nhuận nữa, sẽ ngưng đúc tiền giả. Kế đó, triều đình ra chiếu chỉ bảo bá tánh đem một đồng tiền mà họ đang có ra đổi một đồng tiền thiếc, triều đình lại có thể thu về chất liệu đồng. Những kẻ đúc “sa sát tử” rất có thể cũng sẽ mang “sa sát tử” ra đổi, bộ hình có thể bắt người. Còn về chuyện mà Vương đại nhân đang lo lắng sẽ được giải quyết bằng cách từ nay các xưởng chế tạo chất liệu thiếc phải báo cáo số lượng sản xuất thiếc lên triều đình hằng tháng. Như vậy vật giá sẽ ổn định lại.

Sách Ni và Trương Đình Ngọc nghe Tiêu Phong nói thấy mát lòng mát dạ.

Tô Khát chờ Tiêu Phong nói xong, nhìn Vương Đăng Liên nói:

- Trong sổ của hạ quan có ghi chép các nơi sản xuất thiếc ở miền Bắc, sau khi Triệu Đô thống về chúng ta sẽ có bản danh sách các xưởng miền Nam, từ đây số lượng thiếc sẽ được báo cáo lên triều đình thường xuyên.

Vương Đăng Liên nghe Tiêu Phong và Tô Khát thay phiên nhau nói, im lặng không hề răng nói gì nữa.

Ngao Bái thấy những thứ thật trên mặt Vương Đăng Liên như bị co lại, trong ánh mắt Ngao Bái thoáng qua một chút thất vọng.

Ngao Bái quay sang Tiêu Phong nói:

- Cứ coi như Phủ Viễn tướng quân ngài có cách quản lý các xưởng chế tạo thiếc trên toàn quốc đi. Nhưng, ngài có nghĩ qua chi phí của việc đúc tiền thiếc chưa? Đúc tiền mới sẽ cần phải sử dụng một số lượng nhân công lớn, lại nữa, toàn bộ máy móc cũng phải thay mới. Và lại, Phủ Viễn tướng quân ngài muốn thay thế toàn bộ tiền đồng trong cả nước cũng không phải là chuyện dễ!

Sách Ni nói:

- Chẳng phải lúc mới vào điện Ngao đại nhân ông nói triều đình cần làm gì đó để ngoại nhân nể mặt à?

Đoạn quay sang Tô Khắc Táp Cáp, Sách Ni tiếp:

- Lại nữa, Tô đại nhân ông cũng nói dân tị nạn đang cần công ăn việc làm, như vậy thì chuyện đúc tiền thiếc chính là thượng sách rồi. Triều ta muốn được ngoại nhân kính ngưỡng, không chỉ dựa vào một khăn đài hoành tráng và một trận bóng đá là được, mà phải dựa vào nền tảng nội lực trong nước từ sức mạnh quân sự cho đến kinh tế.

Sách Ngạch Đồ bước ra ứng lời cha chàng, nói:

- Thần cũng thấy kiến nghị tiền thiếc này rất hay. Tệ nạn, thần cũng mạo muội xin kiến nghị. Từ nay, luật lệ triều đình còn gia tăng thêm hai điều: Một là chẳng những người đúc tiền giả có tội. Hai là người sử dụng tiền giả hay phát hiện tiền giả lưu hành trên thị trường mà không báo cũng sẽ đồng tội, như vậy sẽ can ngăn được việc đúc tiền lậu.

- Ha ha ha!

Sách Ngạch Đồ vừa nói xong, Ngao Bái cười nói:

- Sách đại nhân còn trẻ nên thật ngây thơ, để bản quan hỏi ngài một câu, thế nhờ có quá nhiều người sử dụng tiền giả như hiện thời ngài phải làm sao, dân chúng không nghe không lẽ Sách đại nhân ngài dẫn quân đi bắt hết bọn họ à?

Sách Ngạch Đồ quay sang Ngao Bái, còn chưa nghĩ ra câu trả lời, Ngao Bái tiếp:

- Cứ cho như ngài bắt được hết bọn họ đi. Tới khi đó tội chưa trị được, lại phải xây thêm nhà tù, nấu thêm cơm tù, mướn thêm binh sĩ canh tù, mức độ

tổn phí khi đó chỉ khiến tình hình càng thêm rắc rối!

Sách Ngạch Đồ vẫn còn chưa tìm ra câu trả lời, Tiêu Phong quay sang Ngao Bái ứng khẩu đáp:

- Ngao đại nhân nói vậy là không đúng rồi, cái mà Sách đại nhân vừa nói là thuộc về vấn đề phạm pháp, không phải vấn đề tệ nạn kinh tế, mà là chính sách.

Ngao Bái xưa nay vẫn tự phụ là mình tài kiêm văn võ, nghe Tiêu Phong nói vậy, bất giác đỏ mặt.

Tiêu Phong vừa nói với Ngao Bái vừa cười cười. Chợt, Tiêu Phong thu nụ cười lại, chuyển giọng, lời lẽ đột nhiên sắc bén:

- Nếu tới chừng đó triều đình không chấp hành được, chung quy là nói về việc binh. Mà nói về việc binh, không phải Ngao đại nhân nắm trong tay phần đông quân đội à? Dân chúng ai dám vô pháp vô biên, ngài nhất định có cách ổn định họ. Không biết Ngao đại nhân thấy bản tướng nói vậy có điểm nào không đúng?

- Phủ Viễn tướng quân nói đúng quá rồi ấy chứ!

Nhạc Chung Kỳ không để Ngao Bái trả lời Tiêu Phong, quay sang nhìn Ngao Bái chăm chăm nói:

- Thường ngày bá tánh thấy bọn binh lính áo đỏ của Ngao đại nhân ai mà dám vô phép? Nhất là tên lính Lục Hiểu Tam, mỗi lần xuất hiện trong chợ là đều ngắt đầu, ưỡn ngực, dáng điệu hùng dũng như một con gà chọi, Ngao đại nhân chỉ cần bảo hán đi dán cáo thị, hỏi còn ai dám trái lệnh?

Tô Khất ứng lời Nhạc Chung Kỳ, cũng quay sang Ngao Bái nói:

- Đúng là bọn binh lính áo đỏ của Ngao đại nhân rất có mặt mũi, mặc dầu ai đó là người ghê gớm như thế nào ở kinh thành này cũng đành phải làm theo lệnh.

Nói rồi Tô Khất cũng làm theo Nhạc Chung Kỳ nhìn chăm chăm vào Ngao Bái.

Gương mặt Ngao Bái bị lời nói và ánh nhìn của Tô Khất và Nhạc Chung Kỳ làm cho đỏ ửng, thò ra đằng khỏi lớn tiếng hỏi:

- Vậy nếu như toàn dân mê muội thì sao? Ngộ nhờ tất cả không tuân theo binh pháp thì thế nào?

- Toàn dân mê muội không tuân theo binh pháp thì triều đình cần phải giáo huấn toàn dân, sao lại phải chịu thua mà khuất phục toàn dân?

Tiêu Phong hỏi lại.

Ngao Bái bị câu hỏi của Tiêu Phong bắt bí, chỉ còn biết nhìn Tiêu Phong và hai thuộc hạ của Tiêu Phong trân trân, ậm ừ trong cổ họng.

Tô Khắc Táp Cáp đứng bên thấy Tiêu Phong và thuộc hạ đã có chuẩn bị sẵn, nên lời nào thoát ra cửa miệng cũng như là sét đánh, không khác nào như điện giật, câu nào câu ấy đều có sức mạnh làm cho sắc mặt Ngao Bái từ đỏ chuyển sang tái xanh.

- Thần vẫn cảm thấy kiến nghị này chỉ để nói thì dễ - Tô Khắc Táp Cáp nhìn Hiểu Trang, cất lực lắc đầu nói - Tiền thiếc tuy là tiền nhưng nó vẫn chỉ là thiếc, tự xưa tới nay thiếc kém hơn đồng, ai cũng biết điều đó. Ngộ nhờ bá tánh không chấp nhận vì trong mắt họ giá trị của nó thấp hơn...

Tô Khắc Táp Cáp chưa nói xong, Tiêu Phong phớt tình nói:

- Chỉ cần triều đình ra chiếu chỉ nói tiền thiếc có giá trị, nhận định giá trị của nó, bá tánh không chấp nhận cũng phải tuân thủ.

Trước những lý lẽ dày đặc, ý tứ sắp xếp đầu đó rõ ràng của Tiêu Phong, Tô Khắc Táp Cáp không biết bắt bẻ gì nữa, chỉ đành làm theo Ngao Bái ngậm miệng lại. Nếu Ngao Bái và Tô Khắc Táp Cáp đã ngậm miệng, Vương Đăng Liên có đến một nghìn điều ầm ức cũng đành chịu.

Số quan viên theo phe Ngao Bái nhìn ngó lẫn nhau, trong lòng rất muốn nói giúp Ngao Bái nhưng không một người nào dám mở miệng lý luận cùng với vị tướng mà trước khi nói chuyện hay làm bất kỳ việc gì cũng luôn có chuẩn bị tư tưởng.

Hiếu Trang biết đến lúc mình phải lên tiếng, bèn nói:

- Nếu mọi người không ai phản đối nữa, ai già cũng sẽ phê duyệt kiến nghị này.

Nói rồi gật đầu với Ung công công.

- Bãiiiiiii trieuuuuu!

Ung công công dài giọng hô to.

- Cung tiền hoàng thượng, thái hoàng thái hậu hồi cung! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Các quan ai nấy rạp xuống sàn gạch hành lễ.

Ngao Bái không ngờ diễn biến của buổi chiều sớm lại trở thành thế này, chờ cho vạt áo Hiếu Trang vừa khuất sau cánh cửa đại điện, Ngao Bái cũng hăm hăm bỏ ra khỏi điện.

Một toán rất đông quan viên lật đật đi theo Ngao Bái, trông họ khi này không khác gì một đội ngũ hùng hậu đang chậm rãi di chuyển, hướng về Tây Hoa môn mà đi.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Trà dư tửu hậu (thượng)

Đại Viện nằm gần phủ Viễn, quán trà rất rộng, không khác gì đại hý viện, đủ chứa bốn năm trăm người, hàng ngày từ sáng sớm những người nhân rồi đều tới đây giải trí, tụ tập nói chuyện.

Bên ngoài Đại Viện một đôi nam nữ đặt chân lên bậc cấp. Người nam khoảng chừng hai mươi hai hăm ba tuổi, mặt trắng, vầng trán rộng, đôi mắt đen láy dưới hai hàng lông mày đậm, mũi cao, bờ môi đầy đặn. Chàng ta mặc một áo dài kếp trắng và quần nâu, chân đi một đôi giày vải màu đen, tuy không xa xỉ nhưng trông sạch sẽ, đường hoàng. Cô gái độ đôi mươi, rất xinh đẹp, đôi mắt lớn nổi bật dưới cặp chân mày vòng nguyệt, môi anh đào. Gương mặt nàng sáng láng, lạnh lợi, và chứa chút buồn bình. Hai má và chiếc mũi dọc dừa của cô gái đỏ lên vì lạnh, nhưng những bước đi của nàng thật khoan thai và dịu dàng, chứng tỏ nàng chẳng hề biết lạnh. Thân hình cô gái thon nhỏ, nàng vận một chiếc áo dài màu lam, váy đồng màu, tóc tết thành một bím đen bóng rủ thõng xuống lưng. Hàng tóc mai trên trán cô gái bay bay trong gió trông càng đẹp, dễ thương vô cùng.

Hai người vừa đặt chân qua ngạch cửa, hơi ẩm từ trong quán trà lập tức bốc ra, khiến cho mặt và tai đều rất thoải mái.

- Dưới này hết chỗ trống rồi, mời nhị vị lên lầu.

Tiểu nhị đơn đả, đoạn dẫn đôi nam nữ lên lầu, chờ hai người ngồi vào chiếc bàn kê ngoài ban công rồi tiếp:

- Nhị vị muốn dùng chi? Ở đây trà Hách Sát Nhân Hương và há cảo đã làm lên danh tiếng cho quán chúng tôi.

Chàng trai quay sang cô gái ra ý hỏi, nàng nhoén miệng cười, gật gật đầu.

Trong khi chờ điểm tâm, chàng trai vẫn nhìn cô gái, tự nhiên chàng cảm thấy hôm nay nàng thật đẹp, mắt biếc, mày xinh, trông vừa thanh tú vừa có phần khí phách. Nàng lại có nụ cười rất ngọt, với hàm răng trắng đều.

Một lát sau tiểu nhị bưng một bình trà và một xúng tre còn đang bốc khói đặt lên bàn.

Chàng trai gấp cho cô gái chiếc bánh bột gạo nói:

- Tiểu Tường à, đã mấy đêm rồi muội không ngủ, ít ra cũng ăn chút gì đi.

- Huynh an tâm, Nghị Chánh, muội không đói.

Tiểu Tường nói rồi tiếp tục đưa mắt nhìn phủ Viễn, vốn dĩ sáng nay hai người đến Đại Viện không phải để ăn sáng.

Nghị Chánh khe khẽ lắc đầu, nhưng chàng cũng như Tiểu Tường, chẳng ăn uống được gì. Nghị Chánh buông đũa, đưa mắt nhìn phủ Viễn, trước công phủ đang đậu một cỗ xe ngựa.

Khi này một thanh niên cao lêu nghêu vào Đại Viện, hần cời cái áo khoác lông chồn ra vắt lên tay trái, đi lên lầu nhìn đông liếc tây.

Một tên ngồi ở chiếc bàn phía sau Nghị Chánh thấy tên mặc áo lông chồn, đứng lên, cười vẫy gọi hắn:

- Phương huynh! Mời lại đây ngồi! Hôm nay tới sớm thế!

Người vừa nói trạc tuổi Nghị Chánh, trọc đầu, má hóp, mặc áo dài lụa xanh, quần bó cũng bằng lụa xanh, mặt đầy vẻ nghiện ngập.

- Thốc huynh!

Họ Phương cũng gật đầu cười nhìn người kia, nói:

- Sớm à? Gần qua giờ Thìn rồi!

Hắn nói đoạn kéo ghế ngồi xuống.

Tiểu Tường nghe tên gã trọc đầu, đang buồn cũng phải phì cười. Một ông lão ngồi chung bàn nàng suyt khế:

- Nhỏ thôi, nha đầu đừng để thằng côn đồ đó nghe được! Hắn là côn đồ khét tiếng trong khu phố này đó, ngoại hiệu “Thốc Đầu Công.” Ngày thường hắn bài bạc, rượu chè, tụ tập các đàn em đi đánh người, không gì không làm, không ai dám lời thôi! Nhưng hắn từng bị họ Phương kia đánh, họ Phương cũng là một côn đồ có tiếng ở chân cầu Vô Định Hà, vì vậy khâm phục họ Phương, hai người trở thành bằng hữu.

Tiểu Tường ngưng cười. Ở đằng kia, Đầu Thốc nói:

- Phương huynh! Huynh đã nghe chuyện gì chưa?

Họ Phương cười khà khà:

- Thốc huynh, ta đương nhiên lúc nào cũng nhanh nhạy, bắt được tin tức mới nhất rồi, vừa biết tin này, vội tới đây nói với huynh.

Đầu Thốc cười hỏi:

- Huynh có tin gì mới nói ta nghe, rồi ta cũng cho huynh nghe tin của ta, xem ai bắt được tin hấp dẫn hơn?

Đầu Thốc vừa nói vừa vuốt mặt, rồi rót cho họ Phương một chén trà. Khi này bọn tiểu nhị bung một xúng bánh bao, một xúng bánh nếp gạo, một xúng há cảo đến đặt lên bàn.

Họ Phương với tay lấy một cái bánh bao cắn một miếng nhay nhồm nhoàm nói:

- Ta nghe tới qua Quốc Từ Giám xảy ra chuyện.

Lúc hắn nói câu này âm thanh không lớn lắm, như bị át đi bởi những tiếng ồn ào trong quán, thế mà với thính giác tinh nhạy, sự mong mõi và chờ đợi, Nghị Chánh nghe rõ mồn một. Tiểu Tường cũng không kìm được giật mình.

Đầu Thốc đang bóc vỏ bánh nếp gạo, nói:

- Ái chà, tai huynh cũng dài thật! Ta cũng nghe đám công sinh bị giết!

Lời này khiến nhiều người trong quán tò mò quay đầu lại nhìn Đầu Thốc và họ Phương. Nghị Chánh, Tiểu Tường cũng hồi hộp không kém.

Một người ngồi cùng bàn với bọn Đầu Thốc, mặc áo dài nâu quần đen, hai ống tay áo xăn lên tới nách nói:

- Lần này Liên Hoa sát thủ ra tay độc thật, giết một mạch năm mươi mấy mạng người.

Tiểu Tường nghe tới đây bất giác tức giận, nàng thu hai nắm đấm lại. Nghị Chánh nhìn đôi bàn tay và nét mặt Tiểu Tường, lo lắng đặt tay lên vai nàng.

Đằng kia họ Phương nói tiếp:

- Sở dĩ tụi công sinh bị giết là vì tụi nó đặt vé châm biếm tam mệnh đại thần. Ngao đại nhân nghe được tức lắm, nhưng Quốc sử viện Đại học sĩ còn chưa bảo đám học sinh xin lỗi, thì ngày hôm sau tất cả bọn nó đều chết cả.

Một người ngồi ở chiếc bàn bên phải họ Phương, ngón trỏ đeo nhẫn ngọc xanh biếc, trông rất giàu có nói:

- Thế triều đình có truy cứu không?

Họ Phương đáp:

- Đương nhiên là không!

- Lẽ nào lại thế? - Người đeo nhẫn ngọc nói - Một vụ án giết người ngay dưới chân thiên tử mà không tra cứu?

Họ Phương nói:

- Liên Hoa sát thủ đáng hải như thế, có ai mà dám sốt sáng tra cứu?

Đầu Thốc nói:

- Đúng rồi, người này ra tay nhanh lẹ, có thể ra vào Quốc Từ Giám như chốn không người, bọn thị vệ canh giữ công sinh không hề hay biết, đúng là quỷ khốc thần sầu mà, lại nữa những chuyện liên quan tới tam mệnh đại thần không ai thật lòng muốn vấy vào cả, chỉ tổ chuốc lấy rắc rối.

Họ Phương nói:

- Tuy triều đình không có ý tra cứu nhưng Phủ Viễn tướng quân vẫn không chịu nổi. Mọi người nghĩ xem, ngài ấy đã cực nhọc trăm bề ở Đồng Sơn, mới mang được bọn cống sinh vào Quốc tử giám, hôm qua lại bị mất ráo trọi, vì vậy sáng nay ngài hạ lệnh cho binh sĩ đi khắp các nơi trong thành kiểm tra rất căng, quyết bắt cho được Liên Hoa sát thủ.

- Xú ác nữ!

Tiểu Tường nghe đám cống sinh bị giết là học sinh Đồng Sơn, nói rít qua kẽ răng.

Nghị Chánh vốn cũng là con người nóng nảy, nay gặp Tiểu Tường còn nóng tánh hơn chàng nên bắt đắc dĩ chàng đành phải trầm tĩnh. Nghị Chánh lại đặt tay lên vai Tiểu Tường, sau khi nhắc nhở nàng không gây sự chú ý rồi chàng quay sang ông lão nói:

- Máy người khách bên đó nói đêm qua kinh thành xuất hiện một sát thủ liên hoàn giết chết một loạt cống sinh, ghê quá vậy ông?

Ông lão gật đầu:

- Tổng cộng có đến năm vụ giết người rồi. Cũng không phải sát thủ đó hướng vào tất cả cống sinh, chỉ giết những cống sinh xuất ngôn phạm hủ tam mệnh đại thần thôi.

- Cô ta ra tay tàn nhẫn chỉ để bênh vực tam mệnh đại thần ư?

- Ừ.

- Thế có ai biết cô ta xuất xứ từ nơi nào không?

Ông lão lắc đầu:

- Nghe đâu là thủ lĩnh huyết trích tử.

Nghị Chánh chau mày, hỏi ở Giang Nam, chàng đã từng nghe về bọn lính biệt kích của Ngao Bái, người nào cũng sở hữu võ nghệ tuyệt luân, khinh công xuất quỷ nhập thần, lai vô ảnh khứ vô tung.

- Tại sao gọi cô ta là Liên Hoa sát thủ?

Nghị Chánh lại hỏi. Ông lão đáp:

- Vì những nơi xảy ra án mạng đều xuất hiện một chiếc khăn thêu Thiên Sơn tuyết liên.

Rồi ông kể:

- Vụ thảm sát đầu tiên là vào mùa xuân năm ngoái, trong một đêm cô ta vào Quốc tử giám giết sạch sáu mươi học sinh vì họ làm về cười bọn lính áo đỏ. Chuyện đó đã khiến toàn bộ dân chúng kinh thành thậm chí là quan viên triều đình ai nấy cũng đều bàng hoàng. Lão nhớ lúc đó ngày nào cũng có tin tức luận đàm sôi nổi về cô ta cho nên từ lâu trà quán nơi nào cũng chật ních khách. Ngay cả các nhà gian mới sáng sớm mà đã được đặt trước. Những quan viên háo sắc không ở trong phủ ăn ngon ngủ kỹ nữa mà tùm ba tùm báy tại các quán ăn, bàn tán về diện mạo cô ta.

Nghị Chánh nghe nói quay nhìn bọn người Đầu Thóc, đúng là quanh bàn hẳn đang có rất nhiều người bu lại bàn tán về thân phận thần bí của Liên Hoa sát thủ.

Chàng còn đang lắng nghe, Tiểu Tường hứ một tiếng nói:

- Nếu muội gặp xú ác nữ đó sẽ cho biết tay!

Câu nói của Tiểu Tường khiến Nghị Chánh buồn cười, quay sang nhìn nàng. Chàng chợt nghĩ đến Song Lộ Phi nương, ngay cả hai người đó, năm mười tuổi đã bắt đầu bốn tẩu giang hồ, dùng một cặp song đao cộng một đôi Bát Quái chưởng dọc đường bốn tẩu quét sạch đám lục lâm thảo khấu vùng Chiết Giang, còn phải nể bọn huyết trích tử vài phần.

Khi này hai cánh cửa phủ Viễn mở ra, Nghị Chánh thấy một nam nhân dáng mạo đường bệ bước ra, leo lên cỗ xe.

- Hồ đã ly sơn.

Chàng nói nhỏ với Tiểu Tường trước khi gọi tiểu nhị đến tính tiền. Tiểu nhị bước lại ngạc nhiên thấy khách chẳng ăn một viên há cảo nào, thậm chí cũng không đụng vào trà.

Nghị Chánh và Tiểu Tường rời Đại Viện, rẽ phải rẽ trái một hồi cuối cùng công sau của phủ Viễn cũng hiện ra trong tầm mắt hai người, có hai tên lính đang canh gác, đoạn đường này khá yên tĩnh so với công trước phủ.

Nghị Chánh và Tiểu Tường bước chậm lại, nhìn hai tên lính, còn đang quan sát tìm cách đánh lạc hướng bọn chúng để đột nhập vào phủ chợt nghe hô:

- Tránh đường! Tránh đường! Làm ơn tránh đường!

Thì ra có một người đang đẩy chiếc xe chứa đầy rau cải thìa. Nghị Chánh, Tiểu Tường vội bước tránh lên lề, trên lề có một cái giỏ bội cao. Tiểu Tường đang đứng tần ngần, chợt cái giỏ nhúc nhích, nàng giật mình suýt nữa đã kêu lên thành tiếng. Thì ra, có người đang trốn trong giỏ! Qua những cái lỗ nhỏ Tiểu Tường thấy một đôi mắt đang ngẩng đầu lên nhìn nàng, cái đôi mắt to đen kia rất sáng, nàng nhìn lại và bất giác thiện cảm ngay.

Có vài người đàn ông đi tới. Tiểu Tường nghe tiếng suýt khế. Nàng ngờ đám người này đang lục soát tìm người trong giỏ nên khi thấy họ đến gần, nàng kéo tay Nghị Chánh hai người vội ngồi lên giỏ bội, như hai người đang hóng gió ngoài đường. Ngờ đâu những người này chỉ là người đi đường, họ đi ngang, khẽ đưa mắt nhìn hai người bọn nàng rồi lại bỏ đi. Đợi cho tất cả đi mất, Tiểu Tường mới đứng dậy nói:

- Nào, ở đây chẳng còn ai nữa rồi, ra đi!

Nghị Chánh cũng đứng dậy phụ nhắc cái giỏ lên, nói:

- Tiểu muội muội sao lại trốn chui nhui thế? Muội tên gì, nhà ở đâu?

Cô bé độ chừng tám chín tuổi, gương mặt rất xinh với hai mắt to đen, má lúm đồng tiền vừa khóc vừa nói:

- Muội tên Hương Nhi, ở cô nhi viện ... hu hu... Có một đám du côn muốn bọn muội đóng bảo kê mới cho bán lồng đèn...hằng tháng Lục lão đều đóng nhưng hôm kia ông mất rồi... muội và Tiểu Bảo ca ca mang lồng đèn ra bờ sông dựng sạp gặp bọn bảo kê... ca ca không chịu đóng tiền thế là bị bọn chúng dỡ sạp, còn định bắt muội bán vào kỹ viện, ca ca xông vào đánh chúng, để muội chạy thoát... muội sợ quá chạy mãi chạy mãi, trốn ở đây... không biết ca ca bây giờ thế nào rồi, hu hu.

- Bọn bảo kê ư? – Tiểu Tường vẫn còn tức chuyện sát thủ liên hoàn, trợn mắt nói – Đâu? Muội dẫn tỷ đi tìm tụi nó đi! Tỷ sẽ vật đầu tụi nó như vật lông gà cho muội coi!

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Trà dư tửu hậu (hạ)

Nghị Chánh và Tiểu Tường đi theo Hương Nhi đến Vô Định Hà.

- Đàng kia kia!

Hương Nhi vừa la vừa chỉ bên kia sông.

Nghị Chánh và Tiểu Tường nhìn theo tay Hương Nhi, thấy bên kia sông dưới cội liễu già, một thằng nhỏ khoảng chừng mười hai mười ba tuổi da rám nắng đang bị bốn tên thanh niên vây chặt, xung quanh lúc này có người nhưng chỉ đứng nhìn, ai cũng sợ bọn thanh niên không dám can thiệp. Thằng bé ngồi dưới đất, nước mắt nước mũi si sụp. Bên cạnh nó là một chiếc xe đẩy, cái sạp đã bị lật ngược, và vô số lồng đèn lấm lem đất cát.

Tên mặt rỗ đứng khoanh tay nhìn xuống thằng bé, kế bên là tên lùn và béo như con heo ục. Tên cao kêu khác không ngừng tung chân đá bém bép vô mong thằng bé làm tên lùn béo ngoác miệng cười hềnh hệch. Còn thêm một tên răng hô thân hình cục mịch nữa, cũng cười ha hả ra chiều khoái trá.

Tiểu Tường, Nghị Chánh thấy bốn người này vận võ phục trắng, lưng thắt đai đen to bản. Lối ăn mặc chắc nịch như thế khiến họ trông đã to đùng lại càng khỏe, người nào cũng lộ vẻ hung hăng trên mặt. Tiểu Tường, Nghị Chánh nghĩ ngay đến hai tên Thốc, Phương, chắc chắn đây là đàn em của tên Phương.

Tiểu Tường, Nghị Chánh chạy băng băng lên cầu, nhưng còn chưa qua sông thì bên kia bờ sông đã có người can thiệp. Một cô gái vận y phục màu vàng tiến lại phía sau tên cao kêu, hắng giọng:

- Để nó đi đi!

Tên cao kêu đang hăm hở bắt nạt thằng bé, nghe nói quay đầu lại nhìn. Đồng bọn hắn phát giác có người can thiệp, cũng bực bội quắc mắt nhìn cô gái.

Đầu tóc cô gái áo vàng rối bù, sắc diện có phần nhợt nhạt giống như có bệnh chưa lành. Tuy nhiên dù trong trạng thái bệnh hoạn phác phờ mà nàng vẫn toát ra vẻ xinh xắn. Nàng không trên hai mươi tuổi, sống mũi cao, nước da trắng mịn, đôi môi chất chứa một chút tình ranh, phản kháng, mắt nàng đen láy sâu hun hút, hai hàng lông mi cong dài.

Mặt mày cô gái áo vàng căng căng, khoanh tay trước ngực nheo mắt nhìn tên cao kêu, như nhìn một con cừu non, thỉnh thoảng khẽ nhúc nhích môi vẻ khinh thị, chừng muốn nói “tiểu tử, mi ốm tong teo như ngọn tre sào! Chỉ cần bốn cô nương đưa hai ngón tay ra bóp một cái là mi bẹp dúm liền!”

Nhân dịp bọn du côn lo nhìn cô gái không để ý, thằng bé lấm lét đưa mắt liếc sang hai bên trái phải rồi đứng dậy nhón chân lên đi.

Nhưng nó vừa đi được dăm bước, tên cao kều đã giơ tay kéo bím tóc nó lại. Thằng bé bật tiếng kêu á, mắt nhìn cô gái áo vàng cầu cứu.

Cô gái áo vàng nhếch môi:

- Một đám thanh niên trai tráng lại xúm xít nhau ăn hiếp một mình nó, không thấy nhục nhẽ lắm sao hả?

- Há há!

Nàng dứt lời, tên béo bật cười lạnh lạnh, đoạn hất quay sang tên cao kều nói:

- Con nhỏ này khẩu khí dữ thiệt! Người vừa đẹp vừa khí phách như nó, Phuong lão đại rất thích! Để tao bắt nó về cho lão! Tụi mày cũng biết rồi, lão kêu tụi mình đi lấy tiền, tụi mình không thể nào về tay không!

- Ha ha!

Cô gái áo vàng cũng cười lớn nói:

- Thằng cầu trệ, mày võ công bao nhiêu mà muốn chạm vào bốn cô nương? Chỉ cần một tay, tao cũng đủ sức làm gỏi bốn đứa tụi bây, nói gì mình mày muốn bắt tao, dám thử không? Ha ha, ha ha ha!

Tên béo nghe giọng điệu hồng hách của cô gái, hét lên:

- Mẹ kiếp! Con khốn mày vừa nói ai cầu trệ, ngon nói lại lần nữa coi?

- Không ăn được đâu mà ngon - Cô gái áo vàng nói – Bốn đứa tụi bây đói à? Tiếc quá, mới nãy bốn cô nương làm món gà rút xương, nhưng rồi phòng trọ hấp tấp quá không kịp mang xương theo, bằng không có thể bố thí cho bốn con chó ghẻ bây!

Gương mặt bốn tên du côn đỏ chót, tên cao kều tru tréo:

- Xú nha đầu! Mày biết bọn tao là ai không?

Hắn nói đến đây không nói nữa, cốt để cô gái sốt ruột.

- Tất nhiên tao biết!

Cô gái áo vàng nghiêm mặt nói, sau đó nàng cũng bắt chước ngừng một chút, rồi cười gằn tiếp:

– Tụi bây là nội tôn tao, gọi tao là nội tổ mẫu đấy! Ha ha!

Nàng nói xong cười ha ha.

- Mày...

Tên mặt đỏ tức khí nhìn cô gái quát:

– Ở chân cầu này không ai dám coi thường bọn ông!

Cô gái hừ mũi:

- Chẳng những hôm nay nội tổ mẫu coi thường bốn con chó ghẻ bây, còn thu thập chúng bây nữa!

Nàng nói rồi nhấc bàn tay phải của nàng lên, nhắm vào tên răng hô đánh ra. Tên răng hô cũng vung tay lên tung ra một quyền.

Vù!

Chưởng pháp cô gái nhanh hơn tên răng hô, hắn chỉ kịp nghe một tiếng vù, còn chưa thấy gì, thì một làn gió lao vun vút đến thẳng vào ngực hắn.

Bốp!

Hự!

Tên răng hô bật tiếng kêu lớn trước khi nhổ một búng máu, quỳ sụp xuống đất.

Chỉ bằng một chiêu, cô gái áo vàng đã thừa sức áp đảo tên răng hô. Lại nữa chưởng pháp mà nàng đánh ra nhanh cực kỳ, lúc thu hồi lại cũng nhanh không kém.

- Trời đất quỷ thần! – Cô gái áo vàng ôm đầu la lên - Tao chỉ nói chơi, có phải nội tổ mẫu mày thật đâu mà hành lễ dữ dạn?

Trước thế công cực kỳ ảo diệu của cô gái áo vàng, Hương Nhi đứng trên cầu nắm tay Tiểu Tường và Nghị Chánh há hốc miệng nhìn. Tên cao kều cũng hết dám khinh suất, mồ hôi trên đầu và trán hần lãn dài xuống má, cũng buông bím tóc thẳng bé ra. Thằng bé không chạy đi, đứng chôn chân nhìn cô gái áo vàng như thể hai chân nó thành linh mộc rồi.

Tên mập thì lại khác tên cao kều, tự phụ bấy lâu võ công rất tốt, vội cung hai tay lên quát nói:

- À! Thì ra mày cũng võ vẽ một tí...

Tên mập chưa kịp nói “nghe,” cú đâm của cô gái đã cắt ngang lời hắn. Nhưng tên mập chẳng phải tay mơ, lạng mình sang trái né đòn, miệng rồi rít gọi tên mặt rỗ và cao kều:

- Hai đứa tụi bây còn đứng đó, mau tới phụ tao một...

Lần thứ hai, cô gái chặn hòng hắn bằng một cú đá cực mạnh nhằm ngay ống quyển khiến hắn phải co giò nhảy tránh.

Tên mặt rỗ nghe kêu vội nhún chân một cái, lấy đà tung bông thân hình lên một trượng, rồi từ trên cao ép một quyền xuống đầu cô gái. Tên cao kều cũng hướng vào bụng nàng tung một cú đá sấm sét.

Hương Nhi lắc lắc tay Tiểu Tường và Nghị Chánh:

- Tiểu Tường tỷ tỷ, Nghị Chánh ca ca, chúng ta mau qua bên đó giúp tỷ ấy đi!

- Ày! –Nghị Chánh lắc đầu.

Tiểu Tường cũng cười hồ hồ nói:

- Chỉ chừng đó người chẳng đủ nhét kẽ răng tỷ đó đâu! Có tỷ ấy ra mặt, ca ca của muội sẽ không sao! Xem kia!

Hương Nhi ngoảnh phắt lại, và miệng nó lập tức há hốc, nó phải đưa tay dụi mắt hai ba cái để thật sự tin rằng bốn cái đứa đang ngồi phệt dưới đất kia là bốn thằng du côn có tiếng chân cầu Vô Định Hà.

Hương Nhi không tin vào mắt nó cũng phải, tên cao kều võ nghệ đâu phải hạng xoàng đâu, thế mà hai bên giao đấu chưa tới ba phút, hắn đã bò ra đất rồi. Thậm chí nó chỉ quay đi một cái đã không kịp nhìn thấy cô gái áo vàng ra đòn như thế nào.

- Cút!

Cô gái áo vàng quát.

Bọn du côn mặt mày sung húp, lật đật bò ra xa, trong chớp mắt đã thành bốn chấm nhỏ ở cuối đường.

- Anh hùng sa huyết bất sa lệ.

Cô gái áo vàng bước lại gần thằng bé nghiêm mặt nói, đoạn nàng tươi cười:

- Tỷ tên Lộ Phi Yến, tiểu đệ đệ tên gì? Tại sao lúc nãy bọn nó đánh đệ?

Thằng bé đưa tay lau nước mắt nói:

- Đa tạ Phi Yến tỷ tỷ, đệ tên Tiểu Bảo.

Rồi Tiểu Bảo kể chuyện tụi du côn muốn tiền bảo kê cho Phi Yến nghe.

Khi này Nghị Chánh, Tiểu Tường và Hương Nhi từ trên cầu chạy xuống. Tiểu Tường nói:

- Phi Yến, muội đánh giỏi lắm!

Nghị Chánh cũng bật ngón cái lên.

Hương Nhi chạy đến sờ lên mặt thằng bé kêu:

- Tiểu Bảo ca ca, huynh có sao không?

- Huynh không sao, muội có sao không?

Hương Nhi lắc đầu, đoạn nó thấy Tiểu Bảo nhìn Nghị Chánh và Tiểu Tường, bèn giới thiệu hai người với Tiểu Bảo.

Nghị Chánh nói:

- Cô nhi viện của hai em ở đâu? Để bọn huynh giúp hai em đem lồng đèn về.

Nghị Chánh vừa nói vừa cúi xuống bưng cái sạp lên, đặt lên chiếc xe đẩy. Phi Yến, Tiểu Tường cũng thu gom mớ lồng đèn chất lên xe.

Trong khi Phi Yến thu dọn nốt các mảnh giấy rơi vãi, Nghị Chánh đến bên nàng hỏi:

- Phi Nhi đâu?

Phi Yến thở dài:

- Tỷ ấy đi tiếp cận tên cầu quan rồi.

Tiểu Tường đứng cạnh giặt mình:

- Sao muội không cản tỷ ấy?

- Muội có, nhưng tỷ ấy không nghe, lại sợ hai người không đồng ý nên nhân lúc hai người đi vắng đã đi rồi. Khinh công của tỷ ấy rất giỏi, muội rượt đến đây thì đã mất tăm dấu vết.

Phi Yến dứt lời thấy mặt Nghị Chánh, Tiểu Tường dàu dàu, liền cười nói:

- Không sao đâu, tỷ ấy thông minh như vậy sẽ không hề gì. Nếu tỷ ấy có thể trà trộn vào phủ bảo nữ thần y ẩn nhẫn cũng tốt mà.

Hai đứa trẻ dẫn bọn Nghị Chánh đi dọc bờ Vô Định Hà. Sáng nay mặt sông yên bình, phẳng lặng in giầu cả bầu trời trong xanh với những đám mây trắng hồng. Bấy giờ là cuối đông nên những hàng liễu mọc hai bên bờ sông vẫn còn là những cành trơ xương, nếu mùa hè hẳn cảnh lá sẽ xõa mái tóc dài xuống mặt nước giống như những nàng thiếu nữ đang chải đầu.

Phi Yến, Tiểu Tường, Hương Nhi đi phía trước.

Nghị Chánh cùng Tiểu Bảo đẩy chiếc xe theo sau.

Phi Yến vừa đi vừa hỏi Hương Nhi:

- Ở cô nhi viện có bao nhiêu trẻ em? Lục lão mất rồi bây giờ do ai coi sóc?

Hương Nhi nghe nhắc Lục lão rơm rớm nước mắt đáp:

- Cô nhi viện có tổng cộng hai mươi hai trẻ em, bây giờ do Tiểu Bảo ca ca chăm sóc.

Phi Yến quay lại nhìn Tiểu Bảo, nó chỉ mới mười hai tuổi thôi...

Tiểu Bảo nghe nhắc Lục lão, hai mắt nó rơm rớm lệ nói với Nghị Chánh:

- Lục lão bị bệnh tim lâu rồi, không có tiền chạy thuốc, khổ lắm! Mới hôm kia đệ còn nói chuyện với ông ấy, vậy mà đi rồi!

Nghị Chánh nghe vậy nghĩ đến cha chàng Lữ Lư Lương, nhìn Tiểu Bảo một cách đồng cảm nói:

- Người chết đã chết, đệ đừng quá đau buồn, Lục lão có linh thiêng cũng không muốn thấy đệ đau buồn.

Tiểu Bảo gật gật đầu:

- Huynh nói đúng, đệ sẽ cố gắng không buồn nữa, vì có buồn cũng có tốt lên được đâu!

Nghị Chánh nói chuyện với Tiểu Bảo tới đây thì cô nhi viện hiện ra trước mắt. Nói là viện chứ thật ra chỉ có một dãy ba căn nhà cũ nát vòn vẹn mấy bức tường và mái ngói, một khoảng sân lớn, nơi mà mỗi sớm nắng sẽ lấp ló sau những tán thông, làm những chiếc lá bé xíu trở nên sáng bùng và trong suốt. Trên bức tường gạch đỏ xù xì loang lổ, Nghị Chánh thấy đây các hình vẽ nguệch ngoạc, các chữ viết không thẳng nét.

Tiểu Bảo dẫn bọn Nghị Chánh vào căn nhà trông tươm tất nhất. Tuy vậy căn này cũng chỉ có một phòng duy nhất mà thôi. Ngoài mấy cái giường, bộ bàn ghế đặt ở giữa nhà và một cái tủ, Nghị Chánh thấy một xó bếp khiêm tốn nấu mình, chắt chỉ lộ diện và ẩm áp vào mỗi cuối ngày.

Mấy căn nhà trong cô nhi viện trầm mặc và cũ kĩ như chính những vị chủ nhân của nó vậy, chỉ có mối giao cảm với cỏ cây, chim chóc, đất trời.

Khi Tiểu Bảo vào nhà bọn trẻ chạy đến vây quanh nó than đói. Tiểu Bảo bảo bọn trẻ chờ một chút, rồi nó vừa nhóm bếp vừa kể với bọn trẻ về chuyện ba người Nghị Chánh, Tiểu Tường, Phi Yến đã giải cứu nó và Hương Nhi.

Nghị Chánh thấy một mình Tiểu Bảo nấu cơm bèn đến giúp nó vo gạo. Tiểu Tường và Hương Nhi lật rau, Phi Yến đi lại đằng tù lấy một xấp chén đĩa dọn lên bàn.

Phi Yến đang xếp mấy đôi đĩa lên bàn, chợt nghe tiếng ho sặc sụa vang lên từ căn nhà kế bên. Nàng chạy qua xem, thấy một đứa bé gái đang ngồi trên giường ho sù sụ, tiếng ho kéo dài làm nó phải gập mình. Tiếng ho không ngừng làm cho da mặt nó trắng xanh vì khí trời lạnh lẽo đã phải đồ dần. Nó ho đến nổi cả gân cổ nổi lên.

Nghị Chánh, Tiểu Tường, Tiểu Bảo, Hương Nhi và bọn trẻ cũng chạy sang. Tiểu Tường đến bên giường vuốt lưng cho đứa bé, Nghị Chánh đặt tay lên trán nó xốt xa nói:

- Muội ấy đang sốt.

Phi Yến nhìn Hương Nhi nói:

- Tỷ không quen đường xá ở đây, muội dẫn tỷ đi tìm tiệm thuốc hốt thuốc đi.

Phi Yến và Hương Nhi đi rồi, Tiểu Tường vẫn ngồi vuốt lưng cho đứa bé, nàng thấy vẻ mặt của nó trông thảm hại vì con bạo bệnh, đưa tay vuốt nhẹ mặt em rồi kéo vào lòng.

Nghị Chánh và Tiểu Bảo trở về căn nhà có cái bếp tiếp tục nấu cơm. Nghị Chánh vừa thái rau vừa nhìn Tiểu Bảo, tự nhiên chàng nhớ Hiếu Lạc, nhũ bụng cũng may Hiếu Lạc đã cùng với Tôn lão, Nghiêm Hồng Đạt và một số công sinh trốn ra được Đồng sơn, bằng không, chắc nó cũng cùng chung số mạng với năm mươi công sinh.

Trưa hôm đó ba người bọn Nghị Chánh ở lại cô nhi viện sắc thuốc nấu cơm cho bọn trẻ. Tuy bọn trẻ mới gặp nhưng rất mến bọn Nghị Chánh, ba người dứt cơm cho tụi nó ăn, đứa nào cũng vui vẻ nên ăn cơm rất ngon, còn ba người thì trái lại, lòng sầu một bụng, người nào cũng ăn thật ít.

Sau khi ăn trưa bọn Nghị Chánh lại tiếp tục mang mớ soong nồi chén đĩa ra bờ sông ngồi rửa. Khi trở vào nhà thấy bọn trẻ đang ngồi dưới sân nhà làm lồng đèn. Một cô bé khoảng bảy tám tuổi tóc thắt hai bím cầm một lồng đèn vừa mới làm xong giờ lên nói với Tiểu Tường:

- Tỷ xem, muội làm lồng đèn này đẹp không? Muội đã có thể phụ với Tiểu Bảo ca ca và Hương Nhi làm lồng đèn bán được rồi nè.

Tiểu Tường nói:

- Chiếc lồng đèn của em rất đẹp, nhưng nếu có thêm nét vẽ của Nghị Chánh ca ca vào nữa sẽ bán đắt hơn.

Tiểu Bảo và Hương Nhi nghe vậy chạy lại đằng tù tìm kiếm gì đó, một lát sau một đứa cầm nghiên mực, đứa kia cầm bút nhờ Nghị Chánh vẽ hình lên lồng đèn.

Nghị Chánh ngồi xuống múa bút vài đường đã vẽ xong một đôi tiên hạc đậu trên một nhánh đào, lại ghi hai câu thơ lên lồng đèn. Bọn nhỏ vỗ tay reo mừng.

Tiểu Bảo nói:

- Huynh thật tài, ước gì bọn đệ rành chữ nghĩa như huynh.

Tiểu Tường nghe nói chạnh lòng, nàng nhìn bọn trẻ, tụi nó đa phần quê nhà có biến cố, phải tha phương lưu lạc đến kinh thành. Tiểu Tường nghĩ đến đứa bé bị bệnh đang ngủ trong căn nhà kế bên, nó nói với nàng nó đến từ Tế Nam, mấy năm trước quê nhà lũ lụt lại thêm dịch bệnh hoành hành nên không còn nhà cửa hay người thân gì nữa.

Tiểu Tường lại nhìn Hương Nhi, nó người Lan Châu, nửa năm trước cùng mẹ trốn dịch bệnh đến kinh thành. Trước khi rời Lan Châu, mẹ nó đã bán hết nhà cửa ruộng đất, lấy tiền làm lộ phí, định là mở một tiệm nhỏ bán bánh nếp gạo không quay về quê nữa nhưng hai người vừa đến kinh thành, mẹ nó phát hiện mình cũng mắc bệnh, chỉ hai tháng đã qua đời.

Tiểu Tường nhìn sang Tiểu Bảo, Tiểu Bảo nói với nàng đến mặt mày cha mẹ ra làm sao nó còn không biết, sống đời trôi dạt ngay từ nhỏ.

Tiểu Tường nghĩ đến đây mắt rom róm lệ, vội quay đi lau, sau đó nàng kêu Phi Yến ra sân.

- Hay là chúng ta dọn tới đây giúp Tiểu Bảo chăm sóc bọn trẻ? – Tiểu Tường nói - Còn Nghị Chánh mang chữ nghĩa đến với các em?

Phi Yến cũng rất mến tụi con nít ở đây, không nỡ rời đi, gật đầu:

- Nghị Chánh cũng có thể trang trí lồng đèn, giúp các em đem bán trang trải cuộc sống.

Hai cô gái đồng lòng, vào lại nhà đem suy nghĩ này khăng khải nói với Nghị Chánh, đương nhiên Nghị Chánh đồng ý, hỏi trước chàng là một đương gia, làm sao có thể đứng yên nhìn cho được?

Thế là trong khi trông chờ tin tức Phi Nhi, bọn Nghị Chánh dọn đến cô nhi viện phụ Tiểu Bảo chăm bọn trẻ. Buổi tối hôm đầu tiên ba người ở cô nhi viện, chỉ có Nghị Chánh ngủ được. Phi Yến và Tiểu Tường không ngủ được, ra đứng ngoài sân. Hai cô gái đứng tựa vai vào nhau, nghĩ tới những

chuyện xảy ra với bang hội hai người lại khóc. Ánh trăng sáng vàng vạc càng làm cho căn nhà đổ nát thêm vẻ lạnh lùng, hoang phế đầy vẻ âm u. Đối với hai cô gái mọi chuyện xảy ra quá nhanh, mới đó mà họ đã trở thành những kẻ lưu vong. Cảnh vật như mộng lung, như trong mộng, nhưng tất cả đều là thực. Từ khung cửa sổ, bậc thềm nhà từng viên gạch vụn đều rõ mồn một dưới bóng trăng.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Đông Nga cách cách

Lúc này mặt trời vừa mới mọc, mây mù trên không trung tựa như bị một bàn tay to lớn xua tan. Muôn ngàn tia nắng lan tỏa khắp Yên Sơn, trên không trung vẫn còn vài áng mây đỏ. Cảnh núi rừng đang yên tĩnh đột nhiên có tiếng vó ngựa vang lên, một thiếu nữ xuất hiện, nàng vận bộ võ phục trắng, trong tay cầm một cây nhang, lưng đeo một thanh đại đao. Đôi chân cô gái tuy không bó nhưng vẫn nhỏ, còn hài mang rất chặt. Mái tóc đen mượt và dài của nàng được tết thành một bím xoắn sau lưng. Những lúc rời kinh thành cô gái này đều ăn mặc gọn gàng thể này, xong quay về nàng có thể thay trang phục bất kỳ. Tuy đang vận y phục đơn giản nhưng trông cô gái ấy vẫn đẹp vô cùng, đôi mắt to bên dưới hai hàng lông mày cánh cung, mũi dọc dừa và môi trái tim. Nàng cho ngựa chạy đến gốc bạch dương, xuống ngựa cầm cây nhang vào gốc cây, quỳ xuống lạy ba lạy. Hằng năm nàng đều tới viếng gốc cây này...

...Mười ba năm trước cũng ở tại ngọn núi này, binh khí sáng chói dưới ánh mặt trời, một đội quân mã phóng lên Yên Sơn rầm rập. Ngọn núi nhanh chóng chìm trong hỗn loạn. Đội quân mã khôi giáp sáng ngời đó là Cẩm vệ quân của triều đình, chuyên bảo vệ cho Thuận Trị hoàng đế, tinh nhuệ hơn Ngự lâm quân rất nhiều. Tay phải bọn chúng cầm binh khí, tay trái cầm thiếc thuẫn, hễ gặp binh khí chém tới thì giơ thuẫn lên đỡ rồi đâm binh khí ra, chỉ nghe tiếng keng keng vang lên chấn động lỗ tai, trong khoảnh khắc đã bao vây cả nhà Ai Tân Giác La Đa Nhĩ Cổn.

Đa Nhĩ Cổn vừa cầm trường đao vừa cõng đứa con gái tám tuổi vượt khỏi vòng vây. Đa Nhĩ Cổn luôn bên trái lách bên phải, lúc trước lúc sau, chọt trái chọt phải, kẻ địch ở xa thì phóng ám khí, kẻ địch ở gần thì tấn công bằng đao, lạnh lẽo như ly miêu, cuối cùng cũng thoát ra ngoài được nào ngờ đến gốc cây này chọt nghe tiếng quát:

- Chạy đi đâu cho thoát!

Rồi một thanh kiếm đâm tới nhanh như điện xẹt.

Đa Nhĩ Cổn hụp người xuống, cây kiếm chém vù qua đầu. Đa Nhĩ Cổn vuron người dậy, thanh đao chọt hất lên chém vào ngực kẻ địch. Chiều này rất hiểm hóc, không ngờ võ công của kẻ địch cũng cực kỳ thâm hậu, không thèm rút kiếm về chống trả mà đưa cổ tay có đeo hộ oản ra đỡ. Keng! Hai người vừa chạm nhau đã phân ra, mỗi người đều lấy công làm thủ để né tránh hiểm chiêu.

Đứa bé gái nhìn thấy kẻ địch của cha nó trông hiền ngang, thân hình cao lớn, biết đó chẳng phải là nhân vật tầm thường, đang lo lắng thì chọt nghe tiếng hỏi:

- Ngô Lương Phụ! Người nhất định làm theo lời Thuận Trị, đuổi tận giết tuyệt cả nhà ta?

Đứa bé nghe Ngô Lương Phụ cười đáp:

- Phải thì thế nào?

Ngô Lương Phụ dứt lời xông tới.

Cây trường đao trong tay Đa Nhĩ Cổn càng đánh càng gấp, nhưng Ngô Lương Phụ võ nghệ cao cường, Đa Nhĩ Cổn vừa đánh trả vừa bảo vệ con gái, bị đâm một kiếm vào đùi đau nhói.

Lúc này Ngao Bái đã phóng tới đánh ra một đao khiến Ngô Lương Phụ thoái lui, kêu lên:

- Để hạ quan cầm chân hắn, Nhiếp chính vương hãy lui trước!

Đa Nhĩ Cổn trừng mắt nhìn Ngô Lương Phụ, bên tai nghe tiếng vó ngựa vắng đến, biết rằng khó thắng nổi trong tình thế như thế này nên trao con gái cho Ngao Bái, bảo Ngao Bái cứu đứa trẻ trước.

Đứa bé gái nằm trên lưng Ngao Bái quay đầu lại nhìn chỉ thấy một đội Cẩm vệ quân phóng vào cha nó rất hung mãnh.

Ngao Bái cõng đứa bé gái trên lưng chạy xuống chân núi, đứa trẻ cứ khóc không thôi. Ngô Lương Phụ nhận lệnh đuổi theo. Ngao Bái vừa đánh lại cứ phân tâm bảo vệ cho đứa trẻ nên toàn thân toát đầy mồ hôi, rất mất sức. Chỉ là đao pháp của Ngao Bái rất cao cường, cứ đứng vững như núi, hễ thấy thức phá thức, thấy chiêu phá chiêu, thanh đao quét ngang bỏ dọc, chém trái đâm phải, chẳng hề lui bước. Hai người càng đánh càng gấp, càng lúc càng nguy hiểm. Một hồi sau Ngô Lương Phụ đột nhiên dõn bước lướt đi như sao xẹt, phóng ra sau lưng Ngao Bái giờ kiếm chém ngang đứa trẻ.

Ngao Bái cả kinh, xoay người đánh vào kiếm Ngô Lương Phụ, từ dưới tạt lên, mượn thế của Ngô Lương Phụ, Ngao Bái chỉ hất một cái thì cây kiếm ấy đã vọt ra khỏi tay Ngô Lương Phụ bay vào một bụi cây.

Ngô Lương Phụ bị hất văng mất cây kiếm, thế là rút một thanh chủy thủ nhảy bổ tới. Đứa trẻ phía sau lưng lại hét lên một tiếng, lần này thanh âm của nó nghe khàn đặc. Ngao Bái hoảng hốt, chưa kịp né tránh thì ngực đã trúng chủy thủ, còn cây đao thuận thế đẩy về phía trước đâm vào be sườn của Ngô Lương Phụ lút đến cán.

Ngao Bái đâm xong một nhát đao cũng chẳng thể cầm cự được nổi, chỉ cảm thấy mắt hoa lên, trời xoay đất chuyển, vội vàng phục người xuống đất để khỏi ngã ra sau đề đứa trẻ.

Ngô Lương Phụ cũng trọng thương ngã xuống đất, đôi mắt đỏ ngầu trợn trừng. Hai người cách nhau chỉ khoảng bốn năm thước nhưng cũng chẳng thể nhảy bổ tới nhau được nữa. Thế là cả hai cứ trợn mắt nhìn nhau, trong gió đông văng vẳng tiếng khóc khàn đặc của đứa trẻ, cảnh tượng ấy thật khiến cho người ta kinh tâm động phách.

Mấy lần Ngao Bái thử nhích nhích nhưng toàn thân mềm nhũn, chỉ hơi dùng kinh thì máu từ dưới ngực dội ngược lên miệng. Ngô Lương Phụ luôn tắm độc lên binh khí, Ngao Bái bị một nhát trúng ngực, vết thương bởi chất độc nặng hơn vết thương bởi đao.

- Đông Nga cách cách chạy đi – Ngao Bái nói với đứa trẻ - Tại sao cách cách còn ở đây? Không chạy đi!

Đôi mắt đứa trẻ sưng đỏ vì khóc, nói:

- Ngao đại nhân ra nông nỗi này, bọn cung không thể bỏ mặc ngài!

Ngao Bái chống tay xuống đất lắc đầu nói:

- Bây giờ cách cách không chạy đi chỉ có chết thôi, bọn chúng đã sắp đuổi kịp tới đây, cách cách hãy mau chạy đi, tìm cách báo thù cho Nhiếp chính vương!

Về mặt Ngao Bái rất nghiêm nghị, giọng nói nghe phều phào nhưng mỗi câu nói đều như tiếng trống chiều chuông sớm, chấn động cõi lòng đứa trẻ.

Đứa trẻ nhìn Ngô Lương Phụ, rồi nhìn Ngao Bái, đối với nó Ngao Bái là một bậc đại hiệp đã sức cùng lực kiệt sắp chết tới nơi vẫn còn lo nghĩ cho nó. Đứa trẻ rút chủy thủ trên ngực Ngao Bái, cầm chủy thủ đi đến bên Ngô Lương Phụ.

Ngô Lương Phụ thấy đứa trẻ cầm chủy thủ từ từ đi về phía mình mà chẳng có cách nào đối phó.

Phập!

Chủy thủ đâm xuống cổ Ngô Lương Phụ, một dòng máu bắn vọt lên mặt đứa trẻ, hai mắt Ngô Lương Phụ khép lại, đầu ngoẹo sang một bên...

Đó là lần đầu nàng giết người.

Cô gái áo trắng đứng dậy, đặt tay lên thân cây bạch dương, rồi rút thanh đao đeo sau lưng ra, mũi đao chắm đất.

Cô gái giữ vững tư thế, đầu tiên đưa mắt nhìn xuống, kế ngược mắt lên, anh khí ngời ngời, nàng bắt đầu sử đao pháp. Trước tiên nàng múa đao ra thế Thiên Long Đao. Chiêu này là chiêu tấn công, chân phải đỉnh tấn, mũi đao đâm thẳng ra phía trước, thế đao đi linh hoạt, mau lẹ. Nàng dùng kinh lực mạnh từ hông đâm thẳng thấu ra tận đầu mũi đao, rồi thu đao về, thế đao thu vào và đâm ra kỳ ảo như phi long ẩn hiện. Tiếp đến cô gái sử Bạt Kích Đao, chiêu phản công này nàng né người sang trái, rút chân phải ra sau đứng trảo mã phải, hai tay cầm đao hất từ dưới đất lên như đang hất đi binh khí của đối phương. Sau đó nàng lại bước chân phải lên trước đứng trảo mã trái, hai tay cầm đao xuất thế Trảm Long Đao, đâm đầu đao ra trước như đang đâm vào sườn kẻ địch.

Một người đàn ông khoảng ngoài lục tuần, tướng tá dềnh dàng vận đồ gấm đỏ cho ngựa chậm chậm tiến đến xem nàng luyện đao. Đao pháp của cô gái vô cùng ngoạn mục, thân hình xinh đẹp của nàng uốn theo thanh đao. Lúc nãy ngồi trên ngựa từ phía xa, người đàn ông nhìn thấy bộ đao pháp này lúc khởi thế bình bình, nhưng bây giờ đã biến thành Bát Kỳ tuyệt kỹ đao pháp, hành gia có nói Bát Kỳ đao pháp thế vô song, đường đao biến hóa như rắn rồng. Lúc thu đao lại, cô gái vẫn không thờ gấp, người đàn ông đó lại tự nhủ “đao pháp của nó không kém mình chút nào, khi tiến thì dũng mãnh, lui thì nhanh nhẹn. Thế hiểm vô cùng, bất động thì vững như núi, động thì mau như sấm chớp. Tốt lắm!”

Người đàn ông nghĩ đoạn mỉm cười cất tiếng:

- Ái chà! Đao pháp của cách cách tiến bộ vượt bậc, hạ quan trông này giờ thật hoa cả mắt, hư hư thực thực, kỳ kỳ chính chính, không biết phải đỡ bên nào!

Cô gái áo trắng dừng tay, thu chiêu lại nhẹ nhàng trả đao vào vỏ. Người đàn ông xuống ngựa, bước đến cúi mình hành lễ:

- Hạ quan tham kiến Đông Nga cách cách.

- Xin đừng hành lễ.

Đông Nga đỡ lấy tay người đàn ông.

- Người từng cứu mạng Đông Nga, sau đó nuôi dưỡng và truyền thụ võ công, đối với Đông Nga và những huyết thích từ người vừa là thầy vừa là cha.
- Nhưng cách cách có thân phận đặc biệt -Người đàn ông lúc đầu - Không giống với những nghĩa tử khác của hạ quan.

Đông Nga cười cay đắng:

- Hoàng đế Thuận Trị đã tước bỏ danh hiệu cách cách đó từ lâu, cũng đã sai người hủy mộ phần phụ thân.
- Sẽ có ngày chúng ta trả thù cho Nhiếp chính vương!

Người đàn ông nói, rồi cũng đến bãi lầy gốc bạch dương. Sau khi người đàn ông đó rời đi, Đông Nga múa đao thêm một lúc nữa rồi đi dạo trong rừng. Nàng cử thần thờ bước về phía trước, lúc này sương đêm vẫn chưa khô hẳn, gió sớm phả vào mặt. Nàng đang đi chợt nghe tiếng nai kêu, từ xa nhìn thì thấy một con nai đốm uống nước bên dòng suối, thậm chí “con nai nhỏ này chắc chắn đã lạc mẹ, thật đáng thương.” Rồi nàng chậm rãi bước tới lăm bầm:

- Nai nhỏ ơi nai nhỏ, ta cũng không có mẹ, nếu ngươi không chê chúng ta hãy kết thành bằng hữu nhé?

Chợt Đông Nga nghe một tiếng gầm lớn, ở phía sau một tảng đá có một con báo gầm rú phóng ra nhảy bổ về phía con nai nhỏ. Nàng cả giận cả mừng:

- Con nai đã mất mẹ, đáng thương như thế, ngươi còn bức hiếp!

Đông Nga nói rồi cũng vọt đến mấy trượng, phóng ra cây đao, có điều khoảng cách quá xa, con báo phóng đi cũng rất nhanh nhưng cây đao vẫn cắt một đường trên đuôi nó. Da của con báo dày, tuy đau song cũng chẳng hề hấn gì. Con nai đã bị nó ngoạm trúng chân sau, nhưng con nai nhỏ vẫn kịp thời bỏ chạy đi. Con báo đã trúng đao nhưng cũng không buông tha con nai mà vẫn đuổi sát theo. Đông Nga thì triển khinh công đuổi theo sau. Đuổi một hồi con nai tựa như chẳng còn đường, chui tọt vào một hang đá nhỏ. Con báo cũng đuổi theo vào trong hang. Đông Nga chạy ở phía sau, khoảng cách đã gần hơn, nàng lại cho tay vào áo phóng một đoản đao vào mông con báo. Con báo kêu rống lên bỏ nhào xuống đất, vừa chạm đất đã bị Đông Nga phóng tới dùng một đoản đao khác đâm vào cổ.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tương tư tương kiến tri hà nhật (thượng)

Hai tên lính gác cổng phủ Viễn thấy ở phía Nam có một cỗ xe từ từ chạy tới, phía trước xe buông chiếc rèm trắng toát, không cần nhìn cũng biết phu xe là Tiểu Khả, và đương nhiên người ngồi sau bức rèm không ai khác hơn Hà Từ Lăng.

Tiểu Khả cho ngựa dừng trước cổng phủ Viễn, hai tên lính toét miệng cười với nàng. Tiểu Khả cũng cười, rồi leo xuống đất vén rèm cho Hà Từ Lăng xuống xe.

Lúc này Hiểu Quân, Doanh Doanh, Tiểu Liên và Tiểu Tuyền đang say sưa chơi đá cầu trong sân. Hiểu Quân thấy có khách bèn ra cổng đón, dẫn Hà Từ Lăng và Tiểu Khả băng qua sân để vào sảnh.

Khi Hà Từ Lăng đi ngang qua, Tiểu Tuyền đột nhiên dừng đá cầu đưa mắt nhìn theo Hà Từ Lăng. Trưa nay Hà Từ Lăng mặc bộ đồ lụa trắng, chân đeo hài cong màu mỡ gà, tà áo theo gió bay lên theo mỗi bước chân của nàng.

Đây là lần thứ hai Tiểu Tuyền thấy Hà Từ Lăng, chờ cho mái tóc dài mượt mà khuất sau cánh cửa đại sảnh, Tiểu Tuyền bật lời khen mức nờ:

- Đẹp quá! Trông cứ phiêu diêu như tiên nữ hạ phàm vậy!

Tiểu Liên đang cúi xuống nhặt quả cầu trên đất nghe thế liền ngẩng lên cười đáp:

- Nữ nhân của tướng quân ai mà chẳng đẹp.
- Hà tiểu thư là thê thiếp của tướng quân à?
- Ngài ấy vẫn độc thân.

Tiểu Liên lúc đầu, đoạn muốn chứng tỏ kiến thức nhiều, nói thêm:

- Tôi chừng Tân Nguyên cách cách về.

Đây là lần thứ hai Tiểu Tuyền nghe nhắc vị cách cách này, hỏi:

- Tân Nguyên cách cách không ngại à?

- Ngại gì?

- Ngại Hà tiểu thư tự tiện đi lại trong phủ khi cách cách đi vắng.

Tiểu Liên lắc đầu:

- Bây giờ tướng quân khác trước rồi, Hà tiểu thư là một người phục tùng cũ.

- Người phục tùng là gì?

- Hi hi.

Doanh Doanh bưng miệng cười.

Tiểu Liên đỏ mặt:

- Mi còn bé không nên hỏi nhiều! Tóm lại bây giờ ngài ấy không như xưa nữa!

Tiểu Tuyền nghe gắt rụt cổ lại, đưa mắt nhìn vào sảnh.

Lôi Kiến Minh cầm một hộp gấm đỏ và một chậu hoa đủ màu sắc bước vào sảnh.

- Lão nô xin chào Hà tiểu thư.

- Chào Lôi nhị thúc.

Hiếu Quân kéo ghế cho Lôi Kiến Minh ngồi. Lôi Kiến Minh đặt hộp gấm và chậu hoa lên bàn.

- Quà này do tướng quân mua trong chuyến đi Giang Nam, còn chậu hoa được tàu Anh chở tới kinh thành tới qua, tướng quân nhờ lão nô tặng tiểu thư.

- Hoa đẹp quá! - Tiểu Tuyền đứng ngoài sân nói.

Doanh Doanh gật đầu:

- Tiết trời này chỉ có hoa trà mới nở, cho nên mới nói vị trí của Hà tiểu thư trong lòng tướng quân không tầm thường.

- Chuyện đó đương nhiên - Tiểu Liên nói - Ngài luôn đối tốt với cô ấy vì cô ấy là người phục tùng bên cạnh ngài lâu nhất.

Tiểu Tuyền chau mày, nàng vẫn không hiểu ba từ “người phục tùng” nghĩa là gì, tại sao Hà Tử Lăng vì đã từng là “người phục tùng” mà được cung chiều?

Tiểu Tuyền tiếp tục đưa mắt nhìn Hà Tử Lăng duyên dáng đưa tay nhẹ vén một lọn tóc ra sau gáy, rồi mở hộp gấm, trong hộp chứa một sợi dây chuyền đính một viên ngọc trai đen.

- Úi chà!

Tiểu Tuyền lại kêu lên khe khẽ. Nàng biết hắc trân châu là báu vật hiếm thấy trên thế gian, hơn nữa kích thước cỡ đó khỏi phải nói quý báu vô cùng, dù người có tiền như nước cũng không dễ gì mua được. Đúng là giữa Hà Tử Lăng và Tiêu Phong không chỉ quen biết xã giao thông thường.

- Tướng quân sắp sửa về - Lôi Kiến Minh chờ Hà Tử Lăng đeo xong dây chuyền nói - Lão nô xin phép đi xem com trưa đã chuẩn bị xong chưa.

- Dạ Lôi nhị thúc.

- Nếu tiểu thư buồn chán xin mời ra hậu viên dạo chơi.

- Vâng Lôi nhị thúc, cháu sẽ ra đó ngoạn cảnh.

Hà Tử Lăng nói, rồi cùng Tiểu Khả ra hậu viên. Hai người men theo hành lang vào hoa viên. Hà Tử Lăng lững thững thả bộ đằng sau mấy hòn giả sơn, được chốc lát nàng dừng bên một tảng đá tương đối bằng phẳng. Tiểu Khả lấy trong áo một chiếc khăn trải lên tảng đá cho Hà Tử Lăng ngồi.

Khi này mặt trời như một bếp lửa đỏ rực gác núi, một làn gió thanh thoả lướt qua mặt Tiểu Khả, nàng ngửa đầu nhìn trời. Tự nhiên, Tiểu Khả nghĩ một lát nữa đây màn chiều sẽ buông xuống nơi này. Sắc xanh da trời sẽ ngả dần sang xám, những cụm mây trắng toát kia sẽ hoàn toàn bị bóng đêm lấn

át. Những cụm mây đó trông mới thanh khiết làm sao. Nàng trông chúng thoát như rất gần, tưởng chừng cứ gió tay lên là với ngay được.

Tiểu Khả ngắm mây một chút cúi nhìn Hà Từ Lăng, nàng thấy Hà Từ Lăng đang ngồi im suy nghĩ điều gì khiến cho thất thần, hai má đỏ lên vì lạnh. Hà Từ Lăng ngồi bất động như một pho tượng dựng trong hoa viên. Tiểu Khả nhìn Hà Từ Lăng, tự nhiên nàng lại nghĩ đến mối giao tình giữa Hà Từ Lăng và Tiêu Phong, Tiêu Phong như những đám mây trên trời kia. Hà Từ Lăng với được chàng nhưng không giữ được chàng bên mình.

Tiểu Khả cũng bất chợt phát hiện Hà Từ Lăng đẹp như những mỹ nữ vẽ trên những tấm bình phong, mặc dầu hoàn mỹ, nhưng khuyết thiếu một vài nét sinh động. Hà Từ Lăng đẹp huyền ảo, nhưng chỉ như những lọ hoa dùng để trang trí cho căn phòng thêm phần tráng lệ. Tiểu Khả thoáng chau mày, ngạc nhiên vì chính nàng cũng chẳng hiểu tại sao lại nảy ra lối suy nghĩ cực đoan về chủ nhân nàng.

- Tiểu thư đi Hà Bắc có đến Yên Sơn dạo chơi không? - Tiểu Khả lên tiếng để bầu không khí trong hoa viên không u tĩnh - Em nghe nói phong cảnh nơi đó rất ngoạn mục.

Hà Từ Lăng im lặng. Tiểu Khả thấy Hà Từ Lăng trầm ngâm khác thường, sờ tay lên trán Hà Từ Lăng hỏi:

- Tiểu thư không được khỏe à?

Hà Từ Lăng gật đầu, chống tay xuống băng đá chậm chạp đứng dậy.

- Em ở đây ngoạn cảnh, ta vào phòng tướng quân nằm nghỉ một chút.

Tiểu Khả gật đầu.

Hà Từ Lăng trả khăn cho Tiểu Khả rồi bước lên hành lang.

Trong lòng Tiểu Khả linh cảm chuyến đi Hà Bắc đã làm Hà Từ Lăng không vui. Nàng nhìn theo mái tóc đen và dài của Hà Từ Lăng đang bị gió thổi bay trên hành lang, thoáng chau mày, sau đó lại đưa mắt nhìn những áng mây đang tự do thoải mái chao lượn trên trời...

Hà Từ Lăng mở cửa phòng ngủ của Tiêu Phong lách vào như một cánh chim én nhẹ nhàng. Nàng đến ngồi trên giường, tháo dây chuyền xuống xem. Một nụ cười nở trên môi nàng, nàng đương nhiên biết giá trị liên thành của hạt trân châu này, chỉ không ngờ chàng vẫn còn nhớ lời nàng. Hà Từ Lăng nghĩ đến khoảng thời gian hai người còn bên nhau, có lần, nàng nói với chàng trong những loại ngọc trai nàng thích nhất là những viên ngọc trai đen. Nếu như màu sắc của những viên ngọc trai khác đem đến cho người ta cảm giác mới lạ và độc đáo, tựa như bảy sắc cầu vồng thì viên ngọc trai đen mang đến cho người ta cảm giác bí ẩn...

Nhắc lại lần đầu Hà Từ Lăng gặp Tiêu Phong, năm đó vào độ đầu thu, Hà Từ Lăng đang cùng Tiểu Khả dạo chơi ở Vô Định Hà. Mặt nước lăn tăn gợn sóng, những chiếc lá vàng theo gió chao liệng trong không trung rồi nhẹ rơi xuống mặt sông, hững hờ trôi như những chiếc thuyền nhỏ.

Ngoại thành không khí trong lành mát mẻ, dễ chịu hơn so với trong thành chen chúc những người, nhà và hàng quán. Nơi mà ánh sáng và khí trời dần trở thành một thứ xa xỉ.

Hai cô gái ngồi trên bờ sông, cỡi giày, thích thú đạp nước, cả hai đều rất thích cuộc sống đơn sơ thế này, chẳng cầu sang trọng, tiện nghi, chỉ cần mỗi sớm ở đây vườn mình hít khí trời trong lành và đón nắng lên.

Sau khi khóa nước đến chán chường hai cô gái đi dọc theo bờ sông. Lúc đi ngang một ngôi chùa bỏ hoang Tiểu Khả nói muốn vào xem, thế là hai người bèn đi về phía ngôi chùa. Hai bên đường vào chùa trồng thiết sam to lớn ngọn cao chót vót. Xung quanh chùa cây cối rậm rạp che khuất bầu trời làm không khí càng thêm thâm nghiêm.

Hà Từ Lăng và Tiểu Khả qua khỏi tam quan, bước vào sân chùa, sân tiêu điều. Hai người định vào nhà bái đường thì đột nhiên một gã thanh niên vận y phục màu đen từ trong nhà bái đường bước ra.

Tiểu Khả thấy trên lưng tên áo đen đeo một thanh đại đao, mặt mày bặm trợn trông giống như một tên thảo khấu lưu manh bèn quay sang Hà Từ Lăng nói:

- Chúng ta về thôi tiểu thư.

Hà Từ Lăng gật đầu, nhưng hai người còn chưa đi khỏi sân chùa tên áo đen đã chạy đến chắn đường hai người.

- Sao bỏ đi gấp vậy?

Tên áo đen hỏi, vừa nói hắt vừa nhìn chăm chăm Hà Từ Lăng.

- Làm ơn tránh đường.

Tiểu Khả nói. Tên áo đen lắc đầu:

- Đường này đâu phải do cô mở.

Nói đoạn hắn bật cười hèn hếch. Tiểu Khả kéo tay Hà Từ Lăng dịch sang phải, định đi vòng qua tên áo đen thì hắn lại bước sang trái một bước tiếp

tục chặn đường hai người.

- Ta đang đi đường của ta, tại hai cô cứ cản đường ta.

- Chúng tôi cản đường người hời nào? Rõ ràng người đang kiểm chuyện thôi.

- Ta thích kiểm chuyện rồi sao? Có giỏi kêu quan phủ tới đây bắt ta.

Tên áo đen dứt lời vươn tay ra vuốt má Hà Từ Lăng. Nhưng hấn chưa chạm vào được Hà Từ Lăng, Tiểu Khả đã hất mạnh cánh tay hấn ra.

Bốp! Một âm thanh chói vang lên, bàn tay cứng như thép của tên áo đen tát mạnh vào một bên má Tiểu Khả.

- Khốn kiếp! - Tên áo đen nhìn Tiểu Khả ngã trên đất quát nói – Mi biết ta là ai không? Ta chính là Vũ Dao Nhân, khôn hồn đừng cản trở ta tìm vui, đừng để ta xuất Vũ Dao pháp đoạt mạng mi!

Sau khi tên áo đen hăm dọa Tiểu Khả, hấn chụp cổ tay Hà Từ Lăng kéo nàng sát vào hấn và không trù trù luồn tay vào trong áo nàng, cời phăng manh áo ngoài. Từ tầm đứng của tên áo đen nhìn xuống có thể trông thấy vòng ngực trắng muốt nở bung. Hấn cười gằn một tiếng rồi bắt đầu mon trón trên khuôn ngực căng mọng.

Hà Từ Lăng giẫy giụa kêu thét, nhưng bàn tay của tên áo đen vẫn không ngừng xoa bóp lên ngực khiến cho tiếng kêu cứu của nàng nhất thời chuyển thành tiếng khóc rưng rức.

Mấy lần Tiểu Khả định đứng dậy can thiệp, nhưng nàng không cử động nổi, một tát vừa rồi của tên áo đen quá mạnh, nàng chỉ biết nằm trên đất bất lực kêu lên:

- Dâm tặc, buông cô ấy ra!

Tên áo đen vẫn tiếp tục giày vò Hà Từ Lăng, ngay khi hấn sắp giết đứt chiếc yếm màu trắng của nàng thì chợt có tiếng nam nhân âm trầm vang lên:

- Buông nàng ấy ra.

Tên áo đen lập tức dừng tay, hấn còn chưa biết người vừa lên tiếng là người nào thì bất chợt một tia sáng xé gió lao thẳng tới sau gáy hấn.

Tên áo đen nghe tiếng gió rít lên sau gáy, vội rút thanh đao đeo ở sau lưng đỡ.

Keng!

Thanh đao bị gãy làm đôi, đoạn gãy văng vào một bụi cây, đoạn còn lại suýt vượt khỏi bàn tay tên áo đen.

Mặt mày tên áo đen xám ngoét, đúng là mặt gà cắt tiết. Hấn vội buông Hà Từ Lăng ra, nhìn thanh đao. Lúc nãy hấn bị tập kích từ đằng sau nên không nhìn thấy thứ binh khí đã làm gãy thanh đao, chỉ nghe được có tiếng của một vật gì đó vừa bay đi vừa cuốn theo không khí ào ào, khí rơi xuống lại rít gió vù vù.

- Là người nào?

Tên áo đen rời mắt khỏi thanh đao bị đứt, phải cố gắng lắm mới lấy được giọng bình tĩnh quát nói:

- Người nào dám ngăn cản hành động của ta?

Nhưng mặc cho hấn la hét chẳng một ai lên tiếng.

Tên áo đen nhìn tam quan, người tập kích hấn vừa rồi chắc chắn là phải ở ngoài tam quan, nhưng hấn chau mày nhìn một lúc mà vẫn không thấy ai.

Tên áo đen lại nhìn xuống phần đao còn lại nhủ bụng thanh đao lưu truyền này của hấn đã được chế luyện bằng một loại thép quý, rắn chắc vô cùng, từ trước tới nay chỉ có đao hấn chém gãy các loại binh khí khác, chứ đao không hề hấn gì. Trong võ lâm may ra chỉ có “phục y kiếm” mới có khả năng làm đao hấn gãy. Nhưng hấn biết Nghĩa đảm kiếm khách Trương Quốc Khải đang ở tây bắc. Hơn nữa, hấn thấy rất quái đản là sau khi đao của hấn gãy, người làm gãy đao lại không xuất hiện.

Tên áo đen nghĩ đến đây biến sắc mặt nhìn đồng liếc tây, run giọng nói:

- Lê nào là... Phật? Phật... phá ta... Phật ngăn chặn hành động của ta?

- Ha ha ha!

Có tiếng cười lớn vang lên ngoài tam quan.

Tiếng cười vừa dứt, một tia sáng cũng ở ngoài tam quan chiếu vào và một tiếng “keng” nữa vang lên. Đoạn đao trên tay tên áo đen tiếp tục gãy đôi. Lần này chỉ còn thừa cái chuôi đao màu bạc.

Tên áo đen lại bị chấn động như trước, vút chuôi đao xuống đất.

Xoẹt!

Lần sáng trắng chiếu ra lần nữa, lần thứ ba này, không chiếu vào tên áo đen mà chiếu vào một tảng đá phía sau hắn.

Phụt!

Sau khi tia sáng chiếu vào tảng đá dội lại cắt đứt bím tóc tên áo đen.

- Không!

Tên áo đen la lớn.

- Không... Không...

Đôi mắt tên áo đen mất thần nhìn bím tóc nằm trong sân chùa, trong đầu hắn vang lên câu nói “tóc còn đầu còn...”

- Không... Không...

Tên áo đen ôm đầu tóc nham nhở tiếp tục lăm bằm, đôi mắt mờ lệ khi hắn thấy một nam nhân vận y phục bạch kim từ ngoài tam quan chậm rãi bước vào sân chùa.

- Tề Nhĩ...

Tên áo đen thốt lên hai tiếng vụt nín bặt. Bởi cái tên vừa hiện lên trong đầu hắn, hắn toan nói ra thì cái tên đó như có một uy lực phi thường làm lưỡi hắn lú lại. Lưỡi lú lại rồi, hàm răng của hắn cũng va vào nhau càn cạch.

Mặt mày tên áo đen tái mét khi nghĩ đến những lời đồn về người vận y phục bạch kim, bình sinh, người này rất ghét những kẻ bức bách những người thân cô thế cô...

Phịch!

Tên áo đen buông mình quỵ trên đất. Thoạt đầu, khi người vận y phục bạch kim chưa xuất hiện, hắn đã có ý định phóng ra ngoài tam quan đánh nhau một trận rồi thừa cơ bỏ chạy nhưng bây giờ hắn biết với võ công của hắn, không hy vọng gì chống trả đối phương nổi, dù chỉ là chống trả để cầu may.

Tên áo đen đập đầu xuống đất lạy lục như té sao, vừa lạy hắn vừa run giọng cầu khẩn:

- Xin Phù Viễn tướng quân tha mạng, xin đừng giết tiểu nhân! Ngài mà xuống tay giết chó giết heo chỉ làm bẩn tay ngài thôi! Ngài đã làm tiểu nhân không thể chường mặt ra đường rồi mà, tiểu nhân hứa từ nay sẽ an phận, tu tâm dưỡng tánh, không trêu ghẹo dân nữ, xin ngài đừng giết tiểu nhân!

Người vận y phục bạch kim vẫn lừ lừ tiến tới.

Tên áo đen bắt đầu rơi nước mắt khi thấy người vận y phục bạch kim rút ra một thanh phi đao, hắn tiếp tục đập đầu van xin nhưng âm thanh phát ra từ miệng không thành tiếng rõ rệt vì hắn đang hoảng sợ dữ dội.

Người vận y phục bạch kim giờ phi đao lên. Tên áo đen khóc ròng, nước mắt chảy dài như suối làm ướt cả cổ áo trông hắn hết sức thảm hại.

- Đương nhiên từ nay ngươi sẽ không chường mặt ra đường được nữa vì ngươi sẽ nằm trong đất!

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tương tư tương kiến tri hà nhật (trung)

Tiểu Tuyền, Doanh Doanh và Tiểu Liên tiếp tục trò chơi dang dở. Tiểu Tuyền đứng quay lưng ra cổng, hăm hở tăng cầu. Nàng tăng lần này là đến lượt thứ bốn mươi hai rồi, vốn là mức cao nhất hiện tại, và vì muốn phá kỷ lục cho nên khi Doanh Doanh hấp háy mắt và Tiểu Liên liên tục hát đầu về cổng, nàng vẫn không trông thấy, hăm hở đá tiếp. Đến lượt Hiếu Quân đang lau chùi bàn ghế trong sảnh cũng chạy ra tăng hăng đánh tiếng, Tiểu Tuyền vẫn chăm chú vào trái cầu ngũ sắc tung lên lộn xuống.

Ba cô gái thấy Tiểu Tuyền ham chơi đến quên trời đất, không biết làm sao, chỉ đành đứng ngây mặt nhìn Tiểu Tuyền mãi mê tăng cầu.

- Năm mươi mốt, năm mươi hai, năm mươi ba...

Tiểu Tuyền cất giọng đều đều. Đến khi nàng đếm đến lượt sáu mươi lăm, Tiểu Tuyền mới phát giác bầu không khí trong sân có phần im ắng, im ắng đến kỳ lạ. Nàng bèn dừng đá cầu, đưa mắt nhìn Hiểu Quân.

Tiểu Tuyền còn chưa lên tiếng hỏi Hiểu Quân thì một chiếc bóng to lớn từ từ phủ lên người nàng từ phía sau.

- Tham kiến Phủ Viễn tướng quân.

Doanh Doanh, Tiểu Liên và Hiểu Quân đồng thanh hô.

Tiểu Tuyền ngó ra người đứng phía sau nàng là Tiêu Phong, giật mình quay phắt lại nói:

- Tham...

Nhưng Tiểu Tuyền chỉ nói được một tiếng, loạng choạng ngã chúi đầu về trước. Chả là khi nàng quay lại nhún chân hành lễ do luống cuống đã đạp phải mớ tuyết nằm vương vãi trên đất.

- Áaa!!!

Tiểu Tuyền la lớn.

Tiêu Phong đưa tay ra chụp lấy đôi vai Tiểu Tuyền, may là chàng phản xạ kịp thời, bằng không nàng đã té vấp mặt xuống đất rồi. Ngặt một nỗi Tiêu Phong gieo nhân lành nhưng chàng lại không hưởng được phúc báo. Ngay khi chàng chụp lấy đôi vai Tiểu Tuyền, nàng cũng đồng thời chộp... vào ngay giữa hai chân chàng để giữ thăng bằng.

- Ôi!

Tiêu Phong bật tiếng kêu lớn. Gương mặt điển trai của chàng lập tức nhấn lại, hai mắt nhắm chặt và chàng buông đôi vai Tiểu Tuyền ra.

Tiểu Tuyền cũng buông... chàng ra. Nàng liên tục bước lui ba bốn bước, giấu bàn tay vừa mới gây họa ra sau lưng và cúi gằm mặt nhìn xuống đất.

Doanh Doanh, Tiểu Liên và Hiểu Quân thấy Tiêu Phong ôm bụng, gấp mình thở những hơi thở ngắn, ba cô gái còn chưa biết làm gì để giúp cho chàng thì đột nhiên chàng thẳng người lên.

Tiêu Phong chậm rãi mở mắt ra. Sau khi chàng nhẹ nhẽu thở ra, chàng ra hiệu cho Doanh Doanh, Tiểu Liên và Hiểu Quân miễn lễ bằng cử chỉ của bàn tay rồi bước tới trước mặt Tiểu Tuyền.

Tiểu Tuyền than thầm khi thấy chiếc bóng to lớn lại từ từ phủ lên nàng lần nữa, và khi chiếc bóng đó hoàn toàn phủ lấy nàng, Tiểu Tuyền cảm giác như có một áp lực vô hình áp đến khiến nàng khó thở. Nàng cứ đinh ninh rằng nàng sẽ lãnh một cái tát, chỉ ít cũng bị đuổi việc nhưng chỉ nghe nói:

- Ngẩng đầu lên.

Tuy rằng khi nói câu này giọng Tiêu Phong hòa nhã, Tiểu Tuyền vẫn thót bụng. Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, tránh nơi đó... nàng lướt đôi mắt thật nhanh lên bụng chàng, rồi tới ngực, cổ, cằm, miệng và mũi, cuối cùng dừng ở đôi mắt.

Đây là lần đầu Tiểu Tuyền nhìn vào mắt Tiêu Phong, nàng ngạc nhiên khi thấy trong đó chẳng có một tia lửa nào. Mắt chàng chỉ trong và xanh như mặt nước hồ, ẩn bên dưới hai hàng lông mi cong và dày, đôi mắt đẹp đến nỗi nàng mê mẩn nhìn.

Tiêu Phong cũng nhìn lại Tiểu Tuyền, thấy trước mặt chàng là một cô gái mảnh khảnh nhưng đã cho chàng một "trào" không nhẹ.

Hai người nhìn nhau một hồi, bỗng dưng Tiêu Phong không hề báo trước, đưa tay ra. Tiểu Tuyền thấy bàn tay Tiêu Phong đưa ra, tưởng sắp bị ấn tát bèn lập tức lui về sau.

Nhưng trước khi Tiểu Tuyền thoát khỏi tầm với của Tiêu Phong, mấy ngón tay chàng đã kịp thời lướt qua một bên chân mày nàng. Tiểu Tuyền dừng chân lại thộn mặt nhìn cọng lông ngỗng từ từ rơi xuống vạt áo nàng, sức hiểu thì ra lúc nãy chàng chỉ là giờ tay phui cọng lông ngỗng bé tẹo đang vương trên chân mày nàng.

- Hi hi.

Doanh Doanh, Tiểu Liên và Hiểu Quân thấy thái độ Tiểu Tuyền từ lúng túng chuyển sang ngớ ngẩn một cách đột ngột, không nhịn được phá lên cười.

Tiêu Phong cũng cười, đoạn chàng bật ngón cái lên nói:

- Đá giỏi lắm, nhưng ở ngoài này còn ướt, hãy vào tiểu đình trong hoa viên chơi ở đó khô ráo an toàn hơn.

Tiêu Phong nói đoạn cúi xuống nhặt trái cầu lên đưa cho Tiểu Tuyền, chờ một chút mà Tiểu Tuyền vẫn còn ngơ ngẩn đến xuất thần, chàng bèn quay sang đưa trái cầu cho Hiểu Quân.

Hiểu Quân thấy trên tay Tiêu Phong cầm thêm một gói giấy dầu, nói:

- Để tiểu nữ giúp ngài?

Tiêu Phong gật đầu, đưa gói giấy dầu cho Hiểu Quân rồi chàng chấp tay sau lưng ung dung đi về phía hậu viên.

Tiêu Phong đi rồi, Hiểu Quân quay sang thấy Tiểu Tuyền vẫn còn ngơ ngẩn liền phát lên vai Tiểu Tuyền một cái nói:

- Tiểu a đầu, mi còn định hóa đá đến chừng nào? Mau theo chúng ta vào bếp dọn cơm trưa cho tướng quân thôi.

Bấy giờ Tiểu Tuyền mới hoàn hồn, hai má ửng hồng ngoảnh đầu đi theo Hiểu Quân. Doanh Doanh và Tiểu Liên cũng đi phía sau Tiểu Tuyền và Hiểu Quân.

- Lúc này muội sợ muốn chết! – Tiểu Tuyền ôm ngực nhìn Hiểu Quân nói – Muội cứ tưởng muội sẽ bị đuổi việc!

Hiểu Quân vừa đặt chân lên hành lang vừa lắc đầu.

- Mi yên tâm – Hiểu Quân nói - Ta ở trong phủ này từ năm sáu tuổi chưa bao giờ thấy ngài nổi nóng với hạ nhân, huống hồ đuổi việc một a hoàn xinh như mi.

Tiểu Tuyền nghe Hiểu Quân nói yên tâm một chút, ghé mắt nhìn gói giấy dầu trong tay Hiểu Quân. Tiểu Tuyền ngạc nhiên khi thấy trong đó lại là bánh Quế hoa mà không phải loại bánh nào khác.

- Ngộ chưa – Tiểu Tuyền nhướn mày nhìn Hiểu Quân nói - Ngài ấy là dân miền Bắc lại thích ăn bánh miền Nam?

Hiểu Quân chưa trả lời, Doanh Doanh nói:

- Ăn bánh mà cũng phân biệt vùng miền à?

- Muội không có ý đó - Tiểu Tuyền quay ra sau nhìn Doanh Doanh cười nói - Chỉ là muội cảm thấy rất ngộ, một vị quan nhất phẩm mà đích thân ra chợ mua bánh, hơn nữa lại mua một loại bánh hết sức dân dã!

Tiểu Liên bước lên một bước bá vai Tiểu Tuyền nói:

- Mi thấy việc tướng quân nhà mình đi mua bánh rất ngộ, vậy mi sẽ còn thấy ngộ hơn nữa nếu ta nói với mi ngài ấy không hảo ăn ngọt...

Tiểu Liên nói tới đây Hiểu Quân thấy Tiêu Phong đang đi phía trước, bèn đưa tay lên môi suy khế. Tiểu Liên lập tức im bật, theo Hiểu Quân rẽ sang hành lang bên trái đi hướng nhà bếp.

Tiêu Phong đẩy cửa bước vào phòng ngủ của chàng, chân vừa qua cửa, mặt chàng thoáng nét kinh ngạc nhưng mau chóng lấy lại thái độ bình thường. Tiêu Phong dời ánh mắt từ giường ngủ sang cái giá treo y phục dựng ở cuối giường, đi tới cái giá, tháo mũ quan xuống mắc lên giá treo, rồi cời quan phục và cũng treo lên. Bên cạnh giá treo có một cái tủ lớn, Tiêu Phong với tay kéo hộc tủ lấy một bộ quần áo màu bạch kim thay vào, chiếc áo may bó sát khéo tôn bờ vai rộng và rắn chắc của chàng, lại càng làm nổi bật thân hình lực lưỡng của chàng.

Tiêu Phong thay đồ xong bước lại giường nói:

- Nàng trùm chăn kín người không thấy ngộ à?

Quả thật Hà Tử Lăng đang nấp trong chăn, nghe nói lộ đầu ra cười và ngồi lên.

Tiêu Phong cũng ngồi xuống giường, quay sang nhìn nàng. Hà Tử Lăng thấy Tiêu Phong nhìn mình, chớp mắt hỏi:

- Tiểu nữ có gì đáng nhìn?

Theo thói quen Hà Tử Lăng nói xong giơ tay vén tóc qua vai, nhưng tay nàng vừa giơ lên, Tiêu Phong đã giúp nàng vén gọn lọn tóc ra sau gáy.

- Nếu nàng không có gì đáng nhìn - Tiêu Phong nói - E rằng trên thế gian này chẳng còn mấy người đáng nhìn.

- Nếu tiểu nữ đáng nhìn vậy sao ngài về kinh thành được mấy hôm rồi không đến Tụ Bảo Trai?

Hà Tử Lăng nheo mắt nói. Khi Hà Tử Lăng nói câu này đôi môi trái tim được nàng tô son màu cánh sen hơi dẩu lên.

Tiêu Phong im lặng trước câu hỏi của Hà Tử Lăng, thu tay về, đôi mắt chàng cũng rời khỏi mặt nàng.

Tuy Hà Tử Lăng không nhìn theo ánh mắt Tiêu Phong nàng cũng biết chàng đang nhìn tấm bình phong vẽ mây đá Thiên Sơn tuyết liên dựng ở góc

phòng.

- Cảm ơn ngài đã tặng hoa và hắc trần châu - Hà Từ Lăng nhích lại gần Tiêu Phong nói - Tiểu nữ rất thích, không ngờ ngài vẫn còn nhớ.

- Nàng thích là tốt.

Tiêu Phong nói, vẫn không nhìn Hà Từ Lăng.

Hai người rơi vào im lặng.

Trước thái độ lạnh nhạt của Tiêu Phong, mặc dù Hà Từ Lăng đã biết từ trước nhưng cũng không tránh khỏi hụt hẫng. Trong ba năm qua, càng lúc chàng càng xa lạ với nàng, tất cả cũng vì loại hoa vẽ trên tấm bình phong đằng góc phòng.

Hà Từ Lăng nhớ lại ba năm trước, khi chàng cho người mang tấm bình phong đó về đặt trong căn phòng này trong đầu nàng đã lẩn quẩn hàng ngàn câu hỏi, một mối nghi ngờ xen lẫn sự bất an khơi dậy trong nàng càng lúc càng lớn dần. Lê nào chàng vẫn bên nàng nhưng sự đam mê đã tắt? Chàng chán nản với mối quan hệ hiện tại? Hay là sự đam mê dành cho nàng đã bị thay thế bởi một đam mê khác, thú vui khác, một người phục tùng khác mà chàng đang đeo đuổi?

Nhưng sau đó nàng phát hiện mọi việc không như nàng nghĩ, chàng chẳng đeo đuổi một người phục tùng nào khác. Mà chính loại hoa đó, thứ duy nhất chàng nghĩ đến. Chàng nói chàng gặp nạn trên Thiên Sơn, một người con gái đã dùng loại hoa đó cứu chàng. Và cũng từ đó, Hà Từ Lăng thấy chàng thay đổi, không còn là một tay chơi bởi trác táng như trước.

Bất quá, nàng không cam lòng, hai người vốn có nhiều điểm tương đồng như hai mảnh ghép hoàn hảo. Vậy mà... Hà Từ Lăng nhớ lại khi đó nàng đã đi tìm hiểu cô gái kia, biết được cô ta là một cô gái vô cùng trang nhã, tóc suôn dài, đen mượt, gương mặt kiểu điểm vôi đôi mắt đen láy, sáng lấp lánh như hai vì sao giữa trời đêm huyền hoặc, toàn thân toát ra khí chất thoát tục, khiến ai nhìn thấy cũng không thể dời mắt. Đứng trước sắc đẹp ấy hẳn kẻ lạnh lùng vô tình nhất cũng phải tan chảy...

Hà Từ Lăng đang nhớ chuyện cũ, chợt bên ngoài có tiếng gõ cửa, rồi tiếng Lôi Kiến Minh vang lên mời hai người ra sảnh dùng cơm. Hà Từ Lăng và Tiêu Phong ra ngoài sảnh, trên bàn cơm nước đã được dọn tươm tất.

Tiêu Phong mời Lôi Kiến Minh cùng ăn. Lôi Kiến Minh ngồi vào bàn, nâng ly rượu lên nhìn Tiêu Phong cười nói:

- Lão nô xin mời tướng quân li rượu mừng này nhé, mừng hai kiến nghị của ngài đều được thái hoàng thái hậu và các quan ủng hộ.

Tiêu Phong kính rượu Lôi Kiến Minh, Hà Từ Lăng cũng nâng ly lên nói:

- Còn tiểu nữ thì mời ngài li rượu hội ngộ này, cũng mừng trận chiến Nam lộ Thiên Sơn vừa rồi của ngài.

Tiêu Phong lại uống rượu với Hà Từ Lăng. Hà Từ Lăng uống xong rượu tiếp tục nói:

- Ngài biết không, ban sáng tiểu nữ ra chợ, khắp Đông Thành đầu đầu cũng nghe người ta bàn tán về ngài.

Lôi Kiến Minh hỏi:

- Người ta bàn tán điều gì vậy tiểu thư?

Hà Từ Lăng đáp:

- Cháu nghe họ nói Phủ Viễn tướng quân là một người cơ trí hơn người, kinh thiên quyết đoán, ở tây bắc bình thương châu chi loạn, ở miền Nam dẹp bỏ bang phái phục Minh, lại còn khắc phục được “sa sát tử” nữa. Tóm lại họ nói họ thật may mắn khi có một nhân tài kiệt xuất, văn thao võ lược, khôn khéo sắc bén khó ai bì kịp như Phủ Viễn tướng quân phụng sự cho triều đình.

Hà Từ Lăng nói xong nhìn Tiêu Phong tươi cười, nhưng Tiêu Phong chỉ đặt li rượu xuống lặng lẽ cảm ơn, lặng lẽ dùng cơm.

Tiểu Khả đứng hầu phía sau Hà Từ Lăng, chau mày nhìn Tiêu Phong chẳng có một chút nồng hậu với Hà Từ Lăng. Tiểu Khả tự nhủ nếu như lúc trước, Tiêu Phong nghe những lời rót mật vào tai đó hẳn chàng đã xúc động không ngớt. Vậy mà bây giờ, Tiểu Khả trông nét mặt Tiêu Phong thâm trầm, hơn nữa khoảng cách ngồi giữa chàng và Hà Từ Lăng vô cùng xa cách.

Tiểu Khả nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc không thể chịu đựng nổi sự lạnh nhạt này của Tiêu Phong dành cho Hà Từ Lăng bèn lên tiếng:

- Hình như tướng quân thân ở đây mà hồn bay mất rồi!

Tiểu Khả dứt lời thấy Tiêu Phong không chút phản ứng, điềm nhiên nhai cơm, nàng kiên nhẫn lại nói:

- Hình như bay vào căn phòng nào đó trong hậu viên rồi!

Trong đám a hoàn đứng hầu trong sảnh chỉ có Hiểu Quân là hiểu chuyện nhất, Hiểu Quân bước lại gần Tiêu Phong, vừa vói tay lấy bình rượu rót vào li cho chàng vừa đập lên chân Tiểu Khả.

Tiểu Khả biết Hiểu Quan đang nhắc khéo nàng, vẫn tiếp tục nói:

- Hà tiểu thư theo ngài bao năm, không biết ngài có biết tiểu thư thích ăn bánh gì không?

Lôi Kiến Minh nghe câu hỏi thẳng thắn của Tiểu Khả không khỏi giật mình, lại than trời như bộng khi thấy Tiêu Phong khựng đũa lại không gấp thức ăn nữa.

Nhưng Lôi Kiến Minh không phải lo lâu, Hiểu Quân không để Tiêu Phong đoán mò làm Hà Từ Lãng khó xử, nhanh trí nói:

- Đương nhiên tướng quân phải chăm sóc nữ thần y chu đáo chứ! Ngài đang tìm cách thuyết phục cô ấy chữa bệnh cho hoàng thượng mà!

Câu nói của Hiểu Quân khiến Lôi Kiến Minh ung bụng, nhìn Hiểu Quân bằng ánh mắt cảm khái rồi nhìn Tiêu Phong nói:

- Tướng quân định khi nào đưa cô ấy vào cung? Sáng mai à?

Tiêu Phong đặt chén đũa xuống bàn quay sang Lôi Kiến Minh, nhưng chàng còn chưa trả lời ông lão thì khi này a hoàn Tiểu Mễ mang thêm một bình rượu vào đặt lên bàn nghe được liền nói:

- Dạ bẩm tướng quân, thứ lỗi tiểu nữ nhiều chuyện, lúc này tiểu nữ nghe Tiểu Thụ nói suốt ngày hôm qua cho tới bây giờ cô ấy nằm mê man trên trường kỷ, chắc sáng ngày mai không thể đi lại được đâu.

Tiểu Mễ vừa dứt lời, mọi người không thấy thân hình cao lớn vận trường bào bạch kim của Tiêu Phong đâu nữa, như một cơn gió, chàng biến mất khỏi sảnh.

Tiêu Phong đi như chạy trên hành lang. Vừa đi, chàng vừa nguyên rửa từ hôm đặt chân vào thành chàng đã có quá nhiều việc phải lo, quá nhiều chuyện cần giải quyết nên chàng không có thời gian để ý nữ thần y, lúc này chàng nghe Tiểu Mễ nói nàng bị bệnh làm trái tim chàng đập thình thịch.

Tiêu Phong đi rất nhanh, thoáng mắt đã đến trước cửa phòng nữ thần y. Chàng thấy trời đang đông mà hai cánh cửa sổ phòng nàng mở toác hoác bèn bỏ qua phép tắc đẩy cửa bước vào phòng. Trong phòng chỉ có một mình nữ thần y nằm trên trường kỷ đặt bên dưới cửa sổ, còn lại không thấy a hoàn đã được chàng giao nhiệm vụ trông chừng nàng đâu cả. Tiêu Phong bước lại trường kỷ, nhìn xuống thấy hai mắt nữ thần y nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, tóc đen và dài rũ xuống sàn nhà trông thật đáng thương. Chàng đặt tay lên trán nữ thần y, thờ dài nảo nuột.

- Người đâu!

Tiêu Phong gọi lớn.

Một đám a hoàn chuyên lo chuyện trong hậu viện nghe tiếng gọi giật mình, bởi lẽ từ trước tới giờ họ chưa từng nghe Phủ Viễn tướng quân lớn tiếng với họ như vậy, bèn ngưng mọi chuyện đang làm lật đặt chạy vào phòng. Một a hoàn nhìn đôi mắt rực lửa của Tiêu Phong, lúng búng:

- Dạ bẩm tướng quân...Tiểu Thụ...cô ấy vừa đi khỏi, cô ấy cần đi nhà...

- Nàng gọi đại phu tới đây!

Tiêu Phong lại lớn tiếng cắt lời a hoàn nọ. Đoạn chàng nhìn đám a hoàn còn lại nói:

- Nàng đi lấy thêm một cái lò than, còn nàng đi mở tủ đằng kia lấy thêm tấm chăn mang lại đây, nàng ấy cần sưởi ấm, còn lại thì ra ngoài để nàng ấy nghỉ ngơi!

Đám a hoàn nghe nói vâng dạ, rồi đi làm công việc đã được giao. Khi này Tiểu Thụ chạy vội trên hành lang, còn vài bước nữa là đến phòng nữ thần y thì chợt nghe tiếng gọi phía sau, quay nhìn thì thấy Hà Từ Lãng. Tiểu Thụ cúi chào, Hà Từ Lãng nói:

- Em đi lấy nước nóng pha một chút gừng cho cô ấy uống, nước gừng sưởi ấm khi bị bệnh rất tốt.

Tiểu Thụ hô “dạ,” quay đi. Hà Từ Lãng bước vào phòng nữ thần y hỏi:

- Tiểu nữ có thể giúp gì được cho ngài không?

Mặt mày Tiêu Phong hầm hầm, chàng không trả lời Hà Từ Lãng, lẳng lặng với tay đóng hai cánh cửa sổ rồi bế nữ thần y mang đặt lên giường.

Hà Từ Lãng quay sang đưa hầu gái đang cầm chăn bông, đón lấy tấm chăn nói:

- Để ta, em ra ngoài đi.

Hà Từ Lãng nói rồi đến bên giường đắp chăn lên mình cô gái mà đã khiến cho cảm xúc của nàng bị bỏ rơi, chẳng còn được nâng niu như xưa.

- Ngài đừng quá lo, đại phu sẽ đến mau thôi, cô ấy sẽ không sao đâu.

Hà Từ Lăng lại nói. Tiêu Phong vẫn không trả lời nàng, chàng đứng bên giường nhìn xuống nữ thần y, Hà Từ Lăng thấy cặp chân mày chàng chau lại thành một đường thẳng.

Lúc này Tiêu Thúy vào phòng, bước đến bên giường. Cặp chân mày của Tiêu Phong lập tức giãn ra khi chàng ngó thấy trong tay Tiêu Thúy đang bưng chén nước gừng. Chàng vội cầm lấy cái chén rồi cúi xuống đỡ nữ thần y ngồi lên. Tiêu Thúy không nghe Tiêu Phong trách nàng tiếng nào, nhìn Hà Từ Lăng bằng ánh mắt biết ơn.

Tối đó Tiêu Phong thức trông chừng cơn sốt của nữ thần y, mấy lần Lôi Kiến Minh vào khuyên chàng đi ngủ để ông thay chàng chăm nữ thần y nhưng chàng không chịu. Hà Từ Lăng cũng không về Tụ Bảo Trai, nàng ngồi trên trường kỷ nhìn Phủ Viễn tướng quân vì một dân nữ bị bệnh mà sốt ruột đi đi lại lại bên giường.

Nửa đêm, cơn sốt của nữ thần y không có dấu hiệu thuyên giảm, lại nữa nữ thần y nằm mộng, trong cơn mơ liên tục gọi Thiên Nhân ơi Thiên Nhân hỡi càng làm cho Tiêu Phong thêm rối trí.

- Xin lỗi nàng nữ thần y.

Hà Từ Lăng nghe Tiêu Phong nói. Chàng chỉ nói với nữ thần y bấy nhiêu, sau đó ngồi xuống giường nâng thân hình mềm oặt không chút sức lực của nữ thần y dậy ôm trong lòng, vuốt ve lưng nàng dỗ dành.

Một giọt nước mắt rơi xuống cổ áo Hà Từ Lăng. Nàng không ngờ nàng đã ở bên chàng bao năm, mang đến cho chàng bao nhiêu niềm vui, tưởng chừng cuối cùng sẽ gặt được quả ngọt thế mà bây giờ phải chứng kiến cảnh chàng bên người con gái khác.

Hà Từ Lăng đưa tay lau nước mắt. Tự nhiên nàng cảm thấy yêu người không yêu mình cũng giống như việc đang bơi ngược dòng, cho dù nàng có cố gắng đến mấy cũng bị nước đẩy ra xa. Yêu người không yêu mình cũng giống như việc uống chén thuốc đắng đang ở trên chiếc bàn đặt bên giường kia, không được thêm đường, khó mà uống hết li. Trong khi lúc nào nàng cũng nghĩ về chàng, hình bóng của chàng luôn đi vào tâm trí nàng, một sự vô tình mà nàng không thể chống lại thì trong chàng lại chỉ nhớ đến người con gái khác. Trước khi chàng xuất hiện trong cuộc đời nàng, mọi hành động cử chỉ tâm đến một người đàn ông nào. Nhưng khi chàng xuất hiện, thì hầu như lúc đó toàn bộ thời gian nàng chỉ dành để ý đến chàng, mọi hành động cử chỉ của chàng đều cuốn hút nàng. Nàng vẫn còn nhớ rõ cho tới ngày nay, chàng thích ăn gì, uống gì, mặc gì... nàng đều nhớ hết. Trong khoảng thời gian hai người còn hẹn hò, những buổi đi dạo bên Vô Định Hà, chàng và nàng đều như bóng với hình. Nếu một ngày trôi qua mà chàng không đến tìm nàng, nàng liền cảm thấy như có một cái gì đó trống vắng, một ngày sẽ thật dài nếu thiếu sự quan tâm của chàng. Đối với nàng, những khoảng thời gian hai người gặp nhau là những giây phút như không bao giờ là đủ. Khi ở cạnh chàng, nàng cảm nhận như thời gian trôi qua thật nhanh. Và mỗi khi xa nhau nàng luôn có một cảm giác mong muốn, khao khát được ở cạnh chàng lâu hơn hoặc nếu có thể quay ngược thời gian trở lại thì nàng mong được gặp chàng một lần nữa...

Hà Từ Lăng ngồi nhớ chuyện cũ, không nhận được lại rơi lệ, nàng biết, những cảm giác này đều chứng tỏ rằng nàng đã thực sự đắm chìm trong tình yêu rồi.

Một hồi sau Hà Từ Lăng đưa tay lau nước mắt, rồi trường kỷ đến bên giường đặt tay lên vai Tiêu Phong nói:

- Đêm đã khuya, sáng mai ngài còn phải hầu triều, hay để tiểu nữ trông chừng cô ấy ngài về phòng ngủ một chút?

Tiêu Phong vẫn ngồi trên giường ôm nữ thần y, chàng đặt bàn tay lên đầu nữ thần y vuốt ve mái tóc nàng một cách trìu mến nói:

- Không sao, ta không mệt. Nàng vào phòng ta ngủ đi, hoặc để ta cho người đưa nàng về Tụ Bảo Trai.

Hà Từ Lăng lắc đầu:

- Nhưng ngài không ngủ sẽ không có tinh thần hầu triều, tiểu nữ xem hai mắt ngài đỏ hết rồi.

- Ta thật sự không ngủ được, cho dù có cố cách mấy cũng không nhắm mắt được, dạo này cứ như thế, đã quen rồi.

Tiêu Phong nói. Quả thực dạo này đêm nào chàng cũng không ngủ được quá hai canh giờ. Từ sau khi chàng cùng Nhạc Chung Kỳ đến căn miếu dưới chân Thiên Sơn tìm Tàn Thiên Nhân không đêm nào chàng yên giấc được, đêm nào cũng muốn nói rõ ra một việc, cho voi đi tâm trạng nặng trĩu trong lòng...

Tiêu Phong tiếp tục ôm nữ thần y, vừa vỗ về trên lưng nàng vừa cúi xuống hôn tóc nàng trìu mến. Chàng biết, Tàn Thiên Nhân đã chiếm một vị trí quan trọng trong lòng nàng. Chàng cũng biết, năm đó sự quan tâm nàng dành cho chàng giống như nước chảy qua cầu, một chút bèo trôi dạt, nhưng với chàng chỉ bấy nhiêu cũng đủ để sưởi ấm trái tim chàng và mang trong lòng đời này kiếp này không thể quên được. Chàng nhìn nhận trong quá khứ của chàng có rất nhiều nữ nhân, nhưng trái tim chàng chưa từng thật sự rung động với bất kỳ cô gái nào cho đến khi gặp nàng. Năm đó mọi việc đến quá nhanh, nàng xuất hiện trong đời chàng như ngọn gió thoảng qua, tình yêu đến quá nhanh làm chàng không kịp lấy lại bình tĩnh. Chàng trở về kinh thành với tâm trạng ngơ ngẩn, trong đầu luôn trống rỗng không còn nghĩ gì được cả. Trong một quãng thời gian dài, mỗi lần hầu triều, trước mặt Khang Hi và Hiếu Trang thậm chí là tam mệnh đại thần chàng cũng không còn mấy chú tâm.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Tương tư tương kiến tri hà nhật (hạ)

Tuy lúc này đã là cuối đông nhưng khí trời hãy còn rất lạnh. Trong cái rét cắt da cắt thịt, đường phố kinh thành vẫn đông đúc người qua kẻ lại. Năm ngoái, đường sá được triều đình cho xây mới, rộng rãi là thế mà cũng không giúp ích gì được, vào giờ nào các con đường cũng đều chật kín người, khách bộ hành ngược xuôi tấp nập, hai bên đường hàng quán đặt sát nhau nên ai cũng phải chen nhau mà đi. Khắp các con đường sức nức mùi đồ ăn, hương thơm lừng theo gió lang xa. Lối rao tiếng gọi rôm rả từ những gánh hàng rong ở hai bên đường khiến cho khung cảnh lại càng náo nhiệt.

Tiếng nói cười đang ồn ào thì bỗng dưng xa xa xuất hiện một cỗ xe lộc cộc lăn bánh. Xe ngựa chạy tới đâu, người người tự giác dạt sang hai bên nhường đường.

Phu xe là một trung niên da mặt lấm tấm tàn nhang, cho ngựa thông thả chạy nước kiệu, cuối cùng đỗ lại trước một dãy nhà gạch đỏ với binh lính canh gác dày đặc. Phu xe bước xuống đất, vén rèm cho người trong xe.

Tiêu Phong đang ngồi cúi đầu chìm trong những suy nghĩ, nghe tiếng rèm vải sột soạt bèn ngẩng đầu lên, nhìn phu xe một chút lắc đầu:

- Đến Vô Định Hà.

Phu xe thấy Tiêu Phong đột nhiên thay đổi ý định có hơi khó hiểu nhưng vẫn vâng dạ, leo trở lại trên xe cho ngựa chạy đi, rồi dừng ở một đoạn sông cách khu phố khá xa, bốn bề vắng ngắt không có ai.

Tiêu Phong vén rèm cửa sổ nhìn sông. Chàng nghe tiếng ào ào tựa như gió mà chẳng phải gió, nhìn mặt sông chàng nghĩ đến Cận Phụ đang ở Lan Châu tìm cách cứu lũ trước mùa Hoàng Hà nổi thủy triều.

Tiêu Phong ngồi một chút bước xuống xe bảo phu xe về phủ Viễn rồi chàng bước lần về phía bờ sông. Khi này sương chiều tỏa kín mặt sông, Tiêu Phong đưa mắt ra xa chỉ thấy trời nước một màu, chẳng thấy bên bờ. Chàng lặng lẽ bước đi một mình dọc theo Vô Định Hà, nghe tiếng nước chảy mà lòng trầm mồi tơ vò. Lúc này suốt nửa chàng đã vào đại lao đưa người nữ thần y muốn gặp về phủ Viễn gặp nàng, may là cuối cùng chàng dừng lại kịp thời, bằng không tất cả những gì chàng làm cho Hiếu Trang và Khang Hi trong những năm qua đều thành công đã trắng. Tiêu Phong thở dài, khe khẽ lắc đầu, chàng đã yêu cô gái đó đến quên trí mất rồi, đầu óc chẳng còn mẫn tiệp như trước.

Tiêu Phong im lặng đi dọc theo bờ Vô Định Hà cho tới khi màn đêm buông xuống, da mặt chàng có đầy những bụi nước li ti do gió mang tới. Lúc này những người bán đêm bắt đầu dọn hàng ra, dựng sập, kéo xe đến bờ sông làm cho khung cảnh bờ sông ồn ào náo nhiệt. Những chiếc lồng đèn treo trên cành cây ven sông cũng được thắp lên, tỏa ánh sáng vàng nhạt xuống mặt nước đục lờ. Ánh đèn soi lên thân cây tạo thành những chiếc bóng chao đảo, thả dài. Tiêu Phong cứ lướt tới dưới hàng cây trụi lá, chậm chạp bước đến một chiếc cầu nhỏ dẫn ra ngôi nhà thủy tạ ở giữa sông. Ba năm trước, đêm nào trăng thả ánh vàng xuống đầy mặt sông Hà Tử Lăng cũng đều đòi chàng dẫn nàng đến ngôi nhà thủy tạ này. Hai người ngồi ở chiếc bàn đá, nàng vừa ca vừa gảy đàn. Từ bề gió thổi luồn qua những rừng cây...

Mặc dầu hai người đã chia tay ba năm nhưng Tiêu Phong biết Hà Tử Lăng vẫn còn dành tình cảm cho chàng. Bất quá, trái tim chàng có lý trí riêng của nó. Chàng cũng biết rất rõ Hà Tử Lăng là một cô gái tài sắc vẹn toàn đang ở độ tuổi mon mơn xuân thì không chệ vào đâu được. Nếu thành thật mạng ra so sánh giữa hai cô gái, Hà Tử Lăng có nhiều phần vượt trội hơn hẳn nữ thần y. Nước da nữ thần y trắng, nhưng không trắng bằng nước da của Hà Tử Lăng. Mắt nữ thần y cũng to đen nhưng buồn quá, không sáng long lanh như mắt Hà Tử Lăng. Tóc nữ thần y cũng dài, cũng đen, nhưng không mượt mà bằng... Nhưng, ở nữ thần y chàng tìm thấy những đức tính làm chàng cảm động, đã chinh phục được chàng. Nàng thuần khiết, ngây thơ, trong trắng như một tờ giấy, hơn nữa nàng rất hiền lành và có tính thương người, đó là điểm chàng thích nhất ở nàng. Tối qua chàng cũng biết những cử chỉ thân mật mà chàng dành cho nữ thần y đã khiến Hà Tử Lăng buồn, nhưng tình cảm của chàng khi đó bùng lên quá mãnh liệt chàng không dằn lại được. Hơn nữa, người con gái đó là tình yêu thật sự của chàng, mà tình yêu lại luôn đi liền với sự quan tâm và mong muốn ở bên nhau, dành thời gian cho nhau và chăm sóc nhau.

Gió bắt đầu thổi mạnh vào nhà thủy tạ, những tàn liễu khua vào nhau rào rào, cảnh vật âm u như một thế giới chết. Tiêu Phong đứng trong nhà thủy tạ qua hồi lâu nữa chàng đi về phủ Viễn, lúc đi ngang một quán rượu nhỏ, chàng thật muốn vào uống một vò rượu, cạnh quán rượu có một ông lão đang ngồi phía sau một cái sập kể chuyện Bành Công An. Tiêu Phong gia nhập vào đám đông đang đứng nghe kể chuyện. Ông già đầu tóc bạc trắng đang kể đến đoạn đánh nhau, Tiêu Phong thấy ông ta cầm chiêng lên đánh “keng keng.” Chàng đứng nghe một chút lại tiếp tục đi, lúc này từ xa vang tới mấy tiếng thanh la báo canh, trời tối om, gió càng buốt hơn.

Tiêu Phong đi ngang một kỹ viện lớn, tiếng ca hát vang ra từ căn lầu bốn tầng. Nếu là ba năm trước hẳn chàng đã ghé vào nơi này. Tiêu Phong nghe tiếng vẫy gọi bên rề vào một con hẻm nằm bên hông kỹ viện, lại tiếp tục tản bộ. Do ba năm không đến khu phố này nên Tiêu Phong quên mất con hẻm này là hẻm Tiên, vào trong hẻm Tiên cũng chẳng khác vào kỹ viện ngoài kia.

Quả nhiên chàng đang đi, một đám kỹ nữ cầm lồng đèn chạy đến vây lấy chàng mời chào vồn vã nhưng một cô kỹ nữ vận y phục đỏ đã nhanh tay kéo chàng tới trước một căn nhà lụp xụp.

- Vị đại gia này, hình như tối nay ngài có chuyện không vui? Không sao, ngài vào trong đó thiếp sẽ có cách giải khuây cho ngài.

Cô kỹ nữ nói, mon trón cánh tay Tiêu Phong.

Tiêu Phong gỡ bàn tay cô kỹ nữ ra khỏi tay chàng.

- Sao vậy? Ngài không có hứng thú à?

Tiêu Phong không đáp. Cô kỹ nữ thấy Tiêu Phong yên lặng như đang nghĩ ngợi điều gì, luồn tay ra sau nắn mông chàng. Tiêu Phong dợm bước, cô kỹ nữ lại nắm lấy tay chàng.

- Ngài đừng đi, thiếp có bí quyết làm bất kỳ nam nhân nào không hứng thú cũng đến được mà.

- Xin cô nương buông tay.

Tiêu Phong nói. Cô kỹ nữ cười:

- Thiếp không buông tay, nếu ngài là một người đàn ông đích thực thiếp sẽ có cách làm ngài hứng thú mà, ngài bỏ đi vội vã như vậy có phải đàn ông hay không?

Cô kỹ nữ dứt lời đặt tay lên ngực Tiêu Phong, lặn xuống bụng chàng.

- Xin cô nương buông tay.

Tiêu Phong lặp lại câu nói.

Nụ cười là loi trên môi cô kỹ nữ từ từ biến mất, thu tay về.

Tiêu Phong rời đi. Chàng rẽ trái rẽ phải mấy lần, cuối cùng cũng tìm được đường ra khỏi hẻm Tiễn. Chỉ còn vài bước nữa là chàng có thể đặt chân lên đường lớn thì đột nhiên Tiêu Phong nghe tiếng chân rầm rộ như có nhiều người đang rượt đuổi ngoài đường.

- Con nhỏ kia mày đứng lại cho tao! Bằng không tao mà bắt được mày chỉ có nước chết!

Tiêu Phong nghe tiếng phụ nữ chửi ồ ồ, chàng còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra thì chợt một cô gái tuổi khoảng đôi chín vận y phục vàng nhạt từ ngoài đường lớn chạy vào hẻm, theo sau là một phụ nhân dáng người mập mạp, rồi đến hai thanh niên lực lưỡng.

Tiêu Phong dừng chân đưa mắt nhìn đám người vừa mới vào hẻm. Cô gái chạy ra phía sau chàng, quỳ sụp xuống bái lạy phụ nhân nói:

- Thảm đại nương! Tôi xin bà, vang bà! Tôi có thể giặt đồ, chùi nhà cầu, dọn phân, bừa củi nấu cơm rửa chén, bất cứ chuyện gì tôi cũng có thể làm chỉ xin bà đừng ép tôi tiếp khách mà!

Thảm đại nương cũng chạy ra phía sau Tiêu Phong, điểm mặt cô gái áo vàng nói:

- Buồn cười! Con nhỏ nhà quê này, mày không chịu tiếp khách vậy kìa giấy bán thân cho Phụng Tiên lâu của tao làm gì?

Cô gái chỉ hai thanh niên nói:

- Tôi không biết đó là chỗ phong trần, bọn ma cô của bà gạt tôi nói đó chỉ là tửu lâu!

Tiêu Phong chau mày nhìn hai tên thanh niên, rồi quay người lại nhìn cô gái áo vàng và Thảm đại nương. Chàng thấy người đàn bà họ Thảm trông thật đều đặn, mặt một mí, chưa cười mà hai con mắt đã híp lại nhỏ xíu như hai sợi chỉ rồi, nhân trung và cằm cụt ngắn, miệng dài, môi dày. Tiêu Phong lại nhìn xuống cô gái áo vàng nhưng vì chàng quá cao còn nàng quỳ trên đất và cúi đầu nên chàng chỉ thấy mái tóc đen và dài như một dòng suối đổ trên lưng nàng.

- Tao hỏi lần cuối mày có chịu đi hầu Kế lão gia không?

Thảm đại nương nói. Cô gái áo vàng đáp bằng giọng cương quyết:

- Không! Cho dù bà có đánh chết tôi cũng không đi!

- Mày chưa thấy quan tài chưa đồ lệ đúng không? Vậy tao sẽ cho mày thấy quan tài ngay bây giờ!

Thảm đại nương nói và phát ông tay áo. Hai tên thanh niên nhận lệnh tiến lên, rút hai sợi thừng đeo ở thắt lưng ra. Thảm đại nương nhìn Tiêu Phong nói:

- Ở đây không có chuyện của mày, đi chỗ khác chơi đi.

Tiêu Phong không xê dịch. Thảm đại nương trợn mắt nhìn chàng, nhưng bà ta còn chưa làm gì chàng, cô kỹ nữ vận y phục đỏ đột nhiên xuất hiện nắm tay chàng kéo tọt ra đường.

Cô kỹ nữ nói:

- Ngài đừng làm chuyện bao đồng! Từ trước tới giờ mấy chuyện ép người tiếp khách của Thảm đại nương ở mấy dãy phố này không ai có thể quản

được.

Tiêu Phong nói:

- Cô nương an tâm. Từ trước đến giờ thấy có người rơi vào lò lửa ở bất kỳ nơi nào ta cũng đều quản được.

Cô kỹ nữ nghe Tiêu Phong nói chắc như đinh đóng cột, nhìn chàng từ đầu đến chân, khạc nhổ một cái nói:

- Thiếp bảo đảm lần này ngài không quản được việc này.

Đoạn nàng chỉ tay vào trong hẻm, nói thêm:

- Bốn tên ma cô đó võ nghệ đầy mình, ngài vào đó chỉ có chết.

Tiêu Phong thấy tình huống cô gái áo vàng cấp bách, không muốn đôi co với cô kỹ nữ bèn gỡ tay nàng ra. Cô kỹ nữ dang hai tay chắn trước ngực chàng.

- Xin cô nương tránh đường.

- Thiếp không tránh đường! Con hẻm này rất lộn xộn, đáng ra không phải nơi con người lui tới. Thiếp thấy ngài như một kẻ đường hoàng chính trực nên thật lòng không muốn ngài có chuyện, ngài hãy mau rời khỏi đây đừng đếm xỉa đến chuyện ở đây.

Mới ban đầu Tiêu Phong thấy cô kỹ nữ rất phiền nhưng sau khi nghe nàng nói chàng cảm động nói:

- Ta biết cô nương tốt bụng, thiết nghĩ cho ta, lòng tốt đó ta rất cảm ơn nhưng ta thật sự không thể làm ngơ trước sự sống chết của cô gái kia.

Tiêu Phong nói tới đây trong hẻm vang lên tiếng roi vút nghe chan chát, xen lẫn những tiếng rít trong không khí là tiếng kêu rú thảm thiết của cô gái áo vàng.

Tiêu Phong dịch sang phải một bước để vào hẻm can thiệp, nhưng cô kỹ nữ nhanh như chớp bước sang trái cản đường chàng. Tiêu Phong thấy cô kỹ nữ cứ như một con ruồi bám theo chàng mãi, định động thủ, nhưng lại nhớ đến lời vừa rồi của nàng. Nhưng nếu chàng không động thủ sẽ không thoát khỏi sự níu kéo dai dẳng. Tiêu Phong quyết định đành phải mạo phạm, giơ tay điểm vào giữa hai đầu lông mày cô kỹ nữ.

Cô kỹ nữ bị điểm huyệt đồ người ra như gỗ.

Tiêu Phong bước vào hẻm. Cô gái áo vàng đang ngồi ôm đầu trên đất, áo của nàng đã bị bọn ma cô đánh rách, chỉ còn yếm và váy. Tiêu Phong quát:

- Dừng tay!

Hai tên ma cô nghe quát giật mình, hạ roi xuống. Thảm đại nương cũng giật mình, nhưng sau đó lấy lại bình tĩnh trợn mắt nhìn Tiêu Phong hỏi:

- Mày trở lại à? Biết tao là ai không mà dám quản chuyện của tao?

- Là ai cũng mặc, bà không được ép gái lành làm kỹ nữ!

- Phi! Mày thật vô lý, nó kí giấy bán thân cho tao sao lại nói tao ép gái lành làm kỹ nữ?

Thảm đại nương dùng giọng nanh nọc nói rồi nắm tóc cô gái áo vàng giật ngược ra sau, bọn ma cô tiếp tục giơ roi lên.

Tiêu Phong nói:

- Cô ấy bán thân cho bà với giá bao nhiêu? Ta sẽ trả gấp đôi.

Thảm đại nương ra hiệu cho bọn ma cô dừng tay. Nhưng bà ta còn chưa ra giá với Tiêu Phong thì khi này một lão già râu quạp, nước da đen nhem đi vào hẻm. Lão đứng bắt chéo chân nhìn Tiêu Phong nói:

- Mày chuộc thân cho con a đầu đó vậy còn tao? Tao đã đặt tiền cho Thảm đại nương cũng đã đặt phòng mua vui với nó tới nay rồi.

- Ta cũng sẽ trả gấp đôi cho ông.

Tiêu Phong nói.

Lão già gật gù.

Thảm đại nương thả tóc cô gái áo vàng ra, nhìn Tiêu Phong nói:

- Sáng khoái lắm nhưng mày có biết quy luật kỹ viện không?

Thẩm đại nương nói đoạn kéo mạnh tóc cô gái áo vàng lần nữa, làm mặt nàng phải bật lên đối mặt với bà ta. Lão già thấy cặp ngực cô gái áo vàng nảy lên, nhìn chòng chọc vào ngực nàng liếm môi.

Thẩm đại nương nói:

- Con nhỏ này chưa tiếp khách ngày nào nên tiền chuộc thân phải cao hơn tiền chuộc thân của những kỹ nữ đã từng tiếp khách rồi. Nếu mày không tin kỹ viện có quy luật chuộc thân cho xử nữ có thể đi hỏi cả con phố này xem tao có gạt mày không.

Tiêu Phong lắc đầu:

- Không cần, ta biết quy luật này.

Thẩm đại nương giờ nắm ngón tay lên nói:

- Lúc ta mua nó là năm lạng, nhưng nó xử nữ, cộng tiền đặt phòng của Kế lão gia nên tiền chuộc thân sẽ là năm trăm lạng.

Tiêu Phong bị sốc trước giá tiền chuộc mà Thẩm đại nương vừa mới đề ra, nhìn bà ta sửng sốt. Nếu nói về bổng lộc triều đình, một quan nhất phẩm mỗi năm được nhiều nhất là một trăm tám mươi lạng bạc. Lại nữa, năm lạng khi mua vào biến thành năm trăm lạng khi bán ra, người đàn bà họ Thẩm này làm thế có khác nào bọn cướp đâu?

Nhưng Tiêu Phong chưa kịp nói ra những suy nghĩ trong đầu chàng, Thẩm đại nương nhếch môi nói:

- Không có phải không?

Rồi không đợi Tiêu Phong trả lời hay trả giá, Thẩm đại nương quay sang hai tên ma cô nói:

- Tụi bây dạy thằng bao đồng này một bài học cho tao, để sau này nó hết dám làm chuyện ruồi bu!

Hai tên ma cô lao đến quát roi vào Tiêu Phong. Bốp! Tiêu Phong bắt lấy hai đầu sợi dây, giật mạnh một cái, kéo theo hai tên ma cô tới trong tầm tay chàng rồi vận nội lực tung ra song quyền. Bính! Hai tên ma cô bị đánh trúng mặt, ngã ngửa ra đất.

Tiêu Phong ném bỏ hai sợi thừng, bước lại gần Thẩm đại nương. Thẩm đại nương nhìn hai tên ma cô nằm bất tỉnh lo lắng không biết bọn chúng còn sống hay đã chết rồi?

- Mày...mày...muốn...muốn gì?

Thẩm đại nương lấp bắp. Tiêu Phong không trả lời Thẩm đại nương, cứ lừ lừ tiến tới bà ta, vừa đi, chàng vừa trừng mắt nhìn người đàn bà họ Thẩm với những tia đờ máu của một con thú muốn nuốt chửng con mồi hiện hữu trước mắt.

- Mày...mày...muốn...muốn gì?

Thẩm đại nương lặp lại câu hỏi.

Tiêu Phong vẫn giữ im lặng, mặt mày đờ đờ sát khí. Chàng dừng ngay trước mặt Thẩm đại nương, giờ nắm đấm vào sát mặt bà ta. Thẩm đại nương nghĩ đến chiêu đòn tay vừa rồi của Tiêu Phong khi đánh ra khí thế ngang ngửa mấy quả chùy to, sụp xuống ôm lấy chân chàng.

Thẩm đại nương đang sợ muốn ngất, lão già kêu lớn:

- Dạ minh châu! Chiếc nhẫn đó có đúng là làm từ dạ minh châu không?

Thẩm đại nương nghe lão già nói bật đứng dậy, vỡ lẽ thì ra lúc này Tiêu Phong giờ tay lên là để tháo chiếc nhẫn trên tay chàng.

Tiêu Phong dùng hai ngón tay cầm nhẫn giờ sát mặt Thẩm đại nương. Thẩm đại nương nói:

- Thật là quý quá, từ đó tới giờ ta mới thấy một chiếc nhẫn làm bằng dạ minh châu to lớn chừng này!

Khi này bên ngoài đường lớn có tiếng chân người, một đám ma cô chạy vào hẻm. Bọn chúng thấy đồng bọn nằm bất tỉnh trên đất, xăn tay áo lên.

Thẩm đại nương khoát tay nói:

- Không đánh nữa, tụi bây lui ra đi.

Đám ma cô nghe lời Thẩm đại nương rồi đi. Thẩm đại nương quay lại nhìn Tiêu Phong cười già lá:

- Vị đại gia này, ngài có một bảo vật quý giá như vậy tại sao hồi nãy không sớm đem ra chuộc thân cho con nhỏ kia? Nếu ngài sớm đem ra chúng ta đã không làm tổn thương hòa khí lẫn nhau. Tuy con nhỏ đó xinh đẹp có thể hái ra tiền cho ta nhưng ta không cần nó nữa, đại gia thích cứ việc mang nó đi.

Thẩm đại nương dứt lời xòe tay nhưng Tiêu Phong dùng hai ngón tay chàng bóp mạnh chiếc nhẫn.

Rắc! Một tiếng giòn và gọn vang lên. Thẩm đại nương kinh ngạc kêu lớn:

- Trời ạ! Chiếc nhẫn có giá trị liên thành sao ngài nữ làm nó bể?

Tiêu Phong đặt hai mảnh vỡ vào tay Thẩm đại nương, hỏi lại:

- Bể thì đã sao? Nó chỉ là một khối thạch, sinh mạng con người đáng giá hơn khối thạch rất nhiều. Nếu lúc này bà không xem thường sinh mạng người khác ta đã đưa nó cho bà, tiếc là trong mắt bà chỉ có tiền. Bây giờ ta mang cô nương đó đi, chẳng những bà không được tiền còn mất người, nhưng bà có thể gọi tất cả thuộc hạ của bà đuổi theo cản ta.

Tiêu Phong nói rồi bước lại đỡ cô gái áo vàng đứng lên. Đến lúc này chàng mới thấy rõ diện mạo xinh đẹp của nàng, mắt phượng mày ngài, mi cong vút, mũi cao, cằm thanh tú, làn da trắng muốt trong bóng đêm như sáng rực lên. Tiêu Phong ngắm cô gái một chút rồi áo choàng của chàng ra đưa nàng.

- Nhà nàng ở đâu ta đưa nàng về?

Tiêu Phong hỏi. Cô gái áo vàng xò tay vào ống tay áo, trả lời:

- Tiểu nữ vẫn chưa tìm được nhà trọ rẻ tiền.

Tiêu Phong nghe giọng nói và câu trả lời biết nàng là dân chạy nạn Hoàng Hà, nói:

- Theo ta.

Cô gái áo vàng đi theo Tiêu Phong. Hai người ra đường lớn. Tiêu Phong giải huyệt cho cô kỹ nữ, ôm quyền nói:

- Xin lỗi mạo phạm.

Rồi chàng quay sang cô gái áo vàng nói:

- Đi thôi.

Tiêu Phong dẫn cô gái áo vàng đi hướng phủ Viễn. Dọc đường đi, nét căng thẳng đã hoàn toàn biến mất trên gương mặt cô gái áo vàng, nàng thong thả cất bước, dáng người ung dung nhẹ nhõm.

Tiêu Phong trái lại, chàng vừa đi vừa đưa mắt nhìn phía trước, ra chiều suy nghĩ.

Cô gái áo vàng thấy Tiêu Phong im lặng, khẽ giạt tay áo chàng hỏi:

- Sao vậy? Làm sao công tử lại yên lặng như vậy? Ngài nói gì với tiểu nữ đi.

Tiêu Phong nghe hỏi tỉnh lại, chàng quay sang thấy trên mặt cô gái áo vàng không có một giọt nước mắt, nói:

- Cô nương chịu đựng khá lắm.

Cô gái áo vàng mỉm cười:

- Có gì đáng để công tử khen đâu? Nhà tiểu nữ ở Tứ Xuyên rất nghèo, từ nhỏ đi làm thuê cho mấy hộ nhà giàu bị đánh đập riết thành ra cứng đầu.

Tiêu Phong ngậm ngùi trước hoàn cảnh cô gái áo vàng, hỏi:

- Nàng đến kinh thành một mình à?

Cô gái áo vàng lắc đầu, trả lời:

- Tiểu nữ có một muội muội nhưng bị thất lạc lúc vừa vào thành.

Tiêu Phong hỏi:

- Hai người lạc nhau khi nào?

Cô gái áo vàng đáp:

- Tuần rồi.

Tiêu Phong nói:

- Ta sẽ giúp nàng tìm muối muối nàng, trong khi chờ đợi tin tức nàng có thể ở nhà ta, chỉ cần cô ấy còn quanh quẩn trong thành sẽ không khó tìm.

Trong lòng cô gái áo vàng như trút được gánh nặng khi nghe Tiêu Phong nói nàng có thể đến ở nhà chàng.

- Đa tạ công tử, ngài thật tốt bụng!

Cô gái áo vàng nói.

Tiêu Phong nhìn sắc diện cô gái trở nên hồng hào, những nét buồn bã, đau khổ tan biến hết trên mặt nàng.

- Không có chi.

Chàng cười nói.

Cô gái áo vàng nhìn nụ cười của Tiêu Phong, trông bề ngoài chàng nghiêm nghị, lạnh nhạt, nhưng khi cười nụ cười lại có ma lực tuyệt vời, đem đến cho nàng cảm giác ấm áp trong lòng.

- Ôn đức của công tử mai này tiểu nữ nhất định báo đáp.

Cô gái áo vàng nói.

Tiêu Phong lắc đầu:

- Nàng không phải bận tâm vấn đề báo ơn, ta giúp nàng không phải muốn được nàng báo ơn.

- Nhưng xưa nay tiểu nữ thọ ơn bất kỳ người nào cũng đều tìm cách báo ơn, đó là quy tắc sống của tiểu nữ.

Cô gái áo vàng nói.

Tiêu Phong nghe cô gái áo vàng khẳng khái đòi trả ơn cho chàng, định nói xưa nay những gì chàng làm đều không cần người khác trả ơn nhưng sau đó chàng chỉ cười.

Cô gái áo vàng lại dán mắt vào nụ cười của Tiêu Phong, điểm nhấn đắt giá trên gương mặt chàng chính là nụ cười tỏa nắng khoe được hàm răng trắng sáng và đều đặn.

Khi này cổng sau của phủ Viễn hiện ra trước mắt hai người. Hai tên lính gác cổng thấy Tiêu Phong về, long trọng cúi chào:

- Tham kiến Phủ Viễn tướng quân!

Cô gái áo vàng nhìn Tiêu Phong như nhìn một vật lạ.

- Ngài là Phủ Viễn tướng quân sao?

Nàng hỏi. Tiêu Phong gật đầu.

Cô gái áo vàng quỳ mọp xuống đất nói:

- Tham kiến Phủ Viễn tướng quân. Xin lỗi tướng quân, tiểu nữ không biết ngài chính là... ngài nên không hành lễ sớm hơn.

Câu nói của cô gái áo vàng làm Tiêu Phong buồn cười.

- Không cần đa lễ, nàng đứng lên đi.

Chàng nói.

Cô gái áo vàng hô tạ ơn rồi đứng lên, nhưng nàng chỉ vừa đứng được một nửa người lại té ngồi xuống đất.

Tiêu Phong đưa tay ra chụp lấy tay cô gái áo vàng, dịu dàng đỡ nàng đứng lên, chàng nhận thấy tay nàng run lên khe khẽ trong tay chàng bèn nắm chặt tay nàng như nắm bảo đảm sợ chỉ cả, đã có chàng.

Hai người đi vào trong sân hậu viên. Hiều Quân đang thấp mấy chiếc lồng đèn treo trên hành lang, thấy Tiêu Phong về bèn chạy xuống sân nhún chân hành lễ chào chàng.

Tiêu Phong cho Hiều Quân miễn lễ, nói:

- Phiền nàng giúp ta đưa nàng ấy vào một căn phòng trong hậu viên, rồi đi mời đại phu, sức khỏe nàng ấy không được tốt.

Hiều Quân gật đầu. Tiêu Phong quay sang cô gái áo vàng nói:

- Nàng hãy đi theo Hiểu Quân, một lát nữa sẽ có đại phu đến xem vết thương của nàng. Sáng mai họa sư đến vẽ hình muội muội nàng rồi ta giúp nàng tìm cô ấy.

Tiêu Phong nói xong buông tay cô gái áo vàng ra.

Cô gái áo vàng gật đầu. Tiêu Phong quay mình, bước lên hành lang nhưng chàng chưa kịp rời đi, nghe gọi:

- Phủ Viễn tướng quân!

Tiêu Phong quay lại, cô gái áo vàng nói:

- Tiểu nữ tên Phi Nhi.

Trong đầu Tiêu Phong chỉ có hình bóng nữ thần y, chàng nghe cô gái áo vàng nói sực nhớ chàng đã quên không hỏi tên nàng.

- Viên ngọc nhỏ à? Tên nghe rất hay.

Tiêu Phong mỉm cười nói.

Chàng nói rồi xoay mình bước đi. Tiêu Phong đi được một quãng khá xa, vẫn có thể cảm giác được ánh mắt của cô gái tên Phi Nhi hãy còn trong sân đôi theo chàng. Chàng cúi đầu tư ngẫm, tự nhủ cô kỹ nữ và Thẩm đại nương chẳng khác nhau chút nào. Đúng là từ nhỏ tới lớn chàng cứ luôn làm những chuyện... bao cả cánh đồng lại để bắt chuột thế này. Trong khi chàng chỉ muốn lấy lòng một người, mà vất vả mãi vẫn không được, những người chàng không tốn công lại có cảm tình với chàng, phải làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Loạn ngã tâm giả (thượng)

Phi Nhi tỉnh dậy sau một giấc ngủ sâu, nàng ngồi dậy, xỏ giày vào chân, đi đến chiếc bàn trang điểm ngắm bóng nàng in trong chiếc gương lằng tiêu. Chiếc bóng chông chênh trên vách vẫn là một khuôn mặt trẻ trung, làn da trắng trẻo hừng hực sức sống, chỉ là bây giờ nàng không còn là một cô gái tự do bay nhảy mà là một viên ngọc nhỏ. Nàng đúng là một viên ngọc nhỏ thật, ở trong căn phủ này chẳng khác một vị khách quý. Trước khi vào phủ Viễn, Phi Nhi cứ đinh ninh bọn họ ai cũng đều sẽ hi hửng nhỏ to về nàng, chỉ ít cũng sấm soi, dò xét nàng nhưng mọi người đều cư xử với nàng rất mực đàng hoàng. Hôm nay là hôm thứ hai Phi Nhi ở trong phủ Viễn, nàng ngồi trước gương vừa chải tóc vừa suy nghĩ cách gặp nữ thần y. Hôm qua nàng không gặp được nữ thần y. Tuy hai người sống trong cùng một căn phủ nhưng mỗi người một nơi. Gian phòng của nữ thần y nằm ở cuối hậu viên, vừa có Tiểu Thúy ở riệt trong phòng canh giữ lại còn có lính tuần tra ngoài phòng. Phi Nhi tưởng nàng sẽ gặp được nữ thần y vào những buổi cơm chiều, nhưng Hiểu Quân nói con bệnh của nữ thần y vẫn chưa có khởi sắc, nữ thần y hãy còn rất mệt mỏi, ngủ li bì, khi tỉnh dậy chỉ có thể uống một chút thuốc rồi lại nằm xuống tiếp tục ngủ.

Phi Nhi đặt chiếc lược xuống bàn trang điểm, trên bàn có một chậu nước ấm do Tiểu Liên chuẩn bị cho nàng bèn súc miệng rửa mặt, sau đó ra sảnh dùng điểm tâm.

Hậu viên phủ Viễn thật dài, Phi Nhi đi trên hành lang thật lâu mới đến cánh cổng dẫn ra chính sảnh. Nàng mở hai cánh cửa, còn chưa bước qua cửa chợt đằng sau có tiếng gọi giật:

- Cửa ơi, đợi một chút!

Phi Nhi đứng đợi. Nàng thấy buồn cười cái người vừa gọi "cửa ơi, đợi một chút" kia có vẻ ngô nghê làm sao. Cánh cửa làm sao nghe được tiếng người mà bảo đợi? Vừa lúc ấy, trên hành lang có hai nam nhân, trán lấm tấm mồ hôi chạy đến. Một người khoảng hai mươi lăm năm sáu tuổi, mặt chữ điền, thân thể cường tráng, nước da bánh mật vận mắng bào màu xanh lá đậm, đầu đội mũ trắng phủ tua hồng. Người còn lại khoác bình phục màu cổ đồng, độ chừng hăm mốt hăm hai tuổi, tuy khoác bình phục nhưng vẫn không giúp được thân hình eo lá của chàng ta, lại thêm đôi môi đỏ hồng hiện trên khuôn mặt trắng như trứng gà bóc.

Phi Nhi đợi hai người đến gần, nhún chân nói:

- Dân nữ Phi Nhi bái kiến hai vị đại nhân.

Người vận bình phục cười:

- Chỉ có một vị đại nhân là Triệu đô thống đây thôi, còn ta họ Kiều, tên Tam Bảo, cô nương gọi Tam Bảo ca ca là được.

- Thì ra là Triệu đô thống và “dịch dung gia” tiếng tăm lừng lẫy, dân nữ nghe danh hai vị đã lâu nay mới hân hạnh được gặp, kính chào hai vị.

- Không cần đa lễ.

Triệu Phật Tiêu cười nói.

Lúc ba người vào sảnh đồ ăn sáng đã được dọn tươm tất trên bàn. Tiêu Phong đang ngồi uống trà, chàng thấy ba người đến bèn mời ba người ngồi rồi nhờ Hiểu Quân rót trà. Triệu Phật Tiêu ngồi vào chiếc ghế bên phải Tiêu Phong lấy trong tay áo một quyển sách đưa Tiêu Phong nói:

- Tất cả các xưởng chế tạo thiếc ở miền Nam đều được mặt tướng ghi trong này.

Tiêu Phong đặt chung trà đang uống dang dở lên bàn, cầm sách mở ra xem. Phi Nhi ngồi vào chiếc ghế bên trái Tiêu Phong, vừa nhìn chàng vừa ăn điểm tâm. Nàng cảm thấy ở góc nhìn nghiêng gương mặt chàng vốn dĩ đã đẹp càng thêm cuốn hút. Lại nữa bộ quan phục càng làm đáng người chàng tăng thêm mấy phần oai phong. Kiều Tam Bảo ngồi cạnh Phi Nhi chống tay lên cằm nhìn nàng.

Tiêu Phong xem được nửa quyển sách, Lôi Kiến Minh vào sảnh nói xe ngựa đã chuẩn bị xong và đang chờ ngoài phủ. Tiêu Phong đứng dậy nói “đi thôi,” rồi cùng Triệu Phật Tiêu đi hầu triều. Còn lại hai người, Phi Nhi mới để ý thấy Kiều Tam Bảo này giờ không ăn gì, cứ nhìn nàng chăm chăm như đang dò xét nàng bèn đặt đĩa xuống bàn quay sang chàng hỏi:

- Tam Bảo ca ca không đói à? Làm gì nhìn muội dữ vậy?

Kiều Tam Bảo vẫn còn chống tay lên cằm nhìn Phi Nhi đáp:

- Huynh đang ngắm thử xem sau này muội sẽ khóc bao nhiêu dòng sông?

- Khóc bao nhiêu dòng sông có nghĩa là gì?

- Có nghĩa là phủ Viễn tướng quân đã có người trong lòng rồi.

Kiều Tam Bảo nói thẳng làm Phi Nhi cảm thấy ngượng nhưng rồi nàng cũng đầu môi nói:

- Tam Bảo ca ca, sao huynh coi thường người ta thế? Nói huynh biết nhé, muội có việc nhờ phủ Viễn tướng quân chứ không phải vào đây vì muốn trò cao đầu.

Kiều Tam Bảo gạt gù, ra vẻ hiểu biết, rồi đột nhiên chàng cười nói:

- Huynh đâu có nói muội có ý trò cao, trong những cô gái chạy theo ngài cũng có người thật lòng với ngài mà.

Kiều Tam Bảo nói rồi cầm đĩa lên, chàng bắt đầu ăn, nhưng mắt thì vẫn nhìn Phi Nhi.

Phi Nhi nói:

- Nhưng muội là ngoại lệ, muội sẽ không thích ngài ấy!

Kiều Tam Bảo ngưng ăn, bưng chung trà lên hóp một hóp trà nói:

- Đừng nói sớm như vậy, Hà tiểu thư lúc đầu cũng lắc đầu quầy quậy nhưng rồi sau đó cũng như những cô gái khác.

Kiều Tam Bảo hất đầu về phía Hiểu Quân:

- Mà cũng không thể trách bọn muội được, ngài ấy tốt như vậy, vừa quắc thước vừa đẹp trai, lại giỏi giang, thêm vào khối tài sản kếch xù như căn phủ này ai mà chẳng ưng?

Phi Nhi nhìn Hiểu Quân, nhưng Hiểu Quân như không hề để ý đến cái nhìn của Phi Nhi hay lời nói của Kiều Tam Bảo, Hiểu Quân đang cất giọng vừa hát vừa lau chùi tấm tranh Tuyết Tề Đường Ngũ Lão.

Phi Nhi nhìn Hiểu Quân một chút nàng quay sang Kiều Tam Bảo lắc đầu nói:

- Muội thật sự không có hứng thú với ngài ấy mà.

Kiều Tam Bảo đặt chung trà và đĩa xuống bàn, gờ ngón út lên trước mặt Phi Nhi nói:

- Muội dám cá với huynh không? Huynh thấy chỉ trong vòng ba năm muội sẽ như Hà tiểu thư và các a hoàn ở đây.

Phi Nhi trề môi:

- Muội sẽ không bao giờ để cho chuyện đó xảy ra.

Kiều Tam Bảo nhìn thẳng vào mắt Phi Nhi, nàng cũng nhìn thẳng vào mắt chàng nói:

- Được rồi, huynh cứ nghĩ muội như họ vậy muội sẽ cá với huynh nhưng mà ăn cái gì mới được đây?

- Muội muốn ăn gì?

- Gì cũng được, muốn ăn gì huynh cứ nói, muội sẽ không thua cho huynh.

Kiều Tam Bảo nghe Phi Nhi nói cứng, cười khanh khách nói:

- Vậy thì huynh cá...

Chàng ngưng một chút, sau đó nói như kéo dài ra:

- Muội với huynh.

- Nghĩa là sao?

Kiều Tam Bảo ngồi thẳng dậy, sửa cổ áo làm ra vẻ thật nghiêm chỉnh nói:

- Nếu muội thua, muội sẽ là vợ huynh. Còn nếu huynh thua, huynh sẽ là chồng muội!

Phi Nhi phì cười, anh chàng này bạo phổi thật. Đàn ông con trai cái xứ kinh thành này đều chụp giựt như thế cả. Mới thấy con gái lần đầu đã troom troom!

Phi Nhi chỉ vào trán Kiêu Tam Bảo nói:

- Huynh chỉ pha trò. Nếu thua thì muội đã là tướng quân phu nhân rồi còn đâu để làm vợ huynh chứ?

Kiều Tam Bảo ôm trán làm ra vẻ rầu rĩ, rồi chàng bỏ tay xuống cười hì hì nói:

- Hừ? Muội tưởng là huynh nham nhở ư? Không phải đâu, huynh chỉ đùa với muội thôi, huynh không có hứng thú với nữ nhân.

Kiều Tam Bảo dứt lời thấy Phi Nhi nhìn sững chàng như bao người khi biết chàng không có hứng thú với nữ nhân.

- Bây giờ chắc muội đã nhìn huynh bằng nửa con mắt rồi phải không?

Kiều Tam Bảo hỏi bằng giọng buồn buồn khiến Phi Nhi phải xua tay phân bua:

- Không, không bao giờ. Chuyện đó có gì đâu mà huynh phải tự tử?

Kiều Tam Bảo cụp mắt nói:

- Thì huynh khác người đàn ông khác mà, nhưng muội không cần phải an ủi huynh.

Phi Nhi đặt tay lên vai Kiêu Tam Bảo, nói bằng giọng nói dịu dàng đầy vẻ thông cảm:

- Muội không phải đang an ủi huynh, muội thật sự nghĩ huynh không nên để ý đến ánh mắt người ta nhìn huynh, cũng đừng để tâm đến những lời dị nghị của người ta, huynh khác với những nam nhân khác thì đã sao? Chẳng phải người xưa có câu người có bản lĩnh phải sống trên dư luận ư? Muội thấy huynh ăn nói có duyên, hơn nữa là một người có tài năng, muội tin huynh sẽ tìm được hạnh phúc của mình mau thôi.

Lời của Phi Nhi khiến Kiêu Tam Bảo tươi tỉnh trở lại, nhìn nàng trêu mếu nói:

- Phi Nhi này, muội thật đáng yêu, không uổng công vừa rồi huynh để ý dùm cho tương lai không mấy là sáng sủa của muội.

Phi Nhi thấy Kiêu Tam Bảo vui vẻ trở lại nàng cũng thấy vui vẻ theo chàng, nhưng Kiêu Tam Bảo lại bắt đầu ăn nói linh tinh, Phi Nhi liếc chàng một cú không thèm nói chuyện với chàng nữa.

Kiều Tam Bảo thấy Phi Nhi liếc chàng, vẫn cười hì hì nói:

- Huynh khuyên muội thật lòng mà Phi Nhi. Trước khi sa chân vào trong hồ muội nên dừng lại đi, bằng không để thời gian kéo dài muội đi khá sâu vào lãnh vực tình cảm khó rút chân ra được. Tối chừng đó muội sẽ như các a hoàn trong phủ đau khổ biết bao.

Lúc này Tiểu Tuyền cầm một cái chổi lông gà đi vào sảnh, Phi Nhi thấy Kiêu Tam Bảo chỉ chỉ vào Tiểu Tuyền, Phi Nhi sợ Tiểu Tuyền thấy hai người đang nói về nàng bèn ôm quyền bái Kiêu Tam Bảo một cái nói:

- Được rồi, được rồi, muội sẽ nghe theo lời huynh mà, huynh không cần dẫn chứng với muội. Mà không biết khuê nữ con nhà quan nào may mắn được lòng ngài ấy thế hở huynh?

Phi Nhi chuyển đề tài. Kiều Tam Bảo nói:

- Không phải con gái nhà quan lại nào hết, tướng quân phu nhân tương lai chỉ là một thường dân như muội vậy thôi còn mò côi nữa.

Phi Nhi nghe câu trả lời của Kiều Tam Bảo, không biết thế nào lại khiến lòng nàng chấn động, ngẩn ra nhìn chàng một chút nói:

- Họ quen nhau lâu rồi hở huynh?

Kiều Tam Bảo nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ.

- Cũng không lâu lắm, chỉ ba năm thôi.

Phi Nhi tò mò:

- Hai người họ gặp nhau trong hoàn cảnh như thế nào vậy huynh?

Kiều Tam Bảo nói:

- Năm đó phủ Viễn tướng quân gặp nạn trên Thiên sơn, chính cô gái đó cứu mạng ngài.

- Rồi sau đó hai người hứa hẹn à?

- Làm gì có lời hứa hẹn nào, nàng ấy đã có người trong lòng rồi, thậm chí còn chưa biết tình cảm của ngài dành cho mình.

Phi Nhi lặng người, lồng ngực nàng thấy hơi khó thở, câu chuyện của Tiêu Phong bị thâm quá làm ảnh hưởng đến cái nhìn của nàng về chàng.

- Cô gái đó tên gì vậy Tam Bảo ca ca? Hiện đang ở đâu?

Sau một thoáng im lặng Phi Nhi nhìn Kiều Tam Bảo hỏi.

Kiều Tam Bảo nhìn xuống sợi dây đai của chàng, trên dây đai có gắn một cái tua hồng, chàng đưa tay nghịch mấy sợi chỉ đáp:

- Nàng ấy đang ở ngay trong căn phủ này chứ đâu, còn tên gì thì huynh không biết.

- Tướng quân phu nhân tương lai đang ở trong phủ mà huynh không biết tên gì?

Phi Nhi tròn mắt. Kiều Tam Bảo gơ tay lên gãi gãi đầu nói:

- Huynh chỉ biết người ta gọi nàng ấy là nữ thần y, còn tên thật của nàng ấy là gì ngay cả phủ Viễn tướng quân yêu như ngậy như si còn không biết nữa là.

- Nữ thần y? Người trong lòng phủ Viễn tướng quân là nữ thần y ư?

Phi Nhi giật mình.

Kiều Tam Bảo nghe Phi Nhi bật kêu thảng thốt, ngạc nhiên nhìn lên:

- Muội biết nữ thần y à?

Phi Nhi lắc đầu:

- Không. Muội chỉ nghe người ta đồn về y thuật của nữ thần y, chưa từng thấy diện mạo lần nào, hoàn toàn không biết gì hết. Nàng ấy tuyệt lắm sao?

Kiều Tam Bảo nhìn Phi Nhi, ngấm ngấm nàng một chút hạ giọng nói:

- Nếu huynh nói thật muội đừng giận huynh?

Phi Nhi gật đầu:

- Huynh cứ việc nhận xét thẳng thắn đi muội hứa không giận huynh.

Kiều Tam Bảo nói:

- Muội hỏi huynh mới nói đó. Thú thật với muội, muội tuy rất đẹp nhưng không đẹp bằng một góc của nàng ấy. Phải nói làm sao nhỉ? Nàng ấy...

Kiều Tam Bảo bỏ lửng câu nói, chàng bưng chung trà nốc cạn, sau đó tiếp:

- Người đâu mà đẹp dịu dàng, như thơ, như nhạc. Ngay chính huynh khi nhìn thấy mà vẫn thấy ngây ngất chứ đừng nói đến người khác phái, trách nào

phủ Viễn tướng quân yêu nàng ấy như ngày như đại mỗi lần gặp là nhìn say đắm như cá gặp nước...

Thế là suốt buổi sáng hôm đó Kiều Tam Bảo kể cho Phi Nhi nghe về chuyện giữa Tiêu Phong và nữ thần y. Lần Tiêu Phong leo lên vách núi dựng đứng cao chót vót chỉ để hái tổ yến cho nữ thần y, rồi tới lần Tiêu Phong lại vì nữ thần y mà vào cấm địa của tộc A Lạp Sơn Khẩu hái Thiên Sơn tuyết liên, đánh nhau với người của A Lạp Sơn Khẩu, bị người A Lạp Sơn Khẩu xua bọn chó săn cắn suýt nữa mất mạng...

Phi Nhi cắn nhẹ môi, nàng chưa hề gặp qua nữ thần y lần nào, không biết nữ thần y đẹp cỡ nào, nhưng qua lời Kiều Tam Bảo nàng đoán chắc là nữ thần y phải rất đẹp, như nước hồ thu...

Trưa hôm đó Tiêu Phong hầu triều xong trở về phủ Viễn. Ngoài trời gió bắc thổi ào ào, chàng ra hậu viên thấy Phi Nhi đứng trước phòng ngủ của chàng chờ chàng bèn bước lại gần nàng nói:

- Ngoài này gió lạnh sao nàng không ra sảnh ngồi chờ? Tìm ta có chuyện gì à?

Phi Nhi đứng tựa lưng vào cửa phòng của Tiêu Phong, đang chìm trong những ý nghĩ vẩn vơ, nghe hỏi giật mình. Nàng đứng thẳng lưng lên, nhưng không biết nói gì với chàng, thật sự nàng cũng không biết tại sao nàng lại đứng đây chờ chàng? Chỉ biết sau khi nàng nói chuyện với Kiều Tam Bảo rồi nàng rất muốn gặp chàng. Trong lòng Phi Nhi có mấy câu muốn an ủi chàng nhưng nàng lại sợ nếu tự nhiên nàng mở miệng nói lời an ủi chẳng khác nào biến thành một cô gái nhiều chuyện trong mắt chàng. Phi Nhi nghĩ bụng, nàng không rõ cho lắm những cảm giác trong lòng nàng lúc này. Chỉ biết cái nhìn của nàng đối với chàng không còn như xưa. Năm xưa, nàng cứ nghĩ chàng là đại ma đầu, một nhân vật máu lạnh, rất đáng sợ...

Tiêu Phong hỏi rồi chờ một chút không nghe Phi Nhi trả lời, vẫy vẫy bàn tay chàng trước mặt nàng. Phi Nhi nói:

- Tiểu nữ muốn hỏi thăm tin tức muội muội.

Gương mặt Tiêu Phong hiện lên nét buồn man mác, chàng mở hai cánh cửa phòng ra nói:

- Nàng vào trong phòng uống chung trà cho ấm trước đã.

Tiêu Phong nói rồi đi vào phòng. Phi Nhi theo chàng đến ngồi ở chiếc bàn đặt ở giữa phòng, Tiêu Phong rót trà cho Phi Nhi rồi chàng cời mũ quan đặt lên bàn.

- E là ta không có tin lành cho nàng rồi Phi Nhi.

Tiêu Phong trầm giọng nói.

Phi Nhi cúi đầu, giấu khuôn mặt sau mái tóc kín đáo mỉm cười, đương nhiên chàng không có tin lành cho nàng vì bức chân dung nàng nhờ họa sư của chàng vẽ chẳng hề giống Phi Yến chút nào. Quả nhiên Tiêu Phong thở dài:

- Hôm qua ta sai người mang bức chân dung muội muội nàng đi khắp nơi trong thành tìm nhưng có lẽ nàng ấy đã rời thành.

Phi Nhi nghe tới đây phải cắn chặt hai hàm răng để không bật ra tiếng cười nhưng đôi vai nàng không tự chủ được run lên. Tiêu Phong thấy đôi vai Phi Nhi run lên, tưởng nàng đang khóc nói:

- Nàng đừng lo Phi Nhi, ta sẽ không bỏ cuộc đâu, sáng mai ta sẽ cho người đến các tỉnh lân cận tiếp tục tìm muội muội nàng.

Phi Nhi vẫn còn buồn cười nên vẫn phải cúi đầu nói:

- Cảm ơn ngài rất nhiều, hằng ngày ngài có trăm công ngàn việc phải làm trong sở quân cơ, về phủ lại thức khuya xem sổ tâu thế mà vẫn giúp tiểu nữ tìm muội muội tiểu nữ không biết làm gì để cảm ơn ngài?

- Nàng không phải tìm cách cảm ơn ta, đó là chuyện ta nên làm.

Tiêu Phong nói, giọng ôn tồn.

Phi Nhi bưng chung trà lên nhưng chỉ dùng để ủ ấm đôi tay lạnh cóng của nàng.

Tiêu Phong nói:

- Thời tiết ở miền Bắc này khắc nghiệt, người nơi khác đến đây lần đầu hầu như không ai quen, nàng lại còn phải trải qua biết bao nhiêu chuyện thật tội cho nàng.

Phi Nhi nói:

- Đúng là khí hậu nơi đây thật khác với quê nhà tiểu nữ, hy vọng tiểu nữ sẽ sớm làm quen với khí hậu này.

Tiêu Phong nói:

- Cũng may nàng không phải đến nội môn, ở đó mùa đông ở rất dài, thời tiết khô ráp và lạnh hơn nơi này rất nhiều.

Trước khi vào phủ Viễn, Phi Nhi đã điều tra khá kỹ về thân thế của chàng nhưng nàng vẫn vờ như không biết hỏi:

- Ngài đến từ vùng nội mông à?

- Ừ.

Tiêu Phong gật đầu, Phi Nhi nói:

- Nơi đó lạnh vậy chắc ngài thích thời tiết chỗ này?

Tiêu Phong lắc đầu:

- Ta quen nhưng không hẳn thích, thời tiết lạnh, vạn vật lạnh, làm cho trái tim con người càng giá lạnh.

Phi Nhi vốn bị ám ảnh bởi câu chuyện của Kiều Tam Bảo nói về chàng, bây giờ nghe chàng nói, nàng cứ tưởng chàng đang than vãn về mối tình của chàng. Một mối tình tuyệt vọng trên Thiên sơn, ngọn núi trời luôn có tuyết phủ quanh năm. Tại sao con người cứ mãi gặp chuyện éo le? Hận vì gặp nhau quá muộn? Hay là định mệnh? Phi Nhi nhủ bụng, tự nhiên nàng thấy thương chàng quá thể.

- Hình như ngài có chuyện không vui?

Phi Nhi hỏi, rồi hồi hộp chờ, chỉ cần chàng mở miệng tâm sự là nàng có thể mở lời an ủi chàng, nàng đã sắp xếp một mớ những câu an ủi chàng trong đầu từ sáng rồi nhưng ngờ đâu Tiêu Phong nói:

- Chỉ là những chuyện phiền não có liên quan tới quan trường, bao giờ chẳng vậy, không có sao.

Tiêu Phong dứt lời, Phi Nhi mím môi cất lại những lời lẽ chuẩn bị nói với chàng vào lại trong đầu. Nhưng ngay sau đó những câu nói thách của Kiều Tam Bảo vang lên trong đầu nàng... Một ý nghĩ chợt vụt qua đầu Phi Nhi, phải rồi, nếu nàng có cơ hội để được ở riêng lẻ với người đàn ông này thì dựa vào nhan sắc của nàng hẳn không khó để lấy lòng chàng. Và nếu như nàng có một mối quan hệ ràng buộc với chàng thì mọi hoạt động của nàng ở trong thành sẽ tiện lợi hơn bây giờ.

Phi Nhi nghĩ đoạn, ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Phong cười nói:

- Mỗi lần tiểu nữ có chuyện phiền não thường có thói quen đi chùa, sau khi nghe thuyết pháp tiểu nữ ngộ ra nhiều điều, tất cả các phiền não trong lòng cũng được giải tỏa. Ngài muốn thử không?

Tiêu Phong lắc đầu. Nụ cười chợt tắt trên mặt Phi Nhi. Tiêu Phong thấy Phi Nhi lại cụp mắt xuống nói:

- Nàng muốn đi chùa cầu nguyện cho muội muội à?

Phi Nhi gật đầu, Tiêu Phong nói:

- Ta xem nàng ở đây không có ai bầu bạn chắc đã buồn chán lắm rồi, được, ta đi với nàng.

Phi Nhi ngẩng mặt lên cười nói:

- Tiểu nữ nghe ở kinh thành chùa Đàm Giá là lớn nhất. Tiểu nữ cũng nghe ở cạnh chùa có một tiệm chuyên khắc tượng ngọc, tượng nào cũng có, ngoài Quan Âm Tống Tử còn có Lý Bạch ngậm trăng, Khương Thái Công câu cá và mười hai con giáp, thủ công gia truyền rất tỉ mỉ, sống động trông như thật, ngay cả công tượng trong hoàng cung cũng không có người nào khắc tượng tuyệt diệu được như họ.

Tiêu Phong gật đầu:

- Nếu nàng có hứng thú sau khi đi chùa ta cũng sẽ đưa nàng đến đó tham quan.

Phi Nhi đặt chung trà lên bàn vỗ tay cười nói:

- Vậy thì hay quá!

Tiêu Phong thấy Phi Nhi cao hứng như một đứa trẻ, mỉm cười với nàng nói:

- Nàng trở về phòng mặc thêm áo đi, ta cũng phải thay đồ rồi chúng ta đi.

Phi Nhi gật đầu, nâng chung trà lên uống một hơi cạn sạch nói:

- Vậy tiểu nữ đi lấy áo khoác, một khắc sau hẹn ngài ngoài cổng cùng đến Đàm Giá tự nghe thuyết pháp để giải thoát phiền não, mà biết đâu được sau khi ngài nghe kinh Phật rồi ngài lại phát nguyện xuất gia thì sao?

Tiêu Phong thu nụ cười lại, lắc đầu:

- Ta không thể đi làm hòa thượng, ta có quá nhiều trách nhiệm với triều đình, và lại đoạn tuyệt những chuyện của thế tục ta e mình không thể nào làm được.

Phi Nhi tự trách nằng vừa liến thoắng quá thể, nằng đặt chung trà lên bàn cười nói:

- Tiểu nữ chỉ là nói đùa với ngài, không phải khuyên ngài xuất gia. Tiểu nữ biết ngài là một nhân vật lớn trong triều đương nhiên có những trọng trách không thể tháo bỏ được.

Phi Nhi dứt lời sợ Tiêu Phong thay đổi kế hoạch không cùng nằng đến Đàm Giá tự nửa bèn đứng dậy rời khỏi phòng chàng thật nhanh.

Đàm Giá tự nằm ở vùng đồi núi phía Tây kinh thành, chùa đẹp thanh tịnh, quần thể rất lớn, được xây dựng dưới triều đại nhà Kim. Những cây cổ thụ mọc trong khuôn viên chùa cũng rất lâu đời. Có cây bạch quả vào mùa thu sắc vàng rực rỡ, nghe nói đã sống mấy ngàn năm rồi. Khi cỗ xe của Tiêu Phong đỗ trước tam quan, tiếng chuông chiều vang lên tạo nên cảnh quan cổ kính, trầm mặc. Hai người vào cổng chùa, tiếng tụng kinh vang lên đều đều.

Tuy trời bây giờ đang hoàng hôn, lại chẳng phải là ngày đại diện khai quang mà nơi đây vẫn náo nhiệt vô cùng, người tụ tập đầy ở trên núi, trong rừng tung, dưới thung lũng, ngoài suối, có người là tín đồ Phật giáo, có người đến đây chỉ để xem náo nhiệt.

Phi Nhi đến văn cảnh chùa trước khi vào chính điện nghe thuyết pháp, nằng vừa đi vừa nhìn trái ngó phải tựa như rất thích thú, còn Tiêu Phong thì mặt mày trầm tư, vừa đi vừa nhìn xuống đất tựa như trong lòng đang chất chứa tâm sự. Hai người đang đi chợt nghe ai đó kêu ồ lên một tiếng rồi nói:

- Nhìn hai người kia!

Tiêu Phong ngẩng đầu nhìn lên, bắt giắc giắt mình, té ra hai người phía trước đang đi tới, một người tựa như thủy ma, mình cao khoảng một thước tám, gầy như cây sào, sắc mặt trắng bệch, hai má hóp sâu trông rất gớm ghiếc. Người kia thì vừa lùn vừa béo nung núc, da mặt đen nhẻm, đầu trọc lóc, bên má trái có một vết bông lớn. Tiêu Phong vốn đang rầu rĩ về con bệnh của nữ thần y, thấy bộ dạng quái dị của hai người ấy cũng phải mỉm cười. Hai người ấy nghe tiếng kêu ồ đảo mắt tìm. Phi Nhi vội vàng nắm tay Tiêu Phong kéo chàng lẫn vào trong đám người nói:

- Hai người đó là nhân vật có tiếng tăm trên giang hồ, lúc ở Tứ Xuyên tiểu nữ đích mắt thấy họ gây án, tự xưng là Vô Thường Nhị gia gì đó. Nhưng hôm nay chúng ta tới đây cầu bình an và giải trừ phiền não nên đừng để ý đến hai tên yêu ma đó!

Thật ra Phi Nhi chỉ e hai người kia nhận diện nằng, lúc ở Tứ Xuyên có lần nằng và Phi Yên đánh đuổi bọn này, vết bông trên mặt tên đen lùn là do nằng gây nên. Phi Nhi thấy Tiêu Phong gắt đầu, nằng cả mừng kéo tay chàng theo con đường khác vòng đến chính điện, khi này các Phật tử đều đã ngồi ngay ngắn dưới sàn gạch, đại sư Thích Hạnh Đức cũng an tọa và bắt đầu buổi thuyết pháp. Phi Nhi tìm được hai chỗ ngồi, nhưng Tiêu Phong ngồi bên nằng nghe thuyết pháp không tới nửa khắc chàng bỏ ra ngoài sân chùa.

Tiêu Phong đứng tựa lưng vào một thân cây cổ thụ trong sân, xung quanh chàng là khung cảnh tranh tối tranh sáng của buổi chiều tà làm chiếc áo màu bạch kim của chàng óng ánh dưới ánh sáng mờ ảo. Một cô gái đi ngang qua nơi chàng đang đứng, bắt giắc dừng lại ngẩn ra nhìn chàng.

Một lát sau, có thêm hai, ba, bốn rồi năm... cô gái khác đến. Nhưng Tiêu Phong lại chẳng có lòng nên nữ nhân đến khơi chuyện chàng chẳng màng trả lời, và lại những chuyện họ nói chẳng ăn nhập gì đến sở thích của chàng nên cũng không để ý.

Nửa canh giờ sau Phi Nhi nghe xong thuyết pháp trở ra ngoài sân chùa. Không khó để nằng tìm thấy Tiêu Phong đứng dưới một tàn cây lớn, quanh chàng đang có vô số những cô gái đang cười nói nhưng Phi Nhi thấy chàng chỉ đứng khoanh tay nhìn xuống đất, gương mặt chàng rất tập trung suy nghĩ chuyện gì đó, hoàn toàn không để ý đến những cô gái, trông chàng như lạc vào một nơi nào khác.

Phi Nhi đứng ngoài vòng người lặng lẽ quan sát Tiêu Phong. Nằng thấy chiều nay ở chàng vẫn toát ra phong độ khí khái nhưng xen lẫn trong đó là vẻ cô đơn, thậm chí sâu muộn, buồn đến xé lòng. Hoàn toàn trái ngược hình ảnh ung dung tiêu sái của chàng trong hẻm Tiên. Đột nhiên, có một sự khát khao bùng lên trong lòng Phi Nhi, nằng muốn tiếp tục được ở gần người đàn ông này để chia sẻ nỗi buồn mà chàng đang đeo mang trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Loạn ngã tâm giả (hạ)

Sau khi hai người rời khỏi tiệm điêu khắc tượng Phật tuyệt bắt đầu rơi, mặt đường đóng băng trơn trượt rất khó đi, hai người lại chưa ăn chiều nên Tiêu Phong đánh xe đến một khách điểm tạm nghỉ chân. Chàng cho ngựa dừng dưới một mái hiên rồi dắt Phi Nhi xuống xe.

Hai người vào khách điểm Ninh Hưng, Tiêu Phong gọi mấy món ăn và một bình thanh trà nhưng Phi Nhi nói muốn uống rượu. Tiêu Phong chiều Phi Nhi gọi một bình rượu nóng cho nằng, nhোáng mắt thức ăn và rượu được bày ra. Phi Nhi liên tục uống rượu nhưng Tiêu Phong chỉ uống một chung rượu rồi chàng đưa mắt nhìn ra đường. Bên ngoài tuyết xuống mỗi lúc một dày, không có dấu hiệu ngưng lại, chàng còn đang lo lắng hai người có thể sẽ không trở về phủ Viễn được thì Phi Nhi đang ngồi ở chiếc ghế bên cạnh chàng gục đầu xuống bàn.

Tiêu Phong thấy Phi Nhi say mềm, nói:

- Đề ta gọi tiểu nhị lấy một bình trà giải rượu cho nàng.

Chàng nói xong hướng vào trong quán nhưng chưa kịp kêu tiểu nhị, Phi Nhi đưa tay bịt miệng chàng nói:

- Tiểu nữ không sao, vẫn còn rất tỉnh táo mà.

Tiêu Phong gỡ tay Phi Nhi ra khỏi miệng chàng nói:

- Vậy thì chúng ta về nhà.

Phi Nhi ngồi thẳng người dậy gật gật đầu, sắc mặt nàng ửng đỏ. Tiêu Phong chờ một chút không thấy Phi Nhi đứng lên cùng đi với chàng nói:

- Ngoan nào, chúng ta về.

Lần này Phi Nhi không gật gật đầu với Tiêu Phong nữa mà nàng bung đôi tay lên ôm lấy đầu, than:

- Sao tiểu nữ cảm thấy chóng mặt quá.

Tiêu Phong nhìn xuống nàng nói:

- Do nàng uống quá chén, không sao, nàng lên xe nằm ngủ một giấc sẽ hết thôi.

Phi Nhi lắc đầu:

- Bây giờ mà tiểu nữ ngồi xe là sẽ mưa ngay, hơn nữa bên ngoài đang có tuyết rơi hay là đợi sáng mai chúng ta hẳn về?

Tiêu Phong lắc đầu:

- Sáng mai ta phải hầu triều.

Phi Nhi nói:

- Vậy chúng ta chờ khi tuyết tạnh rồi về được chẳng? Van ngài mà, tiểu nữ muốn nằm nghỉ một vài canh giờ thôi, tiểu nữ thật sự chóng mặt không ngồi xe nổi mà.

Tiêu Phong nhìn ra ngoài đường, thông thường những trận tuyết cuối đông chỉ rơi chừng vài canh giờ là ngừng, chàng gật đầu:

- Cũng được.

Phi Nhi bỏ tay xuống gọi tiểu nhị lại hỏi:

- Quán trọ này còn phòng trống không?

Tiểu nhị gật đầu.

Phi Nhi khẽ đánh mắt sang Tiêu Phong, định nói muốn mượn một căn phòng nhưng chàng nhanh hơn nàng nói:

- Cho chúng tôi hai phòng.

Tiểu nhị dẫn hai người lên lầu, trước tiên là dẫn Phi Nhi vào phòng của nàng, rồi mới dẫn Tiêu Phong vào phòng chàng nhưng hai người chưa đi, Phi Nhi đang ngồi trên giường bỗng ngã bịch xuống sàn nhà.

Rắc một tiếng nhỏ vang lên từ trong tay áo Phi Nhi, nàng cho tay vào tay áo lấy ra hai mảnh ngọc vỡ kêu lên:

- Ôi, mặt dây chuyền gãy mất rồi phải làm sao bây giờ?

Tiêu Phong nhìn mặt dây chuyền Quan Âm tọa lạc mà chàng đã mua ở tiệm điêu khắc tặng nàng nói:

- Không sao, ta sẽ mua cái khác cho nàng.

Rồi chàng cầm hai mảnh ngọc vỡ đưa tiểu nhị nhờ tiểu nhị vứt bỏ giùm. Tiểu nhị gật đầu. Tiêu Phong bế Phi Nhi đặt nàng ngồi lên giường.

Phi Nhi nói:

- Xin lỗi ngài.

Tiêu Phong mỉm cười:

- Ta đã nói là không có sao, quan trọng là vừa rồi nàng bị té có bị thương không?

Phi Nhi lắc đầu:

- Tiểu nữ chỉ thấy chóng mặt và nhức đầu.

Tiêu Phong đi lại đằng bàn rót một li trà mang lại cho Phi Nhi nói:

- Nàng uống li trà giải rượu này rồi nằm ngủ một giấc, ta nghĩ qua hai canh giờ tuyết sẽ tạnh.

Phi Nhi uống một mạch hết li trà, trả li cho Tiêu Phong, chàng cầm chiếc li đi đến đặt lên bàn rồi định đi theo tiểu nhị về phòng của chàng thì Phi Nhi nói:

- Ngài đừng đi! Ở lại với tiểu nữ được không?

Tiêu Phong nói:

- Như vậy không được tốt cho lắm.

- Nhưng tiểu nữ sợ tối lại sợ phải một mình, lúc trước tiểu nữ còn có muội muội, bây giờ chẳng còn ai nữa. Hay là ngài giận tiểu nữ về mặt dây chuyền vừa rồi?

Tiêu Phong nhìn gương mặt chấy dãi như sắp khóc của Phi Nhi, lấy một nén bạc quay sang đưa tiểu nhị nói:

- Người cứ đưa chìa khóa cho ta, một lát nữa ta sẽ tự về phòng.

Tiểu nhị thấy Tiêu Phong ra tay hào phóng mừng rỡ đưa chìa khóa cho chàng nói:

- Đa tạ công tử.

Sau khi tiểu nhị cầm nén bạc và hai mảnh ngọc vỡ rời đi. Phi Nhi cởi áo choàng của nàng ra để lên giường nói:

- Cảm ơn ngài đã ở lại với tiểu nữ nhưng chúng ta nên làm gì cho qua hai canh giờ đây?

Nàng nói rồi giả đồ chớp mắt nhìn Tiêu Phong ngây thơ.

- Nàng muốn làm gì?

Tiêu Phong hỏi lại, khi này chàng đang đứng bên bàn, ngồi xuống ghế nhấc bình trà lên.

Phi Nhi đáp:

- Ngài.

Kèm theo câu trả lời là nụ cười đầy tà ý.

Tiêu Phong đang rót trà vào li cho chàng, nghe vậy khựng lại rồi chàng mỉm cười.

- Nàng đừng nói đùa.

Chàng lắc đầu nói.

Phi Nhi giữ nguyên nét cười nhưng trong lòng nàng se lại, bấy lâu nàng tự phụ mình rất xinh đẹp, người khác cũng thường khen nàng đẹp, không hiểu sao chàng không tan chảy trước cái nhìn ẩn ý vừa rồi của nàng?

Tiêu Phong bưng li trà lên uống một ngụm, đặt xuống tiếp tục nói:

- Ta đã nghĩ ra được một chuyện nên làm.

Phi Nhi hỏi:

- Chuyện gì.

Tiêu Phong nói:

- Nàng kể cho ta nghe về những gì nàng nghe được ở Đàm Giá tự biết đâu ta sẽ phát nguyện xuất gia?

Phi Nhi nói:

- Nhưng tiểu nữ không muốn ngài xuất gia, ngài xuất gia rồi làm sao cùng tiểu nữ làm chuyện tiểu nữ đang nghĩ?

Đến lúc này Tiêu Phong vẫn còn tưởng Phi Nhi nói đùa, chàng lại mỉm cười và lắc đầu, nhưng ngờ đâu Phi Nhi nói xong cởi phăng chiếc áo đang mặc ném vào người chàng.

Tiêu Phong giật mình chụp lấy chiếc áo, Phi Nhi lại giật phăng áo yếm ra tiếp tục ném vào chàng, Tiêu Phong giật mình thêm lần nữa, chàng đặt áo và yếm của Phi Nhi lên bàn nói:

- Nàng say rồi, nghỉ ngơi đi, ta đi xem bọn tuấn mã có bị lạnh lắm không?

Tiêu Phong dứt lời đứng lên nhưng chàng chưa kịp xoay mình để rời đi, Phi Nhi cởi cả váy ra, bên trong nàng không vận quần trong, nàng cảm chiếc váy ném vèo vào mặt Tiêu Phong nói:

- Thoải mái thật.

Mùi hương nữ nhân tỏa ra từ chiếc váy khiến toàn thân Tiêu Phong căng lên, hạ thể của chàng lập tức nổi lên phản ứng, phần trên quần rục rịch nhô lên như cái ô.

Tiêu Phong đưa tay gỡ chiếc váy của Phi Nhi ra khỏi mặt chàng và cũng đặt chiếc váy lên bàn.

Phi Nhi nói:

- Ngài thấy tiểu nữ hấp dẫn không?

Phi Nhi hỏi rồi nằm lật người lại trên giường phơi tấm lưng trần lẳng mịn cùng những đường cong gợi cảm về phía Tiêu Phong.

Tiêu Phong nhìn bờ mông quyến rũ của Phi Nhi, lắc mạnh đầu. Chàng quay lưng nhưng một lần nữa chưa kịp rời đi, Phi Nhi bỗng từ trên giường nhào xuống ôm lấy chàng từ phía sau, một bàn tay đặt trên ngực chàng, bàn tay còn lại từ từ dịch xuống bụng chàng, rồi bụng dưới. Phi Nhi có thể cảm giác được những cơ bụng của chàng vô cùng săn chắc. Nét quyến rũ của chàng không chỉ nằm ở khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt đẹp, mà còn ở hình thể cực chuẩn.

Ánh mắt Tiêu Phong trở nên trầm lắng vẫn đục khi bàn tay Phi Nhi chạm vào nơi giữa hai chân chàng. Hơi thở của chàng nhanh chóng trở thành hỗn hển khi nàng bắt đầu ve vuốt những ngón tay thon dài theo chiều dài chàng. Toàn bộ dây thần kinh ở giữa hai chân chàng khi này đều bị nàng kích thích làm cho hưng phấn tột độ.

- Ngài thấy tiểu nữ hấp dẫn không?

Phi Nhi lại nói, vẫn không buông chàng ra, nàng đi vòng ra phía trước mặt Tiêu Phong gieo thân thể mềm mại của nàng lòng chàng.

- Ngài không trả lời là thừa nhận phải không?

Phi Nhi hỏi, chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt mà trước đó vài phút đã không bộc lộ một chút tình cảm gì dành cho nàng, nhưng bây giờ, đôi mắt đó đang dán vào mắt nàng, tự hồ như không chớp. Ôi, đôi mắt chàng đẹp đến nghẹn thở! Chàng cũng thật to lớn... Phi Nhi không tự chủ được trầm nghĩ. Trong một thoáng thời gian ngắn thế vậy mà người đàn ông ở trước mặt nàng đã trở nên rất, rất thân yêu với nàng.

Phi Nhi đưa bàn tay còn lại vuốt ve má Tiêu Phong, chạm ngón tay vào đám râu lõm chồm của chàng. Tiêu Phong nhắm mắt thở nhẹ ra.

Phi Nhi vòng cánh tay nàng qua cổ chàng, kéo đầu chàng xuống và bắt đầu hôn chàng. Tất cả giác quan của Tiêu Phong bây giờ như bị lửa thiêu, máu trong người chàng tựa như đang sôi lên trong từng tĩnh mạch, vô thức đáp lại Phi Nhi.

Tiêu Phong vừa hôn Phi Nhi, nghĩ tới cảnh nàng nằm dưới thân chàng... Quả thật nàng rất xinh đẹp, hấp dẫn, làn da trắng mịn, thân hình quyến rũ, thật chỉ muốn nhẹ nhàng tách hai chân của nàng ra, tiến quân vào... Tiêu Phong dang hai tay ra ôm lấy chiếc eo của Phi Nhi, nhấc bổng nàng lên trước khi đem đặt nàng lên giường, rồi phủ thân hình to lớn lực lưỡng của chàng lên thân thể bé nhỏ của nàng.

Trong một chớp mắt, Tiêu Phong tách Phi Nhi ra thật, nhưng là tách môi nàng ra khỏi môi chàng.

Tiêu Phong ngồi bật dậy, tim chàng vẫn còn rạo rực như thể vừa phải chạy bộ lên dốc. Chàng hít mạnh vào một hơi, với tay lấy tấm chăn đắp lên mình Phi Nhi rồi bước xuống giường đi nhanh ra khỏi phòng.

Tiêu Phong khép hai cánh cửa phòng Phi Nhi lại, bước từng bước chậm rãi nhưng vững vàng trên hành lang hướng đến phòng trọ của chàng. Vào trong phòng rồi, hình ảnh của nữ thần y vẫn còn nhảy múa trong đầu chàng. Tiêu Phong để nguyên giày vớ nằm xuống giường, ước gì trong lúc này chàng có thể gặp được nữ thần y, để nhìn vào đôi mắt buồn lúc nào cũng như muốn khóc của nàng. Được ngắm vóc dáng mảnh khảnh như liễu khiến chàng luôn muốn che chở. Nụ cười dịu dàng, giọng nói ngọt ngào... tất cả những gì của nàng đều đã thuần hóa được con ngựa bất kham trong chàng. Nàng khiến chàng từ một nam nhân chưa từng có ý định dừng chân bên người con gái nào phải nghĩ đến một mái nhà và những đứa trẻ... Ba năm trước chàng gặp nàng trên Thiên Sơn, mặc dù chàng biết nàng đã có người trong lòng rồi nhưng chàng vẫn lao vào nàng như con thiêu thân, ngay tới bản thân chàng cũng không thể hiểu tại sao lại yêu nàng nhiều như thế? Có lẽ do nàng hiền lành, chân thật, giản dị, và chàng yêu nàng cũng bằng tình yêu bình dị, bằng trái tim

chân thành không toan tính. Nhưng tại sao nàng lại có người trong lòng rồi? Chẳng phải làm gì để có thể lay động được trái tim cứng rắn của nàng? Thật không ngờ trong tay chàng nắm vạn quân, trong thiên hạ chỉ dưới một người thế mà vẫn không thể khiến mọi việc theo ý mình.

Lại nói đến Phi Nhi đang nằm trên giường mở to mắt nhìn trần nhà. Trước đây nửa khắc nàng vốn không tin lời Kiều Tam Bảo chút nào. Thường ngày nàng nghe đến chán tai những lời nói từ miệng đàn ông rằng nàng rất xinh đẹp nóng bỏng... thế mà người đàn ông vừa rồi lại không để nàng vào trong mắt! Phi Nhi thờ dài, nàng lăn lộn trong gang hồ bao năm, đã trải qua vô số nguy nan, đúng là chưa có chuyện nguy hiểm gì mà chưa từng gặp qua, dù kẻ địch hung ác đến bao nhiêu nàng cũng chẳng hề sợ hãi nhưng lúc này nàng cảm giác thật sự bế tắc. Không lấy được lòng người đàn ông đó nàng chẳng biết bước tiếp theo phải làm như thế nào?

Đêm ấy Phi Nhi suy nghĩ mông lung, chẳng thể nào ngủ nổi. Lúc thì nàng chợt nhớ đến hành động đáng xấu hổ của mình, lúc thì nhớ đến câu chuyện Kiều Tam Bảo nói với nàng. Phi Nhi không thể ngủ được nên vén mền ngồi dậy, mặc y phục vào và đi đến cửa sổ mở hai cánh cửa sổ nhìn ra sân. Lúc này đã là nửa đêm, bên ngoài tuyết đã ngưng rơi, những bụi trúc thỉnh thoảng đưa đưa làm những mớ tuyết đọng trên cành rơi xuống sân.

Khoảng nửa canh giờ sau Phi Nhi mới cảm giác buồn ngủ, nàng khép cửa sổ lại và đi nằm xuống giường.

Sáng hôm sau Phi Nhi thức dậy điều đầu tiên nàng làm là đến phòng Tiêu Phong tìm chàng nhưng chàng không có trong phòng. Phi Nhi bước ra đằng trước quán trọ cũng không thấy cỗ xe của chàng đậu dưới mái hiên. Nàng còn đang lo lắng, chợt từ phía đằng sau có tiếng vó ngựa vọng đến. Phi Nhi quay lại thấy Tiêu Phong ngồi phía trước cỗ xe, chàng cho ngựa dừng trước mặt nàng, bước xuống đất hỏi:

- Ngoài này lạnh sao nàng ra đứng ngoài này?

Phi Nhi không đáp, nàng thật sự ngạc nhiên vì sự hiện diện bất ngờ của chàng, nàng cứ tưởng chàng đã đi rồi, vì chuyện của hôm qua mà bỏ lại nàng. Những cảm xúc lộn xộn từ tối qua đến nay vẫn còn chất đầy trong lòng Phi Nhi, nàng đứng nhìn Tiêu Phong đến ngẩn ngơ.

Tiêu Phong lặp lại câu hỏi.

Phi Nhi bưng tỉnh, nặn ra một gương mặt đầy đau khổ nói:

- Tiểu nữ tưởng ngài bỏ tiểu nữ mà đi rồi.

Tiêu Phong khẽ chau mày:

- Ai bảo thế? Ta đã bảo tiểu nhị nhắn với nàng là ta ra ngoài có chút chuyện, hấn nói với nàng thế nào?

Phi Nhi rung rung nước mắt nói:

- Hấn không có nói gì hết chỉ là tiểu nữ tự nghĩ thế.

Rồi nàng bật khóc nức nở, giọng vỡ òa đi:

- Xin lỗi ngài về chuyện đêm qua, ngài đừng vì vậy mà bỏ tiểu nữ, tiểu nữ chẳng còn người thân nào nữa. Ngài không yêu thích tiểu nữ vậy hãy để tiểu nữ được làm a hoàn của ngài được chăng? Ngài không chịu, tiểu nữ sẽ... chết!

Tiêu Phong hầy còn chau mày, đột nhiên, cặp chân mày chàng giãn ra, khóe miệng cũng từ từ nở một nụ cười, dần dần, nụ cười chảy lan khắp mặt chàng, cuối cùng ngập đầy cả đôi mắt.

- Nàng chết rồi chẳng phải uổng phí mất dây chuyền ta vừa mới mua cho nàng à?

Tiêu Phong nói và chàng lấy một sợi dây chuyền trong tay áo ra giơ lên đóng đưa trước mặt Phi Nhi.

- Ta chỉ rời quán trọ để đến Đàm Giá tự mua mất dây chuyền khác cho nàng, còn đêm qua xảy ra chuyện gì từ nay đừng nhắc đến nữa.

Phi Nhi xúc động trước câu nói và mặt dây chuyền Quan Âm tọa lạc được khắc bằng phi thủy trong tay Tiêu Phong, giống hệt cái nàng làm vỡ đêm qua, trên mặt dây chuyền khắc hình Phật bà đang bế một đứa trẻ trên tay, một con chim không tước ngậm một nhánh cây đậu trên vai Phật bà.

Tiêu Phong đeo dây chuyền cho Phi Nhi.

- Nàng chọn thật khéo, ngọc lục bảo này rất hợp với nàng.

Chàng cười nói.

Phi Nhi nhìn nụ cười của Tiêu Phong, chàng có nụ cười làm cho người ta rung cảm, đẹp đến mê mẩn. Mỗi lần chàng cười là tim nàng như đập lỡ một nhịp, hơi thở như cũng ngừng lại trong khoảnh khắc.

Tiêu Phong đeo dây chuyền cho Phi Nhi rồi chàng lướt mấy ngón tay qua đôi má nàng. Cái chạm phớt này lại khiến Phi Nhi tiếp tục ngưng thở. Nàng rất muốn nghiêng đầu tựa vào mấy ngón tay chàng nhưng thoát một cái, chàng lau nước mắt cho nàng rồi bỏ tay xuống. Mặc dù Phi Nhi biết người đàn ông trước mặt nàng chẳng quý trọng gì cử chỉ vừa rồi nhưng cử chỉ ấy dường như đã lay động điều gì đó sâu thẳm trong tâm hồn nàng.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Binh kĩ (thượng)

Phi Nhi xách giỏ tre, mở cửa nhẹ nhàng đi vào thư phòng, nàng mở giỏ lấy một li trà còn bốc khói thay li trà nguội trên bàn. Tiêu Phong đang tập trung đọc một tờ sổ nên không chú ý tới hành động của Phi Nhi. Theo thói quen, chàng cầm lấy li trà đưa lên miệng. Phi Nhi sợ chàng bị phỏng vội nói:

- Tướng quân, trà mới đổ coi chừng nóng.

Lúc này Tiêu Phong mới chú ý tới Phi Nhi nhưng chàng vẫn không ngẩng đầu lên nhìn nàng, nói:

- Cảm ơn nàng.

Tiêu Phong nâng li trà lên nhẹ nhàng thổi cho bớt nóng rồi uống một ngụm.

- Tiểu nữ có thể giúp gì được cho ngài không?

Phi Nhi hỏi.

Tiêu Phong im lặng đặt li trà xuống bàn, sau khi đã xem hết tờ sổ mới nói:

- Nàng có thể giúp ta phân loại các tờ sổ trên bàn.

Phi Nhi gật đầu, bắt đầu làm việc. Nàng gom các tờ sổ kêu gọi triều đình cứu thủy đề thành một chồng, cứu đói thành một chồng, còn những vụ kiện cáo tham quan hối lộ thành một chồng. Các tờ có đóng dấu khẩn cấp nàng để ở bên trên.

Phi Nhi làm việc rất nhanh, nhaoáng một cái nàng đã phân loại các tờ sổ xong, sau đó không biết làm gì nữa, nàng đứng nhìn Tiêu Phong. Phi Nhi nghĩ đến lời Hiếu Quân nói với nàng trước khi nàng mang trà vào phòng sách này cho chàng. Hiếu Quân nói từ sau khi Thuận Trị băng hà, Hiếu Trang khóc nhiều nên mắt bị mờ, Ngao Bái thì trừ những chuyện có liên quan đến quân đội các chuyện khác dường như chẳng thèm đụng tới, cho nên những tờ sổ kêu gọi triều đình cứu thủy, cứu đói, hay những vụ kiện cáo tham quan hối lộ ở khắp nơi trong nước đều chẳng có ai giải quyết. Hơn nữa Ngao Bái cũng muốn dân thấy Khang Hi không giải quyết được chính sự nên không cho các quan phụ Khang Hi giải quyết chính sự. Ở trong triều, Ngao Bái có một ồ thế lực rất lớn, phần đông các quan vì đó mà lung lạc, ai cũng sợ, thấy tấu sớ là hè nhau lẫn tránh. Chỉ có những người như Sách Ni, Trương Đình Ngọc, Tiêu Phong là không sợ đứng ra giúp Khang Hi một tay. Phi Nhi nghĩ tới đây tiếp tục nhìn Tiêu Phong, chàng đã ra sức trong trận chiến Nam lộ Thiên sơn, khi về đến kinh thành lại lao tâm giải quyết chuyện “sa sát tử,” hình như lúc nào chàng cũng phải đảm nhận những việc vất vả như người cầm đèn bão chạy, nhưng chàng tuyệt không than vãn, thái độ đó thật khiến nàng khâm phục.

Nửa canh giờ sau những quyển tấu chương có đóng dấu khẩn cấp đều được Tiêu Phong xem, chàng thở ra một hơi, ngẩng đầu lên nhìn Phi Nhi hỏi:

- Còn tấu chương khẩn cấp nào nữa không?

Phi Nhi do dự một chút, đứng là trên bàn còn một quyển nữa, tấu chương khẩn cấp tám trăm dặm của Tịnh Nam vương Cảnh Kế Mậu nhưng bây giờ đã quá giờ ăn trưa, nàng muốn chàng ra sảnh cùng nàng dùng cơm, và lại nàng cũng có chuyện muốn nói với chàng.

Tiêu Phong chú ý tới gương mặt Phi Nhi có vẻ muốn nói nhưng lại thôi thì hỏi:

- Có chuyện gì, ta đã bỏ qua tờ sổ khẩn cấp nào à?

Phi Nhi lắc đầu:

- Hết rồi.

Tiêu Phong cúi xuống, với tay định lấy một tờ sổ không có đóng dấu khẩn cấp để xem nhưng Phi Nhi nắm tay chàng nói:

- Ngài đã xem sớ mấy canh giờ hay là nghỉ một chút rồi tiếp tục xem?

Tiêu Phong lắc đầu:

- Chiều nay ta có việc đến biệt viện, buổi tối lại phải đi gặp Trương đại nhân nên bây giờ muốn xem cho xong.

- Nhưng ngài chưa ăn trưa.

- Không sao, ta không đói.

Phi Nhi vẫn không buông tay Tiêu Phong ra, lắc đầu nói:

- Không đói cũng phải ăn cho đúng giờ, bằng không sẽ không tốt cho dạ dày. Tiểu nữ biết ngài là một người rất có trách nhiệm với công việc nhưng nếu ngài cứ làm việc liên tục đầu óc sẽ chẳng thể nào tỉnh táo mãi được.

Tiêu Phong suy nghĩ lời Phi Nhi, quả thật, từ sáng tới giờ chàng xem số nhiều nên hai mắt mỏi nhừ, lúc chàng xem đến tờ số cuối cùng có đóng dấu khảm cấp các con chữ như nhảy múa trên trang giấy trong tay chàng.

Tiêu Phong gạt đầu:

- Được rồi, ta nghe theo nàng, đúng là ta có cố gắng cách mấy cũng không thể nào tập trung được nữa. Nàng đã ăn trưa rồi hay chưa? Nếu chưa thì ra sảnh cùng ăn.

Phi Nhi buông tay Tiêu Phong ra nói:

- Tiểu nữ cũng chưa ăn trưa.

- Vậy thì cùng đi.

Tiêu Phong nói, đứng dậy rời khỏi thư phòng.

Phi Nhi chờ Tiêu Phong đi khuất sau cánh cửa thư phòng liền rút tấu chương của Cảnh Kế Mậu mở ra xem, bên trong Cảnh Kế Mậu nói về tình hình chiến sự ở vùng biên giới với Cát Nhĩ Đan, có chuyện đã xảy ra với dân chúng ở hai vùng Hạ Môn và Kim Môn sau khi hai quân đoàn Trương Bạch kỳ và Trương Hồng kỳ đánh bại quân Cát Nhĩ Đan... Phi Nhi nghĩ bụng lần này vạn nhất Tiêu Phong từ một vị tướng hiển hách bị sa vào cảnh tình thế nguy ngập rồi, đáng lẽ nàng phải vui mừng nhưng sao một ý nghĩ không vui thoáng hiện trong đầu nàng? Phi Nhi lắc đầu, trưa nay nàng làm sao thế này? Sao lại lo lắng cho người đàn ông này?

Phi Nhi trả tờ số lại chỗ cũ rồi theo Tiêu Phong ra sảnh dùng cơm.

Hai người ngồi vào bàn ăn, trên bàn ngoài các món ăn còn có một đĩa bánh Quế hoa. Tiêu Phong ngạc nhiên nhìn đĩa bánh Quế hoa. Phi Nhi thấy Tiêu Phong chớp chớp đôi mắt làm cho nữ nhân như mê như mẩn bèn cười nói:

- Là do tiểu nữ làm, đồ ăn bên ngoài không mấy hợp vệ sinh. Tiểu nữ nghe mấy ngày nay nàng ấy không chịu ăn cơm nên làm loại bánh này cho nàng ấy ăn.

Tiêu Phong nói:

- Cảm ơn nàng.

Phi Nhi lại mỉm cười và cầm đũa lên gấp thức ăn vào chén cho Tiêu Phong. Tiêu Phong thấy bàn tay Phi Nhi hơi run, hỏi:

- Nàng không khỏe à?

Phi Nhi gạt đầu:

- Tiểu nữ không phải dân Hàng Châu nên phải mất khá nhiều thời gian mới có thể làm xong bánh Quế hoa, trời lạnh, mười đầu ngón tay ngâm lâu trong nước nên bị nứt nẻ một chút thôi, không có sao. Tiểu nữ cũng có ngâm yến để hầm canh cho ngài ăn nhưng chiều nay mới xong. Hôm qua tiểu nữ nghe Tam Bảo ca ca kể chuyện của ngài và nữ thần y, năm đó, nàng ấy ngoài trị thương cho ngài hằng ngày còn nấu canh yến tẩm bổ cho ngài, tiểu nữ muốn làm lại hương vị mà nàng ấy đã làm nhưng không biết có thể làm ra không?

Những lời của Phi Nhi như những mũi kim đâm vào da thịt Tiêu Phong, chàng nhìn đĩa bánh Quế hoa trên bàn, trầm ngâm vài giây nhìn Phi Nhi bảo:

- Bánh Quế hoa và canh yến của nàng chắc chắn ngon.

Phi Nhi nói:

- Nhưng quan trọng là có giống hương vị của nàng ấy không? Tam Bảo ca ca nói từ khi ngài ăn chén canh yến do nàng ấy nấu không ăn một chén canh yến nào khác, vì những chén canh yến khác đều không có hương vị đó, không thấy ngon.

Tiêu Phong tiếp tục bị câu nói của Phi Nhi lay động, chàng nhìn nàng bằng ánh mắt dịu dàng, nói:

- Phi Nhi à, nàng nghe ta nói đây, nàng là nàng, còn nữ thần y là nữ thần y. Vì ta yêu nữ thần y nên bất cứ món gì nàng ấy làm cho ta ăn ta cũng đều thấy ngon. Sau này nàng cũng sẽ tìm được một nam nhân nghĩ nàng là người nấu ăn ngon nhất trên đời, cho nên nàng không cần học theo nàng ấy, nàng hãy là chính mình vì nàng cũng có những điều tốt mà nàng ấy không có.

Phi Nhi gật đầu:

- Tiểu nữ biết nhưng trước khi chuyện tình cảm của ngài và nàng ấy có tiến triển tiểu nữ muốn thay thế nàng ấy ở bên cạnh chăm sóc ngài, để mỗi ngày ngài có thể nhìn tiểu nữ mà nghĩ đến nàng ấy.

Tiêu Phong càng nghe Phi Nhi nói tâm hồn chàng càng xốn xang ray rứt.

- Như vậy không công bằng với nàng.

Chàng lắc đầu.

Phi Nhi cũng lắc đầu:

- Tiểu nữ không sợ thiệt thòi.

Ánh mắt Tiêu Phong vẫn nhìn Phi Nhi dịu dàng, chứa đầy tình cảm, chàng nói bằng giọng ôn tồn:

- Nàng không nên làm người thay thế, ta sẽ không để nàng trở thành người thay thế. Vì bất kỳ người nào cũng xứng đáng để có một tình yêu đúng nghĩa, không phải trở thành một cái bóng phảng phất của người khác, được trao những kỷ niệm của người khác, lời nói dành cho người khác. Hơn nữa hiện tại nàng ấy không hề biết tình cảm của ta, chẳng những thế còn rất oán hận ta...

Tiêu Phong nói tới đây lòng chàng trầm xuống, đau quặn một chút rồi chàng nhìn Phi Nhi tiếp:

- Cho nên chuyện tình cảm giữa hai người chúng tôi trong thời gian ngắn sẽ chẳng thể nào phát triển được, nhưng ta vẫn quyết định chờ, và cũng vì vậy ta không muốn nàng trở thành người thay thế, luẩn quẩn mãi trong chuỗi ngày ta chờ đợi nàng ấy vì tuổi thanh xuân của nữ nhân có hạn, nàng không thể lãng phí thời gian, hãy đi tìm người mang lại hạnh phúc cho nàng.

Tiêu Phong nói xong thấy Phi Nhi ngây người nhìn chàng. Chàng cũng nhìn lại nàng. Nàng đẹp biết bao, trẻ trung biết bao. Đôi mắt long lanh như nước ấy, vẻ dịu dàng như mộng ấy. Tiếc là chàng không yêu nàng, như vậy hà tất nàng muốn chôn tuổi xuân làm gì?

Phi Nhi im lặng nhìn Tiêu Phong một chút nói:

- Mối tình sâu nặng của ngài dành cho nữ thần y thật khiến người ta cảm động.

Phi Nhi nói đoạn, gật đầu nói thêm:

- Được rồi, tiểu nữ sẽ nghe theo ngài, tiểu nữ sẽ nấu canh yến theo hương vị mà tiểu nữ thấy ngon nhưng nói trước tiểu nữ đến từ Tứ Xuyên cho nên canh yến của tiểu nữ sẽ có hương vị cay.

Tiêu Phong mỉm cười gật đầu, nhưng tim chàng không ngăn nổi đập mạnh, từ trước tới giờ chàng chưa ăn qua canh yến cay bao giờ, thông thường người ta hay chưng tổ yến với trứng sữa, đường phèn, nấu chè yến bổ dưỡng, ngọt mát.

- Dùng cơm nào.

Tiêu Phong nói, cầm chén đưa lên. Phi Nhi cũng cầm chén đưa lên nhưng nàng chợt nhớ đến tờ sớ của Cảnh Kế Mậu, đặt chén đưa xuống bàn nhìn Tiêu Phong nói:

- Tiểu nữ có một thắc mắc, nhưng... lại sợ ngài mắng tiểu nữ nhiều chuyện.

Tiêu Phong thấy Phi Nhi ấp úng, gật đầu dễ dãi:

- Nàng cứ hỏi nếu biết ta sẽ trả lời.

Phi Nhi nói:

- Ngài yêu nữ thần y nhiều như vậy sẽ làm mọi việc cho nàng ấy chẳng?

Tiêu Phong lại gật đầu, Phi Nhi nói:

- Vậy ngộ nhờ nàng ấy không thích ngài làm quan thì sao?

Tiêu Phong không cần suy nghĩ đáp:

- Ta sẽ từ quan.

- Đơn giản vậy ư?

- Ừ.

- Nhưng ngài không thấy tiếc sự nghiệp đang đến hồi đỉnh điểm của ngài ư?

Tiêu Phong lắc đầu, chàng vốn không phải người của quan trường, cũng không thích ở kinh thành.

Phi Nhi thấy Tiêu Phong dễ dãi lắc đầu, ngạc nhiên nhìn chàng một chút rồi nói lên dòng suy nghĩ trong đầu nàng:

- Vậy sao ngài không đưa nàng ấy rời kinh thành? Nàng ấy vốn không hề muốn đến nơi này, hai người có thể dắt nhau đi tìm bầu trời riêng của hai người.

Câu hỏi của Phi Nhi khiến Tiêu Phong cảm thấy buồn cười, nữ thần y làm gì chịu theo chàng? Mỗi lần nữ thần y gặp chàng đều không nhìn mặt chàng, chàng biết nữ thần y hận chàng ghét chàng. Thế nhưng Tiêu Phong không nói ra những suy nghĩ trong đầu, chàng nhìn Phi Nhi nén tiếng cười trả lời:

- Nếu nàng ấy muốn rời đi ta đương nhiên sẽ từ quan đưa nàng ấy đi. Nàng ấy muốn ngao du ta sẽ dẫn nàng ấy Nam xuống Tô Châu Bắc lên Thiên Sơn, đi khắp sơn viên hải đảo, thành thị lầu các, chân trời góc biển, khắp mọi nơi trong thiên hạ này.

Phi Nhi nghe câu trả lời của Tiêu Phong trong lòng nàng chợt dâng lên một ý... Nàng đưa mắt nhìn đĩa bánh Quế hoa trên bàn, một lát nữa nàng sẽ mang nó đi gặp nữ thần y, nói chuyện với nữ thần y...

Tờ sớ của Cảnh Kế Mậu không còn ám ảnh Phi Nhi. Bất quá... Nàng nghĩ nếu như Ngao Bái có dẫn quân vào kinh thành thì tới chừng đó có lẽ chàng và nữ thần y cũng đã đi xa rồi, và ngộ nhờ Ngao Bái có ý muốn truy sát hai người thì bốn bề rộng lớn chẳng lẽ không có nơi nào cho hai người nấu thân?

Phi Nhi nghĩ tới đây, vui vẻ cầm chén dưa lên. Tiêu Phong không nghe Phi Nhi hỏi chàng thêm điều gì nữa cũng bắt đầu gấp thức ăn, nhưng chàng chưa kịp ăn, Lôi Kiến Minh dẫn một bà lão mặc một bộ y phục bằng sa nâu đi vào sảnh.

Bà lão bước lại gần Tiêu Phong nhún chân hành lễ nói:

- Xin thứ lỗi nô tì quấy rầy tướng quân dùng bữa nhưng thái hoàng thái hậu mời ngài vào sớ quân cơ có chuyện gấp.

Thật sự Tô ma ma khỏi cần phải nói Hiếu Trang mời chàng vào cung có chuyện gấp, Tiêu Phong làm việc trong cung nhiều năm, chỉ cần thấy đích thân Tô ma ma đến phủ triệu kiến là chàng biết Hiếu Trang có việc cấp bách. Tiêu Phong bèn đặt chén dưa xuống bàn, mời Tô ma ma ra hậu sảnh dùng trà rồi chàng đứng dậy đi ra hậu viên thay đồ.

Phi Nhi theo Tiêu Phong vào phòng ngủ của chàng giúp chàng khoác áo quan, bẻ cổ áo, thắt đai lưng, đội mũ ô-sa... Sau khi Tiêu Phong vận triều phục xong chàng đi khỏi hậu viên. Phi Nhi đứng trong phòng ngủ của Tiêu Phong nhìn tấm bình phong có vẽ mây đóa Thiên sơn tuyết liên. Càng nhìn mây đóa hoa, trong lòng nàng càng xôn xang.

Phi Nhi lắc mạnh đầu, nàng cố xua đuổi những quấy nhiễu trong lòng nhưng khuôn mặt của Tiêu Phong như càng lúc càng hiện rõ ra trên tấm bình phong dựng ở cuối giường chàng. Phi Nhi không thể phủ nhận một điều, Tiêu Phong đẹp trai lôi cuốn, nổi bật giữa đám đông người.

Nàng thích cái vẻ quyết không để nữ nhân chinh phục của chàng, cái thái độ phớt tỉnh của chàng đối với các cô gái trong sân chùa và với ngay cả nàng khi hai người ở trong căn phòng trọ. Nàng thích cái nhìn lạnh nhạt đó của chàng đối với nữ nhân, thích đến mê hoặc như hai thỏi nam châm. Tề Nhĩ Ha Lăng, tận cùng trong trái tim của Phi Nhi như phát ra tiếng gọi. Cái tên mà lúc nào cũng lảng vảng trong đầu nàng, không làm sao xóa được. Ngay cả trong giây phút nào nàng cũng nhớ tới.

Trước khi vào phủ Viễn, nàng cứ nghĩ chàng phải hống hách lắm, khó ưa lắm. Nhưng thật là một bất ngờ. Trái với sự tiên đoán của nàng, chàng lại là một người vô cùng dễ gần, đối với tình yêu trước sau như nhất đã làm nàng trải qua từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

Thêm vào đó, những lời chàng nói với nàng trong sảnh đã khiến nàng cảm động không ngớt. Chàng bảo nếu như nàng trở thành là một phương án dự phòng trong tình yêu, chấp nhận đứng sau, nàng mãi mãi sẽ chẳng được bắt đầu. Bởi nếu chỉ là trạm dừng mỗi khi chàng cần đến, nàng sẽ không thể nào đứng trước mặt chàng với một cơ hội công bằng như bao người khác. Bởi nếu nàng đồng ý với sự lưng chừng, cuộc tình này, xúc cảm này của nàng, vẫn chỉ là một thứ chênh vênh mơ hồ.

Phi Nhi mỉm cười một mình, thật sự nàng thừa hiểu những gì chàng đã nói với nàng, nàng đương nhiên cũng không muốn biến mình thành một nơi để một người đàn ông tìm quên, khi buồn thì đến, khi sầu thì ghé qua, những lúc hạnh phúc, nàng chẳng thể cùng chàng nằm trải. Nàng không muốn là bến đỗ khi chàng không tìm thấy ánh mắt nào đó, không muốn là vật dùng để lấp đầy những khoảng trống từ ai kia...

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Binh khởi (hạ)

Lại nói đến Tiêu Phong, sau khi chàng mặc vội quan phục rồi theo Tô ma ma vào sở quân cơ.

Cỗ xe đồ ở trước Thần Võ môn, Tô ma ma chưa lấy lệnh bài ra bọn thị vệ canh giữ Thần Võ môn đã mở hai cánh cổng cho hai người vào cung. Bởi bọn chúng đều biết Tiêu Phong là một sùng thần của thiên tử, quyền nghiêng ngửa trong triều, nếu nói về số lượng nhân mã mà chàng nắm trong tay so với Ngao Bái không hề kém cạnh.

Tô ma ma và Tiêu Phong xuống xe đi hướng Dưỡng Tâm điện - nơi làm việc của bộ quân cơ thời bấy giờ, hai người vào điện, lại tiếp tục đi đến một căn phòng nằm phía tây điện. Từ đằng xa Tiêu Phong đã nhìn thấy có hai người đang quỳ trước cửa phòng này, đến gần thì thấy đó chính là hai thuộc hạ của chàng: Tạ Đồ Hãn là tướng lĩnh Tương Bạch kỳ và Mục Nhĩ Trại là tướng lĩnh Tương Hồng kỳ. Tạ Đồ Hãn và Mục Nhĩ Trại thấy Tiêu Phong đến, cúi rạp đất, không nói lời nào.

Tiêu Phong còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra với hai người tướng của chàng, Tô ma ma mở cửa phòng nói:

- Mời tướng quân.

Tiêu Phong vào phòng, Tô ma ma cũng theo vào. Trong phòng im lặng như tờ, Hiếu Trang đang ngồi sau một cái bàn bên dưới tấm bảng có ghi hai câu đối “Bảo thái thường khâm nhuộc, điều nguyên ích mậu tai.” Trên bàn của Hiếu Trang có đặt một cái thùng gỗ và một xấp giấy. Tô ma ma đi đến đứng phía sau Hiếu Trang. Bấy giờ trong phòng cũng có tam mệnh đại thần, ngoài ra còn có thêm Khang Nạp, Nhạc Chung Kỳ, cha con họ Sách, Mã Tề, Vương Diệm, Trương Đình Ngọc, Ngạch Nhĩ Thái và Long Khoa Đa. Các quan chia làm hai hàng đứng trước mặt Hiếu Trang.

Tiêu Phong bước đến đứng giữa các quan, quỳ xuống làm lễ tham bái Hiếu Trang, nói:

- Tham kiến thái hoàng thái hậu.

- Khanh đứng lên đi.

- Tạ thái hoàng thái hậu.

Hiếu Trang chờ cho Tiêu Phong đứng lên, chỉ vào thùng gỗ nói:

- Hai đoàn quân Tương Bạch kỳ và Tương Hồng kỳ do Tạ tướng quân và Mục tướng quân chỉ huy đã đánh bại quân đoàn của Khách Hi Khách ở Ô Lan Bố Thông. Đây là đầu Khách Hi Khách. Cát Nhĩ Đan mất Khách Hi Khách, tạm thời trong khoảng thời gian tới sẽ không mang quân gây hấn đường biên giới.

Tiêu Phong đứng ở giữa các quan nhìn chòm tóc của Khách Hi Khách nhô lên trong thùng gỗ mà lòng chàng không mấy vui, chàng không ngừng nghĩ đến hai người tướng của mình đang quỳ ngoài sân. Lại nữa, lúc này Hiếu Trang nói về “thắng lợi lớn” ở chiến trường Ô Lan Bố Thông, Tiêu Phong để ý thấy bà không hề tỏ ra vui mừng, mà còn khe khẽ lắc đầu, dường như bà phải ngậm miếng trâm đắng mà nhai.

Tiêu Phong còn đang lo nghĩ không biết chuyện gì đã xảy ra trong trận đánh Ô Lan Bố Thông, Hiếu Trang nhìn chàng thờ dài tiếp tục nói:

- Nhưng có một chuyện đáng buồn xảy ra trong trận chiến lần này, bách tính của hai nước ở vùng biên giới đã bị tàn sát bởi binh sĩ Tương Bạch kỳ và Tương Hồng kỳ, số người chết lên tới hai ngàn người, phần đông đều là phụ nữ và trẻ con. Cách họ bị giết rất dã man, phụ nữ trước khi chết đều trở thành công cụ mua vui, vũ nhục cho binh sĩ. Tạ Đồ Hãn, Mục Nhĩ Trại đều là tướng dưới quyền khanh, khanh nghĩ phải trị tội họ và hai quân đoàn Tương Bạch kỳ, Tương Hồng kỳ ra sao?

Hiếu Trang dút lời, bên tai Tiêu Phong như có một tiếng sét nổ lớn làm đầu chàng ong ong dữ dội, cả người cũng đờ đẫn như đang trong giấc mộng. Chàng muốn trả lời Hiếu Trang nhưng không làm sao mở miệng nói. Lúc này ở ngoài sân chàng đã lĩnh cảm có chuyện chẳng lành nhưng không ngờ sự việc còn tệ hại hơn chàng tưởng rất nhiều. Bấy lâu chàng cứ nghĩ mình trị quân rất nghiêm, Tạ Đồ Hãn và Mục Nhĩ Trại cũng theo chàng lâu năm sao lại có chuyện hai người này để cho binh sĩ sát hại dân?

Hiếu Trang chờ một chút không nghe Tiêu Phong trả lời câu hỏi của mình, đứng dậy nói:

- Ai gia hy vọng khanh tìm ra cách xử lý ổn thỏa vụ việc lần này, sáng mai trong lúc thượng triều hãy bẩm với ai gia và các vị đại thần.

Hiếu Trang dút lời khẽ vẩy ống tay áo bảo Tô ma ma hồi cung.

- Cung tiễn thái hoàng thái hậu hồi cung.

Các quan quỳ xuống đồng thanh hô.

Tiêu Phong cũng quỳ vòng tay vái từ biệt Hiếu Trang.

Sau khi Hiếu Trang và Tô ma ma rời đi, ngoài Tiêu Phong các quan đều lục tục đứng lên. Sách Ngạch Đồ thấy Tiêu Phong vẫn còn quỳ bèn bước lại gần Tiêu Phong cúi xuống nắm lấy cánh tay hảo bằng hữu kéo đứng lên. Sách Ngạch Đồ nhìn bộ dạng thảm hại của hảo bằng hữu chàng, sắc mặt xám ngoét như một cái xác chết làm cho toàn thân chàng cũng cảm thấy bái hoại. Chợt, Sách Ngạch Đồ nghĩ ra một việc, đổi tia nhìn từ Tiêu Phong sang tam mệnh đại thần. Sách Ngạch Đồ chau mày khi thấy Ngao Bái, Át Tắt Long và Tô Khắc Táp Cáp nhìn nhau mỉm cười. Sách Ngạch Đồ lại tiếp tục cảm thấy một luồng máu nóng chạy khắp cơ thể khi Tô Khắc Táp Cáp bước lại đối diện Tiêu Phong nói:

- Thế nào hở phủ Viễn tướng quân? Ngài đã nghĩ ra cách gì để xử lý hai người tướng và hai đoàn quân của ngài chưa? Lần này người của ngài gây ra lỗi tày trời, làm cho bao nhiêu người vợ phải lìa chồng, con mất cha, nhà cửa tan nát khiến sinh linh đồ thần.

Tiêu Phong không trả lời Tô Khắc Táp Cáp, toàn thân chàng vẫn còn đang cứng đờ như một khúc gỗ, từ ngữ vào lúc này cũng bay tứ tán đầu mắt cả.

Tô Khắc Táp Cáp nhìn Tiêu Phong nhếch môi khinh thị rồi đánh mắt sang Sách Ngạch Đồ. Sách Ngạch Đồ mấp máy môi nhưng chàng còn chưa kịp nói gì, Át Tất Long bước lại trước mặt chàng và Tiêu Phong nói:

- Nếu lúc trước phủ Viễn tướng quân đây tăng cường kỷ luật và kỷ cương trong quân ngũ thì thảm cảnh này đã không xảy ra.

- Ha ha ha.

Tô Khắc Táp Cáp cười lớn nói:

- Ngài ấy làm gì biết suy nghĩ cho kẻ khác? Ngài ấy ở trong căn phủ rộng lớn như phủ Viễn, cả ngày ăn ngon mặc đẹp, làm sao biết đặt bản thân vào vị trí những người dân khốn khổ để thấy một giây phút hòa bình đáng quý biết nhường nào!

Tiêu Phong vẫn giữ im lặng trước những lời nói của Át Tất Long và Tô Khắc Táp Cáp.

Sách Ni thấy trên trán Tiêu Phong đỏ mồ hôi, biết Tiêu Phong không còn đủ sức lực đối co với Át Tất Long và Tô Khắc Táp Cáp. Sách Ni vốn là một người đã từng trải sự đời, đối với việc này trong lòng ông cũng có đôi chút nghi hoặc, Sách Ni nghĩ đến vụ việc lần này Ngao Bái đương nhiên có đủ lý do để đoạt lấy hai soái phủ Tương Bạch kỳ và Tương Hồng kỳ.

Quả đúng như những gì Sách Ni đang lo ngại, sau khi Tô Khắc Táp Cáp và Át Tất Long nói xong, Ngao Bái lên tiếng nói:

- Phủ Viễn tướng quân, ngài còn suy nghĩ tìm cách biện bạch cho hai người tướng của ngài ư? Theo lão phu, lần này ngài chỉ có nước trao hai soái phủ mà ngài đang giữ cho lão phu.

Ngao Bái nói đoạn bước lại cùng với Át Tất Long và Tô Khắc Táp Cáp vây Tiêu Phong vào giữa. Tiêu Phong vẫn không đếm xỉa đến lời Ngao Bái, cũng không nhìn Ngao Bái, mà chỉ đưa mắt nhìn chăm chú vào chiếc thùng gỗ, trong đầu chàng không ngừng hiện lên hình ảnh hai ngàn người dân vô tội bị quân sĩ của chàng giết sạch, cảnh binh đao lửa cháy, người vô tội chết đầy rẫy...

Tô Khắc Táp Cáp thấy sắc mặt Tiêu Phong xám ngoét, nhìn xuống lại thấy Tiêu Phong đang cố giữ cho hai tay không run lên bần bật vì con tức giận, tiếp tục phát ra một tràng cười lớn.

Khang Nạp nghe tiếng cười chói tai của Tô Khắc Táp Cáp, tức quá cả người run lên. Lại nữa, Khang Nạp nhìn đôi gò má béo nung núc của Tô Khắc Táp Cáp, hai khối thịt không ngừng dịch chuyển, Khang Nạp muốn lấy ngay cái thùng gỗ đập cho họ Tô một trận.

Nhạc Chung Kỳ cũng trợn mắt nhìn Tô Khắc Táp Cáp, cắn chặt răng ức chế, chực nói gì đó nhưng lại thôi, chực nói lại thôi, mấy lần liền, cuối cùng cúi đầu, chẳng nói chẳng rằng.

Át Tất Long thấy sau khi Ngao Bái nói xong rồi mà Tiêu Phong cứ mãi trầm ngâm không chịu trả lời, cười khẩy một tiếng rồi đi lấy một tờ giấy trên bàn của Hiếu Trang mang lại vẩy vẩy trước mặt Tiêu Phong nói:

- Lão phu biết Phủ Viễn tướng quân ngài vẫn còn bán tín bán nghi nhưng ngài cứ việc đọc lá thư này, đây là thư của một bách tính ở vùng biên giới gửi cho tri huyện nội mông. Mà cần gì phải đọc thư, lúc này hai người tướng của ngài cũng đã khai nhận trước mặt thái hoàng thái hậu và mọi người ở đây rằng họ đích mắt nhìn thấy binh sĩ Tương Hồng kỳ và Tương Bạch kỳ nổi điên. Bách tính trước khi chết có người bị mổ bụng, xẻo gan, ruột bị moi ra ngoài, trước khi chết hai mắt mở trừng trừng, miệng dính máu vẫn còn mấp máy. Thi thể các cô gái có một số bị cháy đen, số còn lại nằm ngổn ngang áo quần rách nát không một ai nhắm mắt. Những người phụ nữ này không chỉ chết dưới bàn tay giết người của binh sĩ ngài, họ còn bị cưỡng bức và tra tấn trước khi chết. Ngài định xử lý thế nào? Chắc không định bao che cho người của mình?

Át Tất Long dứt lời dúi lá thư vào tay Tiêu Phong. Tiêu Phong từ từ đưa mắt sang nhìn trừng trừng Át Tất Long. Át Tất Long chạm phải tia nhìn đáng hãi của Tiêu Phong, vội lấy lá thư về.

Ngao Bái thấy Át Tất Long bị cú nhìn của Tiêu Phong làm cho kinh sợ đến mặt mày tái nhợt, thầm mắng Át Tất Long vô dụng, rồi lấy chiếc đồng hồ quả quýt ra nhìn giờ, sau đó Ngao Bái lại cẩn thận cất vào người, nói:

- Chuyện của lần này Phủ Viễn tướng quân ngài vốn không có cách nào xử lý ổn thỏa, chẳng những ngài mà ngay cả Gia Cát Lượng nếu mà đội mồ sống dậy cũng không thể cứu vãn. Chỉ bằng ngài làm theo lời của lão phu vừa rồi để lão phu thay ngài chỉnh đốn kỷ cương trong quân đội. Vậy nhé, lão phu còn có việc phải lui trước, hẹn gặp ngài và cặp soái phủ của ngài vào buổi chiều sáng mai, cáo từ!

Ngao Bái dứt lời đi một mạch ra khỏi phòng, đi luôn ra khỏi sở quân cơ, Át Tất Long và Tô Khắc Táp Cáp tất nhiên cũng cùng đi.

Ba người vừa ra khỏi sở quân cơ, Ngao Bái cười khà khà nói:

- Ngài mai sẽ là ngày vui vẻ nhất trong cuộc đời lão phu, lão phu sẽ mở to mắt xem cái bộ mặt thê thảm của Tế Nhĩ Hả Lăng trong buổi chiều sáng mai.

Tô Khắc Táp Cáp đi bên phải Ngao Bái hạ giọng nói:

- Toa thuốc đó thật lợi hại, chỉ với một chút xiu bỏ vào trong nước đã có thể làm bọn lính Tương Hồng kỳ, Tương Bạch kỳ nổi thú tánh.

Át Tất Long đi bên trái Ngao Bái cũng hạ giọng nói:

- Vậy mà Ngao đại nhân ông cũng nghĩ ra được, mưu kế này của ông thật khiến tôi tâm phục khẩu phục.

Tô Khắc Táp Cáp cười khanh khách nói:

- Đúng là đề trị Tề Nhĩ Ha Lăng, Ngao đại nhân ông đã phải mất rất nhiều tâm tư?

Ngao Bái gật đầu thay câu trả lời. Tô Khắc Táp Cáp cũng khẽ gật đầu, chậm rãi đi từng bước rồi nói tiếp:

- Nếu hôm đó Tạ Đồ Hãn, Mục Nhĩ Trại cũng ăn trúng loại thuốc đó, hai đứa đã không thể đi tìm Cảnh Kế Mậu nhờ Cảnh Kế Mậu dẫn quân đến can thiệp.

Nét cười trên mặt Ngao Bái chợt biến mất khi nghĩ đến Cảnh Kế Mậu có giao tình với Tiêu Phong, nhưng ngay sau đó Ngao Bái nhớ lại về thảm bại của Tiêu Phong ở sở quân cơ, tiếp tục cười nói:

- Không hề gì, tên họ Cảnh không đáng để chúng ta tốn tâm tư. Chỉ cần chúng ta đoạt được binh quyền từ tay Tề Nhĩ Ha Lăng coi như đã đạt được gần hết giang san.

Tô Khắc Táp Cáp gật đầu nói:

- Đúng là lần này Tề Nhĩ Ha Lăng bị chúng ta chơi một vỏ đầu khiến cho bộ điệu bình thần vô vi thường ngày của hắn không cánh mà bay.

Ngao Bái tiếp tục mỉm cười, nhưng Át Tất Long không cười, hơn nữa còn lắc đầu nói:

- Tôi không nghĩ hắn mất hết mọi nhuệ khí, lúc này ở trong sở quân cơ ánh mắt của hắn nhìn tôi khiến cho tôi nghĩ cái đầu hắn vẫn còn sắc sảo lắm. Con người này lòng dạ thâm hiểm vô lường được, tôi sợ hắn sẽ lại nghĩ ra một chiêu nào đó...

Át Tất Long chưa nói hết lời, Tô Khắc Táp Cáp xua tay ngăn lại, nói:

- Bây giờ hắn chỉ còn mỗi một Chính Bạch kỳ sẽ không làm gì chúng ta được.

Át Tất Long định đáp lời Tô Khắc Táp Cáp, thì Ngao Bái bỗng nhiên trở nên giận dữ, mày chau lại, gân xanh trên cổ nổi lên, gằn giọng nói:

- Tề Nhĩ Ha Lăng cứ tưởng sau khi hắn tìm được nữ thần y và giải quyết được chuyện “sa sát tử” rồi thì tên nhóc Khang Hi sẽ có thể tiếp tục làm vua. Thật nực cười! Cho dù đôi mắt Khang Hi có lành lại và lão phu không quá nhiều được kinh tế kinh thành ta cũng sẽ nắm lấy quân đội, lần này với một kỳ ít ỏi còn lại ta xem hắn có thể bảo vệ tên vua con được bao lâu?

Át Tất Long đã đi theo Ngao Bái nhiều năm, biết rất rõ ràng lời nói của Ngao Bái trầm thấp bao nhiêu thì cá tính thâm trầm, khắc bạc của Ngao Bái sẽ càng bộc lộ ra ghê gớm bấy nhiêu. Vì thế Át Tất Long không đề cao “phe địch” nữa, vội vàng chấp tay nói:

- Đúng là lần này hắn mất Tạ Đồ Hãn và Mục Nhĩ Trại chẳng khác nào mất hai cánh tay, hai tên đó là tướng tài rất giỏi điều quân.

Ngao Bái vẫn còn chau mày, nhưng rồi nghĩ đến cánh sáng mai bên Chính Hoàng kỳ lại gia tăng quân số, tiếp tục mỉm cười.

Lại nói tiếp chuyện trong sở quân cơ, sau khi tam mệnh đại thần bỏ đi, chỉ còn lại những người thuộc phe đảng của mình, Khang Nạp quát lên:

- Gọi Tạ Đồ Hãn, Mục Nhĩ Trại vào đây!

Nhạc Chung Kỳ lúi lệ phong hành, lập tức đi ra ngoài. Không đầy một phút sau Tạ Đồ Hãn, Mục Nhĩ Trại theo Nhạc Chung Kỳ vào phòng. Họ Tạ họ Mục quỳ sụp xuống dưới chân Tiêu Phong. Khang Nạp chỉ vào hai người hét lên:

- Khi gia nhập binh đoàn chúng tôi, các người thừa biết binh kị của chúng tôi! Lại nữa, chúng tôi cũng đã năm lần bảy lượt căn dặn các người mỗi lần đi chinh phạt các bộ tộc phải coi chừng thuộc hạ, hai người lại bỏ ngoài tai!

Tạ Đồ Hãn, Mục Nhĩ Trại cúi đầu không nói gì.

Trong ánh mắt Khang Nạp thoáng qua một ánh thương hại, nhưng vẫn lạnh lùng tiếp:

- Tạ Đồ Hãn, Mục Nhĩ Trại! Hai người trả lời ta! Trong thư tình báo nói là do hai người dung túng thuộc hạ, phải chăng?

Tạ Đồ Hãn, Mục Nhĩ Trại một mực giả câm. Khang Nạp lại nói:

- Trước khi đại quân xuất trận, Phủ Viễn tướng quân đã có nhờ ta viết thư căn dặn các người. Các người không đọc qua lá thư đó à? Hay đã đọc qua

nhưng vẫn cố ý không nghe theo lời dặn dò? Hai người không quản lý thuộc hạ cho chặt chẽ, để chúng gây ra những chuyện thất đức, dùng quân hiệu của chúng tôi đi hăm hiếp phụ nữ, giết trẻ em và người lớn tuổi, mất hết nhân tính, thử hỏi mai này làm sao chúng tôi có thể giúp hoàng thượng thống nhất thiên hạ? Chúng tôi giữ những người tướng như các người lại có ích gì?

Tạ Đồ Hãn, Mục Nhĩ Trại biết không thể tiếp tục làm thịnh nữa, hai người cùng nhìn lên Tiêu Phong. Tạ Đồ Hãn nói:

- Mạt tướng không biết tại sao hôm đó lại không điều khiển được quân ngũ. Mạt tướng thật vô dụng, vạn lần có tội, xin tướng quân giáng tội.

Mục Nhĩ Trại cũng nhìn Tiêu Phong nói:

- Đều là lỗi của mạt tướng, mạt tướng không quản được thuộc hạ, tội đáng muôn chết, xin được nhận hình phạt nặng nhất.

Khang Nạp lắc đầu thờ hất ra nói:

- Chúng tôi chỉ có một yêu cầu là muốn những kẻ dưới quyền chúng tôi bảo vệ dân, các người lại để cho binh lính tàn sát dân, trong một đêm sát hại hai ngàn người không một tác sát trong tay.

Khang Nạp nói rồi quay sang Vương Diệm hỏi:

- Vương đại nhân, ngài hãy nói cho hai người họ nghe theo luật lệ trong quân đội chúng ta hai người họ và binh sĩ dưới quyền phải bị xử sao?

Khang Nạp hỏi Vương Diệm một câu rất khó trả lời, đương nhiên Vương Diệm ăm ừ không trả lời. Khang Nạp lại quay sang Ngạch Nhĩ Thái nhưng Ngạch Nhĩ Thái cũng tỏ ra dè dặt.

Khang Nạp hết nhìn Vương Diệm tới nhìn Ngạch Nhĩ Thái, thờ phì một tiếng, rồi nhìn xuống Mục Nhĩ Trại và Tạ Đồ Hãn lạnh lùng nói:

- Không ai chịu nói vậy để bỗn vương gia đích miệng nói, tội của hai người và binh sĩ dưới quyền dự theo bộ hình của quân đoàn chúng ta đáng phải bị mang ra pháp trường trăm thủ!

Khang Nạp nói xong, Long Khoa Đa nhìn Khang Nạp lạc giọng nói:

- Vương gia! Ngài chớ quên lần này đánh dẹp được Khách Hi Khách hoàn toàn là nhờ công lao của hai vị tướng quân!

Mã Tề có giao tình với Tạ Đồ Hãn từ trước khi nhậm chức đến kinh thành làm quan, cũng ôm quyền mà nói như Long Khoa Đa:

- Hạ quan cũng nghĩ chúng ta nên niệm tình hai vị tướng lãnh đã khổ công dẹp loạn Cát Nhĩ Đan, xóa bỏ những tội ác của họ và binh sĩ họ!

Khang Nạp nhìn Long Khoa Đa và Mã Tề, mấp máy môi định nói gì đó nhưng Sách Ngạch Đồ không để Khang Nạp lên tiếng phản bác họ Long và họ Mã, lật đặt nói:

- Hạ quan cũng nghĩ hai vị tướng lãnh và binh sĩ của họ đều đã theo chúng ta lâu năm, có thể giơ cao đánh khẽ, miễn họ tội tử!

Sách Ni cũng đứng ra nói như Sách Ngạch Đồ:

- Lão phu cũng nghĩ chúng ta có thể tịch thu toàn bộ gia sản của hai vị tướng lãnh, coi như là trừng phạt họ, rồi sau đó cho họ cơ hội sửa đổi, làm lại từ đầu.

Vương Diệm và Ngạch Nhĩ Thái cũng không muốn Tạ Đồ Hãn và Mục Nhĩ Trại bị mang ra pháp trường chấp pháp, đồng thanh nói:

- Hạ quan cũng nghĩ như vậy!

Khang Nạp nghe mọi người xin tội cho Tạ Đồ Hãn và Mục Nhĩ Trại, không cho là đúng, nhìn mọi người bẻ lại:

- Các người xin cho hai người bọn họ và binh sĩ bọn họ được sống, được làm lại từ đầu, thế thì ai cho những người đã chết cơ hội được sống, được làm lại từ đầu?

Khang Nạp hỏi các quan một câu có tình có lý khiến cho mọi người cứng họng, dờ lờ. Bầu không khí trong sở quân cơ im lặng đến đáng sợ.

Khang Nạp hỏi các quan xong cũng không nói gì thêm nữa, cùng các quan chờ nghe Tiêu Phong mở miệng quyết định tánh mạng của Mục Nhĩ Trại và Tạ Đồ Hãn nhưng Tiêu Phong cứ đứng yên như một pho tượng, nhìn đắm đắm vào chiếc thùng gỗ có chứa đầu Khách Hi Khách. Thật sự trong đầu Tiêu Phong đang nghĩ đầu có nằm mơ chàng cũng không tin Tạ Đồ Hãn và Mục Nhĩ Trại là hai kẻ dung túng thuộc hạ giết hại bách tính. Sách Ngạch Đồ nói phải, hai người đó đã theo chàng lâu năm, cách họ trị quân chàng hiểu rõ hơn ai. Bên trong nhất định có ẩn tình nhưng chàng không biết phải bắt đầu điều tra thế nào? Song, Khang Nạp nói cũng không phải không có lý, cho dù có điều tra ra được chân tướng thì mọi chuyện cũng đã trễ, những người đã chết không thể nào sống dậy. Tạ Đồ Hãn, Mục Nhĩ Trại vẫn đáng phải bị trừng phạt cho sự sơ suất khi đã không giám sát quân đội chặt chẽ, để binh sĩ trúng phải mỵ được hay một loại thuốc làm rối loạn tâm thần nào đó...

Tiêu Phong thấy lòng nặng trĩu, chàng cắn răng, nhìn thùng gỗ có chứa đầu Khách Hi Khách thêm một chút nữa mới hít vào một hơi, cố gắng lấy lại vẻ điềm tĩnh nói:

- Tạ Đồ Hãn, Mục Nhĩ Trại, trận đánh lần này hai người đã phạm lỗi lớn nhất trong binh khí của quân đoàn chúng ta. Vì hai người đánh bại quân Cát Nhĩ Đan nên có thể lấy công chuộc tội, nhưng từ ngày mai, hai người không còn là tướng lĩnh dưới kỳ ta. Sáng mai, ta sẽ mang soái phù Trương Hồng kỳ và Trương Bạch kỳ trao lại thái hoàng thái hậu, người đương nhiên sẽ giao hai kỳ này cho Ngao Bái nắm giữ, các người sẽ trở thành người của bộ quân Chính Hoàng kỳ. Nếu hai người còn có lòng trung với hoàng thượng, với ta, bản tướng hy vọng trong buổi chiều sáng mai trước khi thái hoàng thái hậu giao hai đoàn quân của hai người cho Ngao Bái nắm giữ, hai người xin thái hoàng thái hậu được mang hai đoàn quân làm sát sinh mạng vô tội đó đến hồi cương, ở đó ba năm, trông coi việc lưu đày, coi như là kiểm điểm. Chỉ có như vậy ba năm tới Ngao Bái mới không thể sử dụng được hai kỳ của hai người để gây hại đến hoàng thượng.

Tiêu Phong dứt lời, các quan đều đồng loạt nhìn chàng như một vật lạ. Mọi người đều không thể ngờ được sau khi Tiêu Phong bị Ngao Bái nhận chìm xuống đáy bể vẫn có thể ngoi lên trả đũa Ngao Bái như vậy. Các quan đều đứng lặng trong giây lát, chẳng ai nói một lời. Khang Nạp mới đầu thì cũng sững người, sau đó bất giác đôi mắt Khang Nạp lóe sáng, nhủ bụng “đây thật là một tài sĩ vô song!” Khang Nạp bèn bước lại vỗ vỗ lên vai Tiêu Phong.

Tạ Đồ Hãn đập đầu nói:

- Mạt tướng cảm tạ tướng quân tha mạng, sáng mai mạt tướng sẽ làm theo lời ngài căn dặn.

Mục Nhĩ Trại cũng đập đầu nói:

- Mạt tướng cũng sẽ làm theo lời vừa rồi của ngài, cho dù có trở thành người của bộ quân nào mạt tướng cũng chỉ tận trung với ngài.

Tiêu Phong gật đầu nói:

- Hai người lui ra đi.

- Dạ!

Tạ Đồ Hãn và Mục Nhĩ Trại đồng thanh nói, sau đó đập đầu bái Tiêu Phong thêm mấy lượt nữa rồi cùng nhau lui ra khỏi phòng.

Nhạc Chung Kỳ nhìn theo Tạ Đồ Hãn và Mục Nhĩ Trại đang nặng nề lê chân ra khỏi sở quân cơ, tặc lưỡi tiếc rẻ nói:

- Phủ Viễn tướng quân à, chẳng lẽ chúng ta không có cách nào có thể giữ lại hai đoàn quân Trương Bạch kỳ và Trương Hồng kỳ?

Tiêu Phong chưa trả lời Nhạc Chung Kỳ, Sách Ni xoa trán thở ra một hơi dài nói:

- Lần này phủ Viễn tướng quân lỡ mang danh là “dụng quân không chuyên lạm vô sát cơ,” không thể không trao quân cho người khác chỉ huy.

Nhạc Chung Kỳ vẫn còn nhìn ra cửa nói:

- Nhưng như vậy thì từ nay chúng ta chỉ còn mỗi đoàn quân Chính Bạch Kỳ.

Sách Ni tiếp tục thở dài, gật đầu:

- Từ lâu lắm rồi, Ngao Bái muốn thu tóm hai đoàn quân Trương Bạch kỳ và Trương Hồng kỳ, bây giờ đã đạt được tâm nguyện đó rồi chỉ là gã phải chờ.

Trương Đình Ngọc vẫn còn không thể tin được rằng phe đảng của mình đã mất đi hai quân đoàn và hai vị tướng đặc lực, run giọng nói:

- Cũng may lần này phủ Viễn tướng quân nghĩ ra được cách bảo Tạ Đồ Hãn và Mục Nhĩ Trại đem quân đi hồi cương, lấy cơ trí quân bất nghiêm, cần phải ở đó kiểm điểm chứ bằng không Ngao Bái sẽ dựa vào bảy kỳ lập tức xua quân đánh chiếm kinh thành.

Ngạch Nhĩ Thái cũng cảm thấy lạnh người, nói:

- Nhưng chúng ta cũng chỉ có thể kéo dài thời gian ba năm, hơn nữa chuyện loạn quân ở biên giới lần này ảnh hưởng nghiêm trọng đến uy tín của phủ Viễn tướng quân.

Câu nói của Ngạch Nhĩ Thái làm cho ai nấy cũng đều đưa mắt nhìn Tiêu Phong ái ngại, Sách Ngạch Đồ nói:

- Hạ quan nhìn sao cũng không thấy lỗi lần này là do binh sĩ dưới quyền Mục tướng quân và Tạ tướng quân gây ra, hạ quan cứ thấy chuyện này nhất định có người đứng phía sau giật dây.

Vương Diêm nghe Sách Ngạch Đồ nói, thấy lóe sáng trong lòng, nói:

- Hạ quan đồng ý với Sách đại nhân, hạ quan cũng thấy cuộc thăm sát lần này nhất định là do bọn binh sĩ đã trúng bùa ngải hay uống phải xuân dược nên mới bị làm cho phát điên.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Trao đổi (thượng)

Chiều đông âm đạm, sương mù giăng mờ mờ, gió đông lạnh lạnh thổi rơi những cụm tuyết trên các cành cây về thêm cảnh thê lương càng thêm thê lương cùng tận. Nữ thần y ngồi trên trường kỷ bên khung cửa sổ đưa mắt nhìn sân, nàng như thấy trong màn sương khung cảnh mờ ảo của Hàng Châu. Nàng đã từng nghe một ai đó nói phải trải qua những ngày mưa mới biết yêu những ngày nắng, đi qua ngày ngược gió mới biết nhớ những lúc bình yên. Bây giờ nhớ lại hai câu nói này, thực đúng với tình cảnh của nàng hiện thời. Từ khi nàng đến kinh thành, một ngày đối với nàng dài thườn thọt như một năm, có đôi lần nàng cũng muốn tìm ai đây bầu bạn nhưng không gặp được người nào đáng tin. Cũng đó đôi lần nàng định tìm cách trốn khỏi căn phủ này nhưng nàng dẹp ngay ý nghĩ điên rồ đó. Dẫu sao thì bây giờ mọi người trong phủ đều mở to mắt nhìn nàng, nếu nàng hành động bồng bột, trốn ra được bên ngoài thì tốt, nhưng cơ hội thành công rất ít, thất bại lại nhiều, đến chừng đó hậu quả khó mà lường được! Nữ thần y còn đang miên man nghĩ ngợi, chợt bên ngoài cửa sổ một con cú từ trong lùm cây vút cánh bay lên, vừa bay vừa kêu. Nàng nghe được, nghĩ nếu mà mình chết đi và biến thành con chim chắc sẽ sung sướng hơn.

Bên ngoài có tiếng bước chân rồi tiếng cửa phòng mở ra, sau đó là giọng Tiểu Thúy vang lên:

- Ôi, sao cô nương lại mở cửa sổ? Cô vẫn còn chưa khỏe hẳn. Hơn nữa bây giờ đang đông bên ngoài gió lớn lắm!

Tiểu Thúy nói đoạn đặt chén cháo lên trường kỷ, giờ tay khép hai cánh cửa sổ.

- Chiều nay tướng quân dặn đầu bếp nấu cháo hạt sen cho cô.

Tiểu Thúy nói, bưng chén cháo lên đưa trước mặt nữ thần y.

Nữ thần y im lặng, đôi mắt nàng như nhìn xuyên qua chén cháo và hai cánh cửa sổ đang khép kín.

Tiểu Thúy nói:

- Cô nương đến từ Hàng Châu phải không? Hạt sen này là hạt sen Tây hồ, được thuyền chở đến kinh thành sáng nay.

Nữ thần y vẫn im lặng, Tiểu Thúy nói:

- Hay là cô nương không thích món này? Cô muốn ăn món gì? Có thể nói với em, em sẽ đi gọi đầu bếp làm ngay.

Nữ thần y không trả lời. Tiểu Thúy nói:

- Mấy bữa nay cô nương bị bệnh bây giờ lại không ăn gì không được đâu.

Tiểu Thúy lặp đi lặp lại đôi ba lần nữa nhưng nữ thần y vẫn không phản ứng, Tiểu Thúy chán nản, còn đang không biết phải tiếp tục nói gì thì bên ngoài có tiếng chân, rồi tiếng gõ cửa, Tiểu Thúy bèn đi mở cửa.

Phi Nhi đứng ngoài hành lang cười nói:

- Ta theo lời tướng quân mang bánh đến cho cô ấy.

Tiểu Thúy tránh sang một bên cho Phi Nhi vào phòng. Phi Nhi mang giỏ bánh vào đặt lên bàn, Tiểu Thúy đóng cửa phòng lại rồi bước lại gần Phi Nhi nhỏ giọng than:

- Cô ấy không chịu ăn cháo hạt sen, hy vọng cô ấy sẽ ăn bánh Quế hoa.

Phi Nhi lấy đĩa bánh ra khỏi giỏ tre đặt lên bàn. Tiểu Thúy lại nói:

- Cô ấy thật khó hầu, mấy ngày nay bất cứ đồ ăn gì em mang vào cô ấy cũng không rớ tới. Em đã khuyên đến khô cả nước miếng, thậm chí khóc lóc, rồi năn nỉ, mà vẫn không kết quả, em sợ nhờ mà cô ấy đói bụng ngất xỉu lần nữa tướng quân sẽ đuổi việc em, tới chừng đó thật oan cho em!

Lời của Tiểu Thúy khiến Phi Nhi buồn cười. Phi Nhi nén tiếng cười, đưa mắt nhìn nữ thần y, nhưng nữ thần y đang ngồi cúi đầu, hơn nữa lại quay lưng về phía nàng. Tuy Phi Nhi không nhìn thấy được mặt nữ thần y nhưng hình dáng mảnh mai của nữ thần y với mái tóc xoã xuống đôi vai khiến cho Phi Nhi cảm thấy đó là một người con gái trông hấp dẫn lạ. Phi Nhi nhủ bụng chỉ với dáng ngồi thôi cũng làm nàng không thể di chuyển tầm nhìn được. Sống ở cái xứ hoa lệ gọi là kinh thành này, Phi Nhi nghĩ tìm thấy những thiếu nữ ăn mặc sang trọng thì thật dễ nhưng muốn tìm một thiếu nữ đẹp một cách giản dị, thanh nhã thì quả là chuyện hơi khó. Cô độc và thanh nhã? Không hẳn thế, hai chữ này cũng chưa đủ để hình dung. Người con gái đang ngồi trên chiếc ghế dài bên dưới cửa sổ kia còn phảng phất một cái gì nữa, hình như đó là một sự tổng hợp của buồn phiền, bơ phờ và cô đơn. Phi Nhi lại quét mắt nhanh qua người nữ thần y lần nữa, tiếp tục nhủ bụng đáng người của nữ thần y sao mà thật bình dị, còn có vẻ chẳng cần đòi, dường như chẳng thiết tha đến cái gì.

Phi Nhi dòi ánh mắt nàng ra khỏi nữ thần y, quay sang Tiểu Thúy nói:

- Em đừng lo, phủ Viễn tướng quân biết em đã tận sức ngài sẽ không trách em.

Phi Nhi nói đoạn, thấy Tiểu Thúy vẫn còn cau mày vẻ không yên lòng, đỡ lấy chén cháo trên tay Tiểu Thúy nói:

- Hay là để ta giúp em khuyên cô ấy? Nhưng có lẽ cô ấy không hảo ăn cháo, hay em đi làm thêm vài món khác?

Tiểu Thúy vâng lời rời đi.

Còn lại hai người, Phi Nhi đặt chén cháo lên bàn. Khi này nữ thần y lại vươn tay mở hai cánh cửa sổ, Phi Nhi nhìn thấy vậy bèn nói:

- Trời lạnh mà muội mở cửa sổ sẽ bệnh nặng thêm đấy.

Phi Nhi dứt lời, không cần biết nữ thần y có chịu hay không, bước đến đóng hai cánh cửa sổ.

Nữ thần y cúi đầu xuống, nàng cúi đầu thật nhanh. Phi Nhi chỉ kịp lướt mắt phốt nhẹ qua đôi mắt nữ thần y, một đôi mắt tuyệt đẹp, nhưng phảng phất một cái gì u sầu, buồn đến nao lòng, có lẽ đấy chính là điểm đã thu hút đàn ông. Phi Nhi nhìn đôi mắt của nữ thần y, hiểu ngay tại sao đêm đó trong căn phòng trọ Hưng Ninh nàng không quyến rũ được Tiêu Phong.

Phi Nhi tự cười bản thân nàng, rồi đi lấy đĩa bánh Quế hoa đem đến đặt lên cái giá bên cạnh trường kỷ nói:

- Bánh Quế hoa này do ti làm, muội nếm thử xem có giống hương vị Hằng Châu không?

Nữ thần y không trả lời, nàng vẫn còn nhìn chăm chăm vào hai cánh cửa sổ, nàng thực muốn mở hai cánh cửa sổ, bên ngoài gió càng lạnh càng tốt, đúng thứ nàng cần, chỉ cần nàng không khỏi bệnh hoặc nàng bệnh nặng mà chết, sẽ không phải đặt chân vào bốn bức tường với bầu trời chật hẹp hình vuông.

Phi Nhi chờ một chút không thấy nữ thần y ăn bánh Quế hoa hay nghe nữ thần y trả lời nàng, nói:

- Muội không ăn bánh Quế hoa, cũng không chịu ăn cháo hạt sen, hay là muội muốn ăn những món ăn hồi cương?

Phi Nhi dứt lời, nữ thần y ngẩng đầu lên. Bây giờ thì Phi Nhi đã trông thấy gương mặt nữ thần y, làn da trắng mịn, đôi mắt như mơ mộng, mũi nhỏ và cao, miệng nhỏ. Một nét đẹp không thể nào tính tế hơn. Phi Nhi nhìn đến ngẩn ngơ, từ trước tới giờ ai cũng nói nàng xinh đẹp, nàng cũng tự thấy mình đẹp nhưng so với người con gái trước mặt này thì chẳng ra gì. Nàng cũng hiểu được với một nhan sắc như thế thì bất cứ người đàn ông nào gặp qua một lần cũng không thể dễ quên.

Hai cô gái nhìn nhau.

Chợt, đôi mắt giận dữ, căm thù, và đau khổ của nữ thần y hóa thành đờ đẫn.

- Tôi muốn mình được chết!

Nữ thần y nói và cúi đầu xuống.

Phi Nhi im lặng trước lời nói của nữ thần y. Phi Nhi biết vừa rồi nàng nhắc đến hồi cương đã chạm vào nỗi đau lớn nhất trong lòng nữ thần y. Phi Nhi cảm thấy bất nhẫn nhưng nàng vẫn phải nói. Phi Nhi khom người xuống cầm một miếng bánh Quế hoa lên đưa cho nữ thần y và tiếp tục nói:

- Muội hãy ăn bánh này, hoặc ăn cháo hạt sen Tây Hồ, muội phải sống! Bằng không muội mà đối chết huynh ấy trong đại lao cũng không sống nổi!

Phi Nhi dứt lời, nàng thấy hai vai nữ thần y run lên, Phi Nhi biết có một luồng nộ khí đang dâng lên trong lồng ngực nữ thần y.

Đúng là nữ thần y đang tức giận, nàng phải dùng hai tay nắm chặt lấy thành ghế để kìm chế cơn giận dữ, nàng cũng cắn chặt hai hàm răng vào nhau để không phải thốt ra những lời không hay với người con gái nàng không quen.

Nữ thần y cảm lạnh dường như không cả thờ. Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, nữ thần y mới mở miệng nói:

- Cô theo lệnh Tể Nhĩ Ha Lăng vào đây dùng huynh ấy uy hiếp tôi?

Phi Nhi lắc đầu, đặt tay lên vai nữ thần y nói:

- Ti là bằng hữu của huynh ấy.

Nữ thần y hất tay Phi Nhi ra khỏi vai nàng, tức lồng lộng ngồi lặng kìm chế hơi thở hỗn hển vì cơn giận dữ.

Phi Nhi thấy nữ thần y không tin lời nàng, đặt miếng bánh trở lại đĩa rồi chậm rãi kéo tay áo lên.

Nữ thần y sừng sốt nhìn hình xăm một đoá cúc trắng trên cánh tay phải của Phi Nhi, đoá hoa nhỏ cỡ miệng chung trà, dưới có lá đỡ lên, cái lá ấy lại

không giống như dùng kim xăm mà là một mảnh sẹo, giống như bị vật bằng sắt nung đỏ đốt. Cái hình xăm này năm xưa Tàn gia bị triều đình gán cho tội mưu nghịch tạo phản, trước khi cả gia đình bị đưa ra pháp trường chấp pháp Tàn phu nhân đã giao hai đứa con trai cho một vị sư thái và một phu tử nhờ mang hai đứa bé trốn thoát. Tàn phu nhân sợ hai anh em lưu lạc không thể nhận diện nhau nên đã dùng một cây sắt đốt vào vai hai đứa trẻ để làm ký hiệu. Về sau vết thương lành, một trong hai đứa trẻ thấy vết sẹo giống một cái lá thật vui mắt nên mới xăm lên trên một đóa cúc...

- Bây giờ muội tin ti là bằng hữu của huynh ấy rồi chứ?

Phi Nhi lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của nữ thần y.

Nữ thần y gật đầu.

Phi Nhi bỏ tay áo xuống, mỉm cười:

- Ti tên Phi Nhi, ti quen Nghị Chánh, Tiểu Tường, và huynh ấy trên Đồng sơn, vì ti thấy đóa hoa của huynh ấy đẹp nên nhờ huynh ấy xăm lên một cái giống hệt.

Nữ thần y không còn nhìn Phi Nhi bằng ánh mắt giận dữ nữa. Phi Nhi cũng tiếp tục mỉm cười với nữ thần y thân thiện. Hình xăm trên vai Phi Nhi như một sợi dây vô hình cột chặt hai người con gái lại với nhau.

- Xin lỗi ti - Nữ thần y cúi đầu nói - Muội không biết ti là bằng hữu của huynh ấy nên lúc nãy đã nói những câu vô lễ với ti.

Phi Nhi phẩy ống tay áo:

- Đừng lo, muội có nói gì vô lễ với ti đâu.

Nữ thần y ngẩng đầu lên nhìn Phi Nhi, mỉm cười, một tia hy vọng nhen nhúm trong lòng nàng.

- Chiều nay ti vào đây có phải có cách đưa muội ra ngoài?

Nữ thần y hỏi, sau khi nói xong, nàng hồi hộp chờ Phi Nhi trả lời, nhưng nàng chỉ nhận được cái lắc đầu từ Phi Nhi, cái lắc đầu như một cơn gió dập tắt tia hy vọng trong nàng.

Nữ thần y lại cúi đầu. Phi Nhi nói:

- Ở bên ngoài căn phòng này binh lính canh giữ như mắc cửi. Chiều nay ti vào tìm muội là để nói với muội huynh ấy không còn cầm cự được bao lâu nữa...

Phi Nhi chưa nói xong, nữ thần y ngẩng phắt lên nhìn Phi Nhi, Phi Nhi gật đầu:

- Muội nghe không lầm, sức khỏe huynh ấy hiện thời rất tệ, huynh ấy ở trong đại lao suy nghĩ lao lung về muội dẫn đến tinh thần suy nhược, lại nữa lúc bắt giữ huynh ấy trên Đồng sơn Khẩu Tâm đã đánh huynh ấy bị thương không nhẹ.

Lời của Phi Nhi khiến trái tim nữ thần y đau đớn. Chàng đang trọng thương sao? Nữ thần y nhủ bụng, nàng bưng tay ôm lấy đầu, sau bao nhiêu chuyện bề bâu, bao nhiêu biến cố đã xảy đến, nàng muốn được gặp chàng, ngay lập tức gặp chàng. Thế nhưng, nàng không thể ra ngoài, làm sao nàng mới có thể ra ngoài? Nữ thần y mím môi cố kìm nén những giọt nước mắt có thể trào ra bất cứ lúc nào.

Phi Nhi nói:

- Xin lỗi muội. Ti, Nghị Chánh, và Tiểu Tường thực đã cố hết sức, đại lao cũng như căn phủ này có binh lính canh gác dày đặc. Nhưng thực sự thì cũng không phải là không còn cách...

Phi Nhi nói tới đây im lặng không nói gì thêm nữa. Nhưng Phi Nhi không cần phải nói thêm, nữ thần y đã sớm đoán được dụng ý của Phi Nhi.

Nữ thần y bỏ tay xuống, đôi mắt ửng đỏ như muốn khóc nói:

- Ti định kêu muội làm một người bội tín bội nghĩa phản bội bang hội đi chữa bệnh cho hoàng đế?

Phi Nhi nghe giọng trầm uất, trong tiếng nói có nộ khí cố ghìm nén của nữ thần y, xoa tay:

- Không! Không!

Phi Nhi lắc đầu, nhưng nàng chưa kịp thêm lời, nữ thần y đã nhìn nàng chăm chăm bằng trông mắt không hề đưa đẩy nói:

- Nếu không phải như vậy làm sao Tế Nhĩ Ha Lăng đồng ý thả huynh ấy? Hãn giam giữ huynh ấy chẳng qua muốn dùng huynh ấy để ép muội chữa bệnh cho hoàng đế!

Phi Nhi thấy nữ thần y lại bắt đầu nổi giận, nhẫn nại nuốt một ngụm nước bọt nói:

- Ý tì không phải như vậy, muội không phải đi chữa bệnh cho hoàng đế. Ý tì là, Tế Nhĩ Ha Lăng hẳn rất yêu muội, cho nên, tì nghĩ cách duy nhất có thể cứu huynh ấy ra ngoài mà không cần phải làm một người bội tín bội nghĩa chính là muội theo hắn, chỉ cần muội khuyên được hắn rời khỏi quan trường, Thanh triều không có hắn sẽ không thể nào trụ vững...

Phi Nhi còn nói rất nhiều. Nữ thần y nghe kế hoạch gọi là “một công hai chuyện” của Phi Nhi, nàng bỗng thấy nàng đang trông nhờ vào cô gái này cứu nàng ra ngoài quả là thừa, nàng thấy người con gái này quả là ngây thơ và ấu trĩ.

Nữ thần y nói:

- Sao tì biết hắn có tình ý với muội? Muội chưa từng nghe hắn nói chuyện đó với muội bao giờ. Hơn nữa muội không tin một người tạo dựng được cơ ngơi bằng này như hắn sẽ vì một dân nữ tầm thường như muội mà chịu từ quan, buông bỏ tất cả tiền tài và danh vọng mà hắn đang nắm giữ! Thêm vào đó nếu không có hắn Thanh triều vẫn còn Ngao Bái!

Phi Nhi nghe nữ thần y dùng giọng gay gắt nói dồn dập về Tiêu Phong một cách giận dữ, nhủ bụng, người con gái này, hoàn toàn không biết rằng cô ta đối với chàng hấp dẫn thế nào, cô ta không hề biết ma lực của mình đối với chàng có sức hút mạnh như nào...

Phi Nhi nén tiếng thở dài, nói:

- Nhưng tì tin với tình yêu mà hắn dành cho muội hắn sẽ nghe theo muội mọi việc.

Nữ thần y lại nghe Phi Nhi nói, lửa giận càng bốc lên trong đầu nàng, nổi uất giận và bế tắc tựa hai dòng nước lớn từ trong lòng nàng cuộn cuộn tới, nàng nói rất nhanh:

- Sao tì dám khẳng định?

- Vì chính miệng hắn nói.

- Và tì tin?

Nữ thần y ôm đầu.

Phi Nhi gạt đầu:

- Thông thường ánh mắt giúp chúng ta phát hiện những lời dối trá, bất kể một người có dùng thủ thuật tinh tế đi bao nhiêu chăng nữa cũng không thể che giấu một lời nói dối qua ánh mắt. Lúc tì nhìn vào mắt hắn, tì biết tình cảm của hắn đối với muội là thật. Muội hãy tin lời tì, tin vào tình yêu của hắn đối với muội.

Phi Nhi nói một hơi, ý khẩn cầu trong ánh mắt càng đậm. Nhưng nàng vừa nói xong, nữ thần y bỏ tay ra khỏi đầu và giản đơn nói:

- Không tin.

Phi Nhi hít sâu vào một hơi nhìn nữ thần y, tiếp tục nhấn nại nói:

- Muội không thử sẽ không biết, trên đời này chuyện tình yêu nam nữ kỳ diệu lắm. Không chỉ một mình tì nghĩ hắn thành thật với muội mà những người trong phủ này đều nghĩ như vậy, tâm chân tình của hắn đối với muội khiến cho mọi người không ai không cảm động.

Nữ thần y lắc đầu, sắc mặt nàng biến thành hết sức trầm trọng và nghiêm túc, nàng nhìn Phi Nhi nói:

- Tì và mọi người trong phủ đều đã bị lòng gạt!

Phi Nhi tắc lưỡi nhìn nữ thần y, chiều nay, nàng hy vọng gặp nữ thần y để trần tình hộ cho Tiêu Phong mà cuối cùng chẳng được tích sự gì, người con gái này... quả đúng như lời Tiểu Thúy, thật... khó hầu. Phi Nhi suy nghĩ một chút rồi nàng bức xúc nói, bức xúc đến gần như khản cầu:

- Bây giờ chỉ có hai cách để huynh ấy sống, hoặc muội chữa bệnh cho Khang Hi hoặc muội theo Tế Nhĩ Ha Lăng! Muội đừng mơ chuyện phục sinh tiền duyên nữa!

Câu nói của Phi Nhi tựa như một mũi dao đâm vào tim nữ thần y. Nữ thần y đưa mắt đăm đăm nhìn Phi Nhi, nàng muốn hỏi Phi Nhi rằng tại sao nàng lại không thể mơ tưởng đến việc nối lại tình duyên với người đàn ông yêu nàng và nàng cũng yêu chàng? Hai người nàng từng có hẹn thề, cũng đã chính thức bái đường. Nhưng nữ thần y tức giận đến độ không thốt nên lời được, nàng cũng đau khổ đến độ không kim hãm được những dòng nước mắt tuôn trào như nước vỡ bờ.

Sau một hồi khóc lóc nức nở, nữ thần y gằn giọng nói:

- Tì đừng cố thuyết phục muội nữa! Muội sẽ không phản bội bang hội đi chữa bệnh cho hoàng đế! Muội cũng không bao giờ theo Tế Nhĩ Ha Lăng! Muội hận hắn! Sự xuất hiện của hắn đã làm đảo lộn toàn bộ đời sống của muội! Kể đó hắn mang quân đội đến đàn áp bang hội, dùng huynh ấy uy hiếp muội đến kinh thành! Muội thật sự ghét cái cảnh cả ngày bị hắn giam giữ trong căn phòng này như chim trong lồng! Hơn nữa muội không phải loại gái phóng đảng hết yêu tay này lại sang tay khác!

Phi Nhi nghe nữ thần y nói, rom róm nước mắt đáp:

- Tí biết tí bảo muội đi làm việc này thật là bất công cho muội. Tí cũng biết trong mỗi chúng ta ai cũng muốn mình tìm được một nửa thương yêu, có thể bên mình suốt đời, cùng mình trải qua muôn vàn khó khăn, vui buồn sẽ chia cùng nhau. Đúng là hạnh phúc là từng ngày được bên người mình thương yêu, nhìn thấy người đó cười, được ôm người đó mỗi khi gió lạnh về nhưng muội không thể không thừa nhận ngoài cách này ra chúng ta không còn cách nào nữa!

Trong lòng nữ thần y vẫn còn đau nhói tựa hồ như bị dao đâm, nàng tiếp tục rơi nước mắt nhưng không còn khóc thành tiếng.

Phi Nhi nhìn nữ thần y như thể cũng không kìm được rơi lệ, cùng với những giọt nước mắt rơi lã chã là thân hình nàng rạp xuống đất. Phi Nhi khấu đầu với nữ thần y, từng tiếng trán gõ xuống sàn nhà khô khốc vang lên.

Những tiếng khấu đầu của Phi Nhi như những chiếc búa nện thẳng vào trái tim Nữ thần y. Một tiếng, một tiếng, lại một tiếng nữa, cùng đề trĩu xuống, làm nàng ngạt thở.

Trước những giọt nước mắt và giọng nói nghe buồn đến tận cùng của Phi Nhi, mọi thành trì phòng thủ trong tim nữ thần y thì nhau sụp đổ.

- Xin tí đừng quỳ lạy muội.

Nữ thần y cũng sụp xuống trước mặt Phi Nhi run giọng khản khoản nói.

Phi Nhi tiếp tục khấu đầu.

Nữ thần y dang đôi tay gầy yếu của nàng ôm lấy vóc mình Phi Nhi, vuốt ve mớ tóc dài xõa sau lưng Phi Nhi.

- Xin tí đừng tiếp tục khấu đầu, muội hứa với tí muội sẽ vâng lời đi làm theo kế hoạch của tí.

Phi Nhi nghe nữ thần y nói, nhẹ nhẹ thở ra, nhưng sao nàng trút được gánh nặng trong lòng xuống rồi vẫn không cảm thấy vui vẻ chút nào, chỉ thấy cõi lòng chua cay, quặn thắt? Lúc này nàng thấy đôi mắt nữ thần y sâu lắng, gương mặt cũng trầm buồn, và nhất là giọng nói, giọng nói của nữ thần y nghe tuyệt vọng làm cho nàng cảm thấy xót thương.

Nữ thần y buông Phi Nhi ra, gơ tay hết sức dịu dàng dùng ngón tay sờ khoe mắt Phi Nhi, chùi giọt nước mắt của Phi Nhi.

Tim Phi Nhi co giật, rối loạn nhìn nữ thần y. Hành động dịu dàng vừa rồi của nữ thần y khiến nàng càng thêm đau khổ, càng thêm có mặc cảm phạm tội, càng thêm hổ thẹn tự trách mình. Nàng cầm nước mắt, khẽ nói một câu:

- Cảm ơn muội!

Lại nói tới Tiêu Phong tới đó khi chàng trở về phủ Viễn ngoài trời đổ mưa, những hạt mưa nhỏ và dày đặc trong không gian lạnh.

Tiêu Phong chẳng nói chẳng rằng, đi thẳng ra hậu viên, vào phòng ngủ của chàng, để nguyên cả mũ quan và quan phục trên người nằm vật vã giữa đồng mền gối ngón ngang như con thú bị trọng thương. Trưa nay mọi chuyện xảy ra ở sở quân cơ đã làm chàng phản ứng không kịp, lần này tam mệnh đại thần thực quá lợi hại, sự việc xảy ra như một cơn bão đổ ập tới chàng. Mất đi hai đoàn quân thiện chiến Trương Hồng kỳ và Trương Bạch kỳ, nhưng chàng không thấy đáng buồn bằng những gì Tạ Đồ Hãn và Mục Nhĩ Trại đã nói với chàng ở sở quân cơ. Bây giờ nhớ lại những lời nói đó, Tiêu Phong lại tiếp tục đổ mồ hôi đầy đầu. Tạ Đồ Hãn bảo không hiểu sao binh lính Trương Bạch kỳ phát điên, có người hãm hiếp một phụ nữ đang mang thai rồi cắt bụng nạn nhân lấy thai nhi ra ngoài. Mục Nhĩ Trại cũng nói trong một vụ khác, binh lính Trương Hồng Kỳ muốn cưỡng hiếp một cô gái đang bụng mang dạ chửa, chồng cô gái tìm cách ngăn cản. Lập tức, hãn bị chặt đầu, còn cô gái bị đâm. Binh lính còn dùng dao lấy bào thai ra ngoài rồi châm lửa thiêu... .

Tiêu Phong suy nghĩ tới đây bên ngoài có tiếng gõ cửa, rồi giọng Lôi Kiến Minh vang lên mời chàng ra sảnh dùng cơm. Tiêu Phong ưỡn oai nói vọng ra:

- Cảm ơn nhị thúc nhưng cháu không đói.

Lôi Kiến Minh rời đi, nửa canh giờ sau, ông lão quay lại tìm Tiêu Phong nhưng chàng không có trong phòng. Lôi Kiến Minh bèn đến thư phòng thì thấy cửa thư phòng đóng kín, đưa tay lên đẩy hai cánh cửa thì thấy cửa đã chốt. Lôi Kiến Minh theo hầu Tiêu Phong nhiều năm, biết mỗi lần chàng chốt cửa thư phòng là có chuyện xảy ra. Ông lão bèn nhìn qua khe cửa, thấy Tiêu Phong đang ở trong thư phòng xem sổ, đúng là gương mặt chàng không vui.

- Chào Lôi nhị thúc.

Có tiếng nói vang lên phía sau Lôi Kiến Minh, ông lão quay nhìn thì thấy Hà Tử Lăng.

- Chào Hà tiểu thư.

Lôi Kiến Minh nói.

Hà Tử Lăng cũng hiểu tánh Tiêu Phong, thấy cửa thư phòng bị chốt liền nói:

- Hình như cháu đến thăm tướng quân không đúng lúc?

Lôi Kiến Minh gật đầu, Hà Từ Lăng nói:

- Không biết ngài ấy gặp phải chuyện gì?

Lôi Kiến Minh lắc đầu:

- Lão không biết, chỉ biết hồi trưa Tô ma ma đến phủ mời ngài ấy vào sở quân cơ sau đó không biết chuyện gì đã xảy ra mà khi trở về ngài không nói với ai lời nào, nhốt mình trong thư phòng cho đến bây giờ. Lão đang rất lo cho sức khỏe của ngài, hồi trưa ngài còn chưa kịp ăn gì đã phải rồi phủ để vào cung bây giờ lại thức xem sổ thì thực vất vả quá.

Hà Từ Lăng bước lên một bước áp mặt nàng vào khe cửa nhìn Tiêu Phong. Chẳng đang ngồi bên bàn xem sổ. Từ khi quen chàng, nàng đã quá quen với việc mỗi ngày chàng thức dậy lúc gà vừa gáy, buổi sớm hầu triều, buổi trưa tiếp kiến quan viên, chiều tiếp kiến quan huyện khắp nơi trên toàn quốc. Tối đến, chàng xem tấu chương, hết ngày này qua ngày khác, tháng này qua tháng khác, không hề biếng trễ. Sau này Thuận Trị qua đời, công việc của chàng càng vất vả hơn. Bọn a hoàn trong phủ hay nói đùa với nàng rằng tướng quân của họ có một thân thể khỏe mạnh và tinh thần thép.

Hà Từ Lăng nhìn Tiêu Phong một chút quay sang Lôi Kiến Minh nói:

- Cháu có thể thử khuyên ngài ấy được không ạ?

Lôi Kiến Minh gật đầu, Hà Từ Lăng gõ cửa thư phòng nói:

- Phủ Viễn tướng quân, tiểu nữ không biết chuyện gì đã xảy ra với ngài nhưng xin ngài đừng buồn rầu mà bỏ ăn, ngài nhìn đói làm sao có tinh thần xem tấu chương?

Tiêu Phong không trả lời, Hà Từ Lăng chờ một chút nói:

- Ngài không chịu ăn khiến Lôi nhị thúc không an tâm, thúc ấy đứng ngoài này đã hơn canh giờ lo lắng cho ngài, mà ngoài này trời đang mưa lại có gió lớn lắm...

Hà Từ Lăng chưa hết lời cánh cửa thư phòng liền mở ra. Tiêu Phong đứng ở ngưỡng cửa nhìn Lôi Kiến Minh bằng ánh mắt áy náy nói:

- Xin lỗi nhị thúc.

Lôi Kiến Minh nói:

- Lão nô không sao nhưng hình như thần sắc tướng quân không ổn?

- Cháu không sao.

Tiêu Phong nói, nhưng khuôn mặt chàng đỏ bừng, chàng nói xong hai mắt khép hờ. Lôi Kiến Minh sờ tay lên trán chàng thấy trán chàng nóng rang.

- Ngài đang bị sốt – Lôi Kiến Minh nói - Hãy ra sảnh dùng cơm rồi về phòng ngủ của ngài trùm chăn cho ra mồ hôi, lão nô sẽ sắc một chén thuốc giải phong hàn mang đến cho ngài.

Tiêu Phong lắc đầu:

- Cháu không việc gì, chỉ thấy hơi tức ngực, bây giờ cháu ra sảnh dùng cơm rồi trở lại xem tấu chương. Cháu phải xem cho xong để còn cho người đem đến bộ lại trước canh ba đêm nay.

Lôi Kiến Minh thấy Tiêu Phong bị bệnh mà còn lo nghĩ tới công việc, lắc đầu nói bằng giọng không hài lòng:

- Nhưng ngài đang bị sốt, bộ lại sẽ hiểu được không trách ngài.

Tiêu Phong lắc đầu, nhưng lần này kèm theo cái lắc đầu là một cơn chóng mặt khiến chàng muốn ngã quỵ. Tiêu Phong đưa tay vịn lấy cánh cửa.

Lôi Kiến Minh nói:

- Xem kia, ngài vất vả quá độ rồi.

Đoạn quay sang Hà Từ Lăng, Lôi Kiến Minh nói:

- Phiền Hà tiểu thư giúp lão đưa ngài ấy ra sảnh, lão đi sắc thuốc.

Lôi Kiến Minh dứt lời rồi đi.

Còn lại hai người, Hà Từ Lăng nắm lấy tay Tiêu Phong nói:

- Nhị thức nói đúng đó, ngài nên nghe theo thức ấy, để tiểu nữ đi ngài ra sảnh dùng cơm rồi ngài hãy về phòng ngủ của mình mà ngủ một giấc, còn việc xem số để chừng khỏe lại hẳn tính.

Hà Từ Lăng nói tới đây, tiếng Tiểu Thúy thỉnh thoảng vang lên phía sau nàng:

- Phủ Viễn tướng quân, ngài có rảnh không? Nữ thần y cô nương nói cô ấy có chuyện rất gấp muốn gặp ngài.

Lời của Tiểu Thúy làm cho trái tim Tiêu Phong đập thình thịch tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra khỏi lồng ngực chàng. Đây chính là câu nói mà chàng chờ suốt ba năm, bây giờ nghe được rồi cơ hồ muốn reo lên.

Tiêu Phong lập tức đi theo Tiểu Thúy, hai người thuận theo hành lang phía tây đi tới phòng nữ thần y.

Hà Từ Lăng nhìn theo dáng đi vội vã của Tiêu Phong, phải cố gắng lắm mới không để cho nước mắt chảy ra. Tại sao lúc nào chàng cũng khăn trương cô gái kia? Trong chuyện tình cảm này nàng hay cô gái đó mới là kẻ thứ ba?

Hà Từ Lăng lặng lẽ rời khỏi hậu viên, ra ngoài sảnh tìm Tiểu Khả để cùng về Tụ Bảo Trai. Vừa đi, Hà Từ Lăng vừa nhớ ba năm trước khi chàng và nàng còn đang trong khoảng thời gian mặn nồng, nàng đã từng có một giấc mơ, trong cơn mơ nàng thấy nàng và chàng trở nên già nua, hai người sống trong một căn nhà tre dưới chân Kim sơn. Buổi sớm nàng thức dậy lúc mặt trời mọc, đi chợ, nấu nướng, dọn dẹp. Buổi trưa hai người cùng ăn một bữa cơm đậm bạc. Buổi chiều chàng dẫn nàng đi xem mặt trời lặn ở phía bên kia chân núi. Đến tối, hai người ra trước sân nhà ngồi trên thảm cỏ ngấm trắng, chàng dịu dàng ôm nàng, trò chuyện với nàng, mãi cho đến tận khi nàng thiếp vào giấc ngủ...

Hà Từ Lăng lặng lẽ gột tay lau lệ, nàng cũng không biết tại sao trên thế gian này có rất nhiều đàn ông mà nàng lại chỉ yêu chàng? Tại sao nàng là người đến trước, lại không được lòng chàng? Khi còn nhỏ, nàng luôn nghĩ sẽ có một chàng trai dành riêng cho mình, nên sẽ không bao giờ làm người thứ ba. Nhưng gặp chàng, giờ nàng có quá nhiều suy nghĩ mà từ trước đến giờ chưa nghĩ đến. Nàng không muốn làm một cô gái cứ đeo bám một người đàn ông không yêu mình vì trước đây bản thân nàng cũng rất coi thường những người con gái lụy tình. Không yêu nàng? Không sao cả. Nàng đơn giản nghĩ là sẽ buông bỏ, đi tìm một người đàn ông khác với trái tim khác chỉ chứa đựng duy nhất bóng hình nàng. Vậy mà, giờ nàng lại mâu thuẫn như thế, càng không dám than vãn với Tiểu Khả. Đã có lúc nàng nhủ bụng nàng sẽ cố gắng để giữ thể diện, không đeo đuổi chàng nữa, hoặc nàng sẽ trở thành một người con gái có bản lĩnh, cá tính như Tân Nguyên. Nàng sẽ nói chuyện với chàng tự nhiên như Tân Nguyên. Nhưng sao nàng cố gắng mãi vẫn không thể ngăn được cảm xúc trong lòng? Mỗi lần đứng trước mặt chàng cái cảm giác yêu thương dành cho chàng rất khó chôn giấu, không biết rồi mọi chuyện sẽ thế nào? Thật sự thì sau cái đêm chàng nói chàng có người trong lòng và nói lời chia tay nàng, nàng vẫn hy vọng tình cảm mà chàng dành cho người con gái ấy là thứ tình cảm đam mê nhất thời. Và tình yêu không phải là những giây phút say mê ngắn ngủi mà nó là sự bền chặt theo thời gian. Đến phút sau cùng nàng hy vọng chàng hiểu nàng mới chính là người yêu chàng, là người sẵn sàng bên chàng bất cứ lúc nào chàng cần, ngay cả khi chàng trẻ trung, già nua, hay khi chàng lú lẫn nàng vẫn bên chàng không bao giờ rời. Tình yêu của nàng dành cho chàng không bao giờ thay đổi dù có bất cứ chuyện gì xảy ra.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Trao đổi (hạ)

Từ sau khi nói chuyện với Phi Nhi, nữ thần y ngồi như mọc rễ trên trường kỷ đặt bên dưới cửa sổ, từ chiều tới giờ, nàng cứ ngồi đây đưa ánh mắt nhìn trân trân vào hai cánh cửa này. Trong phòng có treo một chiếc đồng hồ lớn, tiếng đồng hồ tích tắc tích tắc vang lên, mỗi tiếng vang đều chấn động cõi lòng nàng. Nữ thần y thấy mình đã sắp ngã quỵ. Trong lòng nàng chỉ là lặp đi lặp lại kêu gào một câu: “Ông Trời, cầu xin cho chàng được sống! Ông Trời, cầu xin cho chàng được sống! Chỉ cầu chàng sống, muốn bắt nàng như thế nào cũng được! Cầu xin Ông Trời! Cầu xin Ông!” Tiếng kêu gào này đã thành ý chí nàng, thành tư tưởng nàng, tất cả đều tập trung vào một câu, chàng phải sống!

Bên ngoài có tiếng chân vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của nữ thần y, nàng biết Tiêu Phong đến. Từ ban chiều, nàng đã vạch sẵn lời mào đầu, đã học thuộc lòng từng câu muốn nói tuy nhiên trong lòng nàng cũng hiểu rõ thứ chuyện trò này quá là khó khăn... Hoặc giả, nàng như Khang Hi bị mờ đôi mắt, không nhìn thấy chàng, tránh nỗi sợ sùng sùng mặt đối mặt này thì hay biết bao nhiêu.

Nữ thần y nghe tiếng cửa mở, kế đó là tiếng Tiểu Thúy mời chàng vào phòng, rồi tiếng đóng cửa. Qua khe cửa, nữ thần y thấy một chiếc bóng to lớn bước về phía nàng nhưng chiếc bóng đó dừng lại cách nàng vài bước chân tựa hồ biết được những suy nghĩ trong đầu nàng.

Quả thật trái tim của Tiêu Phong vẫn còn đập dồn dập, vừa vào trong phòng, chàng đã nhìn xoắn lấy nữ thần y. Chàng chậm chậm tiến về phía nàng tựa hồ như một con bướm đêm bị hút vào ánh lửa. Chiều nay nữ thần y vận váy hồng nhạt, áo cũng màu hồng nhạt có thêu mai trắng, bộ y phục làm nàng toát lên nét dịu dàng hòa nhã, lâng lâng như một vạt mây mỏng. Tiêu Phong nhìn mái tóc nữ thần y xoắn dài trên vai như một thác nước, tuy nàng ăn mặc giản dị nhưng vẫn khiến tim chàng rối loạn. Nhưng khi Tiêu Phong tiến gần đến trường kỷ, chợt, có một giọng nói vang lên trong đầu nhắc nhở chàng cần phải cảnh giác chuyện đêm nay, chàng bèn dừng lại, đứng cách nữ thần y một sải tay.

Tiêu Phong thấy nữ thần y không nói gì cũng không nhìn chàng, chẳng khác ngày thường, chàng đứng chờ nàng một chút, mở lời:

- Tiểu Thúy nói nàng có việc tìm ta?

Nữ thần y ngồi trên trường kỷ tiếp tục nhìn hai cánh cửa sổ đang đóng kín, nhưng qua khe cửa nàng vẫn có thể thấy bên ngoài mưa vẫn rơi đều, cảnh vật lờ mờ. Bên cạnh trường kỷ đặt một cái giá vuông bày một lư hương bằng đồng, cổ không to lắm, trong đó chứa than đỏ tỏa ra hơi nóng rất dễ chịu.

Nữ thần y ngồi im hướng mặt về cửa sổ thêm một chút nữa mới chậm rãi xoay người nhìn Tiêu Phong. Ngoài cửa sổ gió dữ vẫn rít gào.

Nữ thần y vịn tay vào cửa sổ đứng lên khỏi trường kỷ.

Tiêu Phong thấy gương mặt nữ thần y nhợt nhạt, nàng thở từng hơi ngắn, dáng vẻ trông rất mệt mỏi.

Quả thật nữ thần y vừa đứng lên khỏi trường kỷ liền cảm thấy nàng đang lả đi, chỉ kịp nói hai tiếng: “Tham kiến...” rồi nàng ngã chúi người về trước. May là Tiêu Phong nhận ra con choáng váng và kịp thời lao đến đỡ nàng và giữ lấy nàng trước ngực chàng.

- Nàng không được khỏe, không cần hành lễ, ngồi xuống đã.

Tiêu Phong nói, dìu nữ thần y ngồi lại trường kỷ, sau đó chàng cũng ngồi xuống bên nàng.

Hai người rơi vào im lặng.

Mắt Tiêu Phong vẫn nhìn như dán vào mặt nữ thần y, mỗi lần gặp nàng, chàng đều thấy trái tim mình rung động như lúc gặp nàng lần đầu.

Sau một hồi im lặng ngấm nữ thần y, Tiêu Phong hỏi:

- Nàng bảo Tiểu Thúy đi tìm ta có chuyện gì?

Nữ thần y vẫn còn cảm thấy uể oải, sức lực yếu như một đứa trẻ đang tập đi nhưng vẫn ngồi thẳng người dậy nói:

- Đa tạ ngài đến đây, tiểu nữ muốn hỏi thăm về tình hình của Tây Hồ viện trưởng trong đại lao?

Ra là nàng cần chàng đến để hỏi chuyện này, Tiêu Phong nhủ bụng, chàng cũng biết nữ thần y cố tình dùng bốn chữ “Tây Hồ viện trưởng” thay vì nói tên người đàn ông đó để nhắc nhở chàng rằng, hằng năm, so với các học đường ở khắp nơi trên toàn quốc thì số lượng cống sinh đi ra từ Tây Hồ thư viện dẫn đầu bảng, và những người đó hiện đang làm việc cho triều đình này, cho chàng.

Tiêu Phong vừa suy nghĩ câu nói của nữ thần y vừa nhìn vào mặt nàng, nàng có một gương mặt đẹp nhưng thật buồn, gọi lên lòng thương cảm của bất kỳ người nào nhìn nàng. Ở gương mặt nàng chàng thích nhất và cũng sợ nhất là đôi mắt. Vì mỗi khi chàng nhìn vào đôi mắt đó tự nơi đáy lòng chàng sự thương mến dành cho nàng không ngớt dâng trào, nhưng cũng làm chàng yếu mềm, tình yêu dành cho nàng tựa như tơ tằm, quấn lấy trái tim chàng, quấn rất chặt, khiến chàng cơ hồ không thể thờ nổi.

Phải khó khăn lắm Tiêu Phong mới dời được ánh mắt chàng ra khỏi mặt nữ thần y, chàng nhìn sang chiếc lư hương đồng để lấy lại bình tĩnh rồi trả lời nàng:

- Hắn vẫn sống.

- Huynh ấy có bị thương không?

Ánh mắt Tiêu Phong vẫn không rời khỏi chiếc lư hương đồng, chàng chậm rãi gật đầu.

Nữ thần y nói:

- Các người có mời đại phu vào trị thương cho huynh ấy không?

Tiêu Phong lắc đầu:

- Nếu nàng đồng ý chữa bệnh cho hoàng thượng chúng tôi sẽ mời đại phu vào trị thương cho hắn, hoặc nàng cũng có thể đích thân đi chữa trị cho hắn, thậm chí triều đình sẽ xóa bỏ mọi tội danh của hắn và tha hắn.

Nữ thần y im lặng, tới phiên Tiêu Phong hỏi:

- Nàng đồng ý không?

Nữ thần y vẫn giữ im lặng. Tiêu Phong chờ một chút, lặp lại câu hỏi vừa rồi bằng giọng rành rọt:

- Nàng đồng ý không?

Nữ thần y vẫn không trả lời. Tiêu Phong ngồi chờ nữ thần y thêm một chút nữa, nói:

- Nếu nàng không đồng ý, giữa bản tướng và nàng không còn gì để nói.

Tiêu Phong nói rồi đứng lên khỏi trường kỷ, chân bước rất gấp. Nữ thần y cũng vụt đứng lên.

Tiêu Phong cất bước rất nhanh, đi rất cương quyết, chỉ còn hai bước nữa là chàng đi tới cửa. Nữ thần y gọi giật:

- Khoan đã, xin ngài khoan đi!

Tiêu Phong đặt tay lên hai cánh cửa. Nữ thần y thấy Tiêu Phong sắp sửa mở cửa, bắt chập tất cả nói:

- Ngoài việc chữa bệnh cho hoàng thượng tiểu nữ có thể làm tất cả những chuyện khác, chỉ cần ngài thả huynh ấy ngài muốn tiểu nữ làm gì cũng được hết, làm gì tiểu nữ cũng đồng ý!

Nữ thần y vừa dứt lời, đôi vai Tiêu Phong khẽ giật. Không đi nữa, chàng quay ngoắt người lại, đôi mắt lóe lên, bắn ra những tia nhìn hoang dại vào nữ thần y.

- Có thật là làm gì cũng được không?

Tiêu Phong hỏi.

Nữ thần y không đủ can đảm đón nhận ánh mắt của Tiêu Phong, cũng không dám trả lời chàng, nàng đưa mắt nhìn chiếc lư hương.

Tiêu Phong vừa tiến lại gần nữ thần y vừa hỏi:

- Thế nào?

Nữ thần y vẫn cúi đầu nhìn chiếc lư hương.

Tiêu Phong dừng chân trước mặt nữ thần y, đứng chờ nàng một chút, rồi chàng vươn tay ra, nắm lấy cầm nữ thần y, nâng cầm nàng lên bằng ngón cái và ngón trỏ của bàn tay. Chàng giữ yên cầm nàng trong tay chàng như thế, mỉm cười với nàng, nụ cười trên môi chàng mở rộng hơn khi chàng dùng ngón cái lướt nhẹ từ cầm lên môi nàng.

Nữ thần y bị buộc phải ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Tiêu Phong, nhưng nàng vẫn không dám trả lời chàng, nàng dùng răng cắn lấy môi dưới để chàng không thể tiếp tục chạm vào môi nàng nữa và giữ im lặng.

Tiêu Phong vẫn giữ nguyên nụ cười, nhìn xuống mắt nữ thần y giục:

- Thế nào, sao nàng không trả lời? Có đúng là làm gì cũng được không?

Nữ thần y khẽ gật đầu. Tiêu Phong cũng gật gù với nữ thần y, rồi bỗng dưng, chàng bước thêm một bước, đứng kề sát vào người nữ thần y như đang trêu ngươi nàng, hai mắt chàng vẫn nhìn chăm chăm xuống mắt nàng. Nữ thần y nín thở khi bàn tay đang nắm lấy cầm nàng di chuyển ra sau cổ nàng, trượt từ cổ xuống lưng, lần dọc xương sống và tiếp tục tiến xuống sâu hơn, cuối cùng, bàn tay đó đặt lên một bên hương đồn nàng.

- Thế nào? Như thế này cũng được phải không?

Tiêu Phong nói và bắt đầu động tác xoa bóp nhẹ nhẹ. Nữ thần y vụt cúi mặt xuống, không đáp. Tiêu Phong đưa bàn tay còn lại của chàng nắm lấy cầm nữ thần y, nâng lên, buộc nàng phải nhìn vào mắt chàng trong khi chàng tiếp tục xoa bóp bờ hông nàng. Đoạn, chàng lại ghì mạnh hông nữ thần y làm cho hạ thể hai người áp sát nhau.

Nữ thần y cắn chặt răng vào môi đến rướm máu, ruột như thắt lại vì sự va chạm này.

Tiêu Phong thấy bờ môi dưới của nữ thần y sắp có dấu hiệu bị nàng cắn đứt, khẽ kéo cầm nàng xuống buộc nàng phải rời môi khỏi răng.

- Nàng im lặng quá - Tiêu Phong thu hai tay về tactics nói - Thậm chí, nàng cũng không đỏ mặt nữa. Hay là nàng đói?

Tiêu Phong chau mày nhìn nữ thần y, đây là lần đầu tiên chàng thấy một cô gái đứng trước mặt chàng không biểu hiện một chút tình ý gì với chàng như vậy. Lại nữa, nàng rất bình tĩnh trước những hành động trêu chọc của chàng vừa rồi, bình tĩnh đến khiến chàng kinh ngạc. Nếu là những cô gái khác, hẳn họ đã đỏ mặt xấu hổ hay tỏ ra thích thú, nhưng nàng chỉ cắn chặt lấy môi dưới và trơ mắt nhìn chàng. Chàng thực sự muốn được trông thấy nét ngại ngùng trên mặt nàng một lần.

Tiêu Phong quay nhìn chiếc bàn đặt ở giữa phòng, thấy các món ăn vẫn còn nguyên trên bàn, hỏi:

- Nàng chưa ăn tối à?

Nữ thần y đan mười ngón tay của nàng vào nhau, đặt chúng trước bụng nàng để giữ một chút khoảng cách với Tiêu Phong. Ăn? Trong lúc này nàng làm sao ăn vô? Nữ thần y nhủ bụng rồi nàng lắc đầu:

- Tiểu nữ không đói một chút nào.

- Không được - Tiêu Phong quay lại nhìn nữ thần y nói - Nàng do quá gầy mà mắt đã lớn to ra càng lớn. Nàng gầy quá rồi đấy.

- Tiểu nữ không gầy – Nữ thần y vẫn lắc đầu nói - Ngài quá nhạy cảm.

Tiêu Phong cúi nhìn kỹ nữ thần y, rồi thẳng người dậy nói:

- Ta không nhạy cảm, nàng đúng là gầy. Nàng không chỉ gầy mà còn có phần tiều tụy.

Nữ thần y bắt đầu thấy bức khi có người không phải Tần Thiên Nhân muốn quản chuyện ăn uống của nàng, gần giọng nói:

- Nhưng tiểu nữ thật sự không đói!

- Nàng sẽ ăn! - Tiêu Phong cũng gần giọng nói với nữ thần y - Nàng cần có sức! Ta không muốn một lát nữa nàng ngất trên mình ta!

Cuối cùng câu nói của Tiêu Phong cũng khiến mặt nữ thần y ửng hồng, tiếc là Tiêu Phong buông một câu đầy ngụ ý rồi chàng xoay mình bước lại đằng bàn, kéo hai chiếc ghế bên dưới bàn ra nên không thấy gương mặt thoạt xanh thoạt đỏ này.

Nữ thần y vẫn còn đứng cạnh chiếc lư hương nhìn chằm chằm xuống những ngón tay gầy guộc đang đan vào nhau của nàng. Nàng đương nhiên hiểu lời vừa rồi của Tiêu Phong, chàng không cần nói rõ nàng cũng biết đằng sau câu nói ấy là một chuyện vô cùng nhạy cảm mà một lát nữa chàng muốn nàng làm cho chàng... Nữ thần y nuốt khan trong cổ họng.

- Đến đây!

Tiêu Phong đứng ở bên bàn ăn, chau mày gọi nữ thần y bằng giọng đầy quyền lực và áp đặt.

Nữ thần y nghe gọi đi đến đứng bên Tiêu Phong.

- Ngồi!

Tiêu Phong chỉ xuống một trong hai chiếc ghế chàng đã kéo ra, nữ thần y ngồi xuống như được bảo.

Tiêu Phong với tay nhắc bình trà lên rót vào li cho nữ thần y, rồi cũng ngồi vào chiếc ghế bên trái nàng.

Tiêu Phong khoanh đôi tay lại, xoay mình ngồi nghiêng bên bàn, hướng cả người chàng về phía nữ thần y ra lệnh:

- Uống!

Nữ thần y bưng li trà lên nhấp nhanh một ngụm.

Tiêu Phong bỏ tay ra, chàng cầm chén cháo hạt sen lên và đặt xuống trước mặt nữ thần y, cái chén đánh kịch vào mặt bàn, rồi Tiêu Phong lại khoanh đôi tay của chàng lại, vẫn dùng giọng nói như ra lệnh bảo nàng:

- Ăn!

Nữ thần y nhìn xuống chén cháo hạt sen mà Tiểu Thúy nói được thuyền chở đến từ Tây Hồ, nơi sinh trưởng của nàng, nhũ bụng chỉ cần nuốt nhanh nó vào bụng, chén cháo không nhiều, nàng có thể xử lý được.

Nữ thần y thăm nhủ rồi nàng bưng chén cháo lên, múc từng muỗng cho vào miệng và ráng nuốt vào bụng, đương nhiên, nàng không cảm thấy mùi vị của loại hạt sen Tây Hồ mà nàng ưa thích này ra làm sao.

Tiêu Phong vẫn ngồi nghiêng bên bàn nhìn nữ thần y ăn hơn nửa chén cháo, ánh mắt chàng mới dịu xuống, cặp chân mày mới giãn ra và chàng cũng thôi không còn khoanh đôi tay.

Sau khi nữ thần y ăn xong chén cháo hạt sen, nàng cũng đặt cái chén đánh kịch xuống bàn như Tiêu Phong đã làm với nàng vừa rồi, quay đầu sang chàng hỏi:

- Thế này đã đủ với ngài chưa, thưa ngài Phủ Viễn tướng quân?

- Chưa!

Tiêu Phong đáp bằng giọng cọc lốc, chàng lại đòi một đĩa thức ăn khác tới trước mặt nữ thần y. Nữ thần y lại cầm đĩa lên nhưng nàng ăn thêm vài tai nấm vân chi là không thể ngón nữa.

Nữ thần y quay đầu sang Tiêu Phong nói:

- Tiểu nữ không ăn được nữa.

Tiêu Phong đứng dừng đòi một đĩa thức ăn khác đến trước mặt nữ thần y, không thèm trả lời nàng.

- Tiểu nữ no thật rồi.

Nữ thần y buông đũa nói, bung li trà lên hộp một ngụm.

Tiêu Phong gạt gù, rồi chìa một bàn tay của chàng về phía nữ thần y.

- Đến đây.

Tiêu Phong bảo. Nhưng lần này giọng chàng mềm mỏng, ánh mắt lấp lánh, rực lửa, nồng cháy.

Nữ thần y đặt li trà xuống bàn, nàng còn đang rất không muốn đặt tay nàng vào tay người đàn ông này thì Tiêu Phong khẽ cúi người về trước, túm lấy cánh tay nữ thần y, kéo mạnh cánh tay nàng về phía chàng khiến nàng bật dậy khỏi ghế.

Nữ thần y giật mình, đến khi nàng định thần lại được rồi nàng phát hiện mình đã ngồi gọn trên đùi người đàn ông mà nàng căm ghét nhất trên đời, càng thậm tệ hơn, người đàn ông đó đang vòng đôi cánh tay ôm lấy nàng từ phía sau. Nữ thần y muốn vùng ra khỏi vòng ôm ấy để duy trì một khoảng cách nhưng cánh tay như hai gọng kìm vẫn bao bọc quanh nàng.

Tiêu Phong đương nhiên biết nữ thần y căm ghét chàng vô cùng vẫn vòng đôi cánh tay của chàng ôm riết lấy nàng thật chặt, ép tấm lưng thon thả của nàng sát vào lồng ngực chàng. Nữ thần y không còn cách nào đành ngồi yên trên đùi Tiêu Phong, tựa lưng nàng vào ngực chàng, để chàng đặt chiếc cằm của chàng lên đỉnh đầu nàng, một khoảnh khắc như dài hàng thế kỷ đối với nàng, thời gian như đông cứng lại.

- Nàng đã suy nghĩ kỹ rồi chứ? - Tiêu Phong hôn lên đỉnh đầu nữ thần y, dịu dàng nói - Còn có băn khoăn gì không?

Nữ thần y định lắc đầu, nhưng nàng vẫn không tin người đàn ông này, nói:

- Ngài sẽ giữ lời đã hứa với tiểu nữ chứ? Sáng mai ngài vào đại lao...

Nữ thần y chưa nói hết lời, Tiêu Phong cắt lời nàng:

- Nàng nên lo cho tình hình của mình thì hay hơn.

Trong một khoảnh khắc nữ thần y không theo kịp Tiêu Phong, ngẩng đầu lên nhìn chàng hỏi:

- Ý ngài là gì? Tình hình gì?

Tiêu Phong nhìn xuống mắt nữ thần y, vẫn dùng giọng nói dịu dàng, vô cùng dịu dàng nói với nàng:

- Tình hình của nàng, ta sẽ làm tình với nàng, bây giờ.

Cuối cùng Tiêu Phong cũng thấy được gương mặt đỏ bừng của nữ thần y. Một nụ cười đắc thắng hiện lên trên môi chàng.

Sau khi bị câu nói thẳng thắn của Tiêu Phong làm cho ngỡ ngàng hết mười giây, nữ thần y cúi đầu xuống. Nàng cảm thấy trời đất và những đồ vật trong phòng bỗng rung đảo lộn vì câu nói mà nàng vừa nghe. Tình hình quả rất tình hình. Nữ thần y nhủ bụng, và nàng cố kiềm chế trái tim đang đập thình thịch trong lồng ngực, nhất là trong lúc này, nàng có thể cảm giác được một vật cương cứng đang ở ngay bên dưới hạ thể nàng. Nếu không có hai lớp y phục của nàng và chàng chắn ở giữa, cái vật thể cứng như khúc củi đó đã đâm vào trong nàng...

Nữ thần y chống một tay của nàng lên mặt bàn dùng mặt bàn làm điểm tựa để nhích ra phía trước đùi Tiêu Phong một chút để không phải ngồi ngay trên sự cương cứng của chàng nhưng Tiêu Phong nắm lấy hai bên hông nữ thần y, ghì hông nàng chặt xuống khiến nàng không thể lảng tránh...

- Ngồi ngay ngắn nào.

Tiêu Phong nói.

Nữ thần y bất đắc dĩ phải ngồi yên tại chỗ...

Tiêu Phong chuôi mũi chàng vào tóc nữ thần y và hít vào một hơi thật sâu, nói:

- Ta còn chưa làm gì nàng, ngại cái gì? Nàng nên bắt đầu làm quen với nó, một lát nữa nó sẽ vào sâu trong nàng.

Tiêu Phong nói xong, chàng vén tóc nữ thần y sang một bên vai nàng, sau đó, chàng nghiêng đầu, hôn lên một bên cổ nàng trước khi kéo đôi môi nóng hổi của chàng lên vành tai phải, ngậm lấy và nhay vành tai.

Nữ thần y sợ người khi hơi thở nóng hổi của Tiêu Phong phả lên má nàng trong khi răng chàng từ từ thưởng thức vành tai phải của nàng. Một lúc sau, Tiêu Phong dừng lại. Nữ thần y chưa kịp mừng rỡ thả lỏng người, chàng lại bắt đầu lại toàn bộ cử chỉ gọi tình và bỏng cháy ấy với bên cổ và vành tai trái của nàng.

Nữ thần y tiếp tục cứng người, càng căng thẳng hơn khi Tiêu Phong nhả vành tai trái của nàng ra, dùng một giọng nói hết sức tự nhiên nói:

- Nàng thích ta làm gì để khiến nàng đến?

Mặt mày nữ thần y ngượng chín, càng hoang mang rối trí, lại muốn lánh đi. Nhưng Tiêu Phong vẫn nắm lấy hai bên hông nàng. Nữ thần y nghĩ bụng, sao trên đời lại có người có thể nói những chuyện riêng tư với một giọng điệu thoải mái đến như vậy? Và theo thói quen, mỗi lần nữ thần y gặp chuyện bối rối, nàng đều đan hai bàn tay của mình vào nhau, nhìn trân trân xuống mấy ngón tay.

- Đứng bên lên thế - Tiêu Phong tiếp tục thì thầm vào tai nữ thần y - Nói ta biết đi, ta phải làm gì để giúp nàng đạt cực khoái nhanh nhất?

Nữ thần y cảm thấy đôi mắt nàng xuống những ngón tay đan nhau, khuôn mặt đỏ bừng như sắp nhỏ máu đến nơi.

Tiêu Phong bế nữ thần y trong hai cánh tay chàng, xoay nàng lại để nàng ngồi nghiêng trên đùi chàng để chàng có thể dễ dàng nhìn thấy phản ứng trên mặt nàng và tiếp tục nói:

- Nói ta nghe đi, ta sẽ làm bất cứ điều gì nàng muốn.

Nữ thần y cúi đầu không trả lời.

- Nhìn ta nào!

Tiêu Phong ra lệnh, nhưng giọng chàng thật mềm mỏng.

Nữ thần y làm như được bảo, ngẩng đầu lên. Nàng thấy Tiêu Phong hơi nghiêng đầu sang một bên nhìn xuống nàng bằng ánh mắt chăm chú. Đôi mắt chàng bóng cháy, đầy tò mò, khát khao được biết...

- Nàng thích được vào từ phía sau hay nàng ở trên? Hay nàng chỉ quen với kiểu truyền thống? Nàng thích được hôn vào hoa huyệt của nàng không?

Tiêu Phong liên tục hỏi nữ thần y những câu hỏi khiến nàng không biết trả lời.

- Hoa...huyệt... là gì? - Nữ thần y ấp úng hỏi lại, sau đó tiếp tục ấp úng đáp - Tiểu nữ chưa từng... quan hệ nên không biết nữa.

Nữ thần y nói xong cúi ngay xuống, không nói gì nữa.

Tiêu Phong há hốc miệng trước câu hỏi của nữ thần y, lúc chàng gặp nàng ở hồi cương, nàng đang trong bộ hi phục, chàng cứ ngỡ nàng đã là người của Tần Thiên Nhân, hóa ra hai người chỉ mới bắt đầu với nhau, còn chưa chính thức thành vợ thành chồng.

Sau một thoáng kinh ngạc, Tiêu Phong thu chiếc hàm gần như muốn rớt xuống sàn của chàng lại, đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu nữ thần y và nói:

- Hóa ra đây sẽ là lần đầu của nàng.

Nữ thần y im lặng trước giọng nói nghe như reo của Tiêu Phong. Rồi đột nhiên, không chú ý, nhưng sự tò mò và lo sợ càng lúc càng dâng lên trong nàng che khuất sự e thẹn ngại ngùng. Nữ thần y thu hết can đảm, hỏi:

- Ngài sẽ... làm tiểu nữ... đau lắm không?

Nữ thần y chột vạt nói trong gương mặt đỏ bừng.

Tiêu Phong nghe câu hỏi ngây thơ của nữ thần y, nở một nụ cười rồi chàng hôn lên tóc nàng lần nữa, dụi chiếc mũi của chàng lên xuống vào đỉnh đầu nàng, rất nhẹ, rất êm, trả lời:

- Sẽ đau, nhưng sau đó ta sẽ đưa nàng đến bờ lai tiên đảo ngay.

Nữ thần y vẫn cúi đầu. Tiêu Phong cảm giác được cả người nữ thần y đang run rẩy trong lòng chàng, nói:

- Đừng căng thẳng quá, ta thừa biết cần phải làm những gì để nữ nhân sẵn sàng, nàng sẽ không phải đau nhiều, nàng cũng sẽ đạt được cực khoái ngay lần đầu.

Nữ thần y càng cúi thấp đầu, đôi vai nàng tiếp tục run rẩy như một chiếc lá trong cơn bão hoàn toàn không có dấu hiệu ngưng lại. Tiêu Phong thấy cô gái này sợ mình đến sắp ngất, bèn tìm cách giúp cho tâm trạng của nàng thư thả một chút. Chàng nhắc chuyện cũ:

- Nàng còn nhớ ba năm trước chúng ta gặp nhau trên Thiên sơn không? Sau khi gặp nàng có điều gì đó ở nàng khiến ta không thể dứt ra được. Ta nhớ năm đó nàng ngồi bên bờ suối, hai má hồng nhuận, mắt lại đầy vẻ phấn chấn, môi tươi thắm, mà còn riu ra riu rít như con chim sẻ nhỏ nữa.

Lời nói của Tiêu Phong không có hiệu quả, nữ thần y vẫn run lẩy bẩy, Tiêu Phong muốn làm dịu cơ thể nhỏ nhắn đang run lên trong lòng mình, nói thêm:

- Nàng có biết điểm gì ở nàng khiến ta thích nhất không? Nàng có đôi mắt thật đẹp. Nàng cũng có gương mặt đẹp, thân hình đẹp, nàng đẹp toàn diện, nhưng ta không chỉ muốn thân thể nàng, ta còn muốn yêu thương chăm sóc và bảo vệ nàng cả đời.

Khi nói câu này, trong lòng Tiêu Phong nghĩ đến bản thân chàng đã từng trải qua rất nhiều mối tình, ngắn có, dài có, tình một đêm cũng có. Số người tình cũ của chàng, chàng không thể nào đếm xuể được hết trong kiếp này, nhưng chưa từng có người con gái nào khiến cho trái tim chàng đập thình thịch nhất kiến chung tình như người con gái này. Hôm chàng thấy nàng ở hắc điểm Diêm Thành, khi đó cánh xuân của nàng hoàn toàn bày ra trước mắt chàng, nàng thật may mắn khi được Thượng Đế ban cho ba vòng quá đỗi nóng bỏng, hơn nữa chàng yêu nàng nên khi đó càng muốn nàng kinh khủng. Bây giờ cũng vậy, Tiêu Phong rê tròn những ngón tay chàng sau lưng nữ thần y, xoắn một mớ tóc của nàng vào năm ngón tay chàng rồi dịu dàng ghì xuống, buộc nàng phải ngước lên để chàng có thể dễ dàng cúi xuống hôn nàng.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Long thể bất an (thượng)

Đầu nữ thần y không thể cử động được, nàng bị vô hiệu hóa trong tay Tiêu Phong.

- Nàng không biết ta thêm muốn nàng đến chừng nào đâu.

Tiêu Phong thì thầm, nhưng khi mũi hai người chạm nhau, bên tai chàng chợt vang lên tiếng nói của Tạ Đồ Hãn và Mục Nhĩ Trại, một bóng đen thoáng qua tim chàng. Tiêu Phong nhớ lại những việc đã xảy ra ở sở quân cơ vào buổi trưa hôm nay, với tình thế hiện tại, với quang cảnh này, thì nếu chàng từ quan liệu Khang Hi và Hiếu Trang có đối phó tam mệnh đại thần nổi không?

Tiêu Phong lại nhìn nữ thần y, trong người chàng vẫn là cảm giác thêm muốn nàng kinh khủng, chàng đưa tay sờ cằm nàng, má nàng, chàng lại sờ lông mày, trán, tóc và tai nàng. Chàng rất muốn đi tìm bầu trời riêng với nàng, rời khỏi kinh thành, cùng nàng về lại Thiên sơn, hay du ngoạn khắp nơi, mất thường thức cảnh thiên nhiên, mặc hết chuyện hồng trần, cùng nàng bình bình an an dạo chơi khắp bốn bờ Đại Giang Nam Bắc, kết giao anh hùng trong thiên hạ, sống cuộc sống tự do tự tại. Nhưng, chàng cũng nhớ trong thời điểm hiện tại Khang Hi rất cần có chàng, chàng không thể muốn làm gì thì làm, không thể múa kiếm vung gươm ruổi ngựa thả ung như hồi trước nữa. Hơn nữa, điều quan trọng nhất là hiện nay Ngao Bái nắm trong tay hầu như tất cả các kỳ nên nếu chàng không còn nắm Chính Bạch kỳ mọi sự sẽ trở nên hung hiểm vạn phần...

Tiêu Phong nghĩ tới đây, nhìn nữ thần y thêm một chút nữa như đang cân nhắc, lựa chọn, rồi chàng thở mạnh. Ánh mắt đăm đăm của Tiêu Phong trở lại lạnh lẽo như ngày thường, như khi chàng nhìn bất kỳ người con gái nào, nét mặt chàng cũng trở lại sắt đá, kiên quyết. Tiêu Phong ngồi thẳng người dậy, chàng cũng buông tóc nữ thần y ra, bệ nàng đặt đứng trên đất, sau đó cũng đứng dậy nói:

- Trời không còn sớm nữa, ta còn phải xem sớ. Nàng cũng nên nghỉ ngơi sớm, hãy tĩnh dưỡng cho tốt.

Tiêu Phong nói và trước khi mở cửa để đi ra khỏi phòng, chàng dừng lại ở ngưỡng cửa nói thêm:

- Nàng có thể thở được rồi.

Tiêu Phong dứt lời, đẩy hai cánh cửa và nhấc chân bước ra ngoài hành lang. Quả nhiên nữ thần y bật ra hơi thở nghẹn ứ này giờ, miệng nàng hé mở, trái tim vẫn còn đập dồn dập trong ngực.

Tiêu Phong trở về thư phòng buông mình ngồi vào ghế. Chàng cầm một quyển sớ lên nhưng làm cách nào cũng không thể tập trung, chàng đành vứt quyển sớ lên bàn ngồi khoanh tay nhìn đồng hồ giấy tờ.

Bây giờ đêm đã về khuya, đĩa đèn dầu trên bàn đã sắp cạn hết dầu, bên ngoài tiếng chiêng điểm canh như một điệp khúc buồn khác khoai bi ai. Tiêu Phong nghe tiếng trống canh đánh xong hai canh thì không đánh nữa, giống như người báo canh đã chết cóng mất rồi. Phủ Viên rộng lớn, ban đêm cũng như ban ngày ồn ào náo nhiệt thế nhưng chàng chỉ cảm thấy hiện tại tâm hồn của chàng vắng vẻ, lạnh lẽo. Chàng lại nghĩ đến nữ thần y, chỉ suýt một chút nữa thôi chàng đã có được nàng, ước mơ chờ đợi bấy lâu của chàng có thể thành sự thật, tại sao chàng lại ngốc thế này? Tiêu Phong thở dài, nhủ bụng lúc này chàng đã khiến nàng chịu ăn, sự thực chàng rất muốn nàng ăn nhiều hơn nữa vì mấy hôm rồi nàng ngã bệnh đã không ăn gì, nhưng một chén cháo đối với con bệnh của nàng cũng coi như là tạm ổn rồi. Tiêu Phong nhủ bụng như vậy cũng được, coi như tối nay chàng không uống công đi tìm nàng.

Lúc này Hiếu Quân mang thêm một đĩa dầu vào phòng châm thêm vào cái đĩa đang gần cạn hết dầu. Tiêu Phong vẫn ngồi trong thư phòng tiếp tục nghĩ đến nữ thần y, nhớ đến tháng ngày hai người ở trong căn nhà tre trên Thiên sơn, những câu nói từ nàng, những lời quan tâm nàng dành cho chàng... Nét mặt và cử chỉ của nàng, tất cả đều hiển hiện trong đầu Tiêu Phong, khiến chàng thấy ấm áp và ngồi cười một mình. Chàng yêu tất cả của nàng, nhưng ánh mắt, chính ánh mắt đã khiến chàng cảm thấy mến thương nàng. Nhưng bây giờ ánh mắt đó không còn nhìn chàng như xưa, gương mặt nàng trong buổi tối hôm nay, ánh mắt chứa đầy thù hận. Tiêu Phong biết nàng hận Hiếu Trang, triều đình, hận trời, hận đất, hận người, nhưng chủ yếu hận chàng! Tiêu Phong nghĩ đến đây cảm thấy như tìm mình cứ rơi mãi, rơi mãi xuống tận đáy sâu trong hồn. Chàng thu nụ cười, đưa cặp mắt to đen mênh mông nhìn ngọn đèn đang tỏa ra thứ ánh sáng vàng nhạt, lơ mơ như tương lai của hai người...

Bây giờ tất cả đều yên ắng. Bên ngoài gió thổi rất mạnh, tiếng thanh la báo canh xa xa hình như đã khuya ba tiếng. Hiếu Quân thấy trời khuya nên lên tiếng khuyên Tiêu Phong đi ngủ, nhắc nhở chàng sáng mai chàng còn phải đi Thương Châu, Tiêu Phong gật đầu với Hiếu Quân, rồi rời thư phòng, Hiếu Quân bèn quay người thổi tắt đèn.

Nhưng Tiêu Phong trở về phòng ngủ của chàng rồi cũng chỉ là nằm trần trọc trên giường, ngoài trời đã cuối canh tư mà chàng cũng chưa chớp mắt được lấy một phút. Hình ảnh xảy ra trong sở quán cơ như cứ lảng vảng đầu đây, phải đến giữa canh năm chàng mới ngủ được.

Tờ mờ sáng, Tiêu Phong đã tỉnh dậy, chàng chỉ ngủ được có nửa canh giờ. Đôi mắt vì vậy vẫn còn nhức mòi và tê dại, tất cả cảnh vật xung quanh chàng đều trở nên trắng lóa, lờ mờ. Mãi một hồi lâu sau chàng mới có thể thấy rõ mọi thứ. Chỉ thấy ô cửa sổ phía xa được rèm che kín mít cơ hồ không tia sáng nào có thể lọt qua. Duy có nơi hai nửa bức rèm giao nhau là còn một khe hở nhỏ, ánh bình minh dịu dịu xuyên qua đó, chiếu vào. Khắp căn phòng chỉ có một tia sáng nhỏ nhoi ấy thôi nhưng lại như được nhuộm một mảng màu tươi mới. Bốn phía đều tịch mịch, cây nến thấp suốt đêm trên bàn lúc này đã tàn, sáp nến chảy ngưng tụ vào một chỗ tựa như những giọt nước mắt cạn khô của một thiếu nữ xa cách lâu ngày, đầy nỗi nhớ thương.

Tiêu Phong khẽ chau mày nghĩ đến sáng nay chàng theo lệnh Hiếu Trang phải đi Thương Châu xem việc đúc tiền thiếc đang được tiến hành ra sao. Chàng không hiểu sao lần này Hiếu Trang muốn chàng phải đích thân đi, thật sự thì sau khi chàng đưa ra kiến nghị tiền thiếc mọi việc vốn được Hiếu Trang giao cho Triệu Phật Tiêu lo toan và giám sát. Nhưng lần này Hiếu Trang cứ khẳng khẳng muốn chàng đi. Tiêu Phong thờ dãi, chàng chống tay ngồi dậy, lần mò tìm giày mang vào rồi bước lại chiếc bồn tắm đặt phía sau tấm bình phong. Hiếu Quân đã pha nước ấm cho chàng. Tiêu Phong cởi đồ rồi bước vào bồn tắm, ngâm mình trong làn nước ấm áp. Đối với chàng lúc nào Hiếu Quân cũng chăm sóc rất chính chu và tận tâm. Tiêu Phong tắm xong, Hiếu Quân bước vào với chiếc khăn vắt lên tấm bình phong rồi đi lấy quan phục cho chàng.

Hiếu Quân vừa giúp Tiêu Phong bẻ cổ áo vừa nói:

- Tướng quân, lần này ngài đi Thương Châu dự định sẽ đi bao lâu?

Tiêu Phong nói:

- Ít nhất ba ngày.

Hiếu Quân gạt đầu, đi lấy mũ quan đang treo trên giá lại đưa Tiêu Phong nói:

- Mời ngài ra sảnh dùng điểm tâm, tiểu nữ đi xem cỗ xe chuẩn bị xong chưa.

Tiêu Phong gạt đầu, cảm mũ quan nhưng chàng không ra sảnh mà đi đến phòng nữ thần y, chàng thấy nữ thần y đang nằm trên trường kỷ, trên người nàng đắp xéo một tấm chăn. Tiêu Phong biết tới qua nàng cũng như chàng ngủ không được ngon, quả thật đôi hàng lông mày của nàng khẽ chau lại khiến bất kỳ người nào nhìn thấy bộ dạng của nàng lúc này cũng không kiềm được muốn đưa tay tới vỗ về.

Tiêu Phong chợt thấy thân mình nữ thần y hơi động dậy, chiếc chăn đắp trên người nàng đã gần rơi xuống đất. Căn phòng này tuy khá ấm áp nhưng nếu không đắp thứ gì chỉ sợ sẽ bị nhiễm phong hàn ngay, chàng bèn đắp chăn lại cho nàng.

Ánh bình minh dịu dịu len qua khe cửa sổ, nhẹ nhàng chiếu lên khuôn mặt nữ thần y, mái tóc vốn được chải chuốt gọn ghẽ của nàng lúc này đã rối tung, trăm cái tóc cũng bị lệch hẳn sang một bên. Có một vài sợi tóc rời rạc dính vào trán nàng tạo thành những đường cong mềm mại. Tiêu Phong nhủ bụng trước đây hình ảnh của nàng trong lòng chàng luôn ôn hòa như ngọc, mang tới cho chàng cảm giác ấm áp, dễ chịu khi bên cạnh, nhưng chàng lại chưa từng có cơ hội xem tướng mạo của nàng khi ngủ. Bây giờ lẳng lặng nhìn kỹ, chàng thấy nàng đang nằm nghiêng, hai mắt khép hờ, đôi bờ môi chín đỏ, thân thể tràn trề sức sống, ngay đến bộ dạng mỗi một trong lúc ngủ cũng đẹp tuyệt vời, không có chỗ nào để chê trách. Tiêu Phong khẽ thở dài tiếc nuối.

Chiều hôm đó Hiếu Quân đang lau chùi bàn ghế trong sảnh Lôi Kiến Minh dẫn Ung công công vào sảnh. Lôi Kiến Minh mời Ung công công ngồi rồi quay sang Hiếu Quân bảo:

- Tiểu a đầu, mi vào hậu viên đưa nữ thần y cô nương ra đây.

Hiếu Quân nhỏ giọng hỏi lại:

- Nàng ấy phải theo Ung công công vào cung ă?

Lôi Kiến Minh gạt đầu, Hiếu Quân làm theo lệnh, lập tức đi tìm nữ thần y.

Đúng như câu “mùa đông ngày ngắn đêm dài,” chỉ mới giờ Thân mà mặt trời đã lặn sau dãy Kim Sơn, những tia nắng gắt gao không còn chiếu lên mái ngói lưu ly, Từ Cẩm Thành dần dần được bao phủ bởi một tầng sương mù của trời chiều chạng vạng.

Ung công công đưa nữ thần y đi đến Khôn Ninh môn, hai người đi xuyên qua một khu lâm viên yên tĩnh nữa mới tới cánh cổng vuông vức xây bằng gạch trắng, phía trên khắc ba chữ Khôn Ninh cung.

Ung công công dẫn nữ thần y tới một căn phòng lớn, có hai cung nữ đứng trước cửa phòng thấy Ung công công tới bèn đồng loạt nhún chân chào. Ung công công vẫy vẫy ống tay áo cho bọn cung nữ đứng lên rồi dẫn nữ thần y vào phòng. Ở trong phòng có một bà lão vận y phục màu nâu đang đứng trên tấm thảm đỏ phía trước chiếc ghế được phủ bằng một tấm vải trắng thêu hình đầu rồng. Hai cung nữ vận y phục màu tím và đỏ đứng hai bên chiếc ghế. Ung công công đưa nữ thần y tới trước mặt bà lão nói:

- Tò ma ma, lão đã dẫn người đến.

- Cảm ơn Ung công công.

Bà lão nói.

Ung công công gạt đầu rồi rời đi.

Ung công công vừa đi khỏi phòng, cung nữ vận y phục tím chỉ mặt nữ thần y nói:

- Dân nữ to gan! Gặp Tô ma ma mà không hành lễ bái chào?

Nữ thần y không đáp. Tô ma ma giơ tay lên bảo cung nữ áo tím im lặng. Sau đó, Tô ma ma đưa mắt lên xuống khắp mình nữ thần y, thư vị ngắm cô gái mà được giang hồ đồn là có thể cứu sống người vừa tắt thở. Tô ma ma thấy mặt mày nữ thần y phờ phạc, tóc rối rũ trên vai, đôi mắt hốc hác vì nhiều đêm không ngủ trong thật đáng thương. Tuy nhiên, Tô ma ma nhủ bụng cô gái này vẫn rất tuyệt, đôi mắt to đen, đôi mi dài, gương mặt trái xoan trông vô cùng thanh tú. Nhất là mái tóc rối mà vẫn hết sức xinh đẹp, đẹp một cách tự nhiên, không chút son phấn, hơn nữa gương mặt đó còn được gắn trên một thân mình không thể nào hoàn hảo hơn.

Tô ma ma bước lại đối diện nữ thần y nói:

- Mi khó mời thật đấy! Lần đầu, Khâm sai hành viên đưa trát xuống tiệm thuốc Bảo Chi Lâm, mi dám thẳng thừng trả về. Mi là cái thá gì mà dám làm như vậy? Bọn khốn kiếp ở Vô Định hà giờ trò còn ít hơn mi. Mi dám chống lệnh vào cung chữa bệnh cho đại Thanh thiên tử, đó là vì mi ăn phải gan hùm mật gấu rồi, đúng không?

Nữ thần y không trả lời Tô ma ma. Tô ma ma nhìn mặt mày nữ thần y lạnh ngắt nhìn lại bà, nhưng dường như chẳng phải nhìn bà, Tô ma ma không biết trong đầu nữ thần y đang nghĩ gì.

Tô ma ma nhìn nữ thần y từ đầu xuống chân thêm một chút nữa, khẽ quay mình về phía chiếc ghế phủ đầu rồng, đột nhiên, Tô ma ma quay lại, vung tay tát vào một bên má nữ thần y một cái.

Bốp!

Nữ thần y bị tát bất ngờ nhưng không hề kêu la hay tỏ vẻ sợ hãi, chỉ đơn giản đưa tay lau vết máu trên miệng.

Tô ma ma nói:

- Từ trước tới nay, khi Tô ma ma này nói chuyện với bất kỳ người nào người đó cũng phải trả lời! Trừ phi người đó bị câm. Ta hỏi lần nữa, mi có đồng ý chữa bệnh cho hoàng thượng không?

Không có tiếng trả lời.

Tô ma ma lại giơ tay lên thuận tay tát mạnh vào bờ má bên kia của nữ thần y một cái tát nảy lửa nữa. Lần này, nữ thần y té sấp mặt xuống sàn gạch.

Tô ma ma cúi xuống túm lấy vai nữ thần y dựng nàng ngồi dậy, lắc nàng mấy cái thật mạnh, nhưng Tô ma ma thấy đôi mắt to đen của nữ thần y vẫn đang nhìn thẳng vào bà chẳng một chút khiếp sợ. Sự bình thản đón nhận cái chết của nữ thần y càng khiến Tô ma ma thêm điên tiết.

- Tiểu a đầu! Ta không phải phủ Viễn tướng quân, đối xử tử tế và bỏ thời gian đối đáp qua lại với mi, sự nhẫn nại của ta có hạn!

Tô ma ma nói xong đứng dậy đạp nữ thần y té lăn quay.

- Rốt cuộc là mi có đồng ý hay không?

Tô ma ma lại hỏi, tiếp tục trừng mắt nhìn nữ thần y nhưng nữ thần y vẫn một mực giữ yên lặng.

- Vậy là mi muốn chết phải không? – Tô ma ma gầm lên - Khi ở trên núi Kỳ Bàn ngươi đã từng nói với phủ Viễn tướng quân cái chết với mi chẳng ý nghĩa gì. Thôi được, ta sẽ làm theo ý mi, mi sẽ được chết đây!

Tô ma ma dứt lời đưa hai tay lên bóp lấy cổ nữ thần y, dùng sức siết mạnh. Nữ thần y bắt đầu thấy ngạt thở, mặt nàng đỏ bừng nhưng đôi mắt vẫn bình thản.

Tô ma ma siết cổ nữ thần y cho tới khi nữ thần y dần dần khép hai mắt lại mới buông tay, nói:

- Tiểu a đầu, hôm nay ta tha chết cho mi một lần đấy. Thế nào, có đồng ý chữa bệnh cho hoàng thượng không? Hãy nhớ là trong chôn cung đình này có rất nhiều trò để tra tấn các nô tì cứng đầu như mi, ta biết mi không sợ chết nhưng mi có biết là “sống dở chết dở” còn khổ hơn không?

Tô ma ma nói rồi, nữ thần y vẫn nhìn Tô ma ma bằng ánh mắt bất cần, như thách thức những đòn thù đang chuẩn bị áp đảo lên mình nàng. Tô ma ma tròn mắt nhìn nữ thần y, không ngờ bên trong cô gái mảnh khảnh với lớp áo vải thô quê mùa lại là một tinh thần thép.

- Xem ra không thị oai với mi thì không được đâu.

Tô ma ma dẫn từng tiếng và quay sang hai cung nữ nói lớn:

- Hai người biết phải làm gì rồi chứ?

Cung nữ vận y phục tím bước lại gần Tô ma ma, nhỏ tiếng nói:

- Tô ma ma, nô tì thấy nàng ấy ốm yếu như vậy có cần phải dụng hình không? Hay là chúng ta tiếp tục dùng lời lẽ mềm mỏng để khuyên...

Cung nữ áo tím chưa nói hết lời, Tô ma ma lắc đầu cắt lời:

- Không!

Giọng Tô ma ma đĩnh đạc, nhưng sau đó mắt bà đỏ hoe, nhưng thứ tình cảm đó chỉ lóe lên như một tia lửa, và bà đã mau chóng lấy lại sự bình tĩnh, coi như không có việc gì xảy ra, tiếp tục nói:

- Chẳng phải trên quảng đường từ hồi cương đến kinh thành phủ Viễn tướng quân đã cạn lời khuyên nhủ cô ta ư? Người thấy ngài ấy có được kết quả gì không?

Tô ma ma nói rồi rời khỏi phòng.

Còn lại ba người, cung nữ áo tím cũng đi ra ngoài một chút rồi trở vào phòng, xách theo một sợi thừng và một chiếc hộp gỗ, cung nữ áo tím đưa hộp gỗ cho cung nữ vận y phục đỏ cầm giữ, rồi bước lại cúi xuống nâng cầm nữ thần y lên, trợn mắt hỏi:

- Đây là cơ hội cuối cùng để mi thay đổi ý kiến đây.

Cung nữ áo tím nói rồi chờ một chút nhưng chỉ thấy nữ thần y mở mắt nhìn lên mình như chờ đợi hình phạt, bèn buông cầm nữ thần y ra nói:

- Ta xem đầu của mi cứng, không biết mình mấy có cứng như đầu hay không?

Đứt lời thẳng người dậy và vung sợi dây lên.

Trong phòng tắt cả đèn yên lặng, chỉ nghe tiếng roi quật đánh vút vang lên.

Cho dù nữ thần y buông xuôi tất cả nhưng nàng vẫn cảm giác được con dao từ sợi thừng đang giáng xuống người nàng. Nàng cắn chặt hai hàm răng, cố giữ cho nước mắt không trào ra, và cũng cho miệng nàng không bật ra bất kỳ tiếng kêu gào nào, trong đầu nàng chỉ cầu mong sao cho trận đòn này trôi qua thật nhanh, để nàng được chết, chỉ có cái chết mới giải thoát cho nàng. Nhưng thật lâu sau nữ thần y thấy nàng vẫn còn sống, da thịt trên lưng đau rát, nước mắt nàng bắt đầu tuôn chảy xuống ướt cả cổ áo.

Vút! Vút! Vút!... Các ngọn roi vẫn không ngừng quất xuống. Hết roi này đến roi khác, chẳng bao lâu, máu và mồ hôi rịn ướt toàn lưng nữ thần y, loang dần nhuộm đỏ cả sàn nhà. Trong con đau xé nàng vẫn cắn chặt răng để không phát ra bất kỳ một tiếng kêu nào.

Cung nữ áo tím quất roi về phía trước, phía sau, bên phải, bên trái. Đôi lúc nhắm ngay chỗ hiểm của nữ thần y mà đi roi. Roi đi đến đâu là câu vào y phục trên mình nữ thần y đến đó, xé toạc từng mảng.

Cung nữ áo tím đánh cho tới khi chiếc áo trên mình nữ thần y đã rách nát, áo yếm cũng roi trên sàn gạch mới hạ roi xuống, bước tới đá vào eo nữ thần y vài cái, thấy nàng vẫn không cử động bèn cầm roi đi ra ngoài, một lát sau trở vào với một thau nước muối tạt vào những vết trầy xước trên lưng nữ thần y. Những vết thương trên lưng nữ thần y bị nước muối xát vào khiến nàng đau đớn ră rời, không nhịn được phải bật một tiếng la.

Cung nữ áo tím xong việc, trở ra ngoài phòng. Cung nữ áo đỏ bèn tiến lên, đặt chiếc hộp đang cầm trên tay từ nãy đến giờ xuống sàn, mở hộp, trong hộp chứa vô số các cây kim nhọn như kim châm, nhưng không mỏng bằng kim châm, dài khoảng một gang tay. Cung nữ áo đỏ nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh nữ thần y, nhìn nữ thần y ngơ ngốc như một con cá nằm trên thớt, bắt chợt nắm tóc nàng giật ngược ra sau.

Bốp! Cung nữ áo đỏ tát nữ thần y một tát tai, lực đánh rất mạnh khiến nữ thần y choáng váng. Sau đó, cung nữ áo đỏ nhặt lên một cây kim ra sức đâm thật sâu vào lưng nữ thần y. Nữ thần y lại tiếp tục la lên.

Cung nữ áo đỏ cười gần rồi nhặt cây kim thứ hai lên, đâm vào lưng nữ thần y, rồi thêm một cây kim nữa, từng cây, từng cây kim dài và nhọn đâm vào lưng nàng...

Nữ thần y gào thét trong tuyệt vọng, đau đến mắt nhòe đi vì nước mắt và mồ hôi trên đầu nàng không ngừng tuôn xuống như mưa. Trên lưng nữ thần y khi này đang ghim khoảng ba mươi cây kim. Cung nữ áo đỏ ghim thêm năm cây kim nữa, nữ thần y đau đến mức gào khóc đứt quãng, khuôn mặt nàng trắng bệch, không còn một chút huyết sắc.

Tiếng gào khóc đứt quãng của nữ thần y khiến bọn cung nữ đứng canh giữ ngoài hành lang nghe thấy cũng phải run lên bần bật, nhưng bên trong căn phòng, cung nữ áo đỏ vẫn không chút biểu cảm, vừa tiếp tục ghim thêm một cây kim vào lưng nữ thần y vừa nói:

- Không có khả năng chịu đau thì đừng làm chuyện không nên làm, mi không nên từ chối chữa bệnh cho hoàng thượng với Tô ma ma. Bây giờ mi đồng ý vẫn còn kịp đấy, nghe không? Thế nào, mi đồng ý chữa bệnh cho hoàng thượng không? Bằng không, người chịu khổ chính là mi thôi.

Cung nữ áo đỏ nói xong chờ một chút không nghe nữ thần y nói gì, tiếp tục cầm kim lên, nhưng lần này ả không cầm một cây kim mà cầm lên một nhúm kim đâm vào vai nữ thần y.

Nữ thần y đã khóc đến tắt tiếng, chẳng thể kêu la được nữa, chỉ nằm sấp trên sàn nhà cảm giác con đau lan lên vai nàng, lại lan lên hai cánh tay và mười đầu ngón tay nàng. Thời gian cứ thế nặng nề trôi qua.

Cuối cùng, cung nữ áo đỏ cũng ghim tất cả những cây kim trong chiếc hộp gỗ lên mình nữ thần y. Sau đó cũng như cung nữ áo tím, bỏ đi ra ngoài phòng.

Còn lại một mình trong căn sảnh rộng thênh thang của cung Khôn Ninh, nữ thần y nằm sấp trên sàn gạch, đầu nghiêng sang một bên, hoàn toàn im lặng, nàng không còn sức để nhổ những cây kim đang ghim trên mình nàng ra nữa, thật sự nàng cũng không muốn nhổ chúng ra, nàng nhủ bụng cứ duy trì trong tình trạng này, cái chết sẽ đến với nàng nhanh thôi. Đúng là khi này trước mắt nàng như được phủ lớp sương mù dày đặc, hoàn toàn rơi vào trạng thái mơ hồ, nàng thắm cầu nguyện thần chết hãy mau đến mang nàng đi, để nàng được chấm dứt nỗi đau đớn mà nàng đang phải hứng chịu.

Độ nửa đêm, nữ thần y thấy nàng vẫn còn chưa chết, toàn bộ vùng lưng, vai và hai cánh tay nàng đau rất không chịu đựng được, nàng lặng lẽ rơi lệ, vừa đau đớn vừa đau cuộc đời cô đơn bị người ta đối xử một cách tàn nhẫn. Từ nhỏ đến giờ, mặc dù sống bữa đói bữa no, trăm điều cơ cực, nhưng những người trong hội ai cũng đối tốt với nàng, không bao giờ bị ai đánh đập mắng chửi. Từ ngày bang hội tan rã, người ti muội thân thiết của nàng là Lâm Tổ Đình bất vô âm tín thì nàng cảm thấy bơ vơ. Lại còn Tần Thiên Nhân... Hồi ở Hàng Châu, nàng những tưởng nàng và chàng sẽ trở thành một cặp hồ điệp hạnh phúc nhất thế gian, có ai ngờ trời cao thường hay trêu người, đã khiến cho chàng thành kẻ vong xứ, còn nàng thì trở thành một đóa hoa úa tàn như thế này. Nghĩ đến đó nữ thần y càng tủi thân, nên vừa khóc vừa khẽ kêu “Thiên Nhân, Thiên Nhân, huynh đang ở đâu? Thiên Nhân, huynh đang ở đâu...”

Nữ thần y dần dần chìm vào giấc ngủ, chẳng biết bao lâu sau nàng mơ hồ cảm giác dường như có người ôm lấy nàng, một đôi tay thật ấm áp đang vỗ về trên tóc nàng, cảm thấy dễ chịu vô cùng, làm cho thân thể lạnh cứng của nàng dần dần hồi phục lại độ ấm.

Hơi ấm của hai cơ thể hòa lại đã xua đuổi được cái lạnh cắt da của đêm đông. Trong cơn mơ, nữ thần y đã mơ một giấc mơ tuyệt đẹp. Cảnh vật Hàng Châu dần dần hiện ra trước mặt nàng... những đóa hoa đại bên bờ Tây Hồ, đôi cò xanh kéo tận ngút ngàn, tiếng chim hót trong vòm lá mùa xuân, tiếng nước chảy róc rách, tiếng sỏi vụn dưới từng bước chân qua... Tây Hồ đẹp ngây ngất dưới bầu trời xanh thơ mộng... Tần Thiên Nhân nhìn nàng, đôi mắt chàng sáng bừng lên như hai vì sao sáng long lanh.

Nữ thần y nắm chặt tay Tần Thiên Nhân, run rẩy nói:

- Huynh đã trở về... Thiên Nhân, huynh đã trở về... có thật là huynh đã trở về với muội rồi không?

Tần Thiên Nhân im lặng, nữ thần y lại nói:

- Huynh đã hứa sẽ trở về đón muội, muội biết huynh không gạt muội, huynh thật đã có mặt ở đây rồi.

Càng nói, nữ thần y càng thêm xúc động, nước mắt nàng vỡ ra như suối.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Long thể bất an (hạ)

Cái hắt hăm của Tô ma ma như một hiệu lệnh, cung nữ vận y phục đỏ liền dùng một thau nước lạnh tạt vào mặt nữ thần y. Nữ thần y tỉnh lại, nàng thử cử động mười ngón tay, nàng vẫn còn có thể dịch chuyển được các ngón tay và hai cánh tay.

Cung nữ vận y phục tím cũng có mặt trong phòng, khi này đang đứng cạnh chiếc ghế phủ đầu rồng, một bà lão vận y phục vàng rực rỡ đang ngồi trên ghế lần chuỗi tràng hạt. Bà lão vừa lần chuỗi Phật vừa nói nhỏ gì đó với cung nữ áo tím. Cung nữ áo tím bèn đi ra ngoài, một lát sau trở vào phòng với chiếc áo choàng lông thú.

Cung nữ áo tím cũng bung thêm một cái ghế tới, choàng chiếc áo lên mình nữ thần y trước khi diu nàng ngồi lên ghế.

Bà lão vận y phục vàng chờ nữ thần y ngồi trên ghế và cài nút áo xong dùng một giọng nói tràn đầy tình cảm nói với nàng:

- Cô nương được người trong giang hồ gọi là thần y đúng không? Họ bảo y thuật của cô rất cao có thể cứu được người vừa tắt thở, ai gia có thể trò chuyện với cô được không?

Nữ thần y nghe bà lão tự xưng “ai gia,” biết chính là Hiếu Trang. Mãi đến lúc này Tô ma ma và hai cung nữ mới nghe được giọng nói của nữ thần y, một cô gái thanh xuân trẻ đẹp, giọng nói nghe cũng hay như tiếng chim hót, thanh thần từng chữ:

- Bà là thái hoàng thái hậu muốn nói lời gì không ai có thể cản bà được.

Lời của nữ thần y khiến bầu không khí trong phòng yên lặng đến rợn người. Tô ma ma là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh đó, quát lên:

- Tiểu a đầu, mi không được gọi thái hoàng thái hậu bằng “bà!” Thái hoàng thái hậu đại từ đại bi với mi, bảo chúng ta nhỏ kim trên mình mi, kể đó người còn ban áo cho mi để mi đỡ run vì lạnh, cũng ban ghế cho ngồi, mi thật có phước ba đời mới gặp được người.

Tô ma ma dứt lời, trong mắt nữ thần y ánh lên những tia bi phẫn, nhìn thẳng Hiếu Trang nói:

- Dân nữ đa tạ thái hoàng thái hậu đã lo cho sức khỏe của dân nữ, cũng không bắt dân nữ phải quỳ hành lễ tham bái với bà, còn thí tọa cho dân nữ và áo choàng, nhưng dân nữ sẽ không vì vậy mà có hảo cảm với bà, người ta nói trước khi con chồn ăn thú vật mà nó bắt được nó cũng chảy nước mắt. Hơn nữa nếu thái hoàng thái hậu thật sự là người lương thiện đã không gây ra chiến tranh, giết chết hai vạn người trong hội chúng tôi.

Hiếu Trang lần chuỗi Phật nói:

- Triều đình làm vậy là vì muốn thống nhất đất nước, tất cả cũng đều vì đời sống của bá tánh.

Nữ thần y mỉm cười nói:

- Hay cho câu vì đời sống của bá tánh nhưng bà có biết câu nói đó của bà mâu thuẫn lắm không? Bà có biết quân đội của bà đã giết bao nhiêu bá tánh vô tội ở hồi cương không? Không nói đến những người trong hội chúng tôi, hằng năm, triều đình của bà đều xua binh đánh các bộ lạc hồi cương đơn giản chỉ vì các bộ lạc không nạp cống phẩm cho triều đình đúng thời hạn. Như vậy là cần chánh, thương dân sao? Binh lính của bà tràn vào các doanh trại vùng hồi cương bắt phụ nữ Duy Ngô Nhĩ, cưỡng hiếp rồi sát hại họ, cũng sát hại vô số trẻ em và người lớn tuổi, số người chết vì binh lính của bà kiếp này bà có đếm cũng không thể nào đếm xuể được. Triều đình của bà như vậy là tốt, là cần chánh thương dân sao?

Hiếu Trang nhìn cô gái trẻ trung đang ngồi trước mặt mình, một khuôn mặt kiêu diễm chứa đầy sinh khí. Một khuôn mặt trái soan, đôi mắt linh hoạt với nụ cười ngọt sớt cho thấy nàng là một cô gái can trường, mặc dù đang bị thương đầy mình nhưng đối với nàng chẳng nghĩa lý gì khi nụ cười của nàng ấm cúng như mùa xuân, cặp mắt của nàng long lanh như thu thủy. Hiếu Trang nói:

- Thật không ngờ đối với trị quốc cô nương là nữ giới cũng có nhận thức.

Nữ thần y lắc đầu, thu nụ cười lại nói:

- Cần gì phải là đàn ông mới có thể nhận thức? Những người dân chúng tôi luôn sống trong cảnh nghèo đói vì sự áp bức của triều đình bà đã khiến chúng tôi ai cũng hiểu các người chưa từng có một hoàng đế tốt, ngay cả đứa trẻ lên ba cũng hiểu được điều đó.

Hiếu Trang im lặng nhìn nữ thần y, trong lòng Hiếu Trang có biết bao điều muốn nói với người con gái trước mặt mình, quá trình mở rộng và hoàn thiện lãnh thổ của một nước... nhưng trong khoảng thời gian ngắn, Hiếu Trang không làm sao bày tỏ hết ý được nên chỉ nhìn nữ thần y, nhẹ nhàng nói:

- Cô nương và người của cô suy nghĩ như thế vì hằng ngày các người sinh hoạt đơn giản, các người không hiểu thế nào là đạo lý “Sức mạnh tổng hợp quốc gia” hay còn gọi là “Thực lực quốc gia,” là một khái niệm trong lĩnh vực mở rộng lãnh thổ của một nước, khiến cho một nước trở nên hùng mạnh phải dựa trên nền tảng xâm lược và chiến tranh.

Nữ thần y tiếp tục lắc đầu nói:

- Đúng là dân nữ không hiểu tại sao triều đình của bà lại đàn áp và giết hại bá tánh, đúng là ở hồi cương người dân chúng tôi đều rất đơn thuần nhưng cũng vì thế mà đời sống của chúng tôi rất vui vẻ. Chúng tôi yêu chuộng hòa bình, ở đại mạc, trên thảo nguyên, đi đâu cũng tự do tự tại, ban ngày hái hoa chăn dê, tối đến xem sao thương trắng, được ở bên người mình yêu, chúng tôi tin tưởng đó mới chính là một cuộc đời vui vẻ nhất của mỗi một con người.

Lời của nữ thần y khiến Hiếu Trang bồi hồi, ngồi im như tượng, mắt nhìn thẳng nữ thần y. Hiếu Trang nhớ lại lúc xưa mình cũng từng có một khoảng thời gian như lời của nữ thần y...

Hiếu Trang còn đang nghĩ đến chuyện quá khứ, nữ thần y tiếp:

- Được tự do tự tại không phải gò bó với những khuôn phép được đặt sẵn đó mới là vật quý báu nhất trong thiên hạ. Hoàng cung này so với thảo nguyên của chúng tôi và sông nước vùng Giang Nam chẳng qua chỉ là một cái lồng bằng vàng. Hằng ngày bà sống trong cái lồng bằng vàng này được vui vẻ hay sao?

Hiếu Trang tiếp tục thấy lòng đau nhói, có một cái gì đó lay động trong lòng. Cảnh cũ tự nhiên hiện lên trong đầu Hiếu Trang... Ngày xưa bà cũng từng có những chuỗi ngày sống vui vẻ trên đại mạc như nữ thần y. Hằng ngày bà cùng một chàng trai đùa vui trên những con đường nhỏ đầy sỏi, đá và cát bụi. Hai người đã lớn lên trong cái nắng, cái gió của vùng đông bắc. Những lần hai người ngồi trên ngựa xem sao thương trắng, rồi săn bắn, hái hoa... đêm không hết được. Thế nhưng chính khi khoảng cách giữa hai người được rút ngắn lại, niềm hạnh phúc mới chớm nở thì bà lại bị gả cho người ta. Hiếu Trang nén tiếng thở dài, tự nhủ bây giờ bà còn nghĩ đến chàng trai đó và những kỷ niệm xưa để làm gì? Con giông bão trong lòng cũng như trời đất ấy đã trở thành dĩ vãng, một dĩ vãng quá xa xưa rồi...

Hiếu Trang hít nhẹ một hơi để trấn tĩnh tâm trạng u buồn, nhìn nữ thần y nói:

- Ai gia hiểu ý cô nương. Nhớ lúc còn nhỏ ai gia cũng có một khoảng thời gian rong ruổi thảo nguyên như cô. Khi đó người trong bộ tộc Khoa Nhĩ Thấm thường hay khen ta thông minh, tám tuổi đã có thể vẽ tranh, ngâm thơ, cười ngửa đi săn. Dầu là con gái nhưng a mã đối với ta thương mến hơn

các người con khác của người, thường dẫn ta cùng đi săn với người, a mã còn cho ta trèo lên ngai trên con ngựa yêu quý nhất của người nữa. Sau khi trở thành trác phúc tấn ta chẳng khác nào cá chậu chim lồng. Khi nhập cung trong triều ai cũng vô cùng nghiêm khắc với ta. Ta phải tuân theo luật lệ hậu cung, không được tùy ý cười, không được vô cớ khóc, không được phép bộc lộ thương ghét, không được quyền làm việc tùy theo ý mình. Sau này trở thành thái hoàng thái hậu mọi việc còn tệ hơn. Biết bao nhiêu lễ nghĩa trong cung, ta phải tuân theo nề nếp, để kiến lập phong độ của một nhiếp chính vương, khí độ của một mẫu nghi thiên hạ, để các quần thần kính trọng, ai cũng sợ ta, khúm núm trước mặt, quỳ mọp xuống bái lạy ta.

Nữ thần y chờ Hiếu Trang nói xong, nói:

- Nhưng bà không vui vẻ, tất cả những chuyện bà vừa kể bà đều đã làm được, quyền thế, phú quý, được người khác kính sợ. Nhưng dân nữ nhận thấy đời sống của bà lạnh như đá, không có tình yêu, ở trên thế gian này bà là người buồn tẻ nhất.

Lời của nữ thần y thanh thoát nhưng mạnh mẽ, nàng nói nhanh như dòng suối chảy mạnh qua đồng đá sỏi giữa khe sơn. Hiếu Trang nhắm mắt lại như để nghe nỗi sâu bủa vậy, một lát sau, Hiếu Trang chậm rãi mở mắt ra, nói:

- Xem chừng ngoài Tô ma ma chỉ có cô nương có thể xem thấu trái tim ai gia, vậy thì ở trước mặt cô ai gia không cần làm thái hoàng thái hậu, ai gia muốn làm một người bạn của cô được chăng?

Nữ thần y lắc đầu:

- Chúng ta là hai người với hai ý tưởng hoàn toàn trái lập nhau nhưng bà có lời gì muốn nói với dân nữ cứ nói.

Hiếu Trang nói:

- Ai gia phải làm thế nào cô nương mới đồng ý chữa bệnh cho hoàng thượng? Hoàng thượng chỉ là một đứa trẻ, những chuyện triều đình đã làm với bất kỳ người nào ngài vốn vô can. Cô hãy xem ngài như bao đứa trẻ mà cô đã từng chữa bệnh, ai gia bảo đảm với cô, triều đình sẽ không còn mang quân tiến đánh hồi cương, ngài cũng sẽ trở thành một vị hoàng đế tốt mang lại hạnh phúc cho bá tánh.

Đối với nữ thần y trận đánh Nam lộ Thiên Sơn giống như một lưỡi dao sắc nhọn cắt cuộc đời nàng ra làm hai mảnh một cách khốc liệt, thẳng thừng. Mười sáu năm nay, những ngày tháng bình yên, vui vẻ, hạnh phúc... đều toàn bộ trở thành quá khứ. Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, nàng mất tất cả. Tất cả đều không còn nữa, tất cả đều không tồn tại nữa. Đón tiếp nàng là nỗi đau thương vĩnh viễn không ngừng và một tương lai mịt mờ không biết trước được. Giây phút nàng nhìn Tần Thiên Nhân rời khỏi nàng, lúc nào cũng rõ ràng như thể mới xảy ra ngày hôm qua.

Gương mặt nữ thần y mang đầy vẻ bi thương, khe khẽ lắc đầu nói:

- Từ khi người Mãn của bà nhập quan cho đến nay đã hứa hẹn với bá tánh rất nhiều điều nhưng đã có người nào thực hiện được những lời hứa đó? Những người cầm quyền của triều đình đã không hề đặt nhân nghĩa đi đầu, không hề đặt lợi ích của dân cao hơn lợi ích bản thân. Triều đình của bà đã đốt rất nhiều sách Nho, cấm học sinh đọc sách Nho. Triều đình của bà cho rằng những tư tưởng Nho giáo là yếu nhược, phủ nhận một hoàng đế tốt là một hoàng đế cai trị bằng lễ nghĩa và đạo đức. Các người đề xướng vũ lực, dùng mệnh lệnh để ép bức dân, dùng hình phạt để quản lý dân, các người cho như vậy có thể giảm được phạm pháp nhưng các người có biết làm như vậy những người phạm pháp không hề biết xấu hổ, nhục nhã? Đạo đức kinh nói một hoàng đế tốt là một người dùng đạo đức để hướng dẫn chỉ đạo những người phạm tội, dùng lễ nghĩa để giáo hóa họ, làm như vậy chẳng những người phạm tội hiểu được thế nào là nhục nhã khi phạm tội còn cam tâm tình nguyện sửa chữa sai lầm.

Hiếu Trang im lặng trước những lời nói của nữ thần y, nhũ bụng cô gái này quả thật không sợ đứng trước mặt những người của triều đình biểu đạt tư tưởng của mình.

Nhưng Tô ma ma không giữ được bình tĩnh, quát lên:

- To gan! Mi không được xuất khẩu cuồng ngôn trước mặt thái hoàng thái hậu! Mi tưởng mi là ai? Một dân nữ nhỏ nhoi, nhà nguoi mà biết cách trị quốc sao?

Nữ thần y nhìn Hiếu Trang nói:

- Dân nữ không biết cách trị quốc nhưng dân nữ biết người như thế nào mới được gọi là một hoàng đế tốt. Tất cả hoàng đế của Thanh triều các người đều hạ lệnh đốt Đạo Đức Kinh, cho rằng được thiên hạ được lòng dân chỉ cần dùng đao kiếm. Nhưng trị quốc phải đề cao phẩm chất và học thức bằng không tuy có lấy được thiên hạ cũng sẽ không trị được thiên hạ.

Lời nữ thần y như gáo nước lạnh tạt vào mặt Tô ma ma, làm cho mặt mày Tô ma ma tím ngắt, đôi mắt như nẩy lửa nói:

- Mi thật hỗn láo! Hoàng đế tốt hay không tốt là do mi nói sao? Mi có tư cách gì bàn luận hoàng đế đáng làm việc gì, không đáng làm việc gì? Căn cứ theo luật lệ đại Thanh hậu cung can chánh có thể bị xử tử, mi thậm chí chẳng phải hậu cung, một thường dân lại cả gan dám bàn chuyện trị quốc, nói những lời quấy nhiễu triều chánh?

Nữ thần y vẫn nhìn Hiếu Trang, bình thản trả lời Tô ma ma:

- Cung nữ của bà vừa mới nói hậu cung không được can chánh vậy thái hoàng thái hậu bà chẳng phải hậu cung sao? Hằng ngày thái hoàng thái hậu bà đều ở trong đại điện nhiếp chính nếu phải đem ra xử trăm để làm gương cho thiên hạ thì không phải xử trăm bà trước hay sao?

Lời của nữ thần y khiến Tô ma ma nhất thời im lặng, chỉ có Hiếu Trang bị phản ứng quá nhanh mà vẫn bình tĩnh nói:

- Sáng nay ai gia đến tìm cô không phải bàn vấn đề trị quốc, ai gia chỉ muốn cô chữa bệnh cho hoàng thượng.

Tô ma ma nghe Hiếu Trang nói, lấy lại được bình tĩnh, nói:

- Mi nhất định phải chữa bệnh cho hoàng thượng vì mi không có lựa chọn khác!

Tô ma ma nói thật mạnh mẽ, môi cong lên nở một nụ cười khinh bỉ, sau đó rút trong tay áo một xấp giấy ném vào mặt nữ thần y.

Nữ thần y nhìn xấp giấy đang nằm trên sàn nhà ngay bên dưới chân nàng, thấy đó chính là bản danh sách của những thành viên trong Đại Minh Triều. Nữ thần y nhìn những cái tên quen thuộc, lại nhìn Hiếu Trang, nhũ bụng sáng nay Hiếu Trang tới đây sẽ không dễ dàng ban nàng cái chết, vì ban nàng cái chết, là dành cho nàng cảm tình nhân nhượng rồi, mà bề ngoài Hiếu Trang trông rất hiền từ nhưng bên trong hoàn toàn chẳng phải một người hiền từ, bằng chứng là bản danh sách đang nằm trên sàn nhà chính là điều kiện bắt nàng phải chấp thuận. Bằng không, nếu nàng không chịu chữa bệnh cho Khang Hi... Nữ thần y nghĩ tới đây ngừng lên nhìn Hiếu Trang mỉm cười nói:

- Tiểu nữ có lựa chọn khác.

Hiếu Trang lắc đầu nói:

- Cô nương nghĩ nếu cô tự sát để không phải chữa bệnh cho hoàng thượng thiên hạ sẽ trở về tay đại Minh sao? Cô nương là một người tri tính hiểu lý hãy nghĩ thử xem, nước không thể một ngày không vua, ngộ nhờ hoàng thượng chẳng may băng hà, người Mãn chúng tôi sẽ không vì vậy mà trở ra quan ngoại, chúng tôi sẽ tìm một hoàng đế khác kế vị. Nhưng nếu cô đồng ý chữa bệnh cho hoàng thượng, khi ngài lành bệnh, ngài sẽ vì ân cứu mạng của cô tha cho gia quyến những người trong hội phục Minh. Lại nữa hoàng thượng có thể trong ba năm giảm thuế tô, xuất kho cứu Hoàng Hà. Cô hãy suy nghĩ kỹ lời ai gia, bản danh sách đang nằm ngay bên dưới chân cô toàn bộ có bao nhiêu tù nhân? Nếu mỗi một tù nhân trong đó đều bị đem ra pháp trường chấp pháp, gia quyết bị tru di cửu tộc, sẽ có bao nhiêu người chết theo hoàng thượng và cô?

Từng khuôn mặt những người trong hội thay nhau hiện lên trong đầu nữ thần y, khiến cho lòng nàng nổi lên một cảm giác đau khổ, hai mắt bắt đầu ngấn lệ.

Hiếu Trang nói tiếp:

- Thêm vào đó nếu triều đình buộc phải tìm người kế vị chắc cô nương cũng biết người đó là ai.

Nữ thần y im lặng.

Hiếu Trang thờ dài nói:

- Ngao Bái là một người nham hiểm, ác độc, coi mạng người như rom rác. Cách sống xa hoa, tiêu xài lãng phí của hắn không ai mà không biết tới. Cô nương hẳn có nghe câu "cái hoàng đế có Ngao đại thần cũng có, còn cái hoàng đế không có chưa chắc Ngao đại thần không có." Ngao Bái cũng là người đặt ra "Nghị tội ngân," khiến cho những quan viên phạm tội tham nhũng có thể dùng ngân lượng để chuộc tội, tội càng cao, số bạc nên càng cao, cho dù tội có lớn tới đâu cũng không bị buộc tội. "Nghị tội ngân" của hắn đã khiến cho quan lại ngày càng nhũng nhiễu. Ngao Bái đã là một người như thế thì luận nhân, đức, nghĩa, gã không có điểm nào xứng đáng làm chân mạng thiên tử.

Nữ thần y vẫn giữ im lặng.

Hiếu Trang nhìn nữ thần y với ánh mắt dịu hiền, nói rất ôn tồn:

- Trái lại bấy lâu hoàng thượng theo cha con Sách đại nhân học cách đối nhân xử thế khiêm tốn giữ lễ. Chắc cô nương cũng đã nghe nói Sách Ngạch Đồ là một viên quan nổi tiếng toàn triều với tính tình hào hiệp, trượng nghĩa, có lòng nhân ái, ngài tuyệt nhiên không để hoàng thượng nuôi dưỡng thói kiêu ngạo.

Nữ thần y vẫn không trả lời Hiếu Trang, nàng khẽ cúi đầu nhìn bản danh sách như đang đắm chiêu nghĩ ngợi những lời nói vừa rồi của Hiếu Trang. Hiếu Trang thấy nữ thần y im lặng suy nghĩ lời mình, cả mừng đưa tay lên vỗ một tiếng. Từ ngoài phòng một cung nữ mang một chiếc hộp gấm đỏ bước vào đưa Hiếu Trang. Hiếu Trang cầm chiếc hộp nói:

- Ai gia cho cô thời hạn một cây nhang để suy nghĩ những lời vừa rồi của ai gia, nếu cô đồng ý thì tốt, còn không hãy mở chiếc hộp này, ai gia sẽ ở bên ngoài chờ quyết định sáng suốt của cô.

Trước khi đứng lên khỏi ghế, Hiếu Trang bắt mạch được chút tình cảm cuối cùng của nữ thần y, nói thêm:

- Nếu ai gia là cô, ai gia sẽ không nhẫn tâm nhìn cảnh những tù binh và gia quyến của họ cùng chết với ai gia. Ai gia mong cô cho họ được sống. Ai gia biết một người rất quan trọng với cô cũng ở trong số tù binh đó, do đó cô cần phải đồng ý với ai gia, không phải chỉ để bảo vệ hắn, bảo vệ gia quyến các tù binh trong hội phục Minh mà còn bảo vệ bách tính.

Hiếu Trang dứt lời đứng dậy đặt hộp gấm lên chiếc ghế phủ đầu rồng rồi ra khỏi phòng, Tô ma ma và các cung nữ cũng theo Hiếu Trang.

Mọi người đi rồi, chỉ còn lại một mình nữ thần y, nàng cúi xuống nhặt xấp giấy lên, nhìn những cái tên trên giấy mà trái tim nàng đau như dao cắt, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Bên ngoài tuyết vẫn rơi đều, tuy không nhiều như hôm qua nhưng cũng đủ khiến cung Khôn Ninh chìm trong bầu không gian mờ mờ ảo ảo. Sau khi khóc lóc một hồi, nữ thần y đưa mắt nhìn chiếc hộp gấm nằm chỏng chơ trên ghế. Nàng đi đến với tay cầm chiếc hộp lên, mở ra, bên trong là một tấm lụa trắng đặt cạnh một cuộn vải vàng, nàng mở cuộn vải, thấy chính là chiếu chỉ đã được viết chỉ là chưa đóng ngọc tỷ. Nữ thần y lướt mắt thấy trong chiếu chỉ ghi những điều Hiếu Trang đã nói sẽ làm sau khi nàng chữa bệnh cho Khang Hi: “Lập ra tân pháp, thân dân sự, trọng thân thần, dù là Hán thần... Tuân theo nguyên tắc kiến tạo quốc phú binh cường... Tu pháp chế, đãi hiền lương, tuyển luyện sĩ, tập chiến đấu... Chú trọng Hán văn, quan tâm truyền thống cổ xưa...”

Nữ thần y đọc qua chiếu chỉ một lần nữa rồi buông cuộn vải nhìn bản danh sách. Nước mắt cứ trào ra giàn giụa trên khuôn mặt sầu não. Nữ thần y đau khổ cùng cực, nhắm mắt lại ôm đầu tóc rũ rượi trông thật thiếu não.

Sau thời hạn một cây nhang, Hiếu Trang cùng Tô ma ma và hai cung nữ trở lại sảnh phòng tìm nữ thần y, khi này ngoài trời tuyết chỉ còn rơi nhẹ, tuyết mới hòa mớ tuyết cũ dưới đất phủ thành tấm thảm trắng dày một tấc.

Bốn người băng qua khu vườn thủy trúc để lần đến chính sảnh. Trong vườn có trồng một cây phong trại lá, trên tán lá chỉ còn đứng một chiếc lá đỏ. Hiếu Trang dừng một chút nhìn chiếc lá cuối cùng không chịu buông xuôi theo định mệnh, sau đó tiếp tục cất bước.

Hiếu Trang đi trước, Tô ma ma và hai cung nữ theo phía sau. Chân Hiếu Trang mang giày đế chấu nên không đi được nhanh, hơn nữa dưới đất còn có tuyết rơi khiến mặt đường rất trơn. Tô ma ma và hai cung nữ giữ lễ đương nhiên không vượt qua mặt Hiếu Trang, nhưng cũng vì vậy mà ba người cảm giác đoạn đường hướng tới căn sảnh thật là trùng trùng điệp điệp, dài đằng đẵng như thể không bao giờ ngưng lại. Trước mắt Tô ma ma lúc nào cũng phảng phất hình ảnh ba thước lụa trắng và nữ thần y từ từ nắm lấy tấm lụa vút lên thành gờ trên trần nhà. Nghĩ đến Khang Hi sẽ không thể lành bệnh và tệ hơn nữa sẽ chết, đầu óc Tô ma ma căng thẳng, chưa bao giờ Tô ma ma chịu đựng cảm giác khó chịu như thế trong đời.

Bốn người im lặng bước từng bước như những bóng ma trầm lặng. Mặc dù cả tám đôi chân nhưng không khí vẫn giữ yên đến nghẹt thở.

Khi bốn người đến trước căn sảnh, Hiếu Trang dừng lại ra hiệu Tô ma ma khoan hãy mở cửa.

Hiếu Trang đứng bên ngoài hành lang nhìn qua khe cửa thấy nữ thần y đang ngồi trên ghế cời áo choàng lông thú xuống nửa lưng, nàng lấy tay sờ lên những vết bầm tím trên vai và cổ nàng. Tuy Hiếu Trang không nhìn thấy mặt nữ thần y nhưng bà vẫn có thể cảm giác được những quần quai đau đớn trên mình nàng, ruột gan Hiếu Trang như đau thắt lại như chính nỗi đau của bà. Nếu không vì bất đắc dĩ, Hiếu Trang nhủ bụng bà cũng không bao bợn nô tài dùng đến hạ sách tra hình người con gái chỉ đáng tuổi con mình.

Tô ma ma trông thấy nữ thần y vẫn còn sống, cũng vô cùng mừng rỡ, hai mắt sáng quắc lên như hai vì sao rực rỡ.

Hiếu Trang quan sát nữ thần y một chút, phẩy tay ra hiệu Tô ma ma mở cửa, cung nữ vận y phục tím là người vào phòng sau cùng, thuận tay khép cửa lại.

Trong phòng im thít chỉ có tiếng giày của Hiếu Trang lộp cộp vang lên xé bầu không khí yên lặng nào nề. Hiếu Trang ngồi vào chiếc ghế phủ đầu rồng nói:

- Cô nương vẫn còn ngồi đây, ai gia xem chừng cô đã có câu trả lời với ai gia.

Nữ thần y cài lại nút áo nói:

- Ngoài những điều ghi trong chiếu chỉ dân nữ còn có ba điều kiện, thái hoàng thái hậu hứa với dân nữ, dân nữ sẽ lập tức chữa bệnh cho hoàng thượng.

Hiếu Trang như được trút gánh nặng, đôi mắt sáng tinh nhưng nén vẻ vui mừng nói:

- Cô nương nói ai gia nghe thử xem sao.

Nữ thần y lắc đầu:

- Dân nữ cần ghi nhận lại.

Hiếu Trang dùng ánh mắt hiền hòa, bao dung, thân thiết nhìn nữ thần y:

- Cô nương đang lo ai gia nuốt lời phải không? Được, cô nương muốn làm một người chu đáo ai gia hiểu, Tô ma ma, bà đi lấy giấy bút mang lại đây.

- Vâng.

Tô ma ma ra ngoài, một lát sau mang vào một cuộn giấy vàng, nghiền mực và bút. Hiếu Trang nói:

- Mời cô nương Tô ma ma sẽ thảo chỉ, sau đó ai gia nhờ hoàng thượng phê chuẩn rồi đóng mộc thông cáo thiên hạ.

Hai cung nữ cầm hai đầu cuộn giấy căng ra cho Tô ma ma đứng ở giữa cầm bút để viết.

Nữ thần y nói:

- Điều thứ nhất dân nữ muốn những bài học trong quốc tử giám từ nay về sau sẽ được bổ sung Hán văn, Tứ Thư, Ngũ Kinh, Sử ký, Hán thư, Tư Trị Thông Giám, đồng thời cũng học cách trị quốc trong quyền Binh Pháp trị quốc. Ngoài ra dân nữ cũng muốn thái hoàng thái hậu triệu mệnh thu hồi sách cấm, các văn tẩn của Khổng phu tử, xây lại tượng các nhà văn, nhà sử thi người Hán đã bị triều đình của bà phá hủy, tập hợp các thư từ từng lưu lạc trong chốn dân gian lại, trùng tu miếu Khổng phu tử, khuyến khích trẻ em nghèo đi học, tặng sách vở cho các em. Còn nữa, những người không chịu vào triều làm quan triều đình không được miễn cưỡng họ.

Hiếu Trang gật đầu. Tô ma ma bèn viết vào cuộn vải: "...Triều đình sẽ dùng Nho giáo như Tam Cương Ngũ Thường, Trung Hiếu Tiết Nghĩa dùng làm nền tảng trị quốc cũng đều phải được dạy trong quốc tử giám. Từ nay những cuộc thi khoa cử phải đặt ra kỷ cương, không được làm trái kỷ cương, không được thi đỗ vì quen biết với quan thần trong triều, tất cả phải công bằng. Bắt đầu từ nay tất cả những học sinh tham gia hội thi, không được gặp mặt quan giám thi, hay người thân của các quan giám thi, càng không được tự xưng người quen quan giám thi, càng không được lấy thi cử tư thông kết đảng, chiêu mộ nhân tài riêng. Sau này sau mỗi kỳ thi, sĩ tử trúng tuyển, triều đình phải theo tài năng từng người bổ nhiệm, triều đình dùng tài phải thật công minh, như vậy mới có thể làm cho người có tài, học giả nghèo khó không bị chôn vùi."

Tô ma ma viết xong, Hiếu Trang nói:

- Khổng Tử là ngọc quý của con cháu Hoa Hạ, ai gia nhất định sẽ phát huy truyền thống đạo đức Hoa Hạ, chỉnh sửa hết những cấm vận của các hoàng đế trước, tất cả các phân biệt chủng tộc, thù hằn lẫn nhau toàn bộ cho về quá khứ. Những người có học nhưng không chịu làm quan như Nghiêm Hồng Đạt ai gia vẫn sắc phong làm thầy trong quốc tử giám, khi nào ông ta thay đổi cái nhìn với triều đình, sẵn sàng chịu vào quốc tử giám ai gia sẽ cho người đi rước ông ta đến kinh thành.

Nữ thần y cúi đầu hạ bái:

- Dân nữ thay mặt Nghiêm phu tử đa tạ thái hoàng thái hậu.

Nữ thần y nói rồi ngẩng lên, nhờ Tô ma ma mang những điều vừa viết lại cho nàng xem, sau khi xem xong và hài lòng, nàng tiếp:

- Điều kiện thứ hai của dân nữ, dân nữ muốn tất cả những tù binh ở hồi cương và Đồng sơn được trả tự do.

Hiếu Trang suy nghĩ lời này, một lúc sau nói:

- Ai gia sẽ thả họ ra, trừ một người.

- Các người không được giết huynh ấy!

- Cô nương an tâm, ai gia sẽ tha mạng hắn. Nhưng ai gia không trả tự do cho hắn, ai gia không thể thả hổ về rừng được.

Lời của Hiếu Trang như lưỡi dao cắt từng thớ thịt trên mình nữ thần y, nàng nghe những lời này mà ruột gan đau thắt, nước mắt lại chảy dài trên khuôn mặt tiều tụy.

Hiếu Trang yên lặng ngồi trên ghế nhìn cô gái mong manh như một cành liễu, nước mắt của cô gái đó cứ tuôn dài lên má trông thật thiếu nữ, nói:

- Hay là như thế này, cô nương dùng mạng của cô đổi mạng hắn, ai gia sẽ trả tự do cho hắn, thế nào?

Nữ thần y gật đầu dễ dãi:

- Chỉ cần huynh ấy sống dân nữ có chết cũng không hối tiếc.

Hiếu Trang lắc đầu:

- Không phải. Ai gia không phải muốn cô chết. Sau khi cô chữa bệnh cho hoàng thượng ai gia muốn cô tiếp tục sống, chăm sóc ngài, cô phải thề với ai gia không được tự sát, ai gia muốn cô đồng ý ở lại trong cung suốt đời.

Nữ thần y mơ hồ hiểu được ý đồ của Hiếu Trang nhưng trước tình thế này nàng chỉ có thể gật đầu.

Hiếu Trang thấy nữ thần y gật đầu cũng mỉm cười gật đầu, sau đó nói:

- Tốt lắm, ai gia sẽ nhờ hoàng thượng đóng mộc phê chuẩn thả tất cả tù binh ra ngoài, còn điều kiện thứ ba của cô là gì?

- Dân nữ muốn thủ cấp Khẩu Tâm!

Nữ thần y nói rất kiên quyết.

Tô ma ma sững sốt đứng như trời trồng trước điều kiện cuối cùng của nữ thần y, tay cầm bút như bị đông cứng lại nhưng Hiếu Trang thân nhiên gọi:

- Người đâu!

- Có nô tài!

Hai tên lính đứng gác ngoài phòng nghe gọi chạy vào quỳ chờ lệnh, Hiếu Trang nói:

- Đem đầu tham tướng giáp lạc chương kinh đến đây cho ai gia!

- Dạ!

Tô ma ma nghe vậy khuôn mặt càng đầy vẻ kinh hãi.

Tối hôm đó Tiêu Phong về phủ Viễn, đáng lẽ còn một ngày nữa chàng mới về nhưng chàng thu xếp công việc cho xong để được về kinh thành sớm hơn, chàng nhớ nữ thần y, nhớ nàng đến sắp phát ốm lên. Nàng thật tội nghiệp, nhan sắc, thân hình đều xinh đẹp, còn trẻ vậy mà đã trải bảy nổi ba chìm trên đường đời rồi!

Tiêu Phong vừa đặt chân qua cổng liền thấy Tô Khất và Nhạc Chung Kỳ đang ngồi trong sảnh chờ chàng. Tiêu Phong lấy làm lạ khi hai người tướng của chàng tìm chàng trong lúc khuya khoắt thế này.

Tô Khất và Nhạc Chung Kỳ thấy Tiêu Phong vào, bèn đứng dậy vòng hai tay qua khỏi đầu hướng về phía Tiêu Phong cung kính cúi thưa:

- Tham kiến phủ Viễn tướng quân.

Tiêu Phong cho hai người miễn lễ, mời hai người ngồi, chàng cũng ngồi vào bàn.

Nhạc Chung Kỳ và Tô Khất nhìn nhau, người này thăm bảo người kia hãy mở lời trước. Cuối cùng, Tô Khất quyết định chàng sẽ là người lên tiếng mang lại tin buồn cho Tiêu Phong, nhưng thay vì nói chuyện Khẩu Tâm, Tô Khất lại nói chuyện nữ thần y đã bị đưa vào cung trước tiên.

Nhưng Tô Khất không hiểu tin tức này đối với Tiêu Phong còn tệ hơn tin tức của Khẩu Tâm, nên chàng vừa nói xong, Tô Khất thấy Tiêu Phong bật dậy khỏi ghế đi tới đi lui trong sảnh.

Quả thật tự đáy lòng Tiêu Phong có một tiếng nói không ngừng rống lên: “nàng sẽ xảy ra chuyện!”

- Ta phải vào cung! - Tiêu Phong vừa đi vừa kêu lên - Ta phải ngay lập tức nhập cung diện kiến thái hoàng thái hậu, nàng ấy không khéo ăn nói sẽ đắc tội với Tô ma ma!

Tô Khất đứng lên nói:

- Ngài không có thánh dụ của thái hoàng thái hậu truyền triệu vào hậu cung không thể tự tiện vào đó.

Tiêu Phong vẫn không dừng chân, chàng vẫn trong trạng thái kinh hoàng, thất sắc, ôm lấy đầu nói với giọng run run:

- Ta biết, ta phải làm sao bây giờ?

Tô Khất thấy thần sắc Tiêu Phong hết sức bất an, bước lại gần Tiêu Phong nói:

- Tướng quân, ngài bình tĩnh lại, nàng ấy đã vào cung từ hôm qua, cũng đã đồng ý chữa bệnh cho hoàng thượng.

Tiêu Phong đứng sững lại khi nghe Tô Khất nói Hiếu Trang đã thành công thuyết phục được nữ thần y chữa bệnh cho Khang Hi, việc mà trong những ngày qua chàng tìm đủ mọi cách cũng không lay chuyển được nàng.

Tô Khất thấy Tiêu Phong bình tĩnh trở lại, cũng đứng lại và khe khẽ thở ra, chàng tự khen mình khôn lanh, không nói ra việc nữ thần y bị Tô ma ma dụng hình thù thảm ra làm sao cho Tiêu Phong nghe. Bằng không... Tô Khất cũng chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra? Hoặc Tiêu Phong cho người đốt cung Khôn Ninh, hoặc san bằng cả hoàng cung... Tô Khất khẽ rung mình, chàng cũng nhớ lại lúc chàng mang đầu của Khẩu Tâm vào cung Khôn Ninh cho nữ thần y xem, chàng thấy nàng rất cứng rắn. Ngoại trừ tâm hồn, thân thể dường như không còn biết đau đớn là gì nữa, mặc dù bị thương khá nặng, xương thịt như tử, toàn thân đầm máu.

Tô Khất nghĩ tới đây nghe Tiêu Phong thở ra một hơi dài thườn thượt. Tô Khất trở mắt ngạc nhiên:

- Tướng quân, mặt tướng đã nói nàng ấy không hề gì sao ngài vẫn còn lo lắng không yên?

Tiêu Phong lại tiếp tục thở dài, đúng là chàng đang lo lắng đến độ không tìm được từ để nói, một hồi sau mới thiếu não lên tiếng:

- Ta sợ tam mệnh đại thần biết được nhược điểm của ta là nàng ấy, sẽ ở trong cung tìm cách hãm hại nàng ấy hoặc dùng nàng ấy uy hiếp ta.

Tiêu Phong nói rồi trong đầu chàng hình dung tới cảnh nữ thần y từ đây về sau chỉ có một thân một mình trong cung, không có ai bầu bạn, bảo vệ, chăm sóc, chàng vừa nghĩ tới là thấy đau đớn trong từng làn da thịt. Tiêu Phong nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc không tìm được cách nào có thể đưa được nàng xuất cung bèn quay sang tự trách bản thân chàng, rằng đêm trước đã không nghe theo nàng cùng nàng bỏ lại tất cả những chuyện thị phi trong quan trường để ra đi tìm một bầu trời riêng cho hai người. Bây giờ mọi chuyện đã trễ, nếu có sức mạnh nào có thể khiến thời gian trôi ngược lại, chàng bằng lòng trả mọi giá để thời gian trôi ngược lại!

- Ta phải làm sao bây giờ?

Tiêu Phong lại thẳng thốt kêu lên, mặt đầy vẻ nóng ruột và buồn rầu.

Tô Khất nắm cánh tay Tiêu Phong kéo Tiêu Phong lại đang bàn nói:

- Ngài đừng quá nóng ruột, ngồi xuống đã, ngài có nóng ruột cũng không làm gì được. Mạt tướng nghĩ chúng ta nên tin tưởng vào bản lĩnh của thái hoàng thái hậu, bà sẽ có cách bảo vệ nàng ấy. Nàng ấy còn phải chữa bệnh và theo dõi bệnh tình của hoàng thượng, thái hoàng thái hậu sẽ không để nàng ấy xảy ra chuyện. Nàng ấy nhất định không sao.

Tiêu Phong gật gật đầu, chậm chạp ngồi trở lại ghế.

- Nàng ấy nhất định không sao.

Tô Khất lập lại một cách khẳng định, cũng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Tiêu Phong. Nhưng vừa ngồi xuống, trong đầu Tô Khất cũng nghĩ đến việc nữ thần y một thân một mình trong cung, một suy tư u uẩn hiện lên trong đầu chàng, những ngày tháng sắp tới nàng sẽ gặp những điều bất hạnh xảy ra, viễn cảnh tương lai u tối sẽ diễn ra trong suốt cuộc đời còn lại của nàng. Tô Khất tự nhiên thấy thương nàng, thương cho định mệnh của nàng, ý nghĩ thương cảm chưa dứt khỏi trí tưởng chàng, chàng lại nghĩ đến Khẩu Tâm, chàng không biết có nên nói chuyện của Khẩu Tâm với Tiêu Phong hay không? Nhưng chuyện này không thể nào giấu Tiêu Phong lâu dài, Tô Khất đành nhìn Tiêu Phong, nói ra...

Tiêu Phong nghe Tô Khất nói xong ngồi chết sững trên ghế.

Tô Khất nhìn nét mặt ngờ ngàng của Tiêu Phong, ôm quyền nói:

- Xin tướng quân thứ lỗi, mạt tướng đã tận sức. Mạt tướng đã nói với thái hoàng thái hậu: “không nói đến việc Khẩu Tâm có võ công cái thế và rất có tiếng tăm trong giới giang hồ, mà y đã từng là một đương gia của Đại Minh Triều đi đầu phục triều đình, chỉ riêng việc này cũng đã đủ nâng cao sĩ khí trong quân ta. Bình pháp có câu quốc chi đại sự duy tự dữ nhưng, cho nên về mặt thần quyền tế tự, địa vị của người này đối với quân đội bất kỳ nói riêng và triều đình nói chung, hết sức quan trọng, là một sự cố vũ rất lớn cho quân đội. Nuôi quân ngàn ngày, chỉ cần dùng một lúc. Khẩu Tâm đã và đang huấn luyện một số tử sĩ tinh nhuệ, lại trực tiếp điều khiển họ. Những tử sĩ này chỉ cần một mệnh lệnh của Khẩu Tâm là bọn người này đều sẵn sàng bán mạng cho triều đình,” nhưng tất cả những lời lẽ của mạt tướng thái hoàng thái hậu đều để ngoài tai.

Bấy giờ Nhạc Chung Kỳ mới lên tiếng, nhìn Tiêu Phong nói:

- Mạt tướng cũng nhắc với thái hoàng thái hậu về việc quân đoàn của chúng ta khi vượt đường xa đến Thiên Sơn, chỉ trong một thời gian ngắn, Khẩu Tâm đã giúp chúng ta chuẩn bị đầy đủ lương thảo, hẳn chịu đựng gian khổ, không lời oán thán, bần tãi bần lui, từng việc từng việc phân rõ trước sau làm, công tích rành rành trước mắt. Trận chiến Nam lộ Thiên Sơn diễn ra quân đội không có người nào quen thuộc với địa hình của Thiên Sơn, khi đó Khẩu Tâm lại được giao trọng trách bố trí quân đội, chinh đồn quân đội, lĩnh xuất Chính Bạch kỳ ứng chiến, lúc lâm nguy đã lấy một mạng chống ngàn mạng, anh hùng khí khái biết dường nào. Khi về thành hẳn lại nhận trọng trách chỉ huy quân đội bố phòng ở ngoài thành. Mạt tướng nói mãi những lời như vậy nhưng cuối cùng vẫn không thuyết phục được thái hoàng thái hậu, mạt tướng chỉ thấy gương mặt thái hoàng thái hậu phớt tỉnh, không chút mùi long trước lời lẽ của mạt tướng.

Nét mặt Tô Khất thiểu não, chàng khẽ lắc đầu trước lời nói của Nhạc Chung Kỳ. Sau đó chàng ngẩng cổ lên nhìn trần nhà một chút rồi nhắm mắt lại nói trong hơi thở dài thườn thượt:

- Không ngờ tình thế trong quân đoàn chúng ta lại trở thành thế này, chúng ta liên tục mất đi ba người tướng sức mạnh lẫy lừng như mãnh hổ, thật là ngoài sức tưởng tượng của mạt tướng. Quốc có quốc pháp, triều đình muốn xử tử một quan viên cũng cần phải đưa ra nguyên do. Nhưng thái hoàng thái hậu đang lo sốt vó bệnh tình hoàng thượng, nào muốn nghe lời mạt tướng và Nhạc tướng quân khuyên. Nhưng nếu lúc đó ngài có mặt trong cung Khôn Ninh thì số mạng Khẩu Tâm có lẽ đã khác.

Câu nói cuối cùng của Tô Khất khiến Tiêu Phong cảm thấy buồn cười, chàng nén tiếng cười chua chát vào lòng, tiếp tục ngồi sững trên ghế, thật sự từ giây phút chàng nghe Tô Khất bảo Khẩu Tâm đã bị Hiếu Trang xử tử, chàng đã hiểu tại sao lần đi Thương Châu này Hiếu Trang một mực muốn chàng phải đích thân đi. Tiêu Phong nghĩ đến những toan tính của Hiếu Trang, bỗng dưng cảm thấy lạnh người, chàng ngồi trong sảnh thần thờ nhìn cảnh vật bên ngoài đang chìm dần vào bóng đêm.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tình yêu và đam mê

Từ khi nữ thần y vào cung, Tiêu Phong cũng ít khi trở về phủ Viễn, ban đêm chàng ở lại luôn trong sở quân cơ. Tiêu Phong không ở trong phủ Viễn, Phi Nhi cũng buồn chán, có một hôm nàng rời khỏi phủ đi tìm Phi Yến, Tiểu Tường và Nghị Chánh.

Chiều hôm đó Phi Yến vẫn với bộ y phục vàng quen thuộc, trên cổ quấn thêm chiếc khăn cũng màu vàng, nàng đi vào ngôi chùa bỏ hoang bên bờ Vô Định Hà đứng im trong sân chùa một lúc rồi bắt đầu đi đi lại lại một cách bất an, trên mặt lộ vẻ đợi mong và sốt ruột. Phi Yến chờ trong sân chùa thật lâu.

Phi Nhi bước lên cầu Vô Định Hà đứng dựa thành cầu nhìn làn nước trong xanh lặng lẽ trôi giữa dòng sông. Ánh nắng lung linh trong ánh nước. Nàng đứng thẫn thờ nhìn dòng sông rồi lại nhìn ngôi chùa cổ bên kia cầu, chùa nằm im lìm dưới rừng dương cao vút, xa xa rải rác những căn nhà nhỏ đang sườn mình dưới nắng. Phi Nhi bước qua cầu, đi thẳng về phía ngôi chùa. Đã là cuối đông nên nắng khá ấm, rất dễ chịu, nhưng đôi chân Phi Nhi vẫn nặng nề, cổ lè chân bước tới.

Ngôi chùa này Phi Nhi cũng chẳng biết tên là gì, bị phá hủy từ lâu, khi người Mãn tiến vào kinh thành, đến bây giờ chưa có ai sửa sang lại. Hai bên đường đến chùa dấu vết chiến tranh còn in hằn nét tang thương. Đây đó cây cối xác xơ, cành rơi lá đỏ. Phi Nhi thờ dãi, tiếp tục lê chân bước rẽ vào công chùa, những chữ trên cột trụ vẫn còn nguyên vẹn: "Làm việc thiện sẽ gặp trăm điều tốt lành." Bên trong sân chùa lá khô đỏ đầy mặt đất, cành gãy, gạch vụn rơi tứ tung, dây leo bám đầy vách. Nhìn cảnh hoang tàn đồ nát, lòng Phi Nhi buồn lằng lằng, bất giác thờ dãi. Nàng lách mình qua cánh cửa sắt bước vào trong sân chùa. Ánh chiều đã xuống, nắng vàng còn lằng lằng trên mấy bức tường màu xám xịt. Mấy đóa hoa trà trong sân chùa có vườn mình giữa đám cỏ hoang lác lác dưới cơn gió chiều.

Đầu dây có tiếng sột soạt trên lá khô khiến Phi Nhi giật mình. Phía sau bức tường đỏ, trong đám dây leo rậm rạp, một người bước ra. Phi Nhi suýt kêu lên một tiếng kinh hoàng vì nàng không ngờ chiều hôm nay lại gặp được Phi Yến tại đây. Tim Phi Nhi đập thình thịch, đã lâu rồi không gặp em gái, vội vàng chạy tới ôm chầm lấy Phi Yến.

Một hồi sau Phi Nhi buông Phi Yến ra, quan sát sắc mặt em, đoạn vuốt tóc Phi Yến bảo:

- Trời lạnh như vậy sao muội lại đến đây, cũng không mang áo choàng theo, không sợ cảm lạnh à?

Phi Nhi vừa nói vừa lấy một lọ thuốc màu hổ phách trong áo ra xoa lên hai bên thái dương Phi Yến. Thuốc có mùi thơm dịu ngọt của bạc hà.

- Không hiểu sao hôm nay muội cảm giác tí sẽ đến cô nhi viện tìm mọi người nên đến đây đón tí.

Phi Yến cười vui vẻ nói.

Lúc hai cô gái về đến cô nhi viện Nghị Chánh cũng vừa đẩy xe về tới nơi. Hôm nay Nghị Chánh bán được hết lồng đèn nên chàng về sớm hơn thường ngày. Nghị Chánh vui ra mặt, nhưng càng vui hơn khi trông thấy Phi Nhi. Lại nữa mọi người hay tin Cửu Dương sắp được trả tự do, trong lòng như thấy hội, ai nấy thờ phào mừng rơn. Phi Nhi và Phi Yến giúp Tiểu Tường dọn cơm, mấy món ăn chủ yếu là rau. Nghị Chánh bước ra ngoài sân hồ lớn:

- Các em ơi làm gì ngoài đó vào nhà ăn cơm!

Bọn trẻ chạy vào bếp ngồi quanh mấy cái bàn vuông. Nghị Chánh, Tiểu Tường, Phi Yến và Phi Nhi ngồi quanh cái bàn tròn cũ kỹ, bốn cái chân lung lay, Nghị Chánh định sửa lại cho chắc mà cứ bận nên quên mất.

Nghị Chánh nói với Tiểu Tường:

- Ăn cơm xong nhớ nhắc huynh sửa lại cái bàn ăn.

Tiểu Tường gật đầu, đẩy chén cơm đã được nàng bôi đầy về phía Nghị Chánh.

- Mời mọi người ăn cơm! – Tiểu Tường cười vui vẻ nói.

Mọi người cầm chén đũa lên, Tiểu Tường cũng bung cái chén của nàng lên ăn nhỏ nhẹ như một con mèo nhỏ. Nghị Chánh ngồi cạnh Tiểu Tường, chàng nhìn thấy ở trán Tiểu Tường lấp ló mấy giọt mồ hôi thấy xốn xang trong lòng, ngày nào cũng vậy, Tiểu Tường và Phi Yến vừa phải vất vả làm lồng đèn lại còn chăm sóc bọn trẻ, nên gương mặt Tiểu Tường lúc nào cũng đỏ ửng vì mệt. Nước da trắng một cách tiêu thư của nàng khi ở Giang Nam không còn nữa, da mặt Tiểu Tường bây giờ vẫn mịn nhưng làn da đậm đà như con gái xứ biển.

Tuy Phi Yến đói bụng nhưng không ăn được nhiều, nàng ngồi cạnh Phi Nhi mơ màng nghĩ đến ngày gặp lại Cửu Dương, nhưng sự nhớ nữ thần y vẫn còn trong cung, Phi Yến đặt chén xuống bàn, gác đôi đũa lên miệng chén cau mày:

- Làm sao mới có thể đưa muội ấy ra khỏi cung?

Nghị Chánh nhả hạt sạn trong cơm nói:

- Chờng Thiên Văn ra khỏi đại lao rồi huynh ấy tất sẽ có cách đưa muội ấy ra ngoài.

Phi Yến nhìn Phi Nhi hỏi:

- Tí có biết chính xác ngày nào huynh ấy được trả tự do không?

Phi Nhi cũng không ăn được nhiều, buông chén đũa lác đác:

- Lúc đó tí đứng ngoài thư phòng nên tình hình trong phòng nghe không được rõ nhưng hình như Tể Nhĩ Hà Lãng bảo Sách Ngạch Đồ sau khi trận đua

ngựa với Sa hoàng.

Phi Yến nói:

- Vậy từ hôm nay tì về đây ở với mọi người, thật là hay quá, bọn muội không phải ngày đêm lo lắng nữa.

Lời của Phi Yến khiến Phi Nhi cảm giác như nàng đang rơi vào một cái giếng không đáy, lắc đầu:

- Tì còn muốn chờ cho đến khi Thiên Văn thật sự được ra ngoài.

Sau đó không để mọi người có ý kiến, Phi Nhi chuyển đề tài:

- Nghe nói những tù binh ở trận đánh Nam lộ Thiên sơn đã được thả hôm qua, con cháu họ cũng được trắng án, khỏi bị mất đầu.

Mọi người vui mừng, Phi Nhi tiếp:

- Không những vậy, Văn tự ngục khắp nơi, Lữ gia, tất cả đều đã được bình lặng, Hiếu Trang cũng hạ chỉ trùng tu Tây Hồ thư viện, tìm kiếm lại các quyền sách đã bị nghiêm cấm.

Phi Yến nói:

- Mọi chuyện tại sao lại có thể thuận tiện như vậy được chỉ sợ đây là một cạm bẫy.

- Có lẽ không đâu – Nghị Chánh vừa gấp một cọng rau vừa nói - Gần đây nha môn không khắt khe như hồi trước nữa.

Phi Nhi nói:

- Đúng là từ khi Tế Nhĩ Ha Lăng trở về kinh thành bình lặng, hần đã giải quyết tốt đẹp chuyện “sa sát tử,” ổn định lại kinh tế trong thành, đời sống của người Mãn và người Hán ở nơi này cũng thuận hòa với nhau cho nên nếu chúng ta không tin Hiếu Trang chỉ ít cũng nên tin hần.

Lời của Phi Nhi khiến mọi người ngẩn ngơ, Phi Yến bắt giác hơi chau đôi mày:

- Xem ra tì có hảo cảm với tên cầu quan?

- Muội đừng có đùa như vậy - Phi Nhi nhăn mặt, một cảm giác mơ hồ len vào tim nàng.

- Muội có đùa đâu – Phi Yến nói - Chẳng phải tì vừa bảo mọi người phải tin hần ư?

Lòng Phi Nhi ngổn ngang trăm tơ nghìn mối mà không nghĩ ra một lý do nào biện hộ cho lời nói vừa rồi của nàng chỉ đành nói:

- Muội đừng có một tiếng cầu quan, hai tiếng cầu quan, muội là người được ăn học nói như vậy rất khó nghe.

Tiểu Tường và Nghị Chánh nhìn nhau, lại thêm một phen sững sờ, riêng Phi Yến trợn mắt nhìn sững chị gái. Trước mắt của Phi Yến lúc nào cũng ẩn hiện cảnh tượng lúc Cửu Dương cứu nàng trong sơn trại, cái thân hình phóng nhanh tới, đôi cánh tay rắn chắc chụp lấy nàng đó, lại còn đôi mắt sáng như sao và chiếc áo trắng lấp lánh ánh sáng dưới ánh mặt trời... Chẳng không phải là người, chẳng là một vị thần! Cả người chàng từ trên xuống dưới đều phát ra ánh sáng! Cảm giác của Tiểu Tường về Cửu Dương cũng vô cùng mạnh mẽ. Chàng xuất hiện trong khi nàng gặp lúc nguy cấp nhất, yếu đuối nhất, hoảng sợ nhất, và điều đó đã đem đến cho nàng một sự cảm kích vô cùng lớn lao. Tiếp theo đó chàng lại lo lắng cho nàng trong khoảng thời gian nàng cảm thấy buồn khổ nhất, vô vị nhất của cuộc đời. Do đó, sự sùng bái, kính yêu, ý lại và tín nhiệm của nàng đối với chàng, có thể nói là đã lên đến cực điểm. Thế mà bây giờ Phi Nhi lại đi khen một người đàn ông khác trước mặt nàng và thậm tệ hơn thế nữa cái người đàn ông mà Phi Nhi khen đó là kẻ đã trực tiếp đẩy chàng vào đại lao.

Ăn cơm xong, Nghị chánh và ba cô gái ra bờ sông rửa chén, sau đó lại rủ nhau đi dạo bên sông.

Phi Nhi trầm ngâm bước đi dọc theo bờ sông, nàng cũng như Phi Yến và Tiểu Tường, cũng nhớ tới những ngày vui vẻ bên Cửu Dương trên Đồng sơn. Chàng dạy ba chị em nàng thổi sáo, thổi tiêu, làm thơ, dạy ba người khinh công của phái Thiếu Lâm... Phi Nhi rất sùng bái chàng.

Phi Nhi nhìn dòng sông chảy dưới chân cầu một màu nước ngằn đục và dập dềnh những đám lục bình xanh mướt. Ánh hoàng hôn in xuống dòng sông thật hiền hoà, những con sóng lượn lờ như chưa bao giờ biết giận dữ. Hai bên bờ một vài chiếc ghe đang đậu. Quang cảnh ấy đập vào mắt Phi Nhi và những con gió thổi đùa qua mặt sông mang theo cảm giác thoải mái. Phi Nhi tự nhiên cảm thấy rất yêu thích nơi này, không muốn về Đồng sơn, không làm sao phân tích nổi cảm giác trong lòng...

Phi Nhi không phủ nhận là trong buổi cơm chiều nàng có nghĩ về Tiểu Phong, bởi vì dù sao chàng cũng thân thiết với nàng trong những ngày cùng sống trong phủ Viễn. Chàng đã chăm sóc nàng như một người thân và giữa chàng và nàng cũng có những kỷ niệm... Tự nhiên, Phi Nhi cảm thấy nàng nhớ chàng da diết, muốn gặp chàng kinh khủng, muốn ngay lập tức quay về phủ Viễn nhưng nàng trở về đó rồi có tìm thấy chàng không? Phi Nhi nhớ những cử chỉ ân cần và chu đáo của chàng đối với nàng. Mỗi sáng nàng đều ăn điểm tâm cùng chàng trong sảnh rồi tiễn chàng ra cửa, nàng đứng ngoài cổng phủ Viễn nhìn theo cỗ xe màu xanh dương phía xa xa, hướng đến Tây Hoa môn, nàng cảm thấy quen với hình ảnh sáng nào chàng cũng đi chào triều bằng hướng ấy.

Phi Nhi nghĩ tới đây cảm thấy cả người nàng bàng hoàng chấn động, nàng cảm nhận được trong tận cùng trái tim của mình, nàng chẳng còn có thể được ở bên chàng bao lâu nữa, một cái gì đó đập thật mạnh vào tim Phi Nhi làm tim nàng nhói đau!

Phi Nhi không đi theo Nghị Chánh, Phi Yến và Tiểu Tường nữa, nàng dừng chân, dán mắt xuống dòng nước nhuộm một màu đỏ cam, và thần thờ nhận ra... người nàng yêu chính là Tiêu Phong. Kể từ khi đến kinh thành rất nhiều thứ đối với nàng đã thay đổi kể từ một lần đi chùa Đàm Giá cùng chàng. Chỉ là một cuộc hẹn giữa hai người bạn nhưng sao sau đó trong lòng nàng lại suy nghĩ nhiều đến vậy? Nghĩ về chàng nhiều hơn và mong sẽ có nhiều lần được chàng ôm lấy nàng vào lòng như thế nữa. Những ngày sau đó nàng và chàng trò chuyện nhiều hơn, tình cảm đối với nàng cũng tăng dần theo đó. Phi Nhi ghét mình vì biết như thế sẽ rất có lỗi với Cửu Dương nhưng sao mỗi ngày nàng vẫn cứ nghĩ về Tiêu Phong như một thói quen khó bỏ.

Phi Nhi biết Tiêu Phong không yêu nàng. Ngay cái đêm chàng hay tin nữ thần y vào cung, đêm đó chàng đã đi tìm Sách Ngạch Đồ và uống rượu đến say bí tỉ, Sách Ngạch Đồ phải đưa chàng về phủ Viễn, và cũng trong đêm đó nàng đến bên giường chàng, sờ nhẹ tay lên trán chàng, đột nhiên Tiêu Phong mở mắt ra, hai người nhìn nhau, chàng vươn tay cuốn nàng vào lòng. Nàng đã tựa vào ngực chàng, đầu ngả nơi vai chàng, nghe mùi rượu trên áo chàng phảng phất. Lại tận gần một lúc, nàng chậm chậm luồn cả hai tay qua hông chàng. Tiêu Phong căng người lên, càng ghì chặt nàng hơn.

Phi Nhi nhớ hai người yên lặng ôm nhau hồi lâu, Tiêu Phong thì thào bên tai nàng:

- Đợi Tân Nguyên cách cách về ta sẽ đi tìm thái hoàng thái hậu từ hôn sau đó chính thức mang kiệu tới viện thái y rước nàng.

Phi Nhi nhớ sau khi nghe lời này nàng đã áp đầu vào vai Tiêu Phong, không nói năng gì, nàng biết những lời vừa rồi không phải dành cho nàng, chỉ siết mạnh vòng tay quanh mình Tiêu Phong. Một lát sau nàng hỏi:

- Ngài từ hôn Tân Nguyên cách cách không sợ sẽ bị phán tội giáng chức ư?

- Công danh có là gì, làm sao sánh bằng nửa khắc hoan lạc bên người mình yêu thương. Trước khi gặp nàng trái tim ta đã hóa đá hoàn toàn. Cả đời chỉ biết chìm đắm trong việc gây dựng sự nghiệp, gặp nàng, trái tim lạnh như băng ấy mới tan rã.

- Ngài bắt đầu yêu người ta từ khi nào?

Tiêu Phong không cần suy nghĩ, đáp trong cơn say mê:

- Lần đầu tiên gặp nàng trên Thiên Sơn, gần ba năm sau, ta vẫn chưa nguôi ngoai nỗi nhớ nàng. Ai đó đã nói, thời gian là liều thuốc hiệu nghiệm chữa lành vết thương. Riêng căn bệnh của ta thì thuộc mạn tính.

Nghe vậy hai giọt lệ trào ra trong mắt Phi Nhi, nàng biết khi yêu một người mà trong lòng họ yêu người khác như ném một quả chanh, người ngoài nhìn vào rừng mình nghĩ rất chua chát còn mình thì cứ thế mà ném đắng ném cay không dứt ra được, vì sau những chua chát ấy là vị ngọt ngọt ít ỏi trong cổ họng...

Phi Nhi suy nghĩ tới đây, Nghị Chánh, Phi Yến và Tiểu Tường thấy nàng không bên cạnh nữa bèn quay trở lại tìm nàng. Phi Nhi đứng nhìn dòng nước, lâu lắm, cuối cùng nàng bầm bụng định nói những suy nghĩ trong lòng cho Nghị Chánh, Phi Yến và Tiểu Tường nghe nhưng ra tới cửa miệng lại thành:

- Tế Nhĩ Ha Lăng rất tốt, không như người ta đồn đãi.

Tiểu Tường và Nghị Chánh lại được một phen há hốc miệng, nhìn nhau. Sau đó, Tiểu Tường đưa mắt bàn thần nhìn xuống sông, lưỡng lự một hồi mới nói:

- Hình như Yến muội nói đúng, tỉ thật sự có cảm tình với hắn, nhìn gương mặt và ánh mắt tỉ sáng rực lên khi nhắc tới hắn.

Phi Nhi nói:

- Muội này, sao lại hòa theo Yến muội, hồ đồ vừa thôi!

Phi Yến vội bênh Tiểu Tường:

- Nhị tỉ không phải hồ đồ, tỉ thật đã thay lòng rồi, cái thái độ thần hồn điên đảo đó của tỉ hoàn toàn để lộ nguyên hình cho người ta thấy rồi đấy thôi!

Lời của Phi Yến làm Phi Nhi không biết nói gì nữa, với tay ngắt một cọng cỏ lau mọc bên bờ sông cầm trong tay, ánh mắt nhìn trần trời vào cọng cỏ, thần trí bàng hoàng. Nàng tự hỏi phải làm sao để giải thích những cảm giác trong lòng nàng cho Phi Yến và Tiểu Tường đây? Phi Nhi cảm thấy đau nhói ở tim, thật ra bấy lâu đối với Cửu Dương nàng chỉ có sự sùng bái và ngưỡng mộ nhất thời, bây giờ nàng mới nhận ra có phải đã quá trễ rồi không?

Hai người đàn ông đều có nhiều điểm đặc biệt, cá tính, bí ẩn, khiến nàng khám phá mãi không chán. Với Tiêu Phong, nàng trao cho chàng một ánh nhìn triu mến khi lắng nghe chàng nói chuyện, nàng chú ý đến những điều tưởng như bình thường nhất. Khi chàng trở nên nhàm chán nàng vẫn tìm được điều gì đó thú vị để đồng cảm. Nhưng đối với Cửu Dương, nàng chăm chú nhìn chàng không rời, bị cuốn hút rất mạnh, thích những nét lạnh lùng của chàng. Đê rồi khi phát hiện ra một điều không hay về chàng: nàng biết chàng si tình sự muội không dứt ra được; nàng đã cảm thấy thất vọng. Một chút hụt hẫng trong nàng. Nàng cảm thấy khó chịu, tỏ ra thất vọng khi lỡ vượt mặt cơ hội, và nàng đã làm một bài thơ trách chàng, trong thơ, nàng bảo chàng hạnh phúc cần sự gìn giữ và hi sinh nhưng nếu không đến từ hai phía thì đó là sự hi sinh vô nghĩa nhất!

Nhưng khi biết Tiêu Phong có ý trung nhân, tuy lòng đau như cắt, nàng vẫn âm thầm quan tâm, hỏi han, lắng nghe chàng chia sẻ. Nàng vẫn nuôi một hy vọng vô hình, và chờ đợi, vài tháng cũng được, vài năm cũng được... Nàng vẫn giữ nguyên cách cư xử với chàng như lúc đầu, kiên nhẫn chờ, hy vọng

sẽ có lúc chàng cần nàng, và nàng luôn sẵn sàng. Bây giờ nàng đã hiểu yêu khác với ngưỡng mộ một người là thế nào.

Phi Yến nhìn Phi Nhi lom lom. Phi Yến nhận biết những biến chuyển trong thần sắc của Phi Nhi, nói:

- Muội có một câu này tặng tí.
- Câu gì?
- Cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt!

Tiểu Tường quay sang Nghị Chánh hỏi nhỏ:

- Nghĩa là gì thế huynh?

Nghị Chánh nói nhỏ vào tai Tiểu Tường:

- Câu này nghĩa là gần nước gần lầu hưởng ánh trăng, người và người ở gần bên cạnh thì dễ sinh tình!

Tiểu Tường mím môi nhìn Phi Nhi dò xét phản ứng của Phi Nhi. Tiểu Tường thấy mắt Phi Nhi đỏ hoe, còn Phi Yến thì vẫn nhìn Phi Nhi chằm chằm. Một lát sau mặt Phi Yến nổi sắc giận, nói bằng giọng đanh thép:

- Tí đã quên những gì hấn gây ra ư? Tí đã quên vì hấn mà Thiên Văn phải ngồi tù ư?

Phi Yến dứt lời bật khóc, nàng thật rất nhớ Cửu Dương, lúc trước ở Đồng sơn nàng hay nấu những món Cửu Dương thích ăn nhưng từ khi vắng chàng nàng không dám bước vào bếp, sợ chạm phải nỗi đau. Sở thích của nàng là vào bếp nấu ăn và nhìn chàng ăn uống ngon miệng. Giờ chỉ còn có nàng, nàng nuốt không nổi bất cứ thứ gì mình nấu ra. Nàng ước gì ba chị em nàng không tới kinh thành mà ở lại Đồng sơn, mong có thể quay lại như ngày xưa để không phải khó xử như giờ.

Phi Nhi giờ tay nắm lấy bàn tay Phi Yến gắng gượng giải thích:

- Tí không quên. Nhưng mọi chuyện trên đời không phải lúc nào cũng phân rõ ranh giới trắng đen như muội nghĩ, Tể Nhĩ Ha Lăng không phải người xấu xa. Chiến tranh xảy ra cũng chưa hẳn đã xấu vì nó có thể tác động tích cực tới cuộc sống sau này.

Phi Yến giằng tay ra, không nhìn Phi Nhi. Phi Yến quay mặt sang Tiểu Tường và Nghị Chánh. Phi Nhi nghe tiếng Phi Yến vọng lại:

- Nếu tí ngã về hấn thì mai này đừng đến tìm chúng tôi nữa, tí về với hấn ta đi, cả hai người, trai tài gái sắc quả thật là một cặp uyên ương xứng đôi vừa lứa!

Giọng Phi Nhi chìm lắng xuống như một cung bậc vỡ ngang, rơi vào vực thẳm:

- Tí...

Phi Nhi chỉ nói được một tiếng rồi bật khóc, Phi Yến vẫn không nhìn chị.

Phi Nhi hãy còn cân nhắc xem nên nói sao đây? Nàng đang mải nghĩ thì Phi Yến bước từng bước trở về cô nhi viện. Tiểu Tường không biết làm sao, đứng yên hết nhìn Phi Nhi rồi Nghị Chánh, nước mắt cũng giàn giụa theo. Đoạn Tiểu Tường chạy theo níu Phi Yến lại. Phi Nhi cũng chạy lại gần Phi Yến, một lúc lâu sau Phi Nhi mới buồn rầu nói:

- Hai chị em mình ra đời không được thấy mặt cha mẹ. Từ nhỏ tới lớn toàn tự chăm sóc cho nhau, các huynh đệ đồng môn trong Thanh Thành ai cũng chê hai đứa chúng mình là “đụng đầu hồng đấy,” có người còn ghét chúng ta thậm tệ, các huynh đệ khác tuy cũng có người ân cần nhưng suy đi tính lại vẫn không như hai đứa mình. Chúng ta liên khúc ruột với nhau, xưa nay thương nhau vô ngần. Cho dù mình có bất đồng ý kiến thế nào cũng không bao giờ giận nhau, chúng ta đều bỏ qua hết. Bây giờ muội định phốt lờ tí thật sao? Tí sai rồi, sai thật rồi, mai này tí sẽ không dành một lời tốt nào cho hấn nữa. Thật ra từ khi tí nghe nói Thiên Văn được trả tự do tí đã định rời khỏi căn phủ đó rồi nhưng tí ở lại vì muốn tìm cách đưa nữ thần y ra ngoài.

Phi Yến chớp chớp mắt như cảm thấy vừa lờ lờ nên cúi xuống như thế tạ lỗi:

- Thì ra là thế. Muội không hiểu nỗi khổ của tí, trách lầm tí, muội xin lỗi.

Tiểu Tường cũng nói:

- Ban này muội cũng trách lầm tí, muội ăn nói lỗ mắng quá nên đã xúc phạm đến tí xin tí miễn thứ cho muội.

Phi Nhi vội vàng trả lời:

- Đó chỉ là một sự hiểu lầm đâu thể gọi là xúc phạm được.

Tuy Phi Nhi bảo thế mà Phi Yến và Tiểu Tường cũng tuân lệ rờn rờn, ôm chăm lấy Phi Nhi. Ba người áp vào nhau mà khóc nghẹn cả lời, mãi một hồi sau mới người ngoai.

Phi Yến tự trách:

- Sau này muội sẽ sửa cái thói nóng nảy, nói chuyện mà không suy nghĩ đó đi.
- Muội cũng thế.

Tiểu Tường nói, trên tay nàng đang cầm chiếc khăn, vội lau nước mắt cho Phi Nhi.

Phi Nhi nghe xong, thấy Phi Yến, Tiểu Tường buồn quá đỗi, Phi Nhi chỉ biết gật đầu.

- Tất cả những gì chúng ta làm cũng đều vì Thiên Văn, chúng ta phải ỉn nhẫn.

Nói đến đây, trong đầu Phi Nhi vẽ ra cái ngày nàng và Tiểu Phong đối đầu với nhau, lại buồn thối ruột nhưng cố ngăn cho nước mắt không tiếp tục trào ra.

Khuya hôm đó Tiểu Tường cảm thấy thật mệt mỏi, hai mắt cứ nhúu lại, nhưng ban đêm nàng không sao chợp mắt được. Mỗi tối, nàng nằm nghiêng trên chiếc giường nhìn ngọn đèn leo lét trên bàn, dù cả ngày bận rộn với những việc làm lồng đèn, giặt giũ nấu cơm, chăm sóc bọn trẻ rất cực nhọc nhưng đêm xuống nàng không thấy buồn ngủ một chút nào. Mùi hương hoa hồng trên đầu giường thoang thoảng bay về hướng nàng, hương thơm từ chiếc túi thơm nàng may tặng Cửu Dương nhưng chưa kịp đưa chàng thì hai người đã xa nhau rồi. Không biết bây giờ chàng thế nào? Bao giờ mới được trở ra ngoài và gặp nàng? Nghĩ tới hôm đó nếu nàng không phải lo việc báo tin với lão Trần, nhờ lão Trần và Hiều Lạc đưa Nghiêm Hồng Đạt cùng một số công sinh rồi Thạch Môn nàng đã có dịp cướp xe tù rồi.

Tiểu Tường lặng lẽ thở dài, nàng giờ chán ra khỏi người và bước xuống giường đi ra trước sân nhà ngẩng đầu nhìn trăng, vạt áo nàng rung rinh nhẹ nhàng dưới làn gió đêm. Ở nơi này buổi tối thật vắng vẻ, từ bề đều im lặng như tờ. Nàng đứng ngoài sân im lặng như pho tượng.

Một hồi sau Tiểu Tường định trở vào trong nhà bỗng giật mình khi thấy Nghị Chánh cũng ra ngoài sân, đứng ngay phía sau nàng.

- Huynh cũng không ngủ được à?

Tiểu Tường hỏi, Nghị Chánh gật đầu.

Trong sân có trồng một cây liễu, một chiếc lồng đèn treo trên cành cây phát ra ánh sáng mờ mờ, soi lên dung mạo xinh đẹp của Tiểu Tường, gió đêm nhẹ thổi làm lồng đèn chao đi nghiêng lại khiến cho làn da của nàng thoát ần thoát hiện. Nghị Chánh nói:

- Sau khi gặp lại Thiên Văn, huynh muốn trở về Hàng Châu đáp lại mộ phần của cha và đại ca.
- Huynh có trở về nơi này không?

Nghị Chánh gật đầu:

- Đương nhiên, nếu chúng ta không chăm sóc bọn trẻ ai chăm sóc chúng đây?

Tiểu Tường gật đầu, Nghị Chánh nói:

- Muội và Phi Yến cả ngày săn sóc cho tụi nhỏ lại phải làm lồng đèn có mệt lắm không?

Tiểu Tường cười:

- Có hơi mệt nhưng muội thích săn sóc tụi nhỏ vì tụi nó nghèo quá. Tụi nó cũng như muội hồi còn nhỏ, không chỉ thiếu thốn vật chất mà còn thiếu thốn nhiều thứ lắm. Thiếu thốn sự săn sóc, tình thương... Thiếu tất cả.

Nghị Chánh nói:

- Muội thật là một người tốt bụng.

Tiểu Tường ngẩng đầu nhìn lồng đèn tiếp tục cười nói:

- Không, muội không tốt như huynh nghĩ đâu. Phi Yến mới tốt, là do muội ấy đề nghị ở lại chăm sóc bọn trẻ, muội chỉ phụ một chút thôi vì trẻ thơ rất cần tình thương.

Giọng nàng thật cảm động khiến Nghị Chánh xúc động.

Tiểu Tường tiếp tục nói, giọng nàng tha thiết hơn:

- Năm xưa cha muội không làm tròn trách nhiệm, chỉ có mẹ bên cạnh nhưng mẹ cũng lâm bệnh qua đời khi muội còn nhỏ. Nên muội hiểu những đứa bé sống trong cảnh thiếu thốn cảm giác tủi thân, bơ vơ thế nào. Nhưng muội chưa có con cái, cũng ít biết tâm lý trẻ con, ngoài kể chuyện với bọn chúng hoàn cảnh của muội, muội chưa biết phải khuyên chúng như thế nào để chúng trở thành những người lương thiện. Nhất là Hương Nhi, nó là hình ảnh của

cả một dĩ vãng đau buồn của muối. Nếu năm đó không có Thiên Văn, muối cũng không biết bây giờ muối ra sao.

Nghị Chánh nghe Tiểu Tường trái lòng, giọng Tiểu Tường thật buồn, làm cho chàng như đã nhìn thấy tất cả nỗi lòng của Tiểu Tường hiện trên gương mặt đau khổ.

Nghị Chánh có hơi hối hận vì chính mình đã gọi chuyện đó.

- Xin lỗi đã làm muối nhớ những chuyện lúc trước.

Tiểu Tường vẫn còn đưa mắt nhìn lồng đèn, lắc đầu:

- Có gì đâu, chúng ta là bạn thân với nhau đã cùng vào sanh ra tử thân thiết thế này rồi huynh không cần ngại điều gì trước mặt muối đâu.

Tiểu Tường vừa dứt lời Nghị Chánh khẽ rung mình, một làn gió đêm thổi tạt vào gáy chàng, mặt mày Nghị Chánh trắng nhợt, thân hình cũng lão đảo như gió.

Tiểu Tường thấy vậy vội đỡ lấy cánh tay Nghị Chánh, hốt hoảng nói:

- Nghị Chánh, huynh sao vậy? Chắc là phải đứng ngoài trời bán lồng đèn đã bị trúng gió. Huynh cảm thấy thế nào? Chúng ta vào trong nhà thôi.

Nàng diu chàng vào nhà, Nghị Chánh vừa đi vừa áp ứng:

- Không... Không... Huynh không sao.

Tiểu Tường đưa tay sờ lên trán Nghị Chánh:

- Còn nói không sao nữa, huynh rõ là đang bị sốt. Nằm xuống rồi muối mang nước gừng đến cho huynh.

Nói đoạn diu chàng đến bên giường. Bây giờ đã quá nửa đêm, cả bốn bề đều im lặng, bọn trẻ đang nằm ngủ trên mấy chiếc giường bên cạnh. Nghị Chánh nằm lên giường, Tiểu Tường cẩn thận đắp chăn cho chàng. Nghị Chánh cảm giác bàn tay Tiểu Tường mát rượi lại đặt lên trán chàng, rồi tiếng chân nàng xa dần. Nghị Chánh nhắm mắt lại để đỡ nghĩ ngợi nhiều nhưng vẫn không tránh được suy nghĩ vẩn vơ, hình bóng Tiểu Tường như nhảy múa rối loạn lên trong trí chàng.

Nghị Chánh khẽ thở dài, cũng không biết từ khi nào đã yêu thích nàng. Chàng nhớ lúc mới quen nàng là ở Hàng Châu, lần đầu gặp nàng trong Hắc Viện chàng đã ấn tượng nàng là cô gái xinh xắn, đảm đang và cá tính. Nàng hòa đồng, thân thiện nên ai cũng mến. Nhưng hình như phải tới khi hai người theo Cửu Dương tới Đông sơn chàng mới nhận ra tình cảm dành cho nàng có lẽ đã hơn tình bạn mất rồi nhưng không dám nói lời tỏ tình mà chỉ thầm thích thôi. Vì muốn thấy nàng nên chàng đã bằng lòng dạy nàng học chữ, dạy nàng làm thơ tặng Cửu Dương, chỉ để được ngồi gần nàng, ngắm nàng cũng đủ làm chàng hạnh phúc. Vì chàng cô giấu tình cảm này nên có lẽ nàng vẫn chưa biết. Ở Hàng Châu chàng cũng có không ít các cô nương vây quanh chàng nhưng đến giờ, chàng vẫn chưa có người yêu vì gặp ai cũng thấy không đủ tiêu chuẩn nên lắc đầu từ chối. Cho tới khi gặp nàng nhưng chàng do dự vì biết rằng nàng đã yêu một người khác, chàng cũng biết chàng càng không thể nào sánh được với Cửu Dương. Nhưng Cửu Dương thì lại không có tình cảm với Tiểu Tường. Điểm này Nghị Chánh rõ hơn ai hết, Cửu Dương từ trước tới giờ chỉ xem nàng như một cô em gái không hơn không kém.

Có tiếng khép cửa, Nghị Chánh biết Tiểu Tường đã quay lại. Chàng uống chén nước gừng rồi nằm im, hơi thở nặng nề như sắp nghẹn, từng thớ thịt trong người chàng đều đau nhức. Tiểu Tường mang ghế đến ngồi cạnh Nghị Chánh trong tình trạng lo âu. Một lát sau nàng buồn ngủ gục xuống trên ngực chàng. Nghị Chánh thật sự cảm động, tình yêu đến với chàng quá bất ngờ khiến chàng ngỡ ngàng. Từ trước tới nay chưa bao giờ chàng để tâm đến cô gái nào nhiều đến thế. Nàng say ngủ như một con mèo nhỏ trông đáng yêu làm sao. Chàng muốn vươn tay ra vuốt tóc nàng nhưng không dám, chỉ mở to mắt nhìn thẳng lên trần nhà, bây giờ chàng biết mình sẽ bị mất ngủ luôn. Mấy lần trên đường tới kinh thành chàng đã muốn bày tỏ lòng mình với nàng nhưng mỗi khi mở miệng chàng lại thôi. Chàng muốn tình bạn này thành tình yêu nhưng thật sự không biết có nên tỏ tình không? Chàng sợ nếu nói ra sẽ mất luôn tình bạn này vì biết nàng không yêu chàng.

Người ta nói sẽ rất đau đớn khi yêu một người nào đó mà không được đáp lại. Nhưng, Nghị Chánh nén tiếng thở dài nghĩ, còn đau đớn hơn khi yêu một ai đó mà không đủ dũng cảm để nói cho người đó biết mình đã yêu như thế nào.

Bây giờ, nằm dài trên giường, mắt chàng nhắm nhắm nhìn trần nhà, chàng cứ thao thức mãi, không ngủ được. Những chuyện đã qua với nàng hiện ra từng cảnh, từng cảnh trước mắt Nghị Chánh. Rõ ràng là chàng không thoát được cảm giác yêu tha thiết cô gái này.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Mã trường phong vân

Mùa xuân thời tiết trên cả tuyệt vời, hoa đào nở rộ khắp nơi mang đến nét thái bình phảng phất giữa bầu không khí căng thẳng trong thành, từng cơn gió nhẹ ùa về thay những làn gió đông giá lạnh, bầu trời êm đềm tỏa nắng, én chao lượn giữa trời mênh mông. Ngoài thành ba dặm có một đồng cỏ rộng rãi trải dài như thảo nguyên, bây giờ là bình minh nên những giọt sương còn đọng trên thảm cỏ non mượt mà.

Sáng nay Hà Từ Lãng mặc y phục màu lục, tóc tết thành một bím được buộc bằng một sợi cước cũng màu lục. Nàng vịn vai Tiểu Khả bước xuống xe ngựa. Hai người thấy Phi Nhi không đứng trong lán mà đứng dưới một gốc đào uốn lượn trông ra trường đua, tà áo màu vàng nhạt của Phi Nhi đang đón gió xuân bay lồng lộng trong gió.

Hà Từ Lãng và Tiểu Khả tiến lại chào Phi Nhi. Phi Nhi nói:

- Chào Hà tiểu thư, Tiểu Khả muội muội. Mùa xuân không khí thật thoải mái hai vị nhỉ?

Hà Từ Lãng vui vẻ gật đầu với Phi Nhi. Tiểu Khả cũng gật đầu, đoạn chỉ vào thân cây đào bên cạnh Phi Nhi nói:

- Ủi chà! Nhựa của cây đào này rỉ ra nhìn như những viên ngọc vậy.

Phi Nhi gật đầu, hồi nãy vừa đến nơi này nàng cũng ngắm cây đào này không chớp mắt, thân cây đào có nhựa rỉ ra nhìn đẹp như được đính ngọc, hơn nữa còn có mấy tai nấm linh chi quý hiếm mọc quanh gốc đào.

Trong khi Phi Nhi trò chuyện với Tiểu Khả, Hà Từ Lãng lặng lẽ quan sát Phi Nhi. Hà Từ Lãng thấy Phi Nhi là một cô gái có dung mạo khả ái, luôn vận áo vàng hoa cúc, sáng nay trên vai Phi Nhi khoác thêm một chiếc áo choàng bằng nhiễu lông vũ đại hồng lót da cáo trắng trông càng xinh đẹp. Hà Từ Lãng nhìn Phi Nhi một chút nói:

- Mỗi ngày vào giờ này phủ Viễn tướng quân có thói quen đến đây cưỡi ngựa. Ta cũng thường đến xem ngải, không ngờ sáng nay cô nương đã tới trước rồi.

Khuôn mặt mỹ lệ của Phi Nhi điểm nụ cười dịu dàng. Tiểu Khả đưa mắt nhìn quanh quất ngoài trường đua và trong lán nói:

- Sáng nay Tô phó tướng không có ở đây à?

Phi Nhi lắc đầu. Tiểu Khả nín cười, trên mặt nàng thoáng nét buồn.

Ba cô gái đứng dưới tán cây đào chuyện trò dăm câu nữa đột nhiên trong lán có giọng hoan hô và một tràng pháo tay vang lên. Ba người ngó ra ngoài bãi, xa xa dưới ánh nắng ấm áp xuất hiện một đoàn kỵ mã đang chạy từ đông sang tây.

Hà Từ Lãng nhìn đoàn người ngựa ngoài trường đua nói:

- Không biết trong số các con ngựa đó con nào sẽ được chọn trong trận đua ngựa với Sa hoàng?

Phi Nhi chỉ tay ra xa nói:

- Nghe nói con ngựa màu trắng phủ Viễn tướng quân đang cưỡi.

Hà Từ Lãng nhìn theo tay Phi Nhi, thấy ngoài trường đua Tiêu Phong đang cưỡi con ngựa trắng chạy nhanh nhất, bỏ lại đoàn người ngựa khá xa. Con ngựa được tuyển chọn có bộ lông tuyệt đẹp, trắng muốt như tuyết. Sáng nay Tiêu Phong cũng vận bộ đồ kỵ sĩ trắng, chàng cho ngựa phi nhanh như chớp, một vài lọn tóc rơi ra khỏi bím tóc chàng bay lật phật trong gió. Thi thoảng, Tiêu Phong vung roi cuốn những ngọn cỏ sắc sỡ cắm sẵn trên mặt đất hất tung ra phía sau lưng. Chàng quát nhất nào là đỉnh lá cờ nhất này khiến tiếng reo hò trong lán càng thêm vang dội.

- Hay quá!

Phi Nhi trở mắt theo dõi Tiêu Phong biểu diễn tài cưỡi ngựa, vỗ tay hoan hô theo mọi người. Phi Nhi nhủ bụng từ nhỏ tới lớn, nàng chưa hề thấy người nào cưỡi ngựa tài tình như Tiêu Phong, chàng cho con bạch mã lao vun vút với tốc độ chóng mặt, vượt hẳn những con ngựa khác. Càng lúc động tác của chàng càng cực kỳ đa dạng, lúc thì ngồi lệch, lúc nghiêng mình ra phía sau rồi hai tay ôm lấy cổ ngựa vừa cười vừa nhào lộn sang hai bên. Đôi khi, chàng còn nắm cả dây cương và roi trong một tay, tay còn lại nhỏ những lá cờ cắm trên mặt đất. Xem chừng chàng không chỉ là một kỵ sĩ mà bây giờ chàng là một người biểu diễn tự do trên yên cương.

Ngoài bãi cũng như trong lán lần sóng hoan hô mỗi lúc một rầm rộ.

Tới gần điểm dừng, Tiêu Phong vẫn cho ngựa phi như tên bắn, đồng thời chàng cũng đứng thẳng trên yên ngựa dang hai tay để giữ thăng bằng, trông chàng khi này như một con đại bàng đang dang cánh chao liệng ngoài sa mạc. Phi Nhi bắt gặp bốn chôn trong dạ, mặc dù ngoài bãi đang có rất nhiều người cầm dây thừng chạy lại hừng hực.

Khoảng cách chừng mười thước, Phi Nhi hồi hộp muốn nín thở nhưng con ngựa chợt hí một tràng rồi dừng trước lần vạch khoảng ba bước chân. Tiêu Phong vẫn đứng vững trên yên ngựa, buông lỏng hai tay.

Bốn bề yên lặng như tờ rồi bất chợt tiếng hoan hô vang như sấm động, vọng cả trong và ngoài lán. Tiếp theo là giọng trầm trồ của binh sĩ ngoài bãi.

Phi Nhi nghe trong lán vang lên hàng loạt những lời tâng tặc khen ngợi. Một tên lính nói:

- Tài khinh kỵ của Phủ Viễn tướng quân thật xứng với câu người Mãn lấy được thiên hạ trên lưng ngựa!
- Phải thế chứ! – Phi Nhi lại nghe một tên lính khác nói - Ngài ấy là võ quan nhất phẩm, tài cưỡi ngựa đương nhiên phải danh bất hư truyền!

Một kỵ mã nói:

- Hôm nay chúng ta được chứng kiến tận mắt tài cưỡi của ngài, đúng thật là niềm vinh dự cho mỗi người chúng ta!

Một tay kỵ mã cừ khôi khác vuốt râu gật đầu cười nói:

- Phủ Viễn tướng quân là đồ đệ của Võ Ma, võ công và thuật cưỡi ngựa của ngài đều do ông ấy dạy cho. Ta đã vinh hạnh gặp được ông ấy một lần, thuật cưỡi ngựa của ông ấy cực giỏi, hoàn hảo đến mức Lộ Thần tiên bối nói ông ta là “thiên hạ đệ nhất phi hành thuật.”

Phi Nhi nghe không sót một lời khen nào, vừa nghe, nàng vừa nhìn Tiêu Phong không rời mắt. Từ nhỏ đến lớn chưa từng có người đàn ông nào quan tâm nàng như chàng. Sau đêm nàng gặp chàng trong hẻm Tiên, nàng đến ở trong căn phủ của chàng, nàng ở đó như một vị khách quý, có người hầu kẻ hạ, chàng luôn quan tâm nàng, mỗi ngày ân cần hỏi thăm nàng có ăn được những món ăn miền bắc không, có mệt không, đủ quần áo mặc không... Có một hôm Phi Nhi nói nàng sợ phải ở một mình muốn dời phòng nàng đến gần phòng chàng và chàng chiều theo nàng. Những khi rảnh rỗi chàng lại dẫn nàng đi Đám Giã tự vui chơi, không ngại cùng nàng ăn ở những quán ăn bên đường, đôi ba hôm chàng lại tạo bất ngờ cho nàng. Chẳng hạn nàng ngủ dậy sẽ thấy một cái áo ấm, vì sợ nàng lạnh, hay một chiếc gối để nàng ngủ đỡ mỏi cổ. Bên chàng bình yên như vậy nhưng nàng chưa bao giờ ngừng nghĩ về tương lai của mối quan hệ này.

Phi Nhi mãi mê suy nghĩ về mối quan hệ không tên giữa hai người, Tiêu Phong đã nhảy xuống đất nói gì đó với một kỵ sĩ, người được triều đình tuyển chọn cho cuộc đấu ngựa. Kỵ sĩ đó nghe Tiêu Phong căn dặn, liên tục gật đầu, rồi leo lên lưng ngựa cho ngựa nhích nước kiệu. Đám đông vẫn còn hò la khen ngợi.

Khi này một cỗ xe chạy đến đậu bên cỗ xe của Hà Tử Lăng, một cô gái khẽ vén rèm trông ra. Phi Nhi thấy những người trong lán đều bước ra bái chào cô gái. Phi Nhi quay sang Tiểu Khả hỏi:

- Không biết vị cô nương đó là lá ngọc cành vàng của vị vương gia nào mà mọi người đều khấn trương vậy Tiểu Khả muội muội?

Tiểu Khả đáp:

- Mẫn Mẫn cách cách đúng là lá ngọc cành vàng thật đấy, với địa vị của cô ấy họa may trên đời chỉ có Tân Nguyên cách cách đại danh鼎鼎 là có cửa để đối.

Phi Nhi tiếp tục nhìn cô gái có tên Mẫn Mẫn, lúc này đã buông rèm xe. Phi Nhi lại nhìn phu xe của Mẫn Mẫn, thấy đó là một cô gái tuổi khoảng đôi mươi y phục màu lam, hai má hồng hào, đúng là Mẫn Mẫn không phải một nhân vật tầm thường, ngay cả một a hoàn cũng đẹp hơn người.

- Địa vị của cô ấy hiển hách lắm sao?

Phi Nhi tiếp tục dò hỏi. Tiểu Khả gật đầu:

- Đương nhiên, Mẫn Mẫn cách cách là em gái của Lâm Đan đại hãn, một hãn độc lập của Mông Cổ không dưới quyền Cát Nhĩ Đan, nếu tính về huyết thống cô ấy là cháu gái xa của Đài Nãi phúc tấn vợ Túc Vũ thân vương. Mẫn Mẫn cách cách gọi thái hoàng thái hậu là “hoàng cô cô.”

Phi Nhi hỏi:

- Cô ấy đi đường xa đến xem trận đua ngựa à?

Tiểu Khả lại gật đầu:

- Mẫn Mẫn cách cách cưỡi ngựa rất tốt, kiến thức về ngựa của cô ấy các cô gái kinh thành không ai bì kịp. Phần lớn đàn ông con trai người Mãn đều thành thạo thuật cưỡi ngựa, nhất là hậu duệ hoàng thất đều phải rèn luyện từ nhỏ, và khác với phụ nữ người Hán các cô, đàn bà con gái Mãn tộc chúng tôi ai cũng khá thành thạo thuật cưỡi ngựa.

Phi Nhi gật gù.

Tiểu Khả nói xong bẻ một nhánh hoa đào xoay xoay trong lòng bàn tay, quay sang Hà Tử Lăng hỏi:

- Hà tiểu thư nhìn xem, có đẹp không?

Hà Tử Lăng gật đầu, Tiểu Khả nói:

- Mẫn Mẫn cách cách đẹp như cành hoa này vậy, mỗi lần em nhìn thấy y phục của cô ấy là em nghĩ đến một nhánh hoa đào. Nhất là khi cô ấy đến trường đua này như một nhánh hoa đào nở rộ tô điểm sắc hồng trên nền cỏ xanh.

Hà Tử Lăng nghe Tiểu Khả nói lại gật đầu, sau đó cười đáp:

- Ta cũng thích hoa đào lắm, hoa đào xuất hiện đẹp như hào quang hư ảo nhưng đương độ hương sắc tuyệt mỹ chúng rụng ở đỉnh điểm của sự huy hoàng. Đợi thôi, chúng ta đến tham kiến cô ấy.

Hà Từ Lăng kéo tay Tiểu Khả rời đi.

Phi Nhi cũng đi theo Hà Từ Lăng và Tiểu Khả, trong đầu Phi Nhi suy nghĩ lời của Hà Từ Lăng.

Phu xe của Mẫn Mẫn diu nàng bước xuống xe ngựa. Phi Nhi nhìn Mẫn Mẫn, nàng thấy Mẫn Mẫn là một cô gái vô cùng sang trọng, khoảng chừng hăm mốt hăm hai tuổi, khuôn mặt tròn trắng nõn, cặp mắt to lấp lánh có thần, đôi bờ môi tô son đỏ tươi. Trên người Mẫn Mẫn diện một chiếc áo gấm đỏ được thêu những đường hoa văn bằng chỉ bạc phức tạp, nơi vạt áo còn đính đầy những viên châu ngọc long lanh, phía dưới mặc một chiếc váy lụa hồng, lại càng tôn lên vẻ quý phái. Mẫn Mẫn tết tóc vương miện, trên đầu đội thêm một chiếc nón lông chôn bất mắt, vành nón được điểm xuyết bằng đủ loại ngọc ngà, châu báu. Diện mạo và bộ y phục xa hoa của Mẫn Mẫn khiến cho nhan sắc của Hà Từ Lăng hoàn toàn lu mờ. Có điều, cho dù Mẫn Mẫn có thần thể hiển hách, dung mạo mỹ miều, nhưng dường như mọi người không ai có thiện cảm với nàng. Bằng chứng là mọi người chỉ đến chào rồi không ai dám hó hé gì. Phi Nhi không hiểu tại sao không ai thích cô gái này, lại như bụng có lẽ Hà Từ Lăng đã nắm rõ được điều này, do đó mới có thể tươi cười, ung dung trước sự xuất hiện của Mẫn Mẫn như vậy.

Ngày hôm sau Phi Nhi vừa tỉnh giấc đã muốn ra biệt viện tìm Tiêu Phong.

Buổi sớm thức dậy, Phi Nhi có thói quen vào hoa viên đón nắng mai, mùa xuân cảnh vật ngập tràn sức sống, khắp nơi cỏ cây đâm chồi nảy lộc, vạn vật toả sức sống dồi dào. Phi Nhi đứng tựa lưng vào hòn giả sơn nhìn những mầm xanh nõn nà, mon mon đã trút bỏ lớp vỏ cây xù xì, xấu xí, tựa mình thức dậy sẵn sàng đương đầu với mưa nắng bằng một sức sống căng tràn.

Tự nhiên, Phi Nhi ước gì mình cũng sẽ như những mầm xanh kia, sẽ rũ bỏ hết tất cả mọi ưu tư phiền muộn trong những tháng ngày vừa qua để vươn lên đón một ngày mới, một mùa xuân mới và sống một cuộc đời mới tốt hơn. Nàng muốn thoát khỏi hoàn toàn những gì thuộc về quá khứ để làm một Lộ Phi Nhi với những nụ cười rạng rỡ vẫn luôn thường trực trên môi.

Phi Nhi khẽ đưa tay lên hứng những cánh hoa đào đang bay, bắt chợt, nàng cảm thấy mọi thứ nơi đây trở nên thân quen với nàng từ khi nào, cả tiếng chim hót cũng thành thân quen, đến độ nàng chợt nghĩ, nếu giờ nàng trở về Đồng sơn nơi có trời xanh mây biếc non nước mênh mang nàng có thoải mái được như thế này?

Có tiếng chân Tiểu Tuyền phía sau lưng nàng, rồi tiếng mời nàng ra sảnh dùng điểm tâm. Phi Nhi theo Tiểu Tuyền vào sảnh, ngồi vào bàn ăn, trên bàn bày nào là bánh cuốn tôm hấp, bánh củ cải hấp, bánh xếp nhân đậu đỏ chiên, bánh hạt sen... nhưng Phi Nhi chỉ ăn qua loa vài miếng bánh xếp, nói với Tiểu Tuyền rằng nàng muốn ra biệt viện rồi hấp tấp rời phủ.

Sáng nay Phi Nhi tới bãi đua ngựa thật sớm, ngoài bãi vắng ngắt không một bóng người, trong lán cũng chưa có ai, nàng bèn ngồi xuống băng ghế trong lán nhìn trời mây, chờ đợi.

Đương lúc mơ mơ màng màng, chợt nghe tiếng vó ngựa, Phi Nhi choàng tỉnh thì trông thấy Tiêu Phong và một kỵ mã cười ngựa từ ngoài bãi cho ngựa phóng thốc lại, nàng bèn đứng phắt dậy.

Chỉ lát sau, hai người kia đã tới nơi nàng ngồi. Tiêu Phong ngồi trên con ngựa ô cao lớn, ghim cương. Sáng nay chàng vận đồ kỵ sĩ bó sát màu xanh lam viền bạc, càng làm nổi bật thân hình rắn rỏi, lưng chàng thắt một sợi dây đai cũng màu bạc, yên ngựa đeo ông tên, trong cấm mảy mũi tên đuôi lông vũ. Kỵ sĩ nọ là Nhạc Chung Kỳ, sáng nay chàng vận bộ đồ xanh lá, dáng người cao gầy, trông thâm trầm mà tinh anh.

Phi Nhi cúi đầu thỉnh an với Nhạc Chung Kỳ và Tiêu Phong. Tiêu Phong ngạc nhiên hỏi:

- Nàng tìm ta?

- Vâng thưa tướng quân.

- Có chuyện gấp gì à? Nàng không sao chứ?

Phi Nhi bất giác đưa tay lên nắm lấy sợi dây chuỳn mặt Phật trên cổ nàng, gần như không thể đo lường được phân lượng của dây chuỳn này, hôm nay nó nặng nề quá sức tưởng tượng của nàng. Hay là trong lòng nàng nặng nề? Nàng nghĩ đến lời đã hứa với Phi Yến, nhưng nàng đã trót nảy sinh tình cảm với người đàn ông này, nàng không thể dẹp bỏ tình cảm dành cho chàng cũng không điều khiển được lý trí của mình. Nàng luôn muốn gặp chàng, bất cứ giây phút nào, cho dù chỉ nhìn chàng cười ngựa từ xa, nhìn chàng trong thư phòng xem tấu chương, một vài giây ít ỏi bên chàng, nàng cũng mãn nguyện vì nàng không chịu được cảm giác thiếu vắng chàng.

Nhưng Phi Nhi không dám trả lời Tiêu Phong những điều nàng đang nghĩ trong lòng, đành chỉ vào con ngựa mà chàng đang cười nói:

- Không có gì thưa ngài, chỉ là tiểu nữ... rất thích xem ngài huấn luyện ngựa.

- Nàng thích xem huấn luyện ngựa, nàng biết cưỡi ngựa sao?

Phi Nhi cười ngựa rất khá nhưng nàng lắc đầu.

Từ khi thấy Phi Nhi xuất hiện và đối đáp cứ áp a áp ứng, Nhạc Chung Kỳ đã dùng ánh mắt đầy ý nhị nhìn Phi Nhi. Sau khi Nhạc Chung Kỳ nghe Phi

Nhi trả lời, bèn hăng hái đề nghị Tiêu Phong dạy Phi Nhi cưỡi ngựa. Phi Nhi cũng hớn hở cho rằng đó là một đề nghị rất hay. Vì nàng đang rầu rĩ, mấy hôm nay không có cơ hội gần gũi chàng, nên sau khi nàng nghe Nhạc Chung Kỳ đề nghị xong, vô cùng mừng rỡ, luôn miệng tán thành. Tiêu Phong dễ dãi gật đầu, sáng nay chàng cũng rảnh, không phải hầu triều, hơn nữa chàng nghĩ để nàng có một môn giải trí nào đó để nàng khỏi cả ngày cứ ru rú ở trong phủ buồn bã vì tông tích của em gái. Thế là, Tiêu Phong nhờ Nhạc Chung Kỳ mang ngựa lại cho Phi Nhi.

Một lát sau Nhạc Chung Kỳ trở lại với một con ngựa nhỏ màu nâu đồng, trao dây cương cho Phi Nhi. Phi Nhi thấy con ngựa nhỏ bé thật dễ thương, nàng vui quá, cầm dây cương, lắc lắc dây cương định reo “đẹp quá” nhưng không ngờ nàng vừa lắc sợi cương con ngựa đã chồm lên tại chỗ. Phi Nhi vội kinh hoàng nhắm mắt rú lên, đến khi cảm thấy nó đứng yên mới mở mắt, ra là Tiêu Phong đã ghim cương lại giúp nàng. Chàng vừa nhìn nàng vừa cười. Phi Nhi cúi đầu bảo:

- Bây giờ ngài rút lại lời hứa vẫn còn kịp đấy, bằng không, xem ra trọng trách của ngài sẽ rất gian nan.

Phi Nhi nói vậy chứ tim đập thùm thụp, nhưng nàng không biết chứ xưa nay Tiêu Phong đã hứa làm việc gì rất hiếm khi nuốt lời. Chàng đỡ Phi Nhi lên yên ngựa, khẽ vuốt vuốt lưng ngựa rồi dạy Phi Nhi cách cầm cương. Phi Nhi ngoan ngoãn làm theo. Một hồi sau Phi Nhi ruỗi ngựa đi từ từ được. Tiêu Phong vẫn đi tụt lại sau chừng nửa đầu ngựa hộ tống Phi Nhi. Chàng vừa đi vừa bảo:

- Chúng ta hãy thông thả dạo một vòng cho nàng làm quen với ngựa. Tiện thể ta sẽ nhắc vài điều nên chú ý để lát nữa bắt đầu cho chạy nước kiệu.

Phi Nhi vâng dạ. Thật ra trong bụng Phi Nhi rất buồn cười, có đến hơn mười lần nàng định kẹp chân vào bụng ngựa, vung roi lên để chạy nước kiệu.

Hai người đi một vòng sau đó trở lại gần lán, Tiêu Phong bảo Phi Nhi chờ một chút, rồi vào trong lán nói gì đó với Nhạc Chung Kỳ. Một lát sau Nhạc Chung Kỳ dắt thêm một con ngựa khác cũng màu nâu đồng đến.

Tiêu Phong nắm dây cương, trở con ngựa của Phi Nhi nói:

- Ngựa nàng đang cưỡi là ngựa con, rất thuần tính. Ta sẽ cưỡi ngựa mẹ, nó sẽ tự khắc đi theo.

Nói đoạn, chàng tung mình nhảy lên con ngựa lớn hơn.

Lúc này Phi Nhi leo xuống ngựa nghỉ một lát giờ lại lập cập trèo lên con ngựa non. Tiêu Phong thúc ngựa chậm chậm đi trước, bảo:

- Tay nàng yếu, lại chưa quen tính ngựa, đừng nên nóng vội. Đi thêm một vòng nữa nàng hãy cho ngựa chạy bước ngắn theo ngựa mẹ.

Phi Nhi thấy Tiêu Phong truyền đạt cách cưỡi ngựa rất hiệu quả, phương pháp dạy cực kỳ bài bản, trong lòng đã cảm mến càng thêm cảm mến chàng. Nhưng đột nhiên Phi Nhi cảm thấy cổ nghèn nghẹn, hai khóe mắt cũng cay cay, cứ nghĩ mai sau ngộ nhờ chàng phát hiện ra nàng lừa chàng, nàng phải rời khỏi chàng, nghĩ đến đó nàng lại đau lòng.

Phi Nhi mãi suy nghĩ, chợt nghe tiếng vó ngựa lộp cộp vang lên phía sau lưng hai người, thì ra Mẫn Mẫn và phu xe của Mẫn Mẫn đang cưỡi ngựa chạy đến. Mẫn Mẫn ngồi trên ngựa trong khi phu xe của nàng xuống ngựa bái chào Tiêu Phong. Tiêu Phong và Phi Nhi cũng xuống ngựa bái chào Mẫn Mẫn. Mẫn Mẫn ngồi trên con ngựa trắng như tuyết, cho Tiêu Phong và Phi Nhi miễn lễ, đoạn, Mẫn Mẫn nhìn con ngựa nhỏ, nhếch môi nói với phu xe của nàng:

- A Lan, em thấy tướng quân đối xử không được công bình đúng không? Sáng nay ngài cho cô gái này cưỡi "Đồng Nhi." Từ trước đến nay ngài không bao giờ cho ai đụng tới con "Đồng Nhi," ngay cả Từ Lăng đã quen ngài lâu như vậy thậm chí Tân Nguyên ngài cũng không cho.

A Lan mỉm cười, Mẫn Mẫn nói:

- Không hiểu sao ngài ấy lại ưu đãi một dân nữ đến như vậy.

Phi Nhi không biết Mẫn Mẫn đang nói đùa hay nói thật, nàng không ngừng nhìn sang Tiêu Phong, hồi hộp chờ nghe câu trả lời từ chàng. Tiêu Phong cười nói:

- “Đồng Nhi” là con ngựa non hợp với người vừa tập cưỡi ngựa. Còn đa số các vị cách cách và tiểu thư con nhà tổng binh như Tân Nguyên cách cách và cách cách đây đều lớn lên trong quân doanh, thuật cưỡi ngựa đã rất tài tình, rất đáng ngưỡng mộ rồi. Hơn nữa con "Tuyết Hoa" của cách cách có gì không tốt đâu?

Câu trả lời của Tiêu Phong không khiến Mẫn Mẫn thỏa mãn.

- "Tuyết Hoa" của bọn cung không có gì không tốt thế nhưng không thể nào so sánh được với "Đồng Nhi" của cô ấy mà thôi!

Mẫn Mẫn nói, rồi quay sang A Lan:

- Em thấy ta nói như vậy có phải không?

A Lan chưa trả lời thì khi này Nhạc Chung Kỳ và Tô Khất cũng cho ngựa chạy lại. Sau khi đội Nhạc Chung Kỳ và Tô Khất xuống ngựa tham kiến mình và Tiêu Phong rồi, Mẫn Mẫn lặp lại câu hỏi vừa rồi. Vừa hỏi Nhạc Chung Kỳ và Tô Khất, Mẫn Mẫn vừa một mặt neho neho mắt với Phi Nhi, để cho Phi Nhi hiểu rõ rằng nàng đã được Tiêu Phong "ưu ái" đến như thế nào!

Nhạc Chung Kỳ và Tô Khất không trả lời câu hỏi của Mẫn Mẫn, chỉ cười cười rồi bước lại gần Tiêu Phong, Tô Khất nói nhỏ gì đó. Ba người đàn ông chuyện trò.

Phi Nhi không nghe rõ họ đang nói gì, hình như là chuyện trong quốc tử giám, mà Phi Nhi cũng chẳng thể tập trung để lắng nghe vì Mẫn Mẫn hỏi nàng:

- Cô nương tên gì?

- Dạ bẩm cách cách dân nữ tên Phi Nhi.

- Phi Nhi này – Mẫn Mẫn nói - Chúng ta cho ngựa vừa thả bộ vừa ngắm cảnh để cho tướng quân bàn chuyện đại sự.

Phi Nhi vâng dạ, leo lên ngựa cho ngựa đi theo Mẫn Mẫn và A Lan.

Mẫn Mẫn cho ngựa của nàng đi song song con ngựa của Phi Nhi, nói:

- Phi Nhi này, hay là hôm nay bốn cung cùng cô đưa ngựa một trận đi, để xem "Tuyệt Hoa" của ta lợi hại, hay "Đồng Nhi" lợi hại hơn?

Phi Nhi rất thích đua ngựa, nếu là bình thường nàng đã nổi hứng đáp trả “Đi thì đi chứ, sợ gì? Để cho cô bớt cái thói ngông cuồng đi cũng tốt!” Rồi nàng sẽ phóng lên ngựa tiên phong cho ngựa phóng thẳng tới trước rồi nhưng hôm nay Phi Nhi chỉ cúi đầu bảo:

- Dân nữ không dám, dân nữ thân phận thấp hèn, không dám đua ngựa với cách cách. Dân nữ xin chịu thua cách cách.

Mẫn Mẫn nói:

- Như vậy còn gì vui nữa, hay là cô xem thường bốn cung, ai bảo cô chịu thua bốn cung? Và lại cô cũng đừng nên làm cho "Đồng Nhi" trở thành con mèo bệnh đấy! Nào! Để ta giúp cho cô đánh một roi!

Mẫn Mẫn vừa nói vừa đưa cây roi ngựa lên trên cao, bất thần quát xuống móng "Đồng Nhi" một cái thật mạnh.

- Á...

Phi Nhi kêu lên một tiếng, thân hình nàng thốt nhiên xông thẳng về phía trước thật mạnh, không kịp nắm lấy dây cương, "Đồng Nhi" đã kinh hoàng vọt nhanh về phía trước, như điên như cuồng.

Mẫn Mẫn cảm thấy vô cùng khoái trá cười lên ha ha.

Tiêu Phong đang nói chuyện với Tô Khất và Nhạc Chung Kỳ, nghe tiếng kêu của Phi Nhi và tiếng cười của Mẫn Mẫn, lập tức chấm dứt câu chuyện phóng lên ngựa, thúc hai chân vào bụng ngựa vọt nhanh tới rượt theo Phi Nhi.

Ở đằng xa, "Đồng Nhi" phóng thật nhanh như điên như cuồng chạy xuống ngọn đồi, Phi Nhi đã nhờ đóng kịch đánh lâm cho trót, nàng phủ phục trên lưng ngựa, lắc qua lắc lại từ trái sang phải, từ phải sang trái, tay chân vờ cuồng quýt quơ quào tìm nắm sợi dây cương đã bị sụt ra. Tiêu Phong ở phía sau cho ngựa rượt theo, mặt mày chàng kinh hãi thấy Phi Nhi gần như sắp rớt khỏi lưng ngựa.

Trong nhất thời, Tiêu Phong và Phi Nhi, hai con ngựa của họ hợp lại thành một đường, phóng như bay, phóng như bay. Vó ngựa cuốn tung, cát bụi mù mù.

Tiêu Phong cuồng quýt vừa kêu vừa la:

- Nắm lấy cương ngựa! Kéo ghịt "Đồng Nhi" lại! Mau mau nắm lấy cương ngựa...

Phi Nhi cũng biết là phải nắm lấy cương ngựa thế nhưng đúng ngay lúc nàng vừa nắm được sợi dây cương đó trước mặt nàng đột nhiên có một nhánh cây giăng ngang, nàng kêu rú lên kinh hoàng, y phục nàng đã bị móc vào nhánh cây, nguyên cả thân hình bị nhấc bổng lên lơ lửng trên không rồi rớt thật nhanh xuống đồi. Nói thì chậm nhưng lúc đó lại rất nhanh. Tiêu Phong tung mình nhảy lên, hướng về phía Phi Nhi nhào tới định chop lấy nàng mà vẫn không kịp. Tiêu Phong chỉ nghe "bình" một tiếng, vật nặng rớt đánh bịch xuống đất một cái. Phi Nhi lăn xuống đồi. Tiếp theo đó là tiếng Phi Nhi rú lên, tiếng nàng vang thật to.

Đến khi Tiêu Phong chạy tới thì thấy Phi Nhi đang ngồi ôm một chân rên rĩ bên tảng đá lớn dưới chân đồi, đôi mắt sưng nước.

Tiêu Phong kinh hoàng thất sắc, chàng buông người phịch xuống đất, hai tay bưng hai má Phi Nhi lên hỏi:

- Sao rồi? Sao rồi? Nàng bị thương rồi chăng?

Phi Nhi ngưng khóc thút thít, cũng ngưng rên rĩ song vẫn ôm lấy chân:

- Tiểu nữ... tiểu nữ... không việc gì... nhưng mà... “Đồng Nhi”... “Đồng Nhi” chạy mất rồi...

Tiêu Phong không để tâm đến con ngựa quý của mình đã chạy lạc, sờ tay lên chân Phi Nhi, biết chân nàng đã trặc, bèn bế thốc Phi Nhi lên và đi lên đồi.

Phi Nhi bị đau đến mắt nỏ đom đóm, nhưng vẫn cố gắng nhoèn miệng cười, dù rằng nụ cười méo xệch:

- Tiểu nữ... tiểu nữ... không việc gì... không việc gì thật mà... chỉ có điều... đứng không nổi...

Tiêu Phong đặt Phi Nhi ngồi trên lưng con ngựa của chàng rồi cũng phóng lên ngồi phía sau Phi Nhi.

- Ta đưa nàng về phủ sau đó mời đại phu đến xem vết thương của nàng.

Tiêu Phong nói.

Hai người cưỡi chung một con ngựa leo lên ngọn đồi. Lúc Tiêu Phong nóng ruột thúc ngựa chạy nhanh, Phi Nhi luôn miệng kêu đau nên Tiêu Phong đành cho ngựa đi chậm lại.

Phi Nhi ngồi phía trước Tiêu Phong khe khẽ mỉm cười. Thật ra nàng chỉ muốn được ở riêng rẽ bên chàng, không có người chung quanh quấy rầy, vì sự thật từ nhỏ nàng đã tập võ công nên không biết đã bị trặc chân như thế này bao lần. Hồi ở Đồng sơn, nàng theo Cửu Dương học khinh công của phái Thiếu Lâm, những lần tập luyện nhảy cao bay xa nàng cũng thường hay bị trặc chân. Phi Nhi cố giấu tâm tình phần chấn của nàng, đưa mắt nhìn khu rừng mọc đầy dương liễu và anh đào, gió đưa các nhánh liễu phát ra tiếng rì rào vui tai, nàng nhủ bụng sáng nay nàng vừa được ngắm cảnh đẹp lại được ngồi sát vào lòng người đàn ông nàng yêu, mắt ngắm phong cảnh hữu tình, trên đồi này còn hạnh phúc nào bằng? Trong lúc này nàng như quên đi Đồng sơn, quên đi nỗi thương đau chất ngất, quên đi bang hội, quên đi trách nhiệm... nàng tựa đầu hẳn vào ngực Tiêu Phong nói:

- Mẫn Mẫn cách cách nói phải, tiểu nữ cưỡi ngựa thật tẻ.

Tiêu Phong vội vàng nói:

- Làm gì có chuyện đó? Ta rượt theo nàng không kịp đấy chứ! Hôm nay là hôm đầu tiên nàng tập cưỡi ngựa mà đã khá hơn rất nhiều người rồi.

Phi Nhi dẫu môi:

- Nhưng tiểu nữ chỉ học được cách ngồi trên lưng ngựa sao cho khỏi lăn xuống đất thôi, đến khi nó bắt đầu chạy, tiểu nữ liền té lăn ra đất.

Nàng nói đoạn, rừng mình nói thêm:

- Thật là đáng sợ, lúc Đồng Nhi chạy xuống đồi, thân hình của tiểu nữ tung lên xóc xuống thật kịch liệt trên lưng Đồng Nhi, xóc đến độ cảm thấy đầu váng mắt hoa không còn phân biệt được Đông Tây Nam Bắc gì nữa cả.

Phi Nhi dửng dưng, không nghe Tiêu Phong lên tiếng đáp lời nàng, bèn ngẩng đầu nhìn lên chàng ai oán nói:

- Tiểu nữ thật không có năng khiếu, học cưỡi ngựa cứ trông như trẻ con vậy!

Bấy giờ Tiêu Phong mới nói:

- Đừng so mình với trẻ con. Khó khăn cưỡi ngựa còn giỏi hơn nàng nhiều.

Phi Nhi nhìn sững Tiêu Phong, chàng cười xòa tiếp:

- Là ta vừa đùa với nàng, nàng rất có năng khiếu cưỡi ngựa.

Phi Nhi chun mũi lại rồi cũng cười. Tiếng cười của Phi Nhi khiến Tiêu Phong nhớ đến nữ thần y, chàng nhớ năm xưa chàng và nữ thần y cũng từng cưỡi chung một con ngựa như chàng và Phi Nhi bây giờ, nữ thần y cũng ngồi ngay trước mặt chàng và cười, tiếng cười của nữ thần y nghe hay như tiếng suối róc rách, đôi lúc lại như tiếng chuông gió khua, vang từng âm thanh thánh thót, bằng bạc khắp mọi nơi. Tiếng cười dễ thương đó của nàng làm cho chàng cảm thấy vui trong lòng.

Phi Nhi thấy Tiêu Phong im lặng, hỏi chàng:

- Ngài làm sao vậy?

- Không có gì.

- Rõ ràng ngài có tâm sự, chắc ngài đang giận tiểu nữ làm mất con Đồng Nhi của ngài.

- Không – Tiêu Phong lắc đầu – Lúc này nàng cười làm ta nhớ đến tiếng cười của nàng ấy. Nàng ấy có nụ cười rất đẹp, khi nàng ấy cười giống như hoa đều nở vậy.

Phi Nhi vẫn nhìn lên Tiêu Phong hỏi:

- Thế còn tiểu nữ, khi cười có giống hoa nở không?

Tiêu Phong lắc đầu:

- Nàng cười cũng rất đẹp nhưng không cùng một dạng. Ta không biết nữa, không biết diễn tả thế nào, có điều không giống nhau.

Phi Nhi mỉm môi.

Tiêu Phong thấy Phi Nhi mỉm môi, lại nữa, ánh mắt nàng chùng xuống như sợi dây đàn sau khi nghe câu trả lời của chàng, tâm tư thiếu nữ lộ cả ra ngoài, Tiêu Phong chợt thấy chàng ngồi sát vào người cô thiếu nữ này trông không ổn chút nào bèn leo xuống đất.

Tiêu Phong vừa dắt ngựa đi vừa nói:

- Lúc này nàng nói rất thích xem huấn luyện ngựa vậy nàng có biết huấn luyện ngựa là cả một nghệ thuật không? Việc huấn luyện bắt đầu khi ngựa còn nhỏ, cho ngựa tiếp xúc với con người khiến ngựa trở nên dạn dĩ hơn, sau đó dạy ngựa bằng sợi dây. Người huấn luyện sẽ cột dây vào đầu ngựa và cho chạy vòng vòng theo hình tròn cùng lúc dạy ngựa nghe những hiệu lệnh như ngừng, đi, chạy. Yên ngựa và người ngồi lên cưỡi ngựa được dạy một cách từ từ cho ngựa quen dần đi. Một thời gian sau người huấn luyện sẽ dạy ngựa bằng cách dùng chân hay tay của mình để điều khiển ngựa theo ý mình. Ví như dùng chân thúc vào bụng để khiến ngựa đi ngang, kéo dây cương ngược lại đằng sau để ra hiệu cho ngựa dừng lại, gạt phía phải để quẹo phải, gạt phía trái để quẹo trái...

Tiêu Phong nói thao thao bất tuyệt.

Phi Nhi rất ngạc nhiên, đương nhiên nàng biết Tiêu Phong cổ tình không ngồi chung một con ngựa với nàng, chàng muốn giữ cho bản thân không gần gũi một cô gái nào ngoài người con gái trong lòng chàng. Phi Nhi nhủ bụng chàng yêu nữ thân y nhiều như thế, nhưng vì thân phận khác biệt nên hai người không thể nào được gần nhau. Phi Nhi chứng kiến tấn bi kịch ấy, liên tưởng đến tình cảnh ấy của chàng, lòng nàng không khỏi buồn.

Lúc này Mẫn Mẫn phi ngựa chạy lại đón đường hai người. Phi Nhi thấy Mẫn Mẫn, vẻ cuồng quyết độ như sắp khóc đến nơi, bảo Tiêu Phong:

- Tiểu nữ không muốn đua ngựa với cách cách nữa đâu, tướng quân ngài giúp tiểu nữ nói với cô ấy đừng bắt tiểu nữ đua ngựa nữa đi.

Tiêu Phong nhìn Phi Nhi bằng ánh mắt như không hiểu nàng đang nói gì, Phi Nhi được dịp bèn kể với Tiêu Phong chuyện Mẫn Mẫn đã dùng roi đánh vào mũi Đồng Nhi ra sao.

Phi Nhi dứt lời, Mẫn Mẫn cho ngựa bước song song với ngựa của Tiêu Phong, nhìn xuống chàng nói:

- Phủ Viễn tướng quân, giờ Ngọ hôm nay Đài Nãi phúc tấn đãi tiệc mừng bốn cung tới thăm bà ở Túc vương phủ, ngài nhớ phải đến đúng giờ.

Tiêu Phong thấy Mẫn Mẫn không xin lỗi thậm chí cũng không hỏi thăm Phi Nhi lời nào, khề chau mày. Mẫn Mẫn không nghe Tiêu Phong trả lời, lặp lại câu nói vừa rồi. Tiêu Phong vẫn không trả lời, Mẫn Mẫn bèn trợn mắt nhìn Tiêu Phong, quát lên:

- Phủ Viễn tướng quân! Ngài đã ăn trứng gan hùm mật gấu rồi phải không? Dám không trả lời bốn cung, đang trách bốn cung à?

Tiêu Phong im lặng. Mẫn Mẫn tung hai tay lên trời kêu lên:

- Làm sao mà bốn cung biết cô ấy cưỡi ngựa tồi đến thế này? Nếu biết trước bốn cung đã không thi đấu với cô ấy làm gì. Không phải bốn cung cố ý làm cô ấy bị thương mà bốn cung hoàn toàn không ngờ sự việc lại đến nông nỗi này.

Tiêu Phong vẫn một mực giữ im lặng, cũng không nhìn Mẫn Mẫn, tiếp tục dắt con ngựa đưa Phi Nhi đi thẳng.

Mẫn Mẫn kéo dây cương cho ngựa của nàng dừng lại nhìn theo Tiêu Phong, nàng thấy thái độ chàng lạnh nhạt, bèn đưa cặp mắt tức tối nhìn theo chàng. Trong lòng Mẫn Mẫn bấy lâu Tiêu Phong lúc nào cũng là bậc quân tử khoan hòa, đối nhân xử thế rất mực nhã nhặn và lịch thiệp. Hơn nữa chàng còn sở hữu một giọng nói trầm ấm cuốn hút lòng người. Thế mà lúc này cái người tử tế nồng hậu ấy vì đưa con gái thân phận thấp hèn mà phớt lờ nàng. Mẫn Mẫn âm ức nhủ bụng: “Tê Nhi Ha Lăng! Không ngờ mấy năm gặp lại, chàng thật vô lễ! Dám vì một đứa con gái quê mùa mà không phân biệt trên dưới, tuân theo lễ luật, phép tắc, dám không trả lời ta?”

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Phụng hoàng ngự thiện (thượng)

Ngày hôm sau mặt trời vừa mới mọc đã có rất đông người ra ngoài bãi xem đấu ngựa rồi. Đồng cỏ hôm nay được phong tỏa nghiêm ngặt từ bốn phía, chỉ những người có thiệp mời mới có thể vào xem đua ngựa. Ngoài ra thì binh sĩ tầng tầng lớp lớp, lực lượng bảo vệ lên đến cả vạn người, canh gác xung quanh một con ruồi cũng không thể nào lọt vào được.

Một tốp thái giám rào bước vào lán, đứng quay mặt về một hướng, đằng xa vọng lại tiếng hô:

- Thái hoàng thái hậu giá lâm!

Mọi người trong lán đứng quay nhìn hướng vừa phát ra tiếng hô, vài tích tắc trôi qua, Hiếu Trang mỉm cười ung dung đi vào trong lán. Do Khang Hi chưa khỏi bệnh nên không đi cùng Hiếu Trang. Sáng nay Hiếu Trang mặc bộ y phục màu vàng lộng lẫy, vạt áo thêu một đóa sen trắng, cổ đeo ba chuỗi, hai chuỗi kết bằng trân châu, một chuỗi làm bằng hồng bảo thạch phát ra tia sáng long lanh. Tô ma ma cầm quạt lông ngỗng đi theo Hiếu Trang. Sa hoàng đứng dậy, còn lại ai nấy rạp mình xuống sát đất. Ngần ấy người quỳ lạy mà không một tiếng thờ ơ. Đợi Hiếu Trang và Sa hoàng chào nhau rồi cùng an tọa, thái giám cao giọng hô: “Bình thân!” bấy giờ ai nấy mới rầm rập đứng lên và ngồi vào chỗ đã được sắp sẵn.

Sa hoàng ngồi vào chiếc ghế bên phải Hiếu Trang. Sáng nay Sa hoàng vận áo sơ mi màu xanh dương bỏ ngoài quần, cổ áo khoét lệch, tà áo và ống tay áo trang trí bằng các hình hoa thêu, lưng thắt dây da, bên ngoài khoác thêm áo vải nhung màu đỏ trang hòa sắc sỡ với các đường may nhấn mạnh bằng len đủ màu. Một phụ nhân là người thông dịch cho Sa hoàng mặc áo đầm lông chồn gắn phụ kiện lung linh như ngọc trai, cườm... Cổ đeo chuỗi trân châu, tai đeo khuyên bạc, tóc được búi cao. Điểm đặc biệt khiến mọi người chú ý là ngón trỏ tay phải của phụ nhân đeo một chiếc nhẫn kim cương rất to.

Phía sau Hiếu Trang là hàng ghế của Đài Nã và Khang Nạp, kế đến là các quan nhất phẩm, rồi nhị phẩm, tam phẩm... Ai cũng có mặt đầy đủ.

Hiếu Trang trò chuyện với Sa hoàng một lúc quay ra sau hỏi Đài Nã:

- Mẫn Mẫn đâu rồi? Còn chưa đến cơ à?

Sáng nay Đài Nã vận áo gấm đỏ, váy trắng, tóc vấn cao, trên cổ đeo chuỗi hạt bằng hổ phách. Đài Nã và Hiếu Trang cách nhau có một tuổi, mặc dù Hiếu Trang trên danh nghĩa là mẹ kế nhưng hai người thương yêu nhau như chị em. Đài Nã có tính tình hoàn toàn khác hẳn Hiếu Trang. Trong khi Hiếu Trang cương quyết, cứng rắn, dám nghĩ dám làm thì Đài Nã yếu đuối, nhu mì, nhiều lúc gần như bạc nhược. Có điều Đài Nã rất trung thành với Hiếu Trang.

Đài Nã nghe Hiếu Trang hỏi, cười đáp:

- Dạ bẩm thái hoàng thái hậu, Mẫn Mẫn còn đang tìm áo vừa ý để mặc, đứa cháu gái này sửa soạn từ tối qua đến sáng nay còn chưa xong nữa, thật không biết phép tắc gì hết, xin thái hoàng thái hậu thứ lỗi.

Đài Nã nói đoạn, kể thêm sáng nay trời mới tinh mơ Mẫn Mẫn đã thức dậy, gọi mấy a hoàn lại, dặn trang điểm cho mình càng lộng lẫy càng tốt. Tiếp đó đến quần áo và đồ trang sức, nhưng nâng duyệt hết món này món nọ, lại món nọ món kia, bày ra la liệt khắp bàn khắp giường khắp nhà mà không sao quyết định được.

Hiếu Trang nghe Đài Nã kể cười nói:

- Hôm nay đại hội lớn, Mẫn Mẫn đương nhiên phải sửa soạn thật đẹp, không sao, cứ từ từ, chúng ta xem trận đua ngựa trước.

- Vâng.

Mọi người dời mắt ra ngoài bãi.

Kỵ sĩ người Mãn ngồi trên ngựa trắng, đang cho ngựa đi qua mặt mọi người rồi tiến lại điểm xuất phát. Bộ đồ của kỵ sĩ Mãn màu lam nhạt, ở lưng có thắt đai đen thêu hình long mãng, bím tóc dùng một sợi vải nâu buộc chặt và được quấn quanh cổ.

Kỵ sĩ Nga cũng vẫy tay chào mọi người, đưa tay vuốt bộ lông đen tuyền của con ngựa sau đó cũng nhảy lên ngựa đi theo kỵ sĩ Mãn. Mọi người trầm trồ trước con ngựa của kỵ sĩ Nga, giống ngựa đó là giống ngựa Ả Rập hết sức quý hiếm, thể lực hết sức sung mãn, cực kỳ dai sức. Kỵ sĩ Nga để râu quai nón, mặc áo sơ mi trắng cổ thấp khoét lệch, quần bó sát may bằng vải gai thô nhuộm màu đen, chân đi giày da ống cao.

Từ điểm xuất phát hướng ra ngoài bãi cắm hai hàng cờ vàng thẳng tắp dài bốn dặm, ở cuối dãy cờ vàng là hai cây cờ đỏ cắm dưới một cây bách lớn.

Nhạc Chung Kỳ bảo một binh sĩ cầm dùi đồng trống, tiếng trống lan xa trong trời xuân át tiếng chim hót và tiếng nói chuyện trong lán. Hai kỵ sĩ nắm dây cương, lắc một cái để kiểm tra dây cương, sợi dây dao động chẳng khác chi đôi rồng quẫy đuôi uốn khúc chao lượn. Hai kỵ sĩ rạp mình xuống sát lưng ngựa. Nhạc Chung Kỳ cầm lệnh kỳ đen phát một cái, một tên lính liền giơ nòng súng hướng lên trời bắn một phát súng. Kỵ sĩ Mãn ra hiệu cho ngựa chạy bằng một cái thúc khuỷu tay. Kỵ sĩ Nga đáp nhẹ vào hông ngựa. Những người ngồi trong lán thấy một trận cát bụi như cuồng phong phát ra, lao đi vun vút giữa hai hàng cờ vàng, tốc độ cực nhanh những tưởng có thể xô thành bạt núi.

Tiếng vỗ ngựa sầm sập như trời đổ mưa, ngựa phi tới đâu là hai dãy cờ vàng uốn lượn tới đó trông từ xa như một con mãng xà uốn khúc.

Sa hoàng nhìn ngựa trắng phóng mình nhanh như gió, cười nói:

- Người Mãn các người thật không hổ là những kẻ chuyên sống trên lưng ngựa, chưa chấp chừng đi đã biết leo lên yên ngựa rồi.

Hiếu Trang thành thạo rất nhiều thứ tiếng nên không cần người phiên dịch, nhưng Át Tất Long vẫn dịch lại cho những người khác nghe. Át Tất Long là một đại thần chuyên lãnh trọng nhiệm đi sứ các nước nên cũng thông thạo rất nhiều thứ tiếng. Các quan nghe Sa hoàng khen gật đầu cười vui vẻ. Hiếu Trang cũng quay sang Sa hoàng khen lại một câu.

Đằng xa, hai kỵ sĩ cùng lúc thúc ngựa đến gần hai cây cờ đỏ, rồi lại đồng loạt rạp mình sát đất nhỏ hai cây cờ dưới gốc cây bách lên, cây bách rất to, cành lá rậm rạp um tùm che kín không để lọt qua một chút ánh sáng nào. Kỵ sĩ Mẫn cho ngựa rẽ sang bên phải thân cây trong khi kỵ sĩ Nga cho ngựa rẽ trái để trở về điểm xuất phát.

Sau trận đua ngựa Hiếu Trang mời Sa hoàng và các quan đến dùng tiệc ở điện Giao Thái. Điện hình vuông, nằm ở giữa cung Càn Thanh và cung Khôn Ninh, tuy quy mô không lớn nhưng không kém phần tráng lệ nguy nga. Trước điện có bậc cấp làm bằng đá trắng, trong điện các khung cửa đều sơn son thếp vàng, cột nhà điêu khắc hoa văn rồng phượng. Trên các bàn tiệc bấy giờ hầu hết còn để trống, chỉ có rượu. Bàn của Hiếu Trang, Sa hoàng và các quan nhất phẩm đặt ở trong điện. Bàn của các quan khác đặt ở ngoài điện. Phía sau bàn của Hiếu Trang trên tường vẫn còn treo tấm biển của triều Minh, trong biển viết hai chữ “Vô Vi,” hai chữ này đại thể nói về sự nhu hòa giữa hoàng hậu và hoàng thượng theo triết lý đạo Lão.

Lúc Đài Nã dẫn Mẫn Mẫn vào điện, phần đông những người đang trò chuyện ngưng lại ngắm Mẫn Mẫn đến thần người. Mẫn Mẫn có khuôn mặt đầy đặn, trong như trăng rằm, quầng, trán không lộ, sắc mặt hồng nhuận. Đôi tay Mẫn Mẫn cũng trắng trẻo như ngọc, bộ tóc dài chấm đất, đen mượt đứng cách “rồng đen quần cột ngọc” hay còn gọi “Ồ long quyền trụ” là tướng rất giàu có. Tóc nàng hôm nay được thắt thành hai bím. Trưa nay Mẫn Mẫn mặc bộ quần áo màu đỏ bắt mắt, vai khoác thêm áo choàng không tay đủ màu trông hết một con không tước kiêu hãnh đang phô bày dáng vẻ. Mẫn Mẫn vừa đi vừa vô thức nhìn sang một hướng, mắt như dán vào nơi đó. Chợt nghe Đài Nã đi kế bên tăng hắng, Mẫn Mẫn mới nhận ra này giờ mình cứ ngây đờn mà nhìn người ta, bèn vội vàng đổi ánh nhìn sang nơi khác.

Khoảng giữa giờ Ngọ có tiếng thông báo Hiếu Trang vào điện, mọi người đứng dậy làm lễ tham bái, Hiếu Trang tiến đến ngồi bên cạnh Sa hoàng bên dưới tấm bản “Vô Vi,” vẫn là Tô ma ma đứng hầu phía sau Hiếu Trang. Các quan nghe thái giám hô “bình thân” liền hô tạ ơn rồi theo thứ tự ngồi xuống, họ ngồi cách nhau một thước, sau lưng có một thái giám và một cung nữ đứng phục dịch.

Mẫn Mẫn ngồi ở chiếc bàn gần Hiếu Trang, đứng dậy bước lại trước mặt Hiếu Trang nhún chân cười nói:

- Mẫn Mẫn bái kiến thái hoàng thái hậu, thái hoàng thái hậu vạn phúc.

Hiếu Trang không thấy Mẫn Mẫn đến trường đua mà không trách, còn nhìn Mẫn Mẫn dịu dàng nói:

- Lâu lắm không gặp cháu, nào, lại ngồi bên cạnh ai gia, qua đây cho ai gia xem, quả thật như một đóa phù dung rất xinh đẹp.

Hiếu Trang nói đoạn sai một cung nữ mang chiếc ghế của Mẫn Mẫn lại đặt bên cạnh chiếc ghế của mình. Mẫn Mẫn không hề ra chiều khép nép khiêm nhường, tươi cười ngồi xuống ghế nói:

- Thái hoàng thái hậu đã cho phép, cháu sẽ xem nơi đây như nhà của mình.

Hiếu Trang mỉm cười, vừa ngắm Mẫn Mẫn vừa vuốt tóc nàng nói:

- Tuổi trẻ thật hay, trong thấy cháu ai gia mới biết mình già, đúng là ai gia đứng ngồi một chút đã thấy mệt rồi, không như cháu, tuổi trẻ non xuân.

- Không phải vậy đâu thái hoàng thái hậu – Mẫn Mẫn nói - Thật ra mỗi một mùa thì mùa nào cũng đẹp, xuân hạ thu đông mỗi mùa đều có nét đặc sắc riêng. Con người cũng vậy thôi.

- Thật không?

- Thật chứ, hồi mẹ cháu còn sống thường nói phụ nữ giữ được thanh xuân là nhờ vào chính bản thân, nếu bản thân người phụ nữ cảm giác vui vẻ, tâm trạng thoải mái, yêu đời, tự nhiên cơ thể sẽ tràn trề sức sống, không màng tuổi tác.

- Cháu và Tân Nguyên luôn biết cách làm ai gia vui, nếu có thời gian, cháu nhớ thường xuyên sang đây thăm ai gia.

Hiếu Trang và Mẫn Mẫn chuyện trò tới đây có hai cung nữ rào chân bước lại gần Tô ma ma thì thảo vào tai Tô ma ma. Tô ma ma gật đầu rồi nói lại điều vừa nghe với Hiếu Trang. Hiếu Trang gật đầu, hai cung nữ bèn nhún chân lần lượt đi ra khỏi điện.

Sau ba hồi chiêng trống long phụng được vang lên. Hiếu Trang phát biểu ý nghĩa của buổi tiệc, tiếp theo nữa là ba tiếng ngọc khánh báo hiệu yến tiệc bắt đầu.

Các cung nữ bưng thức ăn vào điện, cả đại điện phảng phất mùi thơm nồng nặc.

Hiếu Trang nâng đũa lên nói mấy câu bằng tiếng Nga với Sa hoàng, Sa hoàng cũng nâng đũa lên vui vẻ mỉm cười đáp lời Hiếu Trang, sau đó mọi người cũng cầm đũa lên.

Món khai vị của buổi tiệc là món canh vi cá ngó sen. Chén canh điểm xuyết hình lá cúc màu lục được đặt lên một cái đĩa tạo dáng như một đóa cúc nở vàng tươi. Nước canh trong vắt xâm xấp lưng chừng chén, dập dềnh mấy cọng sen bào mỏng. Các món chính thì được đặt trong bộ đĩa màu hồ thủy, có đĩa hình mộc lan, khiến bàn tiệc trông như trùng dương sóng xanh có hoa mộc lan tươi tắn nổi trên ngàn khơi. Đũa và muỗng thì đều làm bằng vàng.

Bên ngoài đại điện các quan từ nhị phẩm trở xuống dùng muống đũa bạc. Bộ chén đĩa mà họ dùng có tên “bạch tuyết hoàng mai” với những cái đĩa tròn màu trắng in hình hoa mai năm cánh màu vàng. Chén là chén sứ tạo nhả tinh vi.

Thực đơn có đến một trăm bốn mươi món ăn, cần đến một ngàn năm trăm người phục dịch. Trước yến tiệc hai tháng, mỗi tỉnh được lệnh tiến cử mười

đầu bếp giỏi nhất để vào kinh thành hội ý thực đơn, sau một tháng bàn bạc, các đầu bếp đã đưa ra thực đơn.

Sau món khai vị là món Tượng Tinh. Món này trước hết là chọn những tổ yến thật to và được lấy từ các đảo ngoài khơi, rửa cẩn thận rồi nấu bằng nhân sâm và đường Chung Cầu Chi, hòa chung với nước lê Vân Nam và bột Kiết Châu Phấn, nấu khô lại rồi tạo thành hình con voi, cuối cùng bỏ vào lò nung cho thật chín và chắc. Khi con voi làm bằng tổ yến đã được nung, các đầu bếp sẽ khoét lưng voi một lỗ trống vừa đủ nhét vào một cái bóng cá đã ngâm thuốc bắc phơi khô trong đó. Món ăn được đem đi hấp cách thủy. Để thưởng thức món ăn, thực khách sẽ lấy một chiếc kim vàng và đâm vào bụng con voi để chất nước nhòn chảy vào chén bạc rồi uống.

Món thứ hai là canh Chi Thảo. Loại cỏ Phương Chi thường mọc trên phiến đá ở ngọn núi Thái Hằng. Đặc biệt, loại cỏ này chỉ vào những năm nhuận mới mọc và chỉ mọc đúng một lần duy nhất vào ngày Trung thu, và đời sống lại rất ngắn, chỉ gặp phải ngọn gió bắc đầu mùa sẽ khô héo ngay lập tức. Tương truyền, canh này mát, người ăn vào sẽ sáng khoái tinh thần, suốt cả tháng không thấy mệt mỏi, có thể trừ bách bệnh.

Kế đến là món Trứng Công. Thịt công làm nem đã là món quý, trứng chim công lại càng trân quý hơn nữa vì rất khó lấy được trứng công, vì nếu đến gần ổ trứng công sẽ chống cự dữ dội để bảo vệ trứng, thậm chí công phá vỡ ổ trứng để không cho người lấy.

Món thứ tư là heo sữa Phúc Châu. Vùng Phúc Châu có giống heo thịt thơm ngon vô cùng, chuyên ăn một loại củ sắn mọc ở đồi Châu Tích Xương. Bữa tiệc này sử dụng một trăm con heo sữa. Heo được thui qua một lượt để làm sạch lớp lông heo. Tiếp đến đầu bếp ướp các loại thuốc bổ trong vòng ba ngày và đem chưng cách thủy. Lúc ấy thịt heo vô cùng thơm ngon, xương rất mềm.

Món thứ năm là thịt dê nướng, gọi là Sơn Dương Trùng, dê núi được chăm sóc cẩn thận, hàng ngày được cho ăn bằng loại cỏ ở Vân Nam và Quảng Tây. Đây là cỏ “Đồng trùng hạ thảo” vô cùng quý, là vị thuốc bổ can thận. Dê ăn cỏ quý này, lại ăn thêm các lá cây thuốc bổ khác. Nhà bếp làm thịt dê rồi ngâm thịt vào thùng gỗ đựng nước gừng và rượu quý. Hai ngày sau thịt dê được vớt ra bỏ vào bể bằng sứ chứa sữa dê tươi và nước sâm nhưng. Sau một ngày nữa, đầu bếp lau khô thịt dê rồi đem đi nướng, món ăn vô cùng bổ dưỡng này còn có tác dụng trị các bệnh lao phổi, tê bại, bán thân bất toại.

Cứ hết mỗi một món ăn nhạc sẽ tấu lên một bản, sau khi dùng đúng năm món, khách mời sẽ được uống một ly rượu thuốc nước có tác dụng tiêu thực. Tất nhiên, rượu để đãi khách cũng là loại rượu quý và đại bổ. Nhà bếp sẽ dọn lên năm món một lúc. Cứ mỗi lần dùng năm món ăn mới thì Hiếu Trang sẽ gõ khánh ngọc, một viên thái giám lại vòng tay xướng tên món ăn.

Qua hai canh giờ, các món ăn vẫn tiếp tục được cung nữ bưng ra đặt lên bàn. Tiếng giao phùng mỹ tửu nghe chan chất.

Cuối cùng các cung nữ bưng các mâm bạc tiến vào đại điện, trên mâm là những đĩa bánh mì cắt lát mỏng và những chén muối nhỏ. Thường thì bánh mì muối là phong tục của người Nga dùng để chào hỏi những người khách mới quen và để bắt đầu một mối quan hệ. Theo người Nga thì bánh mì biểu trưng cho sự giàu có và sung túc, trong khi muối có thể bảo vệ thân thể khỏi các bệnh và làm gia tăng sức mạnh.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Phụng hoàng ngự thiện (hạ)

Sau khi dùng tiệc xong mọi người vào sân khấu Đông Vân ở ngự hoa viên xem ca kịch. Bấy giờ trời đã tối hẳn, đèn đuốc cùng thấp cả nhưng không gian vẫn không sáng lắm, tuy khung cảnh mờ mờ ảo ảo thế này lại có phong vị riêng. Mọi người ai vào chỗ nấy, Hiếu Trang và Sa hoàng ngồi ở chiếc bàn đặt ngay trước sân khấu. Phía sau bàn này là bàn của Mẫn Mẫn và Đài Nãi, A Lan đứng hầu sau lưng Mẫn Mẫn. Mẫn Mẫn vừa lơ đãng nhìn sang bên trái sân khấu vừa rời rạc nói chuyện với Đài Nãi. Bên đó là bàn của Khang Nạp, Sách Ni, Sách Ngạch Đồ và Tiêu Phong. Chạy xuống nữa là bàn của Vương Diệm, Ngạch Nhĩ Thái, Trương Đình Ngọc, Long Khoa Đa. Tam mệnh đại thần và các quan khác ngồi hướng bên phải sân khấu.

Một thái giám bưng khay gỗ phủ nhiễu đại hồng vào cho Hiếu Trang chọn kịch, trên khay đặt những thẻ kịch. Hiếu Trang không nghe thái giám nói hết, chỉ gật gù đầu, nhắc thẻ lên xem lướt qua rồi lấy bút đánh dấu một chỗ, xong đưa trả thái giám. Thái giám lại mang khay đến bàn Khang Nạp, Sách Ni, Sách Ngạch Đồ và Tiêu Phong. Nhưng Khang Nạp bận trò chuyện với Sách Ni không nhìn đến nên Tiêu Phong dừng nói chuyện với Sách Ngạch Đồ chỉ để nói với thái giám một câu. Thái giám bèn lĩnh mệnh bưng khay đến bàn Vương Diệm, Ngạch Nhĩ Thái, Long Khoa Đa và Trương Đình Ngọc thừa bắm. Vương Diệm cũng đánh dấu một chỗ. Sau đó thái giám bưng khay đi, tiến sang mời tam mệnh đại thần chọn kịch nhưng Ngao Bái khoát tay, ra ý bảo thái giám lui xuống.

Chỉ chốc lát sau sân khấu đã dậy lên tiếng í a hát xướng, nhạc công nổi đàn sáo huyền cầm réo rắt, tiếng sáo trúc trỗi lên êm dịu. Mẫn Mẫn nghe hát Côn khúc không hiểu lắm, và lại cũng chẳng hứng thú, nàng chỉ biết có vài vở rất nổi danh như Mầu đơn đình, và thêm một vở là Ma cô hiển thọ. Song liếc sơ trang phục, nàng cũng biết vở đang diễn là Tây sương ký.

Tô Khắc Táp Cáp cười nói với Át Tất Long:

- Bọn này ca vũ đã tài, thị hầu trong phòng the lại càng thành thạo hơn.

Át Tắt Long ngửa cổ lên trời cười ha hả, hiển nhiên vô cùng khoan khoái, nhất là nghe cái đoạn bọn đào hát vừa đẹp lại vừa sành sỏi trong chuyện chăn gối thì càng thêm thích thú.

Vỡ kịch đang tới đoạn Thôi phu nhân bắt Quân Thụy phải vào kinh thi hội và đỗ đạt thì mới cho kết hôn với Oanh Oanh, bỗng Tiêu Phong nghe tiếng khê gọi “Phủ Viễn tướng quân.” Tiêu Phong “hử” một tiếng rồi ngoái đầu lại, thấy A Lan đã đứng sau lưng chàng từ khi nào, tay cầm ly rượu, bộ dạng cung kính, đầu cúi thấp nói:

- Mẫn Mẫn cách cách mời rượu tướng quân.

A Lan dứt lời đặt ly rượu xuống bàn rồi lui ra, Tiêu Phong ngoảnh mặt sang hướng Mẫn Mẫn đang ngồi thấy Mẫn Mẫn đang gật đầu cười với chàng. Nàng ngồi cách chàng bảy tám cái bàn, dưới một lồng đèn nên khuôn mặt lúc tỏ lúc mờ. Tiêu Phong dời mắt nhìn ly rượu, nâng ly rượu lên, sau khi uống xong lại quay sang tiếp tục câu chuyện đang dở với Sách Ngạch Đồ.

A Lan trở về nói vào tai Mẫn Mẫn:

- Ngài ấy đã uống cạn ly rượu.

Mẫn Mẫn bưng miệng cười, A Lan vẫn nhỏ giọng nói:

- Nó thì thấy lo lo là...

A Lan chưa nói hết lời, Mẫn Mẫn bỏ tay xuống hạ giọng nói:

- Không việc gì, Tân Nguyên vốn biết rõ lòng ta đối với ngài, hơn nữa, đối với cuộc hôn nhân này Tân Nguyên cũng không muốn chút nào. Đã như vậy chỉ bằng để ta thay Tân Nguyên đi làm Phủ Viễn phu nhân cho.

A Lan nói:

- Nhưng ngộ nhờ ngài ấy không chịu trách nhiệm quyết từ chối thì sao?

Mẫn Mẫn nói:

- Em nghĩ hoàng cô cô sẽ để yên à?

A Lan nghe Mẫn Mẫn nói không nói gì nữa, lui về đứng phía sau Mẫn Mẫn.

Lúc này kịch trên đài đã sang vở khác, Mẫn Mẫn vẫn không biết người ta đang hát gì, không ngừng nhìn về phía Tiêu Phong, thấy chàng vẫn như không, vừa xem kịch vừa trò chuyện với Sách Ngạch Đồ, không có dấu hiệu gì...

Một hồi sau Tiêu Phong quay sang hướng khác để nói chuyện với Khang Nạp. Sách Ngạch Đồ vô tình lia mắt sang chỗ Mẫn Mẫn đang ngồi thì thấy Mẫn Mẫn đang nhìn bọn chàng cười cười. Sách Ngạch Đồ không biết tại sao tối nay Mẫn Mẫn nở một nụ cười hết sức lạ lùng, còn đang suy nghĩ, Mẫn Mẫn nhòm dậy.

Sách Ngạch Đồ thấy Mẫn Mẫn từ từ liếc lại phía bọn chàng bèn quay sang khều Tiêu Phong. Tiêu Phong ngưng nói chuyện với Khang Nạp nhìn Sách Ngạch Đồ. Tiêu Phong nghe Sách Ngạch Đồ nói có Mẫn Mẫn đang đi về phía bàn của bọn chàng, định mặc kệ, thì đột nhiên trong mình chàng dội lên một cơn nóng bức khiến chàng khó chịu, hình ảnh Mẫn Mẫn đột nhiên biến thành nữ thần y. Tiêu Phong giật mình mở to mắt nhìn, nữ thần y biến mất. Tiêu Phong nắm chặt hai bàn tay của chàng lại, trong mình chàng vẫn là cơn bứt rứt vô cùng khó chịu bèn đứng dậy nói với Khang Nạp:

- Hạ quan xin phép đi khỏi một chút.

- Tướng quân sao thế? - Khang Nạp thấy mặt mày Tiêu Phong đỏ lừ, hai bàn tay nắm chặt vào nhau hỏi.

Tiêu Phong vẫn nắm chặt hai bàn tay của chàng lại với nhau không trả lời. Sách Ni bèn đập đập lên vai Khang Nạp nói gì đó. Bấy giờ Khang Nạp mới thấy Mẫn Mẫn đang trên đường tiến lại, Khang Nạp nháy mắt với Tiêu Phong cười nói:

- Tướng quân làm gì căng thẳng vậy? Không chờ chào hỏi người ta một câu rồi hắt đi à?

Tiêu Phong lắc đầu:

- Hạ quan có việc phải giải quyết ngay, chốc lát là quay về thôi.

Khang Nạp cười lớn nói:

- Được rồi tướng quân cứ đi, ta sẽ nói lại với người ta.

Tiêu Phong hô “đạ tạ” với Khang Nạp rồi hấp tấp rời đi. Một thái giám xách đèn đứng hầu sau lưng Tiêu Phong định đi trước dẫn đường cho chàng nhưng Tiêu Phong lắc đầu, rồi tự cầm lấy lồng đèn đi nhanh như bay. Khi Mẫn Mẫn tới chỗ Khang Nạp thì Tiêu Phong đã đi mất rồi.

Một khắc sau Hiếu Trang đang xem ca kịch, chợt một thái giám bước lại nói vào tai Hiếu Trang. Hiếu Trang nghe bẩm báo lập tức nói với Sa hoàng có việc phải đi vắng rồi đứng dậy cất giọng sang sảng:

- Ai gia có chút việc tạm thời đi khỏi, chốc lát sẽ trở lại, mọi người cứ tiếp tục xem kịch.

Trước khi đi Hiếu Trang ra hiệu với Khang Nạp và Sách Ni. Khang Nạp và Sách Ni liền đi theo Hiếu Trang và Tô ma ma. Tam mệnh đại thần thấy Hiếu Trang, Tô ma ma, Khang Nạp, Sách Ni rồi đi cũng đi theo bốn người.

Lúc Tô ma ma dìu Hiếu Trang bước ra khỏi cổng sân khấu Đông Vân các quan, lính, thái giám, nô tì và những người trên sân khấu dưới đất nhất tề rạp mình xuống khấu đầu.

Chờ cho vạt áo của Hiếu Trang khuất sau cánh cổng rồi mọi người mới đứng dậy, trở về chỗ ngồi. Trên sân khấu một đào hát cầm thẻ kịch trong khay thưa:

- Bây giờ tới màn kịch Võ Tông dả hổ.

Sách Ngạch Đồ ngoắt người thái giám đã đến đưa tin với Hiếu Trang tới gần hỏi chuyện.

Lúc này Mẫn Mẫn không còn biết trên đài người ta diễn gì nữa, song Đài Nã bên cạnh thì không biết những phiên nào của Mẫn Mẫn, dõi theo tuồng hát mê mải. Chỉ có A Lan là như Mẫn Mẫn liên tục đưa mắt nhìn công.

Khi Hiếu Trang còn ngồi xem kịch, các quan chỉ thì thoảng nói dăm ba câu, rượu uống cũng rất ít. Nhưng từ khi Hiếu Trang đi rồi ai nấy nốc rượu như nước lã. Có người còn đứng cả lên ép nhau uống rượu. Sa hoàng cũng không từ chối cứ nâng chén lên mà uống. Chỉ có Sách Ngạch Đồ là không hưởng ứng, thăm nghĩ chuyện lớn lần này không biết phải giải quyết thế nào? Sách Ngạch Đồ nghĩ đoạn lại gờ tay ngoắt thái giám mà chàng vừa hỏi chuyện khi nãy lại...

Nói tới Tiêu Phong lúc này đang ôm đầu đi lòng vòng ở một góc trong ngự hoa viên, trong mình chàng vẫn là cơn nóng bức khó chịu, chợt một thái giám đón đường chàng nói:

- Phủ Viễn tướng quân, ngài ở đây một mình làm gì vậy? Hại nô tài đi tìm ngài khắp nơi. Sách thị lang đại nhân sai nô tài đi nói với ngài hãy mau tới cung Khôn Ninh.

Tiêu Phong gờ tay vuốt mặt hỏi:

- Ở đó đang có chuyện gì mà quan trọng vậy? Sách đại nhân cần ta tới đó ngay bây giờ à? Thôi được, để ta tới sân khấu Đông Vân chào thái hoàng thái hậu trước đã.

Tiêu Phong nói xong xoay mình định đi hướng sân khấu Đông Vân nhưng thái giám đã chạy ra phía trước chắn đường chàng khẩn thiết nói:

- Không cần đâu tướng quân, thái hoàng thái hậu không có đằng Đông Vân, người đang ở cung Khôn Ninh.

Tiêu Phong dừng chân, nhắm mắt lại cố giằng con bút rút trong mình xuống nói:

- Sao thế? Ta nghe đằng kia tiếng ca hát vẫn còn cơ mà, thái hoàng thái hậu đã về cung trước rồi à?

- Vâng - Thái giám nói - Sách đại nhân sai nô tài đi tìm tướng quân nói nữ thần y cô nương bị giải vào cung Khôn Ninh, Sách đại nhân lo cô ấy chẳng hề có một chút kinh nghiệm sống gì cả nên cách ứng xử trước mặt tam mệnh đại thần sẽ rất đại đột.

Tiêu Phong nghe thái giám nói giật mình, vội vã cầm lòng đèn đi ra khỏi ngự hoa viên để đến cung Khôn Ninh. Vừa đi, Tiêu Phong vừa suy nghĩ từ nào đến giờ tính tình của nữ thần y hiền lành, lòng dạ ngay thẳng đơn thuần, không thể nào dẫu lại tam mệnh đại thần. Lần này không biết chuyện gì đã xảy ra cho nàng nhưng chàng đã sớm lường trước rồi. Ngao Bái là người thích tác oai tác quái lại có thù với chàng hẳn dùng nàng để dẫn mặt chàng. Hơn nữa Ngao Bái cũng không muốn đôi mắt Khang Hi được nàng chữa lành.

Lại nói đến Hiếu Trang, Tô ma ma, Khang Nạp, Sách Ni và tam mệnh đại thần đi vào sảnh cung Khôn Ninh, bảy người nhìn thấy nữ thần y đang quỳ ở giữa phòng.

Tô ma ma dìu Hiếu Trang đi đến ngồi trên chiếc ghế phủ đầu rồng. Khang Nạp, Sách Ni ngồi vào hai chiếc ghế bên phải Hiếu Trang, tam mệnh đại thần ngồi vào mấy chiếc ghế bên trái. Nữ thần y còn chưa biết mình phạm phải tội gì mà đang ngủ trong viện thái y thì bị dựng dậy và giải đến đây, Át Tất Long đã đứng lên khỏi ghế, bước lại đi vòng quanh nàng, vừa nhìn nàng từ đầu xuống chân vừa nói:

- Mi khôn hồn hãy tự thú, không chừng sẽ được chết toàn thân, đừng để phải bị tra hình mi mới chịu khai.

Lời của Át Tất Long khiến Sách Ni đâm bực nhưng vẫn từ tốn nói:

- Át đại nhân, bây giờ chỉ có vật chứng thôi, còn nhân chứng vẫn chưa tìm ra ngài đừng hấp tấp định tội cô ta.

Nữ thần y không hiểu hai người đàn ông đang nói gì, nàng đã làm gì đâu? Lúc nãy nàng đang ngủ ngon lành thì bị bọn đại nội thị vệ xông vào phòng lôi đến đây.

Át Tất Long nghe Sách Ni nói ném cho nữ thần y một tia nhìn khinh miệt, Át Tất Long hừ lớn một tiếng, sau đó chẳng nói chẳng rằng.

Tô Khắc Táp Cáp nói với Hiếu Trang:

- Theo hạ thần thì ả không thật lòng trị bệnh cho hoàng thượng đâu, cứu chữa không ra hồn thể kia nên đã bao ngày rồi mà đôi mắt hoàng thượng còn chưa tháo băng. Cho nên hình rom đó chính là do ả để trong thư phòng cung Càn Thanh.

- Hạ thần cũng đồng ý với Tô đại nhân - Át Tất Long gật đầu nói – Vụ này chẳng phải ả bị vu oan, thái hoàng thái hậu không cần điều tra. Ở chốn cung đình thì tội yếm bùa là một trong những trọng tội không thể dung tha, theo thần ngay bây giờ thái hoàng thái hậu hãy đem ả ra ngũ mã phanh thây hay từng xẻo trước mặt mọi người để làm gương!

Bấy giờ nữ thần y mới hiểu chuyện gì đang xảy ra với nàng, còn đang sững sờ, Khang Nạp lên tiếng:

- Át đại nhân, Tô đại nhân, hai ông nhiều lời quá rồi. Có phải tội của cô ấy hay không thái hoàng thái hậu là người quyết định không phải hai ông.

Tô ma ma đứng sau Hiếu Trang, cũng thấy từ khi vào phòng Hiếu Trang nói thì ít mà Át Tất Long và Tô Khắc Táp Cáp thì lại nói quá nhiều. Tô ma ma rất chướng mắt cái cảnh tam mệnh đại thần phô trương oai lực và tiềm lực để thị uy, nói:

- Thừa thái hoàng thái hậu, chẳng phải hôm qua thái y của chúng ta kiểm tra mạch tượng của hoàng thượng đã nói sức khỏe ngài đang có khởi sắc rồi ư? Chỉ là đôi mắt ngài vẫn còn phải chờ cô ấy trị liệu thêm một thời gian. . .

Tô ma ma chưa nói xong, Ngao Bái hất hàm về phía nữ thần y nói:

- Theo lão phu ả chỉ muốn kéo dài thời gian để yếm bùa giết hoàng thượng thôi. Người đâu, mau mang hình rom đó tới đây cho thái hoàng thái hậu xem.

Sắc mặt Hiếu Trang căng thẳng khi một thái giám bước vào với một hình rom gắn đầy những cây kim.

Thái giám nói:

- Bẩm thái hoàng thái hậu, đại nội thị vệ thấy một nữ nhân mặc y phục hồng đi vào thư phòng cung Càn Thanh nhưng vào trong đó thì không thấy người chỉ tìm thấy con rối này thôi.

Sách Ni nhìn hình nộm nói:

- Theo hạ thần nếu cô ấy có ác tâm chỉ cần hạ độc vào trong thuốc của hoàng thượng không phải sẽ đơn giản hơn dùng đến con rối này sao?

Hiếu Trang chưa trả lời Sách Ni, Tô Khắc Táp Cáp cười khẩy nói:

- Sách đại nhân, ông làm đến chức này mà có những suy nghĩ hết sức ngây thơ, ả không thể hạ độc trong thuốc của hoàng thượng, vì sao ư? Vì trước khi hoàng thượng dùng bất kỳ loại thuốc hay đồ ăn thức uống nào cũng đều có Ung công công thử qua.

Sách Ni im lặng, Tô ma ma nói:

- Xin thái hoàng thái hậu tra xét cho thật kỹ, nô tì thấy chuyện này có rất nhiều điểm nghi vấn, trong cung có rất nhiều ti nữ mặc áo hồng không lẽ ai mặc áo hồng đi đâu làm gì cũng là cô ấy hay sao?

Hiếu Trang vẫn giữ im lặng, Ngao Bái nói:

- Là ả chứ chẳng còn ai vào đây nữa.

Ngao Bái nói rồi quay sang nữ thần y, quát lên:

- Tới nước này mà mi còn không muốn thừa nhận sao? Được rồi, cứ coi như bọn đại nội thị vệ không bắt được quả tang người vận y phục màu hồng là mi nhưng mi có thể chứng minh bản thân mình trong sạch không? Lúc đại nội thị vệ phát hiện con rối mi đang làm gì, có người làm chứng cho không?

Nữ thần y đưa mắt nhìn xuống lớp kỳ bào màu hồng viền trắng của nàng. Át Tất Long chờ một chút không nghe nữ thần y trả lời Ngao Bái, sấn tới quát:

- Sao hả? Ngao đại nhân đang hỏi sao mi không trả lời? Không thể trả lời phải không?

Át Tất Long nói rồi chờ thêm một chút nữa vẫn không nghe nữ thần y nói gì, quay sang Hiếu Trang nói:

- Thái hoàng thái hậu người thấy chưa? ả không thể trả lời chúng ta.

Đoạn quay lại nữ thần y, Át Tất Long gần từng tiếng:

- Mi đúng là hàng vô liêm sỉ, cứ tưởng đẹp đẽ thế kia ngờ đâu lòng dạ dơ bẩn như con thú!

Sách Ni nói:

- Hạ thần vẫn thấy chúng ta vội vã định tội cô ấy như thế này không ổn chút nào, thái hoàng thái hậu nghĩ thử xem, nửa đêm nửa hôm có người lên vào thư phòng cung Càn Thanh, vượt qua được trùng điệp các thị vệ trong cung lại là một cô nương không một chút võ công có phải là vô lí lắm không?

Sách Ni dứt lời một cung nữ vào bẩm với Hiếu Trang có Tiêu Phong đang chờ bên ngoài muốn vào thỉnh an.

Trong khi chờ cung nữ vào bẩm báo với Hiếu Trang, Tiêu Phong thu hai nắm tay của chàng lại và đi tới đi lui trên hành lang, Tiêu Phong liên tục thu hai nắm tay khiến cho những khớp xương vang lên nghe rảng rác. Mẫn Mẫn đứng ở cuối hành lang lặng lẽ quan sát Tiêu Phong, nàng thấy điệu bộ cao ngạo, có thể kiểm soát được cả thế giới của chàng hằng ngày đều mất cả, trong giây phút này chàng trông chẳng giống chàng chút nào.

- A Lan, em có nhìn thấy điều ta đang nhìn thấy không?

Mẫn Mẫn hỏi A Lan.

A Lan gật đầu, đúng là nàng cũng thấy cái người mà mọi người gọi là Phù Viễn tướng quân kia, thường ngày bụng dạ thâm trầm như biển, hi vọng ái lạc tuyệt không để bộc lộ, nếu không làm sao có thể trèo lên đến địa vị hiện tại? Nhưng sao lại vì một dân nữ mà khiến cho đánh mất tác phong như vậy?

Mẫn Mẫn tiếp tục nín thở quan sát Tiêu Phong, nhũ bụng hai mươi mấy năm qua lòng nàng tịnh như nước giếng, giờ lại nổi sóng vì gặp lại chàng, khiến cho nàng không tài nào không chế được những tình cảm trong lòng. Mẫn Mẫn cũng nhớ lại lúc nàng thấy thái giám vào sân khấu Đông Ván thưa chuyện với Hiếu Trang, rồi Hiếu Trang hấp tấp rời đi, nàng cứ tưởng chàng đã làm ra chuyện đó với một nữ nhân khác không phải nàng, khiến cho lòng nàng đau đớn như có ai xát muối vào.

Mẫn Mẫn suy nghĩ tới đây cung nữ trở ra nói với Tiêu Phong chàng có thể vào phòng thỉnh an Hiếu Trang. Tiêu Phong dậm chân định bước qua ngạch cửa để vào phòng, chợt trong mình chàng lại dâng lên cơn bứt rứt khiến chàng khó chịu, từ này đến giờ từng cơn bứt rứt như vậy cứ đến rồi lui không báo trước, Tiêu Phong phải dùng chân hít sâu một hơi, rồi tiếp tục đi vào sảnh.

Ngao Bái thấy Tiêu Phong xuất hiện với bộ mặt ửng đỏ, hai mắt lơ đãng không có thần, trông rất lạ, quay sang Tô Khắc Táp Cáp. Tô Khắc Táp Cáp cũng trở mắt nhìn lại Ngao Bái, cũng chẳng hiểu tại sao dung mạo chứa đầy vẻ uy nghiêm, sắc mặt không để lộ nét phiền muộn, cao hứng, hay giận dữ thường ngày của Tiêu Phong biến đâu mất tăm.

Toàn thân Tiêu Phong nóng như có lửa thiêu, chàng quỳ xuống bên cạnh nữ thần y, làm lễ tham bái Hiếu Trang. Khang Nạp chờ cho Hiếu Trang nói miễn lễ với Tiêu Phong, nhìn Tiêu Phong nói:

- Phù Viễn tướng quân, trong suốt vở kịch Tây sương ký ngài đi đâu mà lâu vậy? Chẳng ai biết ngài đi đâu.

Rồi Khang Nạp đem chuyện con rối nhanh chóng kể cho Tiêu Phong nghe. Khang Nạp kể xong quay sang thấy Ngao Bái đang hần học nhìn mình, Khang Nạp cũng gườm gườm nhìn trả Ngao Bái, nhũ bụng thế nào? Định thị oai với ta sao?

Từ khi nữ thần y vào cung Khôn Ninh nàng hoàn toàn giữ im lặng. Nhưng ngay sau khi nàng nghe Khang Nạp hỏi Tiêu Phong đã đi đâu, trong đầu nàng liền nảy ra một ý. Nữ thần y chờ cho Khang Nạp kể chuyện con rối cho Tiêu Phong nghe rồi ngẩng đầu lên nhìn Hiếu Trang nói:

- Nếu dân nữ có người làm chứng dân nữ không có mặt tại hiện trường lúc đại nội thị vệ nhìn thấy nữ nhân áo hồng đi vào thư phòng cung Càn Thanh sẽ vô tội phải không?

Từ lúc Tiêu Phong bước vào hành lễ thỉnh an Hiếu Trang, sắc diện trên gương mặt Tô ma ma thôi nhợt nhạt, bây giờ lại nghe nữ thần y mở miệng, cả mừng nói:

- Đúng vậy, khi đó cô nương đang làm gì, có ai trông thấy, hãy nói với thái hoàng thái hậu mau.

Nữ thần y nói:

- Khi đó dân nữ đang ở cạnh Phù Viễn tướng quân, ngài ấy có thể làm chứng cho dân nữ.

Sách Ni nói:

- Thì ra Phù Viễn tướng quân rời sân khấu Đông Ván là để đi gặp cô?

Nữ thần y gật đầu với Sách Ni. Tô Khắc Táp Cáp nói:

- Trong đêm khuya khoắt hai người gặp nhau làm gì?

Nữ thần y chưa trả lời Tô Khắc Táp Cáp, Khang Nạp cười ha hả nói:

- Tô đại nhân ông hỏi câu chi lạ, nam nữ trong đêm khuya ngoài chuyện đó còn có chuyện gì để làm? Tô đại nhân ông hỏi thẳng thừng như vậy cô ấy làm sao dám trả lời?

Tô Khắc Táp Cáp nghe Khang Nạp nói quay sang trừng mắt với Khang Nạp, càng giận dữ hơn khi nghe nữ thần y nói:

- Không sao, dân nữ dám trả lời, đúng là có những chuyện người ta chỉ có thể làm vào ban ngày nhưng cũng có những chuyện chỉ có thể chờ đêm xuống mới làm.

Tô Khắc Táp Cáp quay phắt lại há hốc miệng nhìn nữ thần y, nhũ bụng từ trước tới giờ gã chưa từng gặp cô gái nào ăn nói táo bạo trước mặt Hiếu Trang và các quan như nàng bao giờ. Tô Khắc Táp Cáp choáng váng đến ngẩn người. Ngao Bái cũng giương đôi mắt lờm lờm nữ thần y, mặt Ngao Bái tái xanh, chứng tỏ con giận đã lên tới cực điểm. Át Tất Long đứng cạnh nữ thần y cũng vừa giận vừa tức, gã không ngờ mưu kế của ba người bọn gã trót lọt mà đến phút cuối cùng lại thành ra công cốc, không làm sao giữ được bình tĩnh, Át Tất Long cảm thấy máu trong mình cứ như dồn cả lên não.

Trong sảnh chẳng phải chỉ mình tam mệnh đại thần là choáng váng, mà Hiếu Trang, Sách Ni, Tô ma ma, Khang Nạp đều sững sốt, ngay cả Tiêu Phong cũng nín lặng. Có gần năm phút trôi qua bầu không khí trong sảnh im lặng hoàn toàn, tuyệt đối, tưởng chừng nghe được cả tiếng kim rơi. Cuối cùng Khang Nạp là người đầu tiên lên tiếng nói:

- Bây giờ cô ấy đã có nhân chứng như vậy chúng ta có thể chuyển hướng điều tra kẻ khác được rồi.

Lời của Khang Nạp khiến mọi người bừng tỉnh, gương mặt Tô Khắc Táp Cáp và Át Tất long tiếp tục hằm hằm khi nghe Hiếu Trang nói nữ thần y có thể về viện thái y.

Ngao Bái nhìn nữ thần y đi ra khỏi sảnh, hừ mũi một tiếng rõ to, rồi quay sang Tiêu Phong nói:

- Lão phu cứ tưởng lúc đang xem kịch, Phủ Viễn tướng quân ngài hấp tấp bỏ đi là vì ngài quan tâm hoàng thượng muốn đi hỏi thăm bệnh tình hoàng thượng hoặc ngài đi vệ sinh. Thì ra sau trận đua ngựa ở biệt viện tướng quân đi tìm người làm kỹ nữ cho. Đúng là cái tánh phong lưu của ngài vẫn không thể bỏ, cũng không thể đợi tới khi tiệc tàn trở về phủ tìm bọn thê thiếp hay người hầu kẻ hạ thật đúng là không biết kiềm chế để giữ cho mình một chút thể diện gì cả!

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Dục hỏa thiêu thân (thượng)

Nữ thần y theo hai công công ra tới Khôn Ninh môn, hai bên cổng trồng hai cây bách cao to, bấy giờ trên trời trăng sáng vàng vạc, ánh trăng xuyên qua kẽ lá in xuống đất như những đám sao sa. Ba người đi xuyên qua Khôn Ninh môn.

Trên con đường trở về viện thái y tứ bề vắng vẻ trông thật buồn nhưng nữ thần y như đã ở tận đỉnh của nỗi buồn, chẳng còn nỗi buồn nào lớn hơn thế nữa. Nàng vừa đi vừa nghĩ tới Tần Thiên Nhân, không biết bây giờ chàng ở đâu, có đang nhìn bầu trời đêm này không? Nàng nhớ chàng nhiều, nỗi nhớ từng giây từng phút giày vò tâm trí nàng, ước gì từ bầu trời đầy sao chàng đột nhiên xuất hiện. Nàng sẽ ngay lập tức ôm chầm lấy chàng, ôm thật chặt để chàng cứ ở đây mãi mà không thể đi xa nữa, không thể khiến cho nàng phải tiếp tục nhớ mong nữa. Nhưng ước mơ vẫn chỉ là ước mơ bởi vì lúc này đây chàng đã ở rất xa nàng.

Nữ thần y để mặc cho những giọt nước mắt của mình nối tiếp nhau lăn dài trên má nàng. Nước mắt thì chỉ cần đưa tay quệt đi là hết, nhưng còn nỗi nhớ, phải làm thế nào để nàng hết nhớ chàng đây? Dù đã hứa với lòng rằng nàng sẽ thật mạnh mẽ để tiếp tục sống nhưng có đôi khi nàng không thể chiến thắng nỗi nhớ chàng đến cồn cào.

Nữ thần y lặng lẽ đi theo hai công công như một cái xác không hồn, mắt cứ nhìn ra xa xa tìm về một không gian xa xôi. Còn đang xúc động, hai cánh cổng của viện thái y hiện ra trước mắt nàng. Viện thái y cách sân khấu Đông Vân khá xa nhưng từ nơi nữ thần y đứng vẫn có thể trông rõ đèn đuốc sáng trưng, còn tiếng đàn hát thì rình rang. Mà cũng chẳng sao, bấy lâu ở trong chốn long xà hỗn tạp đằng nào nàng cũng không ngại nhiều âm.

Lúc ba người vượt qua khoảnh sân rộng dùng làm nơi phơi thuốc chợt thấy một bóng đen đứng chắn lối lên hành lang. Tới gần mới phát hiện là Tiêu Phong, hai công công vội cúi chào chàng. Nữ thần y cũng lau nước mắt cúi chào, sau đó nàng lách sang một bên để tiếp tục đi về phòng thì bỗng nhiên nữ thần y cảm giác cổ tay trái của nàng bị nắm lấy.

Nữ thần y thoáng giật mình, luống cuống rút tay về nhưng Tiêu Phong siết cổ tay nàng mạnh thêm, miệng bảo hai công công:

- Tất cả các người lui hết ra.

Hai công công nghe giọng Tiêu Phong trầm trầm pha chút hồi thúc, không dám chậm trễ, gật đầu lĩnh mệnh, xoay mình lúp xúp chạy đi.

Còn lại hai người, nữ thần y thử rút tay nàng ra khỏi tay Tiêu Phong vài lần nữa nhưng chàng vận sức nắm rất chắc.

- Nàng giỏi lắm – Tiêu Phong nhìn nữ thần y bằng vẻ mặt không hài lòng nói - Khẩu ngữ rất nhanh nhạy, sắc bén, lần trước cũng chỉ vì một lời nói của nàng đã hại chết một viên tướng đắc lực của ta. Xem chừng trong cung này nàng dư sức tự lo cho bản thân nàng. Uống công tử nầy bản tướng hay tin

đã vội vã tới cung Khôn Ninh để giải nguy cho nàng.

Nữ thần y nghe nhắc Khẩu Tâm, ngẩng đầu lên quắc mắt với Tiêu Phong nói:

- Phurong vô loại như hấn chết là đúng! Hạng người bội tình bội nghĩa như hấn hại chết bao nhiêu huynh đệ đã cùng hấn vào sinh ra tử cho dù có chết thêm một ngàn lần đi nữa cũng không đủ làm người ta hạ dạ!

Nữ thần y nói xong những lời độc địa đó, trong lòng nàng cảm giác thỏa mãn như đã trả được mối thù ấp ủ từ bấy lâu nay.

Tiêu Phong nghe nữ thần y nguyên rủa Khẩu Tâm, đứng im như một cây khô chết lìm từ bao giờ nhìn nàng. Chàng nhớ trước khi trận đánh Nam lộ Thiên sơn diễn ra, chàng đã hứa thu thập và chiêu mộ Khẩu Tâm. Khi đó chàng thiết nghĩ phải nhất tặn dụng con người Khẩu Tâm, nhưng chỉ vì một câu nói của nàng chàng đã mất đi một tướng tài! Tiêu Phong lại nghĩ tới bấy lâu nay chàng muốn làm gì thì làm, chẳng có ai dám ngăn cản chàng. Chàng cũng rất coi trọng lời hứa và tín nghĩa, đây là lần đầu tiên phải ngậm đắng chịu thua bởi vì một câu nói của một nữ nhân như vậy. Tiêu Phong suy nghĩ đến đây, cặp chân mây chau lại nhìn nữ thần y.

Nữ thần y thấy Tiêu Phong không nói gì với nàng chỉ đứng nhìn nàng chăm chăm, bèn giật tay nàng về và xô cái xác vô hồn của Tiêu Phong sang một bên.

Trước khi bỏ đi, nữ thần y còn lăm bắm thêm một vài lời nguyên rủa Khẩu Tâm. Nhưng nàng chưa đi được quá ba bước chân, cổ tay nàng lại bị Tiêu Phong nắm giữ.

Tiêu Phong giật ngược nữ thần y lại buộc nàng phải quay mặt lại đối diện chàng. Nhưng cũng chỉ bấy nhiêu, kể đến chàng vẫn giữ im lặng nhìn nàng.

Nữ thần y ngẩng đầu nhìn lên Tiêu Phong, nàng định gần giọng nói gì đó nhưng chợt nhớ lúc này vì có sự xuất hiện của chàng, nàng mới được Hiếu Trang cho phép ra về. Con giận của nữ thần y dịu xuống, mặc dầu nàng vẫn chẳng có hảo cảm với người đàn ông này chút nào.

- Khẩn xin tướng quân buông tay tiểu nữ ra – Nữ thần y cố dùng giọng nói hết sức dịu dàng nói – Đêm nay tiểu nữ còn vài việc bận, nếu ngài không có gì sai bảo tiểu nữ xin phép cáo lui trước.

Tiêu Phong chẳng những không buông tay nữ thần y ra mà còn tiếp tục nhìn nàng trân trân. Chợt, Tiêu Phong dần tới một bước đứng sát vào người nữ thần y. Nữ thần y theo phản xạ giật lùi lại. Tiêu Phong lại tiến theo. Nữ thần y lùi nữa, cho đến khi nàng thấy mình bị kẹt dựa vào tường. Tiêu Phong chống hai bàn tay của chàng lên tường, đặt hai bàn tay chàng ở hai bên vai nữ thần y ép sát nàng vào tường. Do nữ thần y thấp hơn Tiêu Phong gần một cái đầu nên chàng phải cúi người xuống để nhìn vào mắt nàng.

Cả hai đứng im trong khoảng cách rất gần, gần đến nỗi nghe được cả hơi thở từ nhau.

Con giận của nữ thần y vừa dịu xuống lại bùng lên, mở to mắt ngó Tiêu Phong. Mặt mày nữ thần y cũng đỏ tía lên, trong mắt nàng chứa đầy những tia tức tối dành cho chàng nhưng sâu trong đáy mắt cũng hiện lên những tia bất an.

Thật lâu sau hai người vẫn còn nhìn nhau. Nữ thần y tiếp tục nhìn Tiêu Phong trừng trừng, nhũ bụng người đàn ông này đáng điệu chính nhân quân tử nhưng hai mắt thăm thẳm u ám khiến nàng không xác định được trong đầu chàng đang nghĩ gì.

Một hồi sau mọi tức giận và phẫn nộ trong lòng nữ thần y đều xẹp đi cả, bỏ lại vẻ bất an trên khuôn mặt khi nàng nghe Tiêu Phong nói:

- Nàng có biết tối nay nàng đã gây nên nhiều phiền phức không? Tam mệnh đại thần sẽ không từ một cơ hội nào để dò thám cho rõ hư thật về câu chuyện giữa hai ta, bất kể là ai trong ba người ấy nếu bóc trần được mối quan hệ bịa đặt giữa hai ta, nàng và ta đều không thoát khỏi họa sát thân.

Tiêu Phong dứt lời, tia bức bối trong mắt chàng tan biến, mỉm cười nói:

- Mà nếu nàng muốn trở thành người của bản tướng quân chỉ cần nói một tiếng, ta sẽ tức tốc đi tìm thái hoàng thái hậu thí hôn, hà cớ bày ra nhiều trò...

Tiêu Phong chưa nói hết lời, gương mặt nữ thần y chảy dài nói:

- Sao cơ? Ngay cả ngài cũng nghi oan tiểu nữ ư? Ngài thật sự nghĩ tiểu nữ là người đã bỏ con rối vào thư phòng hoàng thượng ư?

Tiêu Phong nheo mắt nhìn nữ thần y hỏi lại:

- Nàng thật sự không có một chút oán hận triều đình muốn làm hại hoàng thượng ư?

- Đúng là tiểu nữ vô cùng oán hận triều đình nhưng hoàng thượng chỉ là một đứa trẻ - Nữ thần y lắc đầu nói - Làm sao tiểu nữ có thể nhẫn tâm sát hại một đứa trẻ? Ngài tin tiểu nữ cũng được không tin cũng mặc nhưng tiểu nữ thật sự không làm.

- Không làm thật sao?

- Không làm.

Nữ thần y lắc đầu. Tiêu Phong gật gù.

Nữ thần y nói rồi, chờ một chút, không thấy Tiêu Phong nói gì với nàng nữa tưởng rằng chuyện hiểu lầm giữa hai người đã được giải quyết. Nàng bèn nhẹ nhẹ hợp người xuống, nhẹ nhẹ lòn dưới cánh tay phải của Tiêu Phong để rời đi.

Nhưng lần này nữ thần y cũng chỉ vừa đi được vài ba bước chân, Tiêu Phong đột ngột chụp lấy đôi vai nàng từ phía sau, xoay nàng lại và ấn nàng vào tường.

Tiêu Phong ép chặt mặt nữ thần y vào giữa hai bàn tay chàng, đồng thời cũng nâng mặt nàng lên buộc nàng phải nhìn lên đôi mắt rực lửa của chàng và nghiêm giọng nói:

- Cho dù nàng có làm chuyện đó hay không lúc ở cung Khôn Ninh nàng cũng không nên lợi dụng ta. Nàng quá đáng lắm nàng có biết không? Vì muốn cứu lấy bản thân, trước bao nhiêu người nàng đã ngang nhiên biến ta thành một kẻ phong lưu?

Nữ thần y hạ giọng nói:

- Tiểu nữ biết lúc đó tiểu nữ làm như vậy thật là quá đáng nhưng tiểu nữ thật sự đã hết cách. Tam mệnh đại thần cứ khẳng khẳng đòi tiểu nữ phải đưa ra nhân chứng. Tiểu nữ lại nghe Khang Nạp thân vương nói ngài đi vắng trong suốt buổi ca kịch nên mới nói thế, xin lỗi ngài, tiểu nữ thật lòng xin lỗi ngài.

Nữ thần y dứt lời, cả mừng thấy Tiêu Phong nhìn nàng ra chiều thông cảm và hạ đôi tay xuống.

Nhưng Tiêu Phong không để nữ thần y mừng quá lâu, sau khi chàng hạ tay xuống gần giọng nói:

- Nàng nghĩ làm lỗi rồi dễ dãi nói một câu tạ lỗi là xong à?

Tìm nữ thần y đập thình thịch, toàn thân nàng cũng căng lên cảnh giác.

Tiêu Phong tiếp:

- Cũng vì câu nói của nàng mà khi tam mệnh đại thần trở về sân khấu Đông Vân đã nói với mọi người bản tướng là một kẻ phong lưu, nàng đã làm tổn hại danh tiếng của ta, nàng nghĩ ta có nên đòi bồi thường từ chỗ nàng không?

Nữ thần y đứng chưa tới cảm Tiêu Phong, ngược đầu lên ghen giọng hỏi lại:

- Tướng quân muốn tiểu nữ bồi thường thế nào?

Tiêu Phong nhìn đôi môi căng mọng đang run rẩy trước mặt chàng. Bao cảnh tượng xưa vụt lướt qua trong đầu chàng, lúc hai người bị vây trong vòng vây của bọn sói lang ở A Lạp Sơn Khẩu nàng cũng tựa vào lồng chàng run rẩy thế này...

- Nàng nghĩ bản tướng muốn sao?

Tiêu Phong nói, khoe miệng chàng hơi nhếch lên, tựa cười mà không phải cười.

Nữ thần y im lặng.

Tiêu Phong chờ một chút, thật sự nở nụ cười rồi định nói với nữ thần y nàng có thể đi, nhưng ngay khi chàng mở miệng định nói nàng hãy đi đi, trong mình chàng đột nhiên bùng lên một dòng nhiệt hùng hực như lửa. Tiêu Phong không tự chủ được giờ tay vuốt ve một bên má nữ thần y, sau đó mấy ngón tay chàng miết theo chân mày nàng.

Nữ thần y gạt tay Tiêu Phong ra khỏi mặt nàng, nhưng Tiêu Phong còn nhanh hơn nên trước khi nữ thần y kịp vùng ra, một tay chàng đã vòng qua eo nàng khóa nàng lại. Bàn tay còn lại của chàng nâng cằm nàng lên buộc nàng phải ngửa mặt lên.

Nữ thần y hoàn toàn không thể phản kháng trước sức mạnh của Tiêu Phong, mặt nàng bị chàng giữ yên và tay chàng khóa người nàng lại. Nữ thần y còn đang tìm cách gỡ ra, thì Tiêu Phong đặt một nụ hôn thật sâu lên môi nàng, chàng hôn nàng mãnh liệt như muốn ghim nàng vào tường. Lần này Tiêu Phong không dịu dàng như khi chàng hôn Phi Nhi ở trong căn phòng trọ gần chùa Đàm Giá, mà nóng bỏng dữ dội, như thể nhớ nhung cả đời đều bùng nổ trong một nụ hôn.

Thật lâu sau, có tiếng thở hổn hển văng lên, hiển nhiên hai đôi môi đã tách rời.

Tiêu Phong nhìn gương mặt đỏ bừng của nữ thần y, mắt nàng khi tức giận mở rất to, chàng trông nàng lúc này, vẻ mặt vừa tức tối vừa có vẻ đau khổ xen lẫn một chút sợ hãi, càng khiến cho chàng cảm thấy nàng thêm cuốn hút.

Quả thật trong lòng nữ thần y vô cùng đau khổ, nàng không thể tin được mình vừa bị cướp đi nụ hôn đầu đời. Tuy nhiên ngay sau đó nữ thần y cau mày, con mắt uất làm nàng quên mất con sợ hãi, rít lên:

- Ngài nghĩ ngài là ai? Là quan nhất phẩm, là cao thủ võ lâm thì có quyền giờ trò với người khác à?

Nữ thần y dứt lời vùng tay lên và giáng mạnh xuống.

Bốp!

Cú đánh thứ nhất, Tiêu Phong im lìm để nữ thần y tha hồ phát cú. Sang cú đánh thứ hai thì đáng tiếc chàng không phải thiện nam tín nữ, lập tức bắt lấy cổ tay nữ thần y bẻ quặt ra sau lưng nàng.

Tiêu Phong vẫn ép tấm lưng nữ thần y sát vào tường, mắt chàng ánh tia chế giễu, đoạn chàng chồm tới, chạm môi chàng vào một bên má nàng nói:

- Còn nhớ lúc ở trong phủ Viễn nàng đã bảo Tiểu Thúy đi tìm ta không? Đêm đó nàng đã ra sức quyến rũ ta, bây giờ được lòng ta rồi lại giờ trò kháng cự hả?

Nữ thần y nhớ lại chuyện đêm đó, nửa ngượng nửa giận, nàng chưa kịp mở miệng trả lời thì trong mình Tiêu Phong lại dâng lên cơn ham muốn cao độ, chàng lại cúi đầu, dùng môi chàng bịt kín miệng nữ thần y. Nữ thần y liên tục cựa quậy tìm cách thoát ra, nhưng nàng càng cựa quậy, càng khiến hạ thể Tiêu Phong thêm kích thích.

Nữ thần y nắc lên trong miệng khi Tiêu Phong dùng lưỡi chàng định tách môi nàng ra để thám hiểm mọi ngóc ngách trong miệng nàng bằng lưỡi. Nhưng Tiêu Phong thử mấy lần mà nữ thần y vẫn ngoan cố mím môi thật chặt, chàng bèn luồn hai tay vào áo nàng.

Đôi bàn tay của Tiêu Phong rờ rẫm tới đầu nữ thần y vịn vào thân mình để lẩn tránh. Nhưng khi hai bàn tay chàng đặt ở trên ngực nàng và dùng sức xoay bóp, nữ thần y trần mình bật tiếng kêu khê. Thừa lúc môi nàng hé ra, tuy rất hẹp nhưng cũng đủ chỗ cho chiếc lưỡi nóng bỏng len vào trong miệng và quần lấy lưỡi nàng.

Tiêu Phong tiếp tục sờ soạng hai bầu ngực nữ thần y, mỗi dao động đều mang đến cho nàng khoái cảm nhưng nữ thần y vẫn tiếp tục vịn vào thân mình để lẩn tránh. Ngay khi hai nụ hồng nho nhỏ không tuân theo ý nàng nữa, chúng trở nên cứng rắn, dựng đứng ngạo nghễ trên hai đồi núi thì Mẫn Mẫn ở đầu chạy đến quát nói:

- Phủ Viễn tướng quân! – Mẫn Mẫn nắm lấy cánh tay Tiêu Phong kéo chàng ra khỏi nữ thần y nói thêm - Ngài đang làm gì thế?

Lúc này từ đằng xa Mẫn Mẫn trông thấy Tiêu Phong ôm một người con gái, rồi thấy chàng khóa môi người con gái đó, Mẫn Mẫn cảm giác tim nàng như vỡ ra, phải cố gắng lắm nàng mới có thể chạy lại tách hai người đó ra.

Đầu óc Tiêu Phong vẫn còn trên mây, không đáp lời Mẫn Mẫn.

Về phần nữ thần y nhân lúc nàng trông thấy Mẫn Mẫn và A Lan xuất hiện, Mẫn Mẫn hỏi chuyện Tiêu Phong, nàng bèn xoay mình chạy nhanh như bay.

Còn lại ba người trên hành lang, A Lan nhìn Mẫn Mẫn nói:

- Có phải cô gái đó là cô gái được thái hoàng thái hậu mời vào cung chữa bệnh cho hoàng thượng không?

Mẫn Mẫn như không nghe, hai mắt vẫn mở to nhìn Tiêu Phong nói:

- Hai người đang làm gì thế?

Tiêu Phong vẫn không đáp lời Mẫn Mẫn, chàng gỡ bàn tay Mẫn Mẫn ra khỏi tay chàng rồi cúi xuống nhặt một miếng ngọc lên cất vào áo.

Mẫn Mẫn cau có nói:

- Không biết trong lòng ngài có xem Tân Nguyên là vị hôn thê của mình không mà lại đi diễn cái cảnh hoạt ái với một nữ nhân khác ngay trong cung? Ngài có còn nhớ Tân Nguyên là ai không?

Bấy giờ Tiêu Phong mới lên tiếng.

- Cách cách yên tâm - Tiêu Phong nói - Hạ quan không phải hạng người bắt cả hai tay, khi Tân Nguyên cách cách trở về hạ quan sẽ đi tìm thái hoàng thái hậu từ hôn.

- Để cưới đứa con gái đó à?

Tiêu Phong gật đầu, Mẫn Mẫn lấp bắp:

- Ngài... ngài có điên không? Sao lại đi cưới một đứa con gái không một chút địa vị làm phu nhân? Với thân phận của nó, làm tiểu thiếp cho ngài còn chưa xứng, ngài làm như vậy chẳng phải bôi nhọ cả dòng họ Tề Nhĩ Ha Lăng của mình ư?

Tiêu Phong thần nhiên nói:

- Đêm đã khuya, có lẽ Đài Nãi phúc tấn đang tìm cách cách khắp nơi, cách cách hãy về đi.

- Vậy còn ngài? Biết đêm đã khuya sao không xuất cung về phủ Viễn đi?

Tiêu Phong nghe tiếng đàn hát vẫn còn phát ra từ hướng ngự hoa viên, biết tiệc còn chưa tàn, đáp:

- Lúc này cách cách hỏi hạ quan đang làm gì, hạ quan đang tìm cách lấy lòng người hạ quan yêu, nàng ấy bỏ đi rồi, hạ quan đi tìm nàng ấy đây.

Tiêu Phong nói xong ôm quyền bái Mẫn Mẫn rồi men theo dãy hành lang bỏ đi.

A Lan nhìn theo Tiêu Phong nói:

- Bây giờ phải làm sao đây cách cách? Xem chừng li rượu của cách cách bắt đầu có tác dụng rồi.

Lại nói đến nữ thần y chạy một mạch về đến phòng ngủ của nàng, căn phòng cuối cùng nằm phía đông viện thái y, sập cửa lại dựa lưng vào cửa thờ dõc. Trên môi nàng vẫn còn phảng phất dư vị ấm áp của môi Tiêu Phong và hơi thở của chàng cũng vẫn ngự trị chưa tan. Nữ thần y khép mắt lại, đặt tay lên ngực giữ trái tim đang đập như điên cuồng.

Căn phòng ngủ của nữ thần y bày biện rất đơn giản, một chiếc giường, một cái rương đựng áo quần và chiếc bàn tròn với bốn cái ghế gỗ, quanh tường đều dán giấy trắng. Hai bức tranh biển cả mù sương treo trên tường. Màu trắng của vách tường hòa với màu hồng đào của cánh cửa và cửa sổ tạo thành nét hài hòa.

Một hồi sau trong phòng có tiếng tăng hắng. Nữ thần y vẫn đứng yên tựa lưng vào cửa như không hề nghe thấy, vẫn còn lẩn mẩn nghĩ ngợi, chỉ đến lúc có bóng người hiện ra nàng mới giật mình. Nữ thần y bỏ tay xuống gối ngang, chớp chớp mắt nhìn chiếc bóng ngồi bên chiếc bàn ở giữa gian phòng, không rõ chàng vào phòng khi nào? Cửa sổ mở nên ánh trăng hắt vào phòng, đêm nay trăng rất sáng. Tiêu Phong ngắm gương mặt ngọc ngà pha lẫn khó chịu của nữ thần y, mắt nàng to đen long lanh. Chàng ngồi yên trên ghế như bị choáng ngợp bởi nét đẹp ấy.

Hai người nhìn nhau không chớp, cuối cùng nữ thần y lên tiếng:

- Đây là phòng ngủ của nữ nhân! Tướng quân xin ngài ra ngoài!

Tiêu Phong nghe nữ thần y lớn tiếng vẫn không đứng dậy, cứ ngồi lì trên ghế nói:

- Ta biết nhưng ta đến để nhờ nàng coi mạch.

Lời của Tiêu Phong khiến nữ thần y nóng mặt, nhưng sau đó nàng nghĩ chỉ cần nàng ra khỏi căn phòng là sẽ có nhiều đường tháo chạy, bằng không nếu nàng ở trong căn phòng này một mình...

- Ai bệnh thế?

Nữ thần y nói.

- Một người rất quan trọng. Tuy rằng đôi mắt người đó có thần, môi cũng không tím tái, sắc mặt khỏe mạnh bình thường nhưng thật sự bên trong bệnh nặng lắm rồi.

- Thế à? Vậy bây giờ chúng ta đi.

Nữ thần y nói.

Tiêu Phong nhìn cô gái có khuôn mặt thanh tú. Váy hồng đào, áo hồng đào thêu hoa trắng. Một sự phối hợp giữa trắng với hồng. Đẹp! Chàng nghĩ. Tiêu Phong mỉm cười một mình.

- Ngài dẫn tiểu nữ đi coi mạch cho người đó đi.

Nữ thần y không thấy Tiêu Phong dịch chuyển, lại nói.

- Khỏi đi! – Tiêu Phong nở nụ cười thật tươi, trả lời - Bệnh nhân đang ngồi trước mặt nàng đây!

Nữ thần y im lặng, Tiêu Phong vẫn tươi cười nói:

- Nàng đừng nhìn bề ngoài mà lầm, nếu không ra tay cứu ngay ta chết mất.

Nữ thần y không trả lời. Tiêu Phong nói:

- Sao? Nàng không tin ta sắp chết đến nơi rồi à?

Nữ thần y vẫn không trả lời, Tiêu Phong lại nói:

- Ta cũng không biết bệnh này gọi là gì nữa nhưng nghe nói rất phổ biến, triệu chứng của nó là trong ngực thấy đau đến không nhịn được, mắt ngủ liên miên. Những điều ta vừa nói đều là thật cả đấy.

Tiêu Phong nói rồi, tự nhiên chàng nghĩ đến những năm tháng không có nàng quả thật chàng bị mất ngủ triền miên, với chàng hằng năm mùa mưa sao cứ kéo dài mãi, trời thỉnh thoảng nắng tốt lại đổ ào xuống, lại còn chở thêm cái không khí lạnh lẽo, cô đơn... Bây giờ gặp lại nàng, trước mắt chàng hiện ra hình ảnh Thiên sơn với những bãi cỏ, con suối và những tia nắng của mặt trời ấm áp...

Nữ thần y nhìn Tiêu Phong, những lời nói vừa rồi và nụ cười của chàng không có vẻ dối trá, lửa gắt nàng, nàng cũng nhìn thấy một thoáng buồn ở khóe mắt chàng.

- Bệnh này của đại nhân - Nữ thần y lắc đầu nói - Xin thứ lỗi tiểu nữ không có thuốc chữa đâu.

Tiêu Phong gật đầu nói:

- Nàng có. Chỉ mình nàng có thuốc chữa. Trước kia ta cũng sống yên phận lắm, trầm lặng, nhiều lúc khiến người khác có cảm giác như không có sự hiện diện của ta trên cõi đời này. Đến lúc gặp nàng ta mới biến thành một con người khác, vui vẻ hơn. Sau đó nàng lại bỏ đi, ta liền bị chứng mất ngủ ngay. Mất đến ba năm ta mới tìm lại được nàng. Từ khi gặp lại được nàng ta đã thấy khỏe lại rồi. Bây giờ không còn nhức đầu, không choáng váng nữa.

Tiêu Phong dứt lời, nữ thần y vẫn lắc đầu nói:

- Tiểu nữ không biết ngài đang nói gì!

- Nàng không hiểu thật à? Cần ta giải thích thêm à?

Nữ thần y đưa tay lên bịt đôi tai nàng lại nói:

- Tiểu nữ không hiểu cũng không cần nghe giải thích, không muốn nghe!

- Nàng không hiểu thì phải nghe giải thích thêm chứ, hay để ta chứng minh cho nàng thấy nhé?

Tiêu Phong nói, và sau đó chàng ấn đo một chút, cời áo choàng ra. Nữ thần y thấy Tiêu Phong cời áo choàng ra, nàng đứng tim bất thành linh, sau đó nàng bỏ hai bàn tay đang bịt đôi tai của nàng xuống, hít một hơi tự trấn tĩnh, rồi bật tiếng cười khê.

Tiêu Phong nghe tiếng cười của nữ thần y chừng lại nhìn nàng. Nữ thần y nói:

- Ngao Bái nói quả thật chẳng sai, đúng là hôm nay Phủ Viễn tướng quân ngài bận rộn với cuộc đua ngựa ở biệt viện lại còn phải dự yến tiệc và đi coi ca kịch mãi cho đến tận khuya, thế thì ở ngoài cung, hiện muốn giải tòa mà e không về kịp nên đến tìm tiểu nữ, ngài là quan nhất phẩm, quyền hành cao ngất trong cung nên nếu muốn cưỡng ép dân nữ cũng chẳng có tư cách gì phản đối.

Tiêu Phong im lặng trước những lời châm biếm của nữ thần y.

Nữ thần y hếch chiếc cằm của nàng lên, cười nhạt thêm lời:

- Thế nào? Khi ngài hoan lạc có muốn đóng cửa sổ hoặc kéo rèm lại không? Lại nữa ngài thích ân ái ở ngay trên chiếc bàn này hay là trên giường?

Khẩu khí của nữ thần y mạnh mẽ gấp mấy lần cảm giác thực trong nàng lúc này.

Tiêu Phong ngỡ ngàng trước những lời nói dồn dập từ nữ thần y. Thật sự khi này chàng định đưa trả miếng ngọc mà nàng đánh rơi trên hành lang viện thái y rồi ra về. Nhưng không nhớ để chỗ nào trong áo nên mới cời ra cho dễ tìm. Không ngờ nàng lại phản ứng như thế với chàng.

Tiêu Phong yên lặng nhìn xuống đất một chút ngược lên nhìn nữ thần y, nhủ bụng chắc do nàng vẫn còn phần nộ vì nụ hôn vừa rồi của chàng. Tiêu Phong nghĩ đoạn, khoác áo choàng vào lại, đứng lên nhưng không thể bước đi giữa khung cảnh trở trêu này, không làm sao bước đi được.

Tiêu Phong nhìn nữ thần y, trước mắt chàng bây giờ vẫn là khuôn mặt rất trong sáng và ngây thơ, mắt đen nháy, mi cong dài, mũi cao, đôi môi đỏ tươi dù khi không cười. Nhưng những lời nói vừa rồi của nàng... Bấy lâu chàng cứ nghĩ nàng là cô gái gần như chỉ là một con sông nhỏ lặng lẽ uốn khúc, không có sóng gió. Ngờ đâu nàng cũng biết nói những lời như thế, tràn ngập chuyện phong lưu!

Tiêu Phong chớp mắt vài lần để chắc chắn người con gái này chính là người mà chàng ban ngày thăm thương ban đêm trộm nhớ. Sau hồi biết chắc chàng không nhìn lầm, Tiêu Phong thấy nữ thần y thú vị bèn chậm rãi tiến lại gần nàng.

Điều cười cợt nhả đông cứng trên môi nữ thần y, nàng dịch sang trái một bước. Thái độ phóng túng ban nãy của nàng bây giờ chuyển sang bất an. Nữ thần y cảm giác như có một áp lực vô hình nào đó trong phòng đè nặng lên đầu nàng, nghĩ trong lòng lạnh "không xong rồi! Dĩ độc trị độc chẳng có tác dụng gì với người đàn ông này, mình phải làm sao bây giờ?"

Tiêu Phong thấy nữ thần y tránh né thì không tiến lên nữa nhưng vào ngay lúc chàng dừng chân lại, li rượu của Mẫn Mẫn khiến cho máu chạy rào rạt khắp châu thân chàng. Tiêu Phong đứng lại mà mắt vẫn dán vào nữ thần y, ánh mắt chàng tràn trề quét từ mặt nàng xuống chân nàng, nhủ bụng cả đời chàng đã từng gặp rất nhiều nữ nhân, trong đó đương nhiên là có không ít các cô gái xinh đẹp quyến rũ nhưng vừa gặp đã yêu khiến cho trái tim chàng đập thành thịch chỉ có duy nhất một mình nàng. Nàng, một người con gái mắt sáng này cong, nụ cười khi nãy của nàng như mang theo dư vị của mùa xuân tràn ngập căn phòng chật hẹp. Nàng xinh đẹp rạng ngời là thế, lại nói những lời phong tình, khiến trái tim chàng bắt đầu loạn nhịp. Tiêu Phong mừng rỡ tượng thân hình nữ thần y phía sau lớp áo quần... Lại nghĩ đến nàng vẫn còn là một xử nữ, trong người chàng trào lên một cảm giác vô cùng hưng phấn. Nổi đam mê, khao khát, hết thấy đều đổ dồn xuống hạ thể... Bây giờ thì chàng mới tin câu nói khi một người đối diện với thứ tình cảm mà họ cố đè nén trong một thời gian dài thì họ sẽ không thể không chế được nó như họ nghĩ.

Lại nói đến nữ thần y còn đang lo lắng về những lời nói của nàng đã dắt nàng đi quá đà, Tiêu Phong đã vươn tay ra, túm lấy cổ tay nàng kéo nàng lại gần chàng, sau đó, chàng dang đôi cánh tay rắn chắc của chàng vòng qua eo nàng ôm ghì lấy nàng.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Dục hỏa thiêu thân (hạ)

Nữ thần y chống hai bàn tay nàng lên ngực Tiêu Phong, dùng sức đẩy chàng ra nhưng không làm sao có thể khiến thân hình cao lớn của chàng dịch chuyển. Trong mình Tiêu Phong vẫn còn đầy lên niềm khát vọng muốn có được nàng mãnh liệt, chàng nở một nụ cười lờ cuồn, chồm tới chạm đôi môi chàng vào vành tai nữ thần y nói:

- Bàn tướng thật tình không hiểu, không phải lúc này nàng bảo ta muốn làm gì với nàng cũng được hay sao?

Tiêu Phong tiếp tục phả hơi thở nóng hổi của chàng vào mang tai nữ thần y nói thêm:

- Nửa canh giờ trước nàng bảo tam mệnh đại thần rằng nàng và ta không phải quan hệ bình thường cho nên bây giờ ta sẽ xác định mối quan hệ này.

- Không! – Nữ thần y lắc đầu nói - Không muốn!

Nàng vẫn tiếp tục dùng sức đẩy những cơ bắp rắn chắc ra khỏi người nàng.

Tiêu Phong vờ nhường mảy, lắc đầu như thể không tin nổi:

- Lúc này nàng thách ta cứ mặc tình hưởng thụ sao bây giờ lại nói không muốn?

Tiêu Phong hỏi rồi, một tay vẫn vòng quanh người nữ thần y, giữ eo nàng, ép sát nàng vào cơ thể chàng, riết lấy thật chặt. Sau đó một tay chàng lần dọc vùng vai, lưng và tiếp tục tiến xuống sâu hơn, đặt lên mông nàng xoa nắn nhẹ nhàng, đồng thời đôi môi chàng cũng chạm lên môi nàng.

Nữ thần y ngả đầu ra sau để lẩn tránh nụ hôn từ Tiêu Phong. Nhưng nàng không biết khi nàng ngả người ra phía sau, động tác đó của nàng đã vô tình khiến cho hai bầu ngực nàng đong đưa qua lại trông vô cùng kêu gọi, làm dậy lên ham muốn của bất kỳ nam nhân nào nhìn nàng. Quả thật Tiêu Phong ngay người nhìn bộ ngực đầy đặn vì giầy giữa mà bỗng bèn trước mặt chàng.

Nữ thần y cảm thấy sự cương cứng đang từ từ chạm vào nàng, ở phần hông nơi chàng đang giữ nàng sát bên, thảng thốt kêu lên:

- Buông ra, hãy mau buông tiểu nữ ra! Nếu ngài dùng vũ lực không chế tiểu nữ có khác chi những tên vô lại, hạ lưu? Ngài làm thế có khác gì bọn lính áo đỏ của tam mệnh đại thần chuyên đi cưỡng bức nữ nhân đâu?

Lời của nữ thần y khiến Tiêu Phong bùng tỉnh, đôi bàn tay chàng đang ôm lấy nàng tức thì lỏng ra. Thật ra chàng cũng chỉ muốn ôm lấy nàng để dọa nàng một phen thôi, để cho nàng biết nói lời vô lễ sẽ phải trả giá nhưng lúc chàng định buông nàng ra, li rượu của Mẫn Mẫn lại bộc phát trong mình chàng lần nữa, lần này, cơn hưng phấn đã lên đến đỉnh điểm.

Hai tay Tiêu Phong vừa lỏng ra lại siết chặt lấy thân hình nữ thần y, mắt chàng cũng nhắm lại. Nữ thần y còn đang kinh hãi, trăm cái tóc của nàng đã bị rút ra làm cho búi tóc đã được nàng búi gọn và cao đồ xuống quanh vai và lưng.

Nữ thần y lại nghe một chuỗi âm thanh đánh gọn vang lên. Kèm theo mỗi một tiếng “phụt” là nút áo của nàng rời khỏi khuy áo.

Chỉ bằng một cái vung tay, Tiêu Phong lột được áo ngoài của nữ thần y khỏi người nàng và ném xuống sàn nhà. Nữ thần y liền dùng hai tay cuống cuống giữ lấy áo yếm nhưng Tiêu Phong vẫn nhanh hơn, tiếp tục giật phẳng áo yếm ra khỏi người nữ thần y, một bộ ngực căng tròn tức thì lộ ra. Miệng chàng như khô đi khi thấy hai nụ hồng nho nhỏ in trên hai vùng núi tuyết.

Nữ thần y luống cuống dùng tay che ngực, không để ý bàn tay Tiêu Phong đang miên man lần xuống bụng nàng, ve vuốt. Đến khi nữ thần y sực biết chàng định làm gì, hối hả buông đôi tay đang che ngực để giữ lấy váy thì đã trễ, chiếc váy cũng theo áo và yếm của nàng tuột xuống sàn nhà. Tiêu Phong trượt một bàn tay chàng xuống đùi nữ thần y, nhấc một bên đùi nàng lên vòng qua hông chàng trong khi bàn tay còn lại của chàng vẫn giữ lấy eo nàng.

Nữ thần y còn đang dùng hai tay cố gắng che đậy những vùng nhạy cảm trên cơ thể nàng thì nụ hôn đầy ham muốn đã cuốn lấy môi nàng. Lần này nàng không kịp đề phòng nên không thể ngả đầu ra sau tránh né, chỉ có thể nhắm chặt đôi mắt, càng tuyệt vọng hơn khi bờ môi nóng hổi đó rời môi nàng, kéo một đường dài từ môi xuống cổ nàng và dừng ngay rãnh ngực. Sau khi Tiêu Phong vụt rời môi nữ thần y, lần la đến một bên núi tuyết và ngậm lấy nụ hoa nho nhỏ trên đỉnh núi, dùng lực mút thật mạnh như muốn trừng phạt những lời nói vô lễ của nàng.

Nụ hồng đương đầu với cuộc công kích mạnh mẽ từ lưỡi và đôi môi thành thạo khiến từng đầu dây thần kinh trên ngực nữ thần y như bùng lóe lên,

những đột cảm man dại đều nhất thời dồn về ngực.

Một hồi sau nụ hồng bị hôn đến sưng đỏ tấy, Tiêu Phong mới dừng lại, nhưng chỉ dừng lại để dời môi chàng sang chuẩn bị làm như thế với nụ hồng bên cạnh.

Lúc bấy giờ nữ thần y kháng cự đến mệt phờ, chỉ có thể van nài:

- Không... làm ơn buông tiểu nữ ra...

Miệng Tiêu Phong nhếch nhẹ một nụ cười châm chọc:

- Chỉ cần nàng bật một tiếng rên, ta sẽ thả nàng ra ngay, thế nào?

- Không... xin ngài...

Nữ thần y nói, không còn có thể giãy giụa được nữa, tiếp tục van nài trong bất động.

- Được rồi, để xem nàng nhịn được bao lâu.

Tiêu Phong nói, giọng chàng êm dịu mà đầy thách thức, đe dọa.

- Đẹp quá.

Tiêu Phong ngấm hai bầu ngực cao to, thì thầm tán thưởng, đoạn chàng thối nhẹ lên một bên ngực, trong khi tay mân mê bầu ngực đã hôn, ngón cái nhẹ nhàng xoay xoay trên nụ hoa mỗi lúc mỗi rộng hơn.

Nữ thần y lại định mở miệng van xin thì môi chàng đã ngậm quanh nụ hoa, khi môi chàng kéo mạnh ra, cơ thể nàng chấn động. Trong mắt nữ thần y hiện lên một màn khói mờ mờ. Những cơ ở nơi sâu thẳm nhất trong hạ thể nàng siết lại theo một cách dịu dàng nhất. Cảm giác này khiến nàng chỉ muốn nhắm mắt lại tận hưởng.

Tiêu Phong nhấc đầu lên khỏi ngực nữ thần y nói:

- Ta không thích âu yếm một cái xác chết. Nữ nhân của ta phải biết cảm nhận và hồi đáp bằng những tiếng rên.

Nữ thần y cắn chặt môi dưới, im lặng.

- Nàng nghĩ nàng có thể kiềm chế được cảm xúc của mình ư? Ngay cả những kỹ nữ già dặn trong vấn đề gối chăn khi gặp phải bản tướng quân cũng phải rên xiết không ngớt, huống hồ một xử nữ như nàng.

Nữ thần y vẫn cắn chặt lấy bờ môi dưới không trả lời.

- Định phản kháng tới cùng à?

Tiêu Phong hỏi, đoạn chàng thở hắt ra, tặc lưỡi nói thêm:

- Cứng đầu đến thế cơ à, phải làm gì để được nghe những tiếng rên của nàng đây?

Chàng vừa thì thầm vừa di chuyển một tay lên má nữ thần y, luôn nắm ngón tay chàng vào tóc nàng.

- Tóc nàng thật đẹp, mềm và dài - Chàng nói - Để xem thế này có làm nàng kiềm chế được khoái cảm không?

Tiêu Phong thì thầm rồi dịu dàng bế bổng nữ thần y lên trong hai tay.

Nữ thần y cảm nhận được mặt bàn chạm vào lưng nàng. Tiêu Phong để nữ thần y nằm ngửa trên bàn, hai chân nàng buông thõng xuống sàn nhà, mặt bàn lạnh chạm vào da thịt làm nữ thần y rùng mình.

Tiêu Phong phủ thân hình to lớn của chàng lên mình nữ thần y, dùng hai khuỷu tay chống ở hai bên vai nàng, mon man những ngón tay từ má xuống môi, cằm, rồi xuống ngực nàng.

- Nàng có biết ta sắp làm gì với nàng không?

Tiêu Phong hỏi. Nữ thần y giữ im lặng, nàng không ngừng nghĩ đến những lời nàng đã hứa với Hiếu Trang. Tiêu Phong nhìn ngấm một chút rồi hôn lên môi nữ thần y. Đôi môi chàng vừa đôi môi vừa mạnh mẽ cuốn lấy môi nàng, lưỡi cũng đưa thật sâu trong miệng và quấn lấy lưỡi nàng. Một lúc sau, những nụ hôn chuyển sang thông thả như những cánh lông vũ đáp nhẹ nhàng xuống cổ, ngực và vùng bụng. Tiêu Phong ngồi trên ghế nói trong tiếng thở:

- Nàng có làn da tuyệt vời, trắng hồng và không một tí vết. Ta sẽ hôn lên khắp nơi trên người nàng.

Nữ thần y đỏ mặt. Tiêu Phong miết nụ hôn xuống bụng dưới nữ thần y, rồi dùng lưỡi liếm láp quanh rốn, xuống quanh bụng dưới, tiếp tục hôn mãi. Lưỡi

và hơi thở của chàng nóng hổi làm da nữ thần y như đang bỏng rát.

Bỗng Tiêu Phong nhòe dậy, trườn trở lên mình nữ thần y thì thào vào tai nàng:

- Nàng có biết ta thèm muốn nàng đến chừng nào không?

Nữ thần y ngượng chín, mở to mắt nhìn trần nhà, nổi hồi hận, van lơn, hiện rõ trong mắt nàng nhưng Tiêu Phong làm như không nhìn thấy, chàng nói rồi lại ngồi xuống ghế để thực hiện lời nói hôn khắp cơ thể nàng.

Tiêu Phong đặt hai chân nữ thần y lên hai bên vai chàng. Nữ thần y muốn khép đùi lại mà không thể cử động vì chàng nắm lấy hai bên đầu gối nàng duy trì cố định trên vai.

- Xin đừng nhìn...

Nữ thần y buột ra lời van cầu khi khu vực huyền bí của nàng đang bị nhìn chăm chăm.

- Yên nào.

Tiêu Phong dõ dành, rồi dùng hai tay vịn vào hai bên hông nữ thần y, chàng cúi đầu tiếp tục hôn vào mặt trong đùi nàng, miết chiếc hôn lên cao hơn. Đến vùng cỏ xanh mượt mà, chàng khéo léo dùng tay vén đám cỏ xanh sang hai bên và tìm thấy một đóa hoa ẩn kín. Mầu cánh hoa đỏ hồng làm chàng không nhìn được muốn nếm vị ngọt ở sâu trong nhụy hoa.

- Xin đừng làm vậy...

Một luồng khí nóng hổi chạy từ gan bàn chân lên ngực nữ thần y khi chàng cúi đầu hôn vào giữa đóa hoa.

- Xin đừng...

Mặt nữ thần y đỏ bừng, lại lạc giọng van cầu khi chàng cho cả lưỡi vào trong hoa huyết nàng, chậm rãi rút ra rồi nhẹ nhàng đi vào. Nữ thần y thở những hơi thở gấp, nàng lắc đầu sang hai bên đến độ choáng váng, mắt hoa cả lên, nhưng nàng càng cố chối bỏ, cảm xúc sáng khoái ở vùng hạ thể nàng càng lúc càng dâng lên.

Một lúc sau Tiêu Phong khẽ rời môi chàng khỏi hoa huyết nữ thần y.

- Thế thì rên lên đi. Rên lên cho ta nghe. Cho ta biết nàng thỏa mãn đi nào.

Chàng nói.

Nữ thần y vẫn lắc đầu, cô không phát ra bất kỳ âm thanh nào làm cho người đàn ông này đặc ý, hơn nữa là vì nàng sợ, nàng sợ một khi một tiếng rên rỉ đã tuông ra khỏi miệng nàng sẽ kéo theo hàng chuỗi tiếng rên rỉ khác.

- Đùng cứng đầu như thế - Tiêu Phong thì thầm - Rên lên đi. Cho ta biết nàng đạt đến cực khoái. Ta muốn nghe.

- Không... - Nữ thần y thì thào.

Qua cơn khoái cảm, nàng vẫn còn thở dồn dập. Bất chợt nữ thần y nhắm mắt, hơi thở gắt lên. Nàng biết môi chàng đã lại áp vào hoa huyết của nàng như vừa nãy, lưỡi chàng cũng đi vào trong động nàng lần nữa, tiếp tục cuộc tấn công thông thả và đầy nhục cảm.

Chẳng biết từ lúc nào, tiếng van xin đã tắt hẳn và trở thành những tiếng thở gấp gấp.

Tiêu Phong cảm nhận động tiên của người con gái này so với tơ lụa thượng hạng càng mềm mại gấp bội phần. Một hồi lâu sau, chàng nhấc hẳn đầu ra khỏi động tiên.

Nữ thần y liền buông tiếng thở dốc.

Nhưng Tiêu Phong không để nữ thần y nghỉ ngơi lấy một phút, một tay chàng mân mê từ eo lên ngực nàng, vò nắn, ngón cái và một ngón nào đó kéo miết nụ hoa. Một tay còn lại cũng tìm được hạch tâm nữ tính, lập tức ma sát lên đó. Nữ thần y bị tấn công hai điểm nhạy cảm, lập tức tiết thân, một dòng xuân lộ từ trong huyết nàng thông thả chảy ra.

- Vẫn không chịu rên à, nàng ướt đầm rồi này.

Tiêu Phong cười nhẹ nói.

- Nàng kiểm chế rất giỏi đấy.

Chàng khen, và trong tư thế nằm nghiêng trên bàn bên cạnh nữ thần y, chàng chống mình bên một khuỷu tay đắm đuối ngắm nàng đang cực nhọc điều hòa hơi thở, mái tóc nàng rối bời.

- Thả tiểu nữ ra...

Nữ thần y nhìn Tiêu Phong qua hàng mi dài quá đôi, nói trong tiếng thở.

- Ai nói đã xong? Nàng đừng vội mừng, ta vẫn còn chưa làm tất cả những việc mà ta định làm với nàng.

Tiêu Phong vừa thì thầm bên tai nữ thần y, vừa buông những chiếc hôn nhẹ quanh má nàng, tiến dần xuống cổ nàng.

- Nàng không thắng được ta đâu, ta nhất định phải nghe tiếng rên rỉ gọi tình của nàng.

Khi nói lời này ngón tay đã ma sát hạch tâm nữ tính trơn thành những vòng tròn, chậm chậm, vòng quanh bên ngoài cửa động. Nữ thần y còn chưa biết chàng định làm gì với nàng nữa đây thì Tiêu Phong nói bằng giọng mê đắm

- Lúc này ta không dối lừa nàng, nàng chính là căn bệnh của ta, cũng là lẽ sống của đời ta.

Chàng dứt lời, ấn mạnh ngón tay vào trong nàng. Một niềm hưng khởi chạy cuồng lên trong máu nữ thần y. Tâm trí nàng bình bồng, toàn bộ năng lượng tập trung cả vào một khoảnh bé nhỏ trong thân thể.

- Vừa khít ngón tay ta đây.

Tiêu Phong nói, ngón giữa của chàng bắt đầu chuyển động, chậm chậm, ra, vào, ra, vào, ra...

Lần đầu động tiên tiếp xúc vật thể rắn rồi, vách động ngay tức khắc khít chặt lấy ngón tay, Tiêu Phong liên tưởng đến sự cương cứng của chàng được vách động này bó chặt vào mà suýt tiêu hồn.

Nữ thần y lim dim mắt trước khi đóng sập hai mắt lại, nàng vừa mới điều hòa được hơi thở nên cố giữ hơi thở cho đều, cố tiết chế những xúc cảm hỗn loạn và bắt đầu bắt khả kiểm soát nơi ngón tay chàng ra vào trong nàng, thiêu đốt từng phần cơ thể nàng.

Nhưng khi nhịp chuyển động của ngón tay chàng tăng lên một chút, hơi thở của nàng cũng đứt quãng nhiều hơn. Bên trong nàng cũng bắt đầu co thắt và chàng đón ngay được nhịp điệu ấy.

- Xin ngài... dừng lại...

- Thế thì rên lên đi, rên lên cho ta nghe. Cho ta nghe nào – Tiêu Phong nói, giọng chàng trầm trầm

- Không... xin ngài...

Nữ thần y nói đến đây ngón tay Tiêu Phong ấn nhanh hơn và mạnh hơn vào trong nàng, đột nhiên ngón tay móc ngược lên bên trong nàng. Lần này nữ thần y bật tiếng rên. Tiêu Phong dừng tay lại, nhìn nữ thần y, đôi mắt chàng ngời lên sự đắc thắng.

- Thích lắm phải không? Nửa nhé?

Tiêu Phong nói bằng giọng dịu dàng, sau đó vẫn tiếp tục làm thế và làm thế nữa. Ngón tay ấn sâu vào và kéo ra, vào ra, khoảng năm lần và lần thứ sáu móc ngược lên khiến nữ thần y bật rên lên lần nữa.

- Lần nữa nhé? - Chàng nói khê khàng, ấn vào nàng mạnh và nhanh hơn...

- Aaaaa! - Nữ thần y bật tiếng rên lớn.

Quả nhiên đúng như nàng lo lắng, một tiếng rên ri liền kéo theo hàng chục tiếng rên ri khác mà nàng không tự chủ được. Nàng không ngăn được những âm thanh cực kỳ gọi tình phát ra từ miệng mình. Nàng cũng không nhận ra cả giọng mình nữa, tràn ngập đam mê. Nàng biết cơ thể nàng đã chấp nhận ngón tay đó... Ôi, nàng không muốn điều này! Vậy là chàng lại chuyển động ngón tay nhưng lần này, không dừng lại nữa. Chàng tăng nhịp điệu. Nàng rên lên, chàng đẩy sâu hơn, nhanh hơn, mạnh hơn, theo một tiết điệu không chút khoan nhượng.

- Lúc này... ngài nói... xin ngài...

Nữ thần y nhớ lại điều kiện của chàng, van vãn. Nhưng giữa những tiếng van xin là miệng nàng há ra vì rên rỉ, các ngón chân quắp cứng lại khiến đôi hài nàng đang mang rơi ra khỏi bàn chân. Một cảm giác gì đó sắp sửa nổ tung. Trời ơi, chuyện gì đang xảy ra với nàng đây?

Tiêu Phong cúi xuống hôn lên đôi môi nữ thần y.

Nàng rên lên lần nữa trong miệng chàng. Nàng thật sự chật vật chịu đựng những cảm giác náo loạn đang hoành hành trong khắp cơ thể nàng.

- Tiếng rên của nàng thật đáng yêu nhưng ta còn muốn nhìn nàng đến.

Tiêu Phong rời môi nữ thần y ra và nói, chàng vẫn cứ di chuyển ngón tay, tiếp tục cuộc tra tấn đầy vui thú và ngọt ngào, tới, lui.

Nữ thần y cố gắng cứng người lại trong khi ngón tay chàng không ngừng và không ngừng tấn công nàng. Nàng quyết không để cho mình đến. Nhưng

cơ thể nàng không chịu được nên rung động, nàng phải oằn người giữ cho mình không bùng nổ trước cảm giác kỳ diệu này nhưng cố gắng kiềm nén cách mấy cơ thể nàng vẫn run lên bần bật, và vì phải vật lộn với chính lí trí và sự đòi hỏi của cơ thể nên mồ hôi tuôn ra đầm đìa trên mặt nàng.

- Làm ơn... - Nữ thần y thấy chàng không giữ lời, tiếp tục thì thào.

- Nàng sắp đến rồi, đến đi nào - Tiêu Phong thì thầm trong hơi thở dồn dập của nữ thần y.

Cơ thể nữ thần y đáp lại lời chàng, bùng lên, khoái cảm cùng cực, cả người nàng rung động nổ tung thành hàng triệu triệu mảnh.

Tiêu Phong biết người con gái này đã đạt đến cực khoái, gọi tên nàng, đẩy ngón tay vào thật mạnh, trọn vẹn cho nàng.

Toàn thân nữ thần y run lên bần bật, bụng nàng co thắt không ngừng, các ngón chân co quắp lại. Ngay lúc đó nàng cảm tưởng trời đất như mở ra bát ngát, có thể thức ngựa phi nước đại giữa trời biếc cỏ xanh, hưởng thụ cảm giác bay bổng trong làn gió quyen ánh dương và hương cỏ.

Ôi không! Nữ thần y đau khổ khi một dòng xuân lộ chảy ập ra từ hạ thể nàng. Ái dịch trong suốt càng lúc tiết ra nhiều. Chuyện này ngoài kiểm soát của nàng, nàng đã hết sức kiềm chế mà không được, nàng không muốn đến với người đàn ông này. Giờ thì nàng đã hiểu cảm giác khi đến là thế nào.

- Nàng đến rồi.

Tiêu Phong vẫn chống khuỷu tay lên bàn nằm nghiêng nhìn nữ thần y, một nụ cười hài lòng hiện trên mặt chàng.

- Ướt đầm tay ta rồi này - Chàng rút ngón tay ra khỏi hoa huyệt nàng và xuyết xoa - Nhanh quá, dữ dội thật. Nàng biết chiều chuộng quá đấy.

Chàng nói đoạn nhặt một sợi tóc trên má nữ thần y và mỉm cười, một nụ cười vô cùng viên mãn.

- Được lắm – Tiêu Phong lại nói bằng giọng hài lòng – Nàng có thể đến dễ dàng và mãnh liệt như vậy sau này dạy nàng các tư thế sẽ rất thú vị.

Nữ thần y có vẻ không nghe được Tiêu Phong đang nói chuyện với nàng, vẫn còn trong cơn ngây ngất, nàng cố kiềm chế hơi thở, nhịp tim và những ý nghĩ đang cuộn cuộn hỗn độn. Khi nàng mở mắt ra, nàng thấy trán chàng đang đặt lên trán nàng, nàng lại nhắm nghiền mắt, hơi thở tiếp tục đứt quãng. Mắt nàng lại chợt mở, vẫn thấy chàng nhìn xuống nàng, dịu dàng ấn một nụ hôn lên trán nàng rồi chàng từ từ đứng lên.

Tiêu Phong như đã bị thôi miên bởi thân hình của nữ thần y, nàng đang nằm ngửa trên bàn, tất cả phơi bày về hướng chàng. Lửa từ ngọn đèn lồng treo bên cửa sổ bỗng trở nên quá nóng. Ánh lửa lập lòe nhảy múa dưới làn gió đêm khi làn gió ủa vào cửa sổ nhưng cơn gió không làm dịu hơi nóng trong phòng chút nào, còn mang đến cái nóng dồn dập hơn. Nét thỏa mãn hiện trên mặt chàng khi chàng thấy hạ thể của nàng ngập nước. Không thể chần chừ hơn nữa để gần gũi nàng. Tiêu Phong nhủ bụng, giờ tay cởi áo choàng của chàng ra, rồi cởi một nút áo trong, mắt vẫn không rời khỏi thân thể nữ thần y, nàng không một mảnh vải che thân. Ba vòng nóng bóng lộ lộ, đẹp tuyệt vời.

Đến khi Tiêu Phong cởi đến nút áo cuối cùng những giọt nước mắt bắt đầu xuất hiện ở hai bên khóe mắt nữ thần y, lăn dài xuống hai bên thái dương nàng. Cảm giác tui thân trần ngập trong nàng, bấy lâu nàng cứ ngỡ đêm đầu tiên của mình phải là cùng với người đàn ông nàng yêu, hai người nằm trên giường trong ổ chăn bông ấm áp, những nụ hôn thật lãng mạn... Chứ nào phải thế này... với một người nàng không yêu, hơn nữa không thoải mái chút nào, mặt bàn chạm vào phần lưng trần lạnh lạnh...

Nữ thần y lại nghĩ trong đêm này nàng đã trải qua biết bao cảm xúc, sợ hãi vì bị phạt, bị tấn công, cảm thấy bị hạ nhục, ê chề, mất hết phẩm cách và bị lạm dụng. Nhưng thật đáng xấu hổ, người đàn ông đó đã nói đúng, khi nàng nằm trong vòng tay hắn nàng không thể đè nén được khoái cảm, những nụ hôn và tay hắn vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ xâm chiếm lấy các giác quan nàng, ôi, cuộc xâm lấn lạ kỳ. Nàng trôi nổi, tứ chi mềm nhũn, rã rời, rũ liệt, chuyện này thì nàng không ngờ đến được. Những gì liên quan đến chăn gối đều còn mới lạ với nàng. Nàng chỉ ước gì mình có nhiều kinh nghiệm hơn để có thể kiềm chế mình tốt hơn. Sự thực là nàng đã sốc khi thấy mình đến khi nàng không muốn.

Điều nàng thực sự lo lắng là sau đó nàng lại cảm thấy thỏa mãn, sung sướng mê mẩn, như cứ lâng lâng trên mây, tuy rằng nàng thấy tội lỗi, thậm chí, oán giận bản thân mình vì đã cảm nhận như vậy. Cảm giác đó không dễ dàng gì với nàng, nàng thật sự hận bản thân mình.

Tiêu Phong thấy môi nữ thần y run run định nói gì đó nhưng chẳng nói ra lời, chỉ nằm trên bàn và khóc, nước mắt tuông xối xả như mưa, biến mất nơi chân tóc đen nhánh. Tiếng nước nở tác động vào chàng ngay lập tức. Máu đang hùng hực trong người chàng nguội xuống. Chàng hít thật sâu một hơi, không cời tiếp y phục nữa, cũng mặc áo choàng vào lại.

Hai tay Tiêu Phong đặt lên hai đầu gối nữ thần y, nắm lấy để hai chân nàng vẫn còn tách ra hai bên rồi trườn lên người nàng, nữ thần y cảm giác một vật gì ở giữa hai chân. Chàng ở ngay trên nàng.

Nữ thần y nằm yên, không thể cử động, cũng không còn sức lực van xin, oằn người lại bên dưới cơ thể Tiêu Phong. Thân thể chàng toát ra dòng nhiệt bùng bùng khiến nàng như ngạt thở dưới hơi nóng của cơ thể chàng, và cả sức nặng nữa.

Tiêu Phong hôn nữ thần y, hôn nàng rất sâu, lưỡi chàng lại ở trong miệng nàng, nuốt lấy những tiếng nấc của nàng. Nữ thần y hờn hển giữa những tiếng nấc, nàng không thể ngừng khóc.

Tiêu Phong rút môi chàng ra khỏi môi nữ thần y, dùng hai khuỷu tay chống ở hai bên vai nàng, vuốt ve tóc nàng và nói:

- Nàng biết vì sao ta đã làm thế với nàng không?

Nữ thần y khẽ nghiêng đầu không dám nhìn thẳng mắt chàng

Hai tay Tiêu Phong đan trong tóc nữ thần y, giữ lấy đầu nàng, chạm trán chàng vào trán nàng buộc nàng phải đối diện nhưng nữ thần y vội nhắm mắt lại.

- Bởi vì nàng thách ta! Những lời nói của nàng đã nói với ta đêm nay trong căn phòng này nàng thấy có lẽ độ không?

Nữ thần y lập tức lắc đầu, vẫn không thể nhìn chàng được. Sao phẩm giá nàng lại ra nông nổi này? Bị hạ nhục và sợ hãi thuần phục. Chàng đang xào nấu cả một hỗn hợp cảm giác của nàng.

- Sau này nàng có dám làm thế nữa không?

Tiêu Phong nói.

Nữ thần y lại vừa khóc vừa khẽ lắc đầu, vẫn tránh nhìn vào mắt chàng.

- Định tăng lời câu hỏi của ta à?

Tiêu Phong cau mày, một tia u ám ánh lên trong đáy mắt chàng.

- Ta không thích khi nói chuyện với người khác mà họ dùng cử chỉ thay câu trả lời, ta muốn nàng nhìn ta và trả lời, sau này nàng còn dám buông lời vô lễ nữa không?

Nữ thần y chặt vật mở mắt ra nhìn Tiêu Phong, không giấu được sự tổn thương trong giọng nói:

- Không... dám... nữa.

- Lần sau, nàng còn nói những lời thế nữa, ta sẽ lại trừng phạt nàng, nhưng sẽ không dừng lại như đêm nay, hiểu chứ?

Tiêu Phong nói, chậm từng chữ một.

- Vâng.

Nữ thần y thì thầm.

- Vâng gì nào?

Tiêu Phong trừng mắt nhìn nữ thần y.

- Vâng, thưa tướng quân.

Tiêu Phong nghe đáp, vẫn nhìn nữ thần y đăm đăm nhưng ánh mắt chàng dịu đi nhiều.

- Nàng có thực sự nghĩ vậy không? Trả lời ta.

- Có, thưa tướng quân.

Nữ thần y nói nhỏ, nàng không dám nói nhiều hơn bấy nhiêu từ. Nước mắt nữ thần y đã ngừng rơi nhưng những con nấc khan vẫn hành hạ nàng.

- Im nào.

Tiêu Phong nói như ra lệnh, mắt chàng vừa dịu xuống giờ lại như có lửa.

Nữ thần y làm theo lệnh, lập tức ngưng bật. Gương mặt người đàn ông này khi nghiêm nghị trông thật đáng sợ khiến cho tiềm thức nàng run rẩy thu vào một góc, mặt nàng không còn một giọt máu. Nàng tưởng tượng ra cảnh làm hấn phạt lòng, lại trừng phạt nàng lần nữa nên nhanh chóng tuân lệnh. Đêm nay là đêm đáng sợ nhất trong đời mà nàng từng trải qua. Nữ thần y cố nén cái rùng mình sợ hãi.

Tiêu Phong thấy khuôn mặt nữ thần y đầy nét sợ hãi, nắm lấy hai bàn tay nàng dịu dàng hôn từng ngón tay. Cuối cùng, chàng hôn lên đôi môi nàng rồi đứng lên. Trước khi rời đi, Tiêu Phong cúi xuống nhặt váy, áo và yếm của nữ thần y đặt trên bàn rồi ra ngoài khép cửa phòng lại.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Anh hùng mặt lộ

Khi này trời đang vào đêm, một cỗ xe ngựa chạy băng băng qua cầu Vô Định hà hướng đến một dãy nhà đá. Bọn lính cai ngục thấy cờ hiệu treo trên cửa sổ xe, cúi đầu hành lễ rồi một tên mở cánh cổng sắt.

Tô Khất bước xuống xe cho bọn lính miễn lễ, đoạn nói muốn đưa một người ra khỏi ngục. Một tên lính bèn cầm lồng đèn đi trước dẫn đường. Tô Khất cầm một gói vải màu đen đi theo tên lính vào trong nhà đá, ánh sáng phát ra từ chiếc lồng đèn trên tay tên lính vẫn không làm giảm bớt bầu không khí tịch mịch. Đi sâu vào nhà tù như vào âm phủ, ánh sáng càng lúc càng nhạt nhẽo, khắp nơi phát phơ tờ nhện, mặt đất ẩm mốc mùi bùn lầy. Tô Khất và tên lính dừng lại trước một ngăn ngục vương vãi nào rom nào rạ.

Người ngồi trong căn ngục là một nam nhân, trên cổ đeo gông, y vận một chiếc áo trắng đầy vết dầu và mồ hôi, đầu tóc thì lâu ngày chưa cạo, dài đến mấy tấc lại dính bết vào trán bởi mồ hôi, gầy dưới chân cũng thủng một lỗ hở cả bít tất vừa đen vừa bẩn. Y đang ngồi khép đôi mắt, lưng tựa vào tường. Tên lính không biết người này còn thức hay đã ngủ rồi.

- Xin chào Cửu Dương tiên sinh! Chúng ta lại gặp nhau. Hay là bản quan nên gọi ngài là Tản viện trưởng đây?

Cửu Dương nghe tiếng Tô Khất mà vẫn tiếp tục ngồi im, cũng không buồn mở mắt ra.

Sắc mặt Tô Khất u ám khi nhớ tới trận lửa ở hẻm Đá Ma nhưng Tô Khất lấy lại vẻ ung dung, tiếp tục mỉm cười nói:

- Phủ Viễn tướng quân sai bản quan đến mời tiên sinh, ngài ấy đã chuẩn bị tiệc rượu tẩy trần cho ngài ở phủ Viễn, rất mong được hàn huyên với ngài.

Cửu Dương tiếp tục giữ im lặng, Tô Khất nhớ lại lời dặn dò, tiếp:

- Bản quan biết tiên sinh không muốn đi nhưng ngài ở trong căn ngục này lâu ngày sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của ngài mất thôi, vả lại ngài không muốn có người đau lòng vì ngài, phải chăng?

Tô Khất vừa dứt lời, toàn thân Cửu Dương chấn động, cặp mắt mở toang rực thần quang, bắn ra những luồng oai phong sắc bén. Trước ánh nhìn phát hỏa ấy, tên lính cai ngục khiếp đảm, vội bước ra khỏi căn ngục.

Nhưng Tô Khất vẫn đứng trong căn ngục tiếp tục nhìn xuống Cửu Dương bằng ánh mắt bình tĩnh, Tô Khất thấy tia lửa vẫn còn lóe lên trong mắt Cửu Dương, chẳng những không sợ mà còn nở một nụ cười.

Lòng Cửu Dương căng thẳng như sợi dây đàn. Tô Khất thấy cặp mắt sắc bén như móng vuốt của loài ung phiến nhìn chàng không chớp, nói:

- Bản quan không nói gạt tiên sinh, nàng ấy vẫn còn sống, còn sống rất tốt nữa là đằng khác, nàng ấy được thái hoàng thái hậu đối đãi như một vị khách quý ở trong thái y viện.

Lời của Tô Khất như cắt được gánh nặng chất chứa sâu trong ngực Cửu Dương. Chàng nghĩ đến tuổi thơ ấu của chàng và nữ thân y, luôn luôn lúc nào nàng cũng bị giầy vò dưới mồm mống cửu hận, tinh thần nàng lúc nào cũng nặng nề. Khi lớn lên, đang lúc sắp có được một tấm chồng, trong một đêm nàng lại lâm phải cảnh tay trắng. Nàng mất hết tất cả, trở thành kẻ lạc lõng, bơ vơ. Cái cảnh ngộ bi thảm ấy không khỏi khiến chàng mũi lòng mũi dọ. Bây giờ nghe nói người con gái đáng tội nghiệp đó đang có một cuộc sống bình lặng, Cửu Dương kín đáo thở ra một hơi, chỉ mong nàng sẽ mãi không phải lâm vào khổ cảnh nữa.

Tô Khất lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động của Cửu Dương, đoạn Tô Khất phát nhẹ tay, tên lính cai ngục bước vào, Tô Khất nói:

- Mau tháo cùm gông trên mình tiên sinh ra.

Tên lính do dự. Tô Khất biết tên lính sợ sau khi cởi trói cho Cửu Dương rồi, trên đường tới phủ Viễn, Cửu Dương sẽ nhân cơ hội tháo chạy.

Tô Khất trước sau vẫn giữ vẻ lịch thiệp hòa nhã, nói với tên lính mà mắt vẫn nhìn Cửu Dương:

- Người không phải lo, cứ việc làm theo lời ta, Phật nói “cái điều chúng ta muốn níu kéo thì tự bản chất đã là không thể níu kéo được. Người quyết bước đi, chúng ta không thể nào giữ chân họ lại, chỉ những người tự nguyện sẽ ở lại bên cạnh chúng ta.”

Tên lính bước lại đứng sát vào Tô Khất, nhỏ giọng nói:

- Dựa vào đâu mà ngài nói hần sẽ tự nguyện ở lại?

Tô Khất vẫn nhìn Cửu Dương, nói bằng giọng sang sảng:

- Ngài ấy có nguyên nhân ở lại kinh thành này, bằng chứng là ngài ấy vẫn còn sống và ngồi ở đây. Không phải sao?

Tên lính do dự thêm một chút nữa, đặt lồng đèn xuống đất, bước lại cúi xuống tháo gông cùm trên mình Cửu Dương.

Tô Khất cũng bước lại cúi xuống đặt một gói vải bên cạnh Cửu Dương, rồi thẳng người dậy nói:

- Đây là y phục hồi trước của tiên sinh, bản quan đã cho người giặt sạch, những vật trong y phục cũng còn nguyên vẹn, không thiếu một vật gì. Xin trả lại tiên sinh.

Nửa canh giờ sau Tiêu Phong đang ở trong thư phòng phủ Viễn. Cánh cửa thư phòng kẹt một tiếng rồi mở ra, Tô Khất xuất hiện ngoài hành lang, đi vào phòng, theo sau là Cửu Dương, trên mình không còn đeo gông cùm.

Tiêu Phong ngồi chễm chệ bên chiếc bàn đặt ở giữa gian phòng.

Kiều Tam Bảo đứng hầu phía sau Tiêu Phong, lặng thầm quan sát khuôn mặt khô ngô của Cửu Dương. Kiêu Tam Bảo thấy Cửu Dương tướng mạo phi thường, dáng người rất cao, có thể nói cao ngang ngực Tiêu Phong, bộ áo quần trắng làm nổi bật phong cách nho nhã khiến cho bất kỳ người nào nhìn vào cũng có cảm tình ngay giây phút đầu tiên gặp gỡ. Kiêu Tam Bảo tiếp tục nhủ bụng chàng có rất nhiều năm giao thiệp trong giới quan trường, đã từng gặp biết bao nhiêu người, phong độ có, quắc thước có, oai vệ cũng có... nhưng chưa bao giờ nhìn thấy một người nào nổi bật như người hiện đang đứng trước mặt chàng vậy. Từ ý nghĩ đẹp này chuyển sang ý nghĩ đẹp khác thì bỗng Tô Khất lên tiếng:

- Mạt tướng xin phép cáo lui.

Sau khi Tô Khất biến mất trong màn đêm, Tiêu Phong nhìn Cửu Dương thêm một chút nữa mới đứng dậy, chỉ tay vào một chiếc ghế nói:

- Mời tiên sinh.

Kiều Tam Bảo kéo ghế ra.

Cửu Dương khẽ đưa mắt nhìn quanh thư phòng thấy bốn góc phòng đều treo đèn nhưng vẫn không làm căn phòng sáng lên chút nào. Trái lại, bầu không khí trong phòng lạnh lẽo âm u như đang bố trí một âm mưu đen tối, những chuyện ám muội sẽ xảy ra ở đây. Cửu Dương nghĩ vậy vẫn ngồi xuống ghế.

Tiêu Phong chờ Cửu Dương an toạ, cũng ngồi trở lại chiếc ghế đối diện, nhưng sau đó Tiêu Phong không nói gì thêm. Một bầu không khí yên lặng khó thở bao trùm căn phòng. Kiêu Tam Bảo chỉ nghe tiếng róc rách đổ xuống từ bình rượu trên tay Tiêu Phong.

Sau khi Tiêu Phong rót rượu vào hai cái li bằng men trắng có vẽ hồng hạc bay qua khuôn trắng, dòi một li tới trước mặt Cửu Dương.

- Mời tiên sinh.

Tiêu Phong nói.

Cửu Dương không cầm li rượu lên, mặt mày chàng lạnh ngắt, vô cảm như đá. Tiêu Phong cầm lấy li rượu của chàng lên uống cạn rượu trong li rồi đặt chiếc li xuống bàn.

Tiêu Phong lại rót thêm li rượu khác cho chàng, vừa rót rượu vừa phát tay với Kiêu Tam Bảo. Kiêu Tam Bảo với dáng thủ lễ, cúi đầu cung kính.

- Nô tài xin phép ra ngoài.

Kiều Tam Bảo nói rồi rời đi.

Chỉ còn lại hai người, một hồi lâu sau vẫn không ai nói với ai lời nào. Tiêu Phong lại tiếp tục kính Cửu Dương thêm hai li rượu nữa. Cửu Dương từ đầu tới cuối không uống một giọt rượu. Không biết qua bao lâu sau, Cửu Dương mới chậm rãi lên tiếng:

- Ngươi không phải Tế Nhĩ Ha Lăng.

Âm thanh này lọt vào tai Tiêu Phong, chàng im lặng một chút rồi cười ha hả nói:

- Quả thật không có gì có thể qua mặt được Tàn viện trưởng của Tây hồ thư viện. Nhạc mỗ thật tình khâm phục, vô cùng khâm phục.

Nhạc Chung Kỳ nói rồi tháo tấm “mặt nạ da người” mà Kiêu Tam Bảo dịch dung cho chàng xuống đặt lên bàn.

- Tại sao các hạ biết tại hạ không phải Phủ Viễn tướng quân?

Nhạc Chung Kỳ hỏi.

Cửu Dương im lặng trước câu hỏi của Nhạc Chung Kỳ, sự thật thì lúc chàng bước vào căn phòng này chàng đã sớm để ý thấy người đàn ông ngồi bên bàn thân hình dũng mãnh, lồng ngực rộng, sấn chắc tràn đầy khí khái. Nhưng đã là một cao thủ võ lâm thì thể hình ngoài trắng kiện còn phải cân xứng, về điểm này không phải các võ sinh nào cũng đạt được, thông thường những người tập võ tứ chi sẽ không hài hòa, nghĩa là tay thuận và chân thuận đều to hơn, vì một bên thân thể thường chênh hơn về sức mạnh và sự linh hoạt. Nhưng đối với những cao thủ thì không được phép để bất kỳ chỗ nào trên mình trội hơn ca vì thân thể phát triển đồng đều mới có thể ứng phó được các mũi tấn công hay đột kích từ mọi góc độ. Cho nên khi chàng nhìn thấy hai bàn tay Nhạc Chung Kỳ khi rót rượu, bàn tay phải to hơn tay trái một chút đã biết người này không phải người mà binh khí phổ xếp vào hàng thứ ba.

Nhạc Chung Kỳ chờ một chút không nghe Cửu Dương trả lời, nói:

- Thật sự phủ Viễn tướng quân muốn để các hạ đi nhưng tại hạ muốn bàn với các hạ về chuyện phúc thọ cao.

Nhạc Chung Kỳ nói tới đây Cửu Dương đứng dậy định rời đi, Nhạc Chung Kỳ cũng vụt đứng lên.

- Tại hạ biết các hạ không muốn làm việc cho triều Thanh nhưng vấn đề phúc thọ cao là vấn đề chung của muôn dân, bất kỳ là người Mãn hay người Hán cũng đều nên đóng góp một chút công lao.

Cửu Dương xoay mình định bước ra khỏi thư phòng, Nhạc Chung Kỳ bèn lao tới chặn đường Cửu Dương nói thêm:

- Tại hạ biết các hạ nhưng nhớ nữ thần y cô nương nhưng ngày nào phúc thọ cao vẫn còn hoành hành trong dân gian ngày đó các hạ sẽ không thể gặp lại nàng.

Cửu Dương khẽ chau mày nhìn Nhạc Chung Kỳ, lại nghĩ đến Tô Khất, thầm nhủ những lời nói lẽ độ và cảm tình nhân nhượng mà Tô Khất đối với chàng ở trong căn ngục tất cả đều là giả dối. Mục đích của Tô Khất chính là muốn chàng đến căn phủ này nghe điều kiện của Nhạc Chung Kỳ. Bằng chứng là mỗi một câu nói của Nhạc Chung Kỳ câu nào câu nấy đều có chủ ý không chế tinh thần chàng. Hễ mỗi một cử động của người con gái trong lòng chàng cũng đều bị những người này nắm rõ trong lòng bàn tay. Bởi vậy mà cuộc đối đáp này từ lúc mới bắt đầu thì chàng đã lãnh về phần thua thiệt cho mình rồi. Cửu Dương đau khổ nghĩ sao mà tình thế của chàng lại thay đổi ngoài sức tưởng tượng như vậy? Bản thân chàng là một đương gia, giờ bị buộc phải đi giúp sức cho triều Thanh. Như vậy thì huyết cừu gia tộc, mối hận bang hội tan dần xé nhé, chàng phải phải tay cho bằng hết ư?

Lòng Cửu Dương còn đang nặng như đeo chì, Nhạc Chung Kỳ lại nói:

- Hiện thời thái hoàng thái hậu đối xử rất tốt với nữ thần y, sẽ không ai dám làm điều gì phương hại đến nàng ấy. Nhưng tất cả đều tùy thuộc ở ngài, ngài hiểu chứ?

Bấy giờ Phi Nhi đứng nấp phía sau một bụi cây bên ngoài thư phòng lắng nghe Nhạc Chung Kỳ liên tục dùng đạo công tâm với Cửu Dương. Nàng thấy Nhạc Chung Kỳ vừa uy hiếp vừa dùng lời ngon ngọt, cương nhu dùng kèm đối với Cửu Dương.

Phi Nhi cũng biết trong lòng Cửu Dương đắn đo về những lời nói của Nhạc Chung Kỳ. Phi Nhi biết ở trong lòng Cửu Dương từ lâu đã thành tâm dựng nữ thần y làm nữ thần trong trái tim chàng, bây giờ chỉ dựa vào một cú lắc đầu hay gật đầu của chàng vị nữ thần ấy sẽ bị phương hại. Phi Nhi nén tiếng thở dài, nàng có thể cảm giác được trong lòng Cửu Dương ngàn ngút lửa hờn. Nhưng vì sự an toàn tiếp tục của nữ thần y, chàng buộc phải bình tâm tìm một giải pháp về chuyện phúc thọ cao...

Lại nói đến bên trong thư phòng, Cửu Dương đang bản thân nghĩ ngợi rất lung về điều kiện của Nhạc Chung Kỳ. Ngoài mặt, Cửu Dương cố không biểu lộ cảm xúc nhưng ánh mắt chàng nhìn Nhạc Chung Kỳ đã không còn sắc bén như khi vừa vào phòng mà đã chuyển thành bi thương.

Cửu Dương còn đang suy tính về việc phúc thọ cao, đột nhiên Nhạc Chung Kỳ lấy một thanh chủy thủ ra hướng tới vai chàng đâm ra.

Cửu Dương phản xạ nhanh như chớp, vừa ngã người ra phía sau tránh chủy thủ vừa thi triển Mãnh Công Độc chưởng đánh thẳng vào giữa ngực Nhạc Chung Kỳ, chưởng pháp đi nhanh như một cơn gió cuốn.

Nhạc Chung Kỳ buộc phải thu tay về, trước khi lạng mình sang bên trái tránh đòn. Khi Cửu Dương thẳng người lên, Cửu Dương lại thấy bàn tay Nhạc Chung Kỳ vung ra. Cửu Dương bèn nhảy lên cao hai thước tránh chủy thủ đang trên đường tập kích bả vai chàng, sau khi đáp xuống sàn nhà, chàng dùng bàn tay trái xuất Cầm Nã trào chụp lấy cổ Nhạc Chung Kỳ.

Nhạc Chung Kỳ thấy Cửu Dương vừa thoái chiêu vừa tấn công nhanh như sấm chớp, trong lòng kinh hoàng. Nhạc Chung Kỳ nhủ bụng cũng chỉ vì cái tính tò mò của chàng mà sắp sửa gây ra họa sát thân cho mình. Sự thật thì chàng chỉ muốn xem thử võ công của Cửu Dương, nên mới chủ trương cuộc gặp gỡ này. Vì chàng thường nghe người trong giới giang hồ đồn Cửu Dương là một trong ba cao thủ xếp đầu binh khí phổ, nhưng Cửu Dương lại là dạng người ôn văn điềm tĩnh, rất ít khi chấp nhận lời mời thi thí võ nghệ. Nên chàng phải tìm cách buộc Cửu Dương phải bộc lộ hết cái thần thái hào hùng của mình.

Đúng là tình cảm của Cửu Dương dành cho nữ thần y lâu ngày thành quen, tình yêu tích lũy mãi mỗi lúc một dày thế nên khi nghe nhắc đến nàng là bị kích thích như điên như cuồng, điên cuồng gấp trăm lần lúc bình thường.

May cho Nhạc Chung Kỳ, lúc mà bàn tay trái của Cửu Dương đã gần chụp trúng cổ Nhạc Chung Kỳ, Tiêu Phong thỉnh linh xuất hiện, bước nhanh vào phòng, Tiêu Phong túm lấy lưng áo Nhạc Chung Kỳ kéo ra ngoài hành lang, trong khi tay trái Tiêu Phong tung Bình Phong Hạc quyền đâm thẳng vào bàn tay trái Cửu Dương.

Bình! Hai bàn tay chạm nhau, phát ra một tiếng động lớn, làm đồ đạc trong phòng rung lên như đang có một trận động đất.

- Phủ Viễn tướng quân, hãy cẩn thận! - Nhạc Chung Kỳ đứng ngoài hành lang nói vọng vào thư phòng – “Gia Cát tái lai” quả nhiên danh bất hư truyền! Quyền pháp rất nhanh!

Thật sự Tiêu Phong chẳng cần Nhạc Chung Kỳ phải nhắc nhở chàng, vừa nãy chàng đỡ được một đòn từ Cửu Dương, cảm giác rêm cả cánh tay, con đau cũng lan lên cả vai. Tiêu Phong không ngờ nội công của Cửu Dương thâm hậu tới chừng này.

Phi Nhi vẫn còn nấp bên ngoài thư phòng nhìn hai người đàn ông thi thí võ công.

Cửu Dương sử các thế đánh trong Bát tuyệt môn quyền của Thiếu Lâm liên tục đánh ra đến bảy tám quyền.

Mới ban đầu, Tiêu Phong không ngừng lách mình sang hai bên tránh đòn quyền. Nhưng sang đến đòn thứ hai mươi, Tiêu Phong biết không thể có thủ mãi bên tìm cách tấn công để Cửu Dương không thể tiếp tục tấn công chàng nữa. Tiêu Phong thi triển các chiêu thức của Ưng trảo phiên từ quyền, cũng ra quyền không hề ngại tay, mỗi quyền đều đánh vào chỗ yếu hại trên mình Cửu Dương.

Cửu Dương biết Tiêu Phong đánh Bát Quái quyền thuật này là của Ưng trảo môn, loại quyền coi trọng kinh đạo, tốc độ, bởi vậy chàng không thể tiếp quyền. Lại nữa, yếu quyết của Thiếu Lâm là khi địch nhân công kích mãnh liệt, những chiêu phản đòn sẽ không dùng cương chế cương mà dùng tĩnh chế động, lạnh chế nóng. Ví như mùa đông cử động cho cơ thể ấm áp còn mùa hè thì ngồi yên cho hạ hỏa, vì tĩnh hàn là vô vi, hỏa nhiệt là hữu vi. Mà vô vi lại thắng hữu vi thế nên vô vi là chuẩn tắc khắp thiên hạ.

Cửu Dương bèn sử các chiêu thức trong bộ chưởng pháp La Hán Liên Hoàn tự nhiên như mây bay trên trời. Hai tay Cửu Dương múa chưởng ra liên tục, đánh vào những chỗ yếu hại trên mình Tiêu Phong. Lúc này đôi chưởng của Cửu Dương tựa như hai món binh khí, chưởng phải thì như một cây kiếm, chưởng trái xia tới như một cây đao. Tiêu Phong chỉ cảm thấy chưởng phong vũ vũ, chiêu nào chiêu nấy kinh lực vô biên, hiểm hóc vô cùng, chiêu số của Cửu Dương đều đánh vào tử huyệt chàng. Tiêu Phong không khỏi kinh hãi, thầm nghĩ: “Người này quả nhiên danh đồn không ngoa, trong bóng tối mà có thể nhận rõ huyệt đạo của mình như thế!”

Nhưng hai người đều là đồ đệ của Võ Thánh - Võ Ma nên Cửu Dương đánh một hồi không đã được tử huyệt của Tiêu Phong, Tiêu Phong cũng đánh không trúng chỗ hiểm trên mình Cửu Dương. Hai người một tấn một thủ rất chặt chẽ nên nhất thời chưa người nào có thể đã thương được đối phương. Tiêu Phong rất giỏi tiến công vì làm cho Cửu Dương không biết nơi và lúc phòng thủ còn Cửu Dương lại giỏi phòng thủ vì làm cho Tiêu Phong không biết phải tấn công vào dịp nào.

Một lúc sau, Cửu Dương biết không thể dây dưa mãi với Tiêu Phong bèn dốc hết thần oai, quát lớn một tiếng, tung Long Phi cước, cú đá bằng chân phải nhưng Tiêu Phong nghiêng người ra sau tránh được. Vừa mới thẳng người dậy, Tiêu Phong đã thấy Cửu Dương dùng Xà Hành Nhuyễn quyền đánh tới ngực chàng. Cửu Dương phát chiêu vừa chuẩn xác vừa mạnh như cú mổ tấn công con mồi của loài chim điêu ăn rắn thực thụ trên thảo nguyên vùng hồi cương. Nhưng đó chỉ là hư chiêu, Tiêu Phong thấy đồng thời chân trái Cửu Dương lại tung ra một cú đá vào cổ tay chàng.

Tiêu Phong dùng đòn chỏ Thiết Thủ quyền gạt tay Cửu Dương sang một bên. Ngón đòn chỏ truy cản chiêu đánh hờ vừa chấm dứt, Tiêu Phong nhác thấy cú đá biến ảo mạc trắc, thực hư khó đoán nên không biết phải đối phó thế nào.

Tiêu Phong còn đang lúng túng tìm cách tránh một cước này thì bốp một tiếng, đùi chàng đã trúng một cước khiến chàng thoái lui mấy bước. Trước những chiêu thức đi nhanh chớp nhoáng của Cửu Dương, Tiêu Phong vừa thần phục vừa nghĩ, quyền pháp và cước pháp của Thiếu Lâm đúng là đã hòa tan vào nhau, bổ trợ cho nhau mà thành hình.

Tiêu Phong biết cú đá vừa rồi chính là Hoành Địa Tảo cước, một thế đá trong bộ cước pháp Nhị thập tứ thế. Hoành Địa Tảo cước là thế đá trực diện, nghĩa là rất gần đối phương mới phát huy được tác dụng nên cần có đòn tay đánh giả trước khi tung đòn đá. Đòn đá này nhằm vào phần hạ bộ xuống cẳng chân hoặc khớp gối chân trước của đối phương.

Cả hai người đàn ông lại xáp vào nhau như đôi mãnh hổ tranh mồi, chớp mắt đã trao đổi gần hai trăm chiêu.

Trước các cước pháp, quyền pháp và chưởng pháp đa dạng của Cửu Dương, cả thầy đều biến hóa vô lường khiến Tiêu Phong cảm giác như các chiêu thức của mình bị khóa chặt. Tiêu Phong bèn cho tay vào trong áo choàng.

Cửu Dương thấy tay trái Tiêu Phong đang đánh còn tay phải biến mất trong áo choàng thì biết Tiêu Phong muốn rút phi đao. Khi tay phải của Tiêu Phong nắm được cán đao thì trước ngực cũng lộ ra một khoảng trống. Cửu Dương phát hiện ra nhược điểm đó bèn dùng La Hán Mai Hoa quyền đánh ra phía trước mặt, chiêu này sử cạnh bàn tay như lưỡi gươm chém ngang yết hầu Tiêu Phong.

Tiêu Phong ra chiêu Thiết Thủ Hoành Phong, dùng đòn chỏ cản đòn quyền, buộc Cửu Dương thu tay về nhưng Cửu Dương không sợ ngạnh công của đối phương, bị cản đòn bèn đổi quyền thành cầm nã thủ, tay Cửu Dương gấp rút chộp cổ tay đang cầm đao của Tiêu Phong không để Tiêu Phong có thể sử Cửu âm phi hoàn đao.

Tiêu Phong không thể rút phi đao, chỉ đành lừa thế tìm cách đánh bật Cửu Dương ra ngoài rồi mới rút đao, hơn nữa Tiêu Phong cũng nghĩ chàng đã hứa với nữ thân y để người này đi nên không quyết liệt đối mạng, khiến cả đôi bên cùng tổn thương. Tiêu Phong tận dụng Ưng Huyền Ảo Bộ, xoay chuyển thân hình như chim ưng chao liệng trên trời mà tránh đòn tập kích từ Cửu Dương.

Nhạc Chung Kỳ đứng xem trận đánh bên ngoài hành lang mà đỏ mồ hôi toàn thân, trong lòng chàng hồi hộp vô cùng, tuy chàng lẫn lộn trong giang hồ lâu năm và đã trải qua vô số nguy nan, đúng là chưa có chuyện nguy hiểm gì mà chưa từng gặp qua, dù kẻ địch hung ác đến bao nhiêu chàng cũng chẳng hề lo sợ nhưng lúc này nhìn Cửu Dương đánh nhau với Tiêu Phong, thân pháp của Cửu Dương càng đánh càng nhanh, Nhạc Chung Kỳ suýt nữa kêu thêm người đến giải nguy. Nhưng chàng thấy Tiêu Phong vẫn chưa xuất Cửu Âm phi hoàn đao cũng hơi yên tâm, thầm nghĩ: “Tuy võ công của Cửu Dương cực cao nhưng Tiêu Phong cũng là nhân vật lừng lẫy trên võ lâm, chẳng thể nào trong khoảnh khắc mà đã bị chế phục, hơn nữa từ trước tới nay khi Tiêu Phong lâm trận không cần người khác tương trợ. Thêm vào đó hai đồ đệ của Võ Thánh - Võ Ma cũng đã đến lúc phải gặp nhau, cùng phân cao thấp một trận với nhau...”

Lại nói tới Tiêu Phong cuối cùng cũng lừa được thế rút được phi đao.

Cửu Dương nhìn thấy chín thanh phi đao trong tay Tiêu Phong, lập tức lui ba bước thủ thế.

Tiêu Phong vung tay tấn công trước, hai thanh phi đao bay thẳng, chia ra tả hữu tập kích hai bên vai Cửu Dương. Đường bay của bảy thanh phi đao còn lại uốn lượn như những con rắn, phong tỏa khắp các đại huyệt trên thân mình Cửu Dương.

Cửu Dương đã từng nghe Võ Thánh nói về tuyệt kỹ Cửu Âm phi hoàn đao, nổi danh khắp vùng Đông Bắc, nên chú tâm chiết giải, thủ nhiều hơn công.

Cửu Dương nghiêng người ra sau tránh được hai thanh phi đao, nhưng bảy thanh đao còn lại chàng chỉ nghe được tiếng gió, không thấy phương hướng mà chúng đang tập kích chàng.

Đao pháp khác với quyền thuật và chương pháp ở chỗ không phải ai có công lực thâm hậu hơn là tất thắng. Sắt thép là vật hấp thụ chân khí với mức độ rất thấp nên dù tu vi chênh lệch hai ba chục năm, kẻ lão thành cũng chẳng dễ dùng tay không đánh bay sắt thép. Hơn nữa đường đao của đao pháp Cửu Âm phi hoàn đao nhanh như chớp, thời gian của mỗi lần va chạm rất ngắn, lực phản chấn rất ít. Do vậy khi phản hồi những chiêu thức đánh bằng đao thì chiêu thức kỳ ảo là điều tiên quyết rồi mới đến công lực.

Mà đao pháp Cửu Âm phi hoàn đao thì không thiếu yếu tố linh diệu, biến hóa. Tiêu Phong liên tục tung ra những thanh đao, quyết chẳng để đối phương kịp đối hồi. Những cú phóng đao quả đã đến mức thượng thừa.

Nhưng đối thủ của Tiêu Phong lại là một bậc đại hành gia về võ thuật. Cửu Dương rèn luyện từ lúc còn rất nhỏ nên võ thuật hòa cả vào tâm ý. Và lại sau này chàng được Võ Thánh truyền cho Vô ảnh cước pháp nên tiến thêm một bước dài trên con đường võ đạo.

Tiêu Phong thấy Cửu Dương đang đứng trước mặt chàng, thân hình bỗng chia ra làm hai, rồi từ hai bóng dáng lại tiếp tục phân ra làm bốn bóng dáng, bốn bóng dáng cùng lúc xuất cước vào những thanh phi đao.

Tiêu Phong giật mình trước cước pháp tinh vi, nhuần nhuyễn, vô thủy vô chung, dường như không có điểm bắt đầu cũng không có điểm kết thúc. Đòn thể nhẹ nhàng uyển chuyển xen lẫn mãnh liệt, trong nhu có cương, tự nhiên tự tại như nước suối thông thả chảy qua khe đá nhưng lại có lúc ào ạt như những trận lũ cuốn. Nhưng tuyệt nhiên các cú đá không phát ra một âm thanh nào, quả đúng như câu “hòa thượng thủy hạ, thủy trọng hạ khinh,” nghĩa là khi xuất đòn thì tĩnh lặng khiến cho vạn vật đồng nhất thể, một quy tắc vô thượng của võ thuật.

Tiêu Phong lại thấy những thanh phi đao bay ngược về phía chàng, vừa liên tục nhảy tránh ám khí của chính mình, vừa phải tránh những bàn chân đang không ngừng tấn công từ bốn phương, tám hướng, chỉ cần chàng hơi hênh một chút là lập tức dính đòn ngay. Vô ảnh cước pháp bấy lâu trên giang hồ vốn tung hoành vì diệu đến mức gần như vô hình, thần kỳ đến mức vô thanh. Tiêu Phong liên tục tìm cách chiết giải Vô ảnh cước pháp, cái tâm trạng như bị địch nhân đưa vào khoảng trống đó thật không dễ chịu chút nào.

Lại nói đến Cửu Dương càng lúc chàng càng dồn công lực vào những cú đá sấm sét, sang cước pháp thứ mười tám, Cửu Dương dùng đến toàn bộ nội công. Đương lúc Tiêu Phong chuẩn bị thoái chiêu, bỗng một vật trong áo choàng của chàng rơi ra. Cửu Dương tròn mắt khi thấy Tiêu Phong không còn hộ thân, cúi xuống nhặt lấy món vật để không rơi vỡ.

Vô ảnh cước pháp chính là tuyệt học của Thiếu Lâm, chỉ có những cao thủ có trên ba mươi năm tu vi mới có thể thi triển cước pháp này. Và tùy theo mức độ thâm hậu của công lực mà cước pháp xuất ra mạnh như thế nào. Cửu Dương tuổi chưa quá hai mươi lăm mà như có đến hơn năm mươi năm công lực, đạt được thành tựu hôm nay quả là chuyện hiếm trên đời. Nhạc Chung Kỳ thấy Tiêu Phong sắp trúng cước pháp vào yết hầu, còn đang kinh hồn, thì Cửu Dương dịch bàn chân chàng hướng xuống ngực Tiêu Phong vài phần.

“Hự!” Tiêu Phong kêu lên một tiếng trước khi ngã ngửa ra đất. Nhạc Chung Kỳ đương nhiên biết chủ soái đang thấy đủ ba mươi sáu ông sao nhấp nháy trước mặt. Quả thật Tiêu Phong lãnh một cước trúng huyệt Trung Phủ, cảm thấy xương cốt rã rời, toàn thân đau đớn, đến tận gan phổi.

Sau khi thu nội công về, Cửu Dương mở to mắt nhìn món vật trong tay Tiêu Phong. Cửu Dương phải chớp mắt vài ba lần để không trông lầm, và chàng nhận ra vật mà Tiêu Phong xả mạng bắt lấy chính là một miếng ngọc bội do ngọc cổ bích ngàn năm chạm ra.

Sau khi nhận ra miếng ngọc gia truyền, Cửu Dương tiếp tục tròn mắt nhìn Tiêu Phong. Tiêu Phong đang thở trong khó khăn, cũng nhìn lại Cửu Dương, bốn mắt nhìn nhau được một khoảnh khắc, Tiêu Phong đưa trả miếng ngọc cho Cửu Dương.

Bên ngoài hành lang Nhạc Chung Kỳ trở mắt mà nhìn, không hiểu tại sao vừa nãy Cửu Dương có thể một cước lấy mạng Tiêu Phong, nửa chừng thu hồi công lực vì miếng ngọc này, Tiêu Phong cũng vì nó mà không màng tánh mạng của mình.

Cửu Dương cầm miếng ngọc. Một cơn gió từ bên ngoài cửa sổ thổi vào khiến thư phòng trở nên mát dịu. Cửu Dương đưa mắt nhìn một góc trong phòng thấy ở trên kệ có đặt một chồng sổ tâu, nét mặt chàng bỗng dưng giãn ra.

Khi này Phi Nhi đã không còn nấp bên ngoài hành lang, lúc nàng chính mắt thấy Tiêu Phong sắp sửa bị trúng một đòn chí mạng từ Cửu Dương, nàng như chết điếng người, nghe lòng trống vắng như sa mạc. Đến khi nghe Tiêu Phong kêu hự một tiếng và miệng chàng phun ra một bãi máu, thì mồ hôi của Phi Nhi túa ra ướt sũng y phục nàng. Nhưng sau đó nàng lại thấy chàng chỉ bị thương, tánh mạng không hề gì, nàng lặng lẽ rời khỏi chỗ nấp, đi về hướng phòng ngủ của nàng. Vừa đi, gương mặt tuần kiệt, tánh tình dửng dưng, phóng khoáng mà thân thiện của Tiêu Phong vẫn vương trong tâm tưởng nàng, và gọi nên nổi bi thương. Nàng tự nhiên nghĩ đến lần hai người đi thăm Đạm Giả tự nàng đã xin được một quẻ xăm, trong xăm nói chàng và nàng có duyên mà không phận với nhau, nếu muốn bên nhau, chắc chắn phải chờ đến kiếp lai sinh. Nàng nghĩ tới đây tự nhiên nước mắt rơi xuống như mưa.

Lại nói đến Tiêu Phong đã có thể ngồi dậy được và Cửu Dương cũng quay mặt lại, hai người nhìn nhau im lặng một lúc, Tiêu Phong nói:

- Người trong thiên hạ đồn “Gia Cát tái lai” võ công cái thế, hơn nữa cũng rất giỏi binh pháp, xử trí tình huống rành rẽ, ứng biến nhanh nhạy. Không phải tại hạ có ý tăng bốc, thật tình tại hạ nghe người ta bảo cho dù đối thủ có là Tôn đại binh pháp gia tái xuất hoặc là bất kỳ người nào các hạ cũng đối phó được. Hôm nay được gặp quả là danh bất hư truyền.

Cửu Dương bỏ qua mấy lời lọt tai, nói:

- Không cần nói tốt làm gì, ta biết mục đích của các người nhưng câu trả lời của ta vẫn là không thể nào.

Tiêu Phong ngồi trên sàn nhà nhìn Cửu Dương bằng ánh mắt như không biết Cửu Dương đang nói gì, Nhạc Chung Kỳ chạy vào thư phòng đến bên Tiêu Phong nói:

- Lúc này mặt tướng nói với ngài ấy hiện thời nội chính triều đình hỗn loạn, ngoại chính lại càng tệ hại, tam mệnh đại thần không những hối lộ của dân mà còn cấu kết với quan địa phương thu nạp bạch phiến từ các bến cảng, dụ dỗ thanh thiếu niên đi theo con đường hút xách bỏ bê chuyện học hành. Chẳng chuyện xấu xa gì mà ba người này không làm. Dân chúng kinh thành dưới quyền cai trị của toán binh áo đỏ ngày nào cũng ném mùi máu tanh trong miệng nhưng không ai dám lên tiếng, hằng ngày cuộc sống của người dân đau khổ vô cùng.

Nhạc Chung Kỳ nói tới đây quay sang Cửu Dương nói thêm chuyện Át Tất Long và Tô Khắc Táp Cáp làm giao dịch với công ty Đông An của Anh, nhập vào nước một lượng thuốc phiện cực lớn. Định điểm vào tuần rồi người Anh mang đến bốn mươi ngàn thùng nha phiến, mỗi thùng có khối lượng gần một tạ, nhằm tính, người Anh đã mang vào gần ba ngàn tấn thuốc phiện hằng năm. Hàng chục triệu người dân mê muội trong ảo giác do thuốc phiện mang lại. Hiếu Trang đã liên tiếp ban nhiều sắc lệnh cấm thuốc phiện nhưng bất thành. Dường như triều đình càng ngăn cấm, người dân hút càng nhiều. Đám thương nhân mang thuốc phiện vào bến cảng ngày càng dày đặc với sự tiếp tay của Át Tất Long và Tô Khắc Táp Cáp. Thuốc phiện được đưa vào theo kiểu tàu buôn neo ở ngoài khơi, xa bờ một quãng, khỏi hải phận và bọn buôn lậu chèo thuyền nhỏ ra chờ thuốc phiện vào bờ để phân phối lại cho đầu nậu, đầu nậu cung cấp cho con nghiện.

Nhạc Chung Kỳ nói xong không thấy Cửu Dương phản ứng, lại nói:

- Tại hạ hiểu giữa người Hán và người Mãn có một khoảng cách, nhất là sau trận đánh Thiên Sơn càng làm cho khoảng cách này lớn hơn nhưng ngũ hành biến hóa luôn luôn, bốn mùa thay đổi không ngừng, ngày có lúc ngắn lúc dài, trăng hết khuyết thì lại tròn. Người Mãn người Hán chỉ cách nhau bằng một âm gọi, ranh giới chủng tộc vì vậy rất mong manh mà dân chúng trong lúc này lại rất cần một minh quân bình định thiên hạ. Các hạ là một người văn võ toàn tài khiến cho người khác phục sát đất, nếu hoàng thượng được các hạ giúp đỡ không phải chuyện lấy lại binh quyền từ tay tam mệnh đại thần để giúp dân là sớm muộn hay sao?

Lời của Nhạc Chung Kỳ không chạm vào được Cửu Dương. Cửu Dương chờ Nhạc Chung Kỳ nói xong, nhìn Tiêu Phong nói:

- Người đã có Sách Ngạch Đồ nổi tiếng khắp thiên hạ là một người kín đáo cẩn trọng, còn có Tô Khắc trung nghĩa cương trực, Sách Ni và Long Khoa Đa, hai người này mỗi một hành động đều có thâm ý. Chỉ với bốn người ta vừa nói đó, tận dụng trí tuệ của họ giúp cho người thì đã có thể đè bẹp uy phong của tam mệnh đại thần. Lại nữa trong sở quân cơ tài thần dũng sĩ đêm cũng không hết được, tất cả đều có thể giúp cho người, không cần ta hợp mưu.

Tiêu Phong còn chưa trả lời. Nhạc Chung Kỳ nói:

- Những người mà các hạ vừa nhắc chỉ biết suy nghĩ trường trị cửu an, không thể bày mưu đặt chước đối phó tam mệnh đại thần.

Cửu Dương im lặng, Nhạc Chung Kỳ tiếp:

- Chúng tôi phải làm thế nào mới thuyết phục được các hạ giúp chúng tôi tìm cách đối phó tam mệnh đại thần, đối phó tệ nạn phúc thọ cao?

Cửu Dương không cần suy nghĩ, nhìn Tiêu Phong nói:

- Nếu người cam lòng chịu chết, ta sẽ làm theo ý nguyện của hãn tử tìm cách đối phó tam mệnh đại thần.

Lời này của Cửu Dương tạo thành bầu không khí u ám bao trùm toàn diện.

Nhạc Chung Kỳ cố kiềm chế cơn giận đang nổi lên như núi lửa đang chuẩn bị phun trào, nói:

- Tại hạ biết sau huyết án hồi cung, kiếm, đao, tiêu, súng trường, thậm chí là đại bác của người trong hội phục Minh tất cả đều chĩa vào phủ Viễn tướng quân, quyết chí giết chết ngài nhưng dù cho có giết được ngài cũng không thể quay ngược được tình hình.

Cửu Dương vẫn nhìn Tiêu Phong nói:

- Người giết rất nhiều người trong trận đánh Nam lộ Thiên sơn, thiêu hủy các phân đà khắp nơi, phạm ai có chút ít huyết khí cũng không để người tiếp tục sống.

Nhạc Chung Kỳ định phản bác lời Cửu Dương, Tiêu Phong nói:

- Xin mời.

Tiêu Phong dứt lời nhặt một thanh phi đao trên sàn nhà đưa cho Cửu Dương. Cửu Dương cất miếng ngọc vào trong áo cầm lấy phi đao, Nhạc Chung Kỳ nói:

- Không được! Các hạ không thể giết ngài ấy, ngài ấy không thể chết! Nếu các hạ giết ngài ấy sẽ không còn ai điều khiển binh đoàn Chính Bạch Kỳ!

Tiêu Phong nói:

- Tô Khất có thể điều khiển Chính Bạch Kỳ.

Đoạn nhìn Cửu Dương, Tiêu Phong nói thêm:

- Hôm nay các hạ cầm đao cắt đầu tại hạ, sau đó trách nhiệm chống đối tam mệnh đại thần xin giao lại cho các hạ quán xuyến.

Cửu Dương nghe lời Tiêu Phong thành khẩn như một tội đồ sám hối, nhủ bụng nếu chàng còn không mau ra tay, đây là cơ hội ngàn năm một thuở, trả thù cho các vong linh của các huynh đệ trong hội. Nhưng một suy nghĩ cũng đột nhiên nổi lên trong đầu chàng, sự mâu thuẫn đang giằng xé tâm hồn chàng làm cho lòng chàng quẩn quại, đau khổ như một con sâu trong cuống hoa.

Cửu Dương im lặng một chút nhìn Tiêu Phong hỏi:

- Khi cha ngươi tử chiến trên sa trường ông ấy hưởng dương năm mươi sáu tuổi, năm nay ngươi còn chưa qua hai mươi lăm tuổi, đã mất mạng, ngươi không thấy cuộc đời quá ngắn hay sao?

Tiêu Phong im lặng.

Cửu Dương chờ một chút không nghe Tiêu Phong trả lời, nâng thanh đao lên. Tiêu Phong vẫn không nói không rằng, không gạt đầu cũng không lắc đầu, bốn con ngươi sâu hút giao nhau.

Phập một tiếng vang lên. Nhạc Chung Kỳ giật nảy người, khi hoàn hồn mới hay thanh phi đao không cắm vào mình Tiêu Phong mà cắm vào chông sớ tầu. Nhạc Chung Kỳ tròn mắt nhìn Cửu Dương.

- Tại sao các hạ không xuống tay?

Tiêu Phong cũng ngạc nhiên hỏi Cửu Dương.

Cửu Dương không trả lời, dường như chàng đã khám phá con người thật của Tiêu Phong. Những tia sát khí trong mắt Cửu Dương tan biến dần.

Cửu Dương im lặng một chút đáp:

- Tô Khất không đủ từng trải. Những người điều khiển được đoàn quân Chính Bạch Kỳ phải là những người có đôi bàn tay dẫm máu.

Tiêu Phong nói:

- Xem ra tại hạ đối với các hạ còn có chút dùng được?

Cửu Dương nói:

- Ngươi không phải lý do ta hạ thanh đao.

Tiêu Phong nghe Cửu Dương trả lời, đưa mắt nhìn chông tầu sớ.

- Thì ra những tờ giấy đó đã cứu mạng tại hạ.

Cửu Dương gạt đầu:

- Trong chuyện “Sa sát tử” lần này, ngươi đã tận tâm tận sức phục vụ cho dân. Cho nên trong lúc này nếu ta giết ngươi thì không phải là giết một ôn quan mà là một vị quan thanh liêm. Tuy rằng ta trả được thù cho những huynh đệ của ta nhưng thiên hạ bá tánh lại mất đi một vị quan tốt.

Tiêu Phong ôm quyền:

- Đa tạ quá khen, thật không ngờ người có đôi bàn tay nhuộm đầy máu tanh như tại hạ lại được nghe một lời như vậy.

Cửu Dương nói:

- Ta thấy được sự tàn nhẫn của ngươi, cũng thấy được sự từ bi của ngươi.

Nhạc Chung Kỳ nói:

- Các hạ nói vậy chẳng lẽ đã đồng ý cùng chúng tôi giúp hoàng thượng đối phó tam mệnh đại thần?

Cửu Dương nói:

- Phổ biến hành chánh, tạo phúc cho dân, những chuyện này hợp tâm nguyện các người cũng hợp tâm ý ta. Nhưng các người giữ ta lại cạnh bên, như là thấy lửa không sợ bỏng, thấy rắn không sợ cắn trúng sao?

Tiêu Phong chưa trả lời, Nhạc Chung Kỳ cười nói:

- Nếu các hạ không giúp hoàng thượng sớm muộn gì trận nội chiến cũng xảy ra, lúc tam mệnh đại thần đoạt được toàn bộ binh quyền chúng tôi cũng chỉ có con đường chết thôi.

Cửu Dương nghe nhắc Khang Hi, nhìn Tiêu Phong nói:

- Ta thấy ngươi đối với hoàng thượng của ngươi nhất mực tận trung, thủy chung không có bất kỳ đề phòng nào, nhưng gần vua như gần cọp, mà ngươi cũng không khác Ngao Bái, trong tay hai người đều nắm một số binh quyền quyết định vận mệnh đại Thanh. Ta có năm câu này muốn tặng ngươi.

Tiêu Phong mỉm cười nói:

- Tại hạ sẵn sàng được nghe.

Cửu Dương nói:

- Phong thần Thanh vận

Nhân nghĩa đồn hậu

Phúc thọ miễn trường

Vị cập nhân quân

Cửu Dương nói xong để cho Tiêu Phong yên lặng đo lường ý nghĩ riêng trong đầu.

Nhạc Chung Kỳ khẽ cau mày:

- Lời của các hạ đều là ý tốt, nhất là câu cuối, vị cập nhân quân, câu này là chỉ hoàng thượng đăng cơ làm hoàng đế, phúc thọ lâu dài, mai này sẽ mang đến hạnh phúc cho vạn dân.

Cửu Dương gật đầu, Nhạc Chung Kỳ vẫn cau mày nói:

- Nhưng khi này các hạ nói tặng Phủ Viễn tướng quân năm câu, nhưng lúc này chỉ đọc bốn câu, xin hỏi câu cuối cùng là gì?

Cửu Dương nói:

- Ngộ cầu bất cát.

Nhạc Chung Kỳ nhíu chặt hai hàng lông mày suy nghĩ bốn chữ “Ngộ cầu bất cát” của Cửu Dương, một lát sau lắc đầu nói:

- Tại hạ không hiểu chữ “cát” cuối cùng trong câu Ngộ cầu bất cát. Bốn câu thơ trước, các hạ nói hoàng thượng là một nhân quân, trong tương lai sẽ thành công đoạt lại binh quyền từ tay tam mệnh đại thần nhưng câu thứ năm thì lại nói hoàng thượng sẽ gặp phải chướng ngại vật, “bất cát” nghĩ là không được cát tường, phải chăng? Nhưng nếu tam mệnh đại thần đã bị tiêu diệt rồi thì chướng ngại vật cuối cùng là gì đây?

Tiêu Phong như đọc thấu những ý nghĩ của Cửu Dương, im lặng không nói.

Cửu Dương nhìn Nhạc Chung Kỳ, trả lời:

- Tuy rằng tam mệnh đại thần rất đáng sợ đối với mọi người nhưng thực ra ba người này đối với Khang Hi chỉ là những con chó nhỏ thôi. Sau này Khang Hi lấy lại được binh quyền từ tay ba người đó rồi sẽ phiền não về một con chó khác, tuy là nó rất trung thành với chủ nhân của nó nhưng chủ nhân của nó lại nghi kỵ nó, tìm cách trừ đi nó, để phòng nó không cắn trả lại. Không quá mười năm, lời này của ta nhất định sẽ ứng nghiệm. Nhưng nếu con chó đó không quá tận trung với chủ không chừng nó sẽ sống thọ hơn.

Lời của Cửu Dương khiến Tiêu Phong chợt nhớ đến lời của cha chàng, người đã từng nói với chàng trước khi qua đời, những lời nói của người đã ám ảnh chàng, mãi cho tới ngày hôm nay, những lời lẽ tuyệt vọng, như vết chàm khắc sâu vào tim chàng.

Tiêu Phong nói:

- Cho dù tương lai nghiệt ngã thế nào tại hạ vẫn một lòng tận trung với chủ nhân của mình.

Cửu Dương thở ra:

- Thế là ta chẳng còn cơ hội phục hận nữa rồi! Ngươi sẽ không sống được bao lâu nữa! Cái ngày hoàng thượng của ngươi chính thức lấy lại binh quyền từ tay Ngao Bái cũng sẽ lập tức loại bỏ những người có địa vị trong triều, để những người đó không nuôi dã tâm tiềm vị. Đến chừng đó nhất định máu sẽ chảy thành sông.

Nhạc Chung Kỳ đã hiểu ra ý nghĩa trong câu nói thứ năm của Cửu Dương, đưa mắt nhìn Tiêu Phong. Tiêu Phong nói:

- Như vậy cũng không hẳn là chuyện xấu xa, vì sau khi tại hạ chết rồi chẳng phải món nợ tiêu diệt bang hội của các hạ chẳng cần các hạ phải nhọc công đi đòi nữa sao?

Cửu Dương cười bi thiết nói:

- Đêm nay ta tha mạng cho ngươi nhưng mai này ta muốn tự tay đánh bại và lấy thủ cấp của ngươi để trả thù cho các bằng hữu trong hội phục Minh. Ta hy vọng cái ngày ta đến tìm ngươi giữa hai chúng ta sẽ có một trận tỉ thí công bằng với nhau, nhất là ngươi sẽ không vì một miếng ngọc mà bị chết oan.

Tiêu Phong cũng cười nói:

- Lúc này chẳng phải Nhạc tướng quân nói ngũ hành luôn thay đổi hay sao? Biết đâu thời cuộc trong tương lai cũng sẽ đổi thay, tới chừng đó chỉ cần các hạ chọn một địa điểm giao đấu, tại hạ sẽ sẵn sàng đến đó chờ các hạ đại giá quang lâm.

Cửu Dương cảm thấy không thể nào thuyết phục được khối đá lì lợm này nữa, lặng lẽ quay đi.

Nhạc Chung Kỳ đưa mắt nhìn theo Cửu Dương, vừa nhìn chiếc bóng Cửu Dương khuất trên hành lang vừa dìu Tiêu Phong đứng lên. Tiêu Phong bị thương không nhẹ, ôm lấy ngực thở từng hơi nặng nề, ngồi phịch xuống ghế. Những chiếc lồng đèn treo trong thư phòng bị một cơn gió thỉnh thoảng len vào thổi tắt cả, khiến cho bóng tối bao trùm khắp nơi. Không gian bên ngoài cũng đen ngòm như một cái hố sâu, trên trời chỉ còn sót lại một vài ngôi sao.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Má hồng đánh ghen

Lại nói tới Mẫn Mẫn sau khi nàng rời khỏi hoàng cung liền trở về phủ Đài Nãi, vào phòng ngủ của nàng ngã nhào xuống giường, dùng hai tay ôm lấy đầu, khô sở. A Lan lặng lẽ đứng canh phía ngoài phòng không cho một ai bước vào làm phiền nàng.

Liên tiếp mấy hôm sau, Mẫn Mẫn không thể ăn, không thể ngủ, nàng cảm thấy như mình bị ốm nặng, ốm nặng đến độ cả người cảm giác bàng hoàng phảng phất. Cả cuộc đời nàng chưa từng gặp phải một vấn đề nan giải thế này bao giờ, nàng hoàn toàn không biết phải giải quyết như thế nào, chỉ biết được một điều rằng, nàng hận nữ thần y! Càng ngày nàng càng hận nữ thần y! Một con bé mới mười sáu mười bảy tuổi đã núp dưới cái vỏ thuần khiết và ngây thơ cướp giật người đàn ông nàng yêu suốt mười sáu năm, đúng vậy, từ khi lên sáu nàng đã yêu chàng rồi! Người đàn ông đó là toàn bộ cuộc đời nàng! Và lại, nhớ lại những gì Tân Nguyên biên ở trong thư... Mẫn Mẫn cứ tưởng nàng càng có nhiều cơ hội tiến gần chàng hơn, nhưng rồi nữ thần y xuất hiện! Mẫn Mẫn đau khổ tự hỏi chuyện này rồi sẽ phải làm sao đây? Nếu như nàng mất chàng, Mẫn Mẫn không dám nghĩ tiếp, nàng bị cái cảm giác mông lung, mơ hồ, "đại nạn sắp đến" đó làm cho hoảng sợ tái tê.

Phải mất gần một tuần Mẫn Mẫn mới có thể chân chính trở lại, vào một buổi sáng nàng thức dậy liền báo A Lan đi cùng nàng vào viện thái y "nói chuyện" với "hồ li tinh" chuyên cướp chồng người ta.

Trưa hôm đó nữ thần y coi mạch cho Khang Hi xong, từ cung Càn Thanh trở về viện thái y, vừa bước qua cổng lập tức có tiếng xì xào:

- Cô ta gan mật không nhỏ, dám ve vãn hôn phu của Tân Nguyên cách cách đấy!

- Chờ khi Tân Nguyên cách cách trở về tôi sẽ nói cho cách cách biết!

Bỏ qua tất cả những lời bàn tán không hay về mình, nữ thần y vẫn đi vào trong sân, bước lên hành lang đi thẳng tới phòng thuốc với khuôn mặt buồn hăng ngày.

Nữ thần y ngồi vào chiếc bàn đặt bên dưới một kệ thuốc lấy một cuốn sách y thuật dày từ trong hộc bàn ra rồi chăm chú đọc, không quan tâm bên ngoài.

Bỗng... Rầm! Một bàn tay đập xuống mặt bàn trước mặt nàng. Nữ thần y vẫn bình thản, mắt không rời khỏi cuốn sách. Thấy nàng không phản ứng, đối phương vào thẳng vấn đề:

- Mi đừng tưởng mi có công chữa bệnh cho hoàng thượng thì được lên đời. Mi chỉ là một đứa con gái nghèo hèn, đừng tơ tưởng đến chuyện làm Phu Viển phu nhân!

Lúc này nữ thần y mới dời mắt khỏi cuốn sách, chuyển tầm nhìn lên cô gái đứng trước mặt nàng, một cô gái xinh xắn nhưng tính tình thì chẳng ra sao. Đằng sau cô ta còn có bốn năm cung nữ nữa, cô ta chính là người xuất hiện trên hành lang tối hôm nọ... Nữ thần y nhìn Mẫn Mẫn rồi lại nhìn xuống cuốn sách tiếp tục chăm chú.

A Lan thấy nữ thần y không hành lễ với Mẫn Mẫn, nói:

- Mi có biết thân thế Mẫn Mẫn cách cách lớn thế nào không? Không hành lễ chào hỏi còn dám có thái độ như vậy trước mặt cách cách?

Nữ thần y không trả lời A Lan, cũng không đứng lên làm lễ thỉnh an Mẫn Mẫn. Mẫn Mẫn tức khí, quát lên:

- Đừng lẩm lòi với nó nữa, lên đi!

Mẫn Mẫn ra lệnh. A Lan và các cung nữ vâng lệnh, bèn vây lấy nữ thần y, giật quyền sách ra khỏi tay nữ thần y trước khi kéo nàng ra khỏi bàn, người túm tóc, kẻ cào cấu vào da thịt nàng. Vẫn gương mặt buồn ấy, nữ thần y vẫn điềm đạm không phản kháng mặc cho những kẻ điên dại ra sức cấu xé, giật tóc nàng và Mẫn Mẫn đứng ngoài cười hả hê.

Có vài cung nữ và công công đang phơi thuốc trong sân viện thái y nhìn vào phòng thuốc, dù xót xa cho nữ thần y nhưng chẳng ai dám vào can thiệp, đơn giản vì họ sợ quyền lực của Mẫn Mẫn.

Sau khi cấu xé chán chê, A Lan và một cung nữ giữ chặt tay nữ thần y. Mẫn Mẫn từ từ tiến lại và... Chát! Một cái tát giáng thẳng vào một bên má nữ thần y làm má nàng đỏ lên, in hằn năm ngón tay.

- Cái tát này là vì ngươi dám ve vãn Phủ Viễn tướng quân!

Mẫn Mẫn nói, sau đó tát vào bên má còn lại của nữ thần y, nói thêm:

- Ngươi ấy quyền cao chức trọng, giàu sang như thế còn mi bình thường thế này, trừ bề ngoài dễ coi mi có gì?

Chát! Mẫn Mẫn tiếp tục tát vào mặt nữ thần y làm cho máu từ khoé miệng nữ thần y trào ra.

- Mi đừng hòng đoạt phu quân của người ta! - Mẫn Mẫn lớn tiếng nói - Ngay cả so với Hà Từ Lăng thì đôi hài của cô ta còn đáng tiền hơn cái mạng mi!

Nhắc đến Hà Từ Lăng, Mẫn Mẫn lại tiếp:

- Cho dù ngươi ấy có muốn vui chơi qua đường cũng chọn những tiểu thư con nhà đài các hoặc các kỹ nữ có tiếng trong thành, không phải mi!

Nữ thần y một mực giữ im lặng. Mẫn Mẫn nói xong lại nâng tay lên, định đánh nữ thần y lần nữa thì một bàn tay rắn chắc giữ tay nàng lại, không ai khác chính là Sách Ngạch Đồ.

- Cách cách và mọi người đang làm gì vậy? - Sách Ngạch Đồ hơi lớn giọng.

- Sách đại nhân! Bọn cung đang thay thế Tân Nguyên dạy dỗ cô ta!

Mẫn Mẫn trả lời, giật phắt tay về, nàng hơi bất ngờ vì Sách Ngạch Đồ lớn tiếng hơn bình thường.

- Dạy dỗ? Nàng ấy đã làm gì?

- Ve vãn Phủ Viễn tướng quân!

- Nàng ấy ve vãn? - Sách Ngạch Đồ thờ dài nói - Thật còn chưa biết người nào ve vãn người nào. Hôn nữa Tân Nguyên cách cách không ở đây, Mẫn Mẫn cách cách không cần ganh ghét rồi dùng danh nghĩa của Tân Nguyên cách cách đi đánh ghen dùm cho cô ấy, tất cả hãy chờ người trong cuộc về rồi tính.

- Bọn cung ganh tị nó? - Mẫn Mẫn chỉ tay vào trán nữ thần y, trợn mắt nhìn Sách Ngạch Đồ nói - Sách đại nhân ngươi có điên không? Nó chỉ là một thường dân, thân phận thấp hèn như thế làm sao sánh với bốn cung? Hôn nữa lý lịch của nó cũng không rõ ràng. Sách đại nhân ngươi ngoài biết chuyện nó được một lang y nhốt ở chùa Phật son mang về curu mang và dạy y thuật cho có biết cha mẹ nó là ai không? Sao bọn cung lại đi ganh với một đứa con gái ngay cả xuất thân của mình cũng không biết?

Sách Ngạch Đồ đương nhiên không biết cha mẹ nữ thần y là ai, chỉ biết khi nàng còn ẵm ngửa nàng được Bảo Chi Lâm - một lang y thành danh ở Phật son mang về nuôi nên giữ im lặng. Mẫn Mẫn nói:

- Sao ngươi cứ như trời trồng thế? Hãy trả lời đi chứ?

Sách Ngạch Đồ vẫn lặng thinh. Mẫn Mẫn bĩu môi nói:

- Biết đâu cha nó là một tên thợ hạ cấp, mẹ là một con đàn bà trác nết lén lút hạ sanh ra nó trong chuồng ngựa tồi tàn cho nên vừa sinh đã phải vùi vãng đi để giấu nhem dấu tích nhục nhã đốn mạt đó. Nó cũng chính miệng thừa nhận với những người trong viện thái y này chẳng có nổi một cái tên!

Sách Ngạch Đồ không thể nào yên lặng được nữa, khẽ phẩy một ống tay áo nói:

- Cách cách nói sao cũng được nhưng chuyện này là chuyện riêng của Phủ Viễn tướng quân, nàng ấy và Tân Nguyên cách cách, không liên quan đến cách cách.

Mẫn Mẫn nghe nói chuyện không liên quan đến nàng, kích động la lên:

- Nhưng đối với bốn cung Tân Nguyên như một người chị! Chính mắt bốn cung nhìn thấy hôn phu của chị gái mình bị người khác ve vãn kẻ làm em có thể làm ngơ à?

Sách Ngạch Đồ lắc đầu:

- Hạ quan đã nói rồi, còn chưa biết người nào cứ luôn đeo theo ve vãn người nào.

Mẫn Mẫn không tin vào tai nàng, đưa đôi mắt khinh miệt nhìn nữ thần y. Sách Ngạch Đồ tặc lưỡi nói thêm:

- Tân Nguyên cách cách có được một người em như Mẫn Mẫn cách cách đây thực quý giá hơn mọi thứ trên đời. Nhưng người tốt có đạo đức sao lại nói những lời hạ nhục người khác? Cô nhân dạy đánh giá một con người không phải ở sự sang giàu hay học vấn cao thế nào mà chính là ở tâm hồn nhân đức biết đối xử nhân nghĩa với mọi người.

Mẫn Mẫn quay sang nhìn Sách Ngạch Đồ cười gằn hung hiểm nói:

- Ha ha! Tâm hồn nhân đức và biết đối nhân xử thế? Nực cười! Một đứa con gái nửa đêm nửa hôm có thể qua đêm với hôn phu của người ta đó chính là biết đối nhân xử thế ư? Theo bốn cung, nó chính là một người khổ nạn, vô liêm sỉ, chỉ biết mưu cầu sự sống trong cung đình này mà bất chấp thủ đoạn, dưới mắt bốn cung là hạng người hạ cấp đáng khinh rẻ!

Sách Ngạch Đồ thở ra một hơi dài:

- Câu chuyện này chấm dứt ở đây được rồi, cách cách hận nàng ấy, đánh cũng đã đánh rồi, cách cách còn hành hung nữa khiến nàng ấy liệt giường, thậm chí mất mạng, sẽ không có ai chữa bệnh cho hoàng thượng. Cách cách không sợ thái hoàng thái hậu trách tội thì cứ cho người tiếp tục vây đánh nàng ấy.

Mẫn Mẫn nhìn trừng trừng nữ thần y, trong khoảnh khắc đó, Mẫn Mẫn bỗng hiểu ra một điều, đây là một chiến trường mà hiện thời nàng không thể nào đánh thắng được, nếu nàng còn cho “bình sĩ” của mình tiếp tục “lâm trận” nữa chỉ e rằng nàng chẳng những thua đến không còn một manh giáp mà còn làm liên lụy đến Đài Nãi.

Sách Ngạch Đồ nói xong chờ một chút không nghe Mẫn Mẫn trả lời, gương cao đôi chân mày nhìn A Lan và cung nữ đang giữ tay nữ thần y nói:

- Còn không mau thả ra?

A Lan và cung nữ nọ nhìn Mẫn Mẫn đắn đo một chút thả tay nữ thần y ra. Đôi chân nữ thần y run run rồi nàng sụp xuống sàn gạch.

- Sách đại nhân - Mẫn Mẫn gằn giọng hỏi Sách Ngạch Đồ - Ngài giỏi lắm, vì một dân nữ mà dám lớn tiếng với bốn cung?

Sách Ngạch Đồ không quan tâm câu hỏi ẩn trong lời hăm dọa của Mẫn Mẫn, bước lại gần nữ thần y nói:

- Nàng không sao chứ?

Sách Ngạch Đồ nói rồi định cúi xuống đỡ nữ thần y đứng lên nhưng khi đôi tay chàng vừa chạm vào đôi vai nữ thần y, nữ thần y giật bắn người gạt tay chàng ra rồi nàng tự đứng dậy đi nhanh ra khỏi phòng.

Mẫn Mẫn nhìn Sách Ngạch Đồ, nhếch môi cười nói:

- Bốn cung nói chẳng sai chút nào, ngài đã tin rồi hay chưa? Nó đúng là một đứa con gái không những đề tiện mà còn thô lỗ. Không những nó không cảm kích ngài, còn tránh ngài như tránh tà, thật không biết điều, thật là uống công phí sức của ngài.

Mẫn Mẫn dứt lời lao theo nữ thần y, vòng ra phía trước mặt chắn đường nữ thần y nói:

- Nói cho mi hay, câu chuyện này sẽ không dễ dàng chấm dứt tại đây...

Mẫn Mẫn chưa nói xong, nữ thần y đã lách sang một bên bỏ đi thẳng.

Nữ thần y lê thân hình tả tơi đi về hướng phòng ngủ của nàng, đang cúi đầu đi trên hành lang bỗng nàng va phải một bộ quan phục màu đen bèn ngẩng đầu lên.

Sách Ngạch Đồ nhìn gương mặt xinh đẹp nhưng trông thật thê thảm của nữ thần y, đầu tóc bù xù, hai má bầm dập, trên cổ trầy xước nhiều chỗ, khoe miệng vẫn còn đọng vết máu, bộ áo quần xộc xệch và rách vài chỗ, hai bàn tay đầy rẫy vết cào cào nhưng điều làm chàng ngạc nhiên là gương mặt nàng vẫn lạnh nhạt, không hề tỏ ra đau đớn hay khó chịu dù là một chút.

Nữ thần y nhìn Sách Ngạch Đồ một thoáng cúi đầu xuống khẽ nói “xin lỗi” rồi bước qua chàng tiếp tục đi thẳng.

Nữ thần y không vào phòng ngủ của nàng ngay mà dừng lại bên một cái lu đặt trong khoảng sân trước phòng nàng. Nữ thần y dùng gàu múc nước trong

lũ, rửa vết máu trên miệng và tay. Sách Ngạch Đồ lại đến bên cạnh nữ thần y, tay chàng cầm một cái khăn và một lọ thuốc.

- Cũng may trưa nay sau khi hầu triều xong bản quan có việc đi ngang qua đây, bằng không... Thôi để ta thoa vết thương cho.

Sách Ngạch Đồ lên tiếng.

- Tiểu nữ tự thoa được, không dám làm phiền, cảm ơn đại nhân - Giọng nữ thần y yếu ớt.

- Nếu vậy nàng cầm lấy đi, dùng khăn thấm thuốc rồi thoa thành vòng tròn quanh các vết thương, vài ngày sau sẽ không còn đau nữa đâu.

Sách Ngạch Đồ nói đến đây không nói gì thêm, bật cười nhẹ, chàng đã quên bằng người con gái bên cạnh chàng là ai rồi.

Sau khi các vết thương được thoa thuốc xong, nữ thần y trả lọ thuốc, khăn cho Sách Ngạch Đồ, buông lại hai tiếng "cảm ơn" rồi đi vào phòng.

Sách Ngạch Đồ vẫn đứng bên cạnh lũ nước nhìn theo nữ thần y, nhũ bụng không biết khi Tân Nguyên trở về sẽ giải quyết chuyện này thế nào đây? Tự nhiên, chàng thấy nhớ Tân Nguyên, nhớ nàng quay quắt. Chàng nghĩ đến lần đầu gặp nàng là trên một gác lầu vào đêm lễ phóng sinh. Lúc đó nàng chỉ có bảy tuổi thôi. Chàng đứng dưới chân cầu thang nhìn nàng thả đám bồ câu, bỗng trong lòng chàng dâng lên cảm giác muốn che chở nàng mãi mãi, cho dù lúc đó hai người chưa quen nhau nhưng ấn tượng của nàng để lại trong chàng thật khó quên.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Miễn tử lệnh kim (thượng)

Tiệc mừng thọ của Hiếu Trang cũng như hằng năm tổ chức long trọng trong điện Giao Thái, sau buổi tiệc, mọi người cùng xem ca kịch ở sân khấu Đồng Văn.

Năm nay Hiếu Trang đã thọ cao lắm rồi, thế mà năm tháng trôi qua vẫn không làm phai đi dung mạo xinh đẹp chẳng khác thời còn tuổi trẻ. Chiều nay Hiếu Trang mặc bộ trang phục màu tím thẫm, vạt áo viền chỉ bạc, giữa ngực thêu một chùm cúc đại đóa cũng bằng chỉ bạc. Khang Hi ngồi cạnh Hiếu Trang. Tuy đôi mắt của Khang Hi đã sáng lại nhưng sức khỏe vẫn còn chưa hoàn toàn bình phục. Chiều nay Khang Hi vận quần áo thêu bàn long mình hoàng cầm sam, làm nổi bật sự tôn quý quanh mình. Gương mặt Khang Hi thiếu sắc hồng, hai mắt khép hờ, hai hàng lông mi dài khép lại dưới ánh đèn lồng treo trên sân khấu tạo thành bóng râm. Ung công công, Tô ma ma và nữ thần y đứng hầu phía sau Hiếu Trang và Khang Hi. Khang Hi có vẻ rất mến nữ thần y, dạo này đi đâu cũng đưa nàng theo.

Mẫn Mẫn và Đài Nã ngồi ở chiếc bàn kê bên phải chiếc bàn Khang Hi và Hiếu Trang. Phía sau Mẫn Mẫn là những chiếc bàn của các cách cách và tiểu thư con nhà quan.

Khang Nạp, Sách Ni, Sách Ngạch Đồ, Tiêu Phong và các quan ngồi ở dãy bàn bên trái Khang Hi.

Trong suốt màn kịch đầu tiên Mẫn Mẫn không hướng mắt lên sân khấu mà chỉ nhìn Tiêu Phong. Từ khi nữ thần y xuất hiện, Mẫn Mẫn thấy Tiêu Phong không tiếp tục câu chuyện đang nói đang dở với Sách Ngạch Đồ, chỉ để mắt tới nữ thần y.

Sách Ngạch Đồ ngồi bên cạnh Tiêu Phong cũng thấy trước khi nữ thần y đến, Tiêu Phong bung tách trà nóng hổi vừa uống vừa nói chuyện với chàng nhưng khuôn mặt Tiêu Phong lạnh như thép. Làn môi Tiêu Phong khẽ chạm vào tách sứ xanh nhẵn nhụi, ánh mắt xa xăm nghĩ ngợi hết như đang chờ một người quan trọng nhất cuộc đời. Nữ thần y xuất hiện, Sách Ngạch Đồ thấy ánh mắt Tiêu Phong chuyển sang hòa nhã, vàng trăn như được bao phủ bởi một luồng hào quang dịu nhẹ, khóe môi cũng thấp thoáng nét cười nhẹ nhàng. Sách Ngạch Đồ chợt nhớ tới "cuộc chạm trán" hôm nọ giữa Mẫn Mẫn và nữ thần y, suy nghĩ tới lui, cuối cùng Sách Ngạch Đồ quyết định giấu nhem chuyện đó, không nói ra.

Trong suốt vở hát đầu tiên nữ thần y cố tránh mọi khả năng chạm mặt Tiêu Phong. Lúc Hiếu Trang gọi chàng đến bên bàn trò chuyện và mời rượu, nữ thần y không thể tránh nổi bèn cúi đầu cụp mắt, cố tình không nhìn chàng.

Chiều nay nữ thần y vẫn như mọi khi mặc bộ y phục màu hồng phấn có thêu mai trắng, tóc vấn cao, búi tóc được giữ chặt bằng một cây trâm gỗ, một lọn tóc nhỏ thả xuống một bên má nàng. Nhưng chính trang phục đơn giản như vậy lại phụ trợ cho nàng một phong thái cực kỳ duyên dáng.

Mẫn Mẫn đang nhìn Tiêu Phong chợt nghe ở chiếc bàn phía sau nàng một giọng nữ nhân vang lên:

- Phủ Viễn tướng quân rất khâm trọng nữ nhân áo hồng.

Lời vừa dứt, Mẫn Mẫn lại nghe có nhiều tiếng cười rúc rích vang lên, tiếp theo lại nghe:

- Thật không ngờ một người tinh thông binh pháp như ngài ấy, tuổi còn trẻ mà đã có trong tay mười vạn binh mã cũng không thoát khỏi chữ "sắc."

Một nữ nhân khác nói:

- Thế mới nói ở trên đầu chữ sắc có một cây dao. Từ trước tới nay cổ kim đông tây không thiếu những câu chuyện về những bậc anh hùng thân bại danh liệt chỉ vì chữ sắc này...

Nữ nhân đó chưa dứt lời, Mẫn Mẫn quay đầu lại tăng hắng. Bọn tiểu thư con nhà quan thấy Mẫn Mẫn tỏ vẻ khó chịu với họ liền im bặt.

Nửa canh giờ sau màn hát thứ hai vừa dứt Khang Hi hô một nói muốn về cung Càn Thanh, Ung công công bèn bảo nữ thần y cùng hộ tống Khang Hi rời đi.

Sau khi hành lễ bái chào Khang Hi các đào hát tiếp tục diễn tống Mộc Quế Anh. Hai đào hát so thương pháp rất gay cấn trên sân khấu. Mọi người ai cũng chăm chú dán mắt vào hai cây thương trên tay Mộc Quế Anh và Gia Lục Tề. Cây của Mộc Quế Anh có tua đỏ gọi là Huyết đương thương, cây của Gia Lục Tề tên Tố anh thương dùng chỉ đen. Mộc Quế Anh vừa tung đòn vừa dùng thêm quyền thuật hóa giải đòn quyền của Gia Lục Tề.

- Hay lắm!

Đài Nã thấy cảnh đánh nhau mát mắt trên sân khấu, luôn miệng trầm trồ. Hiếu Trang gục gặc đầu. Bọn cung nữ thái giám cũng vỗ tay ầm ĩ và những lời khen ngợi liên tiếp vang lên. Ai cũng say sưa xem vở kịch sống động.

Đương khi màn hát đến đoạn cao trào, một trong hai vũ nhân sư đang múa sư tử bên cạnh Mộc Quế Anh đột ngột đứng không vững. Thân mình sư tử chấn động, hạt trân châu mà sư tử ngậm trong miệng rơi ra.

Mặt mày Hiếu Trang trắng bệch. Lực đạo của hạt châu cực nhanh sợ là rơi xuống sẽ vỡ tan ngay.

May là Tiêu Phong nhanh nhẹn phóng lên sân khấu đón lấy viên ngọc đặt trả vào miệng sư tử.

Hiếu Trang thở ra một hơi. Mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, coi như triều đình tránh được một kiếp nạn xui xẻo, nhóm vũ nhân sư ai nấy cũng đều mừng rỡ, bằng không, tội trạng của mấy vũ nhân sư này lớn không lường được.

Rèm trên sân khấu sau đó tạm thời đóng lại, tuồng hát tạm dừng để chuyển sang cảnh mới.

Trong lúc chờ đợi Hiếu Trang gật đầu ra hiệu với Tô ma ma, Tô ma ma bèn mang một hộp nhỏ lên sân khấu.

Tiêu Phong định bước xuống sân khấu thì đột nhiên nghe một tràng vỗ tay, chàng nghĩ mọi người vỗ tay vì hạt châu vừa rồi nên ôm quyền cúi đầu đáp lễ, vừa thẳng người dậy, Tô ma ma bước đến nâng chiếc hộp lên trước mặt chàng.

Hiếu Trang nói:

- Phủ Viễn tướng quân, bấy lâu nay khanh làm quan thanh liêm, đức cao trọng vọng, lập được không ít công lao hãn mã. Hơn nữa khanh lại có công với hoàng thượng vì đã mời được danh y vào cung, lại còn có nghĩa với triều ta khi dẹp được bang hội phục Minh, việc mà trong bao năm qua không có ai có thể làm được, khanh trở về đã được một thời gian rồi mà ai gia vẫn chưa trọng thưởng. Không phải ai gia quên mà ai gia muốn nghe ý kiến của các vị đại nhân xem phải ban thưởng ra sao. Sau một hồi thảo luận các vị đại nhân đều nhất loạt khuyên ai gia tặng món quà trong chiếc hộp đó cho khanh.

Tô ma ma mở hộp gắm, Tiêu Phong thấy trong hộp trải một mảnh lụa đỏ tươi làm nền, bên trên là một miếng lệnh bài.

Khang Nạp là người đầu tiên lên tiếng chúc mừng, đứng dậy ôm quyền nói:

- Chúc mừng Phủ Viễn tướng quân, ngài thật sự rất trung thành và tận tâm với triều ta.

Người thứ hai là Tô Khắc Táp Cáp, nhưng họ Tô không đứng lên mà ngồi khoanh tay cười lớn nói:

- Đúng là Phủ Viễn tướng quân rất tận trung với hoàng thượng và thái hoàng thái hậu đây, cho nên tẩm lệnh bài miễn từ kia thật là hữu dụng với ngài ấy!

Át Tất Long ngồi cạnh Tô Khắc Táp Cáp cũng cười nói:

- Lão phu cũng xin ngỏ lời chúc mừng, vậy là từ đây ngài khỏi phải lo sợ nữa rồi, sau này có mệnh hệ gì ngài có thể dùng đến tẩm lệnh bài đó rồi.

Khang Nạp nghe Át Tất Long nói thế nóng gáy định mở miệng thóa mạ, nhưng bị Sách Ni ngồi cạnh khẽ giật ống tay áo, Khang Nạp đành im lặng. Sau khi Sách Ni bịt miệng được Khang Nạp, quay sang Át Tất Long nói:

- Thế còn Át đại nhân, ngài cũng có công đức với triều ta, mà vàng bạc châu báu trong phủ ngài có đủ vậy chi bằng ngài thích dạng nữ nhân gì? Có thể nói với lão phu, lão phu sẽ lập tức phái người tổ chức tuyển lựa tú nữ tiến cung. Trong triều phẩm là nhị phẩm đại quan trở lên, trong nhà nữ nhi chưa gả tất cả đều tranh nhau đưa đến để cho ngài xem. Được chăng?

Át Tất Long bị Sách Ni châm chọc cái tật phong lưu, định nói “Lão phu đây phong lưu thì đã sao? Tự cổ chí kim nam nhân tam thê tứ thiếp vốn là chuyện bình thường.”

Nhưng Át Tất Long chưa trả lời Sách Ni, Ngao Bái nói:

- Như vậy làm sao mà coi cho được! Mọi người trong thiên hạ đều biết việc tuyển tú nữ chỉ dành cho hoàng thượng, Át đại nhân sao lại to gan lớn mật chạm đến các vị mỹ nữ đó? Nếu ngài ấy đồng ý chẳng phải sẽ lâm vào tội khi quân à?

Át Tất Long nghe Ngao Bái nói sực hiểu thì ra lời của Sách Ni là một cái bẫy, Át Tất Long bèn lùm Sách Ni một cú.

Tiêu Phong không xen vào cuộc đối đáp giữa Sách Ni, Át Tất Long và Ngao Bái, chỉ nhận lấy kim lệnh, hô tạ ơn với Hiếu Trang rồi bước xuống sân khấu. Vừa đi, Tiêu Phong vừa đưa mắt nhìn sang hướng nữ thần y nhưng nàng không còn ở đó nữa, trong lòng chàng cảm giác vô cùng trống trải, nhưng không sao, cho dù chỉ gặp nhau một lúc, chàng vẫn cảm thấy vô cùng vui sướng. Hơn nữa từ hôm nay, có kim lệnh này, chàng có thể tùy ý ra vào hoàng cung rồi.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Miễn tử lệnh kim (trung)

Lại nói đến nữ thần y sau khi đỡ Khang Hi ngủ rồi nàng trở về viện thái y, từ cung Càn Thanh băng qua một vườn hoa. Lúc này đã là canh hai, ánh trăng bàng bạc in lên những đóa cẩm tú cầu trắng muốt, gió đêm nhẹ thổi làm các cánh hoa rơi là tả trên đất, có vài cung nữ đang làm nhiệm vụ “nhặt hoa phơi sương.” Nữ thần y đi xuyên qua vườn hoa tiếp tục đến một vườn liễu, trong vườn có một thủy hồ nhân tạo, giữa hồ xây một thủy đình, hằng ngày Khang Hi rất hay cùng nàng đứng trong gian thủy tạ này nhìn ra tứ bề ngắm những hòn non bộ với thác nước đổ xuống mặt hồ tạo thành bọt nước trắng xóa. Viện thái y nằm ở cuối vườn liễu này.

Nữ thần y đi giữa hai hàng liễu, đầu óc đang luẩn quẩn nghĩ ngợi, chợt nàng thấy một bộ quan phục quen thuộc đứng cách nàng chừng mười thước, lưng quay về phía nàng.

Đêm xuân, gió thổi phát phơ làm cho tâm hồn người ta thoải mái nhưng nữ thần y chỉ cảm thấy căng thẳng. Người này, nàng không muốn chạm mặt chút nào. Lúc còn ở trong ngự hoa viên hân ngời rất gần nàng, đầu nàng chỉ nhìn lên sân khấu nhưng nàng vẫn cảm giác được đôi mắt hân dần lên người nàng, hai tai nàng khi đó nóng bừng, tim đập mạnh và nhanh, nàng không tự chủ được nghĩ lan man đến đêm đó, đôi môi lướt qua má nàng, môi nàng...

Nữ thần y cắn môi suy nghĩ một chút bước vào một rừng liễu ẩn mình bên trong, nhắm hai mắt lại, nàng chờ người đó đi qua.

- Nàng nghĩ nàng sẽ tránh được ta mãi sao? Hồi cương lớn như thế ta còn tìm ra nàng hướng chỉ hoàng cung này.

Nữ thần y than thầm khi tiếng Tiêu Phong vang lên đâu đó rất gần nàng.

- Ta biết chiếc môi đó rất ngon, ta đã thử rồi nhưng nàng có thể ngừng cắn môi không?

Tiêu Phong lại nói. Nữ thần y bị sốc vì câu nói này, trái tim nàng đập thình thịch và nàng tự động rời môi khỏi răng.

Lúc nữ thần y mở mắt ra nàng thấy Tiêu Phong đứng ngay bên ngoài rèm liễu nhìn nàng. Nữ thần y lò dò vén liễu bước ra, đang đi, bỗng nàng dẫm lên gấu váy ngã chúi đầu về trước may là Tiêu Phong kịp thời chụp lấy vai nàng giữ nàng đứng vững. Đoạn, chàng cúi xuống đặt tay lên đầu gối nàng xoa nhẹ nhàng và nói:

- Sao rồi? Nàng không bị trật chân chứ?

Tiêu Phong xoa gối nữ thần y lần nữa rồi thu tay về, thẳng người lên.

Nữ thần y lắc đầu thay câu trả lời. Tiêu Phong lại hỏi:

- Dạo gần đây nàng khỏe không?

Nữ thần y gật đầu. Tiêu Phong đưa mắt nhìn cô gái đứng chưa tới cầm chàng, nói:

- Chỉ mới mười ngày không gặp nàng đã tỏ ra xa lạ với ta thế này à?

Tiêu Phong nói xong, gợn tay nhặt những sợi tóc bị gió thổi tạt vào má nữ thần y và hôn lên má nàng.

- Đừng mà, để tiểu nữ đi, xin ngài làm ơn để tiểu nữ đi.

Nữ thần y vừa nói xong Tiêu Phong lập tức lui về sau một bước.

Nữ thần y cả mừng, nhanh chóng lách mình sang một bên để đi.

Nhưng nàng vừa bước xéo sang phải một bước, Tiêu Phong nhích sang trái. Nữ thần y không tránh được đâm đầu vào cằm chàng.

- Ôi!

Nữ thần y kêu lên, nàng lui một bước, ngẩng đầu lên nói:

- Xin lỗi.

- Không sao.

Tiêu Phong khẽ lắc đầu nói, giọng chàng thật dịu dàng, vẻ như va chạm vừa rồi là một trùng hợp bất ngờ nhưng thật sự trong lòng chàng buồn cười chết được. Chàng cũng không hiểu sao chàng sống tới chừng này tuổi rồi lại không biết việc trêu chọc dân nữ có thể mang đến cảm giác thú vị như vậy.

Sau khi nói xin lỗi nữ thần y cup mắt xuống tiếp tục bước sang phải. Tiêu Phong lại bước sang trái đón đường nàng.

Có một đám cung nữ đi ngang vườn liễu nhìn hai người bụng miệng cười. Bọn họ không ngờ ngày thường tướng quân của họ rất lạnh nhạt với nữ nhân ngờ đâu chàng cũng biết đùa bỡn và hài hước ngầm. Càng nghĩ bọn cung nữ càng thêm thích thú.

Tiêu Phong không để ý đám cung nữ đang nhìn chằm chằm nữ thần y và chàng, nói:

- Gấp gấp như vậy còn không thừa nhận đang tránh mặt ta?

- Đâu có, chỉ là tiểu nữ còn vài việc bận.

Nữ thần y đáp nhỏ, Tiêu Phong lắc đầu vẻ như không tin lời nàng nhưng vẫn bảo:

- Thế nàng đi đi vậy.

Nhưng nữ thần y chưa kịp cất bước, Tiêu Phong lại cất giọng nhạt nhẽo:

- Khoan đã, ta sức nhớ ra có việc muốn hỏi.

Nữ thần y vẫn cúi đầu. Tiêu Phong thấy bộ dạng nữ thần y căng thẳng, húng hắng ho để nén tiếng cười, sau đó nói:

- E hèm...ta lại quên muốn hỏi điều gì rồi, thôi nếu nàng còn việc thì đi trước đi.

Nữ thần y theo thói quen lại lách sang bên phải bước thật mau. Nhưng nàng chưa đi được bao xa, Tiêu Phong đuổi theo nàng nói:

- Để ta đưa nàng về.

Nữ thần y vẫn cất bước rất gấp, lắc đầu nói:

- Tiểu nữ xin tạ lòng tốt của ngài nhưng tiểu nữ tự mình đi được, không dám làm phiền ngài.

Tiêu Phong nói:

- Không được, hoàng cung có rất nhiều ngõ ngách rất dễ lạc đường, ta không muốn nàng lại đi nhầm đến thư phòng hoàng thượng như đêm đó hại ta phải ra mặt làm chứng cho nàng nữa.

Tiêu Phong nói xong, cười nho nhỏ tiếp:

- Nàng có những đường cong thật nóng bỏng, ngực cao, eo thon, hông nở, khuôn mặt mềm mại tròn quay.

Mặc dầu nữ thần y đang đi vội nhưng nghe những lời này nàng lập tức dừng chân lại, quay đầu sang Tiêu Phong, mở to hai mắt nhìn chàng. Tiêu Phong thấy những tia tức tối hiện lên trong mắt nữ thần y, hỏi nàng bằng giọng điềm tĩnh chết người:

- Ô, nàng vừa trợn mắt với ta đó à?

- Không có.

Nữ thần y cup mắt xuống nói.

- Ta vừa thấy nàng làm thế. Ta đã nói gì với nàng nếu nàng vẫn còn không biết phép tắc khi nói chuyện với ta?

Nữ thần y lui một bước nhưng Tiêu Phong vẫn nhanh hơn, chàng vươn tay ra tóm lấy một bàn tay của nữ thần y nói:

- Lần này tha cho nàng đấy, đi thôi, ta đưa nàng về viện thái y.

Nói rồi vẫn nắm lấy tay nữ thần y và bước đi.

Nữ thần y miễn cưỡng cất bước bên cạnh Tiêu Phong.

Hai người song bước bên nhau. Lúc nữ thần y sắp dẫm phải một viên đá nhỏ Tiêu Phong vội nói:

- Này! Coi chừng có đá lớn trước mặt!

Rồi kéo nàng về phía chàng.

Hai người dính vào nhau.

Cơ thể nữ thần y với ba vòng rõ rệt mời gọi phần đen tối, phần được vui sâu trong mình Tiêu Phong, chàng vừa ôm lấy vai nàng vừa dẫm đuổi nhìn nàng. Cảm hứng dục tình trong chàng, nó đã được đánh thức và thuần phục bởi người con gái này, và vì đêm đó nó vẫn chưa được thỏa mãn.

Nữ thần y đứng trước vẻ mặt chất chứa nỗi thèm thuồng nhục dục nàng liên tục cựa quậy để thoát ra. Nhưng nữ thần y càng cựa quậy chỉ càng làm cho Tiêu Phong nhớ lại đêm đó nàng cũng đã giãy giụa trong vòng tay chàng thế này. Sau đó, chẳng khó chút nào để chàng lột trần nàng. Nữ thần y đẹp. Lột sạch ra trong lúc điên tiết, nàng càng đẹp. Tiêu Phong nghĩ đến đây khẽ ve vuốt lên xuống lưng nàng.

Nữ thần y sồn gai ốc khi đôi bàn tay từ từ dờ xuống hông nàng. Hai má nàng đỏ bừng, tim đập thình thịch trong ngực, màu đỏ tán rộng lan xuống cổ khi Tiêu Phong chạm đôi môi chàng lên vành tai nàng thì thầm:

- Mùi hương của nàng rất dễ chịu, vị cũng ngọt như mật hoa. Lúc đó nàng thích chứ?

Nữ thần y đang vùng vẫy để thoát ra đột nhiên toàn thân nàng cứng lại, trước mắt nàng hiện lên cảnh chàng đẩy ngón tay thật mạnh và sâu vào trong nàng. .. Còn đang suy nghĩ, nàng lại nghe tiếng trầm thấp của chàng:

- Ta thật yêu cách nàng ướt đầm vì ta. Trong những ngày qua đã có lúc nàng nghĩ đến ta, phải không?

Nữ thần y cúi đầu im lặng, quả thật sự kinh ngạc mà người đàn ông này đã mang đến cho nàng vượt xa những gì nàng tưởng tượng. Thế mà hán vẫn còn muốn đẩy nó đi xa hơn, thật xa, đến một nơi mà nàng với sự ngu ngơ của mình không thể nào tưởng tượng nổi.

Nữ thần y bừng tỉnh khi biết nàng suy nghĩ quá nhiều, vội lắc đầu xua những ý nghĩ đó ra khỏi đầu.

Đôi mắt Tiêu Phong lóe lên khi chàng trông thấy nữ thần y đang đứng yên bỗng lắc mạnh đầu như thể đang đấu tranh tư tưởng dữ dội.

- Ta đã nói đúng rồi phải không?

Tiêu Phong nói. Nữ thần y vẫn lắc mạnh đầu:

- Không đúng.

- Không đúng thật à?

Nữ thần y gật đầu nhưng tim nàng nhảy loạn trong ngực, máu cũng sôi lục bục trong cơ thể.

- Ta không tin, ngẩng lên nhìn ta và trả lời nào.

Tiêu Phong nói.

Phải cố gắng lắm nữ thần y mới làm như được bảo nhưng nàng chỉ nhìn lên, còn lại không trả lời.

- Nàng vốn không dám trả lời ta.

Tiêu Phong nói, giọng đầy thách thức.

Nữ thần y im lặng, Tiêu Phong tiếp tục lên tiếng bằng giọng đầy tự mãn kèm theo nụ cười toàn thắng:

- Thế nào, không dám phủ nhận những ngày vừa qua nàng không khỏi nghĩ tới ta à?

Nữ thần y một mực giữ im lặng, Tiêu Phong lại nói:

- Nàng biết không, nàng không chỉ có khuôn mặt xinh đẹp thân hình cũng vô cùng kêu gọi. Đến bây giờ nàng đã có hai lần lên đỉnh và cả hai đều thuộc về ta. Nếu nàng đồng ý cho ta, mọi việc sẽ còn tuyệt vời hơn. Tin ta đi. Ta sẽ đưa nàng đến những nơi mà nàng thậm chí còn không biết tồn tại.

Lời của Tiêu Phong khiến nữ thần y bị sốc một lần nữa, hai má nàng tiếp tục đỏ bừng chỉ e sờ vào có thể bỏng cả tay.

- Thế nào, nàng thích đúng không?

Tiêu Phong vẫn nhướn mày hỏi nữ thần y bằng giọng nói đầy thích thú.

Nữ thần y cúi gằm mặt, cố xua đuổi hình ảnh đôi môi áp vào hoa huyệt nàng... nhưng nàng càng cố xua đuổi, hình ảnh đó càng hiện rõ trong đầu nàng... chiếc lưới nóng bỏng đi vào trong động nàng... khuấy nhiễu... thật lâu, lưới chàng lại đánh lên hạc tâm nữ tính của nàng rồi đôi bờ môi ngậm lấy điểm nút nhạy cảm đó mút mạnh lấy...

Tiêu Phong nói xong, chờ một lúc không nghe nữ thần y nói gì bèn nâng cằm nàng lên.

- Nín nào.

Tiêu Phong nói khi chàng trông thấy gương mặt trắng mịn của nữ thần y ngấn lệ.

- Đừng khóc, ta sẽ không tra hỏi nàng nữa.

Tiêu Phong lại nói, đưa tay vuốt má nữ thần y, quệt đi những giọt nước mắt đang rơi của nàng.

Nữ thần y cắn môi, nước mắt cứ tuôn xuống. Tiêu Phong nói:

- Ta nói lần cuối nàng không được khóc nữa, bằng không...

Tiêu Phong nói đến đây khựng lại không biết bằng không chàng sẽ làm gì nàng.

Về phần nữ thần y đã cố ngừng khóc nhưng nước mắt cứ chảy dài trên má nàng. Tiêu Phong suy nghĩ một hồi vẫn không biết phải dỗ người con gái này thế nào bèn túm lấy hai cánh tay nữ thần y, vận sức siết lấy và nói:

- Bằng không ta sẽ cho nàng một lý do chính đáng để khóc, ta sẽ lột sạch nàng ra, trói đôi tay nàng vào mấy nhánh liễu đằng kia, để nàng đứng dưới tán liễu phơi bày cả ra như thế rồi vào trong nàng từ phía sau. Lúc đó nàng sẽ không thích thú như buổi tối hôm nọ đâu vì ta sẽ không ngừng và không ngừng vào trong nàng thật mạnh và sâu khiến nàng không chỉ đơn giản là khóc mà nàng sẽ phải vừa khóc vừa thét lên.

Nữ thần y nín bật. Tiêu Phong nén tiếng thở phào, di ngón cái của chàng quanh viền môi dưới của nàng, nói:

- Cũng không được cắn môi, nàng thừa biết nó tác động đến ta như thế nào.

Nữ thần y lập tức nhả môi khỏi răng.

Tiêu Phong mỉm cười trước sự phục tùng của nữ thần y, đột nhiên nụ cười biến mất trên mặt chàng khi chàng thấy nàng đang cau mày. Tiêu Phong chớp mắt vài ba lượt để nhìn kỹ hơn, đúng là nàng đang cau mày. Đường như nàng đang đau.

- Nàng làm sao vậy? Ta đã làm nàng đau à?

Tiêu Phong nói và lập tức buông hai cánh tay nữ thần y ra.

Tiêu Phong nhìn nữ thần y bằng ánh mắt bối rối, vừa rồi chàng quả tình có nắm lấy hai cánh tay nàng và dùng sức siết lấy nhưng chỉ bấy nhiêu không thể khiến nàng đau đến gương mặt nhợt nhạt thế này. Tiêu Phong lại nhìn nữ thần y, chẳng biết nàng không khoa trương, nàng đang gượng nén cơn đau. Nhìn nàng đau đến khiến lòng chàng quặn thắt.

Sau một hồi đứng sững như ngây ngốc, Tiêu Phong vạch một bên tay áo của nữ thần y lên xem xét.

- Ngài định làm gì?

Nữ thần y nói khi thấy Tiêu Phong xem cánh tay nàng xong túm lấy cổ áo nàng kéo ra.

- Đừng cựa quậy lung tung nữa được không? Xin nàng đấy!

- Nhưng ngài muốn làm gì?

- Để ta xem vết thương trên mình nàng.

- Không!

- Còn ngại cái gì? Chẳng phải đêm đó trên người nàng có những gì đáng nhìn ta đều trông thấy cả rồi à?

- Không!

Nữ thần y liên tục lắc đầu.

Tiêu Phong làm ngơ kéo cổ áo nữ thần y ra, những vết cào cấu trên cổ và vai nàng hiện ra dưới trăng. Tiêu Phong há hốc miệng kinh ngạc rồi chàng nhứ chặt đôi mày.

- Ngài định đi đâu?

Nữ thần y nói khi thấy Tiêu Phong buông cổ áo nàng ra và quay phắt người lại bước đi.

- Ta đi tìm Mẫn Mẫn!

Tiêu Phong nói mà như quát, chân không ngừng cất bước. Trong đầu chàng hiện ra một cảnh tượng hãi hùng, những tiếng quát tháo hung tợn cùng những làn roi tàn bạo quất lên mình nàng.

- Đứng! Ngài đừng đi!

- Tại sao không? Nàng bị Mẫn Mẫn đánh, ta phải đi đòi lại công bằng cho nàng. Tại sao lúc ở ngự hoa viên nàng không nói sớm ra?

Tiêu Phong vừa đi vừa nói, cảnh tượng hãi hùng đó vẫn chưa biến mất khỏi đầu chàng, cái cảnh Mẫn Mẫn trợn trừng đôi mắt, tay cầm cây roi dài chỉ vào mặt nữ thần y, gương mặt nữ thần y xanh xám và sau những lời chửi mắng của Mẫn Mẫn là những làn roi quất nghe chan chất...

Nữ thần y vẫn bám theo Tiêu Phong, nín lấy tay áo chàng nói:

- Xin ngài đừng đi.

- Ta phải đi!

- Nếu ngài thật sự lo nghĩ cho tiểu nữ ngài sẽ không đi.

Tiêu Phong lắc đầu:

- Việc ta yêu nàng và việc ta đi tìm Mẫn Mẫn đòi lại công đạo cho nàng là hai việc hoàn toàn khác nhau, nàng không thể nhập chúng lại thành một rồi bảo ta không yêu nàng được.

Nữ thần y leo đèo đi theo Tiêu Phong, nói:

- Ngài cứ mãi nói linh tinh gì thế? Ngài nghĩ tiểu nữ là kẻ ngốc sao? Trên đời này làm gì có chuyện một người gặp một người không được bao lâu thì đã say mê, vô duyên vô cớ yêu như thế? Tiểu nữ biết ngài chỉ là bốn cột tiểu nữ trước mặt mọi người thôi.

Lời này của nữ thần y giữ được chân Tiêu Phong, chàng đang đi chợt đứng sững lại, quay phắt ra sau nhìn nàng.

- Không – Tiêu Phong nói - Ta bốn cột nàng vì ta yêu nàng, ta thật lòng yêu nàng. Tuy rằng năm đó ta và nàng chỉ gặp nhau trong một khoảng thời gian ngắn nhưng vừa gặp ta đã yêu nàng rồi. Trong ba năm qua, ta luôn canh cánh nhớ nàng, đã có rất nhiều lần ta trở về Thiên sơn nhưng không tìm gặp được nàng. Những ngày tháng đó ta hay bắt chợt tự hỏi rằng nàng đang ở đâu, đang làm gì, đã ngủ hay chưa, có vui vẻ không? Nàng thường hay mặc y phục màu hồng nên trong ba năm qua khi ta nhìn thấy bất kỳ vật gì màu hồng ta cũng nghĩ đến nàng. Ta yêu nàng đến sắp sửa tâu hòa nhập ma rồi đấy!

Nữ thần y buông tay áo Tiêu Phong, lắc đầu:

- Thôi mà, ngài đừng tiếp tục nói đùa nữa, hoặc ngài say rồi.

- Ta không nói đùa, ta đang rất nghiêm túc, ta cũng rất tỉnh táo.

Tiêu Phong nhìn nữ thần y nói bằng giọng tha thiết, sau đó chàng nói thêm:

- Nàng có biết trong ba năm qua hằng đêm ta đều nằm mơ thấy nàng không? Ta mơ thấy nàng và ta về lại Thiên sơn, cùng nhau sống những ngày tháng vui vẻ như xưa. Mùa xuân, chúng ta đi dọc theo sườn núi săn nai, mùa hạ đến sông Thông Lĩnh Nam bơi thuyền vui chơi, mùa thu phi ngựa trên đồng hoang, mùa đông ngồi bên lò sưởi thường tuyết cùng nhau. Ta vẫn còn nhớ nàng đã nấu cho ta rất nhiều món ngon, ngon đến độ các ngự trù trong cung không ai có thể nấu ăn ngon hơn nàng được.

Tiêu Phong nói xong thấy hai mắt nữ thần y nheo lại nhìn chàng, nói thêm:

- Nàng đừng nghĩ rằng ta đang giả dối, bịa ra những lời vừa rồi để chinh phục nàng, ta thật sự nghĩ đến nàng nhiều như thế.

Nữ thần y vẫn nheo đôi mắt của nàng lại, Tiêu Phong nói:

- Đừng nhìn ta như thế. Tâm trạng của nàng, ý nghĩ của nàng, ta biết, nàng luôn nghĩ ta là hạng người lừa đảo mưu mô xảo quyệt. Ta tự nhận mình không phải thiện nam tín nữ nhưng tình yêu của ta đối với nàng là chân thành, ta thật sự yêu nàng, từ khi gặp nàng trong vòng ba năm lại đây ta chưa chạm vào một nữ nhân nào ngoài nàng. Nàng tin không?

Tiêu Phong bảo nhỏ nhẹ, giọng chàng mềm mỏng nhưng cực kỳ nóng bỏng. Chàng dứt lời, nhìn nữ thần y, chờ đợi, mắt rực lửa. Nhưng nữ thần y nói:

- Đương nhiên tiểu nữ không tin lời ngài, tiểu nữ còn biết rõ ngài chỉ bịa ra những lời vừa rồi để làm tiểu nữ choáng ngợp, để tiểu nữ tin vào sự si tình của ngài, bằng lòng theo ngài.

- Ta nghĩ nàng nói ngược rồi – Tiêu Phong nói - Ta là người bị nàng làm choáng ngợp mới phải. Ta đã chờ nàng ba năm, thái hoàng thái hậu phối hôn cho ta và Tân Nguyên từ lâu, trong vòng mấy năm gần đây sức khỏe của người không tốt nên luôn hối thúc chúng tôi chọn ngày thành thân nhưng ta cứ lần lữa mãi, chuyện đó còn chưa rõ hay sao?

- Tiểu nữ vẫn không tin – Nữ thần y nói – Cho dù ngài không muốn tiểu nữ tự nguyện hầu ngài thì ngài cũng đang dự định mưu đồ gì thôi. Nói đi, rốt cuộc ngài muốn gì ở tiểu nữ đây?

Tiêu Phong hỏi lại:

- Vậy nàng nói thử xem, nàng có gì để ta lợi dụng đây?

Nữ thần y im lặng, nàng suy nghĩ đến đôi mắt của Khang Hi đã được nàng chữa lành lại, nàng còn có gì đáng cho chàng lợi dụng đây? Nữ thần y lại nghĩ đến cái nơi gọi là kinh thành này mỹ nhân đông như kiến cỏ, bên ngoài cung có Hà Tử Lăng, trong cung có Tân Nguyên cách cách tài cán hơn người. Tuy nàng chưa gặp lần nào nhưng ngày nào nàng cũng nghe bọn cung nữ thái giám trong viện thái y bàn tán về vị cách cách này.

Nữ thần y trầm ngâm một lát nhỏ giọng nói:

- Tiểu nữ chẳng có gì cả.

- Thế thì xem – Tiêu Phong nói - Sao ta lại có mưu đồ gì với nàng được chứ? Nàng không nên hoài nghi tình cảm của ta!

Nữ thần y nhìn Tiêu Phong một chút, vẫn câu nói cũ:

- Nếu ngài thật sự yêu tiểu nữ ngài sẽ không đi tìm Mẫn Mẫn cách cách.

Lời của nữ thần y làm Tiêu Phong không biết nên xử trí thế nào. Chàng nhìn nàng, suy nghĩ một chút nói:

- Ta sẽ không đi nếu nàng đồng ý với ta một việc.

Nữ thần y nhìn Tiêu Phong bằng đôi mắt cảnh giác. Tiêu Phong lấy trong tay áo chàng ra một chiếc vòng ngọc nói:

- Nàng hứa với ta đeo chiếc vòng này vĩnh viễn không tháo ra ta sẽ bỏ qua cho Mẫn Mẫn, không đi nữa.

Nữ thần y còn đang do dự, Tiêu Phong tóm lấy cổ tay nàng đeo vòng vào. Chiếc vòng cực đẹp, những đường vân trắng nổi lên khối lục ngọc trông như sóng gợn lăn tăn, trên vòng đính những viên kim cương tạo thành hình những đóa sen trắng long lanh, từng chùm ghé mũi vào có thể ngửi được hương hoa.

- Đẹp không?

Nữ thần y gật đầu. Tiêu Phong dịu dàng nói:

- Đây là chiếc vòng gia truyền của ngạch nương ta.

Một lần nhiệt nóng hổi thoát từ bàn tay xộc thẳng vào tim nữ thần y.

- Không được – Nữ thần y lắc đầu nói - Chiếc vòng này có ý nghĩa lớn thế tiểu nữ không thể nhận được.

- Không được tháo ra, nàng mà tháo ra ta sẽ đi tìm Mẫn Mẫn ngay!

Tiêu Phong nói, giọng chàng đang dịu dàng bỗng đánh lại.

Nữ thần y cắn môi, nàng không đòi tháo chiếc vòng ra nữa nhưng nàng vẫn lắc đầu. Tiêu Phong hãy còn cầm tay nữ thần y nói:

- Ta đã bảo rồi, không được cắn môi, nàng có biết hình ảnh nàng cắn môi làm ta kích thích thế nào không? Nàng mà cắn môi lần nữa lúc đó đừng trách ta làm mọi chuyện bất chấp hậu quả.

- Làm mọi chuyện? - Nữ thần y chớp mắt nhìn Tiêu Phong nói - Ngài định nói sẽ làm chuyện gì?

Tiêu Phong từ tốn gạt gạt đầu rồi toét một nụ cười châm chọc:

- Nàng liều mạng thử rồi sẽ biết ngay.

- Liều mạng rồi sẽ ra sao? Ngài định sẽ làm gì tiểu nữ?

- Bắt cóc, giam giữ.

- Ngài bắt cóc giam giữ tiểu nữ?

- Ủ.

- Để làm gì?

Nữ thần y buột miệng, lời vừa tuông ra khỏi cửa miệng nàng liền hối hận đến mức muốn cắn đứt cái lưỡi của mình.

- Không ngừng cưỡng hiếp!

Quả nhiên nữ thần y “được” nghe câu trả lời khiến nàng sượng trân, nữ thần y không cắn môi nữa nhưng nàng mím chặt môi, hơi thở cũng càng lúc càng mạnh hơn, tim cũng đập nhanh hơn.

- Ta nghiêm túc đấy, sẽ thống trị nàng tuyệt đối, cả ngày lẫn đêm. Nhưng sẽ không như đêm đó để nàng được đến.

Tiêu Phong thần nhiên nói tiếp, mắt chàng lấp lánh.

Nữ thần y đứng trước cái nhìn thăm thẳm của Tiêu Phong những cơ bắp lạ lùng nào đó sâu trong bụng nàng thất lại. Nàng rút mắt mình ra khỏi ánh mắt chàng, nhìn vô hồn xuống môi chàng.

- Rõ không?

Tiêu Phong hỏi.

- Rõ.

- Rõ gì?

Tiêu Phong nhướn mày, ánh mắt tha thiết của chàng biến mất thay vào đó là những tia nhìn lạnh lẽo.

- Rõ thừa tướng quân.

Nữ thần y nói, bấy giờ máu trong mình nàng gần như dồn hết cả lên đầu, nàng nói rồi cúi mặt nhìn chiếc vòng, trong đầu không tự chủ được nghĩ tới niềm hứng thú mà chàng mang lại cho nàng, đêm đó nàng như tận mắt nhìn thấy thiên đàng...

- Đi thôi.

Tiêu Phong nói. Hai người đi thêm một đoạn nữa cánh cổng viện thái y hiện ra trước mặt hai người.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Miễn tử lệnh kim (hạ)

Hai người bước vào trong sân, Tiêu Phong vẫn còn nắm lấy tay nữ thần y. Tự nhiên, nữ thần y cảm thấy bàn tay Tiêu Phong lúc này thật ấm làm nàng nhớ đến bàn tay Tần Thiên Nhân. Từ nhỏ đến lớn Tần Thiên Nhân luôn đối với nàng trìu mến, quan tâm. Hai người là thanh mai trúc mã lại nữa đều là mối tình đầu của nhau. Từ lúc còn rất nhỏ nàng đã bắt đầu yêu chàng rồi. Nàng vốn tưởng nàng sẽ được cùng chàng ở tại Hằng Châu bình bình yên yên sống bên nhau đến cuối cuộc đời.

Tiêu Phong đưa nữ thần y đến trước cửa phòng nàng sau đó buông tay nàng và định ra về, nhưng vừa lúc chàng buông tay nàng, chột trong ngực chàng nổi lên một cơn đau như bị dao chích khiến chàng phải đưa tay ôm ngực. Tiêu Phong biết do lúc này chàng tức giận Mẫn Mẫn làm động nội khí nên vết thương tái phát.

Lúc bấy giờ trống canh liên tục đánh ba tiếng, từ phía trước điện Thái Hòa đánh tới sau điện, từ sau điện lại đánh về phía ngự hoa viên. Sau đó tiếng trống lắng dần. Mùa xuân gió mang theo hơi nước mát mẻ từ phía thủy hồ thổi lại. Trên trời trăng bị mây che phủ. Éch trong hồ cũng ngừng kêu ộp ộp khiến khung cảnh viện thái y càng toát lên vẻ dịu hui. May mà một lát sau trăng lộ ra khỏi mây rọi xuống khoảng sân trước phòng ngủ của nữ thần y đôi chút ánh sáng.

Nữ thần y thấy Tiêu Phong sụp xuống trước cửa phòng nàng, mở to mắt nhìn chàng, càng kinh ngạc hơn khi nàng thấy chàng gập người lại nôn ra một vũng máu.

Nữ thần y buông người xuống bên cạnh Tiêu Phong, vừa xem nhịp mạch của chàng vừa hỏi:

- Người nào đã đã thương ngài? Ngao Bái chăng?

Tiêu Phong đau đến độ không thể trả lời, nữ thần y chờ một chút không nghe chàng trả lời, nói:

- Không đúng, nếu ngài và Ngao Bái so tài cao thấp chẳng phải đó là chuyện kinh thiên động địa hay sao? Cả hoàng cung này ắt đã bàn tán xôn xao thế thì làm sao tiểu nữ lại không hề hay biết?

Nữ thần y đang nói chợt mắt nàng sáng lên.

- Không lẽ do huynh ấy đã thương ngài? Như vậy nghĩa là huynh ấy đã được trả tự do rồi!

Tiếng nữ thần y nghe như reo.

Cả một trái tim nóng bỏng của Tiêu Phong như bị một thau nước lạnh tạt vào làm cho lạnh buốt, càng lạnh hơn khi nữ thần y nói thêm:

- Hai người đã đánh nhau như vậy ngài có làm huynh ấy bị thương không? Ngài nhất định không được làm huynh ấy bị thương, ngài phải nhường huynh ấy!

Nữ thần y nói đến đây Tiêu Phong chậm rãi ngồi thẳng người dậy, chậm rãi quay sang nhìn nàng, đôi mắt đông đầy tình cảm của chàng lúc này được che phủ bằng sự trống trải và cô đơn.

Tiêu Phong tiếp tục rùng mình lạnh lẽo khi nữ thần y lặp lại những câu hỏi về Cửu Dương. Chàng có thể thấy rõ, ở trong mắt nàng, một thái độ hoàn toàn dừng dưng đối với chàng, sự vô tình của nàng đối với chàng làm chàng cảm thấy toàn bộ máu huyết trong cơ thể mình đông lại thành một trụ băng.

Trên trời trăng lại tiếp tục ẩn sau một đám mây, một bầy quạ vừa bay ngang qua phòng nữ thần y vừa kêu sương.

Tiêu Phong đứng lên, nữ thần y nói:

- Khoan đã, ngài khoan hãy đi, ngài còn chưa trả lời tiểu nữ.

Tiêu Phong bước nhanh trên hành lang đi dưới những ngọn đèn lưu li đang tỏa ra thứ ánh sáng mờ mờ. Một toán cấm vệ quân đang làm nhiệm vụ tuần tra viện thái y thấy Tiêu Phong liền dừng chân cúi chào, nữ thần y đi phía sau chàng, bọn cấm vệ quân khẽ nhìn nàng một chút rồi để nàng tiếp tục đi. Tiêu Phong đi được một hồi ra đến sân phơi thuốc đột nhiên chàng cúi người về phía trước.

Nữ thần y chạy lên đỡ lấy cánh tay Tiêu Phong. Chỗ này có xây mấy cái giếng nước, đường đi ướt nước nên rất trơn, Tiêu Phong không để ý nên bị trượt chân. Tuy chàng được nữ thần y đỡ lại nhưng ngực chàng lại bị động làm vết thương đau nhói lên, chàng không kiềm được kêu “ồ” một tiếng.

Nữ thần y hỏi:

- Ngài đau lắm sao?

Tiêu Phong lầm lì:

- Không sao.

Nói rồi khẽ đẩy tay nữ thần y ra tiếp tục mò mẫm tiến về phía trước. Tiêu Phong đi thêm một đoạn nữa cảm thấy choáng váng cả người, trước mặt là một khung cảnh lơ mơ. Nữ thần y không ngừng đuổi theo.

- Ngài đang bị thương, phải đi hay sao?

Nữ thần y nói. Tiêu Phong vẫn không dừng bước, ngược lại càng đi chuyển nhanh hơn.

- Ngài khoan hãy đi – Nữ thần y nín lấy vạt áo Tiêu Phong, nói.

Tiêu Phong vẫn lầm lũi bước đi. Nữ thần y bám theo chàng ra đến tận ngoài cổng viện thái y nói:

- Ngài đang đau, để tiểu nữ châm cứu và thoa thuốc cho ngài rồi hãy về.

Nữ thần y dứt lời không thấy Tiêu Phong ở phía trước nữa. Chàng ngã sấp mặt xuống đất, bất tỉnh. Trong lúc Tiêu Phong ngã xuống lòng chàng se lại như một nắm tơ vò, nhưng chàng vẫn không ngừng yêu nàng. Nàng, một người con gái thoát nhìn vô cùng mong manh, mong manh như một đóa hoa nhỏ mọc bên bờ Thông Lĩnh Nam nhưng lòng dạ của nàng so với những tảng đá trong dòng sông đó còn cứng hơn.

Độ cuối canh ba, một chùm chuông đồng nhỏ nhỏ treo trên cánh cửa phòng thuốc viện thái y không ngừng đung đưa, khua lên những âm thanh leng keng, theo con gió mùa hòa tấu.

Nữ thần y mở cánh cửa phòng thuốc sai bước đi vào phòng, trên tay nàng cầm một lọ thuốc nhỏ. Nàng đi thẳng đến cuối phòng, Tiêu Phong đang ngồi im lìm trên trường kỉ ở với sắc mặt trầm buồn.

Nữ thần y ngồi xuống trường kỉ nhìn lên chàng nói:

- Ngài hãy cởi áo ra để tiểu nữ thoa thuốc cho ngài.

Tiêu Phong vẫn giữ im lặng, không buồn cử động, cũng không nhìn xuống nàng. Nữ thần y lại nói:

- Lọ thuốc này tiểu nữ dùng đại hoàng, trạch lan, trần châu thảo, giã lấy nước, thoa lên vết thương của ngài sẽ cực kỳ hiệu quả.

Tiêu Phong giữ im lặng nhìn thẳng ra phía trước thêm một hồi nữa chậm chạp cởi áo ra. Nữ thần y nhìn thân hình trước mặt nàng, sức hiểu nguyên do Mẫn Mẫn si tình người đàn ông này, si tình đến mức điên cuồng. Vì ngoài việc chàng sở hữu một gương mặt đẹp thì những múi bụng ấy, lồng ngực rắn rỏi và bắp tay săn chắc ấy, là tín hiệu ngầm báo hiệu chàng là một người đàn ông can trường đủ khả năng bảo vệ nữ nhân của chàng khỏi những sóng gió cuộc đời.

Tuy bấy giờ gương mặt Tiêu Phong tím tái, đôi mắt cũng không có thần nhưng thể hình của chàng đủ tỏa ra sức nóng thiêu đốt cả căn phòng.

Nữ thần y mở lọ thuốc, thoa thuốc lên ngực Tiêu Phong. Tự nhiên nàng nghĩ đến nàng đã từng nằm trong lồng ngực này... nơi đó thật ấm áp... mạnh mẽ... Nàng càng nghĩ càng khó điều hòa hơi thở của mình.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tân Nguyên cách cách (thượng)

Chiều nay đường sá kinh thành cũng như mọi hôm tấp nập vô cùng. Từ trong một quán trọ bình dân, hai thanh niên một cao một thấp bước ra. Thật ra hai người này là hai cô nương. Cô cao ráo vận y phục màu thanh thiên, đầu đội mũ đen, chóp mũ gắn một viên thạch cũng màu thanh thiên, bím tóc dài được buộc bằng sợi cước nâu. Cô thấp hơn vận y phục màu hồ thủy, đầu đội mũ đen, gương mặt tuy không đẹp nhưng hình vóc cũng cân đối dễ coi. Hôm nay là ngày đầu tiên của hội đèn trời. Hằng năm, hội đèn trời đều được tổ chức ở bờ Vô Định hà, kéo dài ba ngày, người trong và ngoài thành đều kéo tới hai bên bờ sông tham dự lễ hội, một quang cảnh vô cùng đông đúc như thế nên sự hiện diện của hai người con gái cải nam trang kia cũng không khiến ai ngờ vực.

- Tiểu Điệp à – Cô gái vận y phục màu thanh thiên nói – Chúng ta đi mua quà mừng thọ rồi đi xem cuộc thi thơ nhé?

Tiểu Điệp gật đầu hồ hởi, từ khi ra khỏi nhà trọ nàng không ngừng nhủ bụng đáng lý ra nàng nên vận y phục màu nâu và hóa trang thành tiểu đồng thì đúng hơn, nhưng nàng biết nàng có thuyết phục thế nào cô gái vận y phục màu thanh thiên cũng sẽ không bằng lòng đâu, vì cô ấy chưa từng xem nàng là nô tài mà luôn xem nàng như em.

Tiểu Điệp vừa song bước bên cạnh cô gái vận y phục thanh thiên vừa mỉm cười, nàng cảm thấy mình thật sự rất may mắn khi được trở thành nô tì của vị tiểu chủ này. Vị tiểu chủ của nàng là một cô gái xinh đẹp vô cùng, đôi mắt to đen như đêm đen nhưng lại sáng long lanh như hai viên trân châu. Thêm vào gương mặt thanh tú, đôi mi dài và cong, sống mũi thẳng tắp, miệng trái tim. Làn da trắng trong chiếc áo màu thanh thiên khiến cô nàng trông đẹp như hoa sóng trên biển. Nói chung là một cô gái đẹp, nhìn mà không chán mắt. Tiểu Điệp nhủ bụng bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy cũng sẽ bị thu hút bởi vẻ đẹp thanh thoát và tươi trẻ của tiểu chủ nàng. Bởi tiểu chủ nàng có vẻ đẹp đến độ ngay người cùng phái như nàng cũng phải mê. Tân Nguyên, cái tên nghe cũng hay và thanh tân, như người.

Tiểu Điệp lại nghĩ đến việc Tân Nguyên không hề giống một vị cách cách nào nàng từng gặp qua, những người đó tuổi thơ của họ lớn lên trong vòng tay yêu thương tròn đầy của cha mẹ, được thầy về tận nhà chỉ dạy, gia đình bảo bọc từng chút một, rất ít tiếp xúc với chung quanh vì vậy tất cả kiến thức họ có gần như đều chỉ do cha mẹ và thầy truyền đạt nên không có được một ý niệm gì về sự phức tạp của cuộc đời. Tân Nguyên lại khác. Hồi còn ở Anh Cát Lợi, Tân Nguyên hoàn toàn tự lập. Tiểu Điệp nhủ bụng ngay cả bản thân nàng cũng phải trông cậy vào Tân Nguyên nhiều, nàng không quen ăn đồ tây, lại nữa lạ nước lạ cái nên lúc nào cũng bệnh, những lần bị bệnh đều do Tân Nguyên lo cho nàng. Xem ra Hiếu Trang phải nàng đi theo chăm sóc cách cách nhưng chính cách cách phải thức đêm hôm “hầu hạ” nàng. Từ việc pha trà, mua thuốc, đút nàng ăn, đắp chăn cho nàng... việc gì Tân Nguyên cũng làm. Tiểu Điệp cũng lấy làm lạ rằng hai mươi hai năm qua, những ngày tháng nhung lụa, quyền quý, cao sang... đối với Tân Nguyên đều không có ý nghĩa bằng những ngày tháng tự lập ngoài cung. Chỉ trong vài năm ngắn ngủi Tân Nguyên đã có thể nói thạo cả ba thứ tiếng, Anh, Nga, Latinh.

Tiểu Điệp suy nghĩ đến đây thấy nàng và Tân Nguyên đã đến Vô Định hà. Bờ sông chiều nay thật huyền ảo, từ sạp bán vải vóc lụa là cho tới sạp bán nữ trang vàng bạc... không thiếu thứ gì. Vô Định hà rất dài, hơn một ngàn ba trăm dặm, không biết có tất cả bao nhiêu cái sạp dựng ở hai bên bờ sông chiều nay? Tiểu Điệp theo Tân Nguyên đi biết bao nhiêu chỗ, đi biết bao nhiêu sạp hàng để tìm mua một món quà cho Hiếu Trang. Cuối cùng khi đi đến

một nơi bán tượng điêu khắc Tân Nguyên tìm gặp một sợi dây chuyền với mặt dây chuyền được tạo bằng ba vòng gỗ tròn lồng vào nhau, giữa ba vòng gỗ đều khắc hình Phật bà Quan Âm, xen kẽ những vòng gỗ còn có những mảnh trắng lười liềm chạm bằng đá xanh, mỗi một mảnh trắng đều có thể di động, đưa qua đưa lại. Sợi dây chuyền làm đôi mắt Tân Nguyên sáng rỡ nhưng Tiểu Diệp lại nhỏ giọng bảo:

- Dây chuyền này đẹp nhưng mà nếu làm quà mừng thọ có vẻ bình thường quá không?

Tân Nguyên cười nói:

- Con người càng sống bình thường chừng nào họ sống khỏe chừng ấy.

Hai người mua dây chuyền xong lại tiếp tục đi đến khu thơ tranh, như hằng năm, trong đêm đầu tiên của hội đèn trời hai viện trưởng của trường học Cảnh Sơn và trường học Yên Sơn đều mở một cuộc thi thơ.

Tân Nguyên và Tiểu Diệp gia nhập đám đông đang xúm xít trước một túp lều chờ xem cuộc thi.

Túp lều rất to, trong lều đặt một cái bàn và hai cái ghế, trên bàn có một tấm tranh hoa mai và hai chiếc đồng hồ cát. Hai ông lão ngồi phía sau chiếc bàn này. Ông lão ngồi bên phải mặc y phục nâu, tóc đã điểm sương, trên vàng trán cao và rộng đã hằn nhiều nếp nhăn, bàn tay cũng có nhiều vết nhăn, người này chính là viện trưởng của trường học Cảnh Sơn - Tăng Tĩnh. Ông lão còn lại là Trương Hy - viện trưởng của trường học Yên Sơn. Trương Hy luôn nở nụ cười trên môi. Tuy năm nay ở tuổi gọi là xế chiều của đời người nhưng Trương Hy không để tuổi già lấy đi cái khuôn mặt tươi trẻ và đầy sức sống. Trong lều còn có thêm mười hai học sinh của hai trường học đang chia làm hai hàng đứng ở hai bên vách lều.

Tiểu Diệp thấy trên vách lều đều có treo tranh, nhưng các tác phẩm đều không đề tên, cũng không có ghi giá, nàng liền quay sang hỏi Tân Nguyên. Tân Nguyên chưa trả lời, một văn nhân đứng cạnh hai người giải thích:

- Có lẽ hai vị viện trưởng không muốn công chúng đến thưởng tranh bị giới hạn cảm nhận bởi bất cứ lý do gì, như tên tuổi tác giả hay giá bán tác phẩm. Điều đó giúp họ có thể nhìn nhận, đánh giá tác phẩm theo đúng mỹ cảm của họ.

Một văn nhân khác đứng gần đó nói:

- Hơn nữa việc mang tranh ra chợ thay vì các phòng trưng bày sang trọng đã phá vỡ rào cản giữa nghệ thuật và công chúng, đưa tác phẩm và nghệ sĩ tiếp cận trực tiếp tới người dân, mang đến cho công chúng mọi lứa tuổi cơ hội tiếp xúc nghệ thuật và giáo dục thẩm mỹ trực tiếp.

Một tú tài cũng gật đầu nói:

- Đây là cách làm nhằm đảm bảo người xem được hoàn toàn tự do thưởng thức nghệ thuật không giới hạn và các tác phẩm hoàn toàn công bằng trước công chúng. Cách làm này có thể mới đầu gây ngỡ ngàng cho người xem nhưng công chúng sẽ cảm nhận hiệu quả của cách sắp xếp tranh và hưởng ứng cách làm này.

Tú tài nọ vừa dứt lời, một tràng pháo tay vang lên. Tăng Tĩnh và Trương Hy đứng dậy ôm quyền chào mọi người. Tăng Tĩnh chờ cho tràng pháo tay lắng xuống một chút nhìn mọi người nói:

- Cảm ơn các vị đã đến xem cuộc thi thơ năm nay. Tiêu đề các câu đối năm nay xoay quanh thơ Thi Tiên. Trường học của lão phu xin phép đưa ra tiêu đề đầu tiên.

Tăng Tĩnh dứt lời cùng Trương Hy ngồi xuống ghế. Một học sinh của Tăng Tĩnh hỏi nhóm học sinh của Trương Hy:

- Xin hỏi các vị, người ta đọc thơ Lý Bạch xong đa số cảm thấy trong lòng nóng nảy, đôi khi cảm thấy vui vẻ, nhưng có bài nào khi đọc xong khiến cho lòng người tê tái hay không?

Tăng Tĩnh giờ tay lật ngược chiếc đồng hồ cát. Các học sinh của Trương Hy không cần hội ý với nhau, một người liền cất giọng ngâm nga:

- Sinh giả vi quá khách

Tử giả vi quy nhân

Thiên địa nhất nghịch lữ

Đồng bi vạn cổ trần

Nguyệt thố không đào được

Phù tang dĩ thành tân

Bạch cốt tịch vô ngôn

Thanh tùng khởi tri xuân

Tiền hậu cánh thán ưc

Phù vinh hà túc trần!

Bên ngoài lều vang lên tiếng vỗ tay. Sau khi đọc xong bài “Bất chúc ý xưa,” học sinh của Trương Hy nói:

- Xin các vị ngâm bài “Son trung dữ u nhân đối chúc.”

Trương Hy dốc ngược chiếc đồng hồ cát. Học trò của Tăng Tĩnh cũng không cần hội ý với nhau, đồng thanh đọc:

- Lưỡng nhân đối chúc son hoa khai

Nhất bôi nhất bôi phục nhất bôi

Ngã túy dục miên khanh thả khứ

Minh triều hữu ý bảo cầm lai

Tiếng ngâm nga vừa dứt, toán học trò của Trương Hy thay phiên nhau nói:

- Xin hỏi các vị câu thơ đầu “lưỡng nhân đối chúc son hoa khai” là nói hai vị lưỡng nhân nào đang đối thơ?

- Còn câu “nhất bôi nhất bôi phục nhất bôi” là uống bao nhiêu li rượu?

- Lại nữa chữ “khanh” trong câu “ngã túy dục miên khanh thả khứ” là nói một nam nhân hay một nữ nhân?

- Cuối cùng là câu “minh triều hữu ý bảo cầm lai” nghĩa là ôm cây cầm gì đến?

Học trò của Trương Hy nói xong. Các học trò của Tăng Tĩnh liền hội ý nhau.

Bên ngoài lều cũng vang lên tiếng luận bàn sôi nổi, một tú tài nói:

- Theo tại hạ thì nếu câu “Ngã túy dục miên khanh thả khứ” ám chỉ một nam nhân, thì phải viết là Ngã túy dục miên “quân” thả khứ cho nên tại hạ nghĩ câu này là nói một nữ nhân.

Một tú tài khác lắc đầu:

- Tại hạ thì thấy không hẳn là nữ nhân, vì từ xưa tới nay có nữ nhân nào lại dám ở giữa son hoa nhất bôi nhất bôi phục nhất bôi?

Khi này cát trong bình đã chảy gần cạn, sau một hồi hội ý với nhau học trò Tăng Tĩnh đưa cặp mắt ấy náy nhìn thầy. Tăng Tĩnh cũng không ngờ năm nay trường học Trương Hy lại ra một tiêu đề khó giải đáp thế này.

Đám học trò của Trương Hy chờ cho cát từ bình này đã chảy hết vào bình kia, nhìn học sinh của Tăng Tĩnh hỏi:

- Xin hỏi các vị đã có câu trả lời chưa?

Học trò Tăng Tĩnh lắc đầu, một học trò của Trương Hy bước lại gần bàn cầm lên bức tranh hoa mai rồi quay mặt ra ngoài lều nói:

- Xin hỏi các vị có người nào trả lời được những câu hỏi vừa rồi của trường học chúng tôi không? Nếu trả lời được chúng tôi xin tặng bức tranh hoa mai có chữ ký của viện trưởng chúng tôi.

Những người đang xem cuộc thi thơ nhìn nhau, chợt có tiếng vang lên:

- Tiểu sinh vô cùng ngưỡng mộ hai vị viện trưởng của trường học Cảnh Sơn và trường học Yên Sơn, tiểu sinh luôn mong có chữ ký của hai vị nên tiểu sinh xin mạng phép múa rìu qua mắt thợ, xin thử trả lời những câu hỏi vừa rồi.

- Xin mời vị công tử này – Học trò Trương Hy nói.

Đám đông tản ra một chút nhường đường cho Tân Nguyên bước vào lều. Sau khi Tân Nguyên vào lều và cúi chào Trương Hy và Tăng Tĩnh rồi, nhẹ nhàng nói:

- Dạ theo tiểu sinh thì câu “nhất bôi nhất bôi phục nhất bôi” là tả cảnh hai người đối ẩm với nhau, trước mặt có rượu ngon nhưng chỉ có một người uống và tổng cộng uống ba li rượu. Người uống rượu chính là Thi Tiên, người còn lại là vợ ông ta.

Mắt Trương Hy sáng lên:

- Cậu trẻ này, tại sao cậu quả quyết chỉ có một người uống rượu và hai lưỡng nhân trong bài thơ là Thi Tiên và vợ ông ta?

Tân Nguyên nói:

- Dạ thưa viện trưởng, tiểu sinh nghĩ vậy vì theo những gì tiểu sinh được biết thì Khai Nguyên năm mười lăm Thi Tiên lấy cháu gái của Hứa Viên Sư ở An Lục làm vợ, cho nên chữ “khanh” trong “khanh thả khứ” được lấy từ hai chữ “ái khanh” để chỉ ý trung nhân của Thi Tiên. Đã là phụ nữ thì không thể nào uống rượu ở giữa “son hoa” cho nên có thể nói chỉ một mình Thi Tiên uống rượu, lúc đó uống ba li. Còn “Minh triều hữu ý bảo cầm lai” năm chữ “hữu ý bảo cầm lai” gộp lại là chữ “duyên tình,” thật ra trong thơ chỉ nói về tình trong tình ý, hai người có tình sẽ nên duyên chứ hoàn toàn không phải đang nói về một cây đàn tranh hay đàn tỳ bà.

Trương Hy nghe Tân Nguyên nói xong bật cười sảng khoái. Tăng Tĩnh cũng gật gù. Học trò của Trương Hy đồng loạt vỗ tay, một người nói:

- Vị văn nhân này, huynh đã nói đúng cả rồi, xin hỏi huynh tên gì để viện trưởng chúng tôi đề tên của huynh lên tranh?

Tân Nguyên nói:

- Tiểu sinh tên Tân Nguyên, người Hồ Nam. Tiểu sinh vừa mới tới kinh thành sáng nay.

Trương Hy nói:

- Cậu trả lời xuất sắc lắm, không biết ở Hồ Nam cậu theo học vị phu tử nào?

Tân Nguyên nói:

- Dạ thưa viện trưởng, hồi ở Hồ Nam tiểu sinh chỉ theo cha học làm thơ, không qua trường lớp. Vừa nãy đã múa rìu qua mắt thợ xin hai vị và mọi người lượng thứ.

Trương Hy cười vui vẻ nói:

- Thế Tân Nguyên đến kinh thành làm gì?

Tân Nguyên nói:

- Dạ thưa viện trưởng, tháng trước tiểu sinh đã đệ đơn và may mắn được nhận vào thơ cục ở Quốc tử giám nên hôm nay đến kinh thành nhận việc đối chiếu thơ.

Tăng Tĩnh nghe Tân Nguyên nói được nhận vào Quốc tử giám làm công việc đối chiếu thơ để in ra sách, cũng cười vui vẻ nói:

- Đúng là tuổi trẻ tài cao, xin chúc mừng cậu.

Tân Nguyên ôm quyền xá Tăng Tĩnh, Tăng Tĩnh lại nói:

- Xem chừng cậu rất am hiểu các bài thơ của Thi Tiên, không biết cậu thích bài thơ nào của Thi Tiên nhất vậy?

Tân Nguyên đáp:

- Dạ thưa viện trưởng tiểu sinh thích nhất bài “Lục Thủy khúc.”

Nói xong liền đọc:

- Lục Thủy minh thu nguyệt

Nam hồ thái bạch tần

Hà hoa kiều dục ngữ

Sầu diễn đăng chu nhân

Các văn nhân nghe câu thơ cuối cùng của Tân Nguyên, cau mày nhìn nhau, một người nói:

- Bài Lục Thủy Khúc cực ngắn, tất cả chỉ có hai mươi chữ, hần được nhận vào làm việc trong thơ cục lại đọc sai hết một chữ.

Người khác nói:

- Hai câu cuối “hà hoa kiều dục ngữ sầu sát đăng chu nhân” hần lại đọc thành “hà hoa kiều dục ngữ sầu diễn đăng chu nhân.”

Người thứ ba nói:

- Câu đó hần chỉ đọc sai một chữ nhưng lại làm sai hết cả nghĩa của nó.

Người thứ tư nói:

- Té ra chỉ là mua ghế thôi, làm ta cứ tưởng trong bụng hắn đầy một ổ văn chương!

Tân Nguyên nghe rõ những lời này nhưng vẫn thản nhiên. Tăng Tĩnh nhìn Tân Nguyên dịu giọng nói:

- Ta không nghĩ cậu không thuộc thơ, cậu thay chữ “sát” thành chữ “diễn” chắc có dụng ý chi đây?

Tân Nguyên nói:

- Theo những gì tiểu sinh biết thì bài này được viết sau khi Thi Tiên được ân xá nên tâm trạng của ông ấy lúc đó tự do tự tại, vô cùng thoải mái. Nếu mà đọc theo nguyên văn là “sâu sát đăng chu nhân” nghĩa là “sâu sát đất” thì tiểu sinh nhận thấy không giống với tâm trạng Thi Tiên chút nào, nên đổi lại chữ “sâu sát đất” thành chữ “sâu diễn” để trả lại sự thoải mái cho Thi Tiên.

Tân Nguyên nói tới đây ngoài lều vang lên tiếng bất bình:

- Hắn tự ý sửa thơ đúng là không tôn trọng tác giả chút nào!

- Người như vậy cũng được nhận vào thơ cục làm việc ư?

- Chúng ta đi tìm Sách đại nhân khiếu nại đi thôi!

Trương Hy đứng lên khỏi ghế nói bằng giọng ôn tồn:

- Xin mọi người hãy nghe cậu trẻ này giải thích xong trước đã, công việc ở thơ cục là đối chiếu các bài thơ xưa để mang đi in. Mà thơ xưa chẳng còn bản gốc nên việc những người trong thơ cục Quốc tử giám tranh luận đúng sai để in ra sách là chuyện hẳn hoi.

Đoạn quay sang Tân Nguyên, Trương Hy tiếp:

- Cậu trẻ à, cậu hãy nói tiếp đi.

Tân Nguyên ôm quyền bái Trương Hy nhưng không nói tiếp mà hướng mặt ra ngoài lều hỏi đám đông:

- Viện trưởng đã nói vậy, tiểu sinh xin mạo muội nói tiếp về chữ “diễn” trong câu thơ cuối cùng của Lục Thủy Khúc. Nhưng trước khi tiểu sinh tiếp tục nêu ra nguyên do vì sao lại sửa câu thơ đó xin hỏi có người nào có cùng suy nghĩ như tiểu sinh không?

Tân Nguyên nói xong chờ đợi nhưng phần đông những người đứng ngoài lều đều lắc đầu im lặng nhìn nàng, bỗng Tân Nguyên nghe có tiếng nói:

- Câu đó đúng là phải thay chữ “sát” thành chữ “diễn.”

Lời này làm đám đông nhốn nháo cả lên, họ cũng làm như vừa nãy với Tân Nguyên, dạt sang hai bên nhường đường cho Cửu Dương để chàng đi vào lều nhưng Cửu Dương chỉ đứng bên ngoài. Tân Nguyên nhìn Cửu Dương mỉm cười. Cửu Dương cũng tươi cười đáp trả nàng.

Trương Hy nhìn Cửu Dương nói:

- Cậu trẻ này, cậu giải thích chữ “sâu diễn” đó cho chúng tôi nghe đi.

Cửu Dương cúi chào Trương Hy và Tăng Tĩnh, sau đó nói:

- Trước khi văn bối nêu ra ý nghĩ của mình về hai chữ “sâu diễn,” văn bối xin được bắt đầu từ câu đầu tiên của bài Lục Thủy Khúc để chỉ ra người chép lại bài thơ này từ ban đầu đã có sơ hở rồi.

Tăng Tĩnh cũng đứng lên khỏi ghế nói:

- Ô, câu “Lục Thủy minh thu nguyệt” có chữ nào không đúng vậy?

Cửu Dương nói:

- Không phải không đúng mà câu này tả cảnh những người dân sống bên bờ sông Đãng Châu đang cùng nhau ca hát vào một ngày thu, không phải Lục Thủy ở Hồ Nam như mọi người thường hay nghĩ đến khi đọc bài thơ này.

Tăng Tĩnh suy nghĩ lời của Cửu Dương, chàng tiếp:

- Theo những gì văn bối được biết thì Hồ Nam có Lục Thủy. Nhưng sau khi Thi Tiên được ân xá ở Vu Sơn đi đến Hàm Dương đã sáng tác bài thơ này, khi đó ông ta còn chưa đến Hồ Nam, một người chưa đến nơi thì không thể nào tức cảnh sinh tình đến độ sâu sát đất được. Thi Tiên vốn không phải đặt Lục Thủy Khúc để nói về thu sắc của Lục Thủy Hồ Nam. Cho nên bản gốc của bài thơ đúng là Thi Tiên đã dùng chữ “diễn,” không phải chữ “sát.”

Cửu Dương nói tới đây một tú tài đứng ngoài lều kêu lên:

- Có lẽ do đường đến Hồ Nam khá xa, Thi Tiên sợ khi đến Hồ Nam mùa thu đã qua mất rồi sẽ không thể thưởng cảnh lá rơi trên Lục Thủy nên buồn sát đất?

Cửu Dương lắc đầu:

- Hai chữ “Lục Thủy” đứng ra là tựa đề của một cảm khúc nói về một người sống dưới thời Nam Triều. Trong cảm khúc đó, người Nam Triều đã đàn một bản cổ nhạc trong một buổi chiều thu trên sông Đằng Châu. Ghe của người Nam Triều đi đến đâu tiếng hát vang lên đến đó, người dân sống ở hai bên bờ Đằng Châu đã đồng ca với cảm khúc của ông ta, ủng hộ tiếng nhạc của ông ta. Cho nên Lục Thủy Khúc của Thi Tiên chính là nói về cảm khúc của người Nam Triều này. Thi Tiên đã dùng chữ “diễn” để chỉ con sông chật hẹp nào rồi cũng sẽ đưa ra biển lớn, một cảm giác tự do tự tại. Thêm vào đó, Thi Tiên cũng nhắc khéo đến những người đã không hề bỏ cuộc, luôn tìm cách giải vây cho ông nên ông mới được ân xá, những ân nhân của Thi Tiên cũng như những người dân đã đồng ca cảm khúc với người Nam Triều, họ đã dùng tiếng hát của mình đẩy chiếc ghe đi tìm tự do. Bài thơ này nói lên cảm giác vô cùng thoải mái của Thi Tiên, không phải sầu sát đất.

Trương Hy nói:

- Cảm phổ mà cậu vừa nói xuất xứ ở tả truyện hay thơ kinh?

Cửu Dương nói:

- Xuất xứ ở Cảm Phổ Hán Đường.

Trương Hy nhìn Cửu Dương bằng ánh mắt thán phục, Tăng Tĩnh cũng nhìn Tân Nguyên với ánh mắt như Trương Hy và nói:

- Hai cậu quả đúng y câu tuổi trẻ tài cao.

Tăng Tĩnh cũng nói:

- Hai cậu hiểu biết rất nhiều.

Tân Nguyên nhìn Tăng Tĩnh và Trương Hy, nói:

- Đa tạ hai vị viện trưởng đã khen, tiểu sinh không dám nhận.

Nàng dứt lời quay đầu nhìn Cửu Dương nhưng không nhìn thấy chàng. Tân Nguyên vội vã ôm quyền bái chào Tăng Tĩnh và Trương Hy rồi ra khỏi lều nhưng vẫn không tìm thấy Cửu Dương. Thoát như một cơn gió, chàng đi mất.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tân Nguyên cách cách (hạ)

Tân Nguyên ngẩn ngơ hồi lâu mới cùng Tiểu Diệp về lại nhà trọ. Vừa vào phòng trọ, Tân Nguyên vội vã thay xiêm y, rửa mặt rồi ngồi vào bàn trang điểm. Nàng chống hai tay lên cằm nhìn vào đồng gương và bắt đầu mơ màng ngẫm nghĩ. Ở trong phòng kín cửa gài then xong trời cũng đã rất khuya, hai mí mắt Tiểu Diệp cứ díp lại nhưng Tân Nguyên vẫn tỉnh như sáo, nàng cứ ngồi chống cằm nhìn mình trong gương. Tân Nguyên nhớ tới người đàn ông nàng đã gặp trong cuộc thi thơ tối nay, một người đàn ông tướng mạo anh tuấn, phong độ tiêu sái, lại một bụng văn chương, nhất là chàng hiểu ý nàng... bất giác nàng mỉm cười một mình.

Tiểu Diệp thay đồ xong cũng đi lại đứng bên cạnh Tân Nguyên tháo bím tóc của nàng ra nhưng mãi mà tóc cứ rối vào nhau. Tân Nguyên bèn đứng dậy giúp Tiểu Diệp. Vừa gỡ tóc cho Tiểu Diệp, Tân Nguyên vừa lẩm bẩm:

- Đùng sớm nắn như vậy, Tân Nguyên. Chắc chắn rồi mi sẽ gặp lại huynh ấy thôi. Bằng không, mi sẽ không hồi cung.

Và rồi như sức nhớ điều gì, Tân Nguyên nói thêm:

- Hội đèn trời kéo dài ba đêm, đêm mai mới là đêm chính thức, chắc hẳn huynh ấy lại đến.

Tiểu Diệp đương nhiên biết Tân Nguyên đang nhắc tới người đàn ông trong cuộc thi thơ, cười hi hi:

- Rốt cuộc cũng có điều giữ chân cách cách lại mảnh đất này rồi.

Tân Nguyên không chút e thẹn, cũng cười với Tiểu Diệp và gật đầu.

Tối hôm đó Tân Nguyên nằm trần trọc trên giường, không cách chi ngủ được. Tiểu Diệp thì lại khác, nằm cạnh Tân Nguyên ngủ thật say. Mấy lần Tân Nguyên nhắm mắt lại đếm cừu để thử dỗ giấc ngủ nhưng nàng càng đếm càng tỉnh táo muôn phần. Canh ba đã qua, Tân Nguyên biết mình sẽ không ngủ được bèn ngồi dậy khoác áo choàng vào rồi đi đến bên cửa sổ mở cửa nhìn trăng.

Tân Nguyên nghĩ tới nàng sinh ra và lớn lên trong cung thế mà nàng chẳng bao giờ quyến luyến mảnh đất này. Mấy năm xa nhà đi du học bên Anh chẳng bao giờ nàng háo hức cái ngày ra trường rồi trở về cái thế giới nguyên thủy với tất cả những phong tục, lễ nghĩa, danh vọng, địa vị... Nàng chỉ thích đi đó đây, thích cái cách sống của người tây và cách họ đối xử bình đẳng với nhau. Trải qua mấy năm, nàng về kinh thành, lúc xuống tàu hơi có chút mơ hồ, hơi có chút không vui. Mấy năm gần cách với kinh thành lại có thể làm cho nàng trở nên vô cùng xa lạ với mảnh đất này, vô cùng gần cách với nàng, như thể nàng đến từ một thế giới khác, một thời đại khác. Vậy mà tối nay nàng bỗng cảm thấy có một sợi dây vô hình nào đó buộc nàng lại với mảnh đất này, nàng nhìn trăng, tự nhiên thấy trăng đẹp vô cùng.

Đương nhiên ngày mai Tân Nguyên vẫn chưa vào cung, chiều xuống nàng lại rủ Tiểu Diệp thả bộ tà tà bên bờ Vô Định hà. Nhưng Tiểu Diệp không ngừng nài nỉ nên Tân Nguyên đồng ý chỉ dạo chơi cho tới khi trời tối sẽ vào cung. Tiểu Diệp cả mừng, thu dọn hành lý và trả tiền phòng xong đeo chiếc dây mà trong đó có quả cho Hiếu Trang lên lưng rồi đi theo Tân Nguyên.

Hiện đã là giờ Dậu, bóng tối còn chưa buông trùm trên vạn vật. Cửu Dương cũng đang thả bộ bên sông. Vừa đi chàng vừa nghĩ đến những chuyến tàu buôn nha phiến đang sắp sửa vào Thiên Tân. Chàng đã hứa với Tiêu Phong rằng sẽ tìm cách giúp triều đình đối phó tệ nạn phúc thọ cao nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu? Một canh giờ trước chàng có đến Thạch Cảnh Sơn quan sát nơi đó gần nửa thời thần, chàng thấy đúng là tệ nạn nha phiến đang khuếch tán khắp mọi ngõ ngách trong nội thành.

Cửu Dương đi đến cầu Vô Định hà, trên cầu vang lên tiếng cười nói rộn ràng, người người cầm đèn trời đang đứng chờ giờ thả đèn. Tuy chung quanh chàng tập nập người qua kẻ lại vô cùng náo nhiệt nhưng tâm tình của chàng chẳng hề phấn khởi một chút nào. Hiện thời chàng đã được trắng án, được tự do tự tại nhưng vắng người yêu mến nên chàng chỉ thấy trước mặt trời đất rộng lớn, tâm tư hờ hững chẳng đáng, không một chỗ nào đáng đi.

Cửu Dương đứng nhìn những chiếc đèn trắng đang được người ta cầm trong tay, nhớ hồi còn ở Hàng Châu chàng và nữ thần y cũng từng ra Tây Hồ thả đèn trời như vậy. Nữ thần y đã hỏi chàng ý nghĩa của những chiếc đèn trời và chàng đã nói với nàng những chiếc đèn nào bay càng cao sẽ càng có cơ hội đến với các vị thần tiên, và các vị thần tiên sẽ biến những điều ghi trên chiếc đèn thành hiện thực.

Hai năm sau, cũng bên bờ Tây Hồ nữ thần y lại hỏi trên đời này còn có việc gì bằng được việc hai người yêu nhau cùng nhau thả đèn trời? Tiếc là, người đàn ông mà nữ thần y hỏi câu hỏi đó không phải chàng. Hai năm trôi qua, nàng có niềm vui mới, có hạnh phúc mới. Còn chàng, gặm nhấm những niềm vui đã qua, những hạnh phúc đã qua, những nhớ nhung đã qua như một cách để chàng tiếp tục sinh tồn khi mất đi một thứ quan trọng mà chàng đã từng xem như hơi thở của mình.

Có một tốp các cô gái độ chừng đôi chín đi ngang nơi Cửu Dương đang đứng, đứng lại nhìn chàng. Hồi còn ở Giang Nam chàng luôn là mục tiêu đeo đuôi của các cô nương, nữ nhân luôn thích gần chàng, nhìn ngắm chàng. Các cô gái kia chưa đi lại có thêm một tốp các cô gái khác trò tới, lần này những cô gái vừa đến này khơi chuyện với chàng nhưng Cửu Dương không trả lời. Sự lạnh nhạt của chàng như phủ lên ánh nắng hồng một lớp sương lạnh. Các cô gái thấy chàng trầm lặng và lạnh nhạt quá đáng với họ vẫn không bỏ cuộc, nhưng họ chưa tiếp tục khơi chuyện, chàng đã bỏ đi.

Lúc Cửu Dương vừa đi pháo hoa được bắn lên trời, tiếp theo là hàng ngàn ngọn đèn được mọi người đồng loạt thả lên trời. Một cảnh tượng vô cùng huyền ảo. Gió mang những ngọn đèn bay rất nhanh, chỉ trong thoáng mắt trên trời chỉ còn chi chít hình bóng thiên đăng lấp lánh như cảnh tượng nô nức của một đàn đom đóm.

Cửu Dương cất bước đến một khúc sông khá vắng người qua lại, chàng dừng chân, đưa cặp mắt buồn nhìn con sông dâng nước. Bên tai chàng như vẫn còn nghe giọng nói dịu dàng, trang nhã và êm ái của nữ thần y hỏi Tân Thiên Nhân “còn việc gì vui hơn việc cùng người yêu thả đèn trời?” Cửu Dương đứng lặng nhìn mặt sông khá lâu, xa xa trông chàng như một khối thạch bị lãng quên mấy nghìn năm.

- Huynh ơi.

Cửu Dương nghe có tiếng nói vang lên phía sau lưng chàng bèn chậm chạp quay đầu nhìn. Chàng thấy người vừa gọi chàng là một cô bé độ chừng chín tuổi, tay cầm bốn chiếc đèn trời.

- Huynh giúp muội mua lồng đèn với ạ – Cô bé nói - Đèn của muội vừa đẹp lại rẻ hơn người ta, ở đây muội có bốn chiếc đèn, nếu huynh không vừa ý muội có thể mang lại nhiều thêm, muội cũng có thể dẫn huynh đến sạp của ca muội để huynh tùy ý chọn đèn.

Cửu Dương thấy nét chữ Nghị Chánh ghi trên mấy chiếc đèn nói:

- Muội đưa huynh đến sạp ca muội chọn đèn đi.

Cô bé dẫn Cửu Dương đi tìm Nghị Chánh. Vừa đi, cô bé vừa cười vui vẻ nói:

- Muội tên Hương Nhi, huynh tên gì?

Cửu Dương đáp:

- Huynh tên Thiên Văn.

Lại nói đến Tân Nguyên và Tiểu Diệp khi này đang đi đến khúc sông dựng đầy những sạp bán hàng, hai người vẫn như hôm qua vận trang phục nam

nhân. Lưng Tiểu Điệp mang chiếc đũa. Tiểu Điệp vừa thả diều vừa nhìn những món đồ đang được bày bán hai bên đường. Tân Nguyên thì không có tâm trạng ngắm hàng như Tiểu Điệp, nàng còn bận tìm người nên không để ý đến mấy món hàng xanh xanh đỏ đỏ mà Tiểu Điệp liên tục kêu nàng nhìn.

- Xem kia! Mãi võ Sơn Đông!

Tiểu Điệp lại reo lên khi nghe phía trước có tiếng trống và tiếng phèng la huyền ảo vang lên. Đã lâu rồi Tiểu Điệp không xem gánh Sơn Đông, nàng bèn kéo tay Tân Nguyên chạy đến xem. Bên trong vòng người là một cô gái vận võ phục trắng, lưng thắt đai đen to bản đang khoa tay múa chân, gần đây trên mặt đất cắm một lá cờ trắng chữ đen với mấy chữ “Mãi võ Sơn Đông.” Dáng người cô gái chắc nịch, đứng tác phong con nhà võ. Nàng đang đi những đường quyền khá linh động. Đám đông vừa theo dõi vừa vỗ tay khen ngợi.

Tiểu Điệp cũng mê mãi theo dõi cô gái đánh quyền. Sau màn múa quyền, cô gái cúi mình chào mọi người rồi nói bằng giọng Sơn Đông:

- Tiểu nữ người Sơn Đông, tháng trước theo cha lên kinh thành tìm người quen. Chẳng may cha tiểu nữ ngã bệnh mãi đến giờ chưa lành, tiền bạc sắp cạn, không thể mua thuốc cho cha tiếp tục. Kính mong quý bà con, cô bác sau khi xem tiểu nữ biểu diễn những bài quyền cước rộng lòng từ bi bố thí chút tiền để tiểu nữ mua thuốc cho cha, tiểu nữ nguyện kết cỏ ngậm vành cảm ơn mọi người.

Nàng nói rồi cầm chiếc rổ lên. Khi múa võ thì đám người đến xem đứng bu đen nghet. Đến chùng xin tiền thì rất ít người cho tay vào túi, phần nhiều lắc đầu, có người còn bỏ đi. Tân Nguyên thấy chỉ có vài người cho tiền cô gái, trong rổ chỉ có linh kinh vài đồng các, Tân Nguyên bèn móc trong tay áo nàng một túi tiền đặt vào rổ. Tiểu Điệp cũng lấy hết tiền trong mình nàng bỏ vào rổ.

Cô gái thấy Tân Nguyên và Tiểu Điệp khảng khái, cúi đầu chào rồi đi sang người khác. Sự khảng khái của Tân Nguyên và Tiểu Điệp bắt đầu tạo tác dụng. Chỉ mấy chốc sau đám khách xem đã cho cô gái đầy một rổ tiền.

Nhưng Tân Nguyên và Tiểu Điệp đâu có ngờ cái hành vi cho tiền quá nới tay ban nãy của hai người và chiếc túi phồng to trên lưng Tiểu Điệp đã khiến cho bọn lưu manh để ý. Thế là có một tên lưu manh lảng lảng tiến về phía hai người, nhẹ nhàng lấy dao ra cắt đứt hai sợi dây treo đầy trên lưng Tiểu Điệp rồi ôm đầy bỏ chạy.

May cho Tân Nguyên và Tiểu Điệp, ngay lúc đó Hương Nhi dẫn Cửu Dương đi ngang qua gánh Sơn Đông đã trông thấy. Và khi tên lưu manh kia vừa lách người bỏ chạy Hương Nhi chỉ tay vào hấn hét lên:

- Ăn cắp! Ăn cắp! Phải rượt bắt hấn lại!

Cửu Dương nghe nói bèn đuổi theo tên lưu manh. Đến khi đó Tiểu Điệp mới phát hiện túi dây của nàng bị mất, tái mặt kêu lên:

- Trời ơi! Chiếc túi của tôi bị mất rồi!

Dứt lời đã không thấy Tân Nguyên đâu nữa, thì ra Tân Nguyên đã đuổi theo tên lưu manh. Tiểu Điệp hoảng sợ, sợ Tân Nguyên có chuyện cũng chạy về hướng tên lưu manh. Cửu Dương nhanh chân nên đuổi sát theo tên lưu manh đến một con hẻm. Tên lưu manh đó làm sao chọi lại Cửu Dương nên chẳng mấy chốc bị Cửu Dương cho nằm đất. Khi Tân Nguyên tới thì đã thấy Cửu Dương đập một chân chàng lên ngực tên lưu manh.

Tiểu Điệp chạy đến sau Tân Nguyên, vừa thở hổn hển vừa đập cho tên lưu manh một cú vào bả sườn nói:

- Mì thật to gan, có biết trong tay đây đó là đồ dành cho ai không mà dám trộm hả? Đồ đạc trong đây đó chính là dành cho...

Tiểu Điệp nói tới đây sức nhớ nàng không nên tiết lộ thân phận của Tân Nguyên bèn nói:

- Kinh thành nằm ngay dưới chân thiên tử mà tên du thủ du thực mì dám ra tay trộm cắp ư? Thật là to gan. Mì có đem cái tay đây trả lại cho chúng tôi không?

Tên lưu manh đưa cái túi cho Cửu Dương. Cửu Dương cầm lấy nói:

- Ngươi muốn trộm cắp gì mặc kệ, nhưng phải nhìn người, trộm của đám tham quan ô lại thì được còn hai cô nương này người ta là phận liễu yếu đào tơ, ngươi lấy hết của rồi làm sao người ta sống đây?

Lúc này mấy người dân chạy tới dùng dây trói trên lưng lưu manh lại rồi mang hấn đi gặp quan.

Sau khi tên lưu manh và người dân rời đi, còn lại ba người, Cửu Dương đưa trả cái túi cho Tân Nguyên. Nhưng Tân Nguyên không đón lấy cái túi mà đứng ngây người nhìn chàng. Tiểu Điệp thấy vậy bèn giật giật vạt áo của Tân Nguyên. Tân Nguyên bừng tỉnh, đón lấy cái túi nói:

- Cảm ơn huynh.

Cửu Dương gật đầu mỉm cười, sau đó chàng xoay mình định đi tìm Hương Nhi nhưng chàng chỉ vừa xoay mình chưa kịp bước đi, Tân Nguyên gọi giật:

- Khoan đã, huynh khoan hãy đi. Lúc nãy huynh gọi hai đứa chúng tôi là hai vị cô nương sao huynh nhận ra chúng tôi là con gái vậy?

Cửu Dương quay lại nói:

- Làn da hai cô trắng như vậy, đêm qua ở tại cuộc thi thơ ta vừa nhìn là biết hai cô là con gái ngay. Ta khuyên hai cô đừng cải nam trang nữa với nước

da trắng thế này, các người mặc thế nào cũng không giống đàn ông được. Lần sau nếu muốn hóa trang, trai trắng hay ông lão, bà cụ, nhớ để ý đến làn da một chút.

Cửu Dương nói tới đây Hương Nhi đứng ở ngoài hẻm gọi chàng, chàng bèn ôm quyền chào Tân Nguyên và Tiểu Điệp sau đó vội vã trở ra ngoài hẻm để theo Hương Nhi đi tìm Nghị Chánh.

Tiểu Điệp phì cười tay đẩy nói:

- May quá! Nếu không có anh chàng đó đuổi theo lấy lại túi dây chúng ta đã không có quà tặng thái hoàng thái hậu rồi.

Tân Nguyên có vẻ không nghe Tiểu Điệp nói chuyện với nàng. Một cảm giác ngọt ngào dâng lên trong lòng nàng, một cảm giác mà cả cuộc đời nàng chưa từng trải qua bao giờ. Nàng nhớ đến nụ cười của người đàn ông vừa rồi, rất tươi, rất thiết tha, nụ cười đó đã làm tâm hồn nàng xao động. Vừa này đôi bên đứng rất gần nhau. Nàng có thể nhìn thấy rõ ràng từ trong đôi mắt chàng là sự quan tâm và lo lắng dành cho nàng. Nhất là những lời dặn dò của chàng nghe có vẻ thân mật biết dường nào. Chàng chẳng những có bề ngoài quyến rũ, giọng nói cũng ấm áp chứa nhiều tình cảm. Giọng nói đó đã làm rung động tận đáy lòng nàng.

Tân Nguyên cứ đứng chôn chân trong hẻm với nét mặt mơ mơ màng màng, không thể di chuyển, cũng không thể trả lời Tiểu Điệp, toàn thân như bị đắm chìm trong trạng thái mê man mà từ trước đến nay chưa từng có.

Phải mất gần một khắc Tân Nguyên mới tỉnh lại, chậm chạp theo Tiểu Điệp ra khỏi con hẻm hướng đến cửa tây hoàng cung. Vừa đi Tân Nguyên vừa đưa mắt nhìn Vô Định hà. Tự nhiên nàng thấy dòng sông hôm nay đẹp vô cùng. Chưa bao giờ nàng cảm thấy yêu mến dòng sông này như bây giờ. Chiều nay đây sông hiện ra năm màu rõ rệt: vàng, xanh da trời, xanh lá cây, đen và đỏ tía. Ngũ sắc được tạo nên từ các loại tảo sông lâu năm dưới đáy sông. Màu đáy sông đậm hay nhạt còn tùy thuộc vào các yếu tố tác động ngoại cảnh. Điểm đặc biệt của dòng sông là sắc xanh của cỏ hòa sắc hồng của những cây đào mọc hai bên bờ sông. Một khung cảnh hữu tình, tất cả như hòa vào nhau tạo thành bức tranh thiên nhiên đẹp mỹ mãn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Công chúa giá đáo

Sáng nay Tân Nguyên vận kỳ trang xanh dương viền trắng, tóc búi cao, diện tử bào quanh búi tóc với điểm thúy và các hoa điểm được chạm từ bạch ngọc, chân nàng đi giày hoa bòn đỉnh ngọc bích, một núm tua gắn ở phía mũi giày. Tân Nguyên khoan thai cất bước, toàn thân nàng toát lên vẻ phong nhã. Bọn cung nữ đang đứng trên hành lang trước thư phòng Hiếu Trang thấy Tân Nguyên đến bèn tươi cười bước xuống sân cúi mình thỉnh an nàng, khác hẳn với mỗi lần Mẫn Mẫn tới thăm Hiếu Trang cả mí mắt của bọn cung nữ này cũng không dám ngước lên. Tân Nguyên vui vẻ cho bọn cung nữ đứng lên. Trong khi Tiểu Điệp trò chuyện với bọn cung nữ, Tân Nguyên nghe bên trong thư phòng Sách Ngạch Đồ nói với Hiếu Trang:

- Những tin tức ở biên giới càng lúc càng tệ, một trong ba đại quân của chúng ta đã đại bại ở hẻm núi Thiên Trì.

Sách Ngạch Đồ nói tới đây thở một hơi dài, sau đó nói thêm:

- Nhưng hạ quan thật không hiểu, mười ngày trước còn có tấu chương đưa về nói là quân ta gây bất lợi cho quân Cát Nhĩ Đan ở núi Bắc Cách Đạt kia mà, bèn Cát Nhĩ Đan bị thất thoát rất nhiều người ngựa, nên đã lui về cố thủ ở khu vực Hoàng Thổ Ba, chờ đợi quân cứu viện. Tiếp theo đó quân ta lại đánh nhau với quân cứu viện một ngày một đêm dưới chân núi Trường Bạch, làm cho tướng quân của bọn chúng là Nạp Ba chết trận, vậy mà sau đó ba vạn đại quân của chúng ta chỉ còn lại có vài trăm người, bị đánh dồn vào trong sơn cốc Cửu Khúc để rồi cuối cùng đại bại ở hẻm núi Thiên Trì.

Tân Nguyên nghe Sách Ngạch Đồ nói nàng nghĩ tới viên tướng xuất trận lần này là Mã Cổ Nhĩ, suốt cả cuộc đời Mã Cổ Nhĩ chưa bao giờ bị bại trận, thế nhưng lần này trong cuộc chiến với một quân đoàn không mạnh lắm của Cát Nhĩ Đan lại bị thua xiểng liểng, thua đến không còn một manh giáp, còn bị quân Cát Nhĩ Đan vây hãm nữa, thật là có nhiều điểm ngờ vực. Hôm qua Hiếu Trang bảo nàng một người lính của Mã Cổ Nhĩ chạy được về kinh thành bẩm cáo nói đội quân của Mã Cổ Nhĩ chỉ còn lại có vài trăm người. Trong vài trăm người đó có hơn một nửa bị trọng thương. Tự bản thân Mã Cổ Nhĩ trên vai và cánh tay trái cũng bị thương. Đêm hôm trước Mã Cổ Nhĩ còn ba vạn quân thế nhưng chỉ qua một đêm binh sĩ của họ Mã như không cảm nổi binh khí trong tay đã bị quân Cát Nhĩ Đan đánh dễ dàng và tử thương gần hết.

Tân Nguyên như nhìn thấy trận chiến đẫm máu hiện ra trước mắt nàng, hình ảnh sơn cốc và cánh núi rừng hoang dã thật là kinh tâm táng đởm, đầu đầu cũng cây cỏ tiêu điều, xác chết nằm ngổn ngang khắp cả mọi nơi... Tân Nguyên buông tiếng thở dài.

Lúc này Tiêu Phong và Sách Ngạch Đồ đã bàn xong chuyện với Hiếu Trang nên ra khỏi thư phòng. Hai người thấy Tân Nguyên đứng trên hành lang bèn đồng loạt cúi chào:

- Cách cách kiết tường.

Tiểu Điệp ngưng câu chuyện đang nói đang dở với bọn cung nữ, cũng cúi đầu chào hai người tướng lãnh. Tân Nguyên nói:

- Xin hai vị đại nhân miễn lễ.

Mấy năm rồi mới gặp lại Tân Nguyên, Sách Ngạch Đồ vừa thẳng người lên đã nhìn như dán vào nàng. Sáng nay Tân Nguyên vận y phục bất kỳ xanh nhạt, màu chàng ưa thích nhưng chàng không biết là loại đoạn gì, đại khái là bằng lông ngân thử, hai vạt áo nàng có thêu hai đóa cẩm chướng bằng chỉ bạc, bộ y phục được thượng y quán may thật khéo làm nổi bật thân hình thon thả. Tóc nàng được búi lên để lộ chiếc cổ cao và trắng ngần, những sợi tóc mai đen nhánh rũ xuống hai bên thái dương nàng.

Sách Ngạch Đồ nhìn nhất cử nhất động của Tân Nguyên thấy đầu đầu cũng là nét khả ái, đầu đầu cũng là nét yêu kiều diễm lệ. Trên đôi môi Tân Nguyên cũng nở một nụ cười rạng ngời. Sách Ngạch Đồ quen nàng từ bé biết nàng rất ưa cười nhưng hình như nụ cười rạng rỡ thế này chàng chưa bao giờ nhìn thấy ở nàng.

Sách Ngạch Đồ lại khẽ đưa mắt nhìn sang Tiêu Phong, thấy bằng hữu của chàng là một nam nhân khôi ngô, thân hình hùng vĩ như núi, từ nhỏ đã luyện được một thân võ nghệ lại được Hiếu Trang và các quan thần trong triều trọng dụng, danh vọng như mặt trời vào lúc giữa trưa.

Sách Ngạch Đồ thấy hai người thật xứng đôi. Xa nhau bao năm chắc hai người có nhiều chuyện để nói với nhau, Sách Ngạch Đồ nghĩ đoạn bèn nói với Tân Nguyên:

- Cung thỉnh cách cách hồi cung, hạ quan cảm ơn cách cách đã nhận lời giúp đỡ của hạ quan. Khi nào rảnh rồi mời cách cách đến phủ hạ quan chơi, hạ quan có việc đi trước, xin phép cáo từ.

Sách Ngạch Đồ dứt lời quay sang Tiêu Phong gật đầu chào. Tiêu Phong đặt tay lên vai Sách Ngạch Đồ.

Tân Nguyên khẽ gật đầu với Sách Ngạch Đồ, sau đó nàng lại tiếp tục mỉm cười. Sách Ngạch Đồ nhìn nụ cười của Tân Nguyên thêm một chút rồi rời đi.

Tiểu Diệp cũng biết Tân Nguyên có chuyện muốn nói với Tiêu Phong nên cũng giữ ý lánh mặt.

Còn lại hai người, Tân Nguyên và Tiêu Phong thả bộ tà tà trong hoa viên của cung Khôn Ninh. Trong hoa viên có một hồ cá, một chiếc cầu vắt qua hồ cá này. Hiện thời là mùa xuân nên các loại hoa thi nhau đua nở, từ một bụi cẩm tú cầu một đàn bướm bị tiếng chân hai người quấy nhiễu bèn tung mình bay ra khỏi bụi hoa.

- Ngài khỏe không? - Tân Nguyên nhìn Tiêu Phong hỏi - Ngài phải bảo trọng sức khỏe của mình. Công việc của ngài đòi hỏi rất nhiều nghị lực kiên cường.

- Đa tạ cách cách quan hoài - Tiêu Phong nói - Hạ quan vẫn ổn, cách cách khỏe không?

- Bỏn cung khỏe, ngài ổn thì tốt rồi.

Tân Nguyên nói, sau đó nàng lại cười. Tiêu Phong cũng thấy mỗi lần Tân Nguyên cười đẹp như hoa quỳnh mới nở đêm hè. Tân Nguyên tiếp:

- Bỏn cung biết ngài đi đến chức vụ hiện tại đã phải trả một giá rất đắt. Trong lúc những người cùng tuổi với ngài đang tận hưởng niềm vui của tuổi trẻ thì ngài phải vùi đầu vào thư phòng giải quyết một chồng tấu sớ. Từ khi tiên đế băng hà, ngài ngoài bảo vệ hoàng thượng và thái hoàng thái hậu hằng ngày còn phải đối phó những chèn ép muôn vẻ của tam mệnh đại thần trên triều. Ngài đã trải qua biết bao ngày tháng nhọc nhằn.

Lời lẽ tri âm của Tân Nguyên làm Tiêu Phong cảm thấy êm đềm. Từ trước tới nay chưa hề có người nào nói với chàng những lời thông cảm này. Thật vậy, trong những năm tháng băng hà, phải vật lộn với quan trường quá phức tạp, gặp nhiều khó khăn, rồi ọc bù đầu trong sớ quân cơ bao gian lao khó khổ có ai biết đến hai chữ "từ quan" đã bao phen xuất hiện trong tâm não chàng, nhưng chàng vẫn kiên nhẫn đến cùng.

- Bỏn cung và người trong cung Trường Xuân rất ngưỡng mộ ngài - Tân Nguyên tiếp tục nói - Chúng tôi rất thích nghe Sách đại nhân kể những câu chuyện hào hùng của Phủ Viễn tướng quân nhất là chuyện ngài lãnh quân đi tây bắc chinh phạt các bộ lạc. Sách đại nhân nói có một năm một người dân tây bắc đến doanh trại ngài biểu một vỏ rượu, ngài đem vỏ rượu ấy đổ xuống sông hòa với nước rồi sai binh sĩ cùng mức nước mà uống. Ba quân đều được uống rượu, ai nấy vì vậy đều gắng sức chiến đấu để bảo vệ con sông có ly rượu ngọt ngào.

Tiêu Phong nghe Tân Nguyên nhắc lại chuyện xưa của chàng cảm thấy vui trong lòng, chàng đưa mắt nhìn nàng và mỉm cười. Tiêu Phong biết từ nhỏ tới lớn Tân Nguyên là một cô gái biết ăn nói, được lòng nhiều người lại cực kỳ xinh đẹp diễm lệ. Trên mặt nàng toàn là những nét đẹp trời cho, nhất là ở đôi mày xanh và cặp mắt to, đôi môi mỏng với hàm răng trắng được sắp xếp thật đều, khi nở nụ cười thật dễ thương. Về ung dung hoa diễm của nàng được người ta sánh với mẫu đơn, vua trong các loài hoa nhưng có lẽ mẫu đơn không xinh đẹp bằng nàng. Lại có người sánh nhan sắc nàng với phượng hoàng vua trong các loài chim nhưng phượng hoàng chưa ai từng thấy, lại nữa cho dù nhìn thấy chắc cũng không quý phái như nàng. Nàng đẹp như trăng rằm trên mặt sông, như mây xuân trên Vu Sơn, tóm lại không cách nào tả nổi nét đẹp của nàng.

Hai người đi thêm một đoạn nữa Tân Nguyên dừng chân bên một hòn giả sơn, quay sang nhìn Tiêu Phong nói:

- Bỏn cung nghe Mẫn Mẫn nói ngài đã tìm được tình yêu đích thực của mình?

Tiêu Phong thấy Tân Nguyên đi thẳng vấn đề, thành thật đáp:

- Nàng ấy khiến hạ quan nghĩ cuộc đời này thật đáng sống. Trước kia hạ quan không hề có được cảm giác đó nên có thể nói cuộc đời này chỉ đẹp và có ý nghĩa khi có nàng ấy. Nếu thiếu nàng ấy là thiếu tất cả, hạ quan sẽ không còn gì hết.

Tân Nguyên im lặng nhìn Tiêu Phong hồi lâu. Tiêu Phong cũng nhìn lại Tân Nguyên, nhưng trong đầu chàng hiện lên hình ảnh một gian nhà tre, phía trước nhà có một khoảnh sân. Chàng và nữ thần y ngồi trong khoảnh sân nhóm lửa lên, hai người cùng sưởi ấm bên đồng lửa cháy âm ỉ trong đêm tối. Nữ thần y ngẩng đầu nhìn trời, tay nàng ôm lấy phía dưới cằm, say sưa nhìn lên trời ngắm vầng trăng mới mọc nằm vắt vẻo trên vòm trời đen ngịt. Tiêu Phong nhớ khi đó chàng đột nhiên ngộ ra người con gái vận y phục màu hồng phấn này chính là người con gái của đời chàng, một nỗi yêu thương kéo áp đến trong lòng chàng, như nước lũ tràn bờ, không có cách gì kềm chế nổi.

Tiêu Phong còn đang nhớ chuyện cũ, tiếng của Tân Nguyên vang lên kéo chàng về với hiện tại:

- Bốn cung mừng cho ngài, bốn cung sẽ đi tìm thái hoàng thái hậu để nghị bãi hôn.

Tân Nguyên nói xong nhoen thêm một nụ cười nữa rồi thong thả quay đi. Trong lòng Tiêu Phong như nở hoa. Chàng vừa cảm kích vừa cảm thấy ngưỡng mộ Tân Nguyên. Nàng thật quả đúng như tên, xinh đẹp thanh tân, vừa nhìn vào đã thấy mến ngay. Tuy nàng nhỏ tuổi hơn chàng nhưng rất hiểu chuyện, lại biết thông cảm, còn rất bản lĩnh nữa. Chàng chưa bao giờ nghe chính miệng một cách cách nào dám nói sẽ đi gặp Hiếu Trang tuyên bố từ hôn. Sau này không biết vị vương tôn công tử nào mới có thể sánh được với nàng đây? Tiêu Phong mỉm cười thích thú với ý nghĩ đó. Chợt chàng nghĩ tới hảo bằng hữu của chàng tấm lòng của Sách Ngạch Đồ đối với Tân Nguyên từ nhỏ đã mang mối tình cuồng vọng si mê, tuy Sách Ngạch Đồ không nói ra nhưng chàng đã biết từ lâu.

- Đa tạ cách cách thành toàn - Tiêu Phong hướng về Tân Nguyên nói với theo nàng – Cho dù hạ quan không đến được với người hạ quan yêu hạ quan cũng sẽ ghi nhớ ân đức này suốt đời.

Khi này Tiểu Điệp đã quay lại tìm Tân Nguyên. Tiểu Điệp nghe Tiêu Phong nói và nhìn nụ cười trên mặt Tân Nguyên, Tiểu Điệp biết Tiêu Phong không nọ gì của Tân Nguyên cả. Từ trước tới nay giữa hai người chỉ là tình bằng hữu, trong mắt Tiêu Phong không hề có Tân Nguyên và Tân Nguyên cũng chưa từng vì Tiêu Phong mà rung động như vậy miễn cưỡng đến với nhau có ý nghĩa gì? Lại nữa, Tiểu Điệp nhớ đến người đàn ông bên bờ Vô Định hà, một bộ y phục trắng xóa lấp lánh dưới ánh nắng chiều. Chàng ta xuất hiện trong đời Tân Nguyên với thân hình cao to, khí thế dũng mãnh phi thường, một bầu trí tuệ sâu như đại dương, tất cả những hình ảnh đó đã để lại trong lòng Tân Nguyên hình tượng của một vị thần từ trên trời cao giáng hạ phạm trần.

Tiểu Điệp lại nghĩ không biết khi Tân Nguyên đi gặp Hiếu Trang sẽ dùng lý do gì để thuyết phục Hiếu Trang đồng ý bãi bỏ cuộc hôn nhân này? Hiếu Trang là người rất cương nghị, trước giờ nếu đã quyết chuyện gì không ai có thể lay chuyển được. Nhưng chuyện lần này liên quan đến hạnh phúc cả một đời Tân Nguyên nên Tiểu Điệp biết Tân Nguyên nhất định sẽ tranh đấu đến cùng. Tiểu Điệp nhớ Tân Nguyên đã nói mỗi một người đều có quyền tự do yêu đương và nếu mai này gặp người đàn ông nàng yêu nàng sẽ mạnh dạn tỏ bày tình yêu của nàng với chàng. Tiểu Điệp vừa nhìn Tân Nguyên bằng đôi mắt thán phục vừa thấy có chút không yên trong lòng, lại càng lo lắng hơn khi gương mặt một vị cô nương hiện lên trong đầu nàng.

Tiểu Điệp đi theo Tân Nguyên nhưng nàng quay đầu ra sau nhìn Tiêu Phong nói:

- Nô tì biết Mẫn Mẫn cách cách có ý với ngài từ lâu lắm rồi. Nếu cô ấy biết hôn sự của ngài và chủ nhân nô tì bị hủy sẽ tìm mọi cách tiến đến gần ngài, hy vọng ngài chuẩn bị tâm lý tìm cách đối phó, nô tì sẽ cầu nguyện cho ngài.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Phúc thọ cao

Xuân Viên là một trà lâu nằm phía đông thành, gồm hai tầng lầu, tầng trệt dùng làm quán ăn còn tầng trên cho khách ở thuê. Lúc này dưới lầu chật kín khách đến dùng bữa trưa, hơn hai trăm cái bàn chỉ còn lại vài cái là có chỗ ngồi. Cửu Dương bèn đến ngồi vào chiếc bàn đặt gần quầy tính tiền.

- Thưa khách quan muốn dùng chỉ?

Tiểu nhị mang trà đến cho chàng. Cửu Dương cười nói:

- Ta làm nghề giết heo, mới vừa làm thịt xong, vậy chứ giết một con heo nên uống mấy bát rượu đây?

Tiểu nhị không hiểu vị khách này đang nói gì cười cười đáp bừa:

- Ba bát.

Chưởng quầy đang lui cui sử dụng bàn tính nghe câu hỏi của Cửu Dương ngẩng lên nhìn chàng. Cửu Dương khẽ gật đầu. Chưởng quầy cũng gật đầu chào chàng sau đó bảo tiểu nhị:

- Mì dẫn vị đại gia đó vào căn phòng thượng hạng trên lầu, đem rượu và bày cái bát lớn đến, tiện thể mang thịt bò xào bụng lên cho ngài.

Tiểu nhị vâng dạ, đi trước dẫn đường.

- Xin khách quan chờ một chút sẽ có rượu thịt mang đến cho ngài.

Tiểu nhị nói xong rồi khỏi phòng. Cừu Dương chờ trong phòng chẳng bao lâu bên ngoài có tiếng gõ cửa. Chàng bèn đi mở cửa. Chưởng quầy bước vào phòng, trên bàn khi này có bảy đồng xu đã được Cừu Dương xếp thành một vòng tròn. Chưởng quầy nhìn bảy đồng xu trên bàn, khép cửa lại rồi nói:

- Địa chấn cao cương thiên cổ tại.

Cừu Dương nói:

- Tam hợp hà thủy vạn niên lưu.

Chưởng quầy hỏi:

- Huynh đài từ đâu tới?

Cừu Dương đáp:

- Minh.

- Vậy huynh đài muốn đi đâu?

- Thanh.

- Thế huynh đài có biết tại sao trăng đêm nay không sáng hay không?

- Vì chưa thể phục Minh nên chưa đến thời điểm đoàn tụ.

Chưởng quầy nghe Cừu Dương đối đáp suôn sẻ, buông mình phịch xuống sàn nhà nói:

- Đúng là ngài, thật đúng là ngài! Chu Bản tham kiến thất đương gia!

Cừu Dương đỡ Chu Bản đứng lên, họ Chu năm nay tuổi khoảng tứ tuần, đỉnh đầu cạo hẵn bóng, khuôn mặt vuông vức, trên má trái có hai vết sẹo dài khoảng hai lòng tay, hai vết sẹo này chính là dấu vết để lại của trận đánh hồi cương.

Sau khi hai người chào nhau và Cừu Dương hỏi thăm tung tích Tàn Thiên Nhân, Cừu Dương hỏi Chu Bản về phúc thọ cao. Chu Bản lau nước mắt nói:

- Đúng là ma quỷ hiện đang được coi như một thứ vàng trắng lên lút mua bán trong môi trường, siêu lợi nhuận hấp dẫn vô cùng. Vì tam mệnh đại thần tiếp tay cho bọn thương nhân Anh nên những người dám lên tiếng chỉ trích chất độc tố đó đều không có kết quả tốt. Không biết thất đương gia có nghe chưa? Ba ngày trước cả nhà tổng đốc Lương Quảng Lương Hóa Phong bị chết vì Liên Hoa sát thủ, con trai của Lương Hóa Phong chính là Lương Sở Nam người cầm đầu nhóm các tú tài kêu gọi người dân kinh thành ngừng hút nha phiến.

Chu Bản nói tới đây thở một hơi dài thườn thượt.

Cừu Dương im lặng suy nghĩ những lời của Chu Bản, chàng cũng nhớ lại lúc mới đặt chân vào phủ Viễn chàng đã nhìn thấy trong thư phòng của Tiêu Phong có chứa rất nhiều tấu chương. Nhạc Chung Kỳ nói trong tấu chương các quan địa phương đều đồng loạt than phiền về nha phiến và nếu cái dãi tai hại này tiếp diễn chừng vài chục năm nữa sẽ không còn một người lính nào cầm giáo bảo vệ đất nước. Trong tấu chương các quan kiến nghị Hiếu Trang giao cho quyền thực thi những cuộc cải cách cương quyết như chém những người dính líu đến ma túy, kể cả người ngoại quốc, tịch thu và đốt bỏ các thùng nha phiến...

Cừu Dương đưa mắt nhìn Chu Bản, nghĩ đến hồi bang hội còn chưa tan đàn xẻ nghé người này giao thiệp rộng rãi nên thường được Tàn Thiên Nhân cử đi khắp nơi dò thám tin tức, Cừu Dương hạ giọng nói gì đó với Chu Bản. Chu Bản vừa nghe vừa gật đầu, sau đó Cừu Dương bái chào rồi rời khỏi phòng.

Khoảng giờ Dậu Cừu Dương đến phủ Viễn tìm Tiêu Phong, lúc này trời đã về đêm nhưng trong phủ Viễn đèn giăng muôn ngọn, sáng tựa ban ngày. Hiếu Quân dẫn Cừu Dương đến thư phòng, Sách Ngạch Đồ cũng có mặt trong phòng.

Thư phòng không khép cửa, Tiêu Phong và Sách Ngạch Đồ đang ngồi bên bàn, trên bàn đặt một kim đỉnh, trong đỉnh tỏa ra làn khói lượn lờ. Tiêu Phong và Sách Ngạch Đồ thấy Cừu Dương đến đứng dậy ôm quyền chào chàng. Cừu Dương cũng chào đáp lễ hai người, sau khi Hiếu Quân kéo ghế mời Cừu Dương ngồi nằng đi pha trà.

- Chiều nay huynh đến chắc đã có cao kiến giúp chúng tôi giải quyết chuyện phúc thọ cao?

Tiêu Phong hỏi Cừu Dương, trong giọng nói không giấu vẻ hồi hộp. Cừu Dương đáp:

- Ta đã nhờ một người đi điều tra nơi tích trữ nha phiến. Người này giao thiệp rất rộng lại quen thân với những thương nhân Anh nên việc hẩn tìm ra nơi tàng trữ nha phiến không mấy khó, nhưng cho dù chúng ta biết được nơi cất giấu nha phiến thì việc xâm nhập vào đó để giờ trò không phải chuyện dễ,

tam mệnh đại thần rất coi trọng mối liên minh với thương nhân Anh.

Cửu Dương nói xong Sách Ngạch Đồ nói:

- Không sao, chỉ cần chúng ta biết được nơi tàng trữ nha phiến thì cuộc chiến tranh với nha phiến có tiền triển rồi.

Cửu Dương gật đầu với Sách Ngạch Đồ nhưng trong đầu chàng vẫn không ngừng nghĩ đến mối liên minh chặt chẽ giữa tam mệnh đại thần và người tây dương, tam mệnh đại thần lên lút mở cửa hải quan, liên tục cho tàu phươg Tây vận tải bạch phiến vào cảng. Nếu lần này bọn chàng đốt bỏ khu tàng trữ phúc thọ cao không chỉ trực tiếp tuyên chiến tam mệnh đại thần mà còn gián tiếp tuyên chiến cả súng ống tàu bè tối tân của người tây dương.

Cửu Dương định nói gì đó với Tiêu Phong thì Hiểu Quân mang tách trà vào đặt lên bàn trước mặt chàng. Cửu Dương bèn thu lại lời muốn nói với Tiêu Phong, lên tiếng cảm ơn Hiểu Quân, sau đó chàng cầm tách trà lên nhưng không uống trà mà giở nắp tách trà gạt lá trà trong nước.

Hiểu Quân vừa rời khỏi phòng, a hoàn Tiểu Tuyền dẫn Kiều Tam Bảo vào phòng. Kiều Tam Bảo làm lễ tham kiến Tiêu Phong và Sách Ngạch Đồ xong nói:

- Triệu đô thống sai thuộc hạ đến nói với tướng quân “bọn chúng” đã đến cả rồi.

Tiêu Phong gật đầu. Sách Ngạch Đồ nhìn Cửu Dương nói:

- Theo thông tin mà chúng tôi gom nhặt được thì đội thị vệ của Tô Khắc Táp Cáp đã vào thành rồi, những người này toàn là những người có thanh danh hiển hách trong giới giang hồ. Không chỉ toán thủ hạ của Tô Khắc Táp Cáp còn có thêm thủ hạ của Át Tắt Long cũng vừa mới vào thành, những người này cũng toàn là những kiếm sĩ võ nghệ cao cường. Bọn chúng hè nhau kéo về kinh thành tụ tập nhân lực binh mã để chuẩn bị đón tàu nhập cảng.

Kiều Tam Bảo nhìn Tiêu Phong nói:

- Không biết Trương Lam kỳ có thể giúp chúng ta đối phó các chuyến tàu vận chuyển nha phiến lần này không?

Tiêu Phong im lặng, Sách Ngạch Đồ lại nhìn Cửu Dương nói:

- Trương Lam kỳ là đoàn binh vừa được chuyển đến Thiên Tân, đoàn binh này có nhiệm vụ kiểm tra hàng hóa, giám sát phương tiện vận tải và các chuyến tàu vận chuyển trái phép qua biên giới. Tuy đoàn binh này phụ thuộc dưới quyền Tô Khắc Táp Cáp nhưng lúc trước thuộc bộ quân Chính Bạch kỳ trực chỉ dưới tay Phủ Viễn tướng quân. Nếu chúng ta muốn khai hỏa những con tàu chở nha phiến phải cần những người này giúp chúng ta.

Sách Ngạch Đồ dứt lời, Cửu Dương nghe Tiêu Phong bảo Kiều Tam Bảo:

- Truyền khẩu dụ của ta tới các quan đại thần chuyên phụ trách về hải quan, từ cấp tam phẩm trở lên sáng mai tới đây gặp ta thương lượng đối sách.

- Dạ.

Kiều Tam Bảo nói xong định rời đi nhưng Cửu Dương nói:

- Hiện thời quân địch mạnh còn bên ta yếu, nếu xung đột trực diện chỉ e bất lợi.

Kiều Tam Bảo nhìn Cửu Dương bằng ánh mắt ngạc nhiên, hỏi:

- Không lẽ chúng ta ngồi yên để tàu nhập cảng à?

Cửu Dương đặt tách trà lên bàn nói:

- Tạm thời cứ để tàu nhập cảng. Nhưng đã đến lúc kinh thành và các tỉnh lân cận thi hành cấm vận thuốc phiện. Hiện thời triều đình chưa có luật pháp nào răn đe gắt gao cho nên từ ngày mai triều đình cần phải triệt để xuống chỉ tuyên chiến nha phiến. Những bản án dành cho kẻ trồng cây, gây giống, thu hoạch chế biến, tàng trữ, vận chuyển và mua bán nha phiến tất cả đều phải là tội tử. Sau đó triều đình lập tức thi hành một vài người để làm gương trăm họ, để bọn con buôn không dám coi thường vương pháp tiếp tục buôn bán nha phiến. Ngoài ra, triều đình cũng nên lệnh cho những người nghiện trong vòng nửa năm phải tự cai thuốc. Nếu như hết thời hạn mà người nghiện vẫn còn hay tái nghiện sẽ bị xử tử. Đồng thời ban tiếp sắc lệnh lập bảo theo cách cứ mười người thì cơ cấu thành một bảo. Người trong bảo có trách nhiệm khuyên nhau cùng bỏ thuốc, nếu có một người hút thì chín người kia đều bị tội, người hút bị xử tử, người khuyên không thành sẽ bị phạt năm mươi lạng bạc, quan lại biết mà không báo sẽ bị cách chức. Tạm thời cứ dùng cách này trước đã.

Tiêu Phong còn đang suy nghĩ lời của Cửu Dương, Hiểu Quân vào thư phòng nói cỗ xe của Mẫn Mẫn và Tân Nguyên đang ở ngoài cổng.

Kiều Tam Bảo nghe nói có Mẫn Mẫn đến viếng liền bái chào Tiêu Phong và Sách Ngạch Đồ rồi lao ra khỏi thư phòng, nhưng không ra về bằng cửa trước mà đi nhanh về phía hậu viện.

Tiêu Phong, Sách Ngạch Đồ và Cửu Dương định ra ngoài cổng đón Tân Nguyên và Mẫn Mẫn thì hai người đã vào trong sân. Mẫn Mẫn vừa đi vừa không ngừng liếc háy Tiểu Tuyền đang quét sân.

Tiêu Phong và Sách Ngạch Đồ bước lại trước mặt hai cô gái khom mình hô:

- Tần Nguyên cách cách khảnh an! Mẫn Mẫn cách cách khảnh an!

Tần Nguyên thấy Cửu Dương đi phía sau Tiêu Phong, hai mắt nàng sáng lên, gật đầu chào chàng. Cửu Dương cũng gật đầu chào Tần Nguyên và mỉm cười với nàng. Một luồng hơi nóng chạy khắp mình Tần Nguyên, khuôn mặt nàng như tăng thêm nhiệt độ khi nàng thấy Cửu Dương cười với nàng. Quả thật Cửu Dương có nụ cười rất đẹp, mỗi khi chàng cười đều làm khuấy động các hồ nước mùa thu từ lâu vắng lặng trong lòng bất kỳ người thiếu nữ nào nhìn chàng.

- Hai vị đại nhân không cần đa lễ - Tần Nguyên cất giọng trong trẻo - Xin mời đứng lên.

Tần Nguyên có thói quen khi ra khỏi cung đều cài nam trang cho nên chiều nay nàng cũng vận bộ y phục màu thanh thiên như trong đêm hội đèn Không Minh, tóc nàng tết thành một bím dài, chân đi giày vải nâu, hông thắt đai nâu, đầu đội mũ cũng màu nâu. Sách Ngạch Đồ ngắm Tần Nguyên thấy nàng thật khác xa với các cô tiểu thư đài các mà chàng quen, những người đó chẳng qua chỉ là những cây kiềng trong vườn, bó chặt mình bằng lụa là gấm vóc, nhất cử nhất động đều đóng khuôn phép tắc, còn nàng chính là đóa hoa tươi nở rộ giữa thiên nhiên thỏa sức mùa xuân cùng gió mát trăng thanh và tự nhiên tỏa hương khoe sắc.

Hiếu Quân cũng lướt mắt từ đầu xuống chân Tần Nguyên tán dương:

- Thường ngày cách cách vận váy áo trông rất yêu kiều nhưng hôm nay cô vận đồ nam trông lại có vẻ thanh tú ý nhị riêng!

Tần Nguyên nói cảm ơn Hiếu Quân. Cửu Dương đứng cạnh Tiêu Phong thấy chuyện của chàng đã hết định ra vẻ, nhưng chàng vừa quay sang Tiêu Phong, chưa kịp chào thì Mẫn Mẫn đang liếc háy Tiểu Tuyền chợt thấy có người lạ trong phủ bèn nói:

- Thuộc hạ của tướng quân coi trời bằng vung nhỉ? Gặp bốn cung và Tần Nguyên mà không làm lễ bái chào!

Nói đoạn nhìn kỹ hơn, Mẫn Mẫn kêu “ùa” một tiếng rồi tiếp:

- Không phải anh chàng vận y phục trắng đó là người trong tranh của ti về à?

Tần Nguyên nghe Mẫn Mẫn hỏi mỉm cười không chút e dè.

Nếu mà lúc này Tần Nguyên dán mắt vào nụ cười của Cửu Dương thì bây giờ Sách Ngạch Đồ dán mắt vào nụ cười của nàng. Sách Ngạch Đồ quen Tần Nguyên từ nhỏ, biết nàng rất ưa cười, lớn lên lại không thay đổi, thêm vào tánh tình vui vẻ hào sảng khiến ai cũng mến. Nụ cười của Tần Nguyên chẳng những đẹp mà còn khoe được hàm răng trắng đều như ngọc của nàng. Trái tim Sách Ngạch Đồ nhảy đánh bịch một cái, tình cảm dành cho người con gái này chảy cuộn cuộn như sóng cả đảo dạt.

- Máy nay bốn cung được nghe rất nhiều chuyện kể về huynh.

Mẫn Mẫn lại nhìn Cửu Dương nói.

- Cho nên nề tình huynh giúp ti ấy đoạt lại túi dây bốn cung không chấn chỉnh thái độ vô lễ vừa rồi của huynh.

Cửu Dương không trả lời Mẫn Mẫn. Mẫn Mẫn nói xong chờ một chút không nghe chàng nói gì với nàng mở to mắt nói:

- Ta đang nói chuyện với huynh đó, huynh câm à? Ta thật không ngờ Sách đại nhân hay nói người trong hội các người trọng lễ nghĩa mà huynh thoát nhìn cũng có vẻ nho nhã lễ độ ấy vậy mà...

Mẫn Mẫn nói tới đây Tần Nguyên đặt tay lên vai Mẫn Mẫn cất lời nàng:

- Không cần phải làm lễ thỉnh an đâu muội muội à, hồi ti còn ở bên Anh đã thấy những người bên đó ai nấy cũng đều đối đãi bình đẳng với nhau trông rất hay.

Mẫn Mẫn lắc đầu:

- Nhưng đó là ở bên tây, còn đối với phong tục tập quán phương đông của chúng ta lại khác, thường dân và bọn nô bộc của chúng ta đương nhiên phải hành lễ khi thấy chúng ta rồi!

Mẫn Mẫn vừa nói vừa đưa tay chỉ vào Hiếu Quân và Tiểu Tuyền. Tần Nguyên nói:

- Đã đến lúc phong tục tập quán chúng ta cần thay đổi rồi, trong phong tục tập quán của chúng ta, người có địa vị đã quen nên cứ coi chuyện người khác xưng nô tài là bình thường, chẳng thấy đó là bất công chút nào. Nhưng mọi người trên đời này đều có cha mẹ nuôi nấng trưởng thành, mà cha mẹ nào lại chẳng thương yêu con cái của mình, chỉ có điều vì nhà nghèo không nuôi nổi nên họ mới cho con cái của mình đi ở đợ, hay vì một lý do nào đó mà phải để con cái đi làm công cho người ta, đó là điều đáng thương, đáng tội, rất đau lòng rồi, vậy mà còn bắt những người đó phải quỳ, phải lòn miệng tự nhận bản thân là nô tài có phải ép người quá đáng không?

Tần Nguyên nói xong Mẫn Mẫn so vai tỏ vẻ bất cần, Tần Nguyên kiên nhẫn nói:

- Muội muội và ti may mắn sinh ra đã là cách cách nên không cần cái quy tắc kia. Nhưng mà ti đây mỗi lần nghe người khác một xưng nô tài hai xưng

dân nữ hay thảo dân rồi phải cúi mình hành lễ là một lần ti cảm thấy áy náy trong lòng, ti không thích suốt ngày cứ phải sống trong sự áy náy như vậy mãi.

Tiêu Phong, Sách Ngạch Đồ và đám a hoàn nghe Tân Nguyên nói về thuyết “bình đẳng giữa người và người” ai cũng ngẩn mặt ra nhìn nàng. Nhất là Sách Ngạch Đồ, cái triết lý của Tân Nguyên đối với chàng, một trọng thần đương triều sống trong cái luật lệ tự nhiên về giai cấp thì thấy nó mới mẻ và hấp dẫn vô cùng.

Cho nên Tân Nguyên vừa dứt lời, Sách Ngạch Đồ nói:

- Cách cách nói rất đúng! Chúng ta sinh ra đời đã ở giai cấp ưu việt, xem chuyện người khác phục vụ mình là chuyện tự nhiên nên không để ý đến những điều ấy. Rõ ràng những chuyện đó là bất công!

Mẫn Mẫn liếc Sách Ngạch Đồ.

Tiểu Điệp thấy bầu không khí trong sân bắt đầu trở nên gay gắt, bước lên một bước nhìn Sách Ngạch Đồ nói:

- Sách đại nhân, ngài mời chủ nhân nô tì đi coi hồ thiên nghi, hứa cuối giờ Mùi sẽ đến đón nhưng chủ nhân nô tì đợi mãi chẳng thấy ngài đâu, đến phủ Sách ngài lại không ở đó. Nếu chủ nhân nô tì không tới đây tìm chắc bị ngài cho leo cây mất rồi!

Tiêu Phong thấy Tiểu Điệp lái câu chuyện sang hướng khác, nhìn Tiểu Điệp bằng ánh mắt cảm khái nói:

- Không phải lỗi ở Sách đại nhân mà do bản quan, bản quan mời ngài ấy sang đây có chút việc cần bàn không ngờ đã giữ ngài ấy lại đến giờ này, nhưng bây giờ mọi việc đã bàn xong cả rồi.

Tiêu Phong nói đoạn ôm quyền với Tân Nguyên, Sách Ngạch Đồ quay sang Cửu Dương nói:

- Cửu cửu của ta vừa từ Cáp Nhĩ Tân về, trong nhà ông ấy có hồ thiên nghi, huynh am hiểu về thiên văn và địa lý nhất định phải cùng chúng tôi đi một chuyến tới đó xem cho biết.

Cửu Dương chưa thấy hồ thiên nghi bao giờ, nghe Sách Ngạch Đồ nói cũng tò mò nên gật đầu.

Mẫn Mẫn còn đang ghen ghét bọn a hoàn của Tiêu Phong không để đâu cho hết, sức nhớ sắp sửa được đi chơi với chàng nên con giận trong lòng nàng có giảm xuống một chút, nhưng sau đó lửa giận lại bùng lên khi nàng nghe Tiêu Phong nói với Sách Ngạch Đồ:

- Mọi người đi chơi vui vẻ, ta muốn ở lại soạn sổ cho buổi tảo triều sáng mai.

Sách Ngạch Đồ nghe Tiêu Phong nói biết Tiêu Phong muốn làm theo lời Cửu Dương kiến nghị ban bố luật cấm vận phúc thọ cao, lại nữa Sách Ngạch Đồ cũng biết Tiêu Phong muốn tránh mặt Mẫn Mẫn nên cũng không chèo kéo.

Mẫn Mẫn thấy Tiêu Phong không đi coi hồ thiên nghi với nàng nữa, thờ ra đằng khỏi, hơn nữa vừa rồi Tân Nguyên không bênh vực nàng thì chớ còn “giáo huấn” nàng trước mặt bọn hạ nhân nên sau khi Tiêu Phong nói xong Mẫn Mẫn quay đầu đi thẳng một mạch ra khỏi phủ Viễn. Thoắt một cái cỗ xe của Mẫn Mẫn chạy mất. Tân Nguyên nhìn theo Mẫn Mẫn bằng ánh mắt ái ngại. Tiêu Phong thấy Tân Nguyên khó xử, chữa thẹn cho nàng bằng cách giới thiệu Cửu Dương với nàng.

Tân Nguyên nhìn Cửu Dương mỉm cười nói:

- Bốn cung nghe danh của huynh từ lâu lắm rồi, nay được gặp thật là phước phận ba đời của ta. Ta thường nghe giang hồ đồn rằng làm người mà không quen biết Cửu Dương tiên sinh ở Hằng Châu thì dù có gọi là anh hùng cũng uổng phí! Hồi tiên đế còn sống cũng rất ngưỡng mộ thơ văn của trường học huynh, đã từng ban ngự biên cho trường huynh. Phủ Viễn tướng quân cũng thường hay nói huynh là một người văn võ toàn tài. Chỉ với một câu nói đó của ngài cũng đủ làm người ta hình dung ra huynh là một trang nam tử đầu đội trời chân đạp đất thế nào rồi. Hôm nay được gặp quả thật huynh là người có thể dụng văn giúp hoàng thượng bình thiên hạ, dụng võ có thể xoay chuyển càn khôn.

Tiểu Điệp nghe Tân Nguyên nói một tràng toàn những lời tăng bốc Cửu Dương, nhìn Tân Nguyên tủm tỉm cười.

Tiêu Phong cũng tình ý thấy khóe miệng nhỏ xinh của Tân Nguyên cong lên một nụ cười hạnh phúc, chàng khẽ đưa mắt nhìn Sách Ngạch Đồ nhưng Tiêu Phong không thấy trên mặt Sách Ngạch Đồ có phản ứng gì. Tiêu Phong bèn bá vai Sách Ngạch Đồ, tiễn hảo bằng hữu của chàng, Tân Nguyên, Cửu Dương và Tiểu Điệp ra cổng. Một trong hai tên lính đang canh cổng rạp mình làm bệ cho Tân Nguyên leo lên cỗ xe của Sách Ngạch Đồ nhưng Tân Nguyên lắc đầu nói không cần. Tiểu Điệp cũng như rồng mây nói tên lính:

- Vừa nãy đã nói với huynh rồi mà, cách cách của ta không hề yếu đuối vậy đâu nghe, cô ấy không phải hàng nữ nhân thấy chuột là kêu thét lên. Mà nói gì chuột chứ, cô ấy còn dám chạy đi bắt cướp nữa là, chỉ là cô ấy chưa kịp ra tay thì đã có người làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi.

Sách Ngạch Đồ và Tiêu Phong tròn mắt không biết Tiểu Điệp đang nói gì, Tân Nguyên đã bắt cướp à? Tiểu Điệp thấy mặt hai người đàn ông ngờ ngác nhìn nàng bèn kể cho hai người nghe về cuộc thi thơ ở bên bờ Vô Định hà và chuyện túi đây. Tiêu Phong nghe xong bật ngón tay cái lên trong khi Sách Ngạch Đồ ôm quyền bái Tân Nguyên.

(còn tiếp)

Chương 45: Hồn thiên nghi

Xe của Sách Ngạch Đồ đỗ trước một ngôi nhà khá rộng với tường trắng vây quanh. Một cảnh liễu từ trong vườn ra bên ngoài và có nhiều cây thông to cao hơn cả tường, lá được cắt xén thành hình cung, hình tròn và hình dạng của những con chim đang tung cánh. Ngoài cổng treo một chuông cửa. Sách Ngạch Đồ xuống xe, bước tới rung chuông. Một ông lão cao gầy mặc y phục gấm màu nâu khoảng trên dưới tám mươi tuổi ra mở cổng.

- Chào Suất cửu.

Sách Ngạch Đồ cúi mình nói.

Ông lão cười:

- Mọi người đã tới rồi à?

- Vâng, cửu cửu khỏe không?

- Nhờ ơn trời cửu cửu vẫn còn đây.

Sách Ngạch Đồ quay sang Tân Nguyên, Cửu Dương và Tiểu Diệp đang đứng sau chàng nói:

- Đây là cửu cửu của ta.

Đoạn chỉ vào ba người, Sách Ngạch Đồ nói:

- Còn đây là các bằng hữu mà cháu đã nói với cửu cửu.

- Chào cửu cửu.

Cửu Dương, Tân Nguyên và Tiểu Diệp đồng thanh lên tiếng.

Cửu cửu của Sách Ngạch Đồ họ Suất tên Nhan Bảo, gật đầu chào ba người:

- Mời các cháu vào nhà.

Nói xong đi trước dẫn đường.

Đám người Sách Ngạch Đồ đi theo Suất Nhan Bảo. Bên trong cánh cổng là một vườn hoa vĩ đại, trồng đầy các loại hoa nhưng đa số là hoa cúc, cẩm chướng và hoa lưu ly, cũng có nhiều chậu kiểng quý hiếm nằm hai bên lối đi. Theo lời của Sách Ngạch Đồ thì những chậu kiểng hiếm này quanh năm xanh mướt, ngay cả mùa đông cũng không rụng lá. Cửu Dương đi bên cạnh Sách Ngạch Đồ nghe được, tự nhiên nhủ bụng cây cối thì như vậy, còn con người có mãi vẫn như nhau không? Cửu Dương bỗng nghĩ đến Tây hồ Hàng Châu, trong hồ trồng rất nhiều sen. Bây giờ chắc hoa đã tàn, lá đã úa cả rồi...

Vườn hoa của Suất Nhan Bảo có vẻ đã được hoạch định hẳn hoi, một hòn núi giả được xây bằng đá nằm ở giữa một bồn nước có vòi phun cao, trong kẽ đá mọc đầy các loại xương rồng, vài cây xương rồng đang nở những đóa hoa nhỏ màu hồng nhạt. Lòng đèn được giăng đầy trên các cành thông và liễu vì vậy nên tuy trời đã vào đêm nhưng cả một vườn hoa trong thật sáng sủa, sạch sẽ và đầy sinh khí. Ngôi nhà trong vườn được xây hai tầng theo lối tây phương, sân nhà được lát gạch đỏ, hai bên hiên rộng rãi có xây những cột trụ bằng xi măng có vân giản. Một con đường đá nhỏ chạy dài từ ngoài cổng vào đến gian chính, gian bên cạnh là nhà chứa củi, cổng nhà chứa củi đang được mở để lộ một chiếc lò nhỏ và những chồng củi khô, thêm dăm ba cái ghế mây dài đặt quanh chiếc lò.

Suất Nhan Bảo dẫn mọi người vào sảnh, giữa phòng đặt bộ bàn ghế cũng được bên bằng mây. Đồ vật trang trí trong phòng tuy đơn giản nhưng vẫn toát ra sự tinh tế hài hòa làm cho bất kỳ người nào nhìn vào cũng có một mối thiện cảm không thể nào diễn tả bằng lời. Trên tường không treo tranh liễn mà chỉ treo hai bó hoa to bên bằng có khô.

Suất Nhan Bảo mời mọi người ngồi quanh chiếc bàn gỗ mây, rót trà ra mấy cái li sau đó niềm nở nói:

- Mời các cháu dùng trà.

Sách Ngạch Đồ bưng li trà lên đưa cho Cửu Dương nói:

- Cửu cửu của ta chuyên đi tìm kiếm những món đồ tây dương, hôm nay cửu cửu sẽ cho chúng ta ngắm mấy món bảo bối mà ông ấy sưu tầm để chúng

ta được miễn miễn.

Cửu Dương quay sang Suất Nhan Bảo mỉm cười, Suất Nhan Bảo nói:

- Không những lão sẽ đưa mọi người đi xem kho báu của lão, sau đó còn mời mọi người ăn món ăn mà lão mang về từ chuyến đi Cáp Nhĩ Tân.

Mọi người theo Suất Nhan Bảo lên lầu vào một căn phòng có ghế salon, quanh tường đóng những hàng kệ gỗ, hỗn thiên nghi được đặt trên một cái bàn ở giữa phòng. Tiểu Diệp bước lại nhìn cỗ máy định vị thiên thể hỏi Sách Ngạch Đồ:

- Vật này có thể giúp chúng ta tránh được những trận lũ lụt hằng năm à?

Sách Ngạch Đồ chưa đáp, Suất Nhan Bảo lắc đầu:

- Hỗn thiên nghi chỉ là một công cụ thiên văn mô phỏng lại thiên cầu thôi, cái cháu đang sờ vào chính là Trái Đất, còn đây là các vì tinh tú bao quanh Trái Đất, hỗn thiên nghi mô tả lại bầu trời. Ta sẽ tặng hỗn thiên nghi này cho một trung tâm nghiên cứu kính thiên văn ở Cáp Nhĩ Tân để các nhà thiên văn học có thể phát triển và mở rộng thêm cho nó để nó có thể phát hiện ra các con địa chấn.

Suất Nhan Bảo nói xong, Tiểu Diệp nói:

- Nhưng cho dù chúng ta có biết trước được khi nào Hoàng Hà lũ lụt hay khi nào xảy ra những trận động đất cũng không thể cản con thịnh nộ của mẹ thiên nhiên được. Tự cổ nạn Hoàng Hà không ai thắng nổi, hể mà tinh tú trên trời có chút biến động liền ảnh hưởng đến muôn ngàn sinh linh.

Sách Ngạch Đồ gật đầu:

- Mỗi lần Hoàng Hà vỡ đê đều gây thiệt hại cho người dân Hà Nam, nhất là năm ngoái Hoàng Hà vỡ đê đã gây ra thiệt hại nhiều hơn bao giờ hết, đạo tặc bốn phương vì trận lũ đó đã thừa cơ hồ hạo làm loạn, cho nên hiện tại triều đình ngoài việc trị thủy, trị nha phiên còn phải tìm cách đối phó bọn sơn lâm sát sinh vô số đó.

Sau khi xem hỗn thiên nghi Suất Nhan Bảo lại dẫn mọi người đi coi từng món đồ đặt trên những chiếc kệ gỗ, lúc mọi người đến trước một chiếc kệ cao ngất, lớn đến độ chiếm trọn một bức tường, Tiểu Diệp cầm ba ống sắt đặt ở giữa kệ lên nói:

- Ba ống này là gì vậy thưa ông?

Suất Nhan Bảo nói:

- Nó là ba phần của một cây sáo do người La Mã chế ra, tiếc là lão không biết chơi sáo cũng quên cách người ta chỉ cho ráp mấy cái ống và hàng nút lại thế nào rồi.

Tiểu Diệp nói:

- Sáo tại sao phải cần hàng nút? Lại còn những cái que kim loại này để làm gì?

Suất Nhan Bảo lắc đầu ra vẻ không am tường, Tiểu Diệp định đặt ba cái ống sắt trở lại vị trí ban đầu thì Cửu Dương nói:

- Mấy cái nút đó gọi là phím bấm, sáo tây thường có phím bấm, cũng có nhíp để kiểm soát áp lực phím bấm và các dạ êm.

Suất Nhan Bảo nhìn Cửu Dương hỏi:

- Cháu biết cách ráp chúng lại với nhau không?

Cửu Dương gật đầu thưa “vâng” Suất Nhan Bảo bèn kêu Tiểu Diệp đưa cho Cửu Dương ba ống sắt, Cửu Dương vừa ráp từng phần thanh sáo lại với nhau vừa nói:

- Lúc trước sáo của người tây dương có các lỗ ngón tay quá xa nhau, chính vì vậy mà hai năm trước họ đã bắt đầu phát triển một hệ thống ngón tay hoàn toàn mới. Thậm chí còn chế tạo những chiếc máy để tạo lỗ thân sáo, cột đỡ, cột trụ và các nhíp nhún, dẹt. Hệ thống mới này dùng những cái cần, hoặc que kim loại để giữ các phím bấm lại với nhau. Những phím bấm này che những lỗ mờ, tạo ra âm thanh sáng hơn và có cao độ chuẩn hơn. Phím bấm còn là chỗ dựa cho ngón tay cái của người chơi sáo giúp ngón tay chuyển động dễ dàng hơn.

Cửu Dương dứt lời cây sáo cũng được chàng ráp lại thành một ống dài, Tiểu Diệp nói:

- Huynh hiểu biết nhiều về sáo vậy chắc biết thổi sáo phải không? Hay là huynh thổi một bài cho chúng tôi nghe?

Cửu Dương gật đầu, Tiểu Diệp vỗ tay cười nói:

- Không biết huynh sẽ thổi bài gì cho chúng tôi nghe đây?

Cửu Dương theo thói quen thổi bài đầu tiên trong Thập đại danh khúc, bài này năm xưa chàng hay thổi bên bờ Tây hồ cho nữ thần y nghe.

Mọi người đứng quanh Cừu Dương ngẩn ra nghe chàng thổi Bình Sa Lạc Nhạn, tới đoạn Vương Chiêu Quân trên đường ra Nhạn Môn Quan tới vùng đất khách quê người sống trong một dân tộc với nền văn hóa khác biệt tiếng sáo nghe như than như khóc làm Tiểu Điệp không kềm được nước mắt, hai dòng lệ chảy dài xuống má nàng. Tiểu Điệp đưa tay gạt lệ trên má, hình bóng Cừu Dương nhòa theo nước mắt nàng.

Một lúc sau tiếng sáo dừng lại nhưng dư âm vẫn còn quanh quẩn trong phòng. Tân Nguyên lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm buồn, vỗ tay nói:

- Tiếng sáo của huynh quá tuyệt vời. Không ngờ với một ống sắt bình phàm huynh lại có thể tấu lên một bản nhạc vô cùng thần kỳ như vừa rồi.

Cừu Dương nhìn Tân Nguyên bằng ánh mắt cảm khái và nói cảm ơn nàng, qua lời nói của nàng chàng thấy được nàng rất chân thành, không hề khách sáo với chàng.

Sách Ngạch Đồ cũng ngưỡng mộ tiếng sáo vừa rồi của Cừu Dương, cũng ngưỡng mộ con người Cừu Dương. Sách Ngạch Đồ vừa nhìn Cừu Dương vừa nhủ bụng một nam nhân với gương mặt trầm buồn lại có tài chơi nhạc sẽ dễ trở thành mục tiêu đeo đuổi của các cô gái chưa chồng. Lại nữa, Cừu Dương cũng sở hữu một tướng mạo nổi trội hơn người nên bất kỳ người con gái nào gặp chàng cũng dễ dàng có thiện cảm với chàng ngay lần đầu gặp mặt.

Phải gần cuối giờ Tuất mọi người mới xem hết các “bảo bối” trên những kệ gỗ, Suất Nhan Bảo đưa mọi người trở xuống lầu.

- Các cháu đói bụng chưa nào? - Suất Nhan Bảo nhìn Tân Nguyên hỏi - Mấy năm gần đây lão chu du tứ hải lại sinh thêm cái tật thích ăn những món ăn dân dã mà ngon.

Tiểu Điệp nghe hỏi sực nhớ nàng và Tân Nguyên còn chưa ăn chiều, vội vàng gạt đầu. Suất Nhan Bảo nói:

- Vậy lão sẽ đãi các cháu món này. Các cháu không biết đâu, yến tiệc bày đầy trong cung, chẳng qua chỉ là bày vẽ cho đẹp mắt chứ lão dám cá với các cháu không món nào trong ngự thiện phòng có thể sánh bằng món ăn mà các cháu sắp sửa được ăn. Món này ngay cả hoàng thượng và thái hoàng thái hậu lão nghĩ cũng chưa có dịp ăn qua.

- Chà – Tiểu Điệp xoa bụng nàng nói - Nghe cừu cừu nói thật là hấp dẫn khiến cái bụng của cháu sôi réo lên rồi này.

Tân Nguyên cũng cười nói:

- Cháu cũng thật háo hức muốn biết món ăn đó là món ăn gì.

Suất Nhan Bảo tươi cười dẫn mọi người ra nhà củi bảo Cừu Dương và Sách Ngạch Đồ nhóm lửa trong lò, trong khi chờ lò nóng lên, Suất Nhan Bảo quay vào nhà bếp ra một cái rổ chứa đầy khoai nói:

- Bếp lửa đã sẵn sàng rồi hay chưa?

Lúc này Sách Ngạch Đồ đang đến góc nhà bếp lại một mớ củi khô, Tiểu Điệp quay sang Tân Nguyên nói:

- Trời ạ, cừu cừu định cho chúng ta ăn khoai, cái món đó chỉ có dân nghèo mới ăn, vậy mà em còn tưởng cái món mà ông ấy nói là món gì trân quý trên đời!

Trong khi Tân Nguyên đưa tay bụm miệng Tiểu Điệp, Cừu Dương nói:

- Món khoai nướng là cực phẩm trên đời.

Suất Nhan Bảo gạt đầu. Cừu Dương lại nói:

- Thật sự thì những người có tiền và quyền mỗi bữa cũng không nên đòi hỏi quá nhiều, nhất là trong lúc dân chúng đang đói khổ thế này. Lại nữa ăn uống đậm bạc mới khỏe trong mình. Nếu như hằng ngày một người cứ ăn các món ăn đắt tiền như tổ yến, bào ngư, vi cá, các món sơn trân hải vị thì sớm muộn các chất dinh dưỡng bị thừa trong cơ thể sẽ dẫn đến hủy hoại cơ thể.

Suất Nhan Bảo ngồi vào chiếc ghế bên cạnh Cừu Dương, vừa đặt rổ khoai xuống sàn nhà vừa nói:

- Cháu nói không sai chút nào, dầu cho những người làm quan cũng đều không nên sống quá xa xỉ, nhưng sự thật đáng tiếc, trừ một vài viên quan thì khi lão du ngoạn vùng đông bắc toàn thấy ở đó các quan người nào cũng đàn đúm ăn chơi, hằng ngày đều dùng sơn hào hải vị chẳng có người nào chịu nhìn ra một chút tiền đồ giúp đỡ bá tánh.

Suất Nhan Bảo nói xong đưa mỗi người một cái xiên.

- Khoai lang đem lùi trong bếp than chờ đến khi vỏ cháy sém thật là thơm ngon đáo để. Nhưng điểm đặc biệt của món này không phải là ở mấy củ khoai mà chính là...

Suất Nhan Bảo nói đoạn lại đứng lên quay trở vào nhà, một lát sau mang ra một cái mâm, trong mâm có mấy cái chén đựng hai loại nước đỏ và vàng. Suất Nhan Bảo nói:

- Điểm đặc biệt chính là ở hai món tương này.

- Sao kia - Tiểu Diệp tròn mắt nói - Khoai nướng mà đem chấm với tương ư? Cháu sống tới tuổi này mới nghe món ăn này đó!

Tân Nguyên nói:

- Hai loại tương này có màu sắc trông thật đẹp mắt!

Suất Nhan Bảo đặt cái mâm lên chiếc ghế trống bên cạnh, lấy một chén tương vàng đưa cho Tân Nguyên nói:

- Khoai nướng chấm với loại tương vàng này cháu sẽ nếm được một thứ mùi vị ngon không thể tả, còn loại tương đỏ này nữa, quyen với khoai trong vị bùi có vị ngọt ngào thơm tho.

Mọi người chờ khoảng nửa khắc Sách Ngạch Đồ và Cửu Dương đào mấy củ khoai đã chín trong lò than ra, Tân Nguyên thử chấm vào chén tương đỏ, sau khi cắn một miếng nàng tròn mắt nói:

- Món này thật tuyệt! Tại sao lúc trước không ai chỉ cháu món khoai nướng chấm tương nhỉ? Thật làm cháu uống phí mấy chục năm làm người!

Sách Ngạch Đồ cũng vừa ăn vừa trầm trồ:

- Món tương ngọt này làm như thế nào vậy cửu cửu có thể chỉ chúng cháu được chăng?

- Phải rồi - Tiểu Diệp cũng ăn ngấu nghiến nói - Cửu cửu nói chúng cháu biết đi.

Nhưng Suất Nhan Bảo lắc đầu:

- Không được, đây là hai loại tương bí truyền của một người bạn lão, bà ấy không cho lão nói ra.

Tân Nguyên đã giải quyết xong củ khoai của nàng, đang bóc vỏ củ khoai thứ hai và nói:

- Cửu cửu nói cho chúng cháu biết đi mà, nói nhỏ nhỏ cũng được.

Sự láu cá của Tân Nguyên khiến Suất Nhan Bảo phì cười:

- Đã nói thì lớn nhỏ cũng thế thôi!

Tân Nguyên cũng toét miệng ra cười. Suất Nhan Bảo thấy Tân Nguyên cười trông dễ thương vô cùng, rất muốn nói cho nàng nghe, nhưng suy nghĩ một chút dăm lưỡng lự, sau một thoáng nhàu mày ông lão nói:

- Thật sự thì lão cũng muốn chỉ cho các cháu cách cất hai món tương này, nhưng kẹt một nỗi người chỉ cho lão làm món tương này không cho lão nói công thức ra, bà ấy nói đây là món tương bí truyền của gia đình bà nhưng vì bà thấy lão giống người chồng quá cố nên hôm đó phá lệ chỉ lại công thức làm tương cho lão.

Cửu Dương thấy Tân Nguyên muốn biết cách làm hai loại tương chàng suy nghĩ một chút nhìn Suất Nhan Bảo nói:

- Vậy cửu cửu chơi một trò chơi với bọn cháu đi.

Suất Nhan Bảo hỏi:

- Cháu muốn lão chơi trò chơi gì?

Cửu Dương cười nói:

- Chơi trò... đoán các nguyên liệu trong tương, nếu bọn cháu đoán ra, cửu cửu sẽ im lặng, còn sai thì cửu cửu cười?

Một lần nữa Suất Nhan Bảo phì cười:

- Ha ha, cậu trẻ này - Suất Nhan Bảo bá vai Cửu Dương nói - Cậu thật là mưu mô, nhưng nếu lão thắng thì sao?

Sách Ngạch Đồ biết Suất Nhan Bảo rất hay cùng một nhà thờ ở kinh thành đi đông bắc làm công việc thiện nguyện nói:

- Nếu cửu cửu thắng cháu và các bằng hữu của cháu sẽ quyen hai ngàn lượng bạc cho nhà thờ Đức Mẹ Vô Nhiễm, còn nếu chúng cháu thắng cửu cửu phải biếu chúng cháu mỗi người hai hũ tương này.

Suất Nhan Bảo gật đầu:

- Sẵn sàng nhưng lão tin chắc lão sẽ thắng các cháu dễ thôi. Các nguyên liệu trong hai hũ tương các cháu có suy nghĩ đến già cũng không thể nào đoán ra đâu, ngộ nhờ các cháu đoán ra, không những là hai hũ tương lão sẽ biếu các cháu mỗi người năm hũ tương ta vừa mới cất!

Tiểu Điệp quay sang Cửu Dương nói:

- Trong hai hũ tương đó có những gia vị gì huynh hãy từ từ nói cho Cửu Dương nghe đi. Khoan đã, ăn lại một lần nữa cho chắc ăn cái đã.

Tiểu Điệp bưng chén tương của chàng lên cho Cửu Dương nếm lại lần nữa nhưng chàng nói:

- Hình như tương vàng được làm từ hoa mai còn tương đỏ được làm từ hoa quế.

- Quế hoa tương và Mai hoa tương à?

Sách Ngạch Đồ đặt cho hai chén tương hai cái tên hoa mỹ. Cửu Dương gật đầu:

- Còn cách làm hai loại tương này thì cháu nghĩ Cửu Dương đã làm thế này. Đầu tiên Cửu Dương mang những cánh hoa mai và hoa quế ngâm với nước muối trước khi rửa sạch rồi thêm đường vào gĩa cho thật mịn, kế đó Cửu Dương phong hai hỗn hợp này trong hai cái lọ với một chút tinh đậu nành. Sau khi chờ khoảng một tuần thì bỏ thêm một chút mật ong và chờ thêm một tuần nữa đem phơi cho đến khi tương sệt lại.

Cửu Dương nói xong Sách Ngạch Đồ, Tân Nguyên và Tiểu Điệp nhìn Suất Nhan Bảo bằng ánh mắt hồi hộp.

- Cậu trẻ này cậu nói đúng cả rồi - Suất Nhan Bảo nhìn Cửu Dương bằng ánh mắt sừng sốt nói - Học vấn của cậu thật cao. Cậu cũng biết nấu ăn à?

Cửu Dương chưa trả lời, Tiểu Điệp nói:

- Đúng là học vấn của huynh ấy rất cao lại còn biết nấu ăn, tất cả đồ ăn trên thế gian này chỉ cần huynh ấy ném qua một chút là biết ngay các thành phần trong đó, huynh ấy có cái lưỡi vàng!

Tân Nguyên nghe Tiểu Điệp ví Cửu Dương với cây trăm mà Ung công công thường dùng để thử các món ăn trong những bữa ăn hàng ngày của Khang Hi, không nhịn được cười. Chiếc miệng nhỏ nhắn của nàng phát ra một chuỗi âm thanh nghe êm ái và trong như tiếng ngọc khua.

Sách Ngạch Đồ ngồi nghe tiếng cười của Tân Nguyên, tự nhiên chàng nhớ lại lần hai người đến Hắc Long Giang nàng đã từng cười vui vẻ bên chàng như thế, năm đó hai người đã cười ngửa trên một đồng cỏ xanh mướt mắt, tiếng cười của nàng khi đó cũng trong veo như tiếng ngọc chạm vào nhau, xung quanh hai người là tiếng chim kêu lảnh lót trên các cành cây, tất cả hòa vào nhau như một nhạc khúc mà các đoàn du mục thường ca mỗi lần cười lạc đà đi qua các vùng sa mạc.

Sách Ngạch Đồ còn đang nhớ chuyện cũ, Cửu Dương lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của chàng.

- Đa tạ lời khen của Cửu Dương nhưng đó đâu phải học vấn gì. Và lại cháu cũng không biết nấu ăn một chút nào. Chỉ là muối muối của cháu rất thích nấu ăn lại nấu ăn rất khéo. Hồi trước muối ấy thường hay nhờ cháu thử các món ăn do muối ấy nấu nên cháu có một chút kinh nghiệm trong vấn đề nhận ra các nguyên liệu. Nhưng cháu chỉ biết các nguyên liệu trong các món ăn thôi còn số lượng chính xác để làm ra món một món ăn như thế nào thì cháu hoàn toàn không biết.

Suất Nhan Bảo đặt tay lên vai Cửu Dương nói:

- Không hề gì, lão sẽ biên xuống tỉ mỉ thành phần nguyên liệu trong tương cho cháu.

Nói rồi đứng dậy đi vào nhà.

Còn lại bốn người, Tân Nguyên quay sang Cửu Dương nói:

- Huynh thật tài.

Tiểu Điệp cũng vỗ tay khen ngợi, Sách Ngạch Đồ cũng vừa cười vừa gật đầu.

Đoạn, Sách Ngạch Đồ khẽ cúi mặt nhìn đồng lửa và tiếp tục mỉm cười, lúc này chàng thấy sau khi Tân Nguyên khen Cửu Dương rồi nàng dùng cặp mắt dịu dàng nhìn như dán vào mặt Cửu Dương vậy. Sách Ngạch Đồ nhặt một khúc củi đặt vào đồng lửa đang cháy âm ỉ trong lò.

Từ nhỏ tới lớn đối với Tân Nguyên Sách Ngạch Đồ không có những đòi hỏi cao xa gì. Chỉ cần chàng biết nàng bình an vô sự, vui vẻ, khỏe mạnh, chỉ cần nàng hiện diện không xa chàng mấy là chàng đã cảm thấy đầy đủ rồi.

Chàng cũng không biết tại sao lại yêu cô gái đó nhiều đến thế, vì nàng có thể mang đến tâm linh chàng sự ấm áp và bớt trống trải ư? Sách Ngạch Đồ khe khẽ lắc đầu, chàng không biết nữa, chàng không thể cắt nghĩa được tại làm sao mà chỉ biết đó là một hiện tượng tự nhiên đã xảy ra với chàng. Yêu là yêu, thế thôi, làm sao giải nghĩa nguyên nhân được?

Chàng chỉ biết mỗi lần nghĩ đến nàng thì lòng chàng cảm thấy ấm áp vô cùng. Từ trước tới nay không ai được chàng để ý như nàng. Trông thấy nàng thì cả người chàng rung động lên. Từ cái gật đầu chào, từ cái mỉm cười của nàng đã mang đến cho chàng một niềm vui vô bờ.

Chàng yêu nàng như vậy nhưng chỉ là yêu ngầm trong lòng thôi. Không khi nào chàng nói ra với ai. Không khi nào cả! Yêu một người mà lại giấu nhem tình cảm đó, tự mình ôm ấp tình cảm đó thì quả thật là một thế giới riêng tốt đẹp làm sao. Niềm vui duy nhất của chàng là sự giữ kín tình cảm đó trong lòng mình. Đây là một điều bí mật của chàng, trên thế giới này không có người thứ hai biết được. Đúng vậy, ngay đến Tiêu Phong là người bạn thân nhất

của chàng, chàng cũng không nói kia mà.

- Đây - Suất Nhan Bảo trở vào nhà củi với một tờ giấy và một thùng gỗ trong tay đưa cho Cửu Dương nói - Quà cửu cửu tặng các cháu đây.

Cửu Dương đứng dậy nhưng chàng không lấy tờ giấy mà chỉ đón lấy thùng gỗ và nói:

- Cửu cửu đã hứa với lão bà không được tiết lộ cách làm hai loại tương hoa quế và hoa mai nên bọn cháu chỉ nhận những hũ tương này. Nhưng khi ăn hết rồi các cháu có thể đến thăm cửu cửu nữa được không ạ?

Suất Nhan Bảo cười nói:

- Không cần phải chờ đến khi ăn hết hai lọ tương, lão rất mong hằng ngày các cháu đến chơi với lão, lão rất thích nghe tiếng sáo của cháu nên lần sau đến cháu phải thổi ít nhất mười bài cho ta nghe.

Tối đó bọn Sách Ngạch Đồ ở lại chơi với Suất Nhan Bảo cho đến gần nửa đêm mới từ giả ra về, Suất Nhan Bảo tiễn mọi người ra cổng.

Tiểu Điệp vừa leo lên xe đã mở thùng gỗ để xem bên trong có chứa bao nhiêu lọ tương và khi nàng vừa mở nắp thùng ra, liền thấy trong thùng ngoài mấy lọ tương còn có thêm một cây sáo và lời ghi tặng của Suất Nhan Bảo dành cho Cửu Dương. Tiểu Điệp bèn đưa cây sáo cho Cửu Dương.

Cỗ xe của Sách Ngạch Đồ lộc cộc lăn bánh hướng đến Tây Hoa môn nhưng khi xe chạy đến Vô Định hà Cửu Dương nói có thể để chàng xuống xe vì từ đoạn sông này đến cô nhi viện không xa mấy. Sách Ngạch Đồ bèn bảo phu xe cho dừng ngựa lại dưới một rặng liễu.

Nhưng sau khi Cửu Dương xuống xe chàng không về cô nhi viện ngay mà cầm ống sáo đi dọc theo bờ Vô Định hà, con sông này rất dài, hơn một ngàn ba trăm dặm, tối nay mặt sông bàng bạc ánh trăng.

Cửu Dương đi đến chiếc cầu dẫn ra một nhà thủy tạ ở giữa sông, chàng chậm rãi bước lên cầu. Bấy giờ trăng đã lên cao. Cửu Dương đứng trên cầu nhìn về một hướng và nâng ống sáo lên, xa xa trông chàng như một bức tượng tạc vào mảnh trời đêm đầy sao.

Xe của Sách Ngạch Đồ đi được một quãng Tân Nguyên sực nhớ ra một chuyện bèn nhờ Sách Ngạch Đồ bảo phu xe quay lại Vô Định hà. Tiểu Điệp và Sách Ngạch Đồ ngồi trong xe, Tân Nguyên bước xuống xe và lặng lẽ đi lên cầu. Nàng không muốn làm tiếng sáo của Cửu Dương đứt đoạn nên không lên tiếng gọi chàng, chỉ đứng nghe tiếng sáo trầm buồn như tiếng than thở trong lòng chàng. Tự nhiên, Tân Nguyên nghĩ tuy nàng đang đứng ngay phía sau chàng nhưng hình như nàng đứng sau một bức tường vô hình, khó lòng tới gần chàng được.

Tân Nguyên chờ tiếng sáo của Cửu Dương ngừng hẳn rồi khẽ lên tiếng gọi chàng và nói:

- Lúc này huynh đi mà quên mang theo những lọ tương nên ta mang đến cho huynh.

Cửu Dương hạ ống sáo xuống quay lại nhìn Tân Nguyên, đón lấy hai lọ tương trên tay nàng và nói “cảm ơn.” Một cơn gió thổi đến làm chiếc lồng đèn đang treo trên nóc nhà thủy tạ chao nghiêng, hắt những tia sáng vàng vọt lên mặt chàng, ánh sáng đèn đưa soi gương mặt góc cạnh càng làm chàng thêm cuốn hút.

Tân Nguyên nhìn nửa gương mặt Cửu Dương trong bóng đêm, không muốn rời đi. Cái tình cảm dành cho người đàn ông này suốt cả cuộc đời nàng mới trải nghiệm lần đầu, cái cảm giác nhớ thương đòi đoạn và bứt rứt không muốn rời.

- Con sông này thật đẹp.

Tân Nguyên nói.

Cửu Dương gật đầu. Tân Nguyên lại nói:

- Thú thật lúc trước ta không có một chút hứng thú gì với con sông này, ta cứ nghĩ con sông này tuy đẹp nhưng những khi chiều xuống ráng chiều đỏ rực gây nên cảm giác nặng nề và thê lương.

Cửu Dương mỉm cười:

- Thê lương có vẻ đẹp của thê lương, khung cảnh buồn tẻ thế này lại có phong vị riêng.

Tân Nguyên thấy tuy Cửu Dương cười với nàng nhưng trong đáy mắt chàng là những tia buồn phiền không bút nào tả được. Nàng lại nghĩ tới hôm trước nàng gặp chàng trong đêm hội đèn trời nàng đã nhìn thấy ở chàng một người đàn ông vững chãi, mạnh mẽ. Thì tối này nàng lại nhận ra trong con người chàng ẩn giấu một nỗi cô đơn không thể nào diễn tả bằng lời.

- Ta thì lại nghĩ huynh không hẳn hứng thú con sông này – Tân Nguyên suy nghĩ một chút nói - Kinh thành bình nguyên có tiếng là một thắng cảnh xinh đẹp nhưng huynh chỉ thích khung cảnh buồn tẻ thế này vì chỉ có đứng trên cầu này huynh mới có thể nhìn thấy một góc trong cung, tức là nơi đó không phải viện thái y.

Tân Nguyên dứt lời Cửu Dương thu nụ cười của chàng lại và quay đầu nhìn ra xa. Đúng là chỉ có đứng duy nhất ở đây chàng mới có thể thấy được một góc hoàng cung, còn lại, từ cấm thành đều có tường bao quanh. Cửu Dương gật đầu.

- Ta đã từng xem một bức tranh vẽ Tây hồ Hàng Châu – Tân Nguyên lại nói - Khúc sông này có cây cầu hình cánh cung và mấy hàng liễu rũ lá xuống mặt nước trông giống Tây hồ Hàng Châu như tạc.

Cửu Dương lại gật đầu, đúng là nơi này trông giống Tây hồ như tạc vậy. Chỉ thiếu nữ thần y ngồi giặt áo bên sông, mái tóc đen và dài của nàng xỏa xuống hai bờ vai thon thả của nàng. Giặt đồ xong rồi, nàng thông chân xuống đập nước dưới hồ, khuôn mặt nàng khi đó đọng vài giọt nước trông đẹp vô cùng. Hằng năm vào mùa này Hàng Châu trời mưa nhiều lắm, mưa ướt lối sỏi, ướt tà áo mỏng manh của nàng mỗi lần nàng theo Bảo Chi Lâm đi chữa bệnh về. Cửu Dương từng người khi thấy hình ảnh nữ thần y đang hiện ra trước mắt chàng, chàng cũng không hiểu vì sao lại yêu người con gái đó nhiều thế này, không thể nào quên được nàng. Dầu ở trong đại lao chàng vẫn nghe ngóng mọi tin tức về nàng. Lúc ở Đồng Sơn chàng đã tuyệt vọng với nỗi đau, vui mình trong mớ mệt mỏi của công việc để tìm quên nhưng rồi vẫn không thể trốn chạy được cảm xúc ở trong lòng mỗi lần trông thấy bất kỳ người con gái nào vận y phục màu hồng nhạt. Nỗi đau vẫn hiện hữu trong từng hơi thở của chàng khi có người vô tình nhắc đến tên nàng. Và chàng với trái tim vụn vỡ của mình, vẫn phải gượng cười tự an ủi rằng chàng sẽ vượt qua thôi, để rồi sau đó khi tưởng chừng như dĩ vãng đã lùi xa chàng nhận ra chàng lụy tình và yếu đuối hơn chàng tưởng.

Hằng đêm trên Đồng Sơn không đêm nào chàng ngủ quá hai canh giờ được, mỗi lần nhắm mắt lại chàng đều không tự chủ mơ về nàng, mơ về kỷ niệm ngọt ngào của hai người, những lần như thế chàng lại tỉnh giấc và phải đối đầu với một sức mạnh vô hình đang bóp nghẹt trái tim chàng.

Tân Nguyên đứng sau Cửu Dương nhìn tấm lưng chàng, giữa hai người là một khoảng không gian im lặng.

- Cần thận lửa củi!

Có tiếng canh phu vừa gõ chiêng vừa hô lớn. Tiếng chiêng điểm canh vọng đến làm bóng hình nữ thần y chao nghiêng rồi tiêu tan theo con gió trước mặt Cửu Dương. Chàng khẽ chớp mắt rồi quay lại nhìn Tân Nguyên, không còn đứng lặng người như ngày đại.

Trời càng về khuya gió mạnh càng nổi lên dữ dội, từng cơn gió thổi qua những cây đào mọc rải rác hai bên bờ sông cuốn những cánh hoa rơi vãi, trời dường như sắp mưa, mùa xuân trời hay lắm mưa quá, đâu biết được trong chàng còn có những cơn giông bão lớn hơn!

- Trời đã khuya lắm rồi cách cách hãy về cung nghỉ ngơi.

Cửu Dương nói với Tân Nguyên bằng giọng ân cần.

- Ta chưa muốn về - Tân Nguyên lắc đầu - Ta muốn ở lại thêm một hồi thưởng cảnh Vô Định hà với huynh và cũng muốn chia sẻ tâm sự của huynh, Sách đại nhân nói hai người lớn lên bên nhau ở Hàng Châu?

Tân Nguyên hỏi, Cửu Dương đáp:

- Lần đầu tiên ta biết nàng ấy, nàng ấy chỉ có hai tháng tuổi thôi, nháy mắt mà đã mười mấy năm.

- Huynh đồng ý giúp hoàng thượng tìm cách đổi phó tam mệnh đại thần để nàng ấy được tự do à?

Tân Nguyên lại hỏi, Cửu Dương nói:

- Tất cả những điều ta đang làm và sẽ làm chung quy cũng vì nàng ấy, bằng không ta không bao giờ đầu phục triều đình, không bao giờ.

Tân Nguyên nghe Cửu Dương đáp lặng người, từng lời nói của chàng như khứa vào lòng nàng những nhát dao nhẹ nhàng xen lẫn xót xa.

Nàng thật sự không ngờ nàng đã từng nghe người ta nói về Giang Nam thất hiệp là một người võ công cực kỳ siêu phàm, tính cách khí khái, trượng nghĩa, là một đấng anh hùng thời loạn chuẩn mực lại ưa thích kết nạp hào kiệt bốn phương. Không ngờ chàng lại là người lụy tình như vậy!

- Nữ thần y thật may mắn vì đã có một người yêu nàng ấy như huynh, cam tâm làm mọi chuyện để người mình yêu được tự do - Tân Nguyên nói lên suy nghĩ trong lòng nàng.

Cửu Dương nói:

- Ta cam tâm làm mọi chuyện vì nàng ấy là cả cuộc đời ta, mỗi lần nàng ấy cười là những mệt mỏi trong ta dường như tan biến. Lúc ta trở thành viện trưởng của học đường Hắc Viện rồi thành đương gia công việc của ta khó nhọc vô cùng, có những lúc phiền muộn ta đã muốn buông bỏ tất cả nhưng nhìn nụ cười của nàng ấy là ta lại có thêm sức mạnh. Ta luôn thích nhìn nàng ấy cười nên hàng ngày đều dành nhiều thời gian tìm cách chọc cho nàng ấy vui. Lúc còn nhỏ ta luôn đợi nàng ấy xong việc là đến tiệm thuốc Phật Sơn rủ nàng ấy ra Tây hồ dạo chơi, ta đã trông chờ nàng ấy lớn lên, trông chờ từng giây từng phút vì nàng ấy nói khi lớn lên sẽ trở thành thê tử của ta.

Tân Nguyên tiếp tục lặng người nghe Cửu Dương kể chuyện quá khứ của chàng và nữ thần y, từ nhỏ đến lớn chàng làm việc gì cũng chỉ vì người con gái kia. Kể cả hơi thở và sự sinh tồn của chàng. Tất cả, tất cả những gì của chàng đều thuộc về người con gái đó. Tân Nguyên mỉm cười để nén hai giọt nước mắt, so với những kỷ niệm nồng nàn giữa chàng và nữ thần y thì kỷ niệm của chàng và nàng nhạt nhẽo biết bao nhiêu! Chàng yêu người con gái đó, dường như sinh ra là để yêu cô ta, còn nàng, chẳng biết tình yêu là gì cho tới khi gặp chàng. Trong cái cảm giác ngưỡng mộ dành cho nữ thần y trong lòng Tân Nguyên còn trộn lẫn cả một sự căm cănh cho tình yêu vô cùng mãnh liệt của Cửu Dương. Cuộc tình của chàng, một cuộc tình đau khổ, vô cùng đau khổ. Cái tình yêu xót xa đó Tân Nguyên nhủ bụng cả cuộc đời nàng chưa trải qua bao giờ, cho đến bây giờ...

- Tình cảm của huynh đối với nữ thần y thủy chung như nhất - Tân Nguyên giữ im lặng một hồi lâu sau mới nói lên lời được – Ta tin mỗi chân tình đó sẽ làm trời đất cảm động. Huynh sẽ gặp lại nàng ấy mau thôi.

- Chỉ tiếc rằng ta vẫn chưa tìm được cách đối phó tam mệnh đại thần – Cửu Dương thờ dài nói - Nhưng ta nhất định sẽ tìm ra cách đối phó ba người này, ta không thể cứ để nàng ấy chịu khổ trong hoàng cung mãi, ta sẽ mau chóng đưa nàng ấy về Hàng Châu.

Lời của Cửu Dương làm trái tim Tân Nguyên như bị bóp mạnh một cách vô duyên cớ, mạnh đến độ đau thật đau.

Nàng cũng cảm thấy mũi mình cay cay. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng nhìn thấy sự quyết liệt trong tình yêu của một người đàn ông, và cũng nhìn thấy sự yếu đuối của người đàn ông đó, nhìn thấy sự si mê, và cũng nhìn thấy một tình yêu dịu dàng mà một người đàn ông dành cho một cô nương. Nếu như muốn tìm hiểu tình cảm của Tân Nguyên đối với Cửu Dương sâu đậm từ lúc nào, có lẽ chính là từ đêm hôm đó!

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Hủy hôn

Hiện là giờ Dậu. Cung Khôn Ninh lặng phắc như tờ. Trăng thấp thoáng đằng sau những cụm mây. Gió nhẹ thổi khiến những nhánh liễu khẽ khàng đung đưa. Tân Nguyên đứng bên cửa sổ đặt khuỷu tay nàng lên bệ nhìn lên cao, ánh nến chập chờn hắt ra hành lang. Tối nay nàng tết tóc đuôi yến, thân vận kỳ bào màu hồ thủy, vai khoác thêm áo choàng trắng mỏng như sương. Tuy đêm nay trăng rất sáng và đẹp nhưng Tân Nguyên chẳng hề chú tâm, bởi nàng đang chờ Hiếu Trang đến để bàn một việc trọng đại vô cùng. Làm sao mà không trọng đại khi đó là hạnh phúc cả đời nàng?

Thời gian phẳng phất như ngừng lại, Tân Nguyên không biết nàng đã đứng bên cửa sổ bao lâu rồi? Chốc lát sau, một cụm mây bay đến che khuất nửa vầng trăng khiến ánh trăng trong khoảnh khắc bị mờ đi. Khí hậu cuối hè dần dà chuyển sang thu.

Một làn gió ủa vào thư phòng lướt qua cánh tay thối tung vạt áo choàng của nàng, Tân Nguyên chậm chạp lướt mắt nhìn bầu trời đầy những ngôi sao chi chít như những đàn đom đóm. Ở kinh thành mỗi lần có người nhắc tới nàng người ta đều bảo nàng có sao long trì hộ mệnh, mà ý nghĩa của long trì ở cung mệnh thì tướng mạo sẽ rất xinh đẹp, da vẻ hồng hào, ngũ quan diễm lệ, nhất là đối với nữ nhân thì trong chuyện tình yêu cũng cực kỳ nhất phẩm phong thuận, dễ yêu, dễ cưới, vợ chồng tâm đầu ý hợp...

Tân Nguyên khe khẽ lắc đầu mỗi lần nàng nghe những lời này.

Nếu tối nay nàng không phải tới đây vì có chuyện cần bàn với Hiếu Trang nàng đã tới Vô Định hà rồi, trong những ngày hè qua, đêm nào nàng cũng đến bờ hồ đầy gió, chỉ để nhìn ánh mắt người đàn ông nhẹ nhàng như nước, dáng người cô đơn, nét mặt đau khổ, tiếng sáo trầm buồn của chàng vang lên từ chiếc cầu cánh cung.

Người đàn ông đó đã bước vào trái tim nàng vào một ngày xuân, để rồi sau cái đêm nàng đứng trên cầu nghe những tâm sự từ chàng nàng phát hiện nàng đã yêu chàng nhiều hơn nàng tưởng. Nhưng Tân Nguyên không rõ nàng yêu chàng ở điểm nào? Nàng yêu chàng ở nét chừng chạc và từng trải ư? Hay nàng yêu tài hoa của chàng? Thân thể rắn rỏi? Hình dáng lỗi lạc toát lên một thứ khí chất hào hiệp khiến bất kỳ người con gái nào nhìn chàng cũng nảy sinh cảm giác nương tựa và ngưỡng mộ? Nàng không biết, nhưng nàng biết nàng thật muốn thay thế một người con gái lấp đầy khoảng trống trong chàng. Một cảm giác tò mò dâng lên trong lòng Tân Nguyên. Nàng thật muốn biết người con gái mà chàng một mực yêu thương kia ra làm sao, vóc dáng và gương mặt như thế nào mà có thể hoàn toàn chiếm lĩnh trái tim chàng?

Trong thời gian này Tân Nguyên biết chàng cực kỳ bận rộn với những kế hoạch và dự định về phúc thọ cao nhưng hằng đêm chàng đều dành thời gian đến đứng trên cầu nhìn tân giả khổ, tiếng sáo của chàng lại vang lên. Nàng biết vì đêm nào nàng cũng tới và âm thầm đứng bên chàng, chỉ đơn giản vậy, nhưng nàng cảm giác cả thế giới chừng như thu nhỏ lại, thật an bình ấm cúng làm sao. Trong một phút con tim lần đầu lí trí nàng đã suy tở lộ tình cảm trong lòng mình. Nhưng nàng dừng lại kịp thời, tự hỏi có nên không khi những người đàn ông phương đông đều không thích được nữ nhân chinh phục? Một cô gái chủ động nói lên tình cảm trong lòng mình, nàng e điều nhận được sẽ là một câu từ chối phủ phàng. Hơn nữa nàng biết tình cảm của chàng dành cho người con gái đó sâu đậm đến chừng nào, có lẽ nàng nên chờ thời gian làm hình ảnh cô ta mờ đi trong chàng. Nhưng cũng có lẽ Tiểu Diệp nói phải, giữa chàng và nàng chỉ nên dừng lại ở mức tình cảm bạn bè, vì cô gái đó chính là một nửa của chàng, chàng vì cô ấy mà bỏ cả thanh xuân của mình, nghĩ tới đây Tân Nguyên thực sự cảm thấy buồn.

Tân Nguyên nén tiếng thở dài, nàng đã quá đặt nặng Cửu Dương trong trái tim nàng rồi. Khi xưa, nàng cứ nghĩ nếu như gặp phải người đàn ông nàng có cảm tình là sẽ đeo đuổi không ngừng, nhưng giờ... mọi việc không đơn giản như nàng nghĩ. Nàng đã từng nghe một ai đó nói đặc điểm của tình yêu chân chính là muốn người mình yêu được hạnh phúc. Còn mình, ngày qua ngày, một mình ôm chiếc bóng, nỗi buồn sụt thành nước mắt, nhưng chẳng ai lau. Tân Nguyên không nên được thờ dài một hơi. Đã có rất nhiều lần nàng thử tìm cách lãng quên chàng bằng cách cùng các nữ giáo xứ đi khắp kinh thành làm thiện nguyện. Nàng cố khiến cho bản thân thật bận rộn để tâm trí không còn nhắc nhớ đến chàng nữa. Mọi thứ ngoài kia dần cho đến khi cỗ xe của nàng chạy ngang Vô Định hà, nỗi nhớ lại dâng trào trong nàng. Và nàng lại cảm lòng không đậu lại dừng xe và bước lên cầu. Những khi đó nàng chỉ muốn nắm lấy tay chàng, nắm thật chặt, để chàng biết rằng nàng luôn ở bên, bất cứ lúc nào chàng cần nàng sẵn sàng nghe chàng trải bày nỗi lòng.

Tân Nguyên đang bản thân nghĩ ngợi về Cửu Dương bỗng nàng nghe có tiếng chân người. Chừng một lúc sau nàng nghe được tiếng mở cửa và tiếng chân Hiếu Trang và Tô ma ma bước vào phòng.

Thượng thư phòng của cung Khôn Ninh rộng khoảng năm mươi thước vuông. Hai bên góc phòng đặt hai chiếc tủ chạm trổ nhà. Trên tủ bày đầy các bộ sách được đóng bìa tinh xảo, sắp xếp tề chỉnh. Các món đồ cổ quý giá được đặt trên những chiếc giá ở hai bên chiếc tủ này. Long án nằm ở giữa phòng đang trưng một kim đỉnh nhỏ, trong đỉnh tỏa ra một làn khói thơm lượn lờ. Mùi thượng đẳng long đàn hương khiến khắp nơi trong phòng toát lên một cảm giác dễ chịu. Ngoài kim đỉnh trên long án còn có một bình trà, vài cái li và một chồng sổ tâu. Hiếu Trang bước lại nắm tay Tân Nguyên, dẫn nàng đến ngồi trên long ý nam vàng phía sau long án.

Tô ma ma chờ Hiếu Trang và Tân Nguyên ngồi trên long ý rồi rót trà ra hai cái li và nói:

- Thái hoàng thái hậu mới đỡ hoàng thượng ngủ xong, hoàng thượng sợ bóng đêm, bắt thái hoàng thái hậu kể hết chuyện này đến chuyện kia cho nghe, nên thái hoàng thái hậu phải chờ cho tới khi ngài ngủ thật say mới có thể về đây.

Tân Nguyên nói:

- Sáng mai thái hoàng thái hậu còn phải thượng triều thể mà khuya như vậy con còn đến tìm người.

Hiếu Trang nói:

- Con không cần phải cảm thấy ái ngại trong lòng, trong các đứa cháu ai gia cũng nhất là con, lúc nào ai gia cũng mong được gặp con.

Hiếu Trang dứt lời vuốt tóc Tân Nguyên và mỉm cười.

Lời của Hiếu Trang khiến Tân Nguyên cảm thấy bồi hồi, không làm sao có thể mở miệng nói lên những suy nghĩ trong lòng nàng. Những điều muốn nói trong đêm nay như nghẹn ở cổ nàng. Tân Nguyên cũng dịu dàng nhìn lại Hiếu Trang và mỉm cười, nàng thấy ở trước mặt nàng là một bà lão với nụ cười hiền, luôn nuông chiều, bao bọc nàng từ khi nàng chào đời. So với các cách cách của triều Thanh lúc bấy giờ không ai hiền hách bằng nàng, ngay cả Mẫn Mẫn, không một vị cách cách nào sánh được bằng nàng nhưng mọi chuyện rắc rối cũng phát xuất từ sự sùng ái này. Thân phận của nàng khiến nàng khó lòng quyết định việc chung thân của mình. Nàng càng được Hiếu Trang coi trọng thì càng mất quyền kiểm soát đối với chính hôn sự của mình.

Càng nghĩ Tân Nguyên càng buồn. Nàng dĩ nhiên không muốn làm một con rối một chút nào, tuy rằng con rối ấy được bao bọc bằng những món đồ trang sức vô cùng quý giá nhưng nó lại đánh mất tự do của mình. Mỗi một bước đi của con rối này đều gò vào khuôn khổ, vì mỗi một nơi đều chất chứa âm mưu tiềm ẩn, bất kể nó làm việc gì cũng cần phải cân nhắc, nghĩ suy...

Tân Nguyên vẫn còn nhìn Hiếu Trang bằng ánh mắt dịu dàng như Hiếu Trang đang nhìn nàng, nàng biết Hiếu Trang vốn cũng không phải loại người thích hợp với cuộc sống vương giả. Thật sự nàng biết trong lòng Hiếu Trang chỉ muốn sống một cuộc sống tự do trên đại mạc, rời khỏi bốn bức tường đỏ với bầu trời chật hẹp hình vuông, đi thật xa với người bà thật sự yêu thương, để khi muốn cười có thể toét miệng mà cười hả hê.

Tân Nguyên suy nghĩ tới đây chợt thấy trước mặt nàng là một ngõ rẽ vào một tương lai tối tăm. Không thể tiếp tục đắn đo, nàng bèn nói lên những suy nghĩ trong lòng cho Hiếu Trang nghe.

Hiếu Trang nghe Tân Nguyên nói xong, nhìn nàng bằng ánh mắt thẫn thờ, một hồi lâu sau vẫn chưa thể thoát nên lời. Tô ma ma nói:

- Cách cách à, sao cô lại có thể gọi cuộc hôn nhân của mình là một cuộc hôn nhân chính trị? Phủ Viễn tướng quân là một người đàn ông ngoài cơ trí còn khôn khéo đến hiếm thấy trên đời lẽ nào cô không bằng lòng? Ở trong hoàng cung này, mọi người đều thấy rõ hai người là một đôi do trời đất tạo thành. Hai người một thì võ công tài trí, một thì tuyệt thế giai nhân, và lại hai người từ nhỏ cũng đã lớn lên bên nhau, thái hoàng thái hậu tác hợp cho hai người là một chuyện vô cùng hợp lẽ.

Tân Nguyên im lặng. Tô ma ma tiếp:

- Hơn nửa tuần rồi thái hoàng thái hậu cũng đã cho người may lễ phục cho cô, yến tiệc cũng gần như được hoàn thành. Thêm vào đó của hồi môn của cô nô tì cũng đều chuẩn bị đầy đủ cả rồi. Nam Hải trân châu ba thanh bạch ngọc, phi thủy thủ xuyên, mã não hướng châu, san hô hướng châu, ngọc như ý và bình sứ tứ đối. Thêm vào ba bức họa vạn đạo sơn thủy, Mạnh Hi và Triệu Khoan.

Tân Nguyên tiếp tục giữ im lặng. Tô ma ma lại nói:

- Vào lúc này mà cách cách nói không muốn thành hôn không phải là làm khó thái hoàng thái hậu ư? Lại nữa nếu mà bây giờ cô không thành hôn thì năm sau sẽ quá tuổi gả chồng, một người con gái thiếu chỗ dựa của gia đình không lẽ cô định sống cô quạnh cả đời à? Cách cách cứ nhìn Hương Quân cách cách là biết thôi, cô ấy sống một mình trong Lý phiến cung khổ sở biết bao nhiêu. Thật tình nô tì không muốn thấy cô đi theo bước đường cô ấy!

Tân Nguyên chờ cho Tô ma ma nói xong, nhìn Hiếu Trang nhẹ giọng nói:

- Con biết thái hoàng thái hậu rất thương con, người đã đích thân chỉ hôn cho con thì bất kỳ nam nhân nào cũng chính là người tốt ở trên đời, nhưng mười mấy năm tiếp nhiệm những phong tục tập quán phương tây con thật sự không quen với một cuộc hôn nhân do người thân môi giới. Lại nữa, con tin rằng những người phụ nữ đương đại không cần những người đàn ông làm chỗ dựa, miễn là những người phụ nữ đó gắng sức làm việc thì sợ gì chẳng có tiền đồ...

Tân Nguyên chưa dứt lời, Tô ma ma nói:

- Cách cách à, ở nơi này không phải Luân Đôn, trong cái xã hội phương đông thì ngoài tam tông, tứ đức ra không còn con đường nào dành cho những

người phụ nữ như chúng ta nữa cả. Cái xã hội này vốn là cái xã hội nam quyền nên từ khi nữ nhân sinh ra thì đã mặc định là phải xuất giá tòng phu, phụ tử. Những ý tưởng như kiên cường cá nhân hay những ý chí tự lực cánh sinh mà cô vừa nói tất cả đều không thực dụng. Chúng như những chiếc cầu vồng tuy mang tính đẹp đẽ nhưng không bao giờ có thể nắm bắt được, cũng không thể nào tồn tại lâu được trong cái xã hội này.

Tô ma ma nói rồi không để Tân Nguyên trả lời, nhanh nhẩu nói thêm:

- Cách cách à, chẳng lẽ cô không hiểu nỗi khổ tâm của thái hoàng thái hậu đối với cuộc hôn nhân này à? Cách cách đã từng đọc sách thánh hiền, biết nhiều đạo lý, hiểu câu “vô trắc ẩn chi tâm phi nhân dã.” Vậy nô tì xin mạng phép hỏi cách cách nếu một người không còn chi tâm nữa thì còn là con người được nữa sao? Từ khi cách cách chào đời chẳng có bao nhiêu thời gian gặp a mã và ngạch nương. Thái hoàng thái hậu chính là người cho cô uống miếng sữa đầu tiên trong đời. Thái hoàng thái hậu cũng chính là người ôm cô vào lòng vỗ về những khi Thừa Trạch Dụ thân vương đi vắng. Hai mươi mấy năm mồ hôi và nước mắt của thái hoàng thái hậu đã đổ cả vào trong tứ chi cô. Bây giờ bà ấy gặp khổ nạn, lẽ nào cô không giúp? Cách cách vốn biết hằng ngày tam mệnh đại thân ở trong triều hô mưa gọi gió, cạo xương róc tủy bách tính, vợ vết quốc khổ toàn những chuyện thương thiên hại lý, không việc gì ba người này không làm. Lại còn bọn tay sai của ba người này làm khảo quan thì thu tiền các hiếu liêm, làm tướng thì ăn tiền không ngạch của ba quân, vợ vết quân lương, xử án thì ăn hối lộ, thu thuế thì lấy tiền ngoại phụ! Thiên hạ nhà đại Thanh chúng ta thật may có được một người như Phủ Viễn tướng quân dám đứng ra ngăn cản họ, và ra tay chinh đốn triều chính. Bằng không, tất cả đều bị bọn sâu mọt ăn ruỗng hết!

Tô ma ma nói một tràng những lợi lộc của cuộc hôn nhân có thể đem lại cho triều đình rồi dừng lại nhìn Tân Nguyên. Tân Nguyên biết Tô ma ma theo hầu Hiếu Trang từ lâu, là một người cơ trí không kém chủ nhân, những lời nói “đẻo xương, gọt tủy” vừa rồi bà ta nói cứ ngọt lịm như không hề gì. Dù đã có chuẩn bị tinh thần từ sớm mà trong lòng Tân Nguyên vẫn chấn động như con địa chấn rung chuyển dữ dội, nàng cảm thấy từng câu một của Tô ma ma thấm vào người nàng, làm nàng bất giác cảm thấy lạnh người.

Nhắc chuyện năm xưa, khi Tân Nguyên vừa chào đời ngạch nương của nàng đã mất, a mã nàng là Thừa Trạch Dụ thân vương lại chinh chiến ở xa cho nên Hiếu Trang là người cu rơ mang những năm tháng đầu đời của nàng. Khi nàng lên bốn, Thừa Trạch Dụ thân vương trở về, nhưng rồi mấy năm sau đó tai họa ập tới, cả nhà nàng ngoài nàng đều tuần nạn trong biển cỏ Kinh Châu. Bình cứu viện của Chính Lam kỳ đến chậm hết một bước, tuy rằng khắc phục được Kinh Châu nhưng không có cách gì cứu được gia đình Thừa Trạch Dụ thân vương.

Lúc đó Tân Nguyên ngoài ngọc bội của cha ra, không còn một thứ gì khác nữa. Hôm đó, Kinh Châu thành đã rối loạn như mớ bòng bong. Dân chúng chạy tứ tán, trong thành dậy lên tiếng kêu khóc vang trời, phía ngoài thành tiếng súng nổ đùng đùng vang dội, đại quân của Ngô Thế Xương đã tấn công lên tới mặt thành. Thừa Trạch Dụ thân vương lúc đó cả chiến bào đã nhuộm đầy máu, vệt vàng, hấp tấp chạy vào căn phòng khách to lớn của vương phủ, ra lệnh một cách thật khẩn cấp:

- Tân Nguyên! Cha và các binh sĩ Bát Kỳ đều sẽ chiến đấu đến giọt máu cuối cùng, mạch máu cuối cùng của nhà ta chỉ còn lại có một mình con! Con phải lập tức hóa trang thành dân chạy nạn, lập tức chạy trốn ra khỏi thành!

Tân Nguyên gọi lên thật to, thật kịch liệt:

- Không! Con muốn được ở lại cùng cha, sống cùng sống, chết cùng chết!

Cha nàng nắm lấy bờ vai của nàng, nói một cách cương quyết:

- Con không thể như thế được! Vì giọt máu cuối cùng của vương phủ, con phải can đảm mà sống, giờ này phút này, muốn chết rất dễ, cầu sống mới khó!

Tân Nguyên kêu lên:

- Không! Nếu đi thì cha và con cùng đi!

Gương mặt của Thừa Trạch Dụ thân vương mang đầy vẻ bi thương, nói:

- Con biết rõ là không làm như thế được! Cha đã thề là sẽ đi theo thành, bảo toàn tiết liệt! Tinh thể đã khẩn cấp lắm rồi, con hãy mau chạy đi!

Vương gia kêu một thị vệ và cô a hoàn, hai người họ đang đứng hầu một bên vệt vàng lên tiếng ứng hầu, vương gia nói:

- Hai người phụ trách bảo vệ Tân Nguyên cách cách, phò chủ ra khỏi thành, bảo vệ chủ cho đến cùng! Đây là mệnh lệnh!

Hai người trả lời thật mạnh mẽ:

- Dạ!

Thế là Tân Nguyên được a hoàn mặc cho áo vải quần thô, trà trộn vào trong đám dân chạy nạn rối loạn kia, từ một bên cửa thành Kinh Châu chạy ra phía ngoài. Trên cảm giác, đoạn đường đó thật là trùng trùng điệp điệp, dài đằng đẵng như thể không bao giờ ngưng nghỉ. Dân chạy nạn tranh nhau mà chạy, tiếng trẻ con khóc la gọi cha réo mẹ, và ngọn lửa dậy trời của Kinh Châu thành... tất cả đều trộn lẫn vào nhau. Bây giờ nhớ lại, bên tai nàng như còn vang lên tiếng hò reo sát phạt của Kinh Châu thành, và tiếng rên rỉ kêu la của dây chạy nạn. Trước mắt nàng, lúc nào cũng phảng phất hình ảnh của ánh lửa chớp chòm, vết máu loang lổ và làn sóng người di tản khủng khiếp của ngày hôm đó...

Tân Nguyên ngồi nhớ chuyện cũ, không cảm được nước mắt. Hiếu Trang lấy khăn tay ra lau lệ cho nàng. Cuối cùng Hiếu Trang cũng lên tiếng, nhưng mà bảo Tô ma ma đi lấy một cuộn giấy ở trên tủ sách mang lại.

- Hồi chiều ai gia có viết vài chữ - Hiếu Trang vẫn nói với Tân Nguyên bằng giọng nhẹ tênh - Con xem thử xem sao.

Tô ma ma trải tờ giấy lên bàn, Tân Nguyên thấy trong giấy ghi bốn hàng chữ:

“Tùy độ xử lý

Bình tắc nhân tài

Nhân đoan trầm quý

Truất chiếu như thần”

- Bốn hàng chữ này - Hiếu Trang vừa gài khăn tay vào nút áo vừa nói - Là của tiền đế nói với ai gia trước khi ngài băng hà, ngài từng bảo một người khi làm bất kỳ việc gì hay dùng một con người cũng phải nên sờ người đó từ đầu đến chân. Mười sáu chữ chân quyết này cùng với câu nói mà a mã con thường nói với ai ai, ai gia ghi nhớ mãi trong lòng. Cổ chi hiện thần lương tướng, duy trí duy nhân duy dũng. Mà Phù Viễn tướng quân lại là người lương trí, dũng đều có đủ, con hiểu ý ai gia không?

Hiếu Trang nói đến đây ngưng một chút chờ Tân Nguyên theo kịp hết lời mình, sau đó tiếp:

- Lúc này Tô ma ma nói không sai chút nào, bên cạnh ai gia hiện thời không có nhiều nhân tài giúp ta trị quốc. Trương Đình Ngọc thọ cao, Vương Diệm sức khỏe không mấy tốt, Mạc Lạc ít khi tham gia chính sự. Ngạch Nhĩ Thái thì mấy năm gần đây một mực A Di Đà Phật. Khang Nạp thì không cần thận cũng không đủ đảm thức. Rốt cuộc chỉ có một mình Tế Nhĩ Ha Lăng.

Hiếu Trang nói xong vừa nhìn Tân Nguyên vừa mỉm cười dịu dàng với nàng. Tô ma ma thấy tuy bề ngoài Hiếu Trang đang cười nhưng trong lòng đang tiềm ẩn một đợt sóng ngầm chực chờ trời dậy. Tô ma ma cũng nhìn Tân Nguyên bằng ánh mắt dò hỏi khi thấy sắc diện nàng trầm tĩnh, Tô ma ma thật muốn tìm biết nàng đang nghĩ gì qua nét mặt bình thản của nàng.

Một canh giờ sau bên ngoài tiếng trống điểm sang canh. Tiếng gà eo óc gáy sáng. Trong thư phòng cung Khôn Ninh đèn vẫn còn cháy. Tân Nguyên đã về rồi nhưng Hiếu Trang vẫn còn ngồi trên long ý nhìn những làn khói lượn lờ, trong đầu không ngừng nghĩ tới những lời nói cuối cùng của Tân Nguyên trước khi nàng rời khỏi căn phòng này. Hiếu Trang lại nghĩ sang Mẫn Mẫn. Hai cô gái bằng tuổi nhau, cách nhau có ba ngày nhưng so với Tân Nguyên thì Mẫn Mẫn hẳn còn ngô nghê lắm, đâu biết được mùi đời cay đắng ra sao...

Tô ma ma đứng cúi đầu im lặng bên Hiếu Trang. Tô ma ma thấy từ khi Tân Nguyên rời đi Hiếu Trang không nói một tiếng nào nữa cả, chắc chắn Hiếu Trang đã đồng ý với những thuyết phục vừa rồi của Tân Nguyên. Tô ma ma nghĩ đoạn, nghĩ tới người chồng tương lai của Mẫn Mẫn, một chàng thanh niên với dáng dấp oai vệ, một khuôn mặt điển trai, một người đàn ông văn võ toàn tài lý tưởng cho nhiều cô gái lấy làm chồng.

Tô ma ma nhú chặt cặp chân mày, không dám tin là chàng ấy sẽ đồng ý cuộc hôn nhân này. Nhưng Tô ma ma nhủ bụng, con cháu Bát kỳ, tự cổ lúc nào cũng phục tùng mệnh lệnh bề trên.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Đại tình địch

Sân phơi thuốc của viện thái y rộng thênh thang, giữa sân đặt một bộ bàn ghế đá, quanh đó là những giàn tre đang chứa những loại thảo dược như hà thủ ô, bướm bạc, ngũ gia bì, thạch xương bồ, lá vàng... khắp nơi đều dậy lên mùi lá thuốc.

Nữ thần y đang đứng bên bàn gói thuốc, thấy một đám cung nữ cũng đang đứng phơi thuốc quanh nàng bỗng hè nhau tùm lại thành một khối, không nhìn ra công nàng cũng biết người đang đến là vị cách cách có nhan sắc tuyệt mỹ nhưng tánh tình lại tỉ lệ nghịch với diện mạo trời ban này. Nữ thần y ở trong viện thái y không lâu, nhưng ngày nào nàng cũng nghe bọn nô tì to nhỏ về Mẫn Mẫn. Một vài công công còn giả tưởng đi của Mẫn Mẫn để chọc cười đám nô tì, chả là mỗi lần Mẫn Mẫn bước đi, đều cố lấy vẻ nhẹ nhàng tha thướt nhưng mặt mày thì dương dương tự đắc như những ngôi sao trên trời cao tại thượng.

Chiều nay Tân Nguyên theo Mẫn Mẫn và A Lan vào viện thái y. Mới ban đầu, nữ thần y chưa nhìn thấy Tân Nguyên, chỉ loáng thoáng trông thấy Mẫn Mẫn và A Lan định tăng lời hai người này, chợt nàng thấy một cô gái có phong thái vô cùng tao nhã đang đi bên Mẫn Mẫn. Dung mạo cô gái này xinh hơn Mẫn Mẫn rất nhiều. Cô ta vừa đi vừa mỉm cười với bọn cung nữ trong sân, nụ cười của cô ta, nữ thần y thấy tươi tắn như một đóa hướng dương. Chiều nay Tân Nguyên khoác kỳ bào màu hồ thủy, vạt áo thêu hình một con suối chảy qua hai ngọn đồi bằng chỉ vàng, con suối nhỏ uốn lượn theo mỗi bước đi của nàng. Búi tóc đen và dài được nàng vấn cao trên đỉnh đầu, có hai lọn tóc nhỏ thả xuống hai bên thái dương nàng, trên búi tóc ngoài một cây trâm lục ngọc thì Tân Nguyên không cài thêm bất kỳ thứ gì. Tuy đơn giản vậy mà vẫn tạo cho nàng một vẻ nhu tình tự nhiên xúc động lòng người. Lại nữa ánh nắng chiều làm khuôn mặt nàng như sáng bừng lên. Nữ thần y ngẩn mặt nhìn dung mạo thánh thiện và hoàn mỹ của Tân Nguyên.

Tân Nguyên cao hơn nữ thần y gần nửa cái đầu, nữ thần y phải ngẩng đầu lên mới nhìn thấy mặt mày cô gái xinh đẹp như tranh này.

- Tham kiến Tân Nguyên cách cách, Mẫn Mẫn cách cách.

Đám nô tì cùng quỳ tham kiến Tân Nguyên và Mẫn Mẫn.

Tân Nguyên dịu dàng cho bọn nô tì đứng lên, sau đó tiến lại gần nữ thần y. Mẫn Mẫn và A Lan cũng đi theo Tân Nguyên. Một công công mang một khay trà đến đặt lên bàn nhìn Tân Nguyên nói:

- Mời hai vị cách cách dùng trà.

Tân Nguyên quay sang mỉm cười với công công nọ, sau đó quay lại nhìn nữ thần y, nhưng Tân Nguyên còn chưa kịp ngồi vào bàn cũng chưa kịp uống trà hay nói gì với nữ thần y, Mẫn Mẫn cảm tách trà của nàng lên tạt mạnh vào mặt nữ thần y nói:

- Hồn xược! Trước mặt Tân Nguyên cách cách và bổn cung mà không quỳ bái chào!

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, nữ thần y không kịp chống đỡ đã hứng ngay hết tách trà vào mặt, nàng bất giác buông gói thuốc xuống bàn buột miệng kêu lên kinh hoàng:

- Á!

Sau khi lãnh trọn nước trà nóng vào mặt, nữ thần y cũng nhận luôn chiếc tách vào đầu. Mẫn Mẫn dùng sức đập tách trà vào đầu nữ thần y làm một mảnh sành ghim vào da đầu nàng đau buốt. Nước trà nóng thấm vào vết thương đau rất làm nữ thần y phải bật thêm một tiếng kêu lớn.

Tiếp theo đó Mẫn Mẫn hất khay trà còn lại rớt hết xuống đất, phát ra những tiếng kêu loảng xoảng không dứt.

Nữ thần y đưa tay vuốt mặt, thấy bàn tay nàng ướt máu, đầu óc cũng vì va chạm mạnh mà choáng váng, hình bóng Tân Nguyên và Mẫn Mẫn liên tục đổi chỗ cho nhau với tốc độ chóng mặt trước mặt nàng.

Con thịnh nộ bất chợt của Mẫn Mẫn làm Tân Nguyên không kịp phản ứng.

- Còn không hành lễ? – Mẫn Mẫn chỉ mặt nữ thần y nói.

Hai tai nữ thần y ù đi, nàng không nghe được câu quát tháo của Mẫn Mẫn nên không trả lời. Mẫn Mẫn thấy nữ thần y vẫn còn cúi đầu nâng tay áo lên lau mặt, một chiếc vòng hiện ra quanh cổ tay trắng nõn của nữ thần y. Máu trong người Mẫn Mẫn cuộn cuộn trào lên khi nàng nhận biết chiếc vòng có ý nghĩa vô cùng to lớn đó, hai mắt Mẫn Mẫn đỏ ngầu, càng nhìn nữ thần y cay cú.

- Lâm Chính Đức - Mẫn Mẫn quay sang công công nói - Cả ngày ông ăn không ngồi rồi nên không dạy con tiện nhân này quy tắc cung đình đúng không?

Mặt mày công công tái mét, quỳ thụp xuống lạy Mẫn Mẫn như té sao.

- Cách cách bớt giận – Lâm Chính Đức nói - Không phải nô tài không dạy cô ấy phép tắc hay cô ấy không biết hành lễ, chỉ là hoàng thượng nói cô ấy có công trị bệnh cho hoàng thượng, là thượng khách nên miễn cho những đại lễ...

Lâm Chính Đức chưa dứt lời, Mẫn Mẫn nói:

- Hoàng thượng chỉ có sáu tuổi nên đã bị nó thốt lời ngon ngọt, dung túng nó!

Lâm Chính Đức lấp bắp:

- Nhưng... hoàng thượng là thiên tử, lời của ngài là thiên ý...

- Láo toét! - Mẫn Mẫn không chờ Lâm Chính Đức nói hết, đập tay lên bàn nói - Ý của ông bổn cung không biết thân phận mình à?

Lâm Chính Đức lắc đầu:

- Nô tài không phải ý đó...

Rầm! Một lần nữa Mẫn Mẫn không đợi Lâm Chính Đức nói hết, đập tay xuống bàn bốp chát:

- Ông có ý gì ta không cần biết, ta đến đây cốt muốn nói một câu...

Mẫn Mẫn dừng lại một chút, chĩa tia nhìn sang nữ thần y nói:

- Phàm là ai muốn hại tì tì ta, chính xác hơn là muốn đoạt đàn ông của tì tì ta, ta tuyệt đối đứng ra can thiệp!

Mẫn Mẫn nói xong đập mạnh tay lên mặt bàn lần nữa dần từng tiếng một:

- Lòi ta vừa nói mi nghe hiểu không?

Bốp!

Mẫn Mẫn tát nữ thần y một bạt tai vì nữ thần y hãy còn lau mặt nên chậm rãi trả lời.

- Thế nào? - Mẫn Mẫn cau mày hỏi lại lần nữa – Rốt cuộc là hồ ly tinh mi muốn hay không muốn thừa nhận lời cảnh cáo của ta?

Mẫn Mẫn nói xong, nữ thần y bỏ tay xuống ngẩng đầu lên nói:

- Ta thật sự coi thường cô!

Bấy giờ cơn giận của nữ thần y đã lên tới đỉnh điểm, nàng vừa nói vừa dùng ánh mắt thật sắc bén quét nhìn Mẫn Mẫn.

- Đây là lần đầu tiên trong đời ta nhìn thấy một người con gái phách lối như cô! – Nữ thần y tiếp - Cũng là lần đầu ta nhìn thấy một cách cách không hề có một chút đáng vẻ của một tiểu thư khuê các, ngược lại chẳng khác bọn cường hào ác sát tuy bản thân là cách cách nhưng không đáng để người khác kính nể chút nào!

Lời của nữ thần y khiến Mẫn Mẫn bất ngờ đến nỗi quai hàm cứng đờ.

Chỉ có A Lan phản ứng kịp thời, xông tới xô nữ thần y ngã ra đất nói:

- Lâm công công không dạy con tiện nhân mi quy củ thì để ta dạy!

A Lan vừa nói vừa tát tới tấp vào mặt nữ thần y.

- Mi phải hiểu rõ thân phận mình hạ tiện! - A Lan nói - Cho dù bị nhỏ nước bọt vào mặt cũng chỉ được phép để nước bọt tự khô, không được phép lau, huống hồ đây là chung trà của chính Mẫn Mẫn cách cách tạt mi, mi phải lấy làm vinh dự mi biết chưa?

Nữ thần y không trả lời A Lan.

Bọn nô tì đang đứng trong sân ai cũng lấy làm lạ trước sự chống đối quyết liệt của nữ thần y. Thường ngày, bọn họ ngoài to nhỏ sau lưng Mẫn Mẫn cũng to nhỏ sau lưng nàng không ít, nhưng lúc nào nàng cũng nhẫn nhịn. Vậy mà chiều nay nàng lại mở miệng để bị A Lan tát cho tới hai má bầm dập, máu từ trong miệng không ngừng trào ra hòa với nước trà khi này nhuộm hồng cả đôi vai. Tóc và mặt mày nàng cũng đều đang đỏ nước, lúc này không thể nào phân biệt được đó là mồ hôi, là trà hay nước mắt? Đột nhiên bọn nô tì thấy hơi có chút bất nhẫn, cùng nhau lắc đầu và thở một hơi dài.

A Lan đánh nữ thần y một hồi nhặt một mảnh sành trên đất và vung lên.

Ngay lúc bọn nô tì định nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nữ thần y sẽ bị A Lan rạch cho vài đường thì Tân Nguyên đột ngột lên tiếng.

- Đủ rồi!

Tân Nguyên nói lớn, sau đó nàng quay sang Lâm Chính Đức nói:

– Cô gái này nói lời vô lễ với Mẫn Mẫn cách cách, Lâm công công, ông hãy cho người giải cô ấy đến làm việc ở tân giả khổ cho bốn cung.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tân giả khổ

Hai công công lãnh lệnh, lập tức giải nữ thần y ra khỏi viện thái y. Nữ thần y theo hai công công đi thật lâu, cuối cùng cũng dừng trước một cánh cổng với tám biển cử kỳ đến đôi không thể nào đọc được hàng chữ ghi trên biển.

Thời phong kiến bấy giờ cung nữ được chia thành hai thứ bậc. Một bậc trẻ đẹp chuyên hầu hạ chủ tử. Khi chủ tử cấp bậc càng cao thì địa vị của những người hầu kẻ hạ này càng cao. Còn lại đều là các nô tì đã qua tuổi xuân hay không có nhan sắc nên trở thành người của Thượng thiện đội làm công việc trong bộ phận bếp núc, hoặc tệ hơn là đến tân giả khổ làm công việc giặt giũ. Tân giả khổ là tên gọi tắt của Tân giả khổ đặc lạc a cát, nghĩa là nơi quản lĩnh y phục cho những hạ nhân của Nội vụ phủ quản hạ nô bộc. Đây cũng chính là nơi các cung nữ khiếp sợ khi nghe nhắc đến. Cung nữ phạm lỗi nếu không bị xử tử thì bị đẩy vào nơi này. Vì là cung nữ vương tội nên những cung nữ này bị đối xử rất tệ, người trong cung gọi họ là những “mã nô.” Hằng ngày các “mã nô” ngoài việc nịnh nọt còn tìm cách đút lót cho những người cai quản tân giả khổ để đổi lấy một chút bình yên ở nơi chẳng khác nào địa

ngục trần gian này.

Nữ thần y vừa đặt chân qua cổng nàng liền cảm giác bốn bề như đang bao trùm bởi bầu không khí ớn lạnh chết chóc. Lúc bấy giờ trong sân đang có một đám đông nô ti đứng thành một vòng tròn lớn.

Nữ thần y nhìn qua khe hở thấy hai tên lính đang cầm hai khúc trượng đánh một cung nữ đang nằm sấp trên chiếc ghế đầu dài. Cung nữ vận y phục trắng viền bạc, khuôn mặt vuông vức với chiếc cằm lệch sang phải. Hai công công cầm hai khúc trượng dày bảy tấc trút xuống hạ thân cung nữ nọ như mưa. Cũng trong vòng tròn này một phụ nhân vận y phục tím với thân hình phốp pháp đang ngồi khoanh tay trên một chiếc ghế đầu khác.

Sau mười mấy trượng, nữ thần y thấy hạ thân cung nữ áo trắng từa máu nhưng nàng ta vẫn không la hét mà chỉ nghiêng đầu nhìn phụ nhân nói:

- Viên ma ma, bà xem thường mạng sống của các nô ti chúng tôi, bà thật nhẫn tâm!

Viên ma ma chưa trả lời, một cung nữ cũng vận y phục trắng viền bạc có cặp mắt mòng như hai sợi chỉ nói:

- Phàm những nô ti mắc lỗi nhiều lần ở những cung khác mới bị sa thải vào làm việc tại đây, đã thế mi còn không làm tròn trách nhiệm đã giao, mi bị đánh là đáng, nằm đó trách người chi bằng tự trách bản thân mình!

Cung nữ áo trắng nói:

- Ta đã làm tròn nhiệm vụ đã giao. Tuy rằng cái nhiệm vụ đó vốn không thể nào hoàn thành bởi một mình ta được, nhưng ta đã nhẫn nhịn và đã làm cho đến khi mười đầu ngón tay nứt nẻ, cuối cùng cũng hoàn thành công việc đó. Nhưng khi ta vừa giặt xong ba mươi thau đồ, vừa đem một thau đi phơi thì có người lên lút làm dở hai mươi chín thau đồ còn lại.

Đoạn quay sang mọi người, cung nữ áo trắng tiếp:

- Chính Yên Hồng là người đã lên lút làm dở những thau đồ còn lại của ta. Chỉ vì hăng thẳng ta không có tiền “hộ thân” đưa cho ả, nên lúc nào trong mắt ả ta cũng là cái gai cần phải nhổ bỏ. Ta biết Viên ma ma đã lấy một phần tiền “hộ thân” của ả, nên bà ta để mặc cho Yên Hồng làm mưa làm gió!

Nói tới đây nhìn Viên ma ma, cung nữ áo trắng nói:

- Viên ma ma bà tà ác lắm! Ta không biết năm xưa khi tiên đế còn sống bà đã làm nương nương rình rang ra sao, nhưng hiện tại bà chỉ là một con phụng hoàng rụng lông, chỉ có thể ở chỗ này điều võ dương oai với bọn hạ nhân có thân phận thấp kém nhất trong cung, chẳng có một chút gì hay ho!

- Thảm Vân Anh! – Viên ma ma quát cung nữ áo trắng – Con tiện nhân mi vừa nói gì? Mi dám chửi lão ma ma ta hết thòi à? Được, nếu đã như mi nghĩ ta tà ác, vậy bây giờ ta tiếp tục tà ác cho mi coi.

Viên ma ma nói đoạn ngẩng lên nhìn hai tên lính.

- Hai đứa tội bây đánh nó thêm năm mươi trượng nữa cho ta!

Viên ma ma nói.

Nữ thần y mím môi. Hình ảnh ở cung Khôn Ninh hiện về trong đầu nàng. Khi lần đầu nàng gặp Hiếu Trang nàng cũng đã bị Tô ma ma dụng hình thế này, nên nàng rất hiểu nỗi đau khi bị “trượng giày” tựa hồ muôn ngàn lưỡi dao cắt vào da thịt đau đớn thế nào.

Quả thật sau hai mươi trượng cung nữ tên Vân Anh đau đến là người. Yên Hồng không chờ Viên ma ma bảo, liền đi lấy một thau nước dội cho Vân Anh tỉnh lại.

Đòn roi tiếp tục giáng xuống, máu trên mình Vân Anh tiếp tục chảy ra. Mà máu càng chảy nhiều thì thân thể càng lạnh. Đến trượng thứ bốn mươi Vân Anh lại mất dần ý thức.

Hai tên lính đánh thêm mười trượng nữa lời Vân Anh xềnh xệch về phòng của nàng.

- Chào viên ma ma.

Đến khi này hai công công lãnh nhiệm vụ giải nữ thần y đến tân giả khổ mới bước lại trước mặt Viên ma ma nói.

Viên ma ma nghe qua lý do vì sao nữ thần y bị đẩy tới nơi này làm việc, cười ha hả kêu lên:

- Trời ạ, mi có điên hay không vậy? Dám mở miệng cãi lại cách cách con nhà Túc Vũ thân vương. May mà có Tân Nguyên cách cách ở đó kịp thời nghĩ ra cách này cứu mi.

Nữ thần y im lặng. Viên ma ma cười thêm một hồi nữa đứng dậy nói:

- Nể tình con nhỏ mới tới này làm ta chết cười, ta cho các người ăn cơm chiều sớm hơn một chút, đi nào, tất cả hãy đi ăn cơm rồi tiếp tục làm công việc nhanh lên.

Nói xong thùng thảng đứng dậy bước lên hành lang, Yên Hồng chạy đến diu Viên ma ma. Nữ thần y cũng gia nhập đám cung nữ bước lên hành lang.

Tối đó nữ thần y không ngủ được, nàng nằm trên giường nhìn ánh đèn lập lòe treo trên chiếc tủ đặt ở cuối giường. Gió không ngừng ủa vào căn phòng cuốn tấm rèm cửa sổ bay phấp phật làm nàng càng thêm khó ngủ. Trong phòng còn có ba cung nữ nữa nhưng nữ thần y được sắp ngủ chung giường với Vân Anh, hai người đắp chung một tấm chăn, gọi là chăn nhưng đó chỉ là mấy cái áo rách được nối lại và vá nhiều chỗ thôi. Lúc nữ thần y ăn cơm chiều xong nàng bước vào căn phòng này thì thấy Vân Anh nằm sắp trên giường, nàng bèn bước lại định bắt chuyện với Vân Anh nhưng Vân Anh không nhìn mặt nàng.

Khoảng nửa đêm, nữ thần y thấy Vân Anh đang nằm bên nàng bỗng ngồi dậy mò mẫm xuống giường. Soạt, một mảnh lụa vút lên thành gổ trên trần nhà. Nữ thần y ngồi bật dậy hốt hoảng gọi lớn, sau đó vội phóng xuống giường chạy đến bên Vân Anh. Tiếng thét của nữ thần y làm chấn động cả căn phòng nhưng không một nô tì nào thức dậy giúp nàng ngăn cản Vân Anh trèo lên trên ghế với lấy sợi dây trên trần nhà.

Nữ thần y bèn giật sợi dây ném xuống sàn nhà, Vân Anh leo xuống ghế nói:

- Mi khỏi cần khuyên ta làm gì cứ để ta chết đi!

Vân Anh nói xong nước mắt tuôn ra như suối.

Ngay sau đó, nàng lại cúi xuống sàn nhà lượm một mảnh bát vỡ đưa vào bụng.

Nữ thần y thấy Vân Anh định tự rạch bụng để quyền sinh, níu lấy cổ tay đang cầm mảnh sành của Vân Anh nói:

- Thân thể là do cha mẹ cho chúng ta, xin ti đừng vì mấy thau đồ mà gây thương hại đến thân thể mình!

Nữ thần y giằng co một hồi cũng lấy được mảnh sành trên tay Vân Anh, vội ném mảnh sành ra cửa sổ sợ Vân Anh giật lại.

Vân Anh tự tử bằng mảnh sành không được, lách qua nữ thần y chạy bỏ đến cánh cửa định đập đầu vào cửa.

- Ôi không!

Nữ thần y lại kêu lên, một lần nữa lao theo níu lấy cánh tay Vân Anh. Vân Anh tìm cách vùng ra khiến hai cô gái ngã sõng soài trên đất.

- Sao ti đại đột quá vậy?

Nữ thần y nói.

Bọn cung nữ vẫn nằm trên giường cố dỗ giấc ngủ bỏ mặc Vân Anh đau khổ nằm trên đất thổn thức.

- Muội biết trong lòng ti rất oán hận Yên Hồng – Nữ thần y tiếp – Ti muốn chết phứt đi cho xong chuyện nhưng muội nói ti nghe, cái chết của ti vô dụng thôi, bởi trong hoàng cung này chỉ thiếu tình người không hề thiếu oan hồn. Nếu ti không muốn làm người thân của ti buồn, kẻ thù sung sướng, việc trước tiên ti phải làm là phải nhẫn nhịn. Muội không biết ti có nghe qua câu cổ thiên tương giáng đại nhiệm vụ thị nhân dã hay chưa? Nhưng Mạnh Tử nói chỉ cần chúng ta nhẫn nhịn, qua được nỗi khổ này mai này sợ gì không có cơ hội phục thù?

Vân Anh vẫn còn lắc đầu khóc lóc trông thật thiếu não. Nữ thần y nói:

- Muội xem năm nay ti cũng đã hai mươi mấy tuổi rồi. Chờ thêm vài năm nữa là ti có thể rời khỏi nơi này, vài năm thời gian trôi qua nhanh lắm, ti sẽ lại được trở về quê nhà thôi. Nhưng nếu bây giờ ti chết sẽ không còn cơ hội báo hiếu cho cha mẹ của mình cũng chẳng còn cơ hội phục thù Yên Hồng!

Nữ thần y khuyên Vân Anh thêm vài lời nữa, cho tới khi bọn cung nữ mắng hai người làm họ thức giấc và dọa sẽ đi gọi Viên ma ma, Vân Anh không muốn nữ thần y liên lụy mới đồng ý trở lại giường.

Sáng hôm sau nữ thần y nhận công việc đầu tiên của nàng. Nhiệm vụ hằng ngày của nàng ở tần giả khó là sáng giặt mười hai thau đồ, trưa mang đi phơi, chiều tối thì mang đồ vào nhà kho gấp cho ngay ngắn để trong đó cho cung nữ thượng y quán đến lấy.

Ngày đầu tiên nữ thần y nhận việc, Yên Hồng đến gần nàng bảo:

- Mi có biết nơi này chỗ nào cũng tai vách mạch rừng không? Những gì mi nói với Vân Anh tối qua ta đều đã nghe. Mi thích lo chuyện bao đồng lắm đúng không? Chi bằng mi để dành hơi sức làm việc của mi đi. Nếu mi làm không xong mi sẽ bị Viên ma ma bỏ đói. Mi khôn hồn thì nghe lời ta mà làm việc cho ra trò!

Yên Hồng nói xong nghênh ngang bỏ đi, nữ thần y bỏ mặc ánh nhìn của đám cung nữ xung quanh nàng, lặng lẽ cúi xuống bưng mấy thau đồ tới gần giếng nước và bắt đầu giặt đồ. Nữ thần y làm việc khá nhanh. Chưa đầy một buổi nàng đã giặt xong mười hai thau đồ, nhưng Yên Hồng không để nàng ngơi tay chút nào, trong khi nữ thần y phơi thau đồ này Yên Hồng tìm đủ mọi cách làm bẩn những thau đồ còn lại. Nữ thần y đành vừa giặt vừa phơi đồ, thì Yên Hồng lại làm dơ mấy sợi dây trên những cây sào treo áo quần, vì vậy cho nên nữ thần y làm không ngơi nghỉ thì vẫn không thể làm kịp. Kết quả nàng bị Viên ma ma bỏ đói và nhốt trong kho chứa y phục, ba ngày ba đêm nàng cũng không được uống nước, chỉ có thể chờ đợi nước mưa.

Đêm thứ ba nữ thần y đang nằm ngủ trong kho chứa y phục chợt một cơn gió len vào khe cửa đánh thức giấc ngủ của nàng. Bây giờ đang là nửa đêm, ngoài trời mưa rả rích như những tiếng thở dài nghe thật buồn, vết thương trên đầu nàng lại tái phát làm nàng lên cơn sốt. Hôm qua Vân Anh có lên mang

đồ ăn nước uống đến nhưng bị Yên Hồng phát giác nên Vân Anh cũng bị Viên ma ma nhốt vào kho chứa y phục khác. Trong cơn nửa mê nửa tỉnh, nữ thần y cố đứng dậy để đến bên cửa sổ tìm nước uống nhưng nàng vừa mới đứng lên, chưa kịp cất bước đi, đã ngã sòng soài trên đất. Miệng nữ thần y khô đắng, nàng bèn lê thân mình bằng cả hai tay về phía cửa sổ để hứng nước mưa, nhưng khi nàng đến được cửa sổ rồi không làm sao có đủ sức để đứng dậy mở hai cánh cửa, nàng nằm trên đất gọi “nước... nước...” trong vô vọng. Chỉ có màn đêm dày đặc và tiếng mưa rơi rả rích ngoài trời đáp lại lời khẩn cầu của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chất vấn công chúa (thượng)

Mẫn Mẫn vừa đặt chân qua cổng phủ Viễn đã hỏi ngay:

- Tướng quân đâu?

Hiếu Quân nói:

- Đa tạ cách cách tướng quân nói chiều nay ngài rất bận, hiện ngài đang tiếp các quan, sau đó thì bố chính Giang Ninh Tào đại nhân sẽ cùng đạo đài Nhất Can Từ đến bẩm việc với ngài về chuyện điều lương, rồi còn kèm thêm cả chuyện tiền nong về thuế quan...

Hiếu Quân chưa nói xong Mẫn Mẫn tắc lưỡi:

- Ta sẽ vào đại sảnh chờ ngài, khi các quan về rồi mi bảo ngài đến gặp ta.

Hiếu Quân không giúp Tiêu Phong được, nén tiếng thở dài đưa Mẫn Mẫn vào đại sảnh ngồi chờ chàng, sau đó Hiếu Quân đi pha một ấm chè đặc mang đến cho Mẫn Mẫn ngồi nhắm nháp cho đỡ nhạt miệng nhưng khi Hiếu Quân trở lại sảnh không tìm gặp người đâu cả.

Mẫn Mẫn men theo dãy hành lang ra tới hậu viện rồi đi vào phòng ngủ của Tiêu Phong, đến ngồi trên giường chàng đưa mắt nhìn chiếc bàn đặt ở giữa phòng, trên bàn có một chồng tấu chương. Mẫn Mẫn cũng như Hà Tử Lăng đã quá quen với hình ảnh ngày nào chàng cũng làm việc cho đến tận khuya, trên bàn là chồng tấu chương chất cao như một trái núi. Những lúc có quá nhiều tấu sớ chàng mang cả vào phòng ngủ mà đọc, làm việc trong phòng ngủ thay vì phòng sách để tiện khi mệt có thể bước lại giường vài bước để ngủ.

Mẫn Mẫn nhìn chồng tấu sớ một chút nhìn tám bình phong đặt ở cuối giường. Nàng cũng từng thấy chàng không dưới mười lần ngắm bức tranh tuyết liên in trên tám bình phong này nhưng lại không để ý nhiều, không nghĩ tình cảm chàng dành cho người con gái đó sâu đậm đến chừng này. Mãi cho đến bây giờ nàng vẫn cảm thấy nàng hơn cô gái đó về mọi mặt, nhưng chỉ một thứ duy nhất mà nàng không bao giờ sánh được với cô ả, là đã cứu mạng chàng. Và vì tình nghĩa đó chàng đã bị làm cho tình ý điên đảo, thần hồn mê đắm!

Mẫn Mẫn ngồi trong phòng ngủ của Tiêu Phong nghĩ đến chiếc vòng nữ thần y đeo trên tay một lúc nàng rời phòng ngủ đi đến thư phòng.

Thư phòng không khép cửa, Mẫn Mẫn đứng ngoài hành lang nghe Tiêu Phong hỏi các quan:

- Sáng nay trong triều Trương đại nhân khởi tấu việc Trịnh Thành Công đang huấn luyện hạm đội để chuẩn bị đánh chiếm núi Hoàng Cương tại ngoại thành Tuyên Châu. Trương đại nhân nói thanh thế của hạm đội này rất lớn nên đề nghị thái hoàng thái hậu cử Ngã Tề Bồ tướng quân đi thu phục bọn hải tặc, các vị nhìn nhận việc này thế nào?

Khang Nạp đáp:

- Còn thế nào? Không thể nương tay với lũ giặc cướp hoành hành trên biển! Nếu không giết hết bọn chúng làm gương, bọn chúng sẽ càng ngày càng ngông cuồng!

Tiêu Phong nhìn Sách Ngạch Đồ. Sách Ngạch Đồ nghĩ ngợi một hồi rồi nói:

- Tuy hồi sáng trên triều Ngao Bái không tỏ rõ thái độ nhưng hạ quan biết gã đang lo lắng, binh mã của gã đóng ở Tuyên Châu, nếu Trịnh Thành Công đánh Tuyên Châu, tướng của gã là Ngã Tề Bồ đương nhiên phải cầm quân chống đỡ, luận về kinh nghiệm xông pha chiến trận Ngã Tề Bồ không thể nào địch nổi Trịnh Thành Công được. Bọn hải tặc kia kiêu dũng thiện chiến lại cực kỳ thông thuộc vùng biển xung quanh Tuyên Châu. Cho nên Ngao Bái lo trận đánh này sẽ làm tiêu hao binh lực của Chính Hoàng kỳ nhưng chuyện này hoàn toàn có lợi đối với quân đoàn của mình.

Sách Ni cũng nói:

- Ta cũng đoán trong lòng thái hoàng thái hậu đã có chủ ý nên đã hết lời khen ngợi Ngã Tề Bồ.

Long Khoa Đa nói:

- Nhưng Trương đại nhân chỉ nói Trịnh Thành Công đang huấn luyện binh sĩ biết đến bao giờ hấn mới chính thức xuất quân? Hơn nữa nếu như chúng ta có thể tìm ra được cách chiêu nạp những tên lính của họ Trịnh thì bên mình vừa tăng cường thực lực hải quân vừa khiến bọn cướp biển khác phải e dè ngần ngại, vừa nêu cao được tôn chi của triều đình để muôn dân biết hễ có người chịu đứng ra giúp nước thì hoàng thượng sẽ không màng thân phận năm xưa của họ, nhất định trọng dụng họ.

Các quan thay phiên nhau nói lên những suy nghĩ về cuộc chiến với Trịnh Thành Công. Tiêu Phong ngồi nghe hết, không ngừng gật đầu.

Bên ngoài cửa sổ lúc này trăng đang dần leo đến ngọn cây. Tiêu Phong nhip nhẹ mấy ngón tay lên mặt bàn, tiếp tục cùng Sách Ni, Sách Ngạch Đồ, Khang Nạp, Long Khoa Đa, Ngạch Nhĩ Thái và Vương Diệm bàn bạc về những việc mà Mẫn Mẫn không một chút hứng thú nên nàng không làm sao nghe lọt vào tai được. Nàng đứng ngoài hành lang bụng bảo dạ, lại những chuyện có liên quan đến chính trị, lại những chuyện có liên quan đến quyền mưu... Thế là nàng trở về phòng ngủ của Tiêu Phong ngồi trên giường chàng chờ, ngồi đó chờ, ngồi đó...

Trời đã vào đêm, a hoàn Tiểu Tuyền đi vào thư phòng hỏi đã cần dọn cơm chưa, Tiêu Phong cười bảo:

- Mãi chuyện trò, quên bằng thời gian mất rồi. Muộn thế này các vị về chắc cũng nhờ nhàng, nếu không vội vàng gì hay là các vị ở lại phủ hạ quan dùng bữa?

Các quan đều vui vẻ nhận lời ở lại phủ Viễn. Tiểu Tuyền bèn lĩnh mệnh đi dọn cơm chiều.

Ngay khi Tiểu Tuyền bước ra khỏi thư phòng Mẫn Mẫn bước vào với bộ mặt không vui. Các quan đang cười nói với nhau thấy Mẫn Mẫn đến đem theo nét mặt không vui ai cũng nín thinh. Trong phòng im lặng đến nỗi tiếng uống trà của Sách Ngạch Đồ vang lên rất rõ. Mẫn Mẫn đi vào đứng cạnh Tiêu Phong như có chuyện muốn nói với chàng mà không tiện nói ra trước mặt bao người. Sách Ni bèn bảo các quan:

- Chúng ta về thôi các vị.

Sách Ngạch Đồ cũng là người rất tinh ý nên bỏ li trà đang uống đang dở xuống nhìn Tiêu Phong nói:

- Chúng tôi về nhé?

Vương Diệm cũng quay sang hắt hắt đầu với Khang Nạp nhưng Khang Nạp làm như không biết:

- Còn chưa ăn tối mà phải giải tán rồi sao?

Khang Nạp hỏi.

Sách Ni nhìn xoáy vào mặt Khang Nạp đáp:

- Ủ!

Khang Nạp sực hiểu, cười lớn nói:

- Ô! Chúng ta về!

Khang Nạp dứt lời đứng bật dậy theo các quan đi tuốt ra ngoài.

Còn lại hai người, Tiêu Phong làm lễ chào Mẫn Mẫn rồi chàng ngồi trở vào bàn. Mẫn Mẫn thấy chàng đang viết gì đó trên một tờ sớ.

Tiểu Tuyền bước vào nói cơm chiều đã được nàng dọn xong ngoài sảnh nhưng Tiêu Phong nói chàng không rảnh cũng không đói, Tiểu Tuyền bèn nói sẽ mang đồ ăn vào thư phòng cho chàng. Tiêu Phong gật đầu. Một lát sau Tiểu Tuyền trở lại với một mâm thức ăn và hai phần chén, đĩa. Mẫn Mẫn lập tức đỡ lấy chiếc mâm trên tay Tiểu Tuyền rồi đặt lên bàn cho Tiêu Phong nhưng chàng không hề ngó ngang đến nàng, cứ cúi mặt liên tục đọc đọc viết viết. Mẫn Mẫn đứng bất động bên bàn nhìn Tiêu Phong, khề chau mày, thăm nhủ, chàng coi mình là kẻ vô hình ư?!

Một lúc sau cơm canh sắp nguội, Tiêu Phong mới buông bút nhưng chỉ là để sắp xếp mấy tờ sớ thành hai chồng rồi gọi:

- Người đâu.

Cũng Tiểu Tuyền chạy vào, Tiêu Phong nói:

- Đưa sớ tấu chương này cho Lôi nhị thúc nhờ thúc ấy mang đến bộ Lại.

- Dạ.

Tiểu Tuyền thu cất mấy cuộn giấy rồi rời đi. Tiêu Phong vẫn không ăn cơm, chàng nhấc tách trà, giờ nắp ra thổi nhẹ rồi nhấp một ngụm trà.

Mẫn Mẫn ngồi ở chiếc ghế bên cạnh Tiêu Phong, quay sang nhìn chàng nói:

- Tối nay ở Vạn Hoa lầu có diễn côn khúc Ngọc Quyết Ký ngài đi xem với ta đi.

Nàng nói rồi mỉm cười, vẻ mặt vô cùng hân hoan, vô cùng kỳ vọng, gần như tội nghiệp vô chừng nhưng Tiêu Phong lắc đầu:

- Cách cách thứ lỗi, tối nay hạ quan còn rất nhiều số cần phải duyệt.

- Ngài đi coi hát một chút rồi về xem số cũng được vậy?

Mẫn Mẫn hỏi. Tiêu Phong tiếp tục nhìn tách trà, lắc đầu:

- Không được, nếu tiền tuyến có tấu chương khẩn cấp bất luận là giờ nào hay đang làm gì hạ quan cũng phải bỏ để xem.

Tiêu Phong vừa nói hết lời, Mẫn Mẫn bấu môi nói:

- Ngài đâu có tấu chương khẩn cấp gì mà cần phải xem gấp chứ, theo bổn cung ngài đang giận ta thôi, nhưng mọi việc cũng do hôm trước nó vô lễ với ta.

Tiêu Phong tưởng Mẫn Mẫn nhắc chuyện chàng đã hứa với nữ thần y không được truy cứu nên làm thinh không nói. Mẫn Mẫn thấy Tiêu Phong im lặng tiếp tục uống trà, nàng tiếp:

- Tân Nguyên mới chính là người đưa nó vào tân giả khổ, nếu ngài muốn trút giận thì đi tìm Tân Nguyên, đừng tối ngày trưng cái bộ mặt không vui với bổn cung!

Mẫn Mẫn dứt lời Tiêu Phong đặt tách trà xuống bàn và ngoảnh sang nhìn nàng.

Tiêu Phong nhìn Mẫn Mẫn một thoáng chàng nhòm người dậy khỏi ghế, lồng ngực cũng căng phồng lên, khiến các bắp thịt nổi cuộn cuộn sau lớp áo quan.

Mẫn Mẫn nắm lấy tay Tiêu Phong nói:

- Ngài chịu đi coi hát với bổn cung rồi à? Ngài đi thay quan phục mau đi, ta sẽ chờ ở đây, mau lên còn khúc sắp sửa bắt đầu rồi đó.

Tiêu Phong hầy còn cảm thấy cả người chàng bàng hoàng chấn động, chàng cảm nhận được tận cùng trong trái tim mình hình như bị một cái gì đó đập thật mạnh vào làm cho cả lồng ngực đau nhói lên.

Tiêu Phong giật tay chàng ra khỏi tay Mẫn Mẫn rồi đi một mạch ra khỏi thư phòng.

Mẫn Mẫn thấy Tiêu Phong không đi về phía phòng ngủ của chàng để thay quan phục mà đi hướng chính sảnh, bèn đi theo chàng. Nhưng khi nàng ra tới cổng thì Tiêu Phong đã leo lên cỗ xe và bảo phu xe chạy mất rồi. Mẫn Mẫn đứng trước cổng phủ Viễn nhìn theo cỗ xe của Tiêu Phong xa dần, cho tới khi chiếc xe chỉ còn là một chấm nhỏ cuối đường, nàng bưng hai tay lên ôm đầu.

Đây là sự sỉ nhục lớn đối với nàng. Mẫn Mẫn nhủ bụng từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ nàng bị thua cho người con gái nào. Ngay cả khi xuất hiện bên cạnh Tân Nguyên bao giờ nàng cũng được nam nhân chú ý hơn. Nên từ trước tới giờ nàng vẫn tự mãn rằng mình là cô gái có nhan sắc có một không hai lại còn sở hữu thân thể vô cùng hiên hách, muốn người đàn ông nào nhất định dễ dàng có được. Đàn ông đối với nàng chỉ là chuyện trong tầm tay. Nhưng lần này chỉ vì một đứa con gái có thân phận chưa bằng một chiếc giày của nàng mà nàng phải ném mặt thất bại nể.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử* 2 được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Chết vẫn công chúa (trung)

Phu xe của Tiêu Phong cho ngựa chạy với tốc độ chóng mặt, ầy vậy mà cứ mỗi chốc chốc chàng lại vén rèm ló đầu ra cửa sổ hỏi ông lão cho ngựa chạy nhanh hơn. Tiêu Phong ngồi thấp thóm không yên trong suốt quãng đường dẫn đến hoàng cung, trong lòng như có lửa thiêu, có lẽ khoảng thời gian chờ đợi này là khoảng thời gian khó chịu nhất trong đời chàng. Chàng những tưởng cả người mình sắp bị đốt thành tro bụi thì cuối cùng cũng nghe được tiếng ngựa hí, xe ngựa dừng lại trước Hàm Phúc môn.

Tiêu Phong phóng xuống đất, đi thật nhanh về hướng cung Trường Xuân. Cung nữ của Tân Nguyên đang thấp đèn trong sân thấy Tiêu Phong đến, dẫn chàng vượt qua khoảnh sân lát đá trũng ngổn đẽ vào sảnh.

Tiêu Phong vừa đi theo cung nữ nọ chàng vừa sắp xếp câu từ trong đầu, một lát nữa khi gặp Tân Nguyên chàng sẽ nói với nàng rằng dù nữ thần y có phạm phải lỗi lầm to lớn gì, thì dù sao nữ thần y cũng đã có công chữa bệnh Khang Hi, vì tình nghĩa đó, Tân Nguyên hãy nên mở lòng từ tâm..

Bấy giờ Tân Nguyên đang ở trong phòng ngủ của nàng ngâm mình trong một bồn nước nóng với những cánh hồng đập dềnh. Mùi hương của hoa hồng

khiến nàng cảm giác thư giãn, dường như trôi dạt trong những cánh hoa giúp làn da vốn đã trắng mịn của nàng càng thêm hồng hào. Bên ngoài phòng chợt có tiếng gõ cửa, Tiểu Diệp ra mở cửa, một cung nữ vào nói có Tiểu Phong tới viếng và đang chờ ngoài sảnh. Tiểu Diệp nhìn Tân Nguyên ra ý hỏi. Tân Nguyên không đáp, chỉ khẽ gật đầu.

Tiểu Phong ngồi trong sảnh chờ cung nữ nọ đi bẩm báo với Tân Nguyên. Một cung nữ khác mang trà đến đặt lên bàn cho chàng. Trên bàn có một bình sứ lớn, trong bình cắm đầy những đóa hoa cẩm tú cầu trắng. Tiểu Phong không uống trà, chàng ngồi nghĩ đến nữ thân y ở tân giả khổ đang phải chịu những cực khổ thế nào. Chàng dường như có thể nghe được tiếng khóc của nàng, mỗi tiếng thút thít vang lên như một mũi dao đâm sâu vào gan ruột chàng, chưa bao giờ chàng cảm nhận nỗi thống khổ nào khiến chàng phải vận hết sức lực gồng mình lên như vậy. Sự điềm tĩnh của chàng dần dần trốn chạy cả, Tiểu Phong hít sâu một hơi để cố lấy lại vẻ điềm tĩnh thường nhật.

Trong lòng Tiểu Phong nóng như có lửa mà thời gian cứ nặc tình trôi. Đến khi li trà trên bàn đã nguội cả rồi mà Tân Nguyên vẫn chưa chịu ra gặp chàng. Tiểu Phong nén tiếng thở dài, lại tiếp tục chờ.

Thêm một khắc nữa, từ nhà sau một cung nữ định vén rèm bước ra để đổi li trà nóng khác cho chàng thì Tân Nguyên ngăn lại, Tân Nguyên dùng cử chỉ của bàn tay ra hiệu cung nữ đó lui ra.

Thật ra nàng đã sớm tấm xong, cùng Tiểu Diệp đứng sau rèm lặng lẽ nhìn Tiểu Phong đã gần nửa canh giờ. Càng nhìn Tân Nguyên càng thấy buồn cho cô bạn tri kỉ của nàng. Tân Nguyên biết trong tim Mẫn Mẫn đã chứa đựng hình bóng của Tiểu Phong mười mấy năm nhưng chàng không hề quan tâm đến Mẫn Mẫn đâu chỉ một ánh nhìn, còn đối với người con gái trong tân giả khổ chàng vừa gặp đã yêu cô ta. Tân Nguyên nén tiếng thở dài, so với Mẫn Mẫn cô gái đó là hiện thân của sự trang nhã và giản đơn, sự mảnh mai và khép nép, lại còn thanh tao trong trắng xinh đẹp mỹ miều như một bài thơ. Cộng thêm sự côi cút bơ vơ càng làm cho cả người cô ấy từ trên xuống dưới đều toát ra vẻ buồn man mác. Thêm vào cuộc sống ăn nhờ ở đậu càng làm cho trong khúc mắt đuôi mày của cô ta mang theo một nỗi sợ sệt đáng thương. Một cô gái vô cùng tội nghiệp như thế, dễ khiến nam nhân mê đắm, hoàn toàn muốn bảo vệ, che chở cô ta.

Tân Nguyên khẽ lắc đầu với những suy nghĩ này rồi vén rèm đi ra ngoài. Đêm nay nàng vận chiếc áo lụa trắng và váy đen chứ không ăn bận những màu tươi tắn như thường ngày, vậy mà sắc đẹp của nàng không hề giảm xuống, ngược lại càng thêm diễm lệ.

Tiểu Phong thấy Tân Nguyên đến lập tức rời ghế quỳ bái chào nàng. Tân Nguyên cho chàng đứng lên, đoạn hai người ngồi đối diện nhau bên chiếc bàn đóng bằng gỗ hoa lê. Tiểu Diệp đứng hầu sau Tân Nguyên.

Tân Nguyên nhìn Tiểu Phong, nàng thấy trong mắt chàng lộ rõ những tia bất mãn dành cho nàng nhưng vẫn mỉm cười với chàng. Tiểu Phong cũng nhìn lại Tân Nguyên, chàng thấy đêm nay mặt nàng như thường lệ trong như nước, dung mạo cũng ôn hòa như không hề che giấu điều gì dưới mặt nước bình lặng. Tiểu Phong nhìn Tân Nguyên một lát ánh mắt chàng dịu xuống, đầu sao nàng cũng đã có ơn với chàng, hôm nọ không biết nàng đã nói gì với Hiếu Trang mà Hiếu Trang lại dễ dàng đồng ý cho hai người bãi hôn?

- Lâu lắm rồi - Tân Nguyên vẫn còn mỉm cười nhìn Tiểu Phong nói – Phủ Viễn tướng quân ngài mới ghé cung Trường Xuân này thăm bốn cung, nếu bốn cung nhớ không nhầm thì cũng đã ba năm rồi.

Tiểu Phong im lặng, Tân Nguyên tiếp:

- Nhớ lúc trước ngài và Sách thị lang đại nhân hay rủ bốn cung và Tiểu Diệp trốn ra hoàng cung chơi.

Tiểu Phong vẫn giữ im lặng, Tiểu Diệp nói:

- Chuyện này thì em vẫn nhớ, năm đó cách cách bảo ở trong cung buồn chán muốn ra ngoài cung thả diều nên Phủ Viễn tướng quân và Sách đại nhân liền nghĩ ra cách để cách cách và em trốn dưới gầm xe của Khang Nạp thân vương xuất cung ra ngoài.

Tân Nguyên gật đầu, tiếp tục mỉm cười, nàng cũng nhớ lại hồi còn nhỏ nàng rất mê thả diều, mặc dù Hiếu Trang tìm mua cho nàng rất nhiều món đồ chơi tây dương nhưng không bao giờ nàng chạm vào những thứ đồ chơi đó, tối ngày chỉ ôm khư khư con diều Tiểu Phong làm cho nàng. Với nàng không có cái cảm giác nào thú vị bằng việc nằm ngửa trên thảm cỏ xanh ngoại thành ngược mắt lên nhìn cánh diều đang chao liệng trong làn gió vi vu. Mỗi đến khi trưởng thành cái cảm giác thoải mái lâng lâng như đang bay cùng cánh diều đã khiến nàng không sao quên được mỗi khi nhìn thấy một cánh diều đang bay. Hạnh phúc biết bao khi nàng nhìn thấy con diều của mình từ từ cất cánh bay lên trời, tự do đùa giỡn trong bầu trời trong xanh. Tân Nguyên nhớ hồi nhỏ lúc nào cũng vậy, trước khi thả diều nàng đều ôm lấy con diều khấn cầu vì Tiểu Phong đã nói với nàng con diều là sứ giả của ông trời, nếu có nguyện vọng gì cứ việc nói với nó, nó sẽ truyền đạt tới ông trời.

Bây giờ Tân Nguyên ngồi nhớ chuyện cũ, nhìn Tiểu Phong cười nói:

- Không biết ngài có còn nhớ không, hồi đó mỗi khi chúng ta ra ngoài thành thả diều là ta, Sách đại nhân, Tiểu Diệp đều nói to lên nguyện vọng của mình cho con diều nghe, nhưng tới khi ngài cầu nguyện ngài không bao giờ nói nguyện vọng của ngài cho nên ba người chúng tôi không bao giờ biết trong lòng ngài lúc đó đang khấn cầu những gì.

Tân Nguyên nói xong thấy ánh mắt Tiểu Phong tuy chẳng niềm nở gì với nàng nhưng cũng không còn những tia thù địch hay hằn học.

Tân Nguyên chuyển ánh mắt nàng sang những đóa cẩm tú cầu đang cắm trong chiếc bình sứ.

- Lại nhớ có đêm ngài và Sách đại nhân lên đưa bốn cung xuất cung đến Vô Định hà chơi – Tân Nguyên nói - Hôm ấy nhằm ngày rằm hay mười sáu gì đó, chúng ta đã ở bên bờ sông ngắm tuyết rơi đến tận giờ Hợi mới về cung.

Tiểu Điệp gật đầu, nàng cũng còn nhớ buổi tối năm đó Vô Định hà thật đẹp, đẹp vô cùng, gió hây hây thổi làm lòng nàng cảm thấy thoải mái, lại nữa giữa đêm rằm mà lại có tuyết rơi trắng cả mặt sông. Chẳng là đêm đó nàng cùng Tân Nguyên, Tiểu Phong, Sách Ngạch Đồ đứng bên bờ Vô Định hà ngắm pháo hoa nghệ thuật hình trái tim. Đột nhiên Tân Nguyên nói nàng muốn xem tuyết rơi. Vì hồi còn ở Dương Châu gia đình Tân Nguyên luôn đón xem trận tuyết đầu tiên của năm, nàng và a mã nàng ngồi bên một chiếc lò than, a mã nàng đã kể những câu chuyện về những cuộc viễn chinh cho nàng nghe. A mã nàng là một tướng quân, bình thường rất ít có thời gian ở nhà cho nên khoảnh khắc đó là khoảnh khắc vui vẻ hạnh phúc nhất trong ký ức nàng. Lúc đó Tiểu Phong nghe Tân Nguyên nói xong đã bàn với Sách Ngạch Đồ dùng rất nhiều các cánh hoa cắm tú cầu để làm tuyết cho nàng xem, thế là đêm đó ở một quãng sông Vô Định hà đã có một trận tuyết rơi. Từ đó về sau Tân Nguyên rất yêu thích hoa cắm tú cầu, trong phòng của nàng lúc nào cũng cắm loại hoa màu trắng này. Nhìn nấy đóa hoa khiến nàng có những cảm giác ấm áp vui tươi như có a mã nàng cạnh bên. Mỗi đêm trước khi ngủ nàng đều nằm ngắm hoa, nhớ lại trận tuyết rơi êm nhẹ giữa màn đêm đen đặc và nghĩ đến cha nàng. Đến khi sang Luân Đôn, nhà trọ của nàng rực rỡ sang trọng, được trang trí rất mỹ thuật, trên tường là những bức tranh sơn dầu rất đẹp. Phòng khách có cửa kính lớn trông ra một khu vườn rộng rãi và nàng đã biến căn nhà trọ đó của nàng thành một căn nhà nằm lọt lóm trong một vườn hoa cắm tú cầu. Chiều nào nàng cũng cùng Tiểu Điệp ra vườn vun trồng thật kỹ những khóm hoa nên khu vườn nở rất nhiều bụi cắm tú cầu sum suê.

- Lại có một đêm - Tân Nguyên tiếp tục nói – Bốn người chúng ta ở ngoài cung chơi thật vui đến khi bọn mình sức nhớ giờ giấc thì Hàm Phúc môn đã đóng lâu rồi. Ngài và Sách đại nhân đã biến mình thành thang giúp Tiểu Điệp và ta leo qua bức tường của tân giả khổ đề vào cung.

Tiểu Phong nghe nhắc ba chữ tân giả khổ bàn tay của chàng đang đặt trên bàn run lên. Tiểu Điệp nhận thấy bàn tay Tiểu Phong khẽ run, càng hỏi hớp chờ nghe chàng sẽ nói gì với Tân Nguyên và Tân Nguyên sẽ trả lời ra sao?

Tân Nguyên cũng thấy biểu cảm đó của Tiểu Phong, hoàn toàn khác xa vẻ lạnh lùng thường trực của chàng nhưng nàng vẫn làm như không hay biết, từ tốn thêm lời:

- Lúc đó bốn cung sợ lắm, ta cứ nghĩ nếu mà thái hoàng thái hậu biết đêm khuya mà ta còn lén phụng ngoài cung sẽ không cho Tiểu Điệp theo hầu ta nữa, nhưng ngài nói ngài có cách giúp ta xuất cung êm ái đương nhiên có cách đưa ta lặng lẽ trở về. Bức tường tân giả khổ rất cao, ta đã phải trèo lên vai ngài năm sáu lần mới có thể thành công leo vào được bên trong và về cung một cách an toàn.

Tân Nguyên dừng lại một chút bưng li trà của nàng lên uống một ngụm trà. Loại trà mà nàng ưa dùng là trà cúc hoàng hương, thật thơm, quý nhất trong các loại trà hoa cúc, thường dân ít khi nghĩ được trà thơm thế này.

Từ lúc đến đây Tiểu Phong tuyệt nhiên không đụng đến một giọt trà, trong lòng chàng đang rối tung rối mù. Nhưng không khi nào Tân Nguyên ngưng nói chuyện dầu chỉ một chút để chàng có dịp mở miệng. Tiểu Phong nhủ bụng chàng đã ngồi đây gần một canh giờ rồi thế mà Tân Nguyên mãi nhắc chuyện cũ, Tân Nguyên một mực quanh co. Mặc dù trong lòng Tiểu Phong như tan chảy nhưng chàng vẫn nhớ Tân Nguyên là người mỗi khi làm bất kỳ chuyện gì cũng có dụng ý thâm sâu, mỗi một câu nói của Tân Nguyên cũng đều chất chứa hàm ý thâm sâu, nên chàng dần lòng tiếp tục ngồi nghe. Nhưng nỗi hoang mang cứ không ngừng trào lên trong lòng chàng, khiến chàng cảm thấy khó thở vô cùng, đầu óc chàng cũng choáng váng, cảnh vật xung quanh sánh phòng như mờ hắt lại mặc dù trong phòng đang được thắp rất nhiều ngọn đèn. Tiểu Phong nhắm mắt lại cố trấn định tinh thần.

Khi chàng mở mắt ra bên tai chàng vẫn là tiếng nói đều đều của Tân Nguyên:

- Hôm đó lẽ ra ngài và Sách đại nhân đưa bốn cung và Tiểu Điệp hồi cung đúng giờ nhưng cũng tại ta mãi xem hai ông lão giang hồ đánh cờ nên đến hồi thắng bại được phân thì trời đã canh hai rồi.

Tiểu Phong vẫn đang gắng điều hòa hơi thở cố trấn định tinh thần. Tân Nguyên lại nói:

- À, nhắc đến hai ông lão giang hồ, nếu như đêm nay ngài đã tới thăm bốn cung chi bằng ngài đánh với bốn cung một ván cờ đi, cũng đã lâu lắm rồi bốn cung không có dịp chơi cờ vậy.

Tiểu Phong không giữ được bình tĩnh nữa, lắc đầu:

- Cách cách làm khó hạ quan rồi – Chàng nói – Hạ quan cũng như cách cách, cũng đã lâu không chơi cờ vậy, và lại hạ quan là kẻ trưởng thành trên lưng ngựa, từ nhỏ ở ngoài thảo nguyên chỉ quen khua đao múa võ không có năng khiếu làm kỳ thủ nên không thể hầu cờ.

Tiểu Phong dứt lời, Tân Nguyên lắc đầu:

- Không có sao. Nếu ngài đã lâu không chơi cờ vậy vậy bốn cung sẽ giảng lại luật chơi cờ vậy cho ngài nhớ, ngài sẽ nhớ lại nhanh thôi.

Tân Nguyên dứt lời, Tiểu Điệp đứng bên thấy Tiểu Phong nấp máy môi định tiếp tục từ chối lời mời của Tân Nguyên, bèn nói:

- Phu Viễn tướng quân à, ngài đừng nhưng nhị với cách cách nữa, ngài cũng thừa biết bấy lâu người nào đến nhờ cách cách làm việc gì người đó cũng đều phải trả một giá. Bây giờ ngài chỉ đơn giản chơi cờ đã để dãi lắm rồi.

Khi Tiểu Điệp nói câu này ngoài trời trăng đã lên cao, chiếu những tia sáng vàng vọt xuống mấy bụi cắm tú cầu trong sân, một cơn gió thổi qua các khóm hoa làm các đóa cắm tú cầu ngả ngón dưới làn gió đêm, đêm thu bao giờ cũng mát mẻ và dễ chịu, thế nhưng trong lòng Tiểu Phong lại không cảm thấy thoải mái một chút nào khi chàng thấy sau khi Tiểu Điệp nói xong rồi, Tân Nguyên thùng thẳng bưng tách trà của nàng lên hớp thêm một ngụm và gật đầu:

- Ngài đánh một ván cờ vậy với bốn cung, sau đó chúng ta sẽ nói chuyện tân giả khổ, quyết định vậy đi.

Tiểu Phong biết không có câu nói của Tân Nguyên nữ thần y không thể ra khỏi tân giả khổ được, chàng không muốn nhìn thấy sáng nào, nữ thần y cũng

sẽ tỉnh dậy với một thân xác rã rời, mình mẩy nàng đau nhừ, những vết bầm tím, cào cấu sẽ hiện lên khắp cơ thể gầy yếu của nàng

Tiêu Phong suy nghĩ một chút thấy chẳng còn cách gì khác nữa, đành phải cung kính bắt như tòng mệnh, nhìn Tân Nguyên và gật đầu.

Tiểu Điệp thấy cái gật đầu của Tiêu Phong, cả mừng rời sảnh đi lấy bàn cờ. Còn lại hai người, Tân Nguyên không nói gì với Tiêu Phong nữa mà chỉ đưa mắt nhìn sân. Cung Trường Xuân về đêm thật im ắng yên bình, ngoài sân, dưới những mái hiên treo những chiếc lồng đèn đủ màu. Trong sân trồng loại hoa nàng yêu mến, giữa sân đặt một pho tượng bạch hạc đang tung cánh đứng xoay lưng về sảnh, mặt hướng ra cổng. Cung Trường Xuân của nàng có hai tầng lầu, với ngói vàng, cửa đỏ, các mái hiên được uốn cong lên như đôi cánh hạc. Thường ngày vào mỗi buổi chiều nàng rất thích đứng ngoài lan can của tầng hai ngắm cảnh trời sông bao la bát ngát. Đương nhiên lúc đó nàng chưa nhận thấy Vô Định hà đẹp như bây giờ.

Tiêu Phong ngoài chuyện tân giả khổ cũng không có gì để nói với Tân Nguyên. Chàng ngồi yên bên bàn cờ Tiểu Điệp đi lấy bàn cờ. Cung Trường Xuân không lớn lắm, nhưng Tiểu Điệp đi thật lâu. Tiêu Phong ngồi bên bàn cờ mãi chờ mãi, cuối cùng Tiểu Điệp cũng vén rèm trở lại với một bàn cờ và hai chiếc hộp gỗ nhỏ. Theo cùng Tiểu Điệp còn có hai cung nữ một người bưng một đĩa bánh hạt sen còn người kia bưng chiếc mâm với đủ các loại trái cây.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chết vắn công chúa (hạ)

Tiêu Phong cảm quân đen đi trước, tuy trong lòng chàng như đang có lửa nhưng chàng vẫn buộc mình phải ngồi chơi cờ. Về phần Tân Nguyên, nàng là một kỳ thủ rất có tiếng trong cung nên vừa khai quân là nàng đã bố cục ván cờ chặt chẽ ngay, vì giai đoạn khai quân là thời điểm quyết định cho cả bộ mặt của ván cờ sau này.

Thời gian trôi qua khoảng một chung trà, Tân Nguyên không cần suy nghĩ nhiều mà nước cờ của nàng vẫn kín như bưng. Nàng vừa đánh cờ vừa quan sát nét mặt Tiêu Phong, nàng thấy đôi mắt chàng tuy đang nhìn vào bàn cờ như thể rất tập trung nhưng ngón trỏ và ngón giữa kẹp quân cờ của chàng không kiềm chế được run lên.

Tiểu Điệp cũng thấy rõ bàn tay cầm quân cờ của Tiêu Phong khẽ run, nhìn chàng như thế, khiến nàng cảm thấy xúc động khi biết tất cả sự bi thương thống khổ của chàng là được phát ra từ chân tâm.

- Chẳng lẽ ngoài nàng ấy ra – Tân Nguyên vừa đặt một quân cờ trắng vào bàn cờ vừa nhìn Tiêu Phong nói - Ngài không có một chút hứng thú nào đối với những cô gái xinh đẹp khác à?

Mắt Tiêu Phong vẫn dán vào bàn cờ, chàng gật đầu:

- Thật ra ba năm trước hạ quan đã sớm phát hiện hạ quan vô cùng ưa thích nàng ấy rồi, hạ quan thích tính cách nàng ấy hiền lành, luôn chăm lo tận tình cho hạ quan mặc dù nàng ấy biết hạ quan là người của triều đình.

Tiêu Phong nói xong Tân Nguyên nhắc một nhóm tù binh ra khỏi bàn cờ, tiếp tục hỏi Tiểu Phong bằng giọng dịu dàng:

- Đừng nói bốn cung không nhắc nhở ngài, người Mãn chúng ta có câu “ô vận cái nhật,” ngài còn nhớ không?

Tiêu Phong định đặt quân cờ đen xuống bàn cờ bỗng hai ngón tay kẹp con cờ của chàng khựng lại, chàng cũng ngẩng đầu lên nhìn Tân Nguyên. Tiêu Phong đương nhiên hiểu câu nói vừa rồi của Tân Nguyên, mây đen che phủ mặt trời câu này ý nói bọn đàn bà con gái sẽ chẳng giúp gì cho đàn ông trong vấn đề gây dựng sự nghiệp, vì bọn đàn bà con gái vốn là những gánh nặng làm cho những người đàn ông cảm thấy ngột thở.

Tân Nguyên thấy Tiêu Phong suy nghĩ lời nàng, tiếp tục lựa lời trong đầu để nói với chàng, nàng quyết tìm mọi cách để khuyên chàng dứt khoát tình cảm trong lòng chàng, tuy nàng hiểu làm như thế vừa đúng cho chàng nhưng cũng vừa đau khổ. Song nàng phải cứng rắn, nàng phải mạnh mẽ trước những ý định mà nàng đã chủ trương bàn với Hiếu Trang, nhưng sao nàng vẫn cảm thấy mình bị dao động trong lòng. Tân Nguyên nén tiếng thở dài rồi nàng lấy lại dáng kiên cường, ngồi thẳng lưng dẩy nhìn Tiêu Phong nghiêm nét mặt nói thêm:

- Lại nữa ngoài việc chúng ta cần Tân Thiên Văn giúp đỡ chúng ta thì chuyện đã xảy ra với sư huynh hấn giấy không thể nào gói được lửa lâu được, đến chừng nàng ấy biết ra mọi sự việc nàng ấy sẽ không nhìn mặt ngài, bốn cung dám lấy tất cả ra cam đoan với ngài nàng ấy sẽ oán hận ngài vô cùng.

Giọng của Tân Nguyên bao giờ nghe cũng rất hay, bao giờ nghe cũng dịu dàng êm ái nhưng Tiêu Phong nghe xong trên trán chàng đổ mồ hôi không ngớt, tựa như cả người chàng đang bị phủ bởi một lớp sương lạnh.

Thật lâu sau, Tiêu Phong vẫn không nói một tiếng nào với Tân Nguyên. Chàng ngồi đó yên lặng như một pho tượng, ngay cả lồng ngực cũng không nhúc nhích động đậy, nhìn nàng. Bấy lâu nay chuyện đã xảy ra trong ngôi miếu Sơn Thần ở dưới chân Thiên sơn lúc nào chàng cũng canh cánh trong lòng.

Sau khi Tân Nguyên nhắc tới Tân Thiên Nhân xong nàng lập tức cảm thấy bất nhẫn vô cùng, nàng hẳn nhiên hiểu hàm oan của Tiêu Phong nhưng vẫn phải nói ra những lời vừa rồi với chàng.

Tân Nguyên nén tiếng thở dài, nàng thừa nhận nàng đang tìm cách ngăn chặn người đàn ông đang ngồi trước mặt nàng tiến tới tình yêu của chàng ta một phần là vì nàng đã bị ám ảnh bởi tiếng sáo của Cửu Dương. Có lẽ Cửu Dương đã đắm mình trong nỗi đau nên tiếng sáo chàng nghe như mũi dao, ngày một sắc, nghe như cứa vào tâm can nàng vậy. Khi nàng đứng bên Vô Định hà nghe tiếng sáo của chàng tâm tư nàng đã bị kích động mạnh. Nàng đã yêu chàng qua tiếng sáo đó, nhưng chàng lại yêu tha thiết một người con gái khác. Và nàng đã suy đi nghĩ lại rất nhiều lần, cuối cùng, nàng quyết định nàng sẽ giúp chàng, chẳng những đơn giản là giúp chàng nhìn thấy người chàng yêu mỗi ngày nàng sẽ còn tạo cơ hội cho hai người họ gặp nhau. Nàng sẵn sàng làm thế bởi nàng hiểu nỗi đau của những người yêu đơn phương. Trên đời này, có hai loại người khi yêu, một loại luôn ao ước ngày ngày được chung đôi với người họ yêu, ngày ngày có thể nắm tay sánh bước bên người họ yêu đến cuối đời. Số còn lại có cách yêu khác, đối với những người còn lại tình yêu không nhất định là phải có được, yêu thương không phải là chiếm hữu, buông tay không phải là buông bỏ, bởi tình yêu chân chính là để giúp người mình yêu có được hạnh phúc.

Lại nói tới Tiêu Phong vẫn còn ngồi bất động bên bàn nhìn Tân Nguyên, Tân Nguyên cũng nhìn lại chàng. Bầu không khí trong sảnh nặng nề vô cùng. Cả hai tâm hồn đều dằng dặc tâm sự, mỗi người đều phải dè nén tình cảm trong lòng mình.

Sau khi Tiêu Phong ngồi bất động có gần một khắc chàng chậm rãi nâng quân cờ đen lên và tiếp tục chơi cờ với Tân Nguyên.

Tiểu Diệp đứng bên bàn vừa xem Tân Nguyên và Tiêu Phong đánh cờ vừa châm trà, hề thấy chung trà của hai người cạn là lại rót đầy. Một lúc sau, hai người đã uống xong một tuần trà.

Qua thêm một tuần trà nữa Tiêu Phong và Tân Nguyên vẫn tiếp tục đánh cờ.

Tân Nguyên nhận thấy bàn tay của Tiêu Phong không còn run rẩy nữa biết trong lòng chàng đã có quyết định.

Quả thật Tiêu Phong đang tập trung suy nghĩ xem chàng phải nên bố cục ra làm sao để hạ được cờ trắng của Tân Nguyên. Thuở còn nhỏ vì phù phiếm nhất thời chàng cũng từng nghiền ngẫm kỳ phổ, dần dà về sau do viễn chinh bận rộn nên chàng đành từ bỏ trò giải trí mà chàng cũng rất ưa thích này. Nay nhìn bàn cờ chằng chịt đường dây mối nợ, Tiêu Phong buộc lòng nhớ lại yếu lĩnh “thắng thua phụ thuộc nước đi.” Chàng liền cân nhắc một góc, nhắm vào đó để hạ quân cờ trắng của Tân Nguyên.

Tân Nguyên vừa đánh cờ vừa mỉm cười nhìn Tiêu Phong, lúc Tiểu Diệp mang bàn cờ vào sảnh phòng này nàng vốn định nhắc lại đôi chút về luật chơi cờ vây với chàng và đề nghị chấp quân nhưng nàng thấy làm vậy có vẻ không tôn trọng chàng nên thôi. Trong môn cờ vây thì chấp quân nghĩa là đầu thủ chơi cờ trên cơ sẽ nhường người chơi cờ kém hơn mình chín quân. Những quân được chấp thường có một số vị trí xác định. Sau khi những quân cờ này được đặt lên bàn cờ, quân cờ của người thành thạo bắt đầu đi bước đầu tiên.

Sang trung bàn chiến, Tiêu Phong tập trung vào việc giành đất, chiếm các vùng lân cận, rồi tìm cách đặt quân để hạn chế sự bành trướng của cờ trắng, lựa thế vây bắt quân cờ của Tân Nguyên.

Một hồi lâu sau Tiêu Phong im lặng nhìn các quân cờ như suy nghĩ điều gì rồi bỗng nhìn lên.

Tân Nguyên biết nàng đã thành công khuyên được người đàn ông này dứt khoát tình cảm trong lòng, mỉm cười gật đầu:

- Chẳng cần đến thân quan, ngài đứng là một cao thủ chơi cờ vây, bốn cung cam bái hạ phong!

Tiểu Diệp chớp mắt nhìn xuống bàn cờ phát hiện gần hết thấy là giảng sơn của quân đen, riêng đội quân ít ỏi màu trắng nằm khép nép một góc. Tiểu Diệp có hơi kinh ngạc, từ lâu ở trong cung người ta đều công nhận Tân Nguyên là cao thủ chơi cờ vây, nàng còn cao cờ hơn cả phụ chính đại thần Sách Nị, nội các đại học sĩ Trương Đình Ngọc. Mỗi lần nhắc tới thuật chơi cờ vây của Tân Nguyên là người ta liền nhắc tới sự tinh hoa của sáng tạo, mưu, trí, dũng đều đủ cả, lại thêm sức cờ dẻo dai, hình như Tân Nguyên có khả năng dự đoán được điểm quan trọng của quân đến sáu mươi nước cờ kế tiếp.

Tiểu Diệp suy nghĩ tới đây, Tiêu Phong đứng dậy bái chào Tân Nguyên và nói:

- Đa tạ cách cách đã cho hạ quan hầu cờ, hạ quan xin phép cáo từ.

Sau đó chàng quay mình rời đi. Khi Tiêu Phong đi tới cửa, Tân Nguyên nói:

- Tướng quân đừng quá lo, không phải bốn cung tự nhận bản thân mình có nhãn lực hơn người mà hôm trước bốn cung nhìn thần thái nữ thần y cô nương, bốn cung dám khẳng định cô ấy không phải một cô nương tầm thường, mà phải dùng bốn chữ “thâm bất khả trắc” để hình dung cô ấy. Một vài trận rơi từ Tô ma ma đã không làm cô ấy chết, bây giờ vào tân giả khổ cũng sẽ không việc gì đâu. Tướng quân không cần quá lo, xin ngài an tâm.

Tiêu Phong khựng lại một chút chờ Tân Nguyên nói xong quay lại bái nàng một lần sau cùng rồi bỏ đi. Mặc dù chàng không đồng tình với câu nói vừa rồi của Tân Nguyên nhưng chàng thật tình không biết phải làm gì hơn. Chàng nghĩ tới những ngày tháng tới đây nữ thần y ở trong tân giả khổ, hoàn cảnh nơi đó khắc nghiệt. Hơn nữa vì có những “chỉ thị” của Mẫn Mẫn nên nữ thần y đến đó không phải chỉ làm công việc dành cho một người mà phải bao biện công việc cho cả một đoàn người.

Sau khi Tiêu Phong đi khuất khỏi cổng cung Trường Xuân rồi, Tiểu Diệp nhìn Tân Nguyên nói:

- Ngài ấy thật sự không nhờ cách cách đưa nữ thần y ra khỏi tân giả khổ. Em thật không ngờ!

Tân Nguyên gật đầu.

- Em có nghe qua câu nói nổi tiếng của Dương Tu đời nhà Tống chưa?

Tân Nguyên hỏi Tiểu Điệp.

Tiểu Điệp lắc đầu, Tân Nguyên nói:

- Trong Tân Ngũ Đại Sử Dương Tu bảo việc trị nước cũng không khác gì thuật đánh cờ vậy. Ai biết cách dùng, biết cách đặt để cho đúng chỗ thì thắng, còn kẻ ai không biết cách dùng, cách đặt thì thua.

Mặt Tiểu Điệp vẫn còn thẫn thờ, nhìn những quân cờ đen trên bàn cờ nói:

- Em thật không ngờ ngài ấy chịu rút lui trong chuyện tình này. Lúc này ngài ấy đã chịu bỏ phụ giữ chính, bỏ cái nhỏ để giành cái lớn, hy sinh tiểu tiết để giành đại cục, không nể nang không ngại dẫn tới thắng lợi trong ván cờ vừa rồi.

Tân Nguyên gật đầu, Tiểu Điệp tiếp:

- Cách cách thật sự nghĩ sau khi cách cách tác hợp nữ thần y với Tân Thiên Văn rồi họ Tân sẽ một lòng giúp hoàng thượng triệt để trừ khử đám người tam mệnh đại thần à?

Tân Nguyên lại gật đầu, nàng nhẩm tính thời gian, không còn bao lâu nữa là tàu nha phiến nhập cảng.

- Ta nghĩ chỉ cần chàng ấy có người chàng ấy yêu bên cạnh – Tân Nguyên nói – Sẽ một lòng trợ giúp hoàng thượng đối phó tam mệnh đại thần, không phải phân tâm như bây giờ.

Tiểu Điệp nghe Tân Nguyên nói nhìn chủ tử bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Tiểu Điệp thấy chủ tử nàng là một cô gái ngoài cao quý còn vô cùng trang nhã, trong đôi mắt xinh đẹp long lanh mang đầy nét công minh thẳng thắn, không chút tự hiềm.

Tiểu Điệp đặt tay lên vai Tân Nguyên, đối với Tân Nguyên, Tiểu Điệp biết nàng không cần e dè, giữ miếng gì hết bèn hỏi:

- Vậy còn cách cách, cách cách không thấy chạnh lòng à?

Lần này Tân Nguyên im lặng trước câu hỏi của Tiểu Điệp. Làm sao mà nàng không chạnh lòng? Làm sao mà nàng không chua chát? Nhưng nàng vẫn quyết định làm vậy, với Cửu Dương, nàng chỉ cần là một người bạn của chàng là đủ.

Tiểu Điệp chờ một chút không nghe Tân Nguyên trả lời câu hỏi của nàng lại nói:

- Cách cách thật sự nghĩ sợi dây giữa phủ Viễn tướng quân và nữ thần y sẽ được cắt bỏ dễ dàng ư? Em thì không, em chỉ e tơ tình giữa hai người đó không dứt được, mai này lại càng thêm rắc rối.

Tiểu Điệp nói xong định thu dọn bàn cờ nhưng Tân Nguyên ngăn lại. Tân Nguyên đưa ánh mắt dịu dàng nhìn những quân cờ đen. Với nàng, bấy lâu Tiêu Phong luôn là một người hiếm thấy, ngoài tướng mạo nhân trung chi long chàng còn là một kẻ rất chung thủy trong tình yêu, nàng hoàn toàn hiểu được tại sao bấy lâu Hà Tử Lăng, Mẫn Mẫn và một số các cô gái trong thành bất chấp tất cả đeo đuổi chàng không ngừng.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Thiên đường hay địa ngục

Chiều thu mây xám giăng ngang trời, vài con gió thổi phát phơ làm hàng cây bạch quả chuyển động lao xao, những chiếc lá vàng rơi rụng buồn tênh. Một nam nhân trong bộ quan phục màu trắng đứng chân trước cánh cổng sắt nhìn vào sân, như đang tìm kiếm gì đó. Bỗng đôi mắt người đó sáng lên khi thấy một cô gái ngồi giặt đồ bên giếng nước dưới hàng cây, dáng người gầy ốm của nàng làm khung cảnh tàn tạ trở nên càng thêm thảm thương.

Sau ngày Tiêu Phong vào cung Trường Xuân gặp Tân Nguyên trưa hôm sau hầu triều xong chàng không sử dụng Hàm Phúc môn để xuất cung như mọi khi mà chọn Trường Tinh môn để đi. Chàng hy vọng mỗi ngày xuất cung bằng Trường Tinh môn có thể đi ngang tận giả khổ và nhìn thấy nàng.

Công việc của ba ngày nữ thần y bị giam vào kho chứa y phục tích tụ thật nhiều. Trong khi các cung nữ khác đang ăn chiều nàng vẫn còn chật vật vung chiếc chày gỗ lên, lần lượt nện xuống manh áo bẩn trên nền gạch. Khổ nỗi mấy ngày nàng không được ăn gì nên mỗi một lần nện như thế tựa hồ phải dốc hết cả sức lực khiến mồ hôi trên trán nàng tuôn ra. Gương mặt tái xanh, đôi môi cũng tím tái, trông nàng yếu ớt như một giọt sương đọng trên lá lúc nào cũng có thể bốc hơi bay mất.

Tiêu Phong đứng nhìn nữ thần y một thân một mình trong bộ áo vải cũ kĩ đang gắng sức tẩy rửa đồng y phục mãi cho đến khi trăng sao dần hiện ra mà nàng vẫn còn ngồi bên giếng nước, tiếng chày gỗ không ngừng vang lên.

Khung cảnh tâm giả khổ u buồn trong bóng đêm. Gió luồn qua những cành cây khẳng khiu phát ra âm thanh rì rào như tiếng mưa rào. Trên hành lang lồng đèn đều được thắp lên nhưng tia sáng vẫn yếu ớt và mờ dần.

Đã mấy lần Tiêu Phong định bước vào trong sân gặp nàng. Nhưng mỗi lần chàng dọm chân định đi giọng nói của Tần Nguyên lại vang lên trong đầu chàng, giọng nói của Tần Nguyên rất nhẹ nhàng, trong trẻo tựa chiếc chuông đồng nhỏ gõ vào bình pha lê nhưng có một sức mạnh vô hình khiến chàng phải dừng chân lại. Tiêu Phong đắm tay vào tường.

Đêm càng khuya khí trời càng lạnh, gió thổi từng cơn rét buốt, thỉnh thoảng một vài tiếng kêu thê lương của những con đà điểu bay ngang qua hành cây bạch quả tìm mỗi đêm. Tiêu Phong vẫn còn đứng ngoài cổng nhìn nữ thần y, chàng như quên hết mọi cảnh vật và thời gian xung quanh, chỉ thấy trong lòng dấn vật những mối đau khổ không thể nói thành lời. Chàng nghĩ đến chuyện xảy ra trong căn miếu Sơn thần... Hôm đó khi Tô Khắc về báo tin chàng đã ráng lắm mới giữ được bình tĩnh sau khi biết điều mình sợ đã thành sự thật. Trời ơi! Sao số mạng lại khắt khe với nàng như thế?... Sau đó nàng đến kinh thành, gặp phải Mẫn Mẫn, thêm bao nhiêu chuyện xảy ra hành hạ nàng.. cho đến bao giờ số phận mới chịu buông tha nàng? Nhìn nàng tiêu tụy như bấy giờ lòng chàng đau xót vô cùng. Chàng phải làm gì để đền bù cho nàng?

Tiêu Phong đứng ngoài cổng tâm giả khổ đến tận canh hai. Đêm khuya cung cấm lặng như tờ. Nữ thần y chỉ mới giặt xong nửa thau đồ. Càng về khuya gió càng thổi mạnh làm tâm hồn thêm giá rét. Đêm thu bao giờ cũng buồn, u ám và thật thâm trầm. Hôm nay Tiêu Phong chưa ăn hạt cơm nào, nhưng chàng thấy bụng no nề những đau khổ ngập tràn. Nhìn nàng đang cực nhọc giặt đồ trong lòng chàng rối loạn. Chàng có cảm tưởng nỗi đau khổ đã len đến từng thớ thịt, từng mao quản nhỏ nhất trong cơ thể chàng.

Tiêu Phong bàng hoàng cả người khi chàng bỗng nhiên nghĩ tới bản thân chàng là một đại thần đương triều lại không bảo vệ được người chàng yêu thương nhất trên đời, không thể dang rộng đôi cánh tay bảo bọc nàng khỏi những hành xử ghen tuông đến mức vô lý của Mẫn Mẫn. Chàng đã từng nghe người ta nói cuộc sống ở tâm giả khổ khắc nghiệt, hằng ngày đều có cung nữ kiệt sức mà chết, chàng bỗng tưởng tượng nhờ nàng có mệnh hệ nào cuộc sống sau này của chàng sẽ chẳng còn ý nghĩa và mục tiêu gì nữa.

Nữ thần y giặt được nửa thau đồ nàng ngưng lại nghỉ một chút, tự vòng tay ôm lấy thân, lớp áo vải thô mỏng manh của nàng bị mồ hôi thấm ướt, trong cơ thể nàng như có vô số luồng khí lạnh chạy dọc ngang. Từ bề lại khuya khoắt tịch mịch càng làm khung cảnh quanh nàng thêm phần ma quái.

Cả ngày rồi nữ thần y cũng chưa được ăn gì. Nàng ngồi tựa lưng vào thành giếng nhìn vũng nước nhỏ tụ dưới chân nàng. Đêm đã khuya, ánh trăng mờ lung, những vì sao lưa thưa điểm xuyết trong vòm trời đen tối.

Nữ thần y nhìn bóng nàng phản chiếu qua vũng nước, bím tóc không gọn gàng, y phục nhàu nhĩ ướt sũng và nhỏ từng giọt, ánh sao và ánh lệ trong mắt nàng tương phản ánh trăng chiếu trên mặt nước. Nàng chợt thấy bản thân mình thảm hại quá.

Nữ thần y bung hai tay lên ôm đầu, vết thương trên đầu nàng lại đến giờ bộc phát làm nàng suýt nữa đổ ập xuống đất, nếu không có một cánh tay đỡ lấy vai nàng, sau đó trên vai nàng cũng được một tấm áo khoác lên. Hơi ấm từ chiếc áo choàng ai đó bao trùm lên người nàng khiến nàng cảm thấy dễ chịu. Nữ thần y ngẩng đầu lên, thấy một đôi mắt đang nhìn nàng, đôi mắt lo lắng nhìn nàng chỉ cách mặt nàng một gang tay.

Tiêu Phong khoác áo choàng của chàng cho nữ thần y rồi ngồi xuống cạnh nàng, chàng thấy khuôn mặt đang nhìn chàng vẫn là một khuôn mặt trái xoan, đôi hàng mi dài cong che đôi mắt đẹp nhưng không còn long lanh như xưa mà trở thành mộng ướt trông vô cùng mệt mỏi. Sau khi nhìn vào mắt nàng một thoáng chàng cảm chiếc áo trong thau đồ nàng đang giặt đang dơ lên.

- Chuyện gì, chưa thấy nam nhân giặt đồ bao giờ à?

Tiêu Phong hỏi khi thấy nữ thần y sững sờ nhìn chàng. Chàng dứt lời bắt đầu vò vạt áo.

Nữ thần y không tin vào mắt nàng, ngồi bất động nhìn Tiêu Phong giúp nàng giặt đồ.

Tiếng nói của Tần Nguyên vẫn không ngừng vang lên trong đầu Tiêu Phong nhưng chàng mặc kệ, tiếp tục vò cổ áo và tay áo. Cho dù mai này có xảy ra chuyện gì, chàng cũng không để nàng chịu khổ một mình. Chàng vốn không nên đưa nàng đến kinh thành này, chàng đã hại nàng. Nàng vì chàng phải chịu nhiều đau khổ, chàng muốn tìm cách đền bù xứng đáng cho nàng. Nhưng mỗi ngày vào buổi sáng chàng phải hầu triều, buổi trưa giải quyết chuyện trong sở quân cơ nên những gì có thể làm là đến giúp nàng vào buổi tối. Trông nàng tiêu tụy bơ phờ quá thể chàng không thể nghe theo Tần Nguyên bỏ mặc nàng được. Không thể được.

Tối hôm sau nữ thần y đang quét sân Tiêu Phong lại đến. Nữ thần y không trông thấy chàng ngay, nàng đang cảm thấy toàn thân bại hoại, trán đầm mồ hôi bèn đứng dựa vào thân cây bạch quả nghỉ một chút. Chà là một canh giờ trước nàng đã giặt xong đồ và đáng lẽ được về phòng nghỉ ngơi như bao cung nữ khác nhưng Yên Hồng lại bảo nàng phải thu dọn cho sạch những chiếc lá rơi vải trong sân rồi mới được đi ngủ. Khổ nỗi trong những ngày này lá cây rụng thật nhiều. Nàng vất vả quét sân, những tường có thể quét sạch lá vàng ở khoảnh sân này thì khi nàng quay đi quét khoảnh sân khác lá lại rơi đầy nữa.

Tiêu Phong cầm một cây chổi đến trước mặt nữ thần y nói:

- Chuyện gì? Chưa thấy nam nhân quét sân bao giờ à? Nàng về phòng ngủ đi.

Vẫn câu nói của ngày hôm qua, nhưng nữ thần y không về phòng, tiếp tục cúi xuống quét sân. Tiêu Phong nói rồi cũng không nói gì thêm, lặng lẽ cùng

nàng dọn dẹp đồng lá khô.

Liên tiếp những ngày sau ngày nào Tiêu Phong cũng đến. Điều đặn như một thói quen, cứ mỗi lần chiêm điểm canh hai nữ thần y hướng về Trường Tinh môn lại thấy bộ quan phục màu xanh của chàng hiện ra.

Và trong những ngày đó, có một lần nữ thần y vừa quét sân vừa hỏi:

- Như vậy cũng được hay sao? Một mệnh quan triều đình lại cầm chổi quét sân, trên mình đầy vẻ phong trần vất vả không biết người ta nhìn thấy sẽ nghĩ gì nữa?

Tiêu Phong không ngừng tay, đáp:

- Nghĩ gì mặc họ ta cần gì quan tâm.

Nữ thần y nghe Tiêu Phong trả lời nàng ngừng tay lại ngẩng đôi mắt lên nhìn chàng. Nàng tiếp xúc ngay với ánh mắt đang nhìn xuống nàng, ánh mắt đó, sao mà thương yêu, sao mà nồng ấm, thật là hàm chứa biết bao tình cảm dịu dàng trong đó, khiến trái tim nàng tự nhiên đập mạnh và nàng cảm thấy hai má nóng bừng, vội quay đi.

Mặc dù nữ thần y quay lưng về phía Tiêu Phong nhưng nàng cũng gần như lọt thỏm trong lồng ngực vạm vỡ của chàng. Một vài sợi tóc của nữ thần y bị gió thổi phất vào mặt Tiêu Phong khiến chàng cảm thấy rạo rực trong người. Lúc này mọi lo âu về những gì Tân Nguyên nói dường như tan biến cả, chàng chỉ ước có thể ôm choàng lấy nàng.

Mùa thu lặng lẽ đi qua, đông đến xuân về, hạ sang treo giữa trời vàng trắng đêm hè vắng vẻ. Dưới hàng cây bên giếng nước, Tiêu Phong vừa giúp nữ thần y giặt giũ vừa quay sang nhìn nàng. Chàng ngắm nàng từ chiếc áo đến váy dài, đến tấm thân nỏ đều đặn. Năm nay nàng mười chín tuổi. Chàng mê mẩn ngắm những sợi tóc lòa xòa trước trán nàng, bím tóc dài thả sau lưng, khuôn mặt nàng không một tí phấn son nhưng cặp chân mày vẫn xanh, mí vẫn cong và dài, hai má hồng hào, đôi môi đỏ mọng và hai mắt long lanh như những vì sao trời.

Từng đàn đom đóm lập lờ bay nhảy trong tàng cây bạch quả, chọt sáng chọt tắt, chớp nháy không ngừng, hồ như rất nhiều ánh đèn nhỏ nhoi. Sao trời lấp lánh như ngọc, gió đêm lướt thướt qua những ngọn cây tấu thành khúc nhạc nhẹ như ru.

Dưới gốc cây cao lớn phủ rong rêu nữ thần y cũng bắt đầu quen với thứ ánh mắt dịu dàng nồng ấm nhìn nàng, nàng cũng vừa làm công việc của mình vừa nhìn sang chàng và mỉm cười. Giặt đồ xong hai người ngồi tựa lưng vào thành giếng ngắm trăng, đêm hè yên tĩnh chỉ lạ, an bình làm sao.

Ngày tháng trôi qua, tình cảm của hai người càng thêm khấn khít, nữ thần y đã quen với sự xuất hiện của Tiêu Phong và chàng cũng trọng những giây phút cuối cùng của một ngày khi được bên nàng. Ánh trăng cuối hè tỏa chiếu trên khuôn mặt khá ái, trên tóc, và trên vai nữ thần y. Hai vì sao ở đáy mắt nàng long lanh. Nàng đẹp chỉ lạ, trong ba năm qua ngày nào chàng cũng vừa làm công việc giặt giũ cùng nàng vừa ngắm nàng mà mãi vẫn chưa thấy chán, mắt không thể chớp động, chàng nhìn nàng ngây ngất, ngẩn ngơ. Thật hạnh phúc biết bao khi những ngày qua ngày nào nàng cũng tựa chiếc bóng nhỏ quán quít bên chàng.

Lá cây bạch quả lại chuyển màu vàng nhạt và bắt đầu rơi. Mùa thu lại về.

Trong những ngày đầu thu này có một đêm nữ thần y đã tốn rất nhiều thời gian để quét găn sạch hết đồng lá trong sân. Những tưởng nàng có thể nghỉ ngơi, nhưng rồi lúc quay lưng lại nàng vẫn thấy vô số lá vàng vương vãi.

- Ngài làm gì thế? - Nữ thần y mở to mắt nhìn Tiêu Phong nói – Tại sao lại làm cho đồng lá tiểu nữ vừa mới thu dọn bữa bãi cả rồi? Tối nay ngài không muốn giúp tiểu nữ quét sân đúng không?

Tiêu Phong cười nói:

- Tất nhiên không phải, một lát nữa ta sẽ thu dọn lại chúng, còn bây giờ ta có cái này muốn cho nàng xem, nàng nhắm mắt lại đi.

Nữ thần y nhắm mắt lại. Nhưng thật nhanh sau đó nàng bỗng thấy như trước mắt có gì loé lên, vội mở mắt ra. Dưới sự tài tình và khéo léo của chàng nữ thần y thấy những chiếc lá vàng rất dỗi quen thuộc trong đời sống hàng ngày của nàng bỗng biến thành một bông hoa sống động trên sân. Tiêu Phong châm lửa vào lá, lập tức một bông hoa lửa xuất hiện, nữ thần y thích thú nghĩ những chiếc lá mà chàng lại có thể xếp thành một đóa hoa giống thật vậy.

- Đẹp không?

Tiêu Phong cười nói, nụ cười của chàng thật tươi, chàng vừa cười vừa dập tắt mỗi lửa và cất vào trong áo.

Nữ thần y cũng cười rạng rỡ và gật đầu. Tranh lá không phải là một khái niệm mới lạ với nàng, nhưng ba năm qua, ở tân giả khổ này thì đây đúng là một trò tiêu khiển vô cùng xa xỉ.

Tiêu Phong nhìn nụ cười của nữ thần y, ngoài đôi mắt đẹp thì chính nụ cười của nàng đã khiến chàng yêu nàng, nàng đang cười với chàng như khi hai người còn ở trong căn nhà tre già cổ trên Thiên Sơn. Trong khoảnh khắc này hình ảnh của hai người ở Thiên Sơn hiện ra trong đầu chàng, sao mà tươi rói rõ ràng sinh động đến thế.

Hai người đứng cạnh nhau nhìn bông hoa lửa rực rỡ. Ánh lửa soi rõ bím tóc dài và đen nhánh của nữ thần y đang vắt qua một bên vai nàng, trên mình nàng khoác một bộ y phục bằng vải thô nhưng vẫn không làm mất đi dáng vẻ yêu kiều vốn có, lại nữa đôi mắt trong veo như nước, mặt mũi đẹp như

tranh vẽ. Tiêu Phong không kiềm chế được tình cảm trong lòng chàng, suy nghĩ một chút dịu dàng nói với nàng:

- Nữ thần y này, ta biết nàng đã hứa với thái hoàng thái hậu cả đời sẽ ở lại trong cung nhưng nơi này không phải viện thái y, ở đây cuộc sống quá khắc nghiệt...

Tiêu Phong nói đến đây ngưng một chút, nhìn nữ thần y nhưng nàng hãy còn nhìn đóa hoa lửa chăm chú, không rõ nàng có nghe được lời vừa rồi của chàng? Tiêu Phong nắm lấy đôi vai nữ thần y nhẹ nhàng xoay người nàng lại để nàng đứng đối diện chàng rồi nhìn đắm đắm khuôn mặt nàng với tất cả niềm thương yêu da diết, nói:

- Hãy để ta đưa nàng rời khỏi nơi này, được không?

Tiêu Phong dứt lời nhìn nữ thần y bằng đôi mắt chứa đầy những tia van lơn.

Nữ thần y im lặng, Tiêu Phong tiếp:

- Hãy để ta thay thế Tàn Thiên Nhân chăm sóc nàng. Ta biết Tàn Thiên Nhân là người yêu quý nhất của nàng cho nên với ta nàng không cần phải che giấu tình cảm của mình dành cho hần. Mỗi lần ở bên ta nàng có thể tùy ý nghĩ về hần, thậm chí có thể nói lên nỗi nhớ nhung của nàng về hần và ta sẽ làm một thánh giả tốt nhất, chia sẻ nỗi nhớ nhung đó của nàng, cùng nàng hoài niệm.

Nữ thần y im lặng thêm một hồi nữa trả lời Tiêu Phong bằng giọng buồn buồn xa cách:

- Ngộ nhờ cả đời tiểu nữ không quên được huynh ấy thì sao, ngài sẽ làm người thay thế cả đời ư? Nhưng vậy không công bằng cho ngài.

- Làm người thay thế thì đã sao?

Tiêu Phong hỏi lại, mặc dù chàng đã suy nghĩ rất nhiều lần về lời nói vừa rồi của nàng, đúng là trên đời này đau đớn nhất là khi yêu một người mà trong tim người đó còn giữ mãi bóng hình người khác. Và cũng trên đời này chẳng có người nào lại muốn làm người thay thế trong một mối quan hệ tình cảm để nhận hết tổn thương về mình. Người nào khi yêu mà không muốn chạm được vào trái tim người họ yêu, để trở thành hình bóng duy nhất trong trái tim người họ yêu chứ không phải một cái bóng thế chỗ.

- Chẳng những ta tình nguyện làm cái bóng thế chỗ - Tiêu Phong nói - Nếu nàng cảm thấy cuộc sống ở kinh thành này có nhiều áp lực hoặc nàng không muốn ta làm quan nữa ta sẽ lập tức từ quan, cùng nàng về lại Thiên Sơn, hay đến hồi cương, chân trời góc biển bất cứ nơi nào nàng muốn ta cũng theo nàng. Hãy để ta thay thế Tàn Thiên Nhân hết lòng chăm sóc nàng, được không?

Nữ thần y nhìn Tiêu Phong bằng ánh mắt uồn ứ, nàng đã từng nghe Phi Nhi nói chàng sẽ vì nàng buông bỏ tất cả quyền lực, địa vị... song nàng cứ ngỡ đó chỉ là một lời nói không kịp suy nghĩ nhất thời của Phi Nhi.

Một cơn gió thổi qua nơi hai người đang đứng khiến nữ thần y rùng mình. Tiêu Phong thấy nữ thần y co ro trong chiếc áo vải thô trước ngọn gió đêm lạnh buốt, bất giác vòng tay ôm lấy nàng, đặt cằm chàng trên đầu nàng.

- Ta sẽ không ngại hăng ngày nàng tưởng nhớ đến hần, không bao giờ, vì sao nàng biết không, vì ta yêu tất cả của nàng và người đàn ông đó tồn tại chung với nàng.

Tiêu Phong vừa ôm nữ thần y sưởi ấm cho nàng vừa nói. Chàng thật lòng muốn bù đắp và mang hạnh phúc đến cho nàng. Cho dù người khác có chê cười hay bảo chàng ngu dại đang lao vào bể khổ cũng được, chàng mặc kệ, chàng vẫn tình nguyện làm người thay thế và sẽ không ân hận. Chàng muốn mình sẽ là người chữa lành vết thương trong lòng nàng. Chàng sẽ cưới nàng, bất chấp tất cả, đưa nàng rời khỏi nơi địa ngục trần gian này.

Chàng không thể tiếp tục nhìn thấy hoặc nghe người nào nói trên người nàng lại có những vết tích gì do Mẫn Mẫn để lại nữa. Mỗi lần nghe người khác bảo thế chàng thấy đau nhói tận tâm can.

Tiêu Phong ôm siết lấy nữ thần y chặt hơn, hôn lên tóc nàng, áp một bên má chàng vào vết sẹo trên đầu nàng và hồi hộp chờ cái gật đầu từ nàng. Chỉ cần nàng gật đầu, chàng có thể đền bù lại tất cả những gì nàng đã bị chàng làm tổn thương, chàng sẽ giúp nàng chấm dứt cuộc sống khổ sở này và sống một cuộc đời hạnh phúc, một cuộc đời xứng đáng với nàng.

Tiêu Phong chờ một hồi không nghe nữ thần y trả lời chàng, nắm lấy bàn tay đang mang chiếc vòng ngọc chàng đã tặng nàng và nói:

- Ta biết nàng yêu Tàn Thiên Nhân nhưng trong lòng nàng cũng có ta, bằng chứng là nàng vẫn còn mang chiếc vòng này, chỉ cần nàng gật đầu ta sẽ lập tức đưa nàng rời khỏi nơi đây ngay. Bỏ lại tất cả, ta sẽ không bao giờ ân hận, không bao giờ hối hận, không bao giờ có chuyện ấy xảy ra vì từ trước tới nay ta cũng thật sự không ưa thích cuộc sống nơi này. Trong ba năm qua đêm nào đến đây ta cũng đã suy nghĩ kỹ càng, đây không phải là những lời nói bông bột nhất thời.

Tiêu Phong nói tới đây nâng bàn tay đang đeo chiếc vòng của nữ thần y lên và hôn bàn tay nàng.

Nữ thần y cảm nhận được ở người đàn ông này một nỗi khát khao đến tột vọng khi ôm nàng.

- Ngài có thật muốn buông bỏ tất cả và kết hôn với tiểu nữ không?

Nữ thần y hỏi, Tiêu Phong đáp bằng giọng quả quyết:

- Chắc chắn, ta đã yêu nàng và không thể phủ nhận điều đó. Chỉ cần nàng đồng ý, chúng ta sẽ đi ngay, ta không muốn nhìn nàng sống cuộc sống khổ sở như thế này được nữa. Ta hứa sẽ bảo vệ nàng trong suốt kiếp này, và cả kiếp sau, nếu trời còn cho chúng ta gần nhau trong hậu kiếp.

- Thật sao?

Nữ thần y hỏi, Tiêu Phong gật đầu:

- Chỉ cần nàng bằng lòng nàng sẽ thấy.

- Nhưng ngài sẽ phải buông bỏ tất cả quyền lực, tiền đồ, địa vị bao nhiêu năm đấu tranh mới có được ngài chắc chắn sẽ không ăn năn về sau?

Tiêu Phong lắc đầu:

- Không bao giờ, ta chỉ ăn năn là đã không bảo vệ nàng trước Mẫn Mẫn sớm hơn.

Nữ thần y không hỏi Tiêu Phong thêm một câu nào nữa, im lặng nhìn lên chàng. Nàng đương nhiên biết chỉ cần nàng gật đầu, người đàn ông này sẽ giải thoát nàng khỏi nơi địa ngục trần gian này. Chẳng những thế mà còn về sau, cả đời nàng cũng sẽ được sống trong cảnh vinh hoa phú quý mà người người nể sợ cũng không thấy nổi. Hoặc như chàng đã nói cùng nàng về lại Thiên Sơn, hai người bước trên sườn núi bao la, nơi mọc đầy hoa thơm cỏ lạ với những áng mây trời êm đềm trên bầu trời đầy nắng. Chỉ cần nàng gật đầu tức thì mọi khổ nhọc trong ba năm qua ở nơi này nàng không cần phải tiếp tục gánh nữa. Thiên đường hay địa ngục chỉ chờ cái gật đầu của nàng.

Nữ thần y nghĩ đoạn lại nghĩ đến Tần Thiên Nhân. Không biết bây giờ chàng cùng Lâm Tố Đình đang ở đâu? Hai người có hạnh phúc không? Ngày thành hôn của nàng cũng chính là ngày nàng mất đi chàng. Người ta nói đi cuối con đường khổ đau sẽ tìm thấy hạnh phúc và đi đến cuối con đường hạnh phúc sẽ tìm gặp khổ đau, hai ranh giới đó mong manh và nàng đã được trải nghiệm cả hai trong cùng một ngày.

Dầu nước biển có nhiều tới đâu cũng không thể nhấn chìm được tình yêu của nàng dành cho chàng. Nàng vẫn còn nhớ nàng đã từng nói với Tần Thiên Nhân như thế. Cuộc tình của hai người êm dịu làm sao, đầy những dư âm ngọt ngào khó quên. Nàng yêu chàng vì chàng cũng chính là tình đầu khó quên. Trong suốt quãng thời gian dẫn đến ngày thành thân của hai người Tần Thiên Nhân chưa bao giờ làm gì mà không nghĩ cho nàng. Nàng quen chàng từ nhỏ tới lớn, lúc nhỏ chàng là bạn, lớn lên hai người tự nhiên yêu và ở bên nhau nhiều năm. Tần Thiên Nhân không chỉ là một người thân, là tri kỷ, mỗi tình đầu của nàng mà chàng còn là người nàng sùng bái.

Từ khi Tần Thiên Nhân trở thành đương gia rồi sau này thành tổng đà chủ công việc của chàng vô cùng bận rộn, nhưng chàng vẫn dành tất cả thời gian rảnh rỗi ở bên nàng, nàng rất thích nghe chàng nói về tương lai của hai người, một mái nhà, những đứa trẻ... Lần đầu hai đứa nắm tay nhau khi nàng mười tuổi và hẹn hò chính thức ở bên bờ Tây Hồ dưới hàng cây lá rụng mùa thu. Yêu nhau từ lúc nàng còn rất nhỏ và có rất nhiều kỷ niệm trong mưa với nhau.

Một màn sương mù trùm phớt trên mặt Tiêu Phong khi nữ thần y bước ra khỏi vòng tay chàng, nàng cũng đứng xoay lưng về hướng chàng. Đóa hoa lửa trong sân đã tắt từ bao giờ, chỉ còn lại những làn khói đục lờ lờ và bóng đêm đen tối bao trùm không gian quạnh quẽ.

Tiêu Phong cảm giác trái tim chàng như bị vò nát. Tuy nữ thần y không trả lời nhưng chàng hiểu khoảng cách của nàng chính là câu trả lời, nàng đã tạo ra một khoảng cách đầu không lớn nhưng dù chàng có cố gắng cách mấy cũng không làm khoảng cách đó thu ngắn được.

Mãi đến gần cuối canh ba Tiêu Phong mới quét dọn xong mớ lá trong sân, chàng đi đến đối diện nữ thần y nhưng nàng vẫn tránh không nhìn lên chàng. Tiêu Phong định nói gì đó với nữ thần y nhưng cuối cùng chàng giữ im lặng, lại vươn tay ra định vuốt tóc nàng nhưng sau cùng cũng thu tay về. Nữ thần y cúi đầu lắng nghe tiếng chân của Tiêu Phong xa dần. Bỗng nhiên, nàng ngẩng đầu lên và chạy đến đứng sau cánh cổng sắt nhìn ra Trường Tinh môn, Tiêu Phong đang bước những bước chân nặng nề, uể oải đi qua Trường Tinh môn.

Nữ thần y đứng nhìn vạt áo màu trắng dương mai cho đến khi không còn nhìn thấy vùng biển yên bình, trong xanh và phẳng lặng đó nữa nàng mới ngẩng đầu lên.

Trên cao mặt trời dần dần xuất hiện trong màn sương. Tuy bây giờ gió vẫn còn thổi khá mạnh nhưng hơi ấm từ vòng tay Tiêu Phong như vẫn còn quanh người nữ thần y, truyền từ hai vai vào tim nàng khiến cho lòng nàng cảm giác ấm áp. Nếu năm xưa nàng quen chàng trước, có lẽ những nỗi khổ mà nàng đang chịu đựng đã không xảy ra, hoặc chúng sẽ như bọt biển vỡ oà, tan biến trong màu áo trắng dương minh mông.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Tình đầu tình cuối (thượng)

Chiều hôm sau, Tiêu Phong lững thững lờ đờ, đầu óc cứ nghĩ ngợi về câu trả lời của nữ thần y. Nếu gặp nàng, chàng phải cư xử, nói năng thế nào để

nàng không ái ngại lần tránh chàng đây? Sự thật thì đêm qua nàng chưa chính thức trả lời câu hỏi của chàng, nhưng, dáng đứng của nàng... chắc nàng không muốn gặp chàng nữa? Tiêu Phong cảm thấy thật khó sở, nhưng dầu nàng không yêu chàng, chàng quyết định vẫn sẽ tiếp tục đến tân giả khổ giúp nàng, để được nhìn thấy nàng, như vậy đối với chàng cũng là một niềm an ủi lớn lao rồi. Tiêu Phong vừa đi vừa nhớ đến những kỷ niệm của hai người ở tân giả khổ trong ba năm qua... dần dần, chàng lấy lại được bình tĩnh. Nhưng khi đến gần cổng tân giả khổ chàng lại thấy hồi hộp, chàng không biết phải nói gì khi gặp nàng nhưng chàng lại rất muốn gặp nàng, muốn nhìn vào gương mặt khả ái và đôi mắt đẹp nhưng buồn của nàng.

Tiêu Phong tự nhủ chàng không phải một người dễ dãi trong tình yêu. Bao người con gái đã gặp, chàng có nhiều cơ hội để làm quen, để bày tỏ tình yêu nếu chàng yêu họ nhưng chàng đã không tìm thấy gì trong những người con gái đó. Rồi cuộc sống đã mang nàng đến bên chàng, nhẹ nhàng nhưng chất chứa một sự mạnh mẽ vô cùng. Nàng đã mở toang cánh cửa để bước vào tìm chàng, mang đến cho chàng một tình yêu, món quà vô giá của cuộc sống. Ngay từ lần đầu gặp mặt chàng đã bồi hồi, thổn thức, đã có một linh cảm chạy vào tìm mạch bảo chàng hay một niềm vui đang đến. Chàng không thể quên lần đầu gặp nàng, trên Thiên Sơn nàng đứng giữa rừng tuyết liên, mắt long lanh ngời sáng. Gặp nàng, chàng như tìm được ý nghĩa của cuộc sống này.

Giữa hàng vạn mỹ nhân ở kinh thành chàng chỉ chú tâm mỗi mình nàng, vì bên nàng chàng mới hiểu cái gì gọi là yêu, và tìm được những gì thiêng liêng nhất không thể nói thành lời trong suốt chặng đường dài nhọc nhằn, tìm kiếm. Ở đời người ta thường nói đàn ông là phái mạnh, phụ nữ là phái yếu. Không đúng, đối với chàng hoàn toàn ngược lại. Dường như đứng trước nàng chàng mềm yếu vô cùng. Chàng đã từng thiên lý hành quân, lâm trận triền miên, trước phong ba bão táp vẫn vững tay chèo... nhưng trước một ánh nhìn của nàng lại hoàn toàn gục ngã.

Tiêu Phong vừa đi vừa nghĩ, thoáng chốc đã tới trước cổng tân giả khổ, chàng thở một hơi dài như để trút tất cả những tâm tư nặng nề trong lòng ra ngoài.

- Mi có biết mi không là gì ngoài cọng cỏ trong cung điện này không? Chỉ cần cái phui tay của ta mi sẽ mất mạng ngay! Còn không mau đưa chiếc vòng cho ta!

Tiêu Phong nghe phía sau hàng bạch quả vang ra tiếng gầm rống của một nữ nhân.

Quả nhiên lúc bấy giờ phía sau hàng cây Yên Hồng đang gầm rống như một con sư tử hung tợn, nữ thần y ngồi trên đất, quanh hai cô gái là một đám cung nữ đang đứng thành vòng tròn. Vân Anh cũng gia nhập vào vòng tròn này.

- Ba năm qua mi ở đây không đem lại cho ta chút lợi lộc nào, coi như chiếc vòng này là tiền “hộ thân” của mi.

Yên Hồng lại lên tiếng, nói rồi sai một cung nữ túm lấy cổ tay nữ thần y tháo chiếc vòng nhưng vì nữ thần y không ngừng phản kháng nên hai cô gái ngã sòng soài trên đất, chiếc vòng cũng vì vậy mà vỡ làm hai mảnh. Cung nữ kia lồm cồm bò dậy, Yên Hồng tròn mắt nhìn nữ thần y.

Những danh từ chửi mắng thậm tệ lập tức tuôn xối xả vào mặt nữ thần y, sau đó, Yên Hồng xông lại túm lấy tóc nữ thần y liên tục dúi mặt nàng xuống đất như trút nỗi căm tức lên đầu nàng trong khi cung nữ nọ lột xé áo quần nàng.

- Để bọn ta xem mi có gì hấp dẫn – Yên Hồng giơ tay giật phẳng chiếc yếm trên mình nữ thần y nói - Mà Mẫn Mẫn cách cách nói mi có thể đoạt đàn ông của người khác!

Nữ thần y vừa xấu hổ vừa khốn khổ khi có năm sáu cung nữ nữa từ trên hành lang chạy xuống vây quanh nàng như để xem một màn ca kịch đang diễn ra sôi nổi, càng lúc, người đến càng nhiều, hầu như tất cả các cung nữ trong tân giả khổ đều đang tụ tập để chứng kiến cảnh nàng bị Yên Hồng và bọn “tay sai” của Yên Hồng lột sạch áo quần. Vừa xem, bọn cung nữ vừa buông lời bình phẩm và cười cợt không ngừng.

- Xem mặt mày đẹp thế vậy mà lại là kẻ tội đồ độc ác, cướp phu quân của người ta!

- Hàng tiểu tam đúng là đáng bị thế này!

- Nếu ta là nó ta sẽ nhảy xuống Hoàng Hà để mong rửa sạch hết mọi tội lỗi!

Những lời nguyền rủa không ngừng vang lên, Yên Hồng càng nghe lại càng cảm thấy oai phong凛冽, tiếp tục gầm rống như một con sư tử muốn phanh thây xé xác con mồi đang hiện hữu trước mắt.

Nữ thần y nâng hai tay lên ôm ngực, nước mắt tuôn ào ạt, nàng vừa gắng che những phản xạ cảm trên thân thể vừa khóc nức từng tiếng, tiếng khóc vang dội như xé mảnh trời chiều.

Yên Hồng buông tóc nữ thần y, đi vòng ra sau lưng nàng. Chiều nay Yên Hồng đeo một cây roi dài khoảng một sải tay vòng quanh thắt lưng liền rút roi cuộn làm đôi rồi nhip nhip lên lưng nữ thần y.

Vút vút, Yên Hồng vung tay lên quất hai roi xuống lưng nữ thần y.

- Bỏ tay xuống! Để mọi người nhìn xem có gì đẹp thế trên mình mi mà có thể hấp dẫn đàn ông!

Yên Hồng quát.

Nữ thần y vẫn vòng đôi tay trước ngực. Vút, vút. Lại thêm hai roi quất xuống hai bên vai nữ thần y. Yên Hồng đánh nữ thần y liên tục không ngơi tay nhưng nữ thần y vẫn không buông tay mà chỉ gập lưng oằn mình trong đau đớn. Một cung nữ thấy nữ thần y cong lưng xuống che vùng ngực liền nắm lấy bím tóc nàng giật ngược ra sau buộc nàng phải ngồi thẳng người dậy và ngẩng đầu lên. Yên Hồng đi vòng ra phía trước mặt quất roi vào một bên eo

nữ thần y khiến nàng phải buông một cánh tay để xoa vùng eo. Yên Hồng được dịp, đi roi vào ngay giữa đầu ngực bên trái của nữ thần y khiến nàng khóc thét lên.

Trong đau đớn, nữ thần y lại buông eo đưa tay lên ôm ngực. Yên Hồng lập tức hạ lệnh cho hai cung nữ bẻ quặt hai cánh tay nữ thần y ra sau lưng, rồi tiếp tục dùng roi quất vào đầu ngực bên phải.

- Áaaa!!!

Nữ thần y thét lên, ngọn roi lại vút mạnh vào đầu ngực trái. Nữ thần y khóc nức nở, nước mắt giàn giụa ướt cả mặt, từ nhỏ đến bây giờ đây là lần đầu nàng bị lột sạch y phục và đánh vào những chỗ nhạy cảm trên mình nàng công khai trước mặt nhiều người. Yên Hồng tiếp tục bậm môi đi đòn, vút vút vút. Nữ thần y cảm thấy hai bầu ngực bỏng rát, những lần roi hằn trên ngực nàng đỏ ửng và hai đầu ngực rướm máu.

Vốn dĩ cây roi này chỉ là cây roi da bình thường, nhưng được Mẫn Mẫn đem ngâm qua nước muối rồi thì lại khác, khi chạm vào da thịt liền đem đến cảm giác đau rất cùng cực.

Trước các đợt tấn công dồn dập của Yên Hồng, Vân Anh rất muốn đến giúp nữ thần y nhưng nàng cũng bị hai cung nữ giữ lại. Không thể nào gỡ được những bàn tay đang níu kéo vai nàng, Vân Anh cắn môi đến bật máu, bất lực đứng ngay bên cạnh nữ thần y chôn mình vào tiếng khóc của cô bạn thân.

Yên Hồng đánh nữ thần y hai mui roi, sang roi thứ hai mui một, chợt có người nào đó đẩy cánh tay Yên Hồng khiến nàng cảm thấy như có một sức mạnh lướt tới làm cho cánh tay đang cầm roi tê buốt và thân mình loạng quạng gần té nhào ra đất. May là Viên ma ma cũng kịp thời xuất hiện đỡ lấy Yên Hồng nên nàng mới đứng vững.

- Phù Viễn tướng quân - Yên Hồng thấy Tiêu Phong đến, mặt chàng tái xanh chứng tỏ cơn giận đã lên tới đỉnh điểm, quỳ mọp xuống đất nói - Xin ngài thứ lỗi, nô tì chỉ làm theo lời sai bảo của Mẫn Mẫn cách cách.

Viên ma ma và các cung nữ khác cũng quỳ tham kiến Tiêu Phong.

Tiêu Phong nhìn cây roi trên tay Yên Hồng cả người chàng run lên, không thể nói nên lời.

Viên ma ma thấy cơn giận của Tiêu Phong đang cất cao như ngọn lửa đỏ thêm dầu bùng bùng tỏa ngọn, quay sang bảo bọn cung nữ:

- Cái bọn xú nô tội này không làm việc tụi tập ở đây làm biếng chảnh? Còn không mau đi làm việc đi! Nhanh lên!

Không đợi Viên ma ma nói lần thứ hai, trừ Vân Anh và nữ thần y các cung nữ đều biến cả. Viên ma ma nói xong cũng là người đầu tiên chạy mất.

Nữ thần y ngồi bệt trên nền đất lạnh cóng, nàng đã nhặt lại được chiếc vòng và vừa cầm hai mảnh vòng vỡ vừa ôm mặt khóc nức nở.

Tiêu Phong cởi áo choàng của chàng ra, cúi xuống dùng áo choàng quấn quanh người nữ thần y rồi bế bổng nàng lên trong hai tay, nữ thần y theo quán tính vòng hai tay quanh cổ Tiêu Phong.

Vân Anh dẫn đường cho Tiêu Phong bế nữ thần y về phòng ngủ của nàng và nữ thần y.

Trong khi Vân Anh giúp nữ thần y thoa thuốc và thay y phục, Tiêu Phong đi đi lại lại trên hành lang bên ngoài phòng. Chàng không thể tin vào mắt chàng nơi này mà cũng có thể là nơi để con người sống?

Trước phòng ngủ của hai cô gái có một khoảnh sân nhỏ với những bụi gòn trở bông bị gió thổi bay dày đặc trong không khí, bùn lầy nước đọng trên hành lang thành từng vũng lớn với rong rêu bao phủ trên tường và hai cánh cửa, ngoài ra còn có một mùi hôi thối không ngừng bốc lên khiến bất kỳ người nào ngửi vào cũng muốn nôn mửa.

Sau khi nữ thần y thay xong y phục, mang áo choàng ra trả lại Tiêu Phong nhưng chàng không cầm lấy áo choàng mà nắm lấy cổ tay nàng nói:

- Đi! Ta đưa nàng rời khỏi đây!

Nữ thần y rút tay về nói:

- Không! Không được đâu!

- Ta biết nàng trót hứa với thái hoàng thái hậu cả đời phải ở trong cung nhưng ta không thể để tình trạng này tiếp tục tiếp diễn! – Tiêu Phong gằn giọng nói - Ta biết đây không phải lần đầu nàng bị đánh mà nàng đã bị đánh rất nhiều lần rồi, tuy nhiên lần này là nặng nhất và dã man nhất khi bị người của Mẫn Mẫn lột hết áo quần!

- Nhưng tiểu nữ không thể nuốt lời - Nữ thần y nói – Hôn nữa tiểu nữ nghĩ ngài cứ an tâm, do chiều nay ngài xuất hiện sớm hơn thường ngày nên sự xuất hiện bất thành linh này của ngài tiểu nữ tin rằng sau này họ sẽ không chạm vào tiểu nữ nữa.

Tiêu Phong thấy lệ trong hai mắt nữ thần y đã không còn nữa, thở một hơi dài nhủ bụng có lẽ nàng có thể nín khóc nhanh như vậy vì đã quen chịu đựng sự nhục nhã đau đớn trong một thời gian dài. Ý nghĩ này càng khiến chàng thấy thương nàng, một thiếu nữ chỉ vừa mười tám mười chín tuổi như nàng, vẫn còn trong độ tuổi xuân thì, đã bị lột sạch hết áo quần rồi đánh đập trước mặt bao người, cũng may những người chứng kiến cảnh nàng chịu nhục hình đều là những người cùng giới với nàng nhưng chàng vẫn cảm thấy đau đớn và phẫn nộ trong lòng.

- Đây không phải một ván bài! – Tiêu Phong lại gần giọng nói - Ta không thể đánh cược mạng sống của nàng!

- Ngài không đánh cược mạng sống tiểu nữ - Nữ thần y nói – Là thật đó. Ngài đừng tức giận nữa, cũng đừng đi tìm Mẫn Mẫn cách cách làm lớn việc. Bằng không tiểu nữ... trả lại chiếc vòng cho ngài, Vân Anh tí ti đã giúp tiểu nữ thành công dán lại hai mảnh vòng vỡ đó rồi.

Tiêu Phong định tiếp tục nói gì đó thì khi này Viên ma ma mang một tách trà đến cho chàng “hạ hỏa,” nữ thần y thấy tách trà trên tay Viên ma ma, bụng nàng sôi lên.

Tiêu Phong thấy nữ thần y nhìn như dán vào thứ nước thơm tho, ngỡ nàng muốn uống vì lúc này nàng khóc lóc thảm thiết dẫn đến khô cổ liền cầm tách trà trên tay Viên ma ma và nâng lên miệng nữ thần y.

- Tiểu nữ chỉ thấy nửa thân trên hơi đau – Nữ thần y chia bàn tay không ôm áo choàng ra nói - Tay vẫn không sao.

- Lúc này ta thấy nàng cũng bị đánh ở vai.

- Nhưng...

- Ta không muốn cãi với nàng đâu!

Nữ thần y nghe Tiêu Phong gắt gỏng lập tức im bặt. Tiêu Phong nói rồi thổi ngụi tách trà rồi kê vành sứ nhẵn nhụi lên miệng nữ thần y.

Nhưng nữ thần y vẫn không chịu mở miệng ra, nàng khẽ nhìn Viên ma ma và Vân Anh, mặt đỏ lên. Tiêu Phong nói:

- Nàng muốn ta dùng môi hôn nàng mới chịu uống à?

Lời đe dọa của Tiêu Phong có hiệu quả ngay tức thì, nữ thần y lập tức hé khuôn miệng nhỏ nhắn của nàng uống thứ nước thơm tho mà trong ba năm qua nàng đã quên mùi vị ra làm sao.

Sau khi nữ thần y uống hết tách trà, bụng nàng vẫn còn sôi lên, sôi sùng sục đến độ Tiêu Phong và Vân Anh đều nghe.

- Nàng bị bỏ đói mấy ngày rồi?

Tiêu Phong hỏi nữ thần y nhưng chàng quay sang Viên ma ma, nhưng Viên ma ma đã sớm lùi lại đứng sau lưng Vân Anh.

Nữ thần y không đáp. Vân Anh thấy trên tóc cô bạn thân vương một chiếc lá khô, vừa đưa tay lên gỡ vừa trả lời Tiêu Phong:

- Muội ấy bị Viên ma ma cho nhịn đói hai ngày nay rồi.

Tiêu Phong nhắm mắt lại thở hắt ra rồi mở mắt bảo Viên ma ma:

- Bây giờ ta đưa nàng ấy đi khỏi đây, có hề gì không?

- Dạ không, không ạ, không hề gì ạ.

Viên ma ma đáp nhanh, vẫn giấu mình sau lưng Vân Anh.

- Nhưng sau đó nàng ấy sẽ trở lại chứ ạ? – Viên ma ma thò tay cầm tách trà trên tay Tiêu Phong nói - Bằng không Mẫn Mẫn cách cách sẽ giết nó ti...

Viên ma ma nói đến đây Tiêu Phong đã nắm tay nữ thần y dẫn nàng bỏ đi.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Tình đầu tình cuối (hạ)

Tiêu Phong bước song song bên nữ thần y hướng đến Trường Tinh môn, vừa đi chàng vừa khoác áo choàng của chàng lên vai nàng và nói:

- Còn đau lắm không?

Nữ thần y nghe hỏi biết chàng đã thấy cảnh mình bị đánh ra làm sao... Nàng cắn nhẹ lấy vành môi dưới, ửng hồng đôi má và lắc đầu.

Tiêu Phong nắm lấy cằm nữ thần y kéo nhẹ xuống buộc nàng rời môi khỏi răng.

- Vân Anh tí ti đã thoa thuốc cho tiểu nữ nên tiểu nữ thấy đỡ hơn rồi.

Nữ thần y đáp, chột nàng dùng chân không đi nữa.

- Nàng làm sao vậy? - Tiêu Phong lo lắng hỏi - Chân nàng cũng bị họ đánh bị thương ư?

Nữ thần y nhích ra khỏi Tiêu Phong một bước trước khi lắc đầu.

- Nàng đau lưng à?

Tiêu Phong tiến lại gần nữ thần y nói.

Nữ thần y lại lắc đầu, tiếp tục nhích ra xa Tiêu Phong thêm một bước nữa, nàng cũng nhìn chàng dò xét từ đầu đến chân và kêu lớn:

- Không được lại gần!

Tiêu Phong ngạc nhiên đứng lại, mở to mắt nhìn nữ thần y, nhũ bụng nàng làm sao vậy nhỉ, nàng bị đánh trúng đầu nên trở thành ngớ ngẩn ư? Nàng đang nghĩ chàng là ai đây, tay sai của Yên Hồng ư? Hay là kẻ cướp, là bọn lính áo đỏ đây? Tiêu Phong mở miệng định hỏi nữ thần y có chuyện gì xảy ra với nàng nhưng chàng ngạc nhiên tới độ không thể nói thành lời. Đang lúc chàng ngớ người suy nghĩ thì nữ thần y cúi đầu lí nhí nói:

- Lúc này do tiểu nữ quên. Trong ba năm qua tiểu nữ đã rất cố gắng bỏ thói quen đó rồi. Tiểu nữ sẽ tiếp tục nhớ không cần môi nữa đâu.

Tiêu Phong mở to cặp mắt không hiểu nữ thần y nói gì, chàng trông nàng lúc này, rất giống một đứa trẻ trót dại gây ra tội lỗi gì đó, đang không biết làm sao cho phải, chột chàng sức nhớ lời mình đã nói với nàng...

Tiêu Phong chưa kịp giải thích nữ thần y quay mình vội vã bỏ chạy về hướng tân giả khổ, y như người chạy trốn bọn ôn dịch. Tiêu Phong vội sải chân đuổi theo. Do nữ thần y cắn đầu cắn cổ chạy nên có mấy lần nàng trượt chân. Tiêu Phong thấy nữ thần y suýt ngã, vừa đuổi theo nàng vừa kêu rồi rít:

- Này, này, nàng đừng chạy nhanh quá coi chừng té!

Nữ thần y càng chạy nhanh hơn, còn vài bước nữa là nàng chạy vào trong sân tân giả khổ nhưng Tiêu Phong đuổi kịp và túm lấy tay nàng. Nữ thần y buộc phải dừng chân, còn đang ra sức giãy ra, Tiêu Phong ngửa cổ lên trời than:

- Trời ạ! Năm đó ta chỉ nói đùa với nàng thôi, nàng thật sự tin ư? Ta thấy nàng ngày ngày bị giam trong bốn bức tường vươn thẳng lên trời không có một chút không khí trong sạch gì nên muốn đưa nàng ra ngoài hít thở bầu không khí trong lành.

Nét sợ hãi vẫn hiện rõ trên mặt nữ thần y. Lại một lần nữa, Tiêu Phong thấy nàng nhìn chàng xét nét từ đầu đến chân. Chàng như muốn thu mình trước cái nhìn đó của nàng, chàng biết nàng đang hình dung ra chàng là... một con quỷ dâm dục chuyên đi bắt cóc dân nữ rồi giam giữ trong phủ để hằng đêm cưỡng hiếp không ngơi nghỉ, ánh mắt nàng không thể nào giấu đi đâu được. Chưa lúc nào như trong khoảnh khắc này chàng ao ước mình không phải cao lớn và lực lưỡng đáng sợ thế này.

Tiêu Phong buông tay nữ thần y. Chàng thụt lùi một bước, giơ hai tay lên định kéo hai vạt áo choàng lại mới sức nhớ áo choàng của chàng đang nằm trên người nàng, nhưng cho dù chàng có vạt áo choàng và kéo kín lại cũng không che được thân hình cơ bắp cuộn cuộn của mình.

Tiêu Phong dùng ánh nhìn dịu dàng nhất có thể, và chàng cũng cố lấy giọng nói dịu dàng nhất có thể nói với nữ thần y:

- Tiện thể ta muốn đưa nàng đến một nơi để nàng thưởng thức các món ăn miền Nam. Đã lâu rồi nàng không được ăn những món ăn miền Nam rồi phải không?

Nữ thần y thôi không vùng vẫy nữa, nàng cố nén hơi thở dốc nhưng nỗi sợ hãi còn chưa tan hẳn, nàng vẫn mở to đôi mắt ngây thơ nhìn Tiêu Phong không chớp. Miệng hé mở, nữ thần y ập ập ứng ứng, nửa vui mừng nửa thẹn nửa hãi, do dự mãi mới nói ra được một câu:

- Xin lỗi lúc này tiểu nữ hiểu lầm ngài.

Tiêu Phong nhìn cô gái trước mặt chàng, hình ảnh người con gái thân mình thon thả thất đẫy lưng ong với dáng vẻ sợ sệt và khuôn mặt thanh tao thuần khiết như băng như tuyết, nói:

- Không sao – Chàng hát đầu - Đi thôi.

Nói rồi quay mình bước đi.

Nữ thần y thở phào đi theo Tiêu Phong, quả thật một quãng thời gian dài phải sống ở nơi tha hương hai từ da diết không thể diễn tả nỗi cảm giác trong lòng nàng. Nàng nhớ Tây hồ, năm xưa nàng thường hay ra giặt áo bên hồ nên ngày nào nàng cũng trông cảnh nhớ nhà, may mắn là những tháng ngày qua còn có Vân Anh bầu bạn cùng nàng. Nhưng năm nay Vân Anh đã đến tuổi xuất cung rồi, như vậy sẽ chỉ còn mỗi hàng cây bạch quả làm bạn với nàng. Còn chàng, nữ thần y cụp mắt bước bên cạnh Tiêu Phong, nàng không dám tin chàng sẽ đến gặp nàng mãi cho đến khi nàng nhắm mắt lìa bỏ cuộc

đời này.

Tiêu Phong như đọc được suy nghĩ trong đầu nữ thần y, chàng vừa đi bên cạnh nàng vừa đưa tay vuốt mấy sợi tóc bị gió làm xổ ra khỏi bím tóc đen nhánh của nàng. Khuôn mặt trắng nhợt của nữ thần y lại tiếp tục ửng hồng khi Tiêu Phong vuốt mấy sợi tóc nàng xong vén những sợi tóc đi lạc đó ra sau gáy.

- Nàng cũng không cần phải sợ ta – Tiêu Phong vừa giúp nữ thần y chỉnh trang bím tóc cho gọn gàng vừa nói - Mà chính ta phải sợ nàng mới phải. Vì tất cả những niềm hạnh phúc của đời ta đều quần trọn trong những sợi tóc nhỏ bé này của nàng. Cho dù nàng không chịu theo ta cũng không sao hết, ta vẫn đến tận già khổ hạnh đem giúp nàng giặt đồ, nàng sẽ không bao giờ cảm thấy lẻ loi một mình.

Nữ thần y ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Phong, rồi lại cúi xuống, nước mắt ứa ra đọng đầy trong mắt nàng, mấy giọt lệ chỉ chờ nàng chớp mắt một cái là chảy xuống thành giọt ngay. Lúc này chàng xuất hiện kịp thời và giải cứu nàng trước trận đòn từ Yên Hồng nàng đã xúc động trần trụi, cho nên trong giây phút này dường như nàng muốn nói với chàng rằng chàng đã sai rồi, nàng thật sự muốn theo chàng, để chàng sắp đặt hết mọi việc cho cuộc sống về sau của hai người và nàng sẽ theo chàng đến cuối cuộc đời.

Nhưng nữ thần y chỉ rung rung nước mắt nhìn mặt đất. Hai người đi đến Trường Tinh môn, cấm vệ quân đang canh gác tả hữu Trường Tinh môn thấy Tiêu Phong đến vội khom mình kính cẩn chào chàng rồi không chờ chàng phải lấy lệnh bài ra, hai tên lính liền mở cánh cổng cho chàng xuất cung.

Cổ xe của Tiêu Phong đậu bên ngoài Trường Tinh môn nhưng nữ thần y nói không muốn ngồi xe nên Tiêu Phong bèn cùng nàng thả bộ đến Đông Thành.

Ban đêm ở kinh thành đông đúc người qua kẻ lại nhộn nhịp vô cùng. Nữ thần y vừa đi vừa nhìn các sạp bán hàng nằm san sát hai bên lề đường, tiếng ca hát vang ra từ các túp lều trong Đông Thành. Đây là lần đầu nữ thần y ngó thấy cảnh tượng phồn hoa của kinh thành về đêm. So với trí tưởng tượng của nàng về nó trước đây quả thật còn muôn phần huy hoàng, muôn phần vui tươi hơn hẳn.

Hai người vừa đi vào cổng chợ Đông Thành là hương thơm của các món ăn từ các túp lều bay vào mũi nữ thần y khiến bụng nàng sôi lên.

Tiêu Phong thấy nữ thần y vừa đi vừa xoa bụng, nói:

- Vài bước nữa thôi, túp lều phía trước có một đầu bếp đến từ Giang Nam. Ta, Ngạch Đồ và Phật Tiêu đến đó vài lần thấy tay nghề ông ấy khá ngon.

Nữ thần y nhìn túp lều sang trọng cách hai người vài sải chân, dừng chân không đi nữa.

- Nàng không đi nổi nữa à? Ráng lên, vài bước nữa thôi.

Tiêu Phong động viên nữ thần y, tuy dạ dày nữ thần y cồn cào nhưng nàng vẫn lắc đầu.

Tiêu Phong đứng cao hơn nữ thần y gần một cái đầu nên chàng phải cúi xuống mới nhìn rõ mặt nàng. Tiêu Phong thấy ở khóe mi nữ thần y đang dâng lên hai giọt nước mắt. Thế nhưng hai giọt lệ cứ đọng tại khóe mi nàng, muốn rơi lại không rơi làm chàng thương cảm.

- Nàng làm sao thế? Vẫn còn nghi ngờ lời nói đùa đó của ta à?

Tiêu Phong hỏi, nữ thần y đáp:

- Không phải, chỉ là tiểu nữ đang lo... tiểu nữ ăn mặc thế này vào những hàng quán sang trọng không hay lắm đâu.

Tiêu Phong sực hiểu vì sao lúc rời Trường Tinh môn nàng không chịu ngồi xe với chàng, thì ra nàng sợ nàng sẽ làm bẩn cỗ xe của chàng, bây giờ cũng ngại vào túp lều sang trọng sẽ làm mất mặt chàng. Tiêu Phong càng thấy thương nàng hơn bao giờ, cười nói:

- Khách nhân phục trang thế nào không quan trọng đâu. Những người làm kinh doanh chỉ muốn kiếm ăn, chỉ cần khách nhân... có mặc đồ và sau khi ăn uống xong có tiền để trả thì phục trang thế nào đối với họ không quan trọng đâu.

Nữ thần y nghe chàng pha trò nàng buồn cười nhưng vẫn lắc đầu:

- Tiểu nữ vẫn thấy không ổn hay ngại đưa tiểu nữ đến quán ăn cuối chợ đi.

Tiêu Phong nhìn theo tay chỉ của nữ thần y, chàng còn chưa thấy quán ăn nào nằm ở cuối chợ, nàng thêm lời:

- Nếu ngại không bằng lòng đến cuối chợ tiểu nữ sẽ về cung, ngay bây giờ.

Tiêu Phong nghe nữ thần y nói nheo mắt lại nhìn cho kỹ, nhưng chàng tìm muốn rách cả vông mạc vẫn không thấy ở đằng đó có cái quán nào. Tiêu Phong bước tới trước mấy bước, mới thấy đúng là ở cuối chợ có một quán nhỏ, vì là cuối chợ nên quán đó tương đối vắng vẻ, gọi là quán nhưng thực chất chỉ là đám cái bàn gỗ và vài chiếc ghế xiêu vẹo đặt quanh một xe đẩy.

Sau khi Tiêu Phong nhìn thấy nơi nữ thần y muốn dùng bữa quay lại nhìn nàng, chàng thấy nàng đang nhìn chàng và cười. Nụ cười của nàng như những con xoáy nhỏ trên nước. Có một cái gì vừa như van lơn vừa dễ thương và nên thơ. Bất giác Tiêu Phong cũng phải cười theo, thể hiện sự bằng lòng của chàng.

Không đến nửa khắc chiếc bàn gỗ cũ kỹ và bị hỏng cả... bốn chân nên không ngừng rung chuyển đã được bày đầy các đĩa thức ăn. Con đói bụng

khiến nữ thần y quên mất phép lịch sự vốn có, mặc nhiên bưng chén com lên và vội vã và com, nàng vừa liên tục nhảy com vừa đưa đũa gấp thức ăn, trông đáng điệu của nàng lúc này như đang sợ giật gấu đánh tới nơi nên phải ăn thật mau. Chủ quán cũng là đầu bếp và kiêm luôn công việc tiểu nhị là một ông lão râu tóc bạc phơ, liên tục mang một bát com mới tới đặt trước mặt nữ thần y.

Tiêu Phong không đói nên chỉ gấp hai tai nắm xào cho có lệ rồi buông đũa ngồi ngắm nữ thần y ăn com, nàng múa đũa lùa com nhanh gấp mấy lần các công sinh của quốc tử giám múa bút làm thơ.

Nữ thần y ăn đến bát com thứ ba vẫn hoàn toàn không chú tâm gì ngoài những món ăn trên bàn, đến khi bụng dạ no nê rồi, buông đũa xuống bàn nàng mới ý thức được vừa rồi mình đã luống cuống thế nào. Nữ thần y liếc bát com hãy còn đầy ắp của Tiêu Phong nói bằng giọng áy náy:

- Tiểu nữ thật thất lễ, chén com của ngài vẫn còn đầy mà tiểu nữ đã ăn sạch hết đồ ăn rồi, xin lỗi ngài.

- Không sao ta không đói – Tiêu Phong mỉm cười nói - Nàng vẫn còn đói không?

Đoạn chàng quay sang ông lão định gọi thêm vài món nữa cho nữ thần y nhưng nàng lắc đầu bảo nàng no lắm rồi. Tiêu Phong bèn với tay lấy bình trà rót vào chung cho nàng.

Nữ thần y cầm chung trà nói cảm ơn Tiêu Phong nhưng nàng không uống ngay mà đưa lên mũi ngửi. Trà bạc cúc là loại trà nàng ưa thích nhất trong Tứ đại danh cúc, “bạc” chỉ Bạc Châu, một huyện nhỏ của tỉnh An Huy gần Hàng Châu. Hương thơm của trà bạc cúc bay phảng phất lên mũi khiến nữ thần y cảm thấy dễ chịu.

Trong khi nữ thần y uống trà, Tiêu Phong trả tiền và trò chuyện với ông lão dăm câu, sau đó chàng bái chào ông lão rồi đưa nữ thần y đi xem chợ đêm. Bấy giờ đã gần nửa đêm mà trong chợ vẫn còn tưng bừng ngợp mắt, hai người gia nhập đám đông xem nhóm vũ sư múa rồng, lại đi coi nhóm vũ sư khác múa sư tử và triều phụng, sau đó tới nghe gánh Sơn Đông vừa biểu diễn võ thuật vừa làm trò. Nữ thần y không thích xem đánh nhau nên nàng đứng nhìn một chút đi đến sạp bán tranh sơn dầu xem ông lão người tây dương đang ngồi phía sau sạp cầm bút lên, bên cạnh ông lão là thằng bé cũng người tây dương khoảng chừng năm sáu tuổi đang pha màu trong mấy cái nghiền. Ông lão dùng bút chấm vào nghiền bắt đầu phát họa hình dáng một thiếu nữ với diện mạo trang nhã đang cầm một nhánh mai, ông ta vẽ rất nhanh.

Nữ thần y quay sang Tiêu Phong reo lên:

- Đẹp quá! Tất cả khung cảnh xung quanh thiếu nữ đó đến áo quần cô ấy mặc đều được ông ấy vẽ sinh động như thật vậy!

Tiêu Phong gật đầu:

- Nếu nàng thích bức tranh đó thì chờ ông ấy vẽ xong ta sẽ mua tặng nàng để nàng treo trong phòng ngủ của nàng và Vân Anh.

- Không cần đâu - Nữ thần y lắc đầu – Phòng của tiểu nữ sẽ làm mất giá trị tấm tranh hay là ngài mua về treo trong phòng ngủ ngài đi?

Tiêu Phong cười nửa miệng, tiếp tục gật gù đầu nói:

- Ta cũng thích treo tranh thiếu nữ trong phòng lắm nhưng bức tranh duy nhất ta muốn treo là tranh thiếu nữ tay cầm đôi đũa và chén com đầy ắp ngồi bên bàn với đầy đồ ăn thôi!

Mặt nữ thần y đỏ rần lên. Tiêu Phong coi như không có chuyện gì xảy ra, nói xong tiếp tục xem ông lão vẽ tranh. Nhưng trong bụng chàng thầm nhủ nàng không hiểu chàng yêu nàng nhiều đến mức độ nào đâu. Từ khi gặp nàng trên Thiên sơn, trong chốn tư dinh phủ đệ của chàng những sớm chiều chàng đều hui quanh một mình, chàng đã không chạm vào một cô gái nào như lúc trước khi quen nàng. Trong sáu năm qua, có bao nhiêu bạn đồng liêu hăng hái đòi mai mối cho chàng, bao nhiêu nhà quan quyền bá tước đều đến tìm chàng ngõ ý muốn chàng làm rể nhưng tất cả đều bị chàng từ chối. Trong phòng chàng cũng như tìm chàng chỉ có một bức tranh Thiên sơn tuyết liên tượng trưng cho nàng thôi!

- Nàng nhìn gì bên đó vậy?

Tiêu Phong hỏi khi thấy nữ thần y không xem ông lão vẽ tranh nữa mà nhìn sang hướng khác với vẻ mặt thích thú.

- Hình nộm gỗ.

Nữ thần y trở tay về một gian hàng đáp.

Tiêu Phong xoay mình nhìn theo tay chỉ của nữ thần y nói:

- Nàng thích những món đồ chơi đó à?

Nữ thần y gật đầu:

- Thích lắm! Lúc còn nhỏ Thiên Văn huynh ấy thường hay khắc những món đồ chơi đó để ở khắp nhà cho tiểu nữ chơi, hồi tiểu nữ còn nhỏ trong hội ai cũng bận rộn nên không có thời gian chơi với tiểu nữ, huynh ấy mới khắc những hình gỗ cho tiểu nữ bầu bạn để tiểu nữ không cảm thấy đơn lẻ.

Tiêu Phong nhìn gương mặt rạng rỡ của nữ thần y khi nàng thấy những món đồ hết sức bình dân, trông nàng giản dị vô cùng đáng yêu. Lại nữa, giọng nói của nàng khi cao hứng nghe cũng rất hay, trong trẻo, vui tai, chưa kể tánh tình của nàng hiền hậu, thiện lương. Chàng cảm thấy chàng đã yêu đúng người,

bèn nhìn nàng bằng ánh mắt dịu dàng.

- Bây giờ nàng không cần phải cảm thấy đơn lẻ vì nàng đã có ta – Tiêu Phong nói – Và cả mai này nữa, những đứa con của chúng ta cũng sẽ không cần mấy món đồ chơi đó giúp chúng bớt đơn lẻ vì bọn chúng có thể chơi với nhau.

Nữ thần y thu nụ cười, quay sang Tiêu Phong lườm chàng một cú nói:

- Ngài nói gì kỳ thế? Là ai sanh con cho ngài chứ?

Mặc dù Tiêu Phong đã đứng sát vào nữ thần y lắm rồi nhưng chàng vẫn nhích sang một bước để được đứng sát vào nàng hơn, nói:

- Lúc này nàng cần môi nên bị ta bắt cóc rồi, không sanh con không được đâu. Nhưng ta sẽ không khiến nàng vất vả lắm đâu nên cứ cách hai năm sanh một đứa con thôi đến lúc nàng bốn mươi thì ngưng.

Nữ thần y nhắm mắt trong đầu, không tự chủ được kêu lên:

- Ngài muốn có mười đứa con lận ư?

- Nếu nàng thấy nhiều thì sanh ít thôi... tám đứa thôi.

Khi Tiêu Phong nói những lời này chàng nhìn nữ thần y bằng ánh mắt cực kỳ gọi tình, quả thật chàng rất muốn vào trong lúc này thực hiện lời mà ba năm trước đã nói đùa với nàng...

- Đi nào – Tiêu Phong hít sâu một hơi, đè cái cảm xúc sắp sửa tuôn trào trong người chàng nói - Đến đó mua hình gỗ cho nàng. Ta sẽ mua hết tất cả hình gỗ trên sạp đó cho nàng thậm chí mua hết tất cả các sạp bán đồ chơi làm bằng gỗ trong chợ này.

Nữ thần y vẫn còn nghĩ đến lời Tiêu Phong nói muốn nàng sinh con cho chàng, không hiểu sao trong giây phút này, khi nàng nghe những lời này đến tai chúng gây cho nàng hai phản ứng khác biệt, vừa cảm động vừa cảm giác bối rối chứ tuyệt nhiên không còn cảm giác sợ hãi như một canh giờ trước nữa. Nữ thần y không tự chủ được tự động áp hai bàn tay thon thả của nàng lên má, nghe má nàng nóng lên.

- Ngài mua nhiều vậy để làm gì? Ngài muốn tập cho tiểu nữ phung phí ư?

Nữ thần y nói, Tiêu Phong lắc đầu:

- Đầu, ta chỉ muốn nuông chiều nàng thôi, vì nàng sanh ra là để cho ta nuông chiều cũng như ta sanh ra để nuông chiều nàng vậy.

- Không cần đâu - Nữ thần y bỏ tay xuống nói - Bây giờ tiểu nữ lớn rồi đâu còn chơi những món đồ đó nữa.

Mỗi lần nữ thần y ứng hồng đôi má trông nàng vô cùng xinh đẹp quyến rũ, Tiêu Phong nhìn nàng không chớp, nói:

- Thế nàng thích gì? Trong chợ này hay trong thiên hạ này ta cũng sẽ tìm mọi cách làm nàng vui lòng. Vì ta yêu nàng nhất trên đời, ta yêu nàng còn hơn cả cuộc đời ta nữa.

- Sao ngài có thể thốt ra những lời ngọt ngào dễ dàng như vậy? – Nữ thần y neho mắt nhìn Tiêu Phong nói - Chắc ngài đã từng nói rất nhiều lời yêu chiều như thế với các cô gái rồi.

Câu hỏi bất chợt của nữ thần y khiến Tiêu Phong khựng lại một chút, thật ra chàng cũng chẳng để ý mình đang nói những lời ngọt ngào, chàng chỉ đơn giản là trút hết mọi suy nghĩ và tình cảm dành cho nàng trong sáu năm ra ngoài.

- Không phải đối với người con gái nào ta cũng như thế này đâu.

Tiêu Phong im lặng một chút trả lời câu hỏi của nữ thần y. Đoạn chàng nói thêm

– Nữ thần y này, nếu như bây giờ nàng đã ra khỏi cung rồi hay nàng dừng trở về đó nữa, nàng hãy để ta đưa nàng rời khỏi kinh thành, được không? Hãy để ta sắp đặt cuộc sống sau này của hai chúng ta. Ta có thể đưa nàng về lại Hàng Châu, hoặc đến Thiên sơn, hay tới một nơi không ai quen biết chúng ta, bắt đầu làm lại từ đầu, được không?

Nữ thần y im lặng, Tiêu Phong nói:

- Chỉ cần nàng tin tưởng và phó mặc hết cho ta, ta hứa với nàng ta sẽ không bao giờ cô phụ nàng, từ đây về sau nàng sẽ không phải suy nghĩ âu lo điều gì nữa cả.

Nữ thần y vẫn giữ im lặng, Tiêu Phong tiếp:

- Ta thật sự không muốn nàng về lại tân giả khổ chút nào!

Tiêu Phong nói xong hít sâu một hơi để dẫn cơn giận trong lòng xuống, vì chàng nghĩ đến nếu chàng còn đưa nàng về tân giả khổ nữa, Mẫn Mẫn sẽ lại cho người của cô ta tiếp tục hành sự không từ một thủ đoạn tàn độc nào với nàng. Chàng lại không thể ở bên nàng từ sáng tới chiều, không thể bảo vệ

nàng trước trận đòn roi khiến những giọt nước mắt của nàng rơi như mưa.

- Nhưng... - Nữ thần y nhìn lên trời nói - Tiểu nữ đã hứa với thái hoàng thái hậu nên vẫn phải về. Ôi! Tiểu nữ phải về ngay bây giờ vì sắp quá giờ Hợi rồi!

Nữ thần y nói xong không thấy Tiêu Phong dịch chuyển, nàng chờ một chút chàng vẫn không cử động, bèn tự mình bỏ đi.

Nữ thần y đi khỏi Đông Thành, nhưng nàng không quen đường xá kinh thành nên lòng vòng một hồi đi đến Vô Định hà, đoạn sông vắng tanh vắng ngắt, nàng cảm thấy hơi chột dạ bèn dừng chân dưới một tàn cây lá đã úa vàng. Ở đoạn sông này ngoài mấy hàng cây bạch quả cũng có trồng mấy cây liễu trông khá giống Tây Hồ, chỉ thiếu chiếc cầu. Nữ thần y nhớ nhà, nghĩ đến nếu như bây giờ nàng về lại Hằng Châu, sẽ chỉ còn mình nàng giữa bốn bề mây nước. Hắc Viện bên bờ Tây hồ bây giờ chỉ còn một vùng gạch ngói ngổn ngang hoang tàn đổ nát, chùa Thanh Tịnh cột sém tường thui, cỏ mọc lau thưa... Nữ thần y nghĩ tới đây không kiềm được nước mắt, bước đến một gốc liễu ngồi sụp xuống có đưa hai tay lên ôm mặt.

Nữ thần y lặng lẽ khóc trong nỗi nhớ nhà. Chẳng biết qua bao lâu sau, sau lưng nàng bỗng vang lên tiếng chân làm nàng giật mình. Nữ thần y còn đang bất an trong lòng, có ai đó quỳ xuống bên cạnh nàng, vòng đôi tay rắn chắc quanh người nàng và ôm nàng vào lòng. Cả người nữ thần y ảm áp vô cùng, nàng mở đôi bàn tay úp trên khuôn mặt ra, ngược đôi mắt giữa lệ nhìn lên Tiêu Phong, bắt gặp đôi mắt chứa chan thâm tình của chàng cũng đang nhìn xuống nàng.

- Ngài dẫn tiểu nữ về tân giả khó đi, tiểu nữ không biết đường về đâu.

Nữ thần y nói trong hai hàng nước mắt tuôn trào.

- Nàng không thể nào suy nghĩ lại sao?

Tiêu Phong hỏi nhỏ, tiếp tục ôm nữ thần y và nắm lấy một bàn tay nàng nâng lên môi chàng đặt lên đó một nụ hôn.

Một làn gió thổi qua tàn liễu làm những cành liễu đung đưa. Đầu thu gió không lạnh lắm, chỉ là cái lạnh đủ để người ta khát vọng được gần nhau.

Nữ thần y nhìn bàn tay nàng đang nằm gọn trong tay Tiêu Phong, nàng thấy rõ gân tay của chàng nổi lên. Hơi ấm từ bàn tay chàng và đôi môi ảm áp làm lòng nàng khê rung. Nếu không phải vì lời đã hứa với Hiếu Trang nàng không bao giờ muốn trở về nơi địa ngục trần gian mang tên tân giả khó, nàng không muốn tiếp tục sống cái cảnh vạn bất đắc dĩ phải lủi rủ nghe lời Yên Hồng sai bảo, và dù cho có hình phạt vô lý nào từ Mẫn Mẫn giáng xuống nàng cũng phải chấp nhận. Để rồi hằng đêm nàng đều nằm mơ thấy nàng có quyền nắm lấy vận mệnh đời mình. Thật vô vọng biết bao khi số mệnh nàng nằm trong tay người ta.

- Nàng có thể suy nghĩ lại không?

Tiêu Phong vẫn còn hôn lên bàn tay nữ thần y và lặp lại câu hỏi bằng giọng tha thiết van lơn.

Nữ thần y cũng vẫn còn nhìn bàn tay Tiêu Phong, thấy đó là bàn tay rắn rỏi và vững chãi của một người đàn ông trưởng thành, hơn nữa thân hình chàng cũng to cao hơn người, chàng có thể dùng cả cuộc đời chàng như cây cỏ thụ che chở nàng.

Tiêu Phong buông tay nữ thần y, nâng cằm nàng lên nhìn vào đôi mắt ngập đầy lệ của nàng, những giọt nước mắt càng khiến trông mắt nàng thêm long lanh. Chàng không biết phải dùng ngôn từ nào để thuyết phục nàng nên chỉ biết nhìn nàng bằng ánh mắt đong đầy ngàn lời vạn tiếng.

Trước ánh nhìn đó, nữ thần y ngoài việc cũng lặng lẽ nhìn lại chàng ra, nàng không còn một khả năng nào nữa. Hai người cùng lặng lẽ nhìn nhau như thế, cùng như ngày như đại như thế và cùng bị mối thâm tình bằng bạc trong ánh nhìn của nhau làm cho chấn động khôn cùng.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, nữ thần y nhích khỏi vòng tay Tiêu Phong, cời áo choàng nàng đang mặc ra. Tiêu Phong biết động tác này của nữ thần y chính là câu trả lời cho câu hỏi của chàng bèn khoác áo vào lại cho nàng và nói:

- Trời khuya gió mạnh, nàng nên mặc thêm áo đừng để bị cảm. Thôi được, ta đưa nàng về tân giả khó.

Khoảng cuối giờ Hợi Tiêu Phong đưa nữ thần y đến trước Trường Tinh môn. Nữ thần y nói nàng có thể tự mình về tân giả khó và chàng cũng nên về phủ Viên nhưng Tiêu Phong lắc đầu và lặng lẽ đi bên nàng bước qua Trường Tinh môn.

Khi nữ thần y đến trước cổng tân giả khó nàng thoáng dừng chân nhìn vào trong sân, bấy giờ trên trời trăng sao đều bị mây che phủ nên nàng thấy sân tân giả khó chẳng khác một vực sâu không đáy, vô cùng đáng sợ. Lại nữa có một đàn quạ bay ngang qua hàng cây bạch quả và sà xuống đậu trên thành giếng nơi nàng thường ngồi giặt đồ. Tiếng đập cánh và tiếng kêu bầy của lũ quạ khiến nữ thần y cảm thấy ớn lạnh trong người.

Nhưng nàng chỉ dừng lại một chút rồi tiếp tục bước vào trong sân đi đến hành lang dẫn về phòng ngủ của nàng và Vân Anh. Khi nữ thần y bước lên bậc cấp đi lên hành lang nàng đánh rơi chiếc giày. Nữ thần y chưa kịp nhặt lên, Tiêu Phong đã cúi xuống nhặt chiếc giày phủi lớp bụi bám trên đó rồi nhẹ nhàng nắm bàn chân nữ thần y mang giày vào cho nàng.

Khoảnh khắc nữ thần y được Tiêu Phong cúi xuống mang giày vào chân nàng, nàng có cảm giác người đàn ông này mới chính là một nửa của đời nàng. Dù cho tương lai có xảy ra bao nhiêu phong ba, bão táp, dù cho chàng không còn quyền lực nữa, nàng vẫn sẽ cùng chàng đi đến cuối con đường dành riêng cho hai người.

- Nàng hãy về phòng nghỉ ngơi đi – Tiêu Phong thẳng người dậy nắm đôi bàn tay nữ thần y nói - Chúc nàng ngủ ngon. Ngày mai ta sẽ lại đến giúp nàng

giặt đồ.

Tiêu Phong nói xong chàng vẫn cầm đôi bàn tay nữ thần y không rời. Chàng vừa nắm lấy tay nàng vừa nhủ bụng đôi bàn tay nàng mềm mại, vốn không phải là tay của người lao động, lại nữa vóc người nàng cũng thon nhỏ mảnh khảnh không thích hợp với công việc nặng nhọc ở nơi này chút nào. Nhưng chàng không thể thuyết phục được nàng.

Tiêu Phong nắm tay nữ thần y hồi lâu tiếc nuối buông tay nàng ra.

Nữ thần y nhoèn miệng cười với Tiêu Phong trước khi xoay mình bước đi trên hành lang.

Tiêu Phong đứng trong sân tần giả khổ trông theo thân hình nhỏ nhắn của nữ thần y, bộ y phục cũ kỹ và thô sơ càng khiến nàng thêm mong manh. Nàng đang từ từ đi xa chàng và biến dần vào màn đêm. So với lần đầu gặp nhau, nàng đã thay đổi nhiều, nàng thay đổi đến mức có đôi lúc chàng không thể nhận ra nàng chính là cô gái chàng gặp trên Thiên sơn năm nào. Vì thường ngày nàng phải đối mặt với những thủ đoạn ghen tuông vô nhân tính từ Mẫn Mẫn nên nàng chẳng thể nở nụ cười hồn nhiên như xưa. Tuy nàng đang ở độ tuổi đẹp nhất trong đời người con gái nhưng thanh xuân của nàng lại bị Mẫn Mẫn đoạt đi. Tiêu Phong nhớ lại vừa nãy trước khi rời đi nữ thần y đã cười với chàng, nụ cười vẫn đẹp nhưng thật buồn, buồn hơn những giọt nước mắt của nàng.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Thân bất do kỷ

Tô ma ma đứng ở giữa sân trước đại sảnh cung Khôn Ninh, tối nay bà phụ trách sắp xếp kiến giá nên vừa ngó thấy Tiêu Phong ngoài cổng liền đi nhanh ra chào chàng rồi đưa chàng đi gặp Hiếu Trang.

Tiêu Phong theo Tô ma ma đến trước cửa thư phòng của Hiếu Trang, đúng lúc này, một công công bưng một chậu than từ trong phòng đi ra. Công công thấy Tiêu Phong đến liền cúi đầu chào chàng.

- Phủ Viễn tướng quân, ngài đã tới.

Công công nói. Tiêu Phong hỏi:

- Mọi người đã tới cả rồi à?

- Vẫn chưa có ai ngoài ngài thừa tướng quân.

Công công trả lời Tiêu Phong xong cúi chào chàng lần nữa rồi bưng chậu than rời đi. Tô ma ma mở cửa cho Tiêu Phong vào thư phòng rồi bà lại trở ra ngoài sảnh tiếp tục chờ các quan.

Bên trong thư phòng vắng tanh vắng ngắt. Tiêu Phong bước đến đứng cạnh một chiếc ang làm bằng sứ xanh đặt bên dưới cửa sổ, chiếc ang cao đến thất lưng chàng, trong ang cắm lồng chóng mười mấy cuộn thư họa. Bốn góc phòng lúc bấy giờ đốt lò than ấm áp.

Từ chỗ Tiêu Phong đứng Hiếu Trang chỉ trông thấy nét mặt chàng nhìn nghiêng. Ánh sáng từ những chiếc lồng đèn treo ngoài hành lang lọt qua những ô cửa lục lăng rọi lốm đốm trên mặt chàng. Hiếu Trang đứng ở cuối dãy hành lang lặng lẽ nhìn chàng, nhủ bụng một lát nữa chàng sẽ phản ứng thế nào khi nghe kế hoạch của mình?

Tiêu Phong đứng bên ang sứ một chút hai cung nữ bê hai chiếc mâm bạc bước vào thư phòng tiến lại gần chàng, một người dâng lên chàng tách trà. Tiêu Phong vô thức đón lấy nhưng chàng không uống trà mà chỉ dùng để ủ ấm đôi tay. Cung nữ còn lại dâng một khay bánh nhưng chàng không đói nên lắc đầu.

Tiêu Phong đứng bên cửa sổ chờ khoảng một khắc Khang Nạp, Trương Đình Ngọc, Sách Ni, Sách Ngạch Đồ, Vương Diệm, Long Khoa Đa và Ngạch Nhĩ Thái lần lượt bước vào phòng.

Sau đó Hiếu Trang cũng đi vào và đến ngồi phía sau long án đặt ở cuối phòng. Tô ma ma đứng hầu bên phải Hiếu Trang. Các quan đi đến trước long án, phủi hai ống tay áo rồi quỳ xuống làm lễ bái chào. Hiếu Trang cho mọi người miễn lễ. Các quan hô tạ hơn rồi đứng dậy.

Hiếu Trang chờ các quan an tọa ở hai hàng ghế đặt song song hai bên long án nói:

- Thật là ngại quá, khuya khoắt mà ai gia còn gọi các vị vào cung, nhưng ai gia có tin này không thể chờ đến sáng mai.

Đoạn quay sang Tô ma ma, Hiếu Trang nói:

- Tò ma ma, bà hãy cho các vị đại nhân biết Tàn Thiên Văn đã nghe được tin gì đi.

Tò ma ma nhìn các quan nói:

- Một canh giờ trước Tàn Thiên Văn gặp Tàn Nguyên cách cách nói hẩn bắt được tin tam mệnh đại thần sẽ dời kho thuốc đến Thiểm Tây.

Hiếu Trang nói:

- Vì vậy cho nên ai gia gọi các vị vào cung. Các vị nghĩ sao?

Các quan thờ dài, nghĩ đến vì kho thuốc ở Thiên Tân trở nên quá nhỏ so với số lượng nha phiến mà tam mệnh đại thần tàng trữ nên ba người đó đã cho xây một nhà kho khác lớn hơn ở Thiểm Tây.

Khang Nạp là người đầu tiên trả lời câu hỏi của Hiếu Trang, rồi ghé bước ra đứng trước long án vòng tay nói:

- Khởi bẩm thái hoàng thái hậu, thần thiết nghĩ, chúng ta có thể dẫn binh sĩ đến đốt bỏ kho thuốc Thiên Tân trước khi bọn chúng dọn đi Thiểm Tây, hoặc chúng ta cũng có thể sắp đặt binh sĩ mai phục ở Cửu Trùng sơn, đợi đoàn xe áp tải thuốc phiện đi ngang Cửu Trùng sơn sẽ bao vây cướp xe, sau đó ném số thuốc phiện xuống sông Hoài An. Nếu thái hoàng thái hậu tin tưởng thần, thần sẽ đích thân dẫn quân đi làm nhiệm vụ này.

Long Khoa Đa không đồng ý với kế hoạch đốt bỏ kho thuốc Thiên Tân, đứng dậy rồi ghé nói:

- Không lẽ vương gia ông muốn khai chiến với người Tây dương thật à?

Khang Nạp quay sang Long Khoa Đa hát hàm hỏi lại:

- Nếu không thì phải làm thế nào? Trong ba năm qua, Tàn Thiên Văn hẩn vốn đã tìm ra kho thuốc nằm ở Thiên Tân nhưng hẩn chỉ kêu chúng ta ra chiêu chỉ yêu cầu bá tánh lập “bảo.” Chúng ta nghe lời hẩn, tình hình nha phiến ở kinh thành và các tỉnh lân cận quả tình có cải thiện không ít, nhưng nha phiến vẫn còn hoành hành rất mạnh ở những vùng xa kinh thành. Từ khi triều đình hạ lệnh cho tới bây giờ các châu phủ có theo lệnh bắt nhốt bọn con buôn và tịch thu thuốc phiện, sau đó chở tới kinh thành. Bề mặt nhìn vào các châu phủ đều tuân chỉ làm theo quy luật thế nhưng thực tế số lượng nha phiến mà bọn châu phủ tịch thu đã bị cất giấu không ít. Chẳng phải năm ngoái chúng ta cho người dò xét đã phát hiện một vụ ở Bình Lương, số lượng áp phiện tịch thu vốn gần một ngàn cân nhưng bọn châu phủ lại chỉ chở đến cố phòng có một trăm cân. Số còn lại giao trả Át Tất Long. Cho nên chúng ta không thể cứ tiếp tục làm theo lời họ Tàn ngồi chờ thời cơ.

Sách Ni đứng dậy tiến lại gần Khang Nạp nói:

- Nhưng mà bây giờ chẳng những Anh Cát Lợi mà ba nước Đức, Pháp, Ba Lan cũng có những tay vào việc buôn bán nha phiến. Với số lượng binh mã mà chúng ta có còn chưa đủ đối phó nhóm người Ngao Bái huống gì bọn Tây dương sở hữu vô số tàu bè súng ống hiện đại trong tay.

Nỗi lo của Sách Ni hoàn toàn có căn cứ, các quan nhìn nhau gật đầu, nhưng Khang Nạp vẫn lắc đầu kêu lên:

- Chúng ta nhất định phải đánh trận này! Để cho bá tánh thấy quyết tâm cấm thuốc của chúng ta lớn tới chừng nào! Bằng không cứ để cái đà này tiếp tục tiếp diễn, cho dù chúng ta có đốt bỏ số lượng áp phiện ở các nhà hút khắp nơi trên đất nước thì bọn con buôn vẫn có thể lên lút mò một nhà hút khác. Cho nên chúng ta phải thanh trừ nha phiến từ trong gốc rễ, mà gốc rễ của nha phiến chính là kho thuốc Thiên Tân và cửa khẩu đường biển. Chỉ cần chúng ta chặn được Đại Cô Khẩu thì bọn Tây dương sẽ không thể mang nha phiến tiếp tục nhập cảng nữa.

Ngạch Nhĩ Thái nói:

- Nhưng vương gia à, không phải hạ quan muốn nâng sĩ khí bên địch hạ sĩ khí bên mình, nhưng hiện thời thế lực của bọn Tây dương so với quân mình mạnh hơn gấp bội. Lại nữa, tam mệnh đại thần trông coi cửa khẩu, trong bao năm qua vì tư lợi mà liên kết với bọn Tây dương, đôi bên quan thương cầu kết nên nếu chúng ta đánh trận này chẳng phải lưỡng đầu thọ địch hay sao?

Vương Diệm đứng dậy nói:

- Những gì Ngạch đại nhân lo lắng hoàn toàn chính đáng, hạ quan cũng nghĩ chỉ với binh lính của tam mệnh đại thần chúng ta đã khó đối phó rồi, bây giờ lại thêm bọn người ngoại quốc trong tay sở hữu súng ống hiện đại tàu bè tối tân mà chúng ta thì chỉ có trong tay kỵ mã, trường, mác.

Sách Ni gật đầu nói:

- Nếu muốn đánh trận này chúng ta cần phải có thật nhiều thủy sư, nhưng hiện thời ngay cả quân hường của chúng ta cũng không đầy đủ, cho nên trong giờ phút này thật không thể nào hành động bỗng bột được.

Sách Ni nói xong, Khang Nạp quay một vòng nhìn Vương Diệm, Long Khoa Đa, Ngạch Nhĩ Thái và Sách Ni giương mày nói:

- Vậy các ông định bó tay ngồi nhìn tam mệnh đại thần chuyển số nha phiến đến một kho thuốc khác à?

Khang Nạp nói tới đây hai mắt tròn trừng. Hiếu Trang thấy Khang Nạp bắt đầu nổi nóng, sợ bên mình còn chưa ra quân thì nội vụ đã có chia rẽ bèn nói:

- Xin các vị đại nhân đừng cãi nữa, theo ai gia thì các vị ai cũng không sai.

Hiếu Trang nói đoạn đứng lên khỏi long án. Tiêu Phong, Trương Đình Ngọc và Sách Ngạch Đồ đang ngồi trên ghế không dám thất lễ, ba người liền bỏ mấy tách trà đang uống đang dở xuống và đứng dậy.

Hiếu Trang bước ra khỏi long án tiến lại gần Khang Nạp nói:

- Thật tình ai gia cũng nghĩ chúng ta nên đánh trận này.

Hiếu Trang nói tới đây thấy Sách Ni, Ngạch Nhĩ Thái, Long Khoa Đa và Vương Diệm liếc nhìn nhau, nhanh nhẹn thêm lời:

- Các vị đại nhân khoan hãy phản đối, nghe ai gia trình bày xong đã này, nếu như chúng ta có cách trừ bị quân hường và tăng cường thêm nhân thủ thì các vị đồng ý đánh trận này không?

Mọi người chờ đợi lắng nghe, Hiếu Trang nói:

- Năm xưa trước khi băng hà Thái tổ đã nói với ai gia nếu một người ở trong tình thế yếu hơn mà muốn đánh một kẻ mạnh hơn thì người yếu thế phải tạo dựng được một hoàn cảnh lấy số đông đánh kẻ mạnh. Ví như có người muốn di chuyển một khối đá lớn trên mặt đất bằng phẳng sẽ phải phí rất nhiều sức để đẩy. Cho dù người đó có đẩy được tảng đá cũng không thể nào đẩy được quá xa. Vậy nên, người đó phải tìm một thế lực nào đó giúp hắn đẩy tảng đá. Thái tổ nói nếu như người yếu thế đứng trên ngọn đồi thì kết quả hoàn toàn ngược lại, người đó chỉ cần dùng một chút sức cũng đủ làm khối đá lăn ào ào xuống dưới chân đồi. Cũng chỉ là một tảng đá nhưng lúc bấy giờ hai tình thế hoàn toàn khác nhau, Thái tổ nói đây chính là tạo thế. Cho nên trận chiến lần này ai gia nghĩ chúng ta hãy làm theo lời Thái tổ, dùng Tôn Tử binh pháp cố thiện chiến nhân chi thế, chuyển thiên thạch ư nhận chi san giả. Chúng ta sẽ mượn thế lực của Trịnh Thành Công làm ngọn đồi vây Ngao Bái vào giữa. Các vị nghĩ cách này thế nào?

Từ khi Sách Ngạch Đồ và Trương Đình Ngọc bước vào thư phòng hoàn toàn lắng nghe lời mọi người bàn tán chứ không nói gì, bây giờ nghe Hiếu Trang nhắc Trịnh Thành Công, hai người ồ lên một tiếng, sau đó Sách Ngạch Đồ nói:

- Thì ra thái hoàng thái hậu muốn thừa lúc quân Trịnh đánh quân đoàn Chính hoàng kỳ chúng ta thừa dịp đốt bỏ ổ thuốc phiện ở Thiên Tân.

Sách Ngạch Đồ nói xong, Trương Đình Ngọc tiếp:

- Sau khi ổ thuốc phiện bị hủy người Anh mất mát nặng nề nhất định sẽ tìm tam mệnh đại thần đòi lại tổn thất, ba người đó lúc đó lại bị vây vào giữa như trong bó cục thập diện mai phục.

Vương Diệm, Khang Nạp, Ngạch Nhĩ Thái, Long Khoa Đa nghe Sách Ngạch Đồ và Trương Đình Ngọc nói thay phiên nhau gật đầu, nhưng Sách Ni nhìn Hiếu Trang cất tiếng hỏi:

- Cố thiện chiến cầu chi ư thế, cách này rất hay, nhưng trong ba năm qua chúng ta chỉ nghe tin Trịnh Thành Công triệu tập nhân mã ở cảng Cơ Long, không có dấu hiệu tiến quân. Như vậy thì chúng ta phải làm cách nào để dẫn dụ họ Trịnh xuất quân? Năm xưa hạ quan có từng kết giao với tên này, hẳn là một người vô cùng cẩn trọng, việc lớn nhỏ cũng đều suy tính hết sức chu đáo, nếu không nắm chắc phần thắng hẳn sẽ tuyệt đối không xuất quân.

Hiếu Trang khoan trả lời câu hỏi của Sách Ni, mà khẽ đánh mắt về phía Tiêu Phong, thấy chàng đang đứng bên Sách Ngạch Đồ, hoàn toàn không có phản ứng gì. Từ khi chàng bước vào thư phòng, Hiếu Trang thấy ngoài câu thỉnh an với mình thì chàng không nói một lời nào.

Hiếu Trang dời mắt trở lại Sách Ni nói:

- Ai gia thiết nghĩ mọi người trên đời này đều có nhược điểm nào đó, dù cho một người có can mặt thế nào chăng nữa cũng phải có lúc mất bình tĩnh, cho nên chúng ta cần tìm ra nhược điểm của họ Trịnh.

Hiếu Trang nói đến đây bên ngoài thư phòng nổi lên một trận cuồng phong như có một trận bão sắp sửa kéo tới, tiếng gió kêu vù vù rất lớn làm cho bảy hạc Hiếu Trang nuôi trong cung Khôn Ninh kêu vẳng lên. Các quan đều giật mình nhìn ra ngoài sân. Hiếu Trang để ý thấy Tiêu Phong cũng có phản ứng, hai mắt của chàng tối sầm lại, nhưng chàng không nhìn ra ngoài sân, Hiếu Trang biết chàng không bị ảnh hưởng bởi tiếng hạc kêu mà phản ứng vì đã hiểu ra ý đồ phảng phất trong câu nói vừa rồi của mình.

Hiếu Trang chờ cho bọn hạc bên ngoài lắng xuống, tiếp tục câu nói đang dở:

- Trịnh Thành Công nổi tiếng là một người hiếu thuận, đó chính là ưu điểm và cũng là nhược điểm của gã. Ai gia nghĩ chúng ta nên tìm cách đánh vào điểm này của gã.

Hiếu Trang nói xong Vương Diệm chợt ngộ ra lời của Hiếu Trang, mở to mắt nói:

- Chú ý của thái hoàng thái hậu là chúng ta nên dùng bản danh sách trong tay Lâm Đan làm bằng chứng buộc tội cha hắn ư?

- Ừ - Hiếu Trang nói.

Trương Đình Ngọc vỗ mạnh vào trán một cái như nhớ ra chuyện gì, sau đó nói:

- Năm xưa Trịnh Chi Long làm thủ lĩnh một băng cướp biển hoạt động mạnh ở vùng biển Hoa Nam. Có lần, Lâm Đan mang quân đi bắt bọn này, nhưng

vì năm đó tuổi tác Trịnh Chi Long đã cao lại nữa họ Trịnh cũng có ý hoàn lương không làm cướp biển nữa nên Lâm Đan đã tha cho hẳn toàn mạng.

Hiếu Trang nói:

- Chỉ cần chúng ta có được bản danh sách Trịnh Thành Công ắt sẽ dẫn quân từ ngoài đảo dọc theo lưu vực ngoài khơi đông nam hướng về kinh thành cứu Trịnh Chi Long, mà quân của Ngao Bái phần đông lại đóng ở khu vực đông nam, chỉ cần Ngao Bái khai chiến với Trịnh Thành Công chúng ta có thể ra tay với kho thuốc Thiên Tân...

Hiếu Trang nói chưa hết lời, Khang Nạp xua tay ngăn lại nói:

- Nhưng điều quan trọng là làm sao chúng ta lấy được bản danh sách từ tay Lâm Đan?

Khang Nạp hỏi một câu rất khó trả lời, bầu không khí trong thư phòng lặng ngắt như tờ. Khang Nạp thấy câu nói của mình không hề gây một tiếng vang nào, ngạc nhiên nhìn mọi người.

Thư phòng khi này im lặng đến nỗi Khang Nạp có thể nghe được tiếng của mấy cục than hồng đang nổ lóp bóp bên trong bốn cái lò sưởi.

- Từ trước tới giờ hãn tộc của Lâm Đan hoàn toàn độc lập với Mông Cổ, nhưng hãn tộc này cũng không giao hảo với triều ta - Khang Nạp lại lên tiếng.

Hiếu Trang nói:

- Lâm Đan không có con gái nên rất yêu chiều cô em gái họ của hãn, chỉ cần triều ta tìm cách kết mối thông gia với hãn tộc hãn...

Hiếu Trang nói tới đây không nói nữa, nhưng chỉ bấy nhiêu cũng đủ làm cặp chân mày của Tiêu Phong chau lại thành một đường thẳng. Tô ma ma cũng để ý thấy hai bàn tay chàng run rẩy, và chàng thu hai nắm tay lại để kiểm chế con kinh hãi, Tô ma ma bất giác cảm thấy bất nhẫn. Lúc này các quan im lặng trước câu hỏi của Khang Nạp, Tô ma ma thừa biết các quan đã có câu trả lời nhưng không ai muốn nói lên cái sự thật phũ phàng này.

Quả nhiên Hiếu Trang nói xong các quan đều dồn ánh mắt về Tiêu Phong, ai cũng chăm chú nhìn xem phản ứng từ chàng.

Chỉ có Khang Nạp không nhìn Tiêu Phong mà mở to mắt nhìn Hiếu Trang nói bằng giọng thán phục:

- Hóa ra thái hoàng thái hậu đã có chủ ý từ ba năm về trước, nên mới đồng ý cho Tế Nhĩ Ha Lăng và Tân Nguyên bãi bỏ hôn ước?

Hiếu Trang lắc đầu:

- Đây chẳng phải chủ ý của ai gia, nếu không có Tân Nguyên nhắc nhở ai gia cũng không nghĩ ra được chuyện bản danh sách.

- Vậy thì chuyện chúng ta lấy bản danh sách không khó - Khang Nạp nói - Mẫn Mẫn từ lâu ưa thích Tế Nhĩ Ha Lăng cho nên nếu hãn đến gặp Đài Nãi phúc tán ngộ lời cầu thân, Mẫn Mẫn đương nhiên chấp nhận, sau khi hôn sự của hai người được tổ chức chúng ta có thể nói chuyện với Lâm Đan về bản danh sách.

Khang Nạp dứt lời mấy cặp mắt lại đổ dồn về Tiêu Phong lần nữa.

Tiêu Phong hoàn toàn giữ im lặng.

Sách Ngạch Đồ đứng cạnh Tiêu Phong cũng sửng sốt không kém. Từ lâu Sách Ngạch Đồ vốn là một người rất bình tĩnh, nhưng tới nay đứng trước những toan tính của Tân Nguyên chàng cũng không khỏi cảm thấy có hãn khí chạy dọc sống lưng chàng. Nàng đã thay đổi rồi sao, Sách Ngạch Đồ tự nhủ, Tân Nguyên chẳng còn là một cô bé thuần khiết như xưa nữa, càng lớn khí chất càng biến đổi, thủ đoạn cũng biến đổi không lường được.

Bên ngoài thư phòng lúc này có một công công lặng lẽ bung một chậu than đi vào bỏ thêm than vào bốn cái lò. Thao tác của công công rất thành thực, không gây ra chút tiếng động nào, công công mau chóng làm xong công việc rồi ra ngoài.

Mặc dù bốn cái lò đều được bỏ thêm than nhưng Tiêu Phong vẫn cảm thấy tâm can lạnh buốt, hãn khí thấu tận vào cốt tủy nên chàng vẫn đứng im như tượng. Hiếu Trang chậm rãi tiến lại gần chàng nói:

- Phủ Viễn tướng quân à, ai gia biết khanh không có tình cảm với Mẫn Mẫn cho nên vụ hôn sự này nếu khanh không đồng ý ai gia rất hiểu, nhưng mà, khanh cũng thấy rồi, tình hình hiện tại căng thẳng như sợi dây đàn. Nha phiến và tam mệnh đại thần đang hủy hoại tương lai của các thanh thiếu niên trong thiên hạ, cho nên nếu chúng ta không tìm cách ngăn chặn mai này thiên hạ tất sẽ đại loạn.

Tiêu Phong vẫn một mực câm nín, Hiếu Trang lại nói:

- Chẳng những nước ta nói riêng mà hiện tại người ngoại quốc còn muốn biến cả Châu Á thành cái ổ nghiện ngập nói chung, cho nên tất cả mọi người dân Á Đông bắt kể là ai đều phải có trách nhiệm đứng lên thanh trừ nha phiến, chúng ta phải dùng mọi cách không chế chặt độc tố đó.

Tô ma ma bước lại đứng cạnh Hiếu Trang nói:

- Nô tì biết tướng quân ngài là một người kiệm lời và trầm tĩnh còn Mẫn Mẫn cách cách thì...mục hạ vô nhân cho nên không làm sao mà ngài có tình cảm với cô ấy được, nhưng cô ấy có thể từ sửa đổi.

Khang Nạp cũng vỗ vai Tiêu Phong nói:

- Chỉ có mối lương duyên này mới có thể khiến cho cục diện biến chuyển. Mặc dù như Tô ma ma vừa nói tánh tình của Mẫn Mẫn không ổn cho lắm nhưng Mẫn Mẫn có thể sửa đổi. Lại nữa hai người quen nhau từ nhỏ, đây chẳng phải là mối lương duyên do trời định hay sao?

Khang Nạp nói xong thu tay về, Ngạch Nhi Thái nói:

- Tướng quân à, xin ngài nhìn tình hình thực tế một chút.

Vương Diễm nói:

- Nếu không bắt đắc dĩ lão phu cũng không theo mọi người khuyên ngài lấy người ngài không yêu thích, nhưng không trừ được nha phiến triều đình chúng ta sẽ mãi không hưng thịnh. Mà triều đình không hưng thịnh thì dân tộc chúng ta sẽ không có cách nào ngăn đầu trước mặt bọn Tây dương được. So với mặt mũi dân tộc, hạnh phúc cá nhân của mỗi người chúng ta có phải quá nhỏ nhoi không đáng kể không?

Các quan thay nhau nói càng khiến Tiêu Phong im như thóc, nhưng trong lòng chàng cay đắng thâm nhủ, phải, đúng là chuyện hạnh phúc của cá nhân chàng so với đại sự quốc gia nhỏ nhoi không đáng kể, nhưng đó là hạnh phúc của cả đời chàng!

Trương Đình Ngọc nói:

- Lão phu biết từ lâu ngài rất muốn làm một người bình phàm, nếu như người khác có những suy nghĩ này không hề sai chút nào, nhưng chúng ta là người của triều đình, thân bất do kỷ, chúng ta không thể làm theo những gì chúng ta muốn được.

Trương Đình Ngọc nói xong thấy Tiêu Phong khép mắt lại không muốn nhìn mình nữa, Trương Đình Ngọc tiếp:

- Lão phu biết trong lòng tướng quân muốn tranh cãi với lão phu điều gì, ngài đang muốn hỏi lão phu nếu như ngài là người thân của lão phu, lão phu có khuyên ngài như thế này không? Câu trả lời của lão phu là “chắc chắn,” nhưng hiện tại lão phu không còn con cái để ép buộc nữa. Chắc ngài còn nhớ ba người con trai của lão phu năm ngoái họ đi thăm dò kho thuốc Thiên Tân đã bị người của Tô Khắc Táp Cáp phát hiện và giết cả.

Khi Trương Đình Ngọc nhắc đến ba người con trai giọng nói chùng xuống. Tiêu Phong mở mắt ra thấy hai mắt Trương Đình Ngọc rung rung lệ, sắc mặt đầy vẻ đau khổ, làm cho chàng cảm thấy buồn lây nỗi buồn của ông lão. Trong ấn tượng của chàng ba người con của Trương Đình Ngọc đều là thanh niên nhiệt huyết, đáng tiếc tuổi đời quá ngắn ngủi.

Sách Ni nói:

- Nhớ năm xưa cha ngài được Thái Tông hết lòng khen ngợi. Lão phu còn nhớ lúc Thái Tông mới lên ngôi hoàng đế người đã đứng trong đại điện trước mặt các bá quan văn võ đại thần nói rằng, nếu như không có sự phò trợ đắc lực của cha ngài người đã không thể nào ngồi lên được chức vị đại hãn huống chi là ngài vị hoàng đế. Thật sự năm đó hầu như tất cả các quan đều hệ theo đám người A Tế Cách và Đa Đặc đồng lòng lập Đa Nhi Cỗn làm vương, chỉ riêng cha ngài vẫn kiên quyết phò trợ Thái Tông lên ngôi vị đại hãn. Sau khi Thái Tông làm đại hãn chẳng bao lâu chiến tranh với nhà Minh xảy ra, trong quân thần bấy giờ không có ai nguyện ý tiếp nhận nhiệm vụ đi đánh Hắc Long Giang trong tình trạng rối ren lúc đó, chỉ có thân phụ ngài trong mười ngày chuẩn bị lương thảo rồi dẫn quân đi đến Hắc Long Giang. Quân đoàn Trương Lam kỳ chịu đựng gian khổ nhưng dưới sự lãnh đạo của cha ngài không một lời ca thán, chẳng bao lâu sau cha ngài dẫn đại quân khai hoàn trở về. Một thời gian sau nữa trận chiến Sát Cáp Nhĩ diễn ra, kinh sư không có người cố thủ, cha ngài lại được giao trọng trách lúc nguy khốn, phòng theo chuyện cũ Á Phụ chinh quân thời Hán, chinh đồn quân đội, lĩnh xuất bát kỳ ứng chiến, lấy một vạn phá mười vạn, anh hùng khí khái biết dường nào. Về sau tiếp tục nhận trọng trách chỉ huy quân đội bát kỳ của các tỉnh tập hợp xuất chinh đánh Ngô Tam Quế, liên tiếp giành thắng lợi, đối với nhiều người cha ngài là bậc trượng phu anh dũng biết bao!

Lời của Sách Ni khiến mọi người trong thư phòng như nghe được tiếng trống reo hò ngoài mặt trận, bên tai văng vẳng tới tiếng hô hào của quân đoàn Trương Lam kỳ trong trận chiến với Ngô Tam Quế ở cửa ải Du Quan.

- Cho nên lão phu hy vọng – Sách Ni đặt tay lên vai Tiêu Phong nói - Ngài cũng sẽ như thân phụ ngài hết lòng làm việc cho triều đình. Nếu chuyện liên kết thông gia với bộ tộc của Lâm Đan có thể đem lại thái bình cho thiên hạ, thì sao lại phải từ chối? Tự cổ chí kim thông gia bất thuận tùy thân, vì tảo trừ nha phiến, và vì sự an nguy và hạnh phúc của bá tánh, ngài nhất định phải đồng ý cuộc hôn nhân này!

Các quan liên tục dồn cho Tiêu Phong hết câu này đến câu khác, câu nào cũng có tình có lý, khiến cho chàng cứng họng, đờ lười.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Lỡ hẹn

Chiều hôm sau nữ thần y vừa quét sân vừa nhìn ra Trường Tinh môn, nàng không ngừng nghĩ đến những lời Tiêu Phong đã nói với nàng bên bờ Vô Định hà hôm kia... cùng nhau rời khỏi kinh thành... đi tìm một bầu trời riêng cho hai người... Sự phân vân, giằng co khiến nữ thần y cảm thấy khó thở. Nàng đợi Tiêu Phong đến tận nửa đêm nhưng không thấy chàng xuất hiện, trời đổ cơn mưa bất chợt nên nàng đành trở về phòng, leo lên giường nằm bên cạnh Vân Anh, nữ thần y kéo chiếc áo choàng của Tiêu Phong trùm quanh người nàng thay tấm chăn nàng thường hay đắp với Vân Anh.

Đêm đó là một đêm phong vũ loạn cuồng. Nữ thần y nằm mở mắt nhìn trần nhà, không sao ngủ được. Ngoài trời gió thét mưa gào, chớp giăng, sấm nổ liên hồi tưởng chừng như cả không gian chực sập đổ tan tành. Trong căn phòng nhỏ của nàng và Vân Anh mọi vật đều chao động, cơ hồ đang run rẩy trước cơn thịnh nộ của Thiên công. Khoảng cuối canh ba nữ thần y biết nàng sẽ không ngủ được nữa bèn leo xuống giường, vẫn tấm áo choàng khoác trên vai nàng, nữ thần y đi đến mở hai cánh cửa sổ trông ra màn mưa mù đục.

Đêm đó thời gian trôi đi thật chậm mà nàng lại mong cho thời gian trôi đi thật nhanh. Cuối cùng, mặt trời cũng lên rồi màn chiều lại buông. Tiêu Phong vẫn biệt tăm. Sau khi nữ thần y dọn dẹp đồng lá khô trong sân tân giả khô xong nàng dựa chỗi vào thân cây bạch quả và ngồi xuống gốc cây, nhặt một nhánh bạch quả khô lên, nàng quẹt quạc trên cát mấy cái vòng tròn nhỏ có lớn có với mấy hàng chữ: Tế Nhĩ Ha Lăng, Tế Nhĩ Ha Lăng... rồi nàng tỉnh ra, đỏ mặt. Thật xấu hổ, tại sao cứ mãi nghĩ đến chàng? Chỉ mới hai ngày chàng không đến thôi mà nàng lại thế này rồi. Nữ thần y dùng cây que xóa đi những chữ trên cát.

Sang ngày thứ ba, nữ thần y quét sân xong tiếp tục thui thui một mình ở dưới gốc bạch quả mà hai người thường ngồi, ôn lại từng mảnh, từng hồi quá khứ và về ra từng li từng tí những kỷ niệm trong đầu nàng. Trong ba năm qua hai người có biết bao kỷ niệm bên dưới tàn cây này. Nữ thần y nghĩ đến những chuỗi ngày tháng đi qua đó và nàng mỉm cười.

Sang ngày thứ tư, nữ thần y cầm chổi đứng dưới tàn cây, nét mặt thần thờ, nàng lấy ngón tay vẽ vạch trên thân cây, một mặt cứ lầm nhảm nói:

- Bạch quả, bạch quả, chàng có khỏe không? Chàng có xảy ra chuyện gì không?

Đoạn nàng nghĩ đến có thể Tiêu Phong đã ngã bệnh mà nàng lại không thể ra ngoài cung thăm chàng, nữ thần y lặng lẽ sa lệ, nàng khóc một hồi nàng vạt áo lau mặt. Thói quen nói chuyện cùng hàng cây bạch quả của nữ thần y cũng bắt đầu vào khoảng thời gian này. Những thân cây sần sùi bắt đầu chia sẻ nỗi buồn của nàng.

Sang ngày thứ năm, những tia nắng hoàng hôn lại lặng lẽ chìm xuống dãy Kim sơn, dưới hàng cây bạch quả cũng chỉ có hình bóng mỗi một mình nàng, nữ thần y vẫn đứng ngây ra đấy, mắt lệ rỏ dài, thắm thì trong thôn thức:

- Sao chàng không đến nữa?

Nữ thần y đứng chờ cho đến trăng lên, nàng bước lại giếng nước, soi bóng mình trong thau nước dưới ánh trăng, ngắm trước ngắm sau, tự ngắm kỹ mình một hồi, rồi lại nhủ thầm với chiếc bóng trong nước, ngày qua ngày mòn mỏi mong đợi thế này dễ chừng nàng sẽ chết vì tương tư mất thôi! Nàng sẽ không chịu được cái cảm giác thương nhớ da diết như thế này thêm một ngày nào nữa đâu!

Nhưng rồi bằng đi một thời gian dưới những hàng cây bạch quả vẫn chỉ có mỗi mình nàng, hoàn toàn mất đi bóng hình của một người...

Nữ thần y choàng tay ôm thân bạch quả, áp mặt nàng lên vỏ cây sần sùi và ngộ ra một điều.

- Bạch quả, bạch quả, ta yêu chàng! Ta yêu chàng!

Nàng vừa roi lệ vừa thì thầm.

Đêm đó nữ thần y lại mất ngủ, nàng rời phòng ra ngồi dưới gốc cây, tay bó gối, cảm đặt trên gối, nàng lặng lẽ nhìn vầng trăng trong vũng nước đọng dưới chân nàng và nói:

- Trăng ơi, trăng chiếu ta cũng chiếu chàng, vậy trăng hãy nói với chàng ta yêu chàng tha thiết, mong trăng gửi lời hộ ta, được không? Vì ta không được phép viết thư, dù cho có viết được thư ta cũng không thể nhờ người mang ra khỏi đây. Mong trăng nói hộ lời ta!

Nàng nói rồi ao ước ngay trong giây phút này, Tiêu Phong xuất hiện, để nàng có thể được chàng ôm vào lòng và siết chặt đầu nàng vào ngực chàng, nàng sẽ được lắng nghe tiếng tim của chàng đập rộn ràng và trái tim nàng cũng hòa cùng nhịp đập đó. Yêu, được yêu! Yêu, được yêu...

Càng gần tiết sương giáng cuối tháng mười gió thu càng thổi dữ dội hơn bao giờ, khắp các lối đi trong cố cung đều có lá rơi. Những cơn gió đưa từng chiếc lá xào xạc bay dưới chân Tiêu Phong, con đường dẫn đến tân giả khổ chỉ toàn một màu vàng của lá. Tối nay lá rụng thật nhiều, chàng lại đến thăm nàng, nhưng có lẽ sẽ là lần cuối cùng. Tiêu Phong biết nếu chàng chấp nhận cuộc hôn nhân với Mẫn Mẫn nghĩa là chàng không nên đến tân giả khổ nữa nhưng tình yêu mãnh liệt không giữ chân chàng được. Chỉ ba mươi ngày không được nhìn thấy nữ thần y là chàng cảm thấy bản thân mình như những chiếc lá vàng khô héo ứa tàn. Chàng nhớ đôi mắt nàng, đôi mắt sáng long lanh, nụ cười như hoa nở của nàng. Đáng người thanh nhã, nàng có một sức quyến rũ siêu phẩm. Mỗi lần nhìn thấy nàng là chàng chỉ muốn ôm chặt nàng vào lòng và hôn nàng. Mẫn Mẫn đã hứa sẽ không tiếp tục sai người đến tân giả khổ gây khó dễ cho nàng..

Tiêu Phong vừa bước chân qua cổng tân giả khổ chàng liền thấy nữ thần y đứng cạnh giếng nước nhìn trăng. Vân Anh cũng đang có mặt trong sân. Tiêu Phong khẽ lắc đầu ra hiệu bảo Vân Anh đừng nên làm kinh động nữ thần y, sau đó lặng lẽ đi đến phía sau nữ thần y nhưng nữ thần y ngỡ người ở sau nàng là Vân Anh, không quay đầu lại, Tiêu Phong nghe nữ thần y thở một hơi dài u uẩn.

Một trận gió thổi qua nơi nữ thần y đang đứng, đêm lạnh như băng, nữ thần y khẽ rung mình, bất giác nàng cảm giác trên vai nàng được một chiếc áo khoác lên. Tiêu Phong cởi chiếc áo khoác ngoài của chàng khoác lên vai nữ thần y.

Nữ thần y quay phắt lại mới phát hiện ra người đứng phía sau nàng là Tiêu Phong, còn Vân Anh thì đã không còn trong sân.

Trong lòng nữ thần y như có trăm mối tư vị quay cuồng, nàng cảm thấy vui, vì đêm nay được gặp lại chàng nhưng đồng thời cũng cảm thấy buồn vì nàng không hiểu nguyên do tại sao lâu ngày chàng không đến? Khóe mắt nữ thần y không cảm được dần dần ngấn lệ.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau, nữ thần y tựa như có rất nhiều điều muốn nói với Tiêu Phong tuy nhiên lời nói nghẹn tại lồng ngực nàng, chỉ biết cúi đầu. Tiêu Phong dùng hai tay nâng mặt nữ thần y lên, nhìn vào mắt nàng, chàng khẽ vuốt hai bên má nàng và hỏi:

- Còn đau không?

Tiêu Phong hỏi rồi sức nhớ đã bao ngày trôi qua, vết thương trên người nàng do Yên Hồng gây ra hẳn phải lành rồi. Quả nhiên nữ thần y đáp:

- Tiểu nữ không sao, vết thương đã lành, sức khỏe bình thường.

Bốn bề gió rét nổi lên liên tục.

Tiêu Phong gật gật đầu, đoạn chàng buông đôi má nữ thần y ra, chậm rãi ngồi xuống gốc bạch quả. Nữ thần y cũng ngồi xuống cạnh Tiêu Phong.

Tiêu Phong xuất hiện hỏi nữ thần y một câu rồi im lặng nhìn trăng. Nữ thần y im lặng nhìn chàng.

Qua một lúc lâu, hai người vẫn không ai nói với ai điều gì. Từ bề cũng im ắng không một tiếng động nào. Bầu không khí quanh hai người tựa hồ đông lại thành một tảng băng.

Thêm một lúc lâu sau nữa, nữ thần y mới cất giọng u uẩn, nghe như run rẩy, bàng hoàng:

- Ngài... giận tiểu nữ phải không? Tiểu nữ đã làm sai điều gì chăng?

Đôi mắt Tiêu Phong lóe lên. Tình cảm của nàng, vậy là đã rõ rồi nhưng chàng vờ như không hay điều gì.

- Làm gì có – Tiêu Phong nhìn nữ thần y nói - Tại sao nàng nói vậy?

- Tại vì...

Nữ thần y ngừng lại, muốn nói nhưng lại thôi, ánh mắt dừng lại trên mặt Tiêu Phong.

- Tại vì sao?

Tiêu Phong ngồi thẳng người lên, ánh mắt chàng cũng không cách gì rời khỏi mặt nữ thần y.

- Tại vì...

Nữ thần y tiếp tục ngập ngừng, hai má nàng ửng hồng, nàng muốn nói nhưng lại chần chờ. Một hồi sau nàng nói nhỏ:

- Tại vì đã ba mươi ngày rồi ngài không đến.

Trái tim Tiêu Phong như được xoa dịu, nàng cũng như chàng đếm ngày thật sao? Chàng thầm bảo chắc nàng đã phải cố gắng lắm mới có thể nói ra những lời vừa rồi vì bản thân nàng vốn là một cô gái rụt rè. Sự mạnh bạo khác thường này của nàng chứng tỏ nàng yêu chàng nhiều đến chừng nào thì một cô gái với tánh tình nhút nhát như nàng mới dám lên tiếng nói lời vừa rồi.

Tiêu Phong mừng rỡ nghĩ thầm song chàng sức nhớ lại vai trò hiện tại của mình, lý do vì sao trong những ngày qua chàng đã không đến tận giả khó tìm nàng, vì chàng vốn không nên gặp nàng nữa. Tiêu Phong nghĩ đoạn, đôi mắt của chàng tối sầm lại như hai cái hố đen tối, chàng cũng dúi tia nhìn khỏi mặt nữ thần y.

Đột nhiên, Tiêu Phong cảm thấy sợ hãi vô cùng, trong suốt cuộc đời chàng chàng chưa hề biết sợ là gì, thế nhưng giờ này phút này chàng lại cảm thấy sợ đôi tròng mắt đen láy của nàng, sợ phải nhìn vào đôi mắt long lanh đó và cũng sợ những lời chàng phải nói ra nếu nàng tiếp tục hỏi...

Quả nhiên nữ thần y mấp máy môi định nói gì đó nhưng Tiêu Phong đứng bật dậy và nhích ra xa nàng một trượng, chàng nói thật gấp rút như thể muốn chạy trốn:

- Trời trời gió rồi! Chúng ta quét sân cho mau rồi nàng vào phòng ngủ sớm đi thôi!

Tiêu Phong dứt lời bước nhanh tới giếng nước cầm cây chổi đang dựng vào thành giếng lên.

Trong lúc hai người quét sân có hơn mười lần nữ thần y lên nhìn Tiêu Phong, nàng thấy chàng có hơi chút không giống ngày thường, chàng trầm mặc hơn so với ngày thường lại nữa mấy lần khi đang quét sân chàng bỗng đứng ngẩn ra vô có nhưng chỉ một lát thôi sau đó chàng lại tiếp tục cúi xuống quét sân.

Như thường lệ hai người thu dọn đồng lá khô xong là trời đã quá khuya.

Tiêu Phong lại đến ngồi dưới gốc cây, nhìn con gió thổi cuốn qua đồng lá vàng đã được hai người thu gom, làm một mớ lá xoáy tròn như một con ốc nhỏ trên sân.

- Ngày mai ngài vẫn sẽ đến cùng tiểu nữ quét sân phải không?

Nữ thần y vừa dựng cây chổi vào thành giếng vừa hỏi Tiêu Phong, nàng cũng bước lại và ngồi xuống cạnh chàng, nhìn chàng và mỉm cười. Tiêu Phong nhìn nụ cười của nữ thần y thoát ẩn thoát hiện dưới ánh trắng bạc mùa thu, nụ cười của nàng thật dễ thương.

Tiêu Phong thoáng im lặng trước câu hỏi của nữ thần y, sắc mặt chàng trầm trầm, dường như đau khổ đã đến tận cùng, tất cả đều biểu lộ trên mặt chàng.

Tiêu Phong chậm rãi lắc đầu.

Nụ cười tắt ngấm trên môi nữ thần y, nàng vốn không chờ cái lắc đầu từ chàng, nàng gần như ngồi không vững nên phải đưa tay vịn vào thân cây để cho khỏi ngã, trong lòng nàng thất lại.

Hai người lặng thinh hồi lâu, Tiêu Phong đột nhiên nắm lấy đôi vai nữ thần y kéo nàng áp sát vào người chàng, vòng đôi tay rắn chắc của chàng quanh đôi bờ vai mảnh mai của nàng và đặt cằm chàng lên đầu nàng.

- Hãy trả lời ta – Tiêu Phong nói – Ở trong lòng nàng ta có vị trí ra sao?

Tiêu Phong hỏi xong chờ một chút không nghe nữ thần y trả lời câu hỏi của chàng bèn bưng đôi má nàng lên, chàng cũng khẽ gương mặt chàng xuống sát mặt nàng như tìm một bờ môi để đặt lên đó nụ hôn. Tình tình của nàng rụt rè, có lẽ nàng sẽ không dám trả lời câu hỏi vừa rồi của chàng, nên nụ hôn này chính là cách tốt nhất để chàng có thể tự tìm câu trả lời cho câu hỏi của mình. Nàng sẽ không phải nói ra bằng lời mà vẫn đủ để chàng hiểu rằng nàng có yêu chàng không? Nhưng trên tất cả, sau câu hỏi của chàng, cái cảm giác duy nhất mà chàng muốn có lúc này là được hôn nàng, ôm lấy nàng thật chặt trong lòng để nàng cảm nhận được tình yêu của chàng dành cho nàng mạnh mẽ thế nào. Vì biết đâu đây, sự dạn dĩ trong nàng cũng sẽ bùng lên như tình yêu của chàng dành cho nàng trong bao năm qua và nàng sẽ bằng lòng ra đi cùng chàng thì tốt biết bao.

Quả nhiên nữ thần y khép đôi mắt của nàng lại, đón nhận nụ hôn từ Tiêu Phong. Lòng ngực của Tiêu Phong như bị nghẹn lại, chàng như bị chìm ngập dưới làn sóng hạnh phúc, một cảm giác say sưa ập đến khiến chàng như không còn cảm nhận được xung quanh mình đang có sự tồn tại của bất kỳ cảnh vật gì nữa... Tuy nhiên một lúc sau một giọt nước mắt chạy dài trên má nữ thần y và rơi xuống môi chàng.

Trong lúc này tình cảm của nữ thần y như đang kéo nàng ra hai hướng làm cho nàng căng thẳng như sợi dây đàn, nước mắt cứ thế lăn dài. Nàng thật sự không biết tình cảm của mình lúc này là thế nào? Có phải là do ba năm qua nàng đã bơ vơ, cô đơn, nên nàng đón nhận tình yêu của người đàn ông đang ôm nàng trong lòng hay nàng đã thực sự cảm mến con người của chàng mà ngày ngày nàng càng muốn gặp chàng?

Nữ thần y lại nghĩ đến mối tình đầu của nàng, nàng và Tần Thiên Nhân đã phải trải qua biết bao khó khăn, khổ sở, rồi sau cùng cũng được thành hôn. Từ lúc còn rất nhỏ nàng đã nhủ lòng Tần Thiên Nhân là người duy nhất mà nàng muốn hiến trọn cả thân tâm. Nàng đã từng nói với chàng như thế, dù cho có gặp sóng gió ba đào gì trên con đường đời nàng cũng sẽ vĩnh viễn yêu chàng, vĩnh viễn không bao giờ có ý nghĩ phản bội chàng. Với nàng Tần Thiên Nhân chiếm một vị trí đặc biệt trong lòng nàng vì chàng là mối tình đầu. Hai người yêu nhau từ khi còn rất nhỏ nên đã có biết bao kỷ niệm với nhau. Mùa thu, Tần Thiên Nhân thường dẫn nàng ra Tây hồ dạo chơi, mùa xuân hai người đến Thanh Tịnh tự thành tâm đốt hương khấn vái trước bàn thờ Quan Âm. Nàng đã quỳ trước pho tượng Phật bà Quan Âm và chấp tay khấn niệm được ở bên chàng trọn đời. Mùa xuân, hai người dạo hoa viên trong Hắc Viện dưới trăng, gần khóm hoa nàng đã ngồi kề bên chàng đếm sao khuya. Khi đó Tần Thiên Nhân cũng ôm chặt lấy nàng như thế này, chiếc bóng của nàng hoàn toàn biến mất khi nàng tựa vào chàng, chẳng những chiếc bóng của nàng đã bị chàng nuốt chửng mà thân xác, tâm hồn của nàng như tan biến vào chàng..

Nhưng còn người đàn ông hiện thời đang ôm nàng trong lòng, càng ngày, nữ thần y càng muốn nói chuyện với chàng nhiều hơn, vì có lẽ nàng muốn cảm ơn chàng luôn ở bên nàng trong những năm tháng khó khăn. Chàng luôn quan tâm, chăm sóc và luôn lo lắng cho nàng từng việc nhỏ nhất nhất như thể nàng còn là một cô bé chưa lo được cho mình. Chàng chính là hình mẫu đàn ông lý tưởng cho bất kỳ người con gái chưa chồng nào.

Tiêu Phong vẫn còn choàng tay ôm chặt nữ thần y, hôn nàng đắm đuối, nữ thần y cũng hôn lại chàng tha thiết. Trên trời trăng sáng vàng vạc, khoảnh sân tàn giả khổ như chìm luôn trong cõi hư vô.

Càng lúc, Tiêu Phong càng cảm nhận được vị mặn trên đầu lưỡi chàng đành luyến tiếc rời môi nữ thần y và nói:

- Đừng khóc. Ta biết nàng đang nghĩ gì nhưng trong lòng nàng cũng có ta. Nàng có thể can đảm lên không, van nàng đấy, hãy để ta đưa nàng rời khỏi nơi này đến vùng thảo nguyên, hai ta tìm một nơi bình lặng sống hết quãng đời còn lại, được không?

Nước mắt nữ thần y vẫn không ngừng rơi. Tiêu Phong đưa tay lau lệ cho nàng, vuốt ve trên tóc nàng dỗ dành:

- Hai ta sẽ vĩnh viễn sống hòa thuận bên nhau, ta sẽ không bao giờ làm chuyện gì khiến nàng hiểu lầm, khiến nàng đau buồn, ta sẽ làm đủ mọi cách để nàng được sống trong cuộc sống vui vẻ êm đềm nhất trong quãng đời còn lại của nàng.

Tiêu Phong nói rồi trống ngực chàng đập rộn ràng, chỉ cần nàng gật đầu chàng sẽ đưa nàng đi ngay trong đêm. Bỏ lại tất cả, chàng không hề thấy tiếc gì và nhận thấy việc mình quyết định buông bỏ cả thân quyền lực, tiền đồ và địa vị vì một người con gái là hoàn toàn xứng đáng. Chỉ cần được ở cạnh nàng suốt đời dầu cho cuộc sống có gian nan cách mấy chàng cũng vui lòng. Còn hơn là chấp nhận cả đời sống bên người chàng không hề có cảm tình, hạnh phúc khi đó sẽ trở thành hy vọng hão huyền. Chàng biết rõ nếu chàng cưới Mẫn Mẫn thì vĩnh viễn chàng sẽ không tìm ra niềm hạnh phúc ấy.

Tiêu Phong nắm chặt tay nữ thần y tiếp:

- Nếu nàng không tin ta, ta có thể thề với Trời, nếu ngày nào đó ta cô phụ nàng thì Ông Trời sẽ dày ta sa xuống mười tám tầng địa ngục...

Tiêu Phong chưa nói hết lời nữ thần y vội đưa tay bịt miệng chàng nói:

- Ngài không nên nói như thế.

Nữ thần y nói rồi cũng nhìn lại Tiêu Phong bằng ánh mắt tha thiết, những lời vừa rồi của chàng, những hứa hẹn, những giấc mơ đẹp, chúng cũng là thứ nàng hằng đêm ước mơ. Kỳ vọng được nắm tay người đàn ông nàng yêu và cũng yêu thương nàng, cả hai về vùng thảo nguyên, ngược nhìn bầu trời ngắm những áng mây lững lờ trôi, sống một cuộc sống không lo âu, mỗi ngày hai người vun đất trồng rau cùng sống thanh thản bên nhau cho tới khi đầu tóc ngả màu...

- Trong lòng nàng vốn có ta - Tiêu Phong siết đôi tay nữ thần y chặt hơn, nói bằng giọng quả quyết - Nàng không thể phủ nhận điều này!

Nữ thần y vẫn không nói gì, nàng chỉ cúi đầu, nước mắt tiếp tục chảy quanh đôi gò má mịn màng của nàng. Tiêu Phong thấy lòng chàng mềm nhũn trước những giọt lệ của nữ thần y nhưng chàng vẫn nuôi hy vọng có thể thuyết phục được nàng.

- Chúng ta rời khỏi nơi này được không? – Tiêu Phong cố nói bằng giọng cương quyết nhưng lời thoát ra lại nghe như một lời khẩn cầu - Nàng còn luyến tiếc việc gì ở đây? Không lẽ nàng không muốn có một người khi thấy nàng phiền lòng có thể làm nàng vui? Khi nàng cô đơn có thể cho nàng mượn bờ vai để tựa để nàng biết bên cạnh nàng luôn có người ở bên?

Nữ thần y tuyệt nhiên giữ im lặng. Tiêu Phong nói:

- Ta biết trong lòng nàng vẫn còn yêu Tần Thiên Nhân nhưng nàng cũng yêu ta. Nàng không nên đè nén tình cảm của mình.

Nữ thần y càng cúi thấp đầu. Tiêu Phong thấy đau đớn trong từng làn da thịt, rõ ràng nàng không hề muốn rút tay về, nhưng tại sao nàng không gạt đầu? Chàng phải tiếp tục nói gì làm gì để có thể khiến nàng theo chàng?

- Nàng vốn có tình cảm với ta bằng không sao nàng không dám nhìn ta?

Tiêu Phong uất ức kêu lên.

Nữ thần y nghe nói như thế đôi bàn tay nhỏ nhắn của nàng run lên bần bật trong tay Tiêu Phong, càng cúi đầu thấp hơn. Tiêu Phong thấy vậy nói bằng giọng quả quyết hơn:

- Được rồi, nếu nàng không có cảm giác với ta vậy hãy nhìn ta đi?

Nước mắt tuôn ra đầm đìa trên mặt nữ thần y, nàng vừa cúi đầu vừa khóc nức từng tiếng to.

Trước những tiếng khóc của nữ thần y, Tiêu Phong hơi chùn lại nhưng chàng nhớ tới nụ hôn vừa rồi của nàng, nụ cười và câu hỏi khi nàng gặp lại chàng sau ba mươi ngày. Chàng nói với tất cả uất nghẹn trong lòng:

- Ta thật sự không cam lòng nếu nàng không dám nhìn ta!

Nữ thần y cắn chặt môi đến rướm máu, vẻ như đang đấu tranh tư tưởng dữ dội rồi sau đó ngẩng đầu lên, giương đôi mắt to đen nhìn thẳng vào mặt Tiêu Phong. Tiêu Phong rung mình không giấu giếm, ánh mắt của nữ thần y không khác gì hai mũi dao sắc nhọn đâm thẳng vào tim chàng.

Tiêu Phong nghẹn lời, sâu trong lòng chàng đau thắt lại, chàng biết chàng không thể nói thêm điều gì được nữa, chỉ vô ích thôi.

Tiêu Phong buông tay nữ thần y, sắc mặt chàng trắng dã, đau khổ đã lên đến cùng cực. Sự im lặng và ánh nhìn sắc lạnh vừa rồi của nàng đã đẩy chàng rơi vào một cái hố sâu giằng mắc sự tuyệt vọng.

Sau một hồi suy nghĩ, vẻ mặt Tiêu Phong hình như thông hiểu, chàng biết đó chỉ là mơ ước của một mình chàng thôi. Nàng đương nhiên muốn rời khỏi bốn vách tường tù túng của nơi địa ngục trần gian này nhưng thủy chung không phải ra đi với chàng.

Chẳng biết làm sao hơn, Tiêu Phong nghĩ đến những lời nói của Tần Nguyên bên bàn cờ năm xưa. Tần Nguyên đã nói với chàng những suy nghĩ của chàng kiếp này đều là những suy nghĩ viên vông, là vô ích thôi, chàng sẽ không thể thực hiện được chúng dù cho những ước mơ đó có đẹp đến bao nhiêu.

Tiêu Phong nghĩ đoạn nở một nụ cười, tuy tiếng cười rất khẽ nhưng nghe thật náo nức. Chàng đang tự cười bản thân mình, chàng không tin được có ngày chàng lại thiếu suy nghĩ như thế này khi mơ tưởng những viễn cảnh êm đẹp với người không yêu chàng. Người ta hay nói đau đớn nhất trên đời này là tình yêu đơn phương, và đau đớn thứ hai là ngộ nhận tình cảm của người không yêu ta. Tình yêu chỉ đến từ một phía, chỉ có mình lặng lẽ dõi theo người ấy, vui khi người ấy vui, buồn khi người ấy buồn, luôn xuất hiện giúp đỡ những lúc họ cần. Thế nhưng thứ tình cảm ta nhận lại chỉ là người dưng, hoặc thân hơn là bạn bè. Chàng nghĩ tới những câu nói đó và tự cười sự ngây ngô của mình.

Tiêu Phong chậm rãi đứng dậy, chậm rãi quay mình rồi đi.

Nữ thần y hít vào một hơi thật sâu như thể sắp mất mát một cái gì, nuốt tiếc một cái gì, nhưng nàng không nói một tiếng nào mà chỉ đứng dậy, yên lặng nhìn theo Tiêu Phong.

Còn một vài bước nữa là Tiêu Phong ra khỏi cổng tân giả khổ bỗng chàng dừng lại. Tuy giọng nói của chàng bị phân tán bởi tiếng gió nhưng nữ thần y vẫn nghe được, chàng nói:

- Cảm ơn nàng. Trong khoảng thời gian qua những chuỗi ngày được ở bên nàng là những chuỗi ngày có ý nghĩa nhất trong đời này của ta, ý nghĩa hơn bất kì điều gì.

Tiêu Phong dứt lời bước qua cổng tân giả khổ.

Đôi mi của nữ thần y hãy còn ướt sũng, cảnh vật trước mắt nàng như bị nhện chìm trong suối lệ của nàng, nữ thần y đứng lặng nhìn theo Tiêu Phong rồi đi.

Lúc Tiêu Phong tới tân giả khổ hy vọng bao nhiêu thì bây giờ thất vọng bấy nhiêu, chàng bước từng bước chân nặng nề đi về phía Trường Tinh môn, nét mặt buồn sầu, chàng gần như đi quờ quạng trên đất. Và vì buồn rầu và thất ý nên khi gặp toán lính bùng đèn đi tuần, Tiêu Phong vẫn không để ý, cứ bước thẳng tới suýt va vào những chiếc lồng đèn.

Mấy tên lính hết hồn, theo phản xạ né sang một bên tránh đường cho chàng.

Lúc này nữ thần y đã chạy ra và đang đứng bên trong cánh cổng tân giả khổ âm thầm nhìn theo Tiêu Phong, lắng nghe tiếng chân chàng đi qua Trường Tinh môn. Sau khi không thấy bóng chàng đâu nữa, nàng trở lại ngồi vào vị trí chàng đã ngồi, xung quanh nàng bây giờ không còn gì ngoài một không gian vô vị đối với nàng. Trên mặt đất có những giọt nước rơi...

Chiều hôm sau nữ thần y quét dọn sân tân giả khổ xong nàng mệt mỏi vô cùng, phải lấy hết sức lực mới có thể lê những bước chân nặng nề trở về phòng ăn của các nô tì, trong phòng khi này mấy ngọn đèn cây đã được thắp lên tỏa ra những tia sáng mờ mờ, phản đông các cung nữ khác đã ăn chiều xong rồi nhưng vẫn còn một nhóm cung nữ ngồi bên bàn vừa ăn vừa chuyện trò.

- Nói các người nghe tin này - Nữ thần y nghe một cung nữ bảo đám nô tì - Hồi trưa ta mang đồ đến hoán y cục thấy bọn họ đã thêu áo cưới cho Mẫn Mẫn cách cách xong rồi. Lần này Phủ Viễn tướng quân cưới Mẫn Mẫn cách cách là để xung hi cho triều đình nên hai bên vật áo của Mẫn Mẫn cách cách thêu hình Tầu mã đấng và Phi hồ kỳ trông vô cùng hoành tráng!

Đám cung nữ ồ lên trầm trồ, cung nữ kia giọng thêm lời:

- Từ khi tiền hoàng băng hà trong cung lúc nào cũng có chuyện xui xẻo xảy ra cho nên lần này thái hoàng thái hậu muốn đứng ra chủ hôn để giải xui, nhưng bọn người hoán y cục nói Phủ Viễn tướng quân vốn không hề muốn lấy Mẫn Mẫn cách cách chút nào. Thái hoàng thái hậu và các vị đại thần đã phải tìm cách ép uống đứ đội ngải ấy mới miễn cưỡng đồng ý.

Những lời này lọt vào tai nữ thần y, cái cảm giác sắp sửa mất đi một cái gì quan trọng trong đời nàng khiến nàng cảm giác như mình bị rơi xuống một vực sâu vạn trượng. Cung nữ kia vừa dứt lời, Yên Hồng cầm một bình trà đi vào phòng. Đám cung nữ liền im bật.

Nữ thần y cũng vờ như không nghe thấy gì. Nhưng nàng không ăn cơm chiều nổi nữa nên đi vội về phòng ngủ của nàng và Vân Anh, leo lên chiếc giường của hai người, nằm xuống, kéo chăn đắp ngang ngực rồi nhắm chặt đôi mắt lại. Mặc dầu nàng đã nhắm chặt đôi mắt lại rồi nhưng trong đầu nàng vẫn hiện lên hình ảnh chiếc áo cưới Phi hồ và Tầu mã của Mẫn Mẫn, làm cho lồng ngực nàng như có một vật nặng đè lên. Tuy nữ thần y đang nằm trên giường nhưng nàng vẫn cảm thấy chóng mặt, cả căn phòng quay cuồng.

Khuya đêm đó nữ thần y trần trọc mãi vẫn không ngủ được, nàng nghĩ đến chiếc vòng đã vỡ, trong lòng lại thấy đau buốt. Chiếc vòng đó là của ngạch nương chàng trước khi qua đời đã để lại cho con dâu tương lai của bà, món vật trân quý đến thế nàng lại không giữ được cho tốt. Những kỷ niệm ở Thiên sơn tự nhiên thì nhau ủa về làm nước mắt nữ thần y rơi từng dòng, năm đó nàng gặp chàng trong bộ y phục của người A Lạp Sơn Khẩu và chàng đã lấy một cái tên nam nhân thông dụng nhất của người Hồi là A Mạt Đạt, bây giờ, nàng vẫn có thể hình dung ra được từng nét hoa văn trên bộ y phục đó của chàng... Nữ thần y khóc sụt sùi, khóc đến hơi trên không tiếp được hơi dưới, khóc đến không thành tiếng.

Vân Anh xếp xong mớ y phục trong kho chứa y phục rồi vào phòng leo lên giường nằm xuống bên cạnh nữ thần y. Vân Anh bị tiếng khóc náo nức, thâm thối của nữ thần y làm giật mình, bèn nằm nghiêng trên khuỷu tay và choàng một cánh tay qua vai nữ thần y ôm lấy nữ thần y nói bằng giọng dịu dàng:

- Tì biết chuyện gì xảy ra với muội, vì sao muội khóc, nhưng chuyện này vẫn còn có thể cứu vãn được, ăn thua là ở quyết định của muội thôi, muội không thể đoán được nữa đâu.

Nữ thần y nghe Vân Anh nói thế nàng càng khóc to hơn, khóc nhiều hơn, nàng cũng ôm Vân Anh thật chặt, thật chặt, phải một lúc sau mới nghẹn ngào hỏi Vân Anh rằng:

- Muội còn có thể cứu vãn tình thế được hay sao? Muội còn có thể sao... còn có thể sao...

Nữ thần y nói một hơi một hồi, thật nhiều câu hỏi dành cho Vân Anh, nước mắt nữ thần y vẫn tiếp tục chảy ròng ròng xuống giường. Vân Anh gạt đầu:

- Chỉ cần ngài ấy còn độc thân là muội còn hy vọng.

Liên tục mấy ngày sau đó đêm nào nữ thần y quét sân xong nàng cũng đứng tựa cổng tân giả khó nhìn ra Trường Tinh môn, chờ đợi Tiêu Phong đi qua, nàng lại nghĩ đến lời nói của Vân Anh. Trong bóng đêm đen kịt, nữ thần y đứng phía sau hai cánh cổng sắt thật lâu, đến khi tai nghe tiếng gõ canh ba từ ngự hoa viên vọng tới nàng mới về phòng và nằm xuống giường, kéo chiếc áo choàng của Tiêu Phong làm chăn đắp kín đầu nàng nhưng vẫn không cách nào ngủ được, tiếp tục trở mình qua lại, nước mắt lại chảy ra.

Không phải chàng nói suốt đời này chỉ yêu một mình nàng thôi sao? Chàng đã nói nhiều lần với nàng như thế, rất nhiều, rất nhiều lần đã ngỏ lời cầu thân với nàng mà sao bây giờ lại thành hôn với Mẫn Mẫn?

Ngoài cửa sổ mưa thu rơi tầm tã, trong lòng nữ thần y cũng lạnh giá như băng.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Đoạn tuyệt

Mùa thu ở cố cung u buồn cô tịch, cây cối đã tàn, chỉ còn lại những cành trơ xương, từng tàn cây bạch quả run rẩy trước những cơn gió lạnh buốt da, trên trời còn sót lại một vài cánh chim nhận bay về phương Nam. Thu về khiến cho vạn vật chỉ muốn cuộn lại như người ta cuộn mình trong chăn, tay chân không buồn động đậy.

Hằng đêm nữ thần y không còn phải quét sân tân giả khổ nữa nhưng nàng vẫn theo thói quen ra đứng bên dưới tàn cây bạch quả nhìn ra Trường Tinh môn. Đã hơn nghìn lần nàng tự hỏi rằng không biết hiện thời chàng ra sao? Sau đêm Tiêu Phong đến gặp nữ thần y chàng đã giữ đúng lời với Hiếu Trang không tới tân giả khổ thêm một lần nào nữa. Một ngày vắng Tiêu Phong đối với nữ thần y như thể trải qua mấy trăm năm. Có chàng, nàng cảm thấy tự tin hơn trong cuộc sống bởi mỗi việc làm, mỗi bước đi đều có chàng động viên và cổ vũ cho nàng. Đã bao ngày chàng ở bên nàng chia sẻ niềm vui, nỗi buồn, nên chàng là “mái nhà tâm hồn” bình yên cho nàng trú ngụ, là bờ vai vững chắc cho nàng trong lúc mềm yếu. Một cảm giác ân hận dâng lên trong lòng nữ thần y, nàng thật ân hận vì lúc trước đã tìm mọi cách xa lánh chàng. Mỗi lần nói chuyện với chàng nàng đều đáp trả bằng những lời nhạt nhẽo gần như tàn nhẫn như những gáo nước lạnh tạt vào mặt chàng. Kỷ niệm ủa về thay nhau bóp nghẹn trái tim nữ thần y, nơi này trồng rất nhiều cây, lúc trước lá rụng phủ đầy sân, hai người phải dùng chổi gom chúng lại thành từng đống to nhưng mới vừa dọn xong lại thấy lá vàng vương vãi. Bây giờ cảnh tượng vẫn như cũ nhưng nàng chỉ còn một mình, hai vai nữ thần y co rúm, thỉnh thoảng nàng phải hà hơi để sưởi ấm đôi tay.

Thời gian lặng lẽ trôi, chỉ còn hai tuần nữa là đến ngày đại hôn. Nữ thần y ở tân giả khổ chỉ có sự trống trải vầy quạnh. Sau mỗi buổi làm xong công việc giặt giũ toàn thân nàng cực kì mệt mỏi nhưng lại không ngủ được quá một canh giờ, sáng ra, tinh thần nàng vì vậy không được chuyên tâm.

Mười ngày trước khi Tiêu Phong thành hôn mây mù giăng mắc khắp kinh thành, giông bão như muốn tàn phá hạnh phúc của chàng. Trận giông bão của trời đất cũng mở màn cho giông bão trong lòng nàng. Bão thật to, từ trước đến nay chưa bao giờ có. Nhà cửa lung lay, cành cây thi nhau gãy đổ. Mưa to giông lớn như thể cả ngày, thiên âm địa hân. Mấy cành bạch quả ngoài sân tân giả khổ ngã rạp, tả tơi. Mấy đoá cúc mọc quanh giếng nước cũng gãy cành đổ lá, từng cánh hoa bay tan tác như những đàn bướm, xác xơ trên đất. Ở kinh thành người dân ai cũng đóng cửa cài then vậy mà gió vẫn luôn vào làm mái ngói kêu rít lên.

Một đêm khi trời tối mịt, khoảng canh ba chỉ đó, nữ thần y vẫn còn nằm thao thức trên giường lắng nghe tiếng mưa rơi. Bên ngoài giông bão vẫn đầy trời, mưa ào ào trên mái nhà, từng dòng nước lũ lướt rơi xuống đất nghe như một âm điệu thật buồn. Một lúc sau nữ thần y vịn thành giường gượng ngồi dậy quờ quạng tìm giày mang vào. Vân Anh đã ngủ say rồi.

Nữ thần y rời phòng ra ngoài hành lang nhìn mưa, mấy bụi cúc trồng quanh giếng nước chỉ còn trơ lại những cái cùi xác xơ, cánh hoa rụng đầy sân, lênh bênh trôi trên nước. Chiếc áo khoác của Tiêu Phong bay phấp phật dưới ngọn gió đêm, nữ thần y rút người vào trong áo choàng của chàng, rung mình khe khẽ.

Bỗng nàng nghe có tiếng sấm nổ, tiếng động rất lớn khiến nàng choáng váng đứng không vững, nàng nghĩ đến tiếng pháo nổ trong ngày đại hi mà đôi vai run rẩy, nước mắt trào ra như nước vỡ bờ. Đêm đó nàng vốn muốn nhận lời rồi đi cùng chàng rồi nhưng nghĩ đến Tân Thiên Nhân nàng không thể nói thành lời, nàng biết bây giờ mọi việc đã trễ tràng, điều nàng sợ sắp sửa đến rồi..

- Trời đã khuya mà muội còn làm gì ngoài này? Mưa gió thế này nên vào trong thôi.

Tiếng của Vân Anh vang lên át tiếng mưa, vừa nói Vân Anh vừa lay lay cánh tay nữ thần y.

- Muội không cảm thấy lạnh chút nào, đứng đây một lát sẽ về phòng.

Vân Anh nghe nữ thần y nói khẽ lắc đầu, Vân Anh đương nhiên không tin lời nữ thần y nhưng nàng không biết làm sao, dạo này cô bạn thân của nàng ử nữ, tới giờ cơm chẳng chút thiết tha khiến nàng cảm thấy rất lo.

Nữ thần y nói rồi ngồi xuống bậc cấp bó gối nhìn mưa, nơi này lúc trước nàng đã đánh rơi chiếc giày và Tiêu Phong đã giúp nàng nhặt lên và mang giày

vào chân nàng. Vân Anh cũng ngồi xuống bên cạnh nữ thần y. Hai cô gái im lặng bên nhau, nước mưa đưa một nhánh bạch quả trôi ngang Vân Anh, nàng bèn đưa tay vớt lên.

- Mấy canh giờ trước ti mang quần áo đến hoán y cục nghe bọn cung nữ ở đó nói ngài ấy bị thương ở tay.

Lời của Vân Anh như thể những giọt nước mưa lạnh lẽo đổ thẳng lên đầu nữ thần y làm cho cả người nữ thần y tái xanh.

- Ti bảo sao?

Nữ thần y buột miệng hỏi ngay tức thì, thái độ hoảng hốt đã hoàn toàn biểu lộ hẳn trong lời nói, ánh nhìn. Vân Anh ước gì Tiêu Phong có thể nhìn thấy khuôn mặt nữ thần y lúc này.

- Ti nói ngài ấy bị thương ở tay – Vân Anh lặp lại lời nàng cho nữ thần y nghe - Trong lúc huấn luyện ngựa ở biệt viện ngài đã té từ trên ngựa xuống đôi nên tay bị thương.

Vân Anh nói tới đây ánh mắt chợt lóe lên, chậm rãi bảo nữ thần y:

- Nếu ti là muội, ti sẽ tìm mọi cách lên ra ngoài tân giả khổ thăm ngài. Trước một người đàn ông hoàn mỹ, quá tốt đẹp, quá thương yêu muội như ngài, một tình yêu hoàn toàn không có khiếm khuyết thì nếu ti là muội ti sẽ tìm mọi cách nắm giữ trái tim người đàn ông đó cho bằng được, chẳng những trái tim mà còn con người nữa, nhất định không bao giờ buông bỏ.

Lời của Vân Anh càng làm những giọt lệ nóng hổi tiếp tục chảy dài xuống má nữ thần y.

- Ti có cách này - Vân Anh ném bỏ nhánh bạch quả, kéo tay nữ thần y đứng lên nói - Tuần này ti có nhiệm vụ mang áo quần đến thượng y quán và các cung, cho nên ti sẽ nói với Viên ma ma rằng ti không được khỏe nhờ muội đem đi. Thượng y quán nằm không xa đại điện là bao, sau giờ bãi triều muội có thể gặp ngài, muội thấy sao?

Nữ thần y lắc đầu. Vân Anh tắc lưỡi thờ thối ra:

- Ti không hiểu vì muội quá rụt rè hay muội tàn nhẫn với ngài đây? Muội đã bảo Tàn Thiên Nhân đã theo Lâm Tổ Đình vậy muội còn ái ngại điều gì nữa đây? Các nô tì trong hoàng cung này ai cũng ước gì họ được là muội muội biết không? Ngay cả Tiểu Điệp bên cạnh Tân Nguyên cách cách cũng không ngoại lệ, vì chính những lời tăng bốc của cô ấy mỗi lần nhắc đến ngài đã nói lên tâm trạng sâu kín của cô ấy rồi!

Vân Anh dứt lời nhũ bụng thực ra nàng cũng là một trong số những cung nữ đó thôi, chẳng phải tuần này nàng xin Viên ma ma được lãnh nhiệm vụ mang y phục đã giặt giũ xong đến các cung là để được nhìn thấy chàng sao? Trong ba năm qua, những lần Tiêu Phong đến tân giả khổ tìm nữ thần y nàng cũng đều trông thấy chàng, và lần nào chàng cũng nở một nụ cười thân thiện với nàng. Mỗi lần như vậy là nàng thấy cả người phát run lên và nàng không giấu được niềm sung sướng tràn trề. Nhưng lý trí của nàng sức thức tỉnh nên nàng quay người, chạy một mạch vào phòng như một tên tội đồ, nàng như tên tội đồ trốn chạy khỏi cảm xúc đang ngập tràn trong trái tim nàng.

Vân Anh nhớ lại câu nói đầu môi của Tiểu Điệp khiến nàng muốn bật cười, Tiểu Điệp thường hay bảo bất kỳ nữ nhân nào chỉ nhìn qua chàng một lần không hạn sẽ thành được mùa tươi tốt ngay. Còn nữ nhân nào thủy lợi đầy đủ sẽ... chảy thành sông luôn.

Vân Anh cũng nhớ lại nụ cười của Tiêu Phong khiến nàng cảm thấy ấm áp như trên vai vừa được khoác lên một tấm áo choàng. Nét quyến rũ của chàng ngoài nụ cười đẹp còn là làn da ngăm phong trần cùng khuôn mặt góc cạnh đầy thu hút. Hơn nữa, chàng cũng sở hữu một thân hình to cao lực lưỡng cùng đôi bờ vai và hai cánh tay với những đường cơ bắp cuộn cuộn khiến cho bất kỳ nữ nhân nào nhìn chàng cũng muốn được nép dưới thân hình to lớn của chàng, được chàng che chở như tàn cây cổ thụ rợp bóng mát quanh mình. Chàng đẹp hoàn hảo như thế, như hình ảnh những thiên thần trong tấm tranh đức Chúa trời và người đàn ông đầu tiên mà lúc chưa bị đẩy vào tân giả khổ nàng đã thấy ở thư phòng cung Khôn Ninh.

Vân Anh lại nghĩ đến buổi trưa hôm nay lúc nàng mang áo quần đến thượng y quán nàng đã đánh bạo nép phía sau một pho tượng sư tử đá chờ Tiêu Phong bước xuống bậc cấp đại điện và gọi chàng. Tiêu Phong chậm chạp tiến về phía nàng với một cánh tay treo cổ định trước ngực, một tấm vải trắng băng quanh cánh tay chàng và thắt thành một vòng đeo quanh cổ chàng. Nàng đã hỏi thăm vết thương của chàng sau đó đứng yên chờ chàng mở miệng hỏi về nữ thần y nhưng gần nửa khắc trôi qua mà Tiêu Phong chỉ giữ im lặng không nói gì, Vân Anh nhớ khi đó nàng đã nói:

- Ngài không có lời nào muốn hỏi nô tì ư?

Tiêu Phong lắc đầu, đoạn chàng quay mình rời đi, Vân Anh nói:

- Nô tì không tin. Nước mắt nữ nhân thường chảy ra ngoài nhưng nam nhân lại cho nước mắt chảy trong lòng.

Tiêu Phong vẫn tiếp tục bước đi, Vân Anh nhớ mình đã đứng phía sau pho tượng sư tử đá nói với theo chàng:

- Ngài đừng tưởng rằng nô tì chưa thấy ngài khóc bao giờ, nô tì thấy đêm đó khi ngài bước ra khỏi cổng tân giả khổ ngài đưa tay vuốt mặt.

Tiêu Phong bước chậm lại, nhưng chàng vẫn không quay đầu, Vân Anh tiếp:

- Thật sự thì nữ nhân nhạy cảm hơn, vì họ dễ thấy tự ái khi bị tổn thương hơn nhưng họ chỉ khóc một chút là hết ngay, còn nam nhân...

Vân Anh ngồi nhớ lại những lời nàng đã nói với Tiêu Phong tới đây, đặt tay lên vai nữ thần y nói:

- Trời khuya lắm rồi, chúng ta vào phòng ngủ một giấc nào. Muội hãy suy nghĩ lời của ti vừa nói với muội cùng ngài rồi khỏi kinh thành, chẳng còn bao nhiêu ngày nữa nên muội không thể để vuột mất cơ hội này.

Nữ thần y chậm rãi đi theo Vân Anh.

Ngày hôm sau trời vẫn đổ mưa, Vân Anh vừa từ thượng y quán về tân giả khổ liền thấy nữ thần y cầm dù đón nàng trong sân. Nữ thần y hỏi ngay:

- Hôm nay ti thấy ngài ấy ra sao? Có xanh xao lắm không? Tiêu tụy lắm không? Ti nói thật cho muội biết đi, muội không dám hỏi ai cả chỉ biết hỏi ti thôi.

Nữ thần y hỏi Vân Anh dồn dập, Vân Anh tròn mắt:

- Muội đã bỏ rơi người ta rồi bây giờ còn quan tâm làm gì?

Nữ thần y dùng bàn tay không cầm chiếc dù siết chặt lấy tay Vân Anh:

- Muội van ti mà, ti nói cho muội biết đi.

Vân Anh thở hắt ra:

- Vâng, ngài ấy có vẻ tiêu tụy lắm, xanh xao lắm, nhưng còn tệ hơn thế nữa ngài như tuyệt vọng, trông giống như... một con mãnh thú bị dồn vào đường cùng vậy đó, đau khổ cùng cực.

Nữ thần y đứng lặng, đôi mắt mở to đầy lệ, đôi môi run run nhìn Vân Anh.

Qua ngày hôm sau mưa vẫn đổ như trút nước khắp cố cung, chỉ mới đầu canh năm mà nữ thần y không ngủ nữa và ngồi lên. Vân Anh nghe tiếng giường kêu cọt kẹt liền mở mắt ra nhìn nữ thần y.

- Muội muốn đi gặp ngài, hôm nay ti để muội mang y phục tới thượng y quán để muội được gặp ngài, được chăng?

Nữ thần y nói xong nhìn Vân Anh bằng ánh mắt đờ đẫn như cả đêm nàng không ngủ một phút nào.

Vân Anh mỉm cười, đưa tay chậm rãi vuốt tóc nữ thần y nói:

- Đương nhiên là được nhưng trời hãy còn sớm, muội hãy nằm xuống ngủ thêm một lát nữa, bằng không hai mắt thâm quầng gương mặt nhợt nhạt sẽ khiến ngài ấy lo.

Nữ thần y gật đầu, nằm lại giường, nhắm chặt đôi mắt. Hai chiếc áo choàng của Tiêu Phong đã được nữ thần y cắt ra và may lại thành một tấm chăn nhỏ đủ cho một mình nàng đắp. Vân Anh kéo tấm chăn đó đắp ngang ngực nữ thần y, trong khoảnh khắc ấy, Vân Anh thấy trên mặt nữ thần y hiện ra một nụ cười và nữ thần y rút đầu vào chăn.

Khoảng cuối canh năm con giông bão lịm dần, rồi dứt hẳn. Nữ thần y thay Vân Anh mang xấp quần áo đến thượng y quán giao cho đám hạ nhân.

Đúng giờ bãi triều, nữ thần y đứng ở trước cánh cổng của nơi may mặc áo quần cho toàn bộ hạ nhân trong cung chợt nàng trông thấy trong đám quan viên lục tục đi ra từ căn đại điện một bóng dáng quen thuộc đi lững thững giữa đám quan viên, phong thái của chàng vẫn như thường lệ oai vệ uy nghiêm, chỉ hiếm cách quá xa nên nàng không trông rõ mặt chàng. Đúng là chàng đang bị thương ở tay. Nữ thần y thấy miệng băng trắng đang treo cánh tay trái của chàng làm nàng cảm thấy ân hận hơn bao giờ.

Nữ thần y có bao lời muốn nói với Tiêu Phong nhưng chàng đi giữa các quan. Nàng đành trăn trở nhìn chàng cùng đám đông bước xuống bậc thang, xuống tới khoảng sân trước điện, xung quanh chàng vẫn còn ba bốn quan viên đi cùng đường với chàng, chẳng hạn như Trương Đình Ngọc trứ danh là bậc hiền thần, Sách Ngạch Đồ ung dung nho nhã và vài vị quan viên khác nên nàng không biết phải làm sao mới có thể được nói chuyện riêng lẻ với chàng. May sao sáng nay Tiêu Phong vào cung bằng cửa phía Đông nên chàng không theo đám người Sách Ngạch Đồ đi hướng Tây mà bái chào mọi người rồi rẽ sang trái bước trên con đường lát đá trắng ngỗng.

Tiêu Phong còn đương mãi nghĩ chuyện trong đầu nên chàng cất bước mà hoàn toàn không để tâm đến sự hiện diện của người nào đang bám theo phía sau chàng.

Sáng nay trời không làm mưa chút nào, tứ bề không có một chút gió nổi lên, mặt trời cũng đủ sức mạnh để xuyên qua những cụm mây màu xám tro, những giọt nắng ban mai thì nhau rơi xuống vai Tiêu Phong, chan hòa tựa như tình cảm của chàng dành cho nữ thần y trong sáu năm qua. Một thứ tình cảm âm ỉ, dịu êm, luôn luôn lúc nào cũng mang lại cảm giác bình yên, sưởi ấm cõi lòng lạnh giá của nữ thần y trong những năm qua.

Nữ thần y lặng lẽ đi theo Tiêu Phong, còn đang quan sát cánh tay đang đeo băng của chàng thì phía trước mặt nàng, Tiêu Phong đang đi bỗng dừng đứng sững lại và ngoái đầu nhìn về phía sau lưng.

Nữ thần y giật mình, vội ẩn mình đằng sau một trong những pho tượng sư tử đá nằm rải rác hai bên lối đi. Nàng đứng giấu mình phía sau pho tượng một chút len lén thò đầu ra, phía trước mặt nàng bộ quan phục màu tuyền dương tiếp tục bước đi, Tiêu Phong đi mãi đi mãi, nàng cũng bám theo chàng đi hướng Đông Hoa môn.

Không hiểu lúc bấy giờ có bàn tay vô hình nào thôi thúc mà nữ thần y có đủ can đảm và nghị lực rảo bước theo hàng hiên lát đá bạch ngọc bám theo Tiêu Phong. Đám thị vệ thành linh trông thấy nữ thần y, có hơi ngạc nhiên nhưng thấy nàng đeo lệnh bài của tân giả khó biết nàng đang giao y phục cho các cung nên cũng chỉ nhìn nàng rồi thôi.

Nữ thần y phải đi rất nhanh mới bám theo được Tiêu Phong, chỉ còn vài thước nữa là chàng ra khỏi Đông Hoa môn thì bỗng chàng dừng lại.

Tiêu Phong quay lại quá đột ngột khiến nữ thần y không kịp tìm chỗ để nép.

Hai người nhìn nhau. Tứ chi của Tiêu Phong sượng cứng, giống như chàng đã bị một sợi dây vô hình nào đó quất mạnh lên người chàng một cái. Cả người chàng như thể bị trời trồng, có lẽ chàng không dám tin nàng có đủ nghị lực đến tìm chàng.

- Nghe... Vân Anh ti ti nói... ngài bị thương?

Nữ thần y hỏi Tiêu Phong, nàng cố gắng giữ cho giọng nói của nàng tỏ ra bình thường nhất có thể nhưng lời thốt ra vẫn lắp bắp rồi rạc. Tiêu Phong dùng đôi mắt không có một chút sức sống nhìn nữ thần y, không gật đầu cũng không lên tiếng trả lời nàng, gương mặt chàng tái xanh. Quả thật mấy ngày qua Tiêu Phong không thấy hứng thú trong cuộc sống nữa nên biếng ăn biếng ngủ dẫn đến cơ thể của chàng ốm lả lại. Tinh thần chàng cũng đau buồn quá đỗi nên nét thần thờ hiện rõ trên mặt.

Nữ thần y hỏi rồi chờ một lúc nhưng Tiêu Phong không trả lời nàng, cứ tiếp tục đứng như trời trồng nhìn nàng, có lẽ do quá bất ngờ nên nét mặt chàng lộ thêm vẻ như đang nằm mộng.

Nữ thần y hỏi một câu rồi nàng cũng giữ im lặng. Hai người nhìn nhau có gần một khắc, tứ bề cảnh vật như ngưng đọng lại, rồi rất lâu, rất lâu sau, nữ thần y bước lên một bước nhưng Tiêu Phong lùi một bước.

- Đừng tới gần ta – Tiêu Phong lắc đầu nói với nữ thần y - Phải khó khăn lắm ta mới thôi nghĩ về nàng, cũng khó khăn lắm ta mới đồng ý tiếp tục cuộc hôn nhân này, sao nàng còn tới tìm ta làm gì?

Tiêu Phong dứt lời nhớ lại mấy đêm vừa qua trời đã về khuya, nhưng đêm nào chàng cũng vẫn còn thao thức bên ngọn đèn cầy leo lét trong căn phòng ngủ của chàng. Lòng trùng trùng tâm sự, cuối cùng, chàng kết luận tốt nhất không nên treo tấm tranh Thiên sơn tuyết liên trong phòng ngủ của chàng nữa. Vì không thấy sẽ không nhớ, không nhớ sẽ không tương tư. Chàng phải làm theo lời Hiếu Trang, “có rất nhiều chuyện chúng ta có thể buông thả mình thế nhưng cũng có rất nhiều chuyện chúng ta không thể buông thả mình!” Chàng phải cười Mẫn Mẫn, không còn kể sách gì khác nữa, buộc phải như vậy thôi! Nhưng chàng hoàn toàn không có một chút tâm ý gì trên mình Mẫn Mẫn nên lần đầu tiên trong đời chàng cảm thấy thật sự bế tắc, đau khổ...

Hai mắt nữ thần y rung rung lệ. Tiêu Phong nhìn những giọt nước mắt sắp sửa trào ra trong đôi mắt người chàng yêu mà thấy đau nhói trong lòng. Chàng tự nguyện rửa bán thân mình, chàng không nên nói những lời vừa rồi với nàng, nàng không biết đâu, chàng vẫn yêu nàng tha thiết như thuở ban đầu!

Những ngày vừa qua chàng phải cố gắng hết sức mới có thể kềm chế lấy mình, không tìm đến tân giả khó, không tìm cách gặp nàng, không hỏi Vân Anh gì về nàng. Thế nhưng, chàng lại không có cách gì không nghĩ đến nàng. Cũng may, con người còn có một căn mật thất của riêng mình, không một ai có thể nhìn lên được, đó là nội tâm. Và như thế những ngày vừa qua chàng tự ở trong căn mật thất của mình tưởng nhớ đến nàng một cách khổ sở.

- Bởi vì... bởi vì... - Nữ thần y ngập ngừng trả lời câu hỏi của Tiêu Phong trong hai dòng nước mắt tuôn trào - Tiểu nữ quan tâm ngài.

Tiêu Phong vốn vẫn còn đang ở trong trạng thái đau buồn đứt ruột, ân hận vì những lời đã nói nhưng hai chữ “quan tâm” thoát ra từ miệng nữ thần y, thần sắc chàng lập tức trở thành lạnh nhạt, và chàng cũng nói bằng giọng lạnh nhạt:

- Quan tâm ta?

Tiêu Phong nở một nụ cười chua chát nói thêm:

- Thế nàng có biết ta cần gì không? Cái ta cần là một ngọn đèn dầu có đủ ánh sáng để chiếu rọi đời ta, không phải một cây đèn cầy lấp lánh. Đối với ta lúc nào nàng cũng do dự bất kiến, như ánh đèn cầy lúc mờ lúc tỏ, lúc nào cũng ở trong trạng thái sẵn sàng dập tắt chỉ bằng một chút gió, mặc dầu nàng không thể dối lòng nàng có tình cảm với ta. Nhưng nàng lại không đủ can đảm trở thành ngọn đèn dầu mang ánh sáng đến cho ta.

Nữ thần y nghe lời này của Tiêu Phong gương mặt nàng vô cùng ảm đạm, không ngừng rơi lệ.

Tiêu Phong lại tiếp tục nói, nhưng lần này vì tâm tình của chàng kích động quá nên chàng không giữ được giọng nói lạnh nhạt như vừa nãy nữa mà trở thành run rẩy:

- Ta biết nàng cần thời gian để quên chuyện trước kia. Ta không ép nàng phải quên ngay nhưng ta cần nàng nói với ta một lời, ta sẽ đồng ý chờ nàng, chờ đến lúc nàng sẵn sàng tiếp nhận trọn vẹn tình cảm của ta. Nàng dám nói ra không?

Nữ thần y lại tiếp tục chứa chan nước mắt. Nàng không trả lời Tiêu Phong, đầu cúi thấp xuống, cầm chạm vào cổ, trông hệt đêm trước. Tiêu Phong cũng như đêm trước chờ nữ thần y trả lời chàng một lúc lâu, để rồi chàng cũng lặp lại tiếng thở dài chẳng khác đêm đó là bao.

Tiêu Phong chậm rãi quay đi, hướng tới cỗ xe của chàng đang đậu ngoài Đông Hoa môn. Nhưng lần này chàng chưa đi được bao xa, tay áo của chàng

bị nữ thần y nắm lấy và kéo lại. Nét cuống quýt hiện lên trên mặt nữ thần y khi chàng quay lại và nàng vẫn giữ chặt không buông tay áo chàng ra.

Trên trời những cụm mây màu xám tro lại rủ nhau kéo tới che kín bầu trời kinh đô, những đám mây càng lúc càng tích tụ thật dày, nặng và đặc lổm ngổm đầy trời. Tứ bề gió cũng ào ào thổi tới.

- Có thật là nàng quan tâm đến ta không? - Tiêu Phong nhìn nữ thần y gần giọng nói - Nếu như bấy lâu nàng thật sự quan tâm đến ta tại sao không bao giờ nàng biểu hiện? Dầu chỉ một chút, một lời nói, ta cần một chút biểu hiện từ nàng, nàng biết không? Mỗi một ngày ta đều nghĩ đến nàng, chờ đợi nàng, chờ đợi đến tuyệt vọng. Cho nên ta đã tự nói với mình rằng hãy quên nàng đi, hãy thôi không nghĩ đến nàng nữa, không chờ đợi nữa, nhưng lúc ta hạ quyết tâm đem bỏ tấm tranh Thiên sơn tuyết liên đó thì nàng lại xuất hiện, không lẽ nàng không chịu tha cho ta sao? Không lẽ đối với nàng hành hạ ta là lạc thú của nàng sao?

- Xin lỗi.

Nữ thần y lí nhí cúi đầu nói.

Tiêu Phong nhắm nghiền đôi mắt, chàng cảm thấy choáng váng cả mặt mày, câu nói mà chàng sợ nhất, mong cho nó đừng tới nhất, lại vừa từ miệng nàng thốt ra rồi. Một lát sau, Tiêu Phong mở mắt ra, khẽ lắc đầu, miệng của chàng lại nở một cười cay đắng.

- Xin lỗi? Ta không phải muốn nghe hai từ này. Xin lỗi thì được ích lợi gì? Điều ta muốn nghe là nàng mở miệng nói nàng dám làm theo cảm giác thật sự trong lòng nàng. Ta biết trong lòng nàng có ta nhưng nàng không dám đối diện. Nàng dám đối diện không? Chỉ cần nàng nói nàng dám đối diện hoặc thậm chí nàng khẽ gật đầu mọi việc vẫn có thể giải quyết kịp thời, ta sẽ đưa nàng rời khỏi đây ngay bây giờ.

Tiêu Phong vừa dứt lời mưa ào ào đổ xuống làm ướt đầm y phục của hai người, những giọt nước mưa rơi rào rào trên con đường lát đá trứng ngỗng. Đông Hoa môn biến mất trong màn mưa trắng xóa, nước chảy lênh láng khắp mặt đất, mưa như xối nước.

Phu xe của Tiêu Phong phóng xuống đất đưa cây dù cho tên lính gác cổng bảo mang dù đến cho chàng, tên lính nọ lập tức vâng lời, sau đó cùng những tên lính khác đang canh giữ Đông Hoa môn lúp xúp chạy đi tìm chỗ trú mưa.

Tiêu Phong căng dù ra che cho nữ thần y. Trong một phút chàng cảm lòng không đậu, bước lên một bước đứng sát vào nàng và đặt cằm chàng lên đầu nàng. Nữ thần y cũng không kiềm chế được tình cảm trong lòng nàng, áp một bên má nàng vào ngực Tiêu Phong. Hai người đứng sát vào nhau. Nữ thần y được thân thể của Tiêu Phong sưởi ấm thân thể ướt đầm nước mưa của nàng, đây chính là giây phút rộn rã nhất trong cuộc đời nàng. Nàng như nghe được trái tim chàng thổn thức, như đang muốn nói với nàng rằng chàng sẽ là một tàn cây bạch quả cao to che chở nàng suốt cuộc đời này, bằng tất cả những gì chàng có cho đến cuối đời nàng dầu tương lai có nghiệt ngã ra sao, chàng vẫn sẽ mãi bên nàng, không bao giờ rời xa nàng.

Hai thân hình kề sát vào nhau, hai bộ y phục cũng ướt đầm nước mưa nên dính chặt vào nhau chẳng tồn tại một khe hở, bởi lẽ góc trời của họ khi ấy đã hóa thành một tự bao giờ. Và trong giây phút đó, tận trong đáy lòng nữ thần y, nàng khẳng định rằng người đàn ông này mới chính là định mệnh của đời nàng.

- Đi với ta được không? - Tiêu Phong đặt một nụ hôn lên mái tóc ướt sũng nước của nữ thần y nói - Ta đã nói với nàng bao lần, nàng không cần thiết lo nghĩ điều gì, đương nhiên lúc ban đầu sẽ có một số người không vui với quyết định này của hai chúng mình nhưng sau cơn mưa trời quang mây tạnh, mặt trời rồi sẽ lại mọc lên, chỉ cần chúng ta chờ cho mây đen trôi qua không bao lâu trời sẽ sáng.

Tiêu Phong nói xong bước lui một bước để chàng có thể dễ dàng nhìn thấy phản ứng trên mặt nữ thần y nhưng đập vào mắt chàng vẫn là hình ảnh nữ thần y cúi đầu tránh né không nhìn chàng, chẳng khác mọi lần.

Thật sự trong lòng nữ thần y rất muốn gật đầu. Ba năm trước chính mắt nàng đã nhìn thấy Lâm Tổ Đình và Tần Thiên Nhân cùng nhau rời khỏi hồi cương, nàng biết nàng không còn cơ hội gì đến với Tần Thiên Nhân nữa nhưng nàng cũng không dám bước thêm một bước nào nữa... Nữ thần y lại nghĩ đến Mẫn Mẫn, hôm qua Yên Hồng nói thiệp cưới của Mẫn Mẫn đã được phát ra khắp kinh thành rồi, nàng sẽ biến Mẫn Mẫn thành một trò cười không? Lại còn lời nàng đã hứa với Hiếu Trang...

Nàng vốn không đủ can đảm, hoặc nàng không yêu chàng đến độ có đủ can đảm bỏ mặc dị nghị của người khác, Tiêu Phong nhìn dáng đứng của nữ thần y thẫn thờ, nàng vẫn như lần trước, ngay cả nhìn vào mặt chàng nàng cũng không làm được. Tiêu Phong lắc đầu, tiếng chàng thờ dài hòa cùng tiếng mưa.

- Nếu như nàng không làm được, xin nàng đừng đến tìm ta nữa, cũng xin nàng thu hồi hai chữ “quan tâm” vừa rồi, bởi hai chữ đó không đủ để băng bó trái tim loang lổ của ta.

Tiêu Phong dứt lời đặt cây dù vào tay nữ thần y rồi cương quyết quay đi. Hai tên lính chạy đến mở cổng cho chàng ra khỏi Đông Hoa môn. Nữ thần y cũng như đêm đó Tiêu Phong quay đi rồi nàng mới dám ngẩng đầu lên, đắm đắm nhìn theo chàng bước qua Đông Hoa môn.

Nữ thần y đánh rơi cây dù trong tay. Người đàn ông vừa rồi đã đến bên nàng tinh cò như một cơn gió xuân vô cùng nhẹ nhàng và mát mẻ, để rồi ra đi như một cơn gió đông dứt khoát và buốt giá. Quá nhanh, quá ngỡ ngàng. Nàng chưa kịp phản ứng và cũng chẳng thể làm gì được ngoài việc nhìn chàng bước từng bước kiên định rời đi.

Nữ thần y vịn tay vào pho tượng sư tử đá gần đó để giữ cho bản thân nàng không ngã xuống vũng nước mưa dưới chân nàng, gương mặt thẫn thờ, miệng nàng lẩm bẩm:

- Xin lỗi... Xin lỗi... Xin lỗi...

Nữ thần y nói thật nhiều tiếng xin lỗi với Tiêu Phong. Phía trước mặt nàng, Tiêu Phong vẫn không ngừng bước đi, đến cỗ xe đậu bên ngoài Đông Hoa môn, chàng cũng không quay lại thêm một lần nào nữa. Có lẽ chàng đã tuyệt vọng và đã thật sự buông bỏ. Nữ thần y nhìn những bước chân của chàng từng bước từng bước một như vĩnh viễn rời xa nàng.

Rất nhanh sau đó nữ thần y nghe tiếng ngựa hí rồi tiếng xe ngựa lọc cọc vang lên, một nỗi đau thương tê tái, chen lẫn cuồng quýt, bàng hoàng, tất cả đều cùng lúc hiện rõ trên gương mặt nàng. Hai dòng lệ tiếp tục chảy dài trên má nữ thần y, nước mắt của nàng rơi như suối hòa với nước mưa thấm ướt cả mặt mũi nàng.

Càng lúc mưa càng rơi thật nhiều nhưng nữ thần y không buồn cúi xuống nhặt chiếc dù lên che mưa cho nàng, mùa thu trời làm mưa mãi, mưa ngoài trời và cả trong lòng nàng. Nữ thần y nghĩ đến những đóa cúc trồng quanh giếng nước trong sân tần già khổ nơi nàng thường ngồi giặt đồ, từng cánh hoa lia cành, tan rã, như trái tim nàng không còn có thể gắn kết với nhau thành một khối được nữa, trôi theo những dòng nước trắng xóa...

Nàng phải trở về tần già khổ thôi, trở về với bốn bức tường cũ kỹ cứ chênh vênh một màu tro xám, như bầu trời của ngày hôm nay vậy. Ở đó không có thứ tình yêu nồng nàn như ngọn lửa đã sưởi ấm trái tim nàng trong những năm tháng vừa qua nữa. Mà ở đó, chỉ còn lại mình nàng, và nỗi cô đơn tịch liêu, bao trùm bằng một bầu không gian tĩnh lặng đến đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Nâng chén tiêu sầu (thượng)

Chiều hôm đó Tiêu Phong đến trại trẻ mồ côi ngoài thành tìm Cửu Dương. Lúc này mưa đã tạnh, bọn trẻ đang chơi đá cầu ngoài sân. Tiểu Bảo đang dâng cầu bỗng thấy một người đàn ông tướng mạo chắc nịch to khỏe hơn người ngồi trên lưng một con ngựa đen từ xa tiến lại. Con ngựa mà Tiêu Phong cười cũng cao to, rất hợp với chàng, loại ngựa tây tạng này Tiểu Bảo thích lắm, chỉ nhìn thôi cũng khiến nó phải sáng mắt.

Con ngựa đen này vốn không phải của Tiêu Phong, vì trước kia chàng đã quen cười một con ngựa quý có bốn vó màu trắng như băng, toàn thân đen tuyền theo đúng kiểu “hắc vân bộ tuyết,” nghĩa là mây đen đạp tuyết, uy phong thần thái phi thường. Tuy nhiên sau hôm chàng té ngựa ở biệt viện thì con ngựa cũng đã bị thương ở chân, cho nên con ngựa đen này chỉ để thay thế, tuy không hẳn là ngựa hãn huyết hiếm thấy nhưng cũng được coi là một loại ngựa quý. Ngoài ra Tiêu Phong còn dắt theo một con ngựa màu nâu nữa.

Ban đầu, Tiểu Bảo có hơi kinh ngạc vì nó thấy Phù Viễn tướng quân đột nhiên xuất hiện. Tuy chàng không nhìn nó cũng làm cho nó phải chết khiếp. Nhưng mà sau một hồi quan sát Tiêu Phong nó lại nhận thấy chàng cũng không có gì đáng hải như... Phi Yến đồn đãi; khuôn mặt chàng tuấn tú góc cạnh, dáng vẻ đường hoàng chính trực. Lại nữa nó cảm nhận được tia âm áp toát ra từ ánh mắt chàng khiến cho cảm xúc khẩn trương trong lòng nó giảm dần.

Tiêu Phong cho ngựa dừng trước cổng cô nhi viện nói với Hương Nhi rằng chàng muốn gặp Cửu Dương. Hương Nhi bèn chạy vào trong nhà tìm Cửu Dương. Bấy giờ Cửu Dương đang cùng với Nghị Chánh, Phi Yến và Tiểu Tường viết chữ trên mấy cái lồng đèn. Cửu Dương nghe Hương Nhi nói có Tiêu Phong muốn gặp chàng liền bước ra ngoài sân. Trên tay Tiêu Phong cầm bốn sợi cương, ngoài ra không dắt theo tùy tùng nào cả.

Cửu Dương còn chưa biết có chuyện trọng hệ gì mà đích thân Tiêu Phong phải đi tìm chàng chứ không cho người mời chàng đến phủ như mọi lần thì Tiêu Phong đợi Cửu Dương tới gần, hất đầu về phía con ngựa không có chủ bên cạnh nói gọn:

- Đi thôi.

Rồi phi ngựa đi trước.

Cửu Dương nghĩ đến nữ thần y, sợ nàng có chuyện xảy ra, tức tốc phóng lên con ngựa nâu đuổi theo Tiêu Phong.

Tiêu Phong tới quán ăn mà đêm trước chàng dẫn nữ thần y đến ăn, gọi một bình rượu. Cũng ông lão già nua chậm rãi mang rượu đem lại. Tiêu Phong nói “đá tạ” rồi rót rượu vô li và uống trong khi đợi chờ Cửu Dương.

Một lát sau Cửu Dương đến, chàng phóng vút xuống đất, buộc sợi dây cương vào một thân cây ven đường ngay bên cạnh con ngựa của Tiêu Phong rồi chạy đến bên bàn hỏi vồn:

- Người gọi ta ra đây không lẽ muội ấy xảy ra chuyện?

Tiêu Phong không đáp lời Cửu Dương mà chỉ vào chiếc ghế đối diện. Cửu Dương không ngồi xuống, Tiêu Phong trầm giọng đáp:

- Các hạ an tâm, nàng ấy vẫn ổn.

Cửu Dương nghe Tiêu Phong bảo thờ ra một hơi nhẹ nhõm và ngồi vào ghế.

Khi này Tiêu Phong đã uống đến li rượu thứ ba, ông lão chủ quán mang thêm một cái li khác cho Cừ Dương, Tiêu Phong rót rượu vào li cho Cừ Dương.

Cừ Dương không như mọi hôm thiết tha với rượu, nhìn Tiêu Phong dăm dăm hỏi bằng giọng sốt ruột:

- Vậy ngươi kêu ta ra đây có việc gì?

Tiêu Phong giữ im lặng, chàng tiếp tục nhắc bình rượu lên, rót rượu vào chiếc li của chàng và uống liền tù tì mười lăm li.

Cừ Dương nhìn Tiêu Phong im lặng uống từ li rượu này sang li rượu khác, từ bình rượu này sang bình rượu khác. Dung mạo của Tiêu Phong ban đầu hăm hăm, tới bình rượu thứ ba mặt chuyển sang ủ rũ, tay nhắc bình rượu lên lắc lắc, nghe bên trong không còn ọc ách bên đặt trở xuống gọi thêm một bình rượu.

Ông lão chủ quán sợ Tiêu Phong say, lên tiếng ngăn chàng nhưng Tiêu Phong lắc đầu, ông đành đi lấy thêm một bình rượu nữa mang lại cho chàng.

Cừ Dương ngồi nhìn Tiêu Phong uống gần hết bình rượu thứ tư, vẫn không nghe Tiêu Phong lên tiếng nói chuyện với chàng, Cừ Dương chậm rãi nói:

- Ngươi gọi ta ra là để xem bản lĩnh ngươi uống rượu giỏi như thế này à?

Tiêu Phong nghe Cừ Dương pha trò, gương mặt chàng càng thêm ủ dột như bầu trời đêm ba mươi, Cừ Dương lại nói:

- Từ lượng của ngươi rất tốt. Nhị ca ta so với ngươi quả không thể nào độ được, ngươi nốc tới chừng này rượu mà vẫn tỉnh táo tráng kiện, còn nhị ca ta thì sau hai bình chắc đã túy lúy càn khôn mất rồi.

Cừ Dương không nói còn đỡ, khi chàng nhắc tới Tàn Thiên Nhân, mặt mày Tiêu Phong càng thêm âm đạm.

Chiều nay Tiêu Phong có rất nhiều lời muốn nói với Cừ Dương, song không biết nên bắt đầu từ đâu? Tiêu Phong nhớ lại cái đêm chàng được lệnh Hiếu Trang phải khẩn cấp tiếp kiến hậu cung, lúc đó chàng đang cùng nữ thần y dọn dẹp mớ lá khô trong sân, nghe từ nữ của Hiếu Trang nói chàng phải vào cung Khôn Ninh ngay mà trong lòng chàng suy sụp. Một hồi sau đúng thật là vậy!

Trong cuộc hội thảo đêm hôm đó, mới ban đầu, Hiếu Trang đề cho chàng và các quan nhìn thấy những khó khăn của cuộc chiến tranh nha phiến trước, sau đó mới đưa ra cách giải quyết, như vậy mới khiến mọi người tâm phục khẩu phục và không phản đối gì được.

Tiêu Phong nhớ sau khi Hiếu Trang đưa ra kế hoạch bảo chàng thành thân với Mẫn Mẫn, Hiếu Trang nói bằng giọng quả quyết:

- Ngoài cách này chúng ta không còn cách nào khác nữa. Khi Trịnh Thành Công mang quân sang cứu cha hãn binh lực của Ngao Bái trấn thủ ở bờ biển Hoa Đông sẽ không có sự lựa chọn buộc phải phản công. Lúc đó hai toán binh đang trông coi kho thuốc tất phải rời đi. Chúng ta sẽ nhân cơ hội hai quân đoàn này đi tham chiến ra tay với kho thuốc phiện ở Thiên Tân. Quân của Ngao Bái đương nhiên thừa sức đánh bại quân Trịnh Thành Công tuy nhiên Ngao Bái cũng sẽ hao tổn không ít binh lực.

Hiếu Trang nói tới đây dừng một chút, sau đó thêm lời:

- Ai gia biết các khanh do dự điều gì, các khanh lo là sau khi kho thuốc phiện bị hủy người Anh sẽ đòi tiền bồi thường nhưng ai gia nghĩ từ lâu lắm rồi bọn người mất xanh tóc vàng này đã có ý định xâm chiếm đất đai chúng ta rồi, cho nên không sớm thì muộn bọn chúng cũng sẽ xua quân sang đây. Như vậy chẳng thà bọn chúng tiến quân trong lúc bá tánh chưa hết thấy trở thành con nghiện còn hơn là chờ vài năm nữa khi số lượng nha phiến khuếch tán khắp đất nước thì sẽ không còn một người dân nào có sức cầm giáo chống giặc nữa.

Chư thần nghe Hiếu Trang nói nhìn nhau hội ý, tình hình hiện tại đúng là bọn họ đã bị tam mệnh đại thần dồn tới bước đường cùng ngõ cụt, mặc dầu họ không muốn chống chọi với tàu bè và súng ống hiện đại của người tây dương cũng không còn cách gì khác nữa.

Hiếu Trang thấy nhất đẳng đại thần không ai lên tiếng phản đối kế hoạch của mình, gật đầu nói:

- Chúng ta cứ quyết định như vậy. Sáng mai ai gia sẽ cho người đến thương y quán đo may hi phục cho Mẫn Mẫn và Phủ Viễn tướng quân. Chúng ta phải tận dụng bản danh sách trong tay Lâm Đan đánh một ván cờ lớn với Ngao Bái, chỉ có chúng ta đi nước cờ mạo hiểm này, vào con đường chết để tìm sự sống thì mới có thể làm cho Ngao Bái bất ngờ mà trở tay không kịp, chúng ta mới có thể tiêu diệt đại nghiệp tranh bá của gã!

Hiếu Trang dứt lời, Tiêu Phong nhớ khi đó chàng đã không thể nói lên lời gì được, vì ngoài những lý luận đó của Hiếu Trang, Sách Ní và Trương Đình Ngọc cũng thay phiên nhau nói chàng mang trong mình dòng máu Tề Nhĩ Ha Lăng, từ khi ra đời đã có trách nhiệm hộ quốc, lại nữa chàng là con cháu bát kỳ, thân bất do kỷ, chàng phải tuân theo mệnh lệnh bề trên...

Tiêu Phong nhớ lại cuộc hội thảo đó tới đây đưa mắt nhìn Cừ Dương. Năm xưa Cừ Dương nổi danh trong giới võ lâm là người đức uy đều thịnh, mưu trí đầy đủ, thần tình cao thâm khó dò được, cho nên chiều nay Tiêu Phong đi tìm Cừ Dương hy vọng Cừ Dương có thể chỉ cho chàng một con đường sáng để đi.

Tiêu Phong bèn đem tất cả mọi việc nói lại cho Cừ Dương nghe, từ việc chàng buộc phải thành thân với Mẫn Mẫn ra sao cho đến bản danh sách trong tay Lâm Đan, bất kể là mưu lược hay chiến thuật gì của Hiếu Trang cũng đều kể cả ra.

Tiêu Phong kể cho Cừ Dương nghe xong hồi hộp ngồi chờ cái đầu sáng suốt của Cừ Dương chỉ cho chàng một đường để đi nhưng Tiêu Phong chờ

một hồi mà chỉ thấy Cửu Dương ngồi khoanh đôi tay, đầu Cửu Dương ngoảnh sang một bên nhìn ông lão chủ quán đang gói há cảo và xôi lá sen.

Tiêu Phong không biết Cửu Dương có nghe được lời chàng vừa nói không, nhưng chàng vẫn kiên nhẫn chờ, qua một lúc lâu sau, Tiêu Phong vẫn không nghe Cửu Dương nói gì với chàng, chàng bèn nén tiếng thở dài, tiếp tục rót rượu ra li, Tiêu Phong uống một hồi uống đến bình rượu thứ năm.

Thật sự thì Cửu Dương đang suy nghĩ lời của Tiêu Phong, theo thói quen Cửu Dương thường hay ngoảnh đầu sang một bên để không bị ảnh hưởng bởi gương mặt và ánh nhìn của bất kỳ người nào đang thỉnh ý chàng. Cửu Dương biết Tiêu Phong đang phiền não vì cuộc hôn nhân với Mẫn Mẫn nhưng đối với Cửu Dương chuyện này chẳng phải là chuyện trọng hệ tất yếu trong lúc này, trong bụng Cửu Dương đang trù trừ nghĩ đến hậu quả của việc lợi dụng binh lực của Trịnh Thành Công đánh quân đoàn của Ngao Bái, không biết trận đánh này sẽ dẫn đến một kết cục ra sao? Điều lợi trước mắt là kho chứa nha phiến bị hủy, dân chúng sẽ không còn lâm vào cảnh nghiện ngập nữa nhưng người Anh đương nhiên sẽ lấy lý do kho thuốc bị hủy đó mà đòi triều đình đền bù tổn thất, tới chừng đó tuy là diệt được đám người Ngao Bái nhưng triều đình lại phải đối đầu với vô số tàu chiến và súng ống hiện đại đến từ không chỉ nước Anh mà còn nước Nga, Pháp, Đức, Bồ Đào Nha...

Cửu Dương lại nghĩ tới tam mệnh đại thần, nhất là Ngao Bái, con người này, mặc dầu chàng chưa gặp bao giờ nhưng chàng không dám tin một người có thể nắm lấy triều can lâu như Ngao Bái lại là một người có thể dễ dàng đánh bại...

Lại nói đến Tiêu Phong vừa uống rượu vừa nghĩ đến cuộc hôn nhân giữa chàng và Mẫn Mẫn, lan man một hồi không cảm lòng được chàng nhớ tới nữ thần y, cũng quán ăn này, chiếc bàn gỗ này, những chiếc ghế cũ kỹ, nụ cười và ánh mắt của nàng... Kỷ niệm lại ùa về thay phiên nhau hành hạ tâm trí chàng... Với chàng, nữ thần y không giống các cô gái mà chàng quen ở kinh đô, mà là một kiểu con gái điển hình ở vùng sông nước miền Nam rất xinh đẹp khả ái, làn da trơn mịn, tánh tình giản dị, đôn hậu... Tiêu Phong lại nghĩ tới người vợ sắp cưới của chàng, một cô gái mà bất kỳ người đàn ông nào vừa liếc mắt nhìn cũng phải bị mê hoặc bởi diện mạo quyến rũ của nàng nhưng chàng vẫn không có cách nào yêu nàng được.

- Các hạ nói thử xem - Tiêu Phong uống xong bình rượu thứ năm, lên tiếng hỏi Cửu Dương - Ta còn có đường nào rút khỏi cuộc hôn nhân này không?

Cửu Dương vẫn không nhìn Tiêu Phong, nhưng chàng không còn nhìn ông lão gói há cảo và xôi lá sen nữa mà đưa mắt nhìn một khoảng không vô vị.

Tiêu Phong thấy Cửu Dương cứ im lặng mãi, biết câu trả lời của Cửu Dương sẽ là thế nào. Tiêu Phong thở dài đánh suốt nói:

- Ta bắt được tin binh mã của tam mệnh đại thần đã vào thành cả rồi, đây sẽ là chuyển vận chuyển thuốc phiện lớn nhất từ trước tới giờ. Nếu như không kết nối với bộ tộc của Lâm Đan để lấy bản danh sách chúng ta chẳng còn cách nào để cứu bá tánh được nữa.

Cửu Dương vẫn câm như thóc. Tiêu Phong nói xong vút nâng li rượu lên top một hơi cạn sạch.

Đến lúc này Cửu Dương mới lên tiếng, lắc đầu cảm cảnh:

- Ta cũng có nghe qua Mẫn Mẫn cách cách là hòn ngọc trên tay Lâm Đan. Nếu mà người cưới cô ấy thì đúng là phe ta coi như gặp lợi. Bây giờ người ngoại quốc đang dốc sức để biến nơi này thành cái ổ nghiện ngập. Cho nên chúng ta muốn tảo trừ nha phiến thì rất cần tới bản danh sách có tên Trịnh Chi Long. Ta biết tâm tư của người đã sớm hướng về Tân Nguyên cách cách mà bây giờ bị buộc phải thân với Mẫn Mẫn cách cách cho nên tới nay mượn rượu giải sầu. Mà chẳng phải Tân Nguyên cách cách và Mẫn Mẫn cách cách hai người thân nhau như chị em ruột à? Nếu mà Mẫn Mẫn cách cách không phản đối, thì sang năm người rước thêm Tân Nguyên cách cách về làm trắc phúc tấn lại có làm sao? Tự cổ những người đàn ông có tiền nhiều của ai nấy cũng đều tam thê tứ thiếp chẳng sao cả. Huống chi đây chỉ là lập thêm nhị phòng. Và trong tương lai không chừng ngoài hai người vợ đó ra người còn lập thêm phòng tam hay phòng tứ gì nữa, chẳng qua chỉ là dựng thêm mấy căn phòng, và mua thêm vài người hầu kẻ hạ nữa thôi. Nữ nhân ở trong thiên hạ này muốn theo người có biết bao nhiêu, đêm không xuê được, người không thích Mẫn Mẫn cách cách thì đi đường thấy nữ tử khác vừa mắt cứ đem về làm tiểu thiếp là xong, không vừa mắt cứ cưới để họ tranh sủng với Mẫn Mẫn cách cách cũng là một kế, như là tậu thêm đồ đạc về nhà để cân chân cô ấy vậy thôi, để tới tới mấy người đó cản người không cho người lên giường cô ấy ngủ. Làm phận đàn ông đâu phải chịu ảnh hưởng to tát gì!

Cửu Dương không ngừng pha trò, ông lão chủ quán nghe Cửu Dương nói đoạn cuối cùng ôm bụng cười bò nhưng Tiêu Phong không nhếch môi cười nổi. Tiêu Phong liên tục rót rượu, sau mỗi chung rượu là gương mặt chàng càng lúc càng khó coi.

Cửu Dương thấy Tiêu Phong buồn vì trong nhà sắp có nạn ung dịch mang tên Mẫn Mẫn nhưng ngoài nói vài câu chọc cho Tiêu Phong cười ra chàng chẳng biết phải nói lời gì để an ủi người đàn ông này. Cửu Dương chỉ thấy tội cho Tân Nguyên, lần này Tân Nguyên phải chịu thiệt thòi. Chẳng những chuyện hôn nhân đại sự của nàng bị hủy, nàng mất hết thấy mặt mũi, mà nàng lại còn bị chính người chị em thân thiết đoạt mất người chồng có địa vị không nhỏ trong triều đình. Với Cửu Dương, Tân Nguyên là một người con gái tài sắc vẹn toàn. Từng động thái của nàng, tất cả đều toát ra vẻ bản lĩnh pha lẫn cá tính, chàng rất khâm phục cái tánh tình cương nghị và lối sống vô cùng thực tế của nàng, nhưng ông trời lại khéo trêu người, khiến cho con đường tình duyên của nàng lận đận thế này.

Cửu Dương đang lan man nghĩ ngợi về Tân Nguyên chợt có tiếng nữ nhân lanh lảnh vang lên phía sau chàng:

- Đùng mang thêm rượu đến cho ngài nữa!

Cửu Dương quay đầu nhìn, thấy một cô gái đứng sau lưng chàng từ bao giờ. Ông lão chủ quán định đặt thêm một bình rượu nữa xuống bàn cho Tiêu Phong, nghe Hà Tử Lăng bảo liền vâng dạ rồi mang bình rượu rồi đi.

Cửu Dương nhìn Hà Tử Lăng mà bụng chàng giật thon thót, từ trước tới giờ cho dù có cao thủ thâm tàng bất lộ cỡ nào thì xa vài chục trượng chàng vẫn có thể nghe được tiếng chân của họ, vậy mà cô gái này ở sát đằng sau lưng chàng, chàng lại không phát hiện ra sự hiện diện của nàng...

Cửu Dương lia mắt sang Tiêu Phong ngẫm hỏi về Hà Tử Lăng nhưng Tiêu Phong không tỏ vẻ thắc mắc gì. Tiêu Phong thấy có chiếc bóng tiến lại đối

diện chàng thì khẽ ngẩng đầu nhìn rồi cúi mặt xuống tiếp tục uống rượu.

Hà Từ Lăng khẽ gật đầu chào Cửu Dương, sau khi tự giới thiệu tên nàng với Cửu Dương, Hà Từ Lăng nói:

- Không biết danh tánh công tử thế nào?

Cửu Dương gật đầu chào đáp lễ Hà Từ Lăng, xong, chàng vẫn còn nghĩ đến bước chân đi quá nhẹ nhàng của nàng nên cân nhắc câu trả lời, Cửu Dương bèn bịa ra một cái tên sau đó nói:

- Từ này đến giờ hẳn uống năm bình rượu rồi.

Hà Từ Lăng không đề cho Cửu Dương lãng chuyện, nói:

- Chắc công tử phải là một người bạn rất thân của ngài nên mới không cần giữ lễ trước mặt ngài? Hơn nữa tiểu nữ quen ngài bao năm biết ngài rất hiếm khi để người ta nhìn thấy mình say mềm như vậy.

Cửu Dương nghe Hà Từ Lăng bắt lỗi chàng không gọi Tiêu Phong bằng “ngài,” hất đầu về phía Tiêu Phong nói:

- Hẳn vốn thích kết giao bằng hữu tứ phương cho nên chẳng bao giờ bận tâm đến chuyện nghi thức cả, hồi ở Giang Nam hẳn còn làm nhiều vụ vô phép vô tắc hơn thế này nữa kia.

- Thật vậy ư?

Hà Từ Lăng nhìn Cửu Dương không chớp.

Cửu Dương gật đầu. Hà Từ Lăng nói:

- Nhưng cũng kỳ lạ thật, nếu như công tử quen ngài thân vậy, vậy sao tiểu nữ chưa từng thấy công tử lui tới phủ đệ của ngài? Mà hai người đang nói chuyện gì mà ngài ấy buồn quá thế? Đang bàn chuyện ngài ấy phải lấy Mẫn Mẫn cách cách à?

Hà Từ Lăng nói tới đây chợt sầm nét mặt.

Từ trong đôi mắt Hà Từ Lăng toát ra một luồng sát khí khiến Cửu Dương lạnh gáy nhưng chàng vẫn mỉm cười với nàng, sau đó Cửu Dương kín đáo liếc nhìn dấu giày của Hà Từ Lăng, thấy đúng là mấy dấu giày in trên cát của Hà Từ Lăng đã bán đứng việc nàng không hề bỏ chân... Cửu Dương tự biết rằng việc chàng nghi ngờ là hoàn toàn có nguyên do...

Hà Từ Lăng thấy Cửu Dương chậm rãi trả lời những câu hỏi của nàng, lập lại thêm một lần. Cửu Dương còn chưa biết phải trả lời Hà Từ Lăng thế nào thì thật may cho chàng, Tiêu Phong kịp thời giải vây cho chàng. Tiêu Phong chẳng cần phải nói gì cũng lấy được sự chú ý từ Hà Từ Lăng. Chả là lúc bấy giờ Tiêu Phong say mềm nên chàng không còn dùng li để uống rượu nữa mà chàng cầm luôn cả bình rượu đưa lên rót vào miệng. Hà Từ Lăng không chờ câu trả lời của Cửu Dương nữa, bước nhanh lại bên Tiêu Phong, giành lấy chiếc bình từ trong tay Tiêu Phong đặt chiếc bình ra khỏi tầm tay chàng.

- Ngài uống nhiều quá rồi, định say mềm mãi à? Say thì không phải cưới Mẫn Mẫn cách cách à?

Hà Từ Lăng nói:

Tiêu Phong gục đầu xuống bàn. Hà Từ Lăng tiếp:

- Tiểu nữ biết ngài phải cưới người ngài không yêu thích nên mấy bữa nay tâm tình chán nản, nhưng nếu ngài không muốn cưới người con gái đó việc gì phải chịu cảnh ép hôn? Ngài không yêu thì đi nói với Đái Nãi phúc tấn không tiếp tục cuộc hôn nhân này nữa là xong, mắc gì phải tuân thủ theo yêu cầu của thái hoàng thái hậu để giúp triều đình xả xui chứ?

Cửu Dương thấy Tiêu Phong gục đầu xuống bàn biết Tiêu Phong đã ngủ rồi. Hà Từ Lăng cũng biết Tiêu Phong chẳng nghe được lời của nàng nhưng vẫn tiếp tục nói với chàng:

- Tiểu nữ biết bề trên ép cưới, ngài lại không muốn kháng chỉ nhưng chẳng phải bấy lâu ở kinh thành ngài vang danh là một người thích làm cái gì thì làm cái nấy hay sao? Ngài còn nhớ có lần chúng ta bên nhau ngài đã bảo nếu như sau này ngài không yêu một nữ nhân thì bất luận người con gái đó có địa vị gì trong cái xã hội này ngài cũng sẽ không bao giờ cưới? Vì ngài không thích cái phong tục tập quán cổ hủ của người Á Đông!

- Hà tiểu thư không cần quá tức giận mà đem lửa vào lòng – Cửu Dương xua tay với Hà Từ Lăng nói - Đẳng nào thì việc thành thân của hẳn vẫn phải do hẳn tự mình quyết định. Biết đâu bây giờ hẳn không ưa thích Mẫn Mẫn cách cách nhưng sau này hẳn nảy sinh tình ý với cô ấy không dứt ra được thì sao?

Cửu Dương nói xong mỉm cười, Hà Từ Lăng nói:

- Không bao giờ có chuyện đó xảy ra!

Sau khi Hà Từ Lăng cau mày tỏ vẻ không vui trước câu nói của Cửu Dương, nàng cũng đổi cách xưng hô với chàng, gần giọng nói:

- Ta sẽ giúp ngài dứt khỏi cuộc hôn nhân này!

Cửu Dương im lặng, Hà Tử Lăng quay trở lại Tiêu Phong nói:

- Ngài không cần phải quá đau lòng, tiểu nữ sẽ tìm cách giúp ngài thoát khỏi người con gái này.

Hà Tử Lăng nói xong cảm thấy trong lòng nàng có hơi dễ chịu một chút, cặp chân mày giãn ra. Nàng dùng đôi bàn tay bưng mặt Tiêu Phong lên, ngắm gương mặt đỏ lừ của chàng, hai mắt chàng nhắm nghiền. Nàng dịu dàng sờ mấy ngón tay lên môi chàng và nói:

- Thật là tội, đang tương tư một người lại phải thành thân với người mình không ưa chút nào, cuộc hôn nhân này vốn dĩ không công bằng từ lúc đầu nên tiểu nữ sẽ tìm cách giúp ngài.

Đoạn quay sang Cửu Dương, Hà Tử Lăng nói:

- Vị công tử này, phiền công tử giúp tiểu nữ đưa ngài ấy về phủ Viễn, được chăng?

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Nâng chén tiêu sầu (trung)

Đã mấy ngày Tiêu Phong chán nản nên chẳng ăn hạt cơm nào, lại nữa tay chàng bị thương, chàng cũng dầm mưa ở Đồng Hoa môn với nữ thần y và giờ thêm bảy tám bình rượu vào bụng nên mặc dù bọn nha hoàn trong phủ ưa đồn thổi rằng tướng quân của họ có mình đồng da sắt chàng cũng không tránh khỏi ngã bệnh.

Nửa đêm về sáng Tiêu Phong lên con sốt, nằm bất tỉnh trên giường, Hà Tử Lăng quỳ trên đôn xoa ngực giúp chàng. Trong phòng còn có mấy a hoàn nữa, người bưng chậu nước người cầm khăn... Sau khi thay mấy lượt khăn nóng đắp lên trán cho Tiêu Phong, Hà Tử Lăng bảo bọn a hoàn ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại hai người, tất cả đều yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng nghe tiếng thở dài của Hà Tử Lăng. Nàng ngồi im lìm trên chiếc ghế bên cạnh giường nhìn Tiêu Phong trong bóng đêm, nhớ lại nhiệm vụ của mình... mặc dầu nàng được người ta nhờ đi tìm hiểu từ chàng nhưng thật sự nàng cũng muốn biết tại sao chàng lại đồng ý lấy Mẫn Mẫn? Một cô gái thân phận cao quý, vô cùng xinh đẹp, nhưng tánh tình lại tỉ lệ nghịch với nhan sắc. Nhất là cái tật ghen tuông quá đáng của Mẫn Mẫn, Hà Tử Lăng khẽ lắc đầu, mỗi lần Mẫn Mẫn đến phủ Viễn chơi không khi nào mà không gây sự hão huyền với bọn Hiếu Quân, đôi khi Mẫn Mẫn cảm lòng không đậu, trút giận một cách phi lý vào luôn cả nàng. Một cô gái xấu nét như thế chẳng hiểu sao chàng lại đồng ý rước về làm tướng quân phu nhân cho được? Mà Tân Nguyên xem chừng cũng cam phận? Mọi rắc rối trong đó Hà Tử Lăng không biết có dính dáng gì đến chuyện tranh quyền đoạt vị hay không?

Hà Tử Lăng nghĩ tới đây thở mạnh một hơi, trong lòng nàng vô cùng buồn bã, nàng tự nghĩ bản thân nàng có gì không tốt đâu? So với Mẫn Mẫn nàng duyên dáng mỹ lệ, lại hiền thực. Hồi a mã nàng còn sống thân phận của nàng chẳng khác Mẫn Mẫn, thậm chí còn có phần cao hơn. Tuy nhiên bây giờ gia cảnh sang trọng đó của nàng không tồn tại nữa rồi... Càng nghĩ Hà Tử Lăng càng cảm thấy tủi phận bẽ bàng. Tâm trạng của nàng lúc này cũng như hoa thạch nam trên đồng hoang Tô Cách Lan về ngoài rặng rờ song không che giấu được tâm hồn cô liêu, quạnh quẽ.

Tiếng nấc chực tuôn ra từ miệng Hà Tử Lăng, nàng e tiếng khóc của nàng sẽ đánh thức giấc ngủ của Tiêu Phong nên đưa tay bịt miệng. Hà Tử Lăng rời giường đến ngồi trên sập. Ở bên góc phải phòng ngủ của Tiêu Phong có đặt một tấm bình phong năm cánh, làm từ gỗ tử đàn, phần thân trang trí hình tứ linh, không còn là Thiên sơn tuyết liên. Một chiếc sập đóng bằng gỗ đàn hương dựng cạnh tấm bình phong này. Hà Tử Lăng ngồi trên sập lặng lẽ rơi lệ, chiếc váy lụa màu mỡ gà của nàng phủ xuống lưng chừng chân sập khẽ khàng lay động như một màn sương mỏng.

Cũng trong căn phòng này, trên chiếc sập này... Hà Tử Lăng nhớ nàng và chàng đã từng có một khoảng thời gian dài đối đãi nhau như vợ chồng. Lúc trước, chàng chăm sóc nàng từng miếng ăn, giấc ngủ, không bao giờ làm việc gì phật ý nàng cả. Nhưng từ sau khi chàng thọ thương trên Thiên sơn chàng đối với nàng đã giữ một khoảng cách nhất định.

Hà Tử Lăng lại tiếp tục rót nước mát, nàng thật tình không cam tâm buông bỏ mối quan hệ mà nàng từng hi vọng sẽ nở hoa, lòng nàng thật sự rất đau, cái cảm giác nàng không còn là nữ nhân được chàng yêu chiều nữa, được chàng ôm trọn vào lòng, cùng ăn cùng ở với chàng và cả ngàn việc làm khác nữa... thật khiến cho trái tim nàng tan vỡ.

Nhớ hồi trước chàng đã từng nói sẽ đưa nàng đi khắp các vùng đại giang nam bắc, khắp các nơi trong thiên hạ này. “Làm quan để làm gì?” Đó là câu nói đầu môi của chàng, “ta sẽ cùng nàng đồng lên Thiên sơn hạ xuống Giang Nam, tiêu dao mọi chân trời góc bể há chẳng khoái hoạt hơn sao?” Lời của chàng cả đời nàng cũng không quên...

Khi nàng gặp chàng lần đầu tiên, chàng đã giải vây cho nàng khỏi tên sơn tặc trong một ngôi chùa hoang. Mười sáu năm, nàng vốn không hề tơ tưởng bóng hình nam nhân, chẳng biết hai chữ tương tư có nghĩa là gì. Không ngờ chỉ trong một ngày nàng lại chết mê chết mệt chàng, chẳng hiểu vì sao từ lúc yêu chàng, nàng chẳng còn chút lý trí nào, cứ yêu đến mê muội. Hai người quen được khoảng một năm nàng trao cho chàng tất cả. Dù nàng biết, chàng

chỉ coi nàng như hàng tá những người con gái khác từng đi qua cuộc đời chàng. Có lúc nàng cảm thấy mình như một kỹ nữ không hơn không kém, là công cụ cho chàng thỏa mãn nhu cầu khi cần. Có những ngày chàng chẳng đến gặp nàng, chẳng thèm đoái hoài khiến cho nàng rất buồn, và lòng tự ái bị tổn thương nhưng sau đó chỉ cần chàng cho người đến gọi là nàng lập tức đến phủ Viễn ngay...

Hà Tử Lăng ngồi nhớ lại một ngày đầu xuân, hôm đó khí hậu thật trong lành dễ chịu. Mây trắng trôi chậm chậm trên vòm trời xanh biếc. Thời tiết quang đãng là lúc thích hợp để người ta dạo chơi ở Cảnh sơn. Lúc đó nàng đang giám định đồ cổ trong Tủ Bảo Trai, nghe a hoàn Tiểu Khả của nàng vào báo chàng sắp đến nàng liền ra ngoài cửa. Đã một tuần hai người không gặp mặt, Hà Tử Lăng vẫn còn nhớ cái cảm giác háo hức của nàng khi đó, nàng đứng ngoài cửa tiệm đồ cổ chẳng bao lâu thì tiếng vó ngựa lộp cộp vang lên, rồi một con ngựa có bộ lông màu đỏ rực như lửa phi nước kiệu tới. Nàng ngắm con ngựa đẹp như được tả trong truyện Tam quốc diễn nghĩa, còn chưa hoàn hồn, đã thấy mình ngồi vắt vẻo trên lưng con huyết hãn mã trần quý. Tiêu Phong phóng xuống đất bệ bồng nàng lên trong hai tay, đặt nàng ngồi lên yên ngựa xong chàng cũng tung mình lên theo, ngồi phía sau nàng, vòng đôi tay rắn chắc qua chiếc eo thon nhỏ của nàng nắm lấy cương ngựa.

Sau một tiếng tặc lưỡi của Tiêu Phong con ngựa lập tức rùng chân phóng thốc đi, hướng tới Vô Định hà. Hà Tử Lăng chưa hề cưỡi con ngựa nào phi nhanh đến thế này, nàng cảm thấy như nàng đang bay, gió quất vô mặt nàng sắc như dao, khiến nàng phải nghiêng đầu rút vào ngực chàng. Tiêu Phong đặt một nụ hôn lên trán nàng. Hà Tử Lăng nhớ khi đó nàng đang đắm chìm trong hạnh phúc lứa đôi, chợt nàng liên tưởng đến hậu vận của nàng và chàng trong tương lai, hôm nay hai người ngồi cạnh nhau âu yếm thế này nhưng sau này sẽ phải chia giáo đôi đầu nhau. Nàng mừng rỡ tưởng tới cảnh đó nên đương khi ngày lành cảnh đẹp bỗng dưng nàng muốn rơi lệ.

Tiêu Phong không hề hay biết những diễn biến trong lòng nàng lúc đó nên chàng lại đặt thêm một nụ hôn lên trán nàng và mỉm cười. Chàng cho ngựa chạy qua cầu Vô Định hà, lên đến Cảnh sơn, Tiêu Phong kéo sợi cương cho ngựa rẽ vào một khu rừng mọc đầy hoa đào trên Cảnh sơn, vừa cho ngựa đi chậm lại vừa hỏi nàng:

- Nàng có buồn không? Xin lỗi nàng, mấy ngày qua ta có nhiều chuyện cần phải giải quyết trong sở quân cơ nên không có thời gian đến gặp nàng.

Tiêu Phong dứt lời thì một làn gió nổi lên, khiến cho các cánh đào rơi là tả khắp nơi. Cảnh tượng năm đó như hiện ra trong đầu Hà Tử Lăng, nàng đã đưa mắt ngắm những cánh hoa màu hồng phấn múa may theo con gió xuân. Mỗi một cánh hoa trông cứ như một vũ công, lúc thì nhảy múa uyển chuyển, chao lượn trái phải, lúc thì đảo lên lướt xuống và đôi khi còn xoáy tròn như một đào hát đang múa hồng, trông vô cùng yêu kiều, xinh đẹp không thể tả bằng lời. Nhưng chỉ được một lát thôi sau đó tất cả các vũ công đều đáp xuống đất, tự nhiên Hà Tử Lăng liên tưởng đến vận mệnh của con người, đời người ngắn ngủi làm sao, con người may mắn lắm có thể sống được đến bảy mươi năm là dương thế kết thúc.

Hà Tử Lăng nhớ khi đó nàng buồn rầu chép miệng:

- Mấy cách hoa đó thật bi ai quá – Nàng thờ dài bảo chàng – Chúng vốn không muốn lìa cành mà gió không cho chúng được tiếp tục tồn tại.

Tiêu Phong im lặng, vẻ như chàng không nghe được lời vừa rồi của nàng, chàng ghim cương cho ngựa đi chậm lại, rồi dừng hẳn, phóng xuống đất rồi cẩn thận đỡ nàng. Tiêu Phong bỏ cho con ngựa thông dong gặm cỏ quanh rừng. Hà Tử Lăng vừa đi bên chàng vừa đan mấy ngón tay nàng vào tay chàng.

- Ngài nghĩ thử xem – Hà Tử Lăng vẫn nhìn những cánh hoa đào trên đất nói - Con người sống trên thế gian này có khác gì những cánh hoa đâu, nhiều lắm cũng chỉ sống được năm mươi mấy sáu mươi năm, trải qua bao nhiêu vật đổi sao dời, tranh đấu, truy cầu, rốt cuộc cũng có lưu lại được gì. Danh lợi chẳng khác gì mây trời gió thoảng, con người khi sinh ra đời không mang theo gì đến, chết không mang đi được. Chỉ bằng chúng ta nên tùy duyên đời, sống một cuộc sống nước chảy mây trôi có phải tốt hơn không?

Tiêu Phong nghe Hà Tử Lăng nói dừng chân, chàng ngồi xuống một bãi cỏ bên dưới một gốc đào lũa, kéo tay nàng để nàng ngồi trong lòng chàng rồi hỏi nàng:

- Hôm nay nàng gặp phải chuyện gì khiến nàng không vui à?

Hà Tử Lăng nhớ khi đó trong lòng nàng tâm sự trùng trùng, nhưng nàng chối biến, cười đáp lời chàng:

- Tiểu nữ có gì buồn đâu, chỉ là chứng kiến nhiều cánh hoa đào đang rơi, thấy các tán cây thưa dần nên tức cảnh sinh tình vậy thôi.

Tiêu Phong vuốt tóc Hà Tử Lăng, nàng xoay mình lại quàng hai chân nàng quanh hông chàng, ngồi đối diện chàng và tiếp tục nói:

- Mỗi lần ra khỏi kinh thành, tiểu nữ nhìn cảnh trời cao đất rộng thế này, là tiểu nữ luôn cảm thấy mình quá nhỏ nhoi, tiểu nữ biết ngài có cơ hội đi đó đây, thấy chân trời góc biển, không biết ngài có cảm giác ra sao?

- Cũng như nàng vậy thôi – Tiêu Phong cười nói - Thiên địa bao la vô cùng, đúng là so với trời đất con người chúng ta rất nhỏ nhoi.

Hà Tử Lăng gật đầu:

- Ước gì tiểu nữ cũng được như ngài đi xem khắp nơi?

Tiêu Phong lại cười:

- Đến khi tam mệnh đại thần không còn quấy nhiễu triều can nữa ta sẽ đưa nàng đi.

- Ngài và Ngao Bái đều là hai trọng thần đương triều – Hà Tử Lăng suy nghĩ một chút nói - Một người là phụ nội, một là phụ ngoại, ai cũng có tầm quan trọng nhất định, phải đấu tranh một mất một còn sao?

Nói rồi không chờ Tiêu Phong trả lời câu hỏi của nàng, Hà Tử Lăng tiếp:

- Tiểu nữ có nghe một câu chuyện kể về Đức Phật Thích Ca. Năm xưa, Đức Phật Thích Ca vốn là một vị thái tử, từ nhỏ sống trong cảnh nhung lụa, vinh hoa phú quý hưởng không hết được, lại nữa ngài cũng được dạy dỗ kỹ càng, ngoài tình thông văn võ ngài còn thông thuộc kinh điển Bà la môn. Dù sống trong cảnh nhung lụa nhưng ngài vẫn luôn cảm thấy bất an trước những cảnh sinh lão bệnh tử của đời người. Ngài luôn cảm thấy mạng người sao quá bấp bênh, không bệnh rồi thì từ cả ngày sống trong cảnh phiền não, chẳng ung dung tự tại như những nhà sư được. Vì vậy cho nên có một đêm, sau khi từ giả vợ con, ngài ra lệnh mã phu đưa ngài ra khỏi hoàng cung, xuống tóc xuất gia. Ngài đã cởi áo mũ, vàng vòng châu báu nhờ mã phu mang về. Từ đó ngài bước hẳn vào con đường xuất gia cầu đạo. Dưới cây bồ đề ngài đã ngộ giác sinh từ đời người ngã ngũ, sống nay chết mai chẳng ai hay được, tính mệnh muôn loài vốn dĩ mong manh cho nên ngài đã khuyên các tỳ kheo sống một cuộc đời ý nghĩa. Có những hải tử xấu số chưa kịp mở mắt đã lia đời. Lại có những bệnh nhân tuy tuổi còn rất trẻ nhưng cũng vĩnh viễn ra đi, bởi một căn bệnh hiểm nghèo hay một tai nạn bất ngờ nào đó. Thời gian thấm thoát thoi đưa, khi chết rồi lại trở về cát bụi. Mỗi người đều là trần trụi sinh ra, cuối cùng cũng đơn độc ra đi, không ai có thể mang theo tài phú và danh vọng mà bản thân đã đau khổ tìm kiếm cả đời.

Hà Tử Lăng nói rồi nhìn sâu vào mắt Tiêu Phong đợi chờ, nàng thấy chàng cũng nhìn vào mắt nàng, không biết chàng có đang nghi ngờ thân phận của nàng?

Hà Tử Lăng còn đang lo lắng trong lòng, Tiêu Phong gật đầu nói:

- Ta hiểu ý nàng, Tử Lăng. Đúng là đời người sinh hữu hạn, từ bất kỳ, cái chết đến với vạn vật vào những lúc bất ngờ nhất, và vòng xoáy nghiệt ngã của sự tranh quyền đoạt vị trong cung lại càng đưa ta đến gần ngày đó hơn, nhưng dầu muốn dầu không, ta cũng đã bị cuốn vào trong cuộc chiến mãnh liệt đó rồi, không thể nào buông bỏ để rồi đi cùng nàng.

Hà Tử Lăng nhớ sau đó nàng không biết nên dùng lý do gì để tiếp tục khuyên chàng, vì chàng đã tiếp tục nói với nàng hiện thời trong triều, Ngao Bái đã tạo ra một bối cảnh cực kỳ phức tạp, Ngao Bái ý vào bản thân là một trong bốn đại thần có công khai quốc, nên đã lập ra bè phái không chế hoàn triều. Chàng nói nếu như bây giờ chàng từ quan, thì trong triều hiện đang chia thành hai quẻ, thượng - hạ sẽ không còn cân bằng được nữa. Quẻ thượng nghĩa là những người theo Thuận Trị lúc đó, lên án những kẻ độc quyền đang thực hành bá đạo khiến cho lòng dân oán thán... Còn quẻ hạ, đương nhiên là những người phục tùng tam mệnh đại thần, vì tư lợi đã gây cho muôn dân biết bao phần nộ. Khang Hi tuổi còn quá nhỏ nên không thể nắm thực quyền được. Hiếu Trang cũng không có cách nào ngăn được sự lộng hành của tam mệnh đại thần, đời sống của dân chúng vì vậy vô cùng gian nan. Lại nữa trong vòng mấy năm gần đây tệ nạn nha phiến không ngừng khuếch tán khắp kinh đô, đâu đâu cũng có đầy rẫy những thanh thiếu niên sa vào con đường nghiện ngập. Mà dòng họ của chàng nhiều đời đều làm quan cho triều Thanh, đã có không ít người hy sinh cho những cuộc tranh giành quyền thống trị thiên hạ như thế này. Năm xưa cha chàng đã theo Hoàng Thái Cực chống lại thế lực của Đa Nhĩ Cổn, bây giờ chàng cũng sẽ làm theo ông giúp Khang Hi lấy lại binh quyền từ tay Ngao Bái. Tôn phò ấu chúa, vạch tội tham nhũng, trừng trị những kẻ vơ vét ngân khố và thanh trừ nha phiến chính là những lý tưởng của chàng. Nên chàng không thể vì tình cảm riêng tư với nàng mà từ quan rồi khỏi kinh thành bỏ lại Hiếu Trang phải một mình đối mặt với cả một thế lực của tam mệnh đại thần...

- Nhưng nàng an tâm – Tiêu Phong nói - Từ đây cho tới ngày ấu chúa tự nắm binh quyền sẽ không bao xa, tới chừng đó ta sẽ từ quan rồi đi cùng nàng đi du ngoạn khắp nơi.

Hà Tử Lăng nhớ lại sau khi Tiêu Phong nói với nàng câu đó nàng đã nhìn chàng bằng ánh mắt ngờ vực, khoảng thời gian đó quả tình hai người quen nhau chỉ vỏn vẹn một năm, nàng vốn không biết chàng đối với nàng vô tình hay hữu ý đây, đang đùa chơi hay là nghiêm túc? Nàng không biết chàng đến với nàng có phải vì một lý do hứng thú nhất thời nào đó hay chính là định tâm từ trái tim? Từ cổ điển với đàn ông phụ nữ chẳng qua chỉ là những tâm bình phong dùng để trang trí trong nhà hay nói tệ hơn nữa là những món đồ tiêu khiển. Sự ân cần của chàng đối với nàng có phải là sự ân cần của một người đàn ông tìm một người đàn bà khi muốn được giải tỏa? Sẽ mãi mãi dừng lại ở mức độ đó chứ không phải vô hạn định? Hà Tử Lăng nghĩ đến những câu trả lời vừa rồi của Tiêu Phong, chàng vốn không thuộc loại người sẵn sàng hy sinh danh vọng và tiền đồ chỉ vì một nữ nhân, bởi quyền lực đã sớm hóa thành một phần trong cuộc đời chàng, kiếp này khó lòng rời xa nó được. Nàng biết bất kỳ cô gái nào có dùng lời gì khuyên chàng, chàng cũng sẽ không bao giờ rút khỏi cuộc tranh đoạt vương quyền. Hà Tử Lăng lại nghĩ đến những ước mơ của nàng, nàng mơ những điều đơn giản lắm, một mái nhà, một người đàn ông yêu thương nàng và những đứa trẻ, hằng ngày nàng sẽ giặt giũ may vá cho gia đình nhỏ của nàng. Còn chàng? Quá nhiều tham vọng, quá nhiều toan tính. Thém vào đó trong tay chàng nếu muốn có thể sở hữu rất nhiều đàn bà. Hà Tử Lăng ước gì lúc đó nàng sáng suốt hơn, đáng ra nàng không nên ôm ấp một chút hi vọng nào về chàng.

Nhưng năm đó nàng đang đắm chìm giữa những cảm xúc yêu đương, không tài nào dứt khỏi chàng được. Bởi lần đầu gặp mặt, trái tim nàng đã dành trọn cho chàng rồi. Nếu không phải là chàng, nàng chẳng muốn lấy ai khác. Chàng phong trần, điềm tĩnh, khiến nàng thấy rất cuốn hút. Đó là kiểu đàn ông nàng thích.

- Ngài có chắc là không lâu hay không? – Hà Tử Lăng nheo mắt nhìn Tiêu Phong nói - Tiểu nữ chỉ e khi ngày đó tới, hoàng thượng có thể tự tay nắm lấy binh quyền rồi, lúc đó tiểu nữ đã trở thành một bà cụ già, không biết có còn đủ sức đứng được nữa hay không chứ nói gì du ngoạn.

Tiêu Phong ồ lên một tiếng, trả lời nàng:

- Xem chừng nàng không tin vào bản lĩnh của bản tướng quân rồi. Được rồi, nếu nàng sợ mai này không đi lại được, thì ngay bây giờ ta sẽ chứng minh cho nàng xem.

- Ngài muốn chứng minh cho tiểu nữ xem gì đây?

- Thì ngay bây giờ ta đưa nàng đi...

Tiêu Phong nói tới đây ngưng lại một chút.

Hà Từ Lăng bất giác nụ cười bí hiểm trên môi Tiêu Phong, lập tức hai má nàng đỏ lên, nàng cũng thấy ánh mắt của chàng chuyển từ mắt nàng, chậm chậm xuống môi và cổ nàng, rồi xuống thấp hơn... Hà Từ Lăng nhớ nàng đã lườm chàng một cú sắc như dao, khi đôi môi chàng vờn lên vành tai nàng và nói sẽ đưa nàng đến một nơi... rất xa. Hai chữ “thiên đường” rót vào tai Hà Từ Lăng, khiến cho lồng ngực nàng căng lên, lại thêm âm thanh hít vào thở ra của chàng khi nói hai từ đó cực kỳ gợi cảm.

Hà Từ Lăng không thể quên cái cảm giác rạo rực trong người nàng lúc đó. Từ trước tới giờ, chưa từng có ai có thể dùng lời nói tác động đến nàng mãnh liệt như chàng, chỉ có mình chàng làm được, chẳng những bằng lời nói, mà chàng có thể tác động đến nàng chỉ đơn giản bằng một ánh nhìn, những tiếng thở trầm thấp gợi tình, và nàng không sao từ chối chàng. Có phải vì vẻ ngoài lịch lãm của chàng? Sự giàu có, hay là quyền lực, tiền đồ của chàng? Nàng không thể hiểu nổi.

Giọng nói của Tiêu Phong cũng cực kỳ trầm ấm khiến cho nhịp tim Hà Từ Lăng lúc đó nhảy điên loạn, nàng cứ liên tục cảm thấy rạo rực ở những nơi nhạy cảm trên cơ thể dưới sự quan sát chăm chú của chàng. Nàng hoàn toàn chìm đắm trong cái nhìn như đang dán vào những nơi thầm kín nhất trên thân thể nàng.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Nâng chén tiêu sầu (hạ)

Một lát sau từ dưới tàn cây vắng lên tiếng hôn ghì ngẫu nhiên, tiếng sột soạt của y phục va chạm vào nhau đầy kích thích.

Tiêu Phong đỡ Hà Từ Lăng nằm trên cỏ, rồi phủ phục lên người nàng, tay chàng mân mê từ hông, eo, đến ngực nàng. Lúc này hai đôi môi đã rời nhau ra, Tiêu Phong chạm trán chàng vào trán Hà Từ Lăng và nhìn vào mắt nàng, đặt bàn tay chàng lên ngực nàng nói:

- Nàng thật mềm mại.

Tiêu Phong thì thầm rồi luồn bàn tay đó vào trong áo Hà Từ Lăng, nhẹ nhàng xoa nắn bầu ngực căng mọng, được một lúc chàng di chuyển bàn tay sang phía bên kia đồi núi và lặp lại động tác xoa nắn.

Hai đầu ngực của Hà Từ Lăng nhô cao sừng sững dưới các động tác xoa bóp thành thạo của Tiêu Phong, môi nàng hé mở và nàng bật những tiếng rên, một dòng xuân lộ từ nơi sâu thẳm trong nàng thông thả tiết ra.

Tiêu Phong không dừng lại ở đó, sau khi chàng dùng bàn tay còn lại cởi y phục nàng ra, vùi đầu vào cổ nàng, kéo bờ môi chàng xuống rãnh ngực nàng rồi lên vùng núi tuyết bên trái, ngậm lấy nụ hồng nhỏ bé trên đỉnh núi, chàng dùng lực vừa đủ mút lấy, từng đầu dây thần kinh nơi ngực Hà Từ Lăng như bùng nổ khi chàng đánh lưỡi vào ngay giữa nụ hồng khiến cho hạ thể nàng trào dâng một thứ đợt cảm man dại.

- Ôi...

Hà Từ Lăng van vãn, miệng nàng há ra và mười ngón chân quắp lại làm đôi hài của nàng roi khỏi chân, nàng muốn chàng làm thế với nụ hồng còn lại. Tiêu Phong như đọc được ước nguyện của nàng, lập tức làm nàng vừa lòng.

- Nàng muốn ta đưa nàng đến nơi đó ngay bây giờ không?

Tiêu Phong rời môi chàng khỏi nụ hoa bên phải của Hà Từ Lăng, quay trở lên thì thầm vào tai nàng, đoạn chàng hôn đôi môi nàng, đẩy lưỡi chàng vào trong miệng nàng sâu đến tận cổ họng, trong khi ngón cái và một ngón tay nào đó của chàng níu lấy nụ hoa, kéo cái vật thể nhỏ bé đó giãn ra rồi se, xoắn lại, cả người Hà Từ Lăng rung động như muốn nổ tung thành vạn mảnh trước sự tra tấn của chàng.

Nàng chưa từng thử qua chuyện chăn gối bao giờ nên chỉ bấy nhiêu động tác của chàng đã vượt quá sức tưởng tượng của nàng, bây giờ nàng không thiết gì nữa ngoài sự ham muốn được người đàn ông này chiếm hữu nàng. Vùng hạ bộ nàng ướt đầm thứ dung dịch trong suốt, một nụ cười hài lòng hiện lên trên mặt Tiêu Phong khi chàng dùng bàn tay không xoắn lấy nụ hoa trượt xuống vùng tam giác ở giữa hai chân nàng.

- Nàng ướt đầm rồi, tốt lắm, nàng rất biết hồi đáp.

Tiêu Phong nói, mon trớn vùng tam giác ướt sũng ái dịch giữa hai chân Hà Từ Lăng.

- Cho ta, được không? - Chàng nói nhỏ - Để ta biến nàng thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời.

Hà Từ Lăng không do dự gật đầu.

Tiêu Phong mỉm cười ngồi dậy, cởi bỏ toàn bộ y phục trên người chàng, vứt bộ y phục màu bạch kim trên thảm cỏ bên cạnh mớ y phục của Hà Từ

Lăng. Chẳng thở một hơi nhẹ nhõm vì đã giải thoát được sự cương cứng khỏi bộ y phục bức bối của chàng.

Hà Từ Lăng ngóc đầu nhìn độ dài của Tiêu Phong bằng ánh mắt e sợ, nàng khép đôi chân nói:

- Ôi, không được đâu, tiểu nữ sẽ không chứa ngài nổi đâu. . .

- Đừng lo – Tiêu Phong ngắt lời nàng - Nàng đã sẵn sàng lắm rồi nên không phải đau nhiều.

Hà Từ Lăng vẫn lắc đầu, Tiêu Phong nói:

- Ngoan nào, tách đùi sang hai bên.

Hà Từ Lăng chần chừ nhìn đại nhục bồng của người đàn ông đang trèo lên mình nàng thêm một chút nữa khẽ mở đôi chân.

- Thả lỏng cơ thể ta mới có thể dễ dàng vào trong nàng, không làm nàng đau nhiều.

Tiêu Phong lại nói, cảm lấy sự cương cứng của chàng đặt trước cánh cửa nhục cảm của nàng.

- Sẽ phải đau hay sao?

Hà Từ Lăng hỏi, Tiêu Phong gật đầu:

- Nhưng con đau sẽ qua rất nhanh.

Chàng hít sâu một hơi, tiếp:

- Yên nhé, bây giờ ta vào trong nàng.

Dứt lời liền xộc vào nàng.

- Áaa!!!

Hà Từ Lăng bật tiếng thét lớn. Hai mắt nàng lập tức đóng sập lại, hai dòng lệ trào ra như nước vỡ bờ, sâu thẳm bên trong nàng một nỗi đau đớn cùng cực khiến nàng muốn ngất khi chàng xé toạc nàng ra. . .

Tiêu Phong đâm phập đại nhục bồng của chàng vào Hà Từ Lăng, ép nàng nuốt trọn cái vật thể dài thậm thụt đó đến tận góc rãnh mới dừng lại, một nụ cười viên mãn nở trên môi chàng, chàng nhắm chặt đôi mắt, miệng mở thành một vòng tròn hoàn hảo và bật tiếng rên lớn.

- Khá dày đấy, nàng ổn không?

Tiêu Phong mở mắt, hôn môi Hà Từ Lăng và hỏi.

Hà Từ Lăng phải dùng hết cả sức lực mới gật nổi đầu, hang động nhỏ bé của nàng bị bức phải nong ra hết cỡ, ruột gan nàng như bị đẩy cả lên ngực để tạo thêm chỗ chứa đựng chàng. Mắt nàng lúc này vẫn còn khép kín, nàng bầm mười đầu móng tay vào lưng Tiêu Phong. Chàng vẫn chưa di chuyển, hỏi nàng một câu rồi cúi xuống ngậm lấy nụ hoa trên ngực nàng, dùng đầu lưỡi không ngừng đánh lên nụ hoa để giúp nàng quên cơn đau vùng hạ thể do chàng mang lại và để nàng quen dần với cảm giác bị xâm nhập bằng kích cỡ quá tải của chàng trong nàng.

- Ta sẽ chuyển động.

Tiêu Phong dùng môi kéo nhẹ nụ hoa và nói trước khi rút sự cương cứng của chàng ra khỏi hoa tâm, được nửa chừng, hai mắt chàng khép hờ, lại rên lên, nhẹ nhàng đẩy vào hang động chật hẹp sau đó dừng lại.

- Nửa nhé? - Chàng thì thầm.

- Vâng.

Hà Từ Lăng vẫn còn rất đau nên nàng miễn cưỡng gật đầu. Tiêu Phong từ tốn lặp lại như thế lần nữa rồi dừng, hỏi:

- Lần nữa nhé?

- Vâng.

Hà Từ Lăng đáp, nhưng lần này là một lời khẩn cầu, hình như hỏa huyết chật chội của nàng đang chấp nhận chàng, không, động to thượng hạ của nàng đang rất muốn điều này, một cảm giác viên mãn đột phát trong hạ thể khi nàng được chàng lấp đầy. . .

Vậy là Tiêu Phong lại chuyển động nhưng lần này không dừng lại nữa. Chàng chuyển động tựa trên hai khuỷu tay, vì vậy Hà Từ Lăng không cảm nhận được sức nặng cơ thể chàng đang ở trên nàng, chỉ có vùng hạ thể của chàng là ấn xuống nàng.

Ban đầu, Tiêu Phong còn chuyển động chậm chậm, từ từ tiến rồi lui trong nàng. Đến khi chàng bắt được tín hiệu Hà Từ Lăng ngập ngừng nẩy đôi ngọc đồn của nàng lên để hứng lấy chàng, chàng tăng nhịp điệu. Nàng rên lên, chàng dập xuống nàng sâu hơn, nhanh hơn. Hà Từ Lăng thờ dốc nẩy hồng đón chàng, lao vào cuộc tấn công của chàng.

Tiêu Phong không ngừng và không ngừng giữ mạnh xuống Hà Từ Lăng, từng cú nện chạm tận vùng âm cung, chàng liên tiếp nghiền những vách động của nàng khiến nàng ngất ngây. Ôi... Cái cảm giác bị chàng ép sát và chà xát nhiều lần vào vách động làm nàng như muốn vỡ tan... Mồ hôi từ ngực chàng rơi đầm đìa lên ngực nàng. Hà Từ Lăng cũng không ngừng rên siết, nàng không thể tưởng tượng được việc này là kỳ diệu thế này... khi chàng kết thúc cuộc vui chắc hoa huyết của nàng bị giập tới mức không còn hình thù gì nữa rồi... Nhưng chàng nói phải, cảm giác như được chàng đưa lên thiên đàng vậy. Những ý nghĩ vờ vụn trong nàng, chỉ còn cảm xúc... nàng chỉ biết có chàng... chỉ muốn chàng tiếp tục vui dập nàng mãi thôi...

- Đến với ta, Từ Lăng.

Một hồi sau Tiêu Phong nói trong hơi thở dồn dập trước khi trút xả vào nàng.

Hà Từ Lăng cũng đáp lại Tiêu Phong bằng một dòng xuân lộ ẩm áp từ sâu trong hạ thể nàng cùng lúc tuôn ra...

- Nàng còn đau không?

Tiêu Phong nhặt một sợi tóc dính vào một bên má Hà Từ Lăng, hỏi nhỏ. Chàng ở trong tư thế nằm nghiêng, chống mình bên khuỷu tay.

Hà Từ Lăng không trả lời Tiêu Phong, nàng nhắm nghiền đôi mắt nhưng miệng nàng mỉm cười, nụ cười viên mãn hiện lên trên gương mặt đỏ lừ.

- Ta không làm nàng quá đau phải không?

Tiêu Phong lại hỏi.

Hà Từ Lăng vẫn không thể đáp.

- Không phải chuyện đùa đâu - Đôi mắt Tiêu Phong lộ tia lo lắng, chàng tiếp tục nói - Ta đang nghiêm túc đấy, nàng có đau lắm không?

Hà Từ Lăng nhắm mắt thêm một chút nữa mở mắt ra, cái cảm giác sáng khoái và sung sướng đến tê người vẫn còn ngự trị trong nàng, thật sướng khoái vô cùng. Nàng mỉm cười nhìn chàng, giờ thì nàng đã biết tất cả những thứ này là thế nào.

Cơ thể Hà Từ Lăng bị Tiêu Phong quay cuồng, lúc trước nàng không hề biết cơ thể nàng có thể vừa đau đớn vật vã và cũng có thể vừa thỏa mãn cùng lúc như thế này. Cái cảm giác chết đi sống lại thật không thể tả bằng lời.

- Nàng vẫn chưa trả lời ta - Tiêu Phong nhướn mày.

Hà Từ Lăng quàng đôi cánh tay thon thả của nàng quanh cổ Tiêu Phong, kéo đầu chàng xuống hôn môi chàng thì thầm:

- Tiểu nữ muốn lần nữa.

Hà Từ Lăng dứt lời, ánh mắt Tiêu Phong lóe sáng, đồng thời chàng cũng trút một hơi thở nhẹ nhõm.

- Nàng đòi hỏi quá đấy - Chàng nói bằng giọng châm chọc - Nhưng ai bảo ta luôn yêu chiều nàng chứ, lật người lại nào.

Hà Từ Lăng lật người nằm sấp trên cỏ, hướng tấm lưng thon mịn về phía Tiêu Phong. Tiêu Phong úp một bàn tay chàng trên lưng Hà Từ Lăng, mon man lưng nàng một chút lần xuống một bên ngọc đồn nàng khẽ nắn.

- Đường cong của nàng thật tuyệt.

Giọng Tiêu Phong âu yếm trước khi dời bàn tay sang ngọc đồn còn lại, xoa bóp nhẹ nhẹ. Rồi chàng ngồi lên, nằm úp lên lưng nàng, để hai chân chàng vào giữa hai chân nàng tách hai chân nàng ra.

Tiêu Phong vén tóc Hà Từ Lăng sang một bên trước khi cúi xuống hôn lên vai nàng. Hà Từ Lăng cực thích cái cảm giác được bờ ngực lực lưỡng và những đường mũi bụng săn chắc áp vào lưng nàng. Lóp lổng trên ngực Tiêu Phong mon man lưng nàng.

- Có chắc là nàng muốn ta đến với nàng lần nữa không?

Tiêu Phong vừa hỏi vừa buông những chiếc hôn nhẹ nhàng quanh tai Hà Từ Lăng, bàn tay chàng mon men vuốt vai nàng. Hà Từ Lăng gật đầu, Tiêu Phong nói:

- Vậy thì quỳ lên nào.

Hà Từ Lăng vâng lời, ở tư thế quỳ chống tay xuống cỏ, nàng bắt đầu thở những hơi thở dồn dập đầy háo hức khi chàng cũng quỳ phía sau nàng. Tiêu Phong quàng một tay ra phía trước bụng Hà Từ Lăng, lần la mấy ngón tay xuống phía bụng dưới và tìm được hạch tâm nữ tính của nàng, chàng dùng lực xoa mạnh điểm nút nhạy cảm khiến Hà Từ Lăng rú lên.

- Aaa!!!

Tiêu Phong vừa dùng mấy ngón tay chà hạc tâm Hà Tử Lăng mãnh liệt vừa nói:

- Ta sẽ đến với nàng từ phía sau, cảm giác va chạm sẽ dữ dội hơn thế này rất nhiều nàng hãy chuẩn bị tinh thần.

Giọng Tiêu Phong đầy hăm dọa nhưng vô cùng nóng bỏng.

Tiêu Phong dứt lời, thả điểm nút nhảy cảm đã bị mấy ngón tay chàng ma sát đến sưng mọng, giữ chặt lấy tóc Hà Tử Lăng trong một nắm tay, giữ cố định sau gáy, chàng kéo nhẹ để nàng quỳ đúng vị trí. Đầu Hà Tử Lăng không thể cử động, nàng như bị vô hiệu hóa trong tay Tiêu Phong, hoàn toàn bất động.

- Nàng là của ta – Tiêu Phong nói khê nhưng rõ ràng từng chữ một - Chỉ một mình ta thôi. Đừng quên điều đó.

Giọng Tiêu Phong lúc nào cũng đầy mê đắm, mỗi lời chàng nói đều kích động và gợi tình. Hà Tử Lăng lại cảm thấy vật thể cương cứng ở giữa hai chân nàng.

- Nàng thật quyến rũ từ phía sau.

Tiêu Phong nói rồi đâm nhanh vào gọn vào Hà Tử Lăng, vì đây không phải lần đầu Hà Tử Lăng đón nhận chàng nên chàng xuyên vào nàng rất ngọt ngào. Tiêu Phong di chuyển. Hông Hà Tử Lăng dong đưa uyển chuyển theo lực thúc, đẩy của chàng, nàng hồi đáp lại chàng một cách cuồng nhiệt, niềm hứng khởi chạy cuồng lên trong máu nàng. Bây giờ, tâm trí Hà Tử Lăng bênh bồng như những cụm mây đang trôi trên trời, toàn bộ cảm giác tập trung cả vào nơi sâu thẳm trong cơ thể. Nàng bật những tiếng rên lớn.

- Hãy nói nàng thích ta làm thế này với nàng.

- Vâng, tiểu nữ muốn ngài làm thế này.

Hà Tử Lăng nói ngay, sợ Tiêu Phong bất thành linh rút hẳn ra.

Tiêu Phong mỉm cười, ghim vào nàng sâu hơn, kéo ra khoảng hai phần ba rồi lấp đầy, không ngừng... Chàng duy trì một tốc độ cố định.

Chàng nói phải, Hà Tử Lăng nhủ bụng, ở tư thế này quả nhiên nàng bị chàng ma sát mãnh liệt vào những vách động nhưng vì vậy mà thống khoái hơn tư thế truyền thống gấp mấy lần.

Một hồi sau, khi nàng sắp sửa nổ tung, Tiêu Phong xoay tròn hông chàng rồi bất ngờ gần như hoàn toàn rút ra, chàng ngừng một nhịp, rồi lại tiến vào. Chàng cứ lặp lại chuyển động đó lần này rồi lần khác.

Khi Tiêu Phong ngừng một nhịp, Hà Tử Lăng cảm giác hụt hẫng như mất mát một thứ gì vô cùng trân quý.

- Ôi, đừng mà...

Nàng van vãn nhưng chàng như muốn trêu chọc nàng.

Hà Tử Lăng mím môi cố nhịn nhưng một hồi sau nàng không thể chịu đựng được nữa, ôi, nàng ngại phải thốt lời van cầu...

Quả thật Tiêu Phong muốn nàng van cầu chàng:

- Ta muốn nàng phải xin ta.

Tiêu Phong dứt lời cứ tiếp tục cuộc trêu chọc đầy vui thú và ngọt ngào tới, lui, ngừng...

- Ôi... Làm ơn... - Hà Tử Lăng thì thào.

- Nàng vừa nói gì?

Giọng Tiêu Phong trầm trầm, chàng lại lui ra khỏi nàng, ngừng.

- Nàng muốn gì nói ta nghe.

- Muốn ngài, xin ngài đừng dừng lại mà.

- Tại sao ta không nên dừng lại?

Tiêu Phong hỏi, Hà Tử Lăng ngập ngừng:

- Vì... tiểu nữ muốn... đạt cực khoái, tiểu nữ muốn đến.

Tiêu Phong ấn vào trong Hà Tử Lăng.

- Lặp lại lần nữa ta nghe không rõ.

Chàng lại nói, xoay hông lần nữa rồi chuyển động thật chậm, lui ra khỏi nàng.

- Tiểu nữ muốn đạt cực khoái.

Hà Tử Lăng lặp lại lời cầu xin, Tiêu Phong lại hỏi, nàng gào lên lần nữa.

Tiêu Phong bắt thần thả tóc Hà Tử Lăng ra. Hai tay chàng bấu vào hai bên ngực đồn nàng thật chặt, dùng hai nơi căng tròn trắng nõn nà đó làm điểm tựa để xộc vào nàng thật sâu, tăng tốc độ lên, chàng không dừng lại để trên nàng như vừa nãy nữa. Hơi thở của chàng hỗn hển. Điều đó quá đối tuyệt vời. Hà Tử Lăng cũng rên to từng chập, toàn bộ những mạch máu trong cơ thể nàng sôi lên. Cái cảm giác được dục trượng to lớn của chàng không ngừng đâm phập vào hang động chật hẹp của nàng thật quá đối phấn khích. Nàng đã sập vào chiếc bẫy tình đam mê, chàng đã thành công khiến nàng sẵn sàng có thể chết vì chàng.

Hà Tử Lăng liên tục đạt đỉnh, trong cơn bán loạn, nàng không ngừng gào thét, vừa gào thét thảm thiết vừa kêu tên chàng. Cái cảm giác bị chàng công phá mãnh liệt rồi đạt đến đỉnh điểm được lặp đi lặp lại trong một thời gian dài khiến cho cơ thể và thần trí nàng rối bời. Nhưng Tiêu Phong không buông tha Hà Tử Lăng, chàng còn tiến vào nàng thêm ba mươi lần nữa rồi mới buông xả. Tiêu Phong gồng mình, trút tất cả vào Hà Tử Lăng như tự phóng thích chính chàng, sau đó chàng đổ xuống lưng nàng, mặt vùi vào tóc nàng. Hà Tử Lăng thét một tiếng vang trời khi hoa huyết của nàng trở thành tâm điểm để chàng công kích, từng dòng thủy lộ bắn mạnh và nhanh vào sâu thẳm hoa tâm. Ngay giây phút đó, Hà Tử Lăng biết cả đời nàng sẽ không thể ngừng yêu người đàn ông này vì chàng mang đến cho nàng cảm giác cả thiên đường ở đây.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Nhất túy giải thiên sâu

- Nàng nói nàng quan tâm ta, tại sao lúc trước nàng hồ hững vậy?

Tiêu Phong liên tục lặp đi lặp lại câu nói này trong cơn mê sảng. Hà Tử Lăng ngồi trên trường kỉ lắng nghe lời chàng, nàng đương nhiên biết câu hỏi vừa rồi không phải dành cho nàng. Hà Tử Lăng không ngừng ôm mặt khóc ròng, tại sao chàng không còn như xưa, để nàng được là người cùng chàng đi đến cuối con đường? Tại sao chàng và nàng đã từng sánh bước bên nhau lại để lạc mất nhau ở ngã rẽ Thiên sơn ấy?

Bao nhiêu nước mắt đã được hong khô trước đó giờ rú nhau trở về tụ hội trong đêm, Hà Tử Lăng nhớ lại từ khi Tiêu Phong trở về từ Thiên sơn, những điều chàng nói, những hành động chàng làm, là cách để chàng thể hiện tình yêu với cô gái chàng gặp trên Thiên sơn. Chàng nói với nàng hai người từ nay chỉ là bạn thôi và chàng đã buông tay nàng từ giây phút đó.

Tiêu Phong liên tục tránh mặt nàng, nhưng sáu năm qua nàng vẫn ở bên cạnh chàng hy vọng có ngày chàng quay đầu trở lại. Hà Tử Lăng biết nàng có chấp trong tình yêu để rồi tự nhận những thương tổn sâu sắc về mình nhưng trách nhiệm không cho phép nàng rời chàng, và lại, nàng cũng không nỡ xa chàng, vì chàng chính là mối tình đầu, và cũng sẽ là duy nhất.

Người ta thường bảo những người xuất hiện trong đời ta dù chỉ thoáng qua đều vì lý do nào đó. Vậy sự xuất hiện của chàng đơn giản chỉ là để nàng tồn thương ư? Chàng đã từng cho nàng những giây phút ngọt ngào, thời gian hai người ở bên nhau cùng nhau chia sẻ mọi đam mê, những nụ cười, những ánh mắt trao nhau... với nàng giờ chỉ là hồi ức.

Đã có rất nhiều lần nàng muốn rời khỏi chàng, rời khỏi kinh thành, bỏ lại trách nhiệm đang gánh trên mình, buông bỏ tất cả, xóa sạch tất cả sau một lần quay lưng cất bước nhưng mỗi lần nàng định làm thế những kỷ niệm đẹp lại ùa về. Những lúc như vậy, con tim nàng lại yếu đuối, để rồi lại đưa ra quyết định sai lầm mà nàng quên mất rằng đã khi nào chàng thuộc về nàng đâu? Hôm qua nàng lại tìm về những thứ gọi là ngày xưa qua con đường hai người từng đi, ngắm nhìn chiếc ghế đá hai người từng ngồi bên bờ Vô Định hà để chợt nhớ rằng ngày nào đó hay người tay trong tay để rồi giờ đây nàng thấy lòng nức nở khi chỉ một mình đơn lẻ. Sau tất cả những ngày tháng đã qua, nàng vẫn giằng vò mình trong nỗi xót xa và tự hỏi liệu giữa hai người từng có tình yêu hiện hữu hay chỉ là cảm xúc nhất thời? Hà Tử Lăng sức nhớ bao năm bên nhau Tiêu Phong chưa từng nói yêu nàng một lần nào, có lẽ mọi thứ là do nàng tự huyền chứ nào có xuất phát từ trái tim chàng.

Hà Tử Lăng nâng vạt áo lên lau sạch nước mắt. Nàng rời trường kỉ, đến sửa tắm chăn trên mình Tiêu Phong cho ngay ngắn rồi lặng lẽ đi vào bếp đích thân bắt nồi sắc thuốc cho chàng. Trong phủ có đầy người hầu kẻ hạ nhưng lần nào chàng ngã bệnh nàng cũng đích thân lo cho chàng. Hà Tử Lăng cũng chẳng rõ bao giờ chàng mới dậy, mà dậy rồi liệu có uống thuốc do nàng sắc không vì chàng rất ghét uống thuốc nhưng nàng vẫn làm. Mọi thứ mà trong mấy năm qua nàng làm như một thói quen.

Khi Hà Tử Lăng mang chén thuốc trở lại phòng Tiêu Phong ngủ mơ luôn miệng gọi nữ thần y, Hà Tử Lăng đặt chén thuốc lên chiếc ghế bên cạnh giường chàng, ngồi lên mép giường nắm tay chàng vỗ về. Hà Tử Lăng lặng lẽ gối đầu trên ngực chàng, nhưng không ngủ, nàng nhìn đắm đắm vào khoảng không đen tối trong phòng mà nghĩ rằng ngày mai tỉnh dậy, chắc gì chàng đã nhớ những điều nàng làm cho chàng hôm nay?

Sáng ngày hôm sau con sốt của Tiêu Phong hạ dần và chàng tỉnh dậy. Hà Tử Lăng vẫn ở bên giường túc trực chăm sóc chàng. Nàng thấy Tiêu Phong vừa trở mình liền đỡ chàng ngồi dậy, bưng chén thuốc lên. Tiêu Phong rất ghét uống thuốc nên chàng uống một ngụm xong nhăn mặt hạ xuống, đôi mắt lim dim mệt mỏi, lồng ngực không ngừng nhấp nhô và hơi thở của chàng cũng ngắn đoạn.

Hà Tử Lăng nhìn Tiêu Phong uống từng ngụm thuốc một cách khổ nhọc, dịu giọng bảo:

- Thuốc đắng dã tật, tuy mùi vị của nó thật không dễ ngửi nhưng phải uống thì bệnh mới mau lành được.

Hà Tử Lăng dứt lời phát hiện nàng chẳng phải lang y, bèn thốt nhiên nở một nụ cười.

Hai người không nói năng gì trong một hồi.

Tiêu Phong nâng chén thuốc lên uống thêm một ngụm nữa rồi lại buông. Sang lần thứ ba, Hà Tử Lăng can:

- À tiểu nữ quên mất, thuốc đã nguội nên khó uống, để tiểu nữ đi rót lượt thuốc nóng khác cho ngài.

Nàng nói xong đưa tay định cầm cái chén nhưng Tiêu Phong lắc đầu:

- Không cần.

Chàng nói, sau đó bưng chén thuốc lên uống cạn.

- Bây giờ đã là canh mấy rồi?

Tiêu Phong trả chén lại cho Hà Tử Lăng, hỏi, chàng tiếp tục ôm ngực thở từng hơi nặng nhọc.

Hà Tử Lăng đặt chén thuốc xuống giường, quay nhìn cánh cửa phòng trả lời:

- Chắc là đầu canh năm rồi.

Nàng quay lại nhìn Tiêu Phong nói thêm:

- Ngài nên ngủ thêm một lát nữa đi, hồi nãy tiểu nữ đã có nhờ người đi nói với Sách thị lang đại nhân rằng ngài bị ốm nên sáng nay không thể lên triều.

- Cảm ơn nàng.

Tiêu Phong nói. Hà Tử Lăng bưng cái chén đi lại đặt trên chiếc bàn đặt ở giữa phòng, rót tách trà để Tiêu Phong tráng miệng sau chén thuốc đắng.

Tiêu Phong lại nói cảm ơn Hà Tử Lăng, chàng cầm tách trà, chậm rãi hớp một ngụm trà, loại trà này là trà nhân sâm hảo hạng nhưng chẳng hiểu sao khi nuốt vào miệng chàng vẫn cảm thấy không át được chất thuốc đắng trong miệng, chất thuốc như ngấm sâu vào trong cổ, trong lòng chàng, nên miệng chàng vẫn nếm được vị đắng chất như thường.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa. Hà Tử Lăng đi mở cửa, Lôi Kiến Minh bưng một mâm đồ trang sức vào nói với Tiêu Phong:

- Lão nô thật không muốn làm phiền tướng quân nghỉ ngơi nhưng lão nô có chuyện này không thể tự mình quyết định. Chả là sinh lễ sắp sửa mang tới phủ Đài Nã tất cả đã được lão nô chuẩn bị xong rồi chỉ thiếu một cái Bách Niên Ngự Nê và cặp trâm cài đầu.

Lôi Kiến Minh nói rồi dâng chiếc mâm chứa một mớ đồ trang sức lên trước mặt Tiêu Phong. Tiêu Phong im lìm dời mắt xuống tách trà. Hà Tử Lăng biết Tiêu Phong không có tâm tình chọn đồ trang sức cho Mẫn Mẫn, nhìn Lôi Kiến Minh bảo nhỏ:

- Mẫn Mẫn cách cách là cành vàng lá ngọc nên sinh lễ đương nhiên phải là thứ tốt nhất rồi, Lôi nhị thúc cứ thay mặt ngài ấy chọn món nào đắt nhất đi, càng quý càng tốt.

Lôi Kiến Minh cũng chỉ làm theo lệ, giờ Tiêu Phong không phản đối nên chỉ vào một cái mào đội đầu có gắn trăn châu màu xanh ngọc bích và cặp trâm cài cùng màu nói:

- Như vậy lão nô sẽ đưa cho thợ năm ngàn lượng bạc để lấy mào đội đầu và đôi trâm cài này, rồi cùng tùy tùng mang sinh lễ đến nhà tướng quân phủ nhân.

Lôi Kiến Minh dứt lời bái chào Tiêu Phong rồi đi ra.

Còn lại hai người, Tiêu Phong không biết nói năng gì thêm với Hà Tử Lăng. Tuy chàng tỉnh dậy nhưng thần trí vẫn còn mơ mơ hồ hồ, đầu chàng đau nhức và toàn thân ê ẩm. Sau một cơn say quá thật lúc nào chàng cũng cảm thấy vô cùng khó chịu. Chàng nghe theo Hà Tử Lăng uống xong chén thuốc thấy người đỡ hơn một chút nhưng trong lòng vẫn đau đớn vô cùng.

Bên ngoài lại có tiếng gõ cửa, a hoàn Tiểu Tuyền mang một mâm điểm tâm vào đặt lên bàn rồi trở ra ngoài.

Tiêu Phong nhìn theo Hà Tử Lăng lúc này đang đứng bên bàn, nói:

- Tôi hôm qua... – Chàng ngưng lại ôm ngực thở một chút rồi tiếp - Cảm ơn nàng, không có nàng chắc ta chết mất xác ở nơi nào rồi cũng nên.

Hà Tử Lăng vừa múc cháo ra chén cho Tiêu Phong vừa trả lời:

- Ngài không cần khách sáo với tiểu nữ, giữa hai ta còn ơn huệ gì, và lại tiểu nữ cũng quen với mấy việc thế này rồi chứ đâu phải lần đầu.

Hà Tử Lăng mang chén cháo quay trở lại bên giường đưa Tiêu Phong, thêm lời:

- Tiểu nữ biết ngài không ưa ăn cháo cũng như uống thuốc nhưng ngài hãy cố ăn chén cháo này cho ấm bụng.

Tiêu Phong cầm chén cháo nói:

- Trông nàng có vẻ quá mệt mỏi vì ta rồi, bây giờ ta đã không sao, nàng cũng nên về Tụ Bảo Trai...

Tiêu Phong chưa nói xong, Hà Tử Lăng cướp lời chàng:

- Nếu ngài còn biết tiểu nữ mệt mỏi vì ngài tại sao không tự quý trọng bản thân cho tiểu nữ nhờ?

Tiêu Phong không trả lời, chàng múc từng muỗng cháo đưa lên miệng một cách uể oải.

Suốt cả bữa sáng Tiêu Phong im lặng ăn cháo và không nói gì nữa. Tiểu Tuyền lại mang một bình trà trở vào phòng đặt lên bàn, thu dọn mâm đồ ăn rồi rời đi.

Hà Tử Lăng rót trà ra tách cho Tiêu Phong, nói:

- Nhiều lúc tiểu nữ cứ cảm giác mình như người điên vậy, chẳng hiểu sao cứ thích làm khổ mình như thế này, giá mà...

Câu nói của Hà Tử Lăng khiến Tiêu Phong lặng người trong một chút, tay cầm tách trà định nâng lên uống bỗng khựng lại. Hà Tử Lăng thấy Tiêu Phong thất thần nàng cũng bỏ lửng không nói trọn vẹn câu nói. Nàng đợi chàng uống xong tách trà rồi chàng nằm xuống giường tiếp tục nghỉ ngơi.

Con sót của Tiêu Phong vẫn còn chưa hạ hoàn toàn, chàng vừa đặt lưng xuống giường hơi thở như nghẹn lại, mày mặt tối sầm rồi chẳng bao lâu chàng thiếp đi không còn hay biết gì nữa. Hà Tử Lăng lại như đêm qua ngồi trên ghế cạnh bên giường lặng lẽ nhìn Tiêu Phong ngủ yên, thật ra lúc này nàng định nói với chàng rằng chàng vốn đến từ thảo nguyên, mà ở vùng quan ngoại không thiếu các loài thảo dược, không lẽ trong tam đại bộ của người Nữ Chân không có người con gái nào ngoài nữ thân y khiến chàng vừa lòng sao nhưng rốt cuộc nàng không nói ra.

Hà Tử Lăng cũng thừa biết hiện thời nàng có nói gì hay làm gì đi nữa thì đối với chàng cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nàng có đời sống đời chết, khóc lóc thảm thiết, có chảy trôi hết những giọt nước mắt cũng chẳng cảm hóa được trái tim chàng. Mùa thu trời thường mưa không ngừng, mưa rơi khắp nẻo đường, mưa cho mọi nhà nhưng không ướt nổi lòng chàng. Vậy thì những giọt nước mắt của nàng có là gì? Bởi lẽ tâm tư chàng, tất cả đã cột chặt trên mình của một người con gái không tên, cột chặt vào mấy bụi cúc và hàng bạch quả trồng trong hoàng cung. Hà Tử Lăng khe khẽ lắc đầu, nén tiếng thở dài, nước mắt nàng lại ứa ra nhưng rồi nhanh chóng khô đi khi vừa ra nơi mí mắt nàng. Nàng đã suy nghĩ kỹ rồi, đành vậy thôi, trả chàng về với cuộc sống như khi chưa thuộc về nhau. Không phải lỗi của chàng, cũng chẳng phải lỗi của ai, chỉ là chàng và nàng không phải dành cho nhau. Đơn giản vậy thôi. Sau khi chàng chính thức thuộc về Mẫn Mẫn rồi nàng sẽ rời đi. Vì tuy rằng chàng đang ở cạnh nàng, trong cùng một mái nhà, thậm chí trong cùng một căn phòng nhưng trái tim chàng đã xa nàng lắm rồi.

Trưa hôm đó sinh lễ được Lôi Kiến Minh và một đoàn tùy tùng mang tới phủ trao cho Đài Nã, gồm có mao đội đầu làm bằng vàng ròng, một đôi trâm cài tóc làm bằng ngọc phi thủy, mười tám chiếc vòng cũng được làm bằng vàng và một cặp bông tai hạt trai. Ngoài đồ trang sức còn có một bộ đồ thêu thủ công, bao gồm áo khoác ngoài màu đỏ có đính đá quý, vài lụa mỏng như cánh ve, áo trong màu hồng phấn và váy màu trắng ngần, hai cái túi gấm thêu hình uyên ương và Tổng Từ Quan Âm dùng để cầu may, một bản “vi phụ chi đạo” do Văn Thanh La viết và vô số những món quà đắt tiền khác.

Đài Nã không phải là một người thụ sủng nhược kinh tuy nhiên ánh mắt của bà khi trông thấy những mâm sinh lễ cũng toát ra tia vui mừng cho đứa cháu gái cưng của mình. Đối với bộ tộc của bà mà nói, việc Mẫn Mẫn gả cho Tiêu Phong là một việc nở mày nở mặt. Bởi vì việc mai mối thời bấy giờ lưu hành một câu “nhà cao cửa rộng gả nữ, thấp môn thú phụ,” nghĩa là làm cha mẹ ai cũng hy vọng con gái của mình được gả vào một nhà tốt để hưởng phúc, hoặc tốt hơn hết là được sắc phong làm phi, một bước lên mây, không cần sớm chiều dài nắng dầm mưa chịu đựng vất vả. Cho nên khi phối hôn vấn đề môn đăng hộ đối vẫn là hơn.

Lại nói tới Phi Nhi.

Ở kinh thành trời chập choạng tối đèn đuốc đã được thắp lung linh, đủ thứ âm thanh ồn ào tạp nham đến nỗi chẳng thể phân biệt được tiếng gì cho ra hồn. Chỉ đến nửa đêm về sáng thì âm thanh ấy mới lắng đọng dần. Phi Nhi vẫn chưa ngủ được, nàng lo cho bệnh tình của Tiêu Phong trở nặng bên rời phòng ngủ của nàng để đi tìm chàng mặc dầu nửa canh giờ trước nàng đã đến thăm chàng rồi. Phi Nhi đang đi trên hành lang dẫn đến phòng ngủ của Tiêu Phong, chợt nàng nghe có tiếng chân, bước đi rất khẽ nhưng người tập võ lâu năm như nàng vẫn nghe được.

Phi Nhi thấy một bóng đen đi về hướng phòng sách của Tiêu Phong. Thông thường, Lôi Kiến Minh cho người canh gác căn phòng đó rất cẩn mật không một chút sơ suất nhưng hôm nay ông cùng bọn tùy tùng mang sinh lễ tới phủ Đài Nã được giữ lại dùng tiệc nên vẫn còn chưa về, trong phủ Viên vì vậy cũng vắng vẻ hơn mọi lần.

Phi Nhi thấy một người vận y phục dạ hành lướt đến cửa phòng sách, nhìn quanh quẩn rồi nhẹ nhàng mở cửa vào phòng. Tiếng bước chân nhỏ nhẹ, thoát đầu nhìn từ xa Phi Nhi cảm thấy tiếng bước chân này nặng đã từng nghe qua.

Phi Nhi nhẹ nhàng tiến lại dùng ngón tay chọc thủng một lỗ nhỏ trên vách phòng sách nhìn vào trong. Ánh sáng yếu ớt từ cánh cửa sổ hé lộ soi lờ mờ lên vóc dáng một người thon cao. Nhấn lực của Phi Nhi tuy ổn nhưng trong phòng sách hoàn toàn cách ly với ánh sáng bên ngoài nên cặp dĩa nhãn của nàng cũng trở thành “anh hùng không có đất dụng võ.”

Phi Nhi còn đang miên man nghĩ ngợi thì bỗng tiếng cọt kẹt vang lên làm nàng giật mình. Cửa phòng sách chợt mở, Phi Nhi vội phóng tới một bụi cây mọc trong khoảnh sân trước hành lang ẩn mình bên trong, nàng nhìn người áo đen bước ra ngoài hành lang rồi phi thân bay về phía phòng ngủ của Tiêu Phong. Phi Nhi sợ người đó phát hiện ra nàng nên không dám đuôi sát theo, và lại khinh công của người áo đen giỏi hơn nàng vài bậc, vừa đi nhanh vừa gây nên thanh âm rất nhỏ, nhỏ đến nỗi khi nhảy qua đầu bọn lính đang tuần tra hậu viện bọn chúng cũng chẳng hề hay. Phi Nhi tự nhận công phu của người áo đen so với Cửu Dương quả thật không kém phần cao thâm.

Phi Nhi cảm thấy lạnh người, người áo đen này hành động im lìm, nếu không phải tận mắt trông thấy sự tồn tại của hắn quả thật khiến nàng khó mà tin được, tựa như người đó chỉ là một ảo tưởng không có thực thể. Suy nghĩ này cảnh báo với Phi Nhi rằng người này nhất định là gián điệp được gài vào trong phủ vì sau khi rời phòng sách hắn không hề thoát ra phủ mà lại đến hậu viện. Người áo đen là một a hoàn trong phủ hay là ai đây? Phi Nhi cũng thắc mắc không biết người áo đen đến phòng sách tìm món đồ gì đây?

Khi Phi Nhi tới trước cửa phòng ngủ của Tiêu Phong nàng thấy Hà Từ Lăng đang ngồi bên giường canh chừng giấc ngủ của chàng, cánh cửa phòng đang hé mở, Hà Từ Lăng ngồi trên chiếc ghế quay lưng ra phía nàng. Cặp mắt sắc bén của Phi Nhi kịp nhận biết đôi vai Hà Từ Lăng khẽ run biểu thị chủ nhân nó đang đề cao cảnh giác, bắt lấy từng động tĩnh nhỏ khi có người đang ở phía sau. Phi Nhi nghĩ bước chân của nàng khẽ khàng thế này thì nếu là người bình thường dầu nàng có đến cách ba thước họ cũng chưa chắc đã phát giác, chỉ có hạng hảo thủ đã trải qua quá trình rèn cặp cẩn thận mới luyện được thánh giác và cảm quan nhanh nhạy như vậy.

Trong đầu Phi Nhi lập tức ráp những mảnh ghép lại với nhau, không lẽ người con gái này là người áo đen? Một tên gián điệp được cài vào phủ để nghe ngóng tin tức hay chỉ là một trường hợp luyện võ đặc biệt không liên quan đến tam mệnh đại thân? Phi Nhi lại nhớ lúc nàng mới vào phủ Viễn lần đầu gặp Hà Từ Lăng, nàng thấy đó là một cô gái mắt phượng mày liễu trông vô cùng thanh nhã, đặc biệt là ánh mắt rất sắc sảo, diện mạo xinh đẹp bức người. Khi đó nàng đang bung một mâm trà định mang vào thư phòng cho Tiêu Phong, nàng đặt lên bàn xong rồi đứng thẳng người lên, ánh mắt hai người giao nhau. Phi Nhi phát hiện đáy mắt của Hà Từ Lăng lóe ra những tia lửa trông rất đáng hãi, khiến cho lúc đó nàng phải chủ động cúi đầu lảng tránh, đôi mắt như có một khí thế bức người. Cặp mắt của Hà Từ Lăng thoảng nhìn thì giống như mặt nước hồ bình lặng trong những ngày thu nhưng hẳng sâu dưới đáy nước như có hàng vạn hòn đá ngầm cuộn cuộn, không những khiến nàng không yên tâm vì sự hiện diện của Hà Từ Lăng trong phủ mà lại còn thêm mấy phần thấp thỏm. Nhưng sau đó một thời gian dài trôi qua mà Hà Từ Lăng không có dấu hiệu gì khả nghi, Phi Nhi lại thôi không suy nghĩ tới. Song bây giờ Phi Nhi lại nghĩ trong ba năm qua muôn sự càng yên ả thì khi bão tố nổi dậy càng dữ dội. Nàng ở trong phủ cùng Hà Từ Lăng cũng đã mấy năm rồi nhưng ngặt một nỗi đó chỉ là cảm giác trong lòng nàng, Phi Nhi chẳng thể làm sao để khẳng định cảm giác bất an của nàng, đánh giá vờ như mọi sự vẫn bình thường.

Phi Nhi có đầy một bụng những nghi ngờ, nhưng mấy năm nay nàng không cách gì vén bức màn bí mật đó lên.

Sáng ngày hôm sau Phi Nhi thay Tiểu Huyền mang đồ ăn sáng vào cho Tiêu Phong, đồng thời cũng len lén theo dõi những cử chỉ của Hà Từ Lăng, nhất là bước chân, càng nhìn nàng càng cảm thấy kinh tâm táng đờm. Song ánh mắt của Hà Từ Lăng long lanh như mộng, Hà Từ Lăng hầu Tiêu Phong ăn điểm tâm nhưng ăn sâu trong đôi mắt đó Phi Nhi như thấy hai thanh kiếm lóe sáng. Còn Tiêu Phong thì hoàn toàn không có chút nghi ngờ gì, có lẽ chàng cũng không màng tới việc gì đang xảy ra chung quanh chàng nữa, việc chàng vĩnh viễn không có cơ hội được tiếp tục ở bên nữ thần y và việc chàng sắp phải thành hôn với người chàng không yêu đã chiếm gần trọn tâm trí chàng. Nhất là chỉ còn vài ngày ngắn ngủi nữa thôi, thân sắc Tiêu Phong tới tấp như bầu trời đêm ba mươi. Tất cả những thứ đó, thật sự làm cho Phi Nhi cảm thấy vô cùng bất an.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Tình không phai

Đêm trước khi Tiêu Phong thành hôn với Mẫn Mẫn trong lòng nữ thần y trùng trùng tâm sự, tình cảm của nàng càng lúc càng lộ rõ hơn bao giờ. Nữ thần y đứng ngồi không yên, nàng không ngừng đi đến bên cửa sổ phòng ngủ của nàng và Vân Anh ngược mắt nhìn vầng trăng tròn đĩnh trên cành cây bạch quả mà ngẩn ngơ, ngơ ngẩn.

Tối nay Tiêu Phong lại đến tân gia khó như một thói quen, thói quen đó cũng giống như việc người ta ăn, uống. Chàng đưa tay đẩy cánh cổng sắt, chậm rãi bước qua cổng tiến vào sân. Tiêu Phong bước từng bước thần thờ đến bên giếng nước, xung quanh giếng nước vẫn như ngày nào sinh lầy trơn trượt. Ba năm qua hai người đều ngồi bên giếng nước này dưới tán cây bạch quả trò chuyện cùng nhau sau những buổi quét sân, lúc nào chàng cũng tìm cách chọc cho nàng cười bằng cách kể một vài mẩu chuyện vui, tặng những món quà cho nàng... Chàng cũng đã trồng mấy bụi cúc quanh giếng nước vì nàng bảo trong các loài hoa nàng thích nhất là hoa cúc.

Nhưng bây giờ tân gia khó tiêu điều sau cơn mưa bão.

Gió thổi tạt vào mặt Tiêu Phong lạnh buốt, âm thanh gào thét bên tai chàng, tối nay chàng lại mang mấy bụi cúc đến, ngồi xuống thành giếng trầm tư nghỉ ngơi... Ngồi thật lâu, quên cả thời gian vẫn thản nhiên trôi xung quanh chàng.

Tân giả khổ vẫn lạnh lùng hoang vắng như bất cứ lúc nào suốt ba năm nay. Gió lùa bốn phương làm những cành liễu run rẩy tạo nên âm thanh như tiếng mưa rào. Nữ thần y rời phòng ngủ của nàng men theo hành lang, vừa đi nàng vừa thờ dãi, một nỗi buồn thâm thúy cứ ngấm mãi ăn sâu vào từng lỗ xương đốt tủy trong người nàng. Nàng vốn không tin chuyện chàng cưới Mẫn Mẫn là vì thể diện như những gì Yên Hồng bảo, và nàng đã không sai, Tân Nguyên và Hiếu Trang đã nói rõ mọi chuyện cho nàng nghe... Làm sao tìm được những ngày vui cũ? Tất cả đều đã trôi qua như một giấc mộng, huy hoàng nhưng cũng thật thảm thương, đau khổ.

Tiêu Phong nghe tiếng bước chân, âm thanh ngừng một chút rồi vang lên phía sau lưng chàng. Chàng quay nhìn thì nữ thần y cũng vừa bước từ hành lang xuống sân, bóng nàng ngả dài trên nền đất xám xịt.

Mặt Tiêu Phong lộ sắc mừng, chàng đứng dậy tiến lại gần nữ thần y.

Nữ thần y cũng nhìn Tiêu Phong, nàng cứ ngỡ sau lần gặp chàng ở Đông Hoa môn, câu nói cuối cùng của chàng, chàng đã quyết tâm cắt đứt mọi liên lạc với nàng rồi. Hóa ra chàng vẫn tìm đến thăm nàng, chàng vẫn còn yêu nàng nồng nàn như thuở ban đầu. Nữ thần y cố giữ cho vẻ mặt nàng bình thản, không khóc, nàng nhất định sẽ không khóc đâu. Người ta hay bảo rằng hạnh phúc có thể về bằng nước mắt và những nụ cười bằng nỗi đau còn nàng bây giờ, chẳng biết nên cười hay nên khóc đây?

Nữ thần y đưa mắt nhìn mấy bụi cúc được Tiêu Phong trồng quanh giếng nước dưới tán cây bạch quả. Nàng biết chàng vừa mới trồng mấy bụi hoa này, có mấy bụi hoa quanh giếng nước cũng hay, trong những loài hoa nàng yêu nhất là những đoá hoa vàng xinh đẹp. Cúc chỉ nở vào mùa thu, như một luật bù trừ, khi mây trời chuyển sang màu xám với không gian âm ảm thì những đoá cúc vàng rực nắng tung bùng bung cánh thấp sáng cả một góc trời. Tình yêu của nàng dành cho chàng cũng đã nở hoa vào một ngày thu như những đoá cúc này. Nhưng mấy hôm trước đông bão gần như đã hủy hoại toàn bộ những cây cối trong sân, bây giờ có chúng, ít ra nàng có thể ngắm để người ngoại nổi nhớ chàng.

Tiêu Phong và nữ thần y đứng cách nhau vài bước chân. Nữ thần y nhìn Tiêu Phong trong bộ dạng thật mệt mỏi. Trong ý nghĩ của nàng lúc nào chàng cũng là một người đàn ông mà ai nấy đều kính nể, nàng cũng như họ kính nể chàng về tài năng, chàng văn võ song toàn, lại cao to như một cây bạch quả mà mấy năm qua nàng là loài cỏ hoang nương bóng. Một người đàn ông kiêu dũng, chẳng coi trời đất ra gì cả, thế mà bây giờ thê thảm khổ lụy đến thế này, thật sự nếu mà không nhìn tận mặt chắc nàng không thể nào tin được. Chàng như một con sư tử đã bỏ rừng xanh nên những hồng hạc ngang tàng đã quy ngã một cách tội nghiệp.

Nhưng nàng biết tại sao chàng lại tự hủy mình, bởi vì đã hơn một lần chàng bảo chàng yêu nàng, yêu nàng say đắm, chỉ có tình yêu mới làm cho chàng khổ đau đến quá sức như thế. Càng cố gắng chịu đựng thì niềm đau lại càng giằng xé nát lòng bấy nhiêu. Chàng đã từng bảo chàng vốn là một người tự mẫn, trên cõi đời này không ai có thể làm chàng đau khổ, trừ nàng, duy chỉ có nàng mới có thể làm chàng đau khổ mà thôi.

Lòng nữ thần y đau như bị dao sắc cắt thành ngàn mảnh vụn, hai mắt nàng đỏ ửng, nàng cảm thấy mình có lỗi khi mấy năm qua đã làm chàng phải kiệt quệ vì chờ đợi quyết định từ nàng.

Càng đau đớn hơn, những lần nghe chàng hạ mình van nàng rời đi để chàng có thể chăm sóc nàng. Những lời hứa buông bỏ tất cả tiền đồ, địa vị chàng đang nắm giữ để được ra đi cùng nàng, chàng không tiếc bất kỳ thứ gì vì nàng là quan trọng nhất, nàng trị giá bằng trăm nghìn lần số tài sản mà chàng đang có, không gì có thể so sánh với nàng được. Nữ thần y chưa xót tự nhủ, lại nhớ tới lần cuối cùng hai người gặp nhau ở Đông Hoa môn, chàng nói nếu được sánh bước bên nàng là hạnh phúc cả đời chàng rồi, chẳng cần gì nữa. Nếu chẳng may đường đời thiếu mất nàng cuộc sống của chàng sẽ trở thành vô nghĩa.

Nữ thần y chẳng biết mình đã làm gì mà hớp được cả tâm hồn chàng như thế? Mấy năm qua hai người hầu như ngày nào cũng gặp, chàng thực lòng thực dạ đối đãi nàng, và nàng cũng đã bị tâm chân tình của chàng lay động. Chàng chiếm một vị trí không nhỏ trong lòng nàng, với nàng, mỗi lần nghĩ tới chàng là nghĩ tới một người đàn ông với nước da rám nắng, oai vệ, đôi mắt sáng và nụ cười ấm áp. Có chàng ở bên, mấy năm qua ở tân giả khổ u sầu cũng sáng bừng lên, vui tươi và đầy hy vọng. Chàng đến thấp sáng con tim nàng. Ở bên chàng nàng tìm thấy sự ấm cúng, nụ cười của chàng xua tan bao nỗi phiền muộn trên khuôn mặt nàng. Chàng đã mang tới cho nàng những ngọt ngào, những lời hẹn hò và cả sự quyết tâm sẽ nắm tay nàng suốt đời...

Bây giờ nữ thần y chuẩn bị đi ngủ nên nàng mặc một bộ y phục khá mỏng, đứng dưới ánh đèn lồng treo trên hành lang, những đường cong của nàng nổi rõ trong bóng đêm, thân hình của nàng khiến bất kỳ người đàn ông nào nhìn vào dù có năng lực kiềm chế rất lớn cũng phải rung động.

Tiêu Phong đắm đuối nhìn nữ thần y, chàng chưa từng thấy nữ nhân nào đẹp như nàng, nàng đẹp lu mờ núi non, một vẻ đẹp không giống bất kỳ ai, chàng không ngừng tự nhủ do tiền định của số mệnh mà chàng gặp nàng trên Thiên sơn, một người con gái bé nhỏ như đoá hoa tuyết liên trắng trong và tinh khiết. Nàng là hiện thân của sự xinh đẹp, thủy mị. Giữa cái lạnh đến tê người của mùa đông năm đó mà má nàng cứ hồng rực lên, cặp môi đỏ như tô son, hai mắt nàng long lanh, bên dưới hàng lông mi dày và cong, mày để tự nhiên, nàng đã nhìn chàng bằng ánh mắt vừa ngỡ ngàng vừa trẻ trung lại vừa đầm ấm hoang hoải một nỗi niềm...

Nhưng bây giờ diện mạo xinh đẹp đó của nàng đã không dành cho chàng nữa rồi, chàng không còn có cơ hội gì nữa rồi. Trái tim Tiêu Phong căng đầy một thứ tình cảm khó thể diễn tả bằng lời, một nỗi mất mát, một nỗi ngậm ngùi, bi ai, lại còn thêm đớn đau. Nỗi thương nhớ và mơ tưởng về nàng, mấy ngày vừa qua chàng cố ép mình chôn chặt tận đáy lòng nhưng lại không ngừng bị khơi dậy, kêu lên.

Nữ thần y cũng nhìn Tiêu Phong đắm đuối, nhìn chàng không chớp, nàng đâu phải gỗ đá mà không rung động trước những chăm chú của chàng trong suốt ba năm?

Hai dòng lệ chuẩn bị tuôn trào trong mắt nữ thần y khô đi, hóa thành hai ngọn lửa hừng hực. Mang theo một sức mạnh nóng bỏng, cuộn cuộn cháy thẳng

về phía Tiêu Phong

Tiêu Phong vươn tay kéo nữ thần y về phía chàng, nhìn nàng với ánh nhìn như muốn đốt cháy toàn bộ mọi thứ trên đời này, cuồng nhiệt. Chàng áp đôi môi mạnh mẽ nóng bỏng của chàng lên môi nàng.

Nụ hôn ấy đánh mạnh vào tim nữ thần y, mạnh đến nỗi nàng thấy bao nhiêu vùng vẫy, chống đối, vì những gì Tân Nguyên và Hiếu Trang đã nói với nàng đều tan chảy. Nàng chậm chậm nhắm mắt lại, không muốn nghĩ nhiều nữa.

Thật lâu sau hai đôi môi vẫn chưa tách rời nhau ra, thêm một lúc lâu nữa, nữ thần y lấy hết dũng khí tách môi nàng khỏi môi Tiêu Phong. Nàng cũng bước ra khỏi vòng tay ấm áp của chàng nhưng Tiêu Phong nắm lấy tay nàng nói:

- Không! Không! Đừng rời khỏi ta! Ta không muốn buông nàng ra! Ta sẽ không buông nàng ra! Hôm đó ta thật ngu ngốc khi đã đưa được nàng ra khỏi hoàng cung rồi nhưng lại để nàng quay trở về, lần này thì không, ta muốn bắt nàng mang đi!

Tiêu Phong dùng bàn tay không bị thương của chàng nắm chặt tay nữ thần y. Chàng nhìn thẳng vào mắt nàng, đôi mắt sâu thẳm đã dần vật tinh thần chàng trong suốt sáu năm.

Thái độ của Tiêu Phong làm nữ thần y khổ sở vô cùng, tim nàng đập mạnh hơn bao giờ trong khi chàng tiếp tục nói với nàng:

- Lúc trước, có lần nàng hỏi ta yêu nàng tới mức độ nào? Lúc đó ta không thể trả lời nàng vì ta không thể so sánh nàng với bất kỳ thứ gì trên đời này để định ra một mức độ nhất định nhưng bây giờ ta biết, ta yêu nàng hơn cả bản thân ta.

Nữ thần y càng nghe những lời chân tình thổ lộ của Tiêu Phong tâm hồn nàng càng xốn xang day dứt, lệ trong mắt nàng bắt đầu rơi xuống.

Nàng đương nhiên tin lời chàng, nàng cũng tin lời chàng đã nói với nàng bên ngoài bốn bức tường đỏ của hoàng cung này đúng là một bầu trời tự do dành cho hai người, một nơi có núi có sông, có ruộng vườn và đồng hoa... nàng có thể tưởng tượng được một ngôi nhà tre nhỏ nhắn nhưng thật ấm cúng nhờ nhòe nhòet dưới làn nước mát đọng trên mi nàng...

Nhưng lời của Tân Nguyên cứ văng vẳng bên tai nàng... Cái viễn cảnh hai người hạnh phúc bên nhau, so với tình thế phức tạp trước mắt. Tân Nguyên nói phải, việc hai người dứt áo ra đi chỉ là hoang đường không tưởng mà thôi, chẳng khác nào dùng gàu cổ vớt vàng trắng trong nước. Mặt nữ thần y giàn giụa nước mắt, thấm đẫm cả cổ áo nàng, tinh thần nàng như bị một sợi xích sắt vô hình quán lấy và cột chặt nàng. Nàng phải làm theo lời của Tân Nguyên, nếu chàng vì nàng mà từ quan, chẳng những người trong thiên hạ chịu khổ đau, mà sau khi chàng trao trả binh quyền cho Ngao Bái, Ngao Bái chắc chắn bỏ trí thiên la địa võng vây giết chàng cho bằng được, làm gì để chàng tiếp tục sống trên đời này?

Ánh mắt Tiêu Phong càng lúc càng nhìn nữ thần y dữ dội như muốn nói với nàng rằng đêm nay là cơ hội cuối cùng của hai người để rời khỏi nơi này.

Nữ thần y không dám nhìn vào đôi mắt hút hồn đó của Tiêu Phong, nàng rút tay về bụng đôi tay lên ôm mặt, tâm tình nàng rối loạn. Mấy năm ở bên chàng trong tâm giả khổ nàng cũng không rõ bắt đầu từ ngày nào phút nào lòng nàng đã tỏa nắng với chàng, chỉ biết thứ tình cảm đối với chàng không phải là xúc động nhất thời.

Tối nay trăng rất sáng, ánh trăng mùa thu phủ đầy khoảnh sân sân giả khổ, nghiêng nghiêng chiếu lên vai hai người.

Tiêu Phong không chờ đợi được nữa, chỉ còn vài canh giờ nữa là trời sáng rồi, chàng lại dang tay ôm lấy nữ thần y, siết nàng vào lòng, ghì chặt nàng. Nữ thần y vùi đầu nàng vào ngực Tiêu Phong, lòng ngực chàng thấm đẫm những giọt nước mắt của nàng, mãi chẳng khô được vì nàng cứ khóc rung rức. Đêm nay những vòng ôm này, ngày mai rồi sẽ mất. Ngày mai chàng là người đàn ông thuộc về người con gái khác. Chàng sẽ có sự ràng buộc, một cuộc sống riêng, với người vợ đẹp trong một căn phủ giàu sang.

Trong sân này hoa cúc vẫn nở nhưng chàng sẽ không đến nữa. Một khu vườn hoa khác giữ chân chàng lại, với một người con gái là người cùng chàng chăm sóc cho những nụ mầm bé xiu, sẽ bung cánh tỏa hương sắc.

Nữ thần y nghĩ tới Mẫn Mẫn. Trong tình thế hiện tại Hiếu Trang đang muốn kết nối với bộ tộc của Mẫn Mẫn, vì nếu triều đình và bộ tộc của Mẫn Mẫn kết giao thì đó sẽ là điều lợi cho triều đình. Cuộc hôn sự này, chàng không thể không chấp nhận, sự việc tiến triển theo đà này chàng vốn không hề có sự chọn lựa nào. Hiếu Trang nhất định tác thành Mẫn Mẫn cho chàng dù chàng không bằng lòng cũng chẳng thể phản đối được.

Nữ thần y nhớ rõ Hiếu Trang nói xong thở một hơi dài thườn thượt, sau đó Tân Nguyên bảo với nàng rằng Mẫn Mẫn thật ra cũng không phải là một cô gái may mắn gì, tuy người người đều rung động vì sắc đẹp của cô ta, và từ nhỏ, Mẫn Mẫn được sống trong cảnh giàu sang phú quý được mọi người chiều chuộng và bao bọc, không ai dám làm trái ý, tương lai còn được người chồng tài trí song toàn mà người người có năm chiêm bao cũng không mơ thấy nổi, tuy vậy Mẫn Mẫn nào biết rằng bản thân cô ta cũng chỉ là con cờ để triều đình lợi dụng mà thôi, cuộc hôn nhân với bộ tộc Lâm Đan chính là để đổi lấy lợi ích chính trị cho triều đình...

Nữ thần y bỏ tay xuống ngẩng nhìn Tiêu Phong. Chàng đã buông nàng ra, áp bàn tay chàng lên một bên má ướt đẫm nước mắt của nàng, hôn lên môi nàng thì thầm:

- Chỉ có nàng chiếm trọn trái tim đau khổ của ta. Ta không muốn cưới Mẫn Mẫn chút nào...

Nữ thần y không để Tiêu Phong nói hết lời, cướp lời chàng:

- Ngài phải về thành hôn với Mẫn Mẫn cách cách thôi, ngài hãy trở về ráng ngủ một giấc để sáng mai có tinh thần làm lễ thành hôn, những nguyên do vì

sao ngài phải làm vậy Tân Nguyên cách cách đã nói với tiểu nữ cả rồi, chẳng cần giải thích với tiểu nữ làm gì, ngài về đi trời sắp sáng rồi.

Tiêu Phong lại hôn nữ thần y lần nữa và lắc đầu:

- Không! Ta sẽ không thành hôn với người con gái nào, nếu có, người mặc lễ phục trong buổi sáng ngày mai chỉ có nàng thôi!

Lời nói quả quyết và nụ hôn nồng nhiệt của Tiêu Phong thoát chốc gần như đánh ngã tuyến phòng thủ cuối cùng của nữ thần y. Nhưng nàng vẫn còn đủ tỉnh táo bước khỏi tầm tay chàng, nữ thần y lùi một bước, nàng đã hứa với Tân Nguyên và Hiếu Trang phải thuyết phục chàng đi về.

Nhưng nữ thần y tiếp tục khóc sụt sùi, muốn nói mà không thốt thành tiếng được, chỉ có thể lặp đi lặp lại:

- Ngài về đi... về đi...

Hai người đứng cách nhau hơn một sải tay, Tiêu Phong liền tiến lên phía trước nhưng nữ thần y tiếp tục lùi bước.

- Ta không về.

Tiêu Phong nói, giọng tha thiết.

- Ngài phải về, ngài không thể ở lại đây, thứ ngài cần tiểu nữ không thể đáp ứng cho ngài chỉ có Mẫn Mẫn cách cách có thể cho ngài những gì ngài cần.

Tiêu Phong lại tiến lên một bước, nữ thần y vội đưa hai tay lên ngực chàng, chặn lại.

- Đừng, xin đừng.

Nữ thần y nói rồi bước lùi. Nàng sợ nàng không cách nào chịu đựng được nếu chàng chạm vào nàng lần nữa, nàng sẽ bị quật ngã mất thôi.

Nữ thần y dứt lời quay đầu bước nhanh trên hành lang hướng về phòng ngủ của nàng và Vân Anh.

Tiêu Phong đuổi theo nữ thần y, vòng ra phía trước mặt chắn đường nàng:

- Nàng đừng đi.

- Có những việc chúng ta có thể buông thả mình, nhưng có những việc chúng ta hoàn toàn không thể buông thả mình!

Nữ thần y nói, giọng cứng rắn nhưng mắt nàng không kiềm được nhìn Tiêu Phong đắm đuối, lệ vẫn rơi trên khuôn mặt trắng xanh của nàng.

Lời của nữ thần y có hiệu quả tức thì, Tiêu Phong đứng lặng, vẻ mặt khổ sở, đôi mắt chàng như con hổ bị thuần phục.

Sau khi nữ thần y lặp lại lời của Hiếu Trang xong vòng qua Tiêu Phong tiếp tục bước đi, nàng đi nhanh như trốn chạy, đến cửa phòng ngủ của nàng nữ thần y nhanh chóng bước vào trong phòng và đóng sập hai cánh cửa phòng, sau đó ngồi bệt xuống sàn nhà ôm đầu khóc như mưa.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa.

- Nhất định còn có cách cứu vãn tình hình.

Giọng Tiêu Phong vang lên bên ngoài phòng.

- Ta không thể cưới ai khác ngoài nàng, ta không thể sống chung với người ta không có một chút cảm tình, ta không thể như nàng tự dối lòng, nàng có biết đau khổ nhất trên thế gian này là điều gì không? Là khi chính bản thân mình lừa dối cảm giác trong lòng mình. Ta biết nàng yêu ta, tại sao nàng lại để người khác chia rẽ chúng ta như thế? Để cho cuộc đời chúng ta trở thành tấn bi kịch, nàng đành lòng thủ diễn vai trò trong vở kịch đó sao? Ta van nàng, hãy mở cửa ra, đừng để hai người chúng ta cả đời này phải sống trong đau khổ. Tại sao nàng không cùng ta làm chủ hạnh phúc của mình?

Nữ thần y bị đôi tai để không phải nghe lời Tiêu Phong nhưng nàng vẫn nghe được nên hai dòng nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống má nàng.

Tiếng gõ cửa tiếp tục vang lên, Tiêu Phong lại nói:

- Ta hiểu nàng bị thái hoàng thái hậu thuyết phục nên dù cuộc sống có phù phàng đến mấy thì nàng vẫn quyết tâm chịu đựng, nhưng trên đời này, không gì là không thể, nàng hãy tin ta, chúng ta hãy sống theo ý muốn của mình sau đó tìm cách khác giúp triều đình. Không lẽ nàng muốn mãi sống trong những ngày tháng nghịch lý với lòng sao? Đến một ngày nào đó nàng sẽ không còn đủ sức chịu đựng. Nàng hãy nghe lời ta mở cửa ra, đừng nên nghe theo thái hoàng thái hậu và Tân Nguyên lần tránh ta nữa!

Nữ thần y nghe những lời của Tiêu Phong, lòng nàng có cảm giác như trăm ngàn mũi kim đâm vào, nhưng nàng vẫn ngồi bệt trên sàn nhà, chôn đầu trong đôi tay, không mở cửa ra. Nàng biết chàng vốn không có cách gì giúp đỡ Hiếu Trang, ngoài bản danh sách có tên Trịnh Chi Long. Chẳng phải ba năm qua chàng đã bất lực trước vấn đề thanh trừ nha phiến sao, và chàng cũng chẳng có cách gì đối phó tam mệnh đại thần vì nếu có chàng đã không chờ đến ngày hôm nay.

Khi này Vân Anh vẫn còn chưa ngủ, rồi giường đi đến quỳ trên sàn nhà ôm lấy nữ thần y.

- Ti tìm mọi cách giúp muội thuyết phục ngài ấy đi về đi - Nữ thần y nói.

Vân Anh gật đầu.

Tiêu Phong vẫn gõ cửa bên ngoài phòng, giọng chàng van cầu:

- Nàng hãy mở cửa ra, để ta đưa nàng rời khỏi hoàng cung, van nàng đấy, ta không muốn hai người chúng ta trở thành thảm kịch do cuộc hôn nhân này đem lại để rồi nhận lấy đau khổ về mình...

Tiêu Phong nói thật nhiều, thật nhiều lý lẽ với nữ thần y, chàng dùng mọi ngôn từ chàng có thể nghĩ ra cố gắng thuyết phục nữ thần y. Chàng hỏi nàng đành lòng sao? Từ chối một cánh đồng cỏ xanh trời biếc, từ chối một cuộc sống thanh bình yên ổn để từ nay về sau chỉ có thể ngửa mặt ngắm mảnh trời giới hạn hình vuông?

- Ngài về đi – Vân Anh mở cửa bước ra ngoài hành lang nói với Tiêu Phong - Muội ấy nói từ đây về sau ngài đừng tới tìm muội ấy nữa.

Tiêu Phong lắc đầu, chàng quyết không về, trong lòng nữ thần y có chàng, chàng biết rõ ràng nên chàng không cam lòng đi về.

Vân Anh cũng không nhận được nước mắt tuôn như suối khi nàng ngó thấy khuôn mặt tiều tụy của Tiêu Phong, trông chàng xơ xác thảm hại quá thể. Vân Anh sực sực một lúc mới nói thêm lời được:

- Ngài hãy về đi, ngài hãy nhớ bản thân mình là ai, ngài có thân phận gì, ngài mang họ Tế Nhĩ Ha Lăng nên từ khi chào đời đã thân bất do kỷ rồi, ngài không thể không phò trợ triều đình. Ngài đừng biến mình thành người bất trung bất hiếu, ngài hãy nghĩ đến tổ tiên của ngài, thân phụ, danh tiếng mấy mươi đời trung liệt trong phút chốc bị hủy hoại dưới tay ngài, chỉ cần cuộc hôn nhân ngày mai có thể thanh trừ nhà phiến muội ấy nói muội ấy đã mất nguyên rồi.

Tiêu Phong vẫn lắc đầu, nhưng chàng chưa nói lời nào, Vân Anh gần giọng thêm lời:

- Nếu ngài không chịu đi về, muội ấy nói muội ấy sẽ thực hiện lời đã hứa với thái hoàng thái hậu trong cung Khôn Ninh, muội ấy sẽ chết ở đây, để cho tất cả mọi chuyện giữa hai người theo hơi thở của muội ấy mà dừng lại hết. Đến chừng đó ngài sẽ ân hận, khổ sở gấp trăm ngàn lần bây giờ, ngài sẽ ân hận suốt đời!

Vân Anh thành công khuyên được Tiêu Phong đi về, nàng vừa dứt lời, Tiêu Phong toát mồ hôi đầy đầu, tay chân chàng run lẩy bẩy và chàng cũng ngừng không gõ cửa nữa.

Vân Anh thấy gương mặt Tiêu Phong xanh xám, trong lòng nàng dâng lên một cảm giác bất nhẫn, nhưng Vân Anh vẫn còn đủ sự sáng suốt lặp lại lời nữ thần y đã nói với nàng thêm một lần.

Một hồi sau nữ thần y ở trong phòng nghe tiếng chân Tiêu Phong rời đi, xa dần trên hành lang.

Vân Anh trở vào phòng ôm lấy nữ thần y. Vân Anh cũng ngồi trên sàn nhà lắng nghe tiếng chân của Tiêu Phong càng lúc càng xa. Nàng có cảm tưởng như mỗi tiếng động của bước chân chàng là tiếng đập trái tim chàng, càng lúc càng yếu dần. Chưa có mối chân tình nào khiến nàng xúc động đến thế này. Lúc này Vân Anh nghe những lời lẽ chân tình của Tiêu Phong nói với nữ thần y, từng chữ một tỏ lộ mối tình thâm sâu của chàng, Vân Anh càng thấm thía hơn trong cuộc sống này chàng không thể nào thiếu nữ thần y. Nữ thần y gần như là hơi thở là nhịp đập của trái tim chàng. Tại sao ông Trời để hai người yêu nhau rồi phải biệt ly? Tại sao số mạng lại trêu chọc hai người đến thế? Vân Anh nhắm mắt để mặc hai dòng nước mắt chảy dài xuống má nàng.

Tiêu Phong đi một lúc lâu nữ thần y vẫn chưa trấn tĩnh được, nàng cũng không còn đủ sức lực để ngồi nữa, nếu không có Vân Anh ôm lấy nàng giữ hai vai nàng cho nàng ngồi vững nàng đã đổ ập xuống sàn gạch lạnh cứng.

Nữ thần y nhắm nghiền đôi mắt, nhưng nàng vẫn không ngăn được chuyện cũ sống dậy trong nàng, từng kỷ niệm hiện ra trong đầu nàng... Nàng nhớ buổi gặp chàng trên Thiên sơn... Lần đầu tiên hai người ôm nhau... Chàng và nàng đã có khoảng thời gian vui sống trong gian nhà tre trên Thiên sơn... Sự chăm sóc của chàng ở tận giả khổ dành cho nàng đến sự chao đảo rung động của nàng dành cho chàng... Bây giờ tất cả đã thành dĩ vãng.

Từng cảnh từng cảnh của hai người hiện rõ trong đầu nữ thần y, tiếng nói của chàng cũng vang lên trong đầu nàng, chàng nói chàng sẽ thay Tàn Thiên Nhân chăm sóc nàng cả đời, chỉ cần nàng gật đầu, cho chàng cơ hội chàng sẽ thực hiện những lời nói đó ngay tức thì, để chúng không còn là những gì nàng thường thấy trong mơ. Chàng sẽ đưa nàng về lại vùng thảo nguyên, nơi có đồi cỏ xanh kéo tận ngút ngàn, tiếng chim hót trên trời, tiếng suối chảy róc rách, tiếng lá khua trong gió nghe lao xao... Một nơi thanh bình với một gia đình ấm êm dưới bầu trời trong xanh...

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Hôn nhân đại sự (thượng)

Buổi sáng hôm sau Mẫn Mẫn mặc bộ hi phục màu đỏ rực rỡ, đầu đội chiếc mũ đính đầy châu ngọc quý báu, dưới sự dìu đỡ của bà mai, dưới sự theo dõi chăm chú của tất cả mọi khách nhân trong phủ Viễn năng từ phía ngoài cổng vào tới trong đại sảnh. Bộ hi phục của Mẫn Mẫn làm mọi người không khỏi hoa mắt, ngoài được may bằng tơ lụa thượng hạng thì các hình thêu trên áo đều dùng chỉ nam vàng. Nhóm thợ trong hoán y cục đã phải làm việc mười sáu giờ mỗi ngày và liên tục trong hai tuần để tạo ra chiếc áo có một không hai này.

Mẫn Mẫn vào trong sảnh đứng cạnh Tiêu Phong, hai người hướng mặt ra sân. Bà mai đứng sau hai người hô:

- Giờ lành đã tới!

Sau khi làm lễ tam bái, Tiêu Phong và Mẫn Mẫn quỳ lạy Khang Hi. A hoàn Hiếu Quân bưng một khay trà đứng sau cặp phu thê. Bà mai bên cạnh Hiếu Quân lại kêu lên:

- Dâng trà!

Tiêu Phong và Mẫn Mẫn dâng trà cho Khang Hi. Khang Hi đã được Hiếu Trang dạy thuộc vài câu chúc mừng nên uống trà rồi lên tiếng chúc phúc đôi phu thê. Ung công công trao cho Hiếu Quân hai phong bì.

Trên khay trà được thay bằng hai cái chung khác. Tiêu Phong và Mẫn Mẫn tiếp tục quỳ lạy Hiếu Trang. Hiếu Trang đưa tay đỡ chung trà của Tiêu Phong, nở một nụ cười như cảm kích chàng rồi uống cạn chung trà. Hiếu Trang lại đỡ chung trà của Mẫn Mẫn, uống một ngụm rồi dặn dò Mẫn Mẫn nên sống hòa thuận với mọi người trong phủ, sau đó Tô ma ma trao Hiếu Quân hai phong bì.

Trên khay trà lại được thay bằng hai cái chung khác, Tiêu Phong và Mẫn Mẫn đi đến dâng trà cho Lâm Đan. Lâm Đan chẳng nói gì nhiều, mặc dù Tiêu Phong không có cảm tình với Mẫn Mẫn nhưng Tiêu Phong cũng ra tay hào phóng nên Lâm Đan rất vừa bụng. Khuôn mặt Lâm Đan điểm nét cười uống cạn hai chung trà, đoạn cũng trao lì xì. Đúng là lễ vật Tiêu Phong tặng Mẫn Mẫn cả thảy đều thuộc hàng tinh xảo. Chỉ nói nguyên bộ trang sức mà Mẫn Mẫn đang đeo gồm có mào đội đầu, vòng đeo tay, dây chuyền trên cổ, trâm kim thiềm ngọc điệp và bông tai. Nhất là mặt dây chuyền vàng nặng đang mang có đính một pho tượng Phật làm bằng đá quý, Phật bà Quan Âm ngồi trên tòa sen, tay cầm một lọ bạch ngọc được điêu khắc hết sức tinh vi.

Sách Ngạch Đồ đứng xem lễ bên cạnh Tân Nguyên. Sách Ngạch Đồ hết nhìn Tiêu Phong rồi nhìn Tân Nguyên, đau đớn cả tâm can, ước sao buổi lễ qua đi cho nhanh, cho xong.

Hai chung trà cuối cùng được Tiêu Phong và Mẫn Mẫn dâng lên Đài Nã. Đài Nã đưa tay nhận chung trà từ Tiêu Phong, uống một ngụm rồi cười nói:

- Theo phong tục của hân tộc chúng tôi, nữ nhân khi gả đi thì trong ngày đại lễ sẽ được chồng cô ta mang cho chuỗi Phật châu do ngạch nương cô ta để lại. Ngạch nương của Mẫn Mẫn không còn nữa nên ta thay bà ấy trao lại sáu chuỗi này.

Đài Nã dứt lời đưa Tiêu Phong một chuỗi Phật châu mười tám hạt làm bằng gỗ đàn hương tượng trưng cho mười tám vị La Hán mà đại sư Tây Tạng đã làm phép.

Tiêu Phong tuân lời, đeo chuỗi hạt vào cổ Mẫn Mẫn. Đài Nã đặt tay lên vai Mẫn Mẫn nhẹ nhàng bảo:

- Đây là Phật châu gia truyền của ngạch nương con, về sau con hãy luôn đeo nó trên mình để nó có thể phù hộ thân thể con luôn được khỏe mạnh. Con cũng nên dùng nó mỗi tối trước khi đi ngủ cầu phúc cho phu quân của con được trường thọ vạn phúc.

Trong mắt Mẫn Mẫn ánh tia hạnh phúc, nói với Đài Nã:

- Đương nhiên con sẽ làm vậy, hầu hạ phu quân là bổn phận của con, con sẽ luôn ghi nhớ lời này.

Mẫn Mẫn nói rồi nhìn Tiêu Phong qua tấm khăn che đầu, ánh mắt nàng hoan hỉ khôn cùng. Từ thuở nhỏ nàng đã được Lâm Đan nuôi dạy nên nàng rất muốn khi trưởng thành có thể cưới được một người chồng oai dũng giống như Lâm Đan. Mà Tiêu Phong lại cao hơn Lâm Đan gần nửa cái đầu thêm vào đó cũng có vẻ dũng mãnh hơn rất nhiều, trên người Tiêu Phong toát ra sự uy nghiêm và liều mạng của chiến trường nên càng khiến Mẫn Mẫn thỏa mãn.

Trái với Mẫn Mẫn, trong suốt buổi sáng hôm đó gương mặt Tiêu Phong không có phản ứng nhiều, cứ bình thường chẳng buồn chẳng vui gì, nhưng thật sự thì đối với chàng buổi lễ bái đường dài lê thê như thế không bao giờ dừng lại.

Cuối cùng thì buổi lễ cũng được cử hành trọn vẹn, bà mai dìu Mẫn Mẫn vào căn phòng ngủ của Tiêu Phong trong hậu viện chờ chàng trong khi Tiêu Phong ở lại đại sảnh dự tiệc với mọi người.

Tiêu Phong không trò chuyện với khách nhân nhiều. Tiệc cưới càng ồn ào náo nhiệt bao nhiêu chàng càng cảm thấy cô đơn bấy nhiêu, càng đông đúc chàng càng cảm giác mình đơn độc. Và cũng vì chán nản không lấy được người như ý nên trong bữa tiệc chàng không ngừng dốc ngược bầu rượu vô miệng. Sách Ngạch Đồ, Khang Nạp, Sách Ni ngồi chung một bàn nhìn Tiêu Phong liên tục uống mấy bình rượu, nhưng ba người biết tâm trạng chàng không ổn nên cũng không ai nỡ đi can.

Khang Nạp nào giờ là người khá lạc quan, nhìn Tiêu Phong một lúc quay sang nói nhỏ vào tai Sách Ni:

- Việc đã đến nước này hãy mặc kệ đi, chúng ta cứ cầu trời Tế Nhi Ha Lăng hán quên được nữ thần y. Mẫn Mẫn cũng không phải hạng nữ nhân lỗ mãng, nếu hán không suốt ngày nhắc tới tình cũ mà thờ ơ với người mới thì ta nghĩ Mẫn Mẫn cũng sẽ làm tròn bổn phận của người vợ.

Sách Ni nghe Khang Nạp bảo trong lòng chỉ có cảm giác rối bời, và để che đậy sự phiền não của mình Sách Ni quay đầu nhìn Tiêu Phong bấy giờ đang cung rượu bàn tiệc của Vương Diễm. Lúc này Sách Ni chú ý tới động tác của Mẫn Mẫn khi xuất hiện ngoài cổng phủ Viễn. Sau khi quan sát Mẫn Mẫn đi vào sảnh, Sách Ni nén tiếng thở dài tự nhủ Mẫn Mẫn đúng là một kiểu con gái của các nhà quan lại, quyền cao chức trọng nên tác phong cao ngạo, phô trương hống hách đến vô cực, cái tánh tình đó giang sơn dễ đổi tánh nết e rằng khó có thể thay. Bấy giờ Sách Ni nghĩ lại tiếp tục nén một tiếng thở dài.

Thật sự thì Khang Nạp cũng chẳng khá hơn Sách Ni là bao, tuy mặt ngoài Khang Nạp nói hôn sự của Tiêu Phong sẽ ổn nhưng sau khi Khang Nạp nói xong nhúu cặp chân mày thành một đường thẳng. Khang Nạp cũng nhớ ra Mẫn Mẫn ngoài việc xinh đẹp thì không có điểm nào đáng để người ta kính trọng hay muốn yêu cả, điều này làm cho Khang Nạp tin rằng cuộc sống của bất kỳ người đàn ông nào sau khi lấy Mẫn Mẫn về sẽ không bao giờ được yên. Mẫn Mẫn chẳng những xa hoa và quý cũ còn thêm cái tính ghen tuông bất trị, rất đáng khiếp đảm.

Ngày cưới đối với Tiêu Phong trôi qua chậm chạp như cả một thế kỷ dài đằng đẵng. Một ngày chàng phải đối mặt và hành lễ với rất nhiều người, lại phải đi chào rượu từng bàn, nghe từng lời ca ngợi và chúc tụng nên từ xương sống, thất lưng tới chân chàng đều đau.

Sau khi tiệc tàn, khách đều ra về, Tiêu Phong vẫn không vào phòng tân hôn gặp Mẫn Mẫn mà ngồi nán lại ngoài sảnh tiếp tục uống rượu. Đến quá khuya, Lôi Kiến Minh thấy Tiêu Phong say khướt bèn sai một tên lính công chàng vào phòng.

Kẹt một tiếng, cửa phòng tân hôn mở ra. Mẫn Mẫn ngồi trên chiếc giường trải gấm đỏ thêu hình uyên ương, đầu vẫn còn phủ khăn lụa đỏ, tâm tình nàng vô cùng phấn khởi nhưng cũng vô cùng hồi hộp. Mẫn Mẫn có cảm giác như trái tim nàng muốn nhảy vọt ra ngoài lồng ngực của nàng vậy, miệng thì đắng, lưỡi cũng khô. Nàng thật sự chưa dám tin cái ngày mà nàng chỉ thấy trong mơ thật sự đến. Mẫn Mẫn âm thầm thu hai nắm tay nàng lại, nắm chặt đến độ mười ngón tay ghim sâu vào lòng bàn tay nàng, sự đau đớn đó nhắc nhở với nàng rằng đây chính là hiện thực, không phải giấc mơ. Đang lúc Mẫn Mẫn trấn tĩnh được tinh thần thì tên lính công Tiêu Phong đặt chàng nằm xuống giường. Sau khi tên lính ra ngoài, Mẫn Mẫn chờ một chút không thấy Tiêu Phong cục cựa hay nói gì với nàng bèn tự động vén khăn trùm đầu lên. Mẫn Mẫn nhìn Tiêu Phong, người tình trong mộng của nàng, người chồng mới cưới của nàng đang nằm bất tỉnh trên giường hai mắt nhắm nghiền, trông chàng chẳng khác nào một người chết rồi.

Đêm đó Mẫn Mẫn cời mũ đội đầu của Tiêu Phong ra rồi nằm xuống cạnh chàng, dùng mọi cách lay người chồng của mình thức dậy để cùng nàng làm cái chuyện đáng ngàn vàng nhưng chàng say đến độ bất tỉnh nhân sự không còn biết trời trăng mây nước gì nữa. Thế là, suốt đêm hôm đó Mẫn Mẫn chỉ ngắm nhìn thân thể đàn ông hấp dẫn và ngửi được mùi rượu ngọt ngào xộc vào mũi. Mẫn Mẫn nắm lấy tay Tiêu Phong áp lên má nàng, tay chàng lạnh ngắt, nàng gối đầu lên ngực chàng, lồng ngực trắng kiết đó cũng lạnh nhưng cả thấy đều chẳng bằng nét mặt lạnh lùng của chàng khi làm lễ bái đường với nàng. Mẫn Mẫn hôn lên đôi môi người đàn ông mà trước giờ luôn đối với nàng rét lạnh như băng, trong đêm thu lại càng như hàn ngọc ngàn năm, Mẫn Mẫn chợt cảm thấy từ trái tim nàng tỏa ra một sự cô đơn trống trải. Nhưng nàng tự an ủi, không nên trách chàng, một ngày bận rộn thế này nếu mà chàng không ngủ ngon giấc mới lạ.

Sáng ngày hôm sau Tiêu Phong tỉnh dậy thấy Mẫn Mẫn nằm nghiêng bên chàng lặng lẽ ngắm chàng, lễ phục của nàng vẫn còn nguyên vẹn, chỉ có khăn trùm đầu và mũ đội đầu là đã được nàng tháo ra.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Tiêu Phong nói vọng ra cho người đó vào. A hoàn bên mình chàng là Tiểu Tuyền đi vào, theo sau là a hoàn cận thân của Mẫn Mẫn - A Lan. Tiểu Tuyền và A Lan bưng hai thau nước và hai chiếc khăn vào phòng. Mẫn Mẫn bảo A Lan rót rượu giao bôi. A Lan bèn đặt thau nước và khăn xuống chiếc bàn ở giữa phòng rót rượu ra hai chung xong bưng lại đứng chờ cạnh bên giường.

Mẫn Mẫn ngồi dậy cầm lấy hai chung rượu từ tay a hoàn của nàng, cười với Tiêu Phong, sóng mắt Mẫn Mẫn dạt dào như hoa xuân ngập tràn bên suối nói:

- Đêm qua chàng uống say quá, hai ta còn chưa uống rượu giao bôi nữa này.

Tiêu Phong chậm chạp ngồi dậy cầm chung rượu.

Sau khi rượu giao bôi được uống xong A Lan đem cất hai cái chung rồi ngoắt Tiểu Tuyền rời đi. Còn lại cặp vợ chồng son, Mẫn Mẫn nói:

- Để thiếp hầu chàng rửa mặt thay đồ.

Nàng nói rồi toan đặt chân xuống giường nhưng Tiêu Phong khẽ vẩy tay ra hiệu bảo nàng ngồi lại giường.

- Để ta tự làm - Tiêu Phong nói - Nàng cứ tự nhiên như chỗ này là nhà của nàng, những khi không có người ngoài chỗ này của ta không cần quy củ nhiều như vậy.

Tiêu Phong dứt lời bước xuống giường tự làm vệ sinh cá nhân, sau đó tự đi lấy quan phục treo trên giá y.

Mẫn Mẫn ngồi trên giường nghe Tiêu Phong nói sáng nay chàng phải hầu hầu triều vì trong sở quân cơ có nhiều chuyện cần chàng giải quyết mà bụng nàng giận run. Mẫn Mẫn nghĩ tới đêm qua người ta thường nói đêm xuân tiêu một khắc đáng nghìn vàng song chàng lại uống say bí tỉ rồi ngủ như chết không hề chạm vào nàng, bây giờ chàng lại đi hầu triều không ở nhà hưởng thụ với nàng, rõ ràng trong lúc làm lễ dâng trà Hiếu Trang cho chàng nghỉ phép mười ngày khỏi cần phải lên triều. Thêm vào đó, con giận của Mẫn Mẫn càng như một thùng dầu đổ vào đồng lửa khi nàng ngó thấy tay chàng bị thương nhưng chàng chẳng để nàng hầu chàng vận y phục mà tự xoay xở lấy, mãi không được mới gọi Tiểu Tuyền vào giúp chàng thất bại lúng và cài nút áo. Rõ là chàng không muốn có bất kỳ sự va chạm nào với nàng. Mẫn Mẫn đang tức tối trong lòng, chợt phát hiện Tiểu Tuyền vừa cài nút áo cho Tiêu Phong vừa len lén dãi cổ qua vai chàng nhìn nàng, Mẫn Mẫn bèn trừng mắt với Tiểu Tuyền. Tiểu Tuyền sợ quá, rút cổ lại không dám nhìn Mẫn Mẫn

nữa.

Mẫn Mẫn bất đắc dĩ phải nhìn Tiểu Tuyền cài nút áo, bẻ cổ áo, thắt đai lưng, mang giày vào chân cho người chồng của mình, lại nhìn Tiêu Phong cầm chiếc mũ có gắn tua đỏ và đuôi công màu lục từ tay Tiểu Tuyền nói cảm ơn với Tiểu Tuyền rồi đi ra khỏi phòng. Vạt áo của Tiêu Phong khua sau cánh cửa lâu rồi Mẫn Mẫn vẫn còn ngồi trên giường không động đậy. Trên người Mẫn Mẫn hãy còn mặc bộ hỉ phục rất nặng, tuy rằng lúc này đang là cuối thu nhưng mồ hôi từ chân tóc nàng không ngừng rịn ra, thấm ướt cả trán nàng, chảy vào khóe mắt xuống hai bên thái dương khiến lớp phấn trang điểm trên mặt nàng phai đi quá nửa. Bộ áo lót phía trong cũng ướt đầm, dán chặt vào làn da trắng mịn, Mẫn Mẫn ngồi trên giường không thoải mái chút nào.

Tiêu Phong bước nhanh ra cổng leo lên xe bảo phu xe đưa chàng đi châu triều, chàng thờ phào nhẹ nhõm khi xe ngựa lộc cộc lăn bánh. Nhưng bọn a hoàn của chàng không may mắn như chàng có thể rời phủ để lánh con siêu bão cuồng phong mang tên Mẫn Mẫn. Tiêu Phong đi rồi, bị kịch của bọn a hoàn trong phủ Viên mới thật sự bắt đầu từ đây.

Đầu tiên Mẫn Mẫn gọi A Lan vào phòng giúp nàng thay hỉ phục ra. A Lan chạy vào.

Tiểu Tuyền vẫn còn đứng lóng ngóng trong phòng thấy Mẫn Mẫn cục cựa tỏ vẻ nực nội bèn bước lại xin giúp A Lan một tay.

Tiểu Tuyền chưa nói xong, Mẫn Mẫn phun một bãi nước bọt vào mặt Tiểu Tuyền. Tiểu Tuyền giật mình lui khỏi Mẫn Mẫn một thước đưa tay lau ngang mặt.

Trong khi Mẫn Mẫn được A Lan thay thường phục, Mẫn Mẫn nói với A Lan nàng cần được quạt cho đỡ bức bách. A Lan mới vừa vào phủ nên không biết đồ đạc để ở đâu trong phòng bèn quay sang lớn tiếng quát hỏi Tiểu Tuyền.

Tiểu Tuyền còn lau mặt nên chậm rãi trả lời. Mẫn Mẫn thấy Tiểu Tuyền chậm chạp trong việc hầu hạ mình nhưng lại nhiệt tình phục vụ chồng mình, chỉ nghĩ tới việc một đứa con gái mặt mày xinh xắn chạm vào thân thể người đàn ông của nàng mà Mẫn Mẫn tức điên. Mẫn Mẫn đẩy tay A Lan sang một bên, lao xuống giường cầm khay trà trên bàn lên đập vào mặt Tiểu Tuyền.

Tiểu Tuyền vừa khóc vừa dùng hai tay bịt chiếc mũi đang đỏ máu của nàng chạy khỏi phòng, nói vọng vào phòng là nàng đi tìm quạt mang vào.

Nhưng một lát sau, Tiểu Tuyền không trở lại một mình. Chẳng là Tiểu Tuyền không dám “đơn đả đối diện” tướng quân phu nhân nữa nên đi tìm Hiệu Quân. Tiểu Tuyền nói với Hiệu Quân rằng Mẫn Mẫn cần hai a hoàn hầu quạt.

Hiệu Quân nghe lời cùng Tiểu Tuyền cầm quạt lóng ngóng đi vào phòng ngủ của Tiêu Phong. Hiệu Quân đi trước, đến trước mặt tướng quân phu nhân, quỳ xuống nhưng chưa kịp hầu quạt thì Mẫn Mẫn không nói không rằng, rút cây trâm cài tóc của nàng xuống kẹp trong kẽ tay, tát Hiệu Quân một tát như trời giáng.

Mặt Hiệu Quân bị rạch một đường lớn, nàng hét một tiếng vang trời, còn đang đau đớn, Mẫn Mẫn lệnh cho A Lan xách tai nàng đứng lên. Mẫn Mẫn cũng bước xuống giường. Trong khi A Lan dùng sức kéo tai Hiệu Quân đứng lên Mẫn Mẫn tát Hiệu Quân thêm một tát này lửa nữa vào bên má còn lại rồi đuổi ra ngoài. Hiệu Quân đau đến điếng người, đánh rơi cây quạt trên tay vừa bung mặt mày bê bết máu vừa vụt chạy khỏi phòng.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Hôn nhân đại sự (trung)

Chiều hôm đó Tiêu Phong về. Chàng đi xuyên qua sảnh, băng qua khoảnh sân rộng dẫn đến hậu viên. Tiêu Phong định vào phòng ngủ của chàng thay quan phục ra rồi trở ra sảnh dùng cơm nhưng vừa bước vào cổng hậu viên chàng liền thấy A Lan và Mẫn Mẫn đang cầm kéo cắt trụ mấy bụi cúc trồng hai bên lối đi. Trong khi A Lan cúi đầu chào chàng Mẫn Mẫn nói trống không:

- Đã về đây ư?

Mẫn Mẫn giẫm nát một đóa cúc, thêm lời:

- Kể từ hôm nay trong căn phủ này không được phép lưu giữ bất kỳ thứ gì liên quan đến nữ nhân kia, cũng không cho phép bất kỳ đứa a hoàn nào giúp chàng thay đồ. Chàng có một tay không cài được nút áo thì gọi thiếp đến giúp chàng cài nút áo!

Tiêu Phong gật đầu, nhưng chàng không đi thay đồ nữa mà quẹo sang trái đi hướng thư phòng. Tiêu Phong bước vào phòng sách, đến ngồi phía sau một chồng tấu sớ đặt trên chiếc bàn cạnh cửa sổ, cầm một cuộn giấy lên.

Nguyên cả nửa ngày Mẫn Mẫn được A Lan khuyên phải tập tánh dịu dàng. Và lại, nàng cũng đã cùng A Lan tàn phá những bụi hoa nữ thần y yêu thích, thêm vào đó vừa rồi Mẫn Mẫn cũng chính mắt trông thấy cái gật đầu dễ dãi từ Tiêu Phong nên cơn giận của nàng giảm xuống. Mẫn Mẫn bước vào phòng sách đến gần Tiêu Phong hỏi:

- Chàng đã ăn chiều chưa, để thiếp kêu A Lan đi dọn cơm chàng và thiếp cùng ăn?

Tiêu Phong lắc đầu:

- Cảm ơn nàng nhưng ta không đói.

- Không đói cũng phải ăn cho đúng giờ giấc chứ! - Mẫn Mẫn đứng đối diện Tiêu Phong nói.

Tiêu Phong trái cuộn giấy lên bàn, lại lắc đầu:

- Không sao, ta đang bận lắm. Ta phải viết tờ bẩm lên thái hoàng thái hậu về phúc thọ cao sau đó xem bản định dụ của Ngạch Đồ nữa, xem còn sơ suất chỗ nào không, chép lại cho rõ rồi nhờ Lôi nhị thúc gửi đi.

Tiêu Phong nói rồi cũng không cả ngẩng đầu lên. Chàng và Mẫn Mẫn cách nhau một cái bàn, A Lan đứng bên Mẫn Mẫn. Tiêu Phong lên tiếng gọi Hiểu Quân vào giúp chàng mài mực. Mẫn Mẫn liền nói Hiểu Quân đang ở chợ mua đồ cho nàng. Sau đó Mẫn Mẫn biết Tiêu Phong sẽ gọi a hoàn vừa ý thứ nhì của chàng là Tiểu Tuyền bèn nói kể từ hôm nay đưa đầy tớ gái xuất hiện bên chàng chỉ có thể là A Lan.

Tiêu Phong nghe vậy nhắc bình nước nhỏ trên bàn lên, cho một ít nước vào nghiền mực, dùng tay không bị thương cứ thế mài mực liên tục. A Lan ngỡ ý xin giúp nhưng chàng lắc đầu.

Mẫn Mẫn trở mặt:

- Chuyện gì? Người của thiếp sắp xếp bên chàng khiến chàng không vừa lòng à? Chàng chỉ vừa lòng bọn con gái đến từ miền Nam hầu chàng thôi phải không vì con tiện nhân đó dân miền Nam?

Tiêu Phong hơi khựng lại. Hai chữ “tiện nhân” thoát ra từ miệng Mẫn Mẫn khiến trong lòng chàng bất giác nghe nhói đau. Tiêu Phong khẽ chau mày nói:

- Xin nàng đừng nhục mạ người khác, hơn nữa Hiểu Quân không phải đến từ Giang Nam.

Mẫn Mẫn cười khẩy:

- Không gọi nó là tiện nhân vậy gọi bằng gì đây? Hay để thiếp nghĩ thử coi, một đứa con gái qua đêm với hôn phu người ta sau đó không lấy một xu, lại không gặt hái được thân phận gì trong suốt ba năm không gọi tiện nhân vậy gọi là “động nhân” được chăng? Nó sở hữu ba cái động trên mình để nam nhân ai cũng có thể ra vào, những cuộc du ngoạn miễn phí. Ai mà biết được ngoài chàng nó đã chung chạ với bao nhiêu đàn ông rồi. Nghe nói trong hội có bảy người đương gia có khi nó còn làm tình với cả bảy người cùng lúc nữa cũng nên, để cho ba trong bảy gã đàn ông cùng lúc lấp đầy ba cái động trên mình nó. Trong khi những tên còn lại chờ tới lượt luân phiên hoan lạc. Nó còn đề hèn hơn bọn kĩ nữ trong Vạn Hoa lầu nhiều vì kĩ nữ buồn bán hẳn hoi.

Mẫn Mẫn nói tới đây ngưng một chút, quay sang A Lan thêm lời:

- Thôi em ra ngoài đi, Phủ Viễn tướng quân sẽ không ưng em hầu hạ ngài đâu. Em biết vì sao không? Vì em không đủ lắng lọc như a “động nhân” kia, ngoài đôi mắt ướt rượt lúng liếng đa tình nó còn sở hữu nốt ruồi son ở giữa nhũ hoa nữa, đậm đậm như vậy nam nhân nào mà nhìn được.

Tiêu Phong không có thói quen đôi co với bọn đàn bà con gái nên dù Mẫn Mẫn dùng những lời lẽ vô cùng khiếm nhã nói về nữ nhân chàng yêu khiến chàng bị phẫn, chàng vẫn im lặng tiếp tục mài mực. Một hồi sau, Tiêu Phong viết xong tờ bẩm và sửa lại bản nháp của Sách Ngạch Đồ, đặt tờ bẩm và bản nháp vào hai bì thư rồi lững thững bước ra khỏi phòng. Mẫn Mẫn bám theo chàng ra tới cổng phủ Viễn hỏi chàng muốn đi đâu nhưng Tiêu Phong trầm ngâm leo lên cỗ xe không nói không rằng.

Mẫn Mẫn long mắt nhìn cỗ xe của Tiêu Phong xa dần.

Tối đó Tiêu Phong về, Mẫn Mẫn lại đeo theo chàng cáo buộc hời chiều chàng đến tân giả khổ. Tiêu Phong trả lời rằng chàng đi tìm Sách Ngạch Đồ bàn chuyện công nhưng Mẫn Mẫn không tin. Tiêu Phong im lặng trước những lời cáo buộc của Mẫn Mẫn. Đương nhiên là chàng không đi tìm nữ thần y, Tiêu Phong thừa biết thân phận của chàng bây giờ là gì, chàng là một người đàn ông đã có gia đình hơn nữa chàng lo Mẫn Mẫn dùng danh phận vợ chính thức đi tìm nữ thần y kiếm chuyện nên chàng không tới gần tân giả khổ nữa bước.

Tiêu Phong nhẩn nhẩn có gần một canh giờ mà Mẫn Mẫn không để hai lỗ tai chàng yên nghỉ. Thêm vào đó, Mẫn Mẫn không ngừng dùng những ngôn từ bẩn thỉu nói về nữ thần y. Tiêu Phong nghe riết đâm nóng gáy, nhưng chàng cũng không có thói quen ẩu đả với bọn đàn bà con gái lại nữa người này là thê tử của chàng mà một người chồng động tay động chân với vợ mình sẽ rất không hay. Thế là, Tiêu Phong tránh cho bản thân chàng bùng nổ bằng cách vào thư phòng nhốt mình xem tấu chương, trong phòng có một trường kỉ, chàng ngủ lại luôn trên trường kỉ. Mẫn Mẫn đứng ngoài hành lang đập cửa ầm ĩ muốn chàng ra gặp nàng để tiếp tục đối chứng việc chàng có đến tân giả khổ nhưng Tiêu Phong chột hai cánh cửa. Vậy là suốt cả đêm Mẫn Mẫn không chịu cho ai nghỉ ngơi, lớn tiếng tru tréo một hồi chuyển sang than thân trách phận làm cả phủ Viễn chó mèo chẳng yên.

Liên tục những ngày sau đó buổi sáng Tiêu Phong rời phủ đi châu triều, trưa ở lại sở quân cơ, chàng không trở về nhà cho đến trời tối khuya.

Suốt hai tháng trời số lần Mẫn Mẫn gặp được Tiêu Phong có thể đếm trên đầu ngón tay, chàng như một hồn ma, đi đi về về trong lặng lẽ, cũng không nói năng thậm chí nhìn mặt Mẫn Mẫn, khiến cho Mẫn Mẫn càng lúc càng thêm cay cú.

Mà càng cay cú bao nhiêu Mẫn Mẫn càng đối đãi tệ hại với bọn người hầu kẻ hạ trong phủ Viễn bấy nhiêu. Tội nghiệp bọn nô tài của Tiêu Phong, từ sau khi Mẫn Mẫn đăng đường nhập thất một cách điệu võ dương oai bọn họ ai cũng rất cẩn thận, tuân theo những quy củ trước mặt Mẫn Mẫn không ai dám có một chút sai sót nhưng vẫn bị Mẫn Mẫn đánh đập mắng chửi.

Lôi Kiến Minh thừa biết Mẫn Mẫn cay cú Tiêu Phong nên tìm cách trút giận lên đầu bọn đầy tớ nhưng ông không muốn tình cảm hai vợ chồng thêm sút mẻ bèn giấu nhẹm mọi việc không nói với Tiêu Phong nửa lời.

Lôi Kiến Minh chỉ thờ dài mỗi khi thấy bọn hạ nhân bị Mẫn Mẫn đánh đập vô cớ.

Nhất là bọn đầy tớ gái, trước khi Tiêu Phong ra khỏi nhà Mẫn Mẫn ngoài việc lạnh lùng châm biếm đối với họ ra cũng không có những hành động đặc biệt gì, chuyện đau khổ nhất là sau khi Tiêu Phong ra khỏi nhà, Mẫn Mẫn tìm đủ mọi cách bắt lỗi để phạt họ, cho rằng bọn họ quen được Tiêu Phong dung túng nên không ai tuân theo phép tắc.

Lúc trước trong phủ Viễn cuộc sống của bọn a hoàn vui vẻ dễ dãi bao nhiêu thì bây giờ trò chơi đá cầu đối với bọn họ trở thành một thứ tiêu khiển xa xỉ. Mỗi ngày, bọn a hoàn hoàn toàn trông vào tâm tình của Mẫn Mẫn mà sống, nếu như tâm tình của Mẫn Mẫn vui vẻ thì bọn họ chỉ bị mắng vài câu, có khi chỉ bị một câu:

- Cút đi! Đừng có ở đây làm ta nổi giận!

Là bọn họ mừng rỡ rời đi ngay. Nếu hôm nào tâm tình của Mẫn Mẫn không được vui thì bọn họ coi như khốn nạn, luôn cả Tô Khắc dấm bữa nửa tháng đến phủ Viễn viếng Tiêu Phong cũng bị họa lây. Một điều khổ sở nhất là, tâm tình Mẫn Mẫn gần như không có lúc nào vui vẻ. Nhưng khổ hơn ai hết vẫn là Tiểu Tuyền, vì Tiểu Tuyền là a hoàn hầu hạ bên mình Tiêu Phong nên Tiểu Tuyền thường bị đày đoạ rất thâm thương. Thêm vào đó có một quãng thời gian Tiểu Tuyền sống ở Hằng Châu thành ra từ khi Mẫn Mẫn biết Tiểu Tuyền là đồng hương của nữ thân y, Mẫn Mẫn đem lòng căm ghét Tiểu Tuyền cay đắng, căm ghét hơn bọn a hoàn khác trong phủ gấp ngàn lần.

Một hôm Tiểu Tuyền pha một bồn nước ấm cho Mẫn Mẫn tắm, khi nước đã pha xong Tiểu Tuyền đến bên sập cúi mình nói:

- Nước đã pha xong xin mời cách cách. . .

Lời vừa nói ra Tiểu Tuyền biết ngay mình nói nhầm.

Quả nhiên Mẫn Mẫn nghe Tiểu Tuyền gọi mình như vậy liền bật dậy quát:

- Cách cách? Cách cách? Nhà người gọi ta là cách cách là ý gì đây? Nói với người biết bao nhiêu lần rồi ta là phu nhân, nhà người gọi như thế là không muốn nhìn nhận địa vị tướng quân phu nhân của ta đúng không?

- Xin phu nhân tha tội! - Tiểu Tuyền méo xệch miệng lật đật xua tay nói – Nô tài không có ý! Chẳng qua nô tài quen miệng trong nhất thời không sửa lại được thói xin phu nhân tha tội.

- Phi! – Mẫn Mẫn nhổ một bãi nước bọt vào giày Tiểu Tuyền – Nhà người tưởng người đáng vẻ xinh đẹp thì có thể quyến rũ đàn ông của người khác à? Cái mạng đề tiện nhà người chẳng qua cũng chỉ là một cô nhi!

Mẫn Mẫn vừa mắng vừa đưa tay lên đầu rút cây trâm cài tóc đâm túi bụi vào mình Tiểu Tuyền. Tiểu Tuyền bị đâm chảy máu khắp người, một mặt la lên kinh hoàng, một mặt ôm đầu chạy trốn. Mẫn Mẫn rượt theo Tiểu Tuyền quanh phòng, tự nàng cũng mệt nhọc thở hào hển, mồ hôi mồ kê chảy đầy trán đầy lưng.

Tiểu Tuyền chạy đến phía sau bồn nước, Mẫn Mẫn vẫn tiếp tục chửi bới:

- Cái thứ lăng loạn trác nết nhà người! Suốt ngày chỉ lấy cái bộ mặt phóng đảng và bộ ngực trù phú đó của nhà người đi quyến rũ đàn ông!

Ngực Tiểu Tuyền thuộc hàng khiêm nhường nên nàng biết mấy lời xỉ vả này không phải dành cho nàng, nhưng sắc mặt nàng vẫn trắng bệch, cố gắng chịu đựng, nhin nhục tối đa.

- Xin phu nhân cho nô tài cơ hội sửa đổi! Xin hãy tha thứ cho nô tài!

Hai người cách nhau cái bồn nước nên Mẫn Mẫn không với tay tóm Tiểu Tuyền được, con giận vì vậy nổi bùng thêm lên. Mẫn Mẫn thuận tay cầm cái gáo múc nước trong bồn ném mạnh về phía Tiểu Tuyền. Cũng may là Tiểu Tuyền hụp đầu xuống né thật nhanh, gáo nước tuy rằng không trúng được Tiểu Tuyền thế nhưng lại bay vút đến chiếc kỷ trà gần đó, va vào hai chiếc bình hoa thuộc loại đồ cổ để trên bàn, bể tan nát thành từng mảnh vụn. Một loạt tiếng loảng xoảng vang lên thật to, nghe thật kinh hoàng. Một a hoàn khác tên Tiểu Liên nghe tiếng động chạy vào, thấy hai cái bình hoa có in hình Tây hồ và Thanh Tịnh tự Tiêu Phong rất thích, vội vàng bỏ lê bỏ cang dưới đất, nhặt những mảnh vụn lên. Mẫn Mẫn đương nhiên biết sự tích cặp bình này, nổi bực tức trong lòng không những không hạ xuống lại càng bùng lên như pháo nổ, nàng tiến lên phía trước, giơ chân đạp Tiểu Liên một cái:

- Mi cũng chẳng khác gì con “động nhân” đó, thứ đồ hạ tiện! Là thứ dâm ô! Các người không biết xấu hổ, tìm đủ mọi cách quyến rũ chồng ta! Các người đang độ tuổi hừng tình không kèm chế được đúng không? Nếu như tất cả mọi người đều không thể kèm chế thì ngày mai ta sẽ đuổi việc hết tất cả các người!

Tiểu Liên cuồng quýt, quỳ gối dập đầu với Mẫn Mẫn:

- Phu nhân! Phu nhân! Nô tài còn cha mẹ ở quê, xin người đừng đuổi việc nô tài!

Mẫn Mẫn càng giận hơn nữa, nàng lại dùng sức đập Tiểu Liên thêm một cú té lăn ra sàn. Tiểu Liên nằm trên sàn nhà lắc đầu quày quẩy, nước mắt chảy đầy mặt.

Lôi Kiến Minh nghe tiếng khóc lóc thảm thiết chạy vào vội vàng khuyên can:

- Phu nhân bớt giận, đừng nên để giận đến mang bệnh thì không đáng đâu!

Mẫn Mẫn la lên bùng bùng:

- Đi đi! Cả hai đứa chúng bây đi ra ngoài sân quỳ gối cho ta!

Thế là, Tiểu Liên và Tiểu Tuyền cùng quỳ gối dưới cái lạnh thấu xương của những ngày cuối năm, không dám động đậy.

Sau màn đại náo đã làm cho căn phòng ngủ đầy dầu tích hỗn loạn, đúng lúc này Tân Nguyên tới thăm Mẫn Mẫn. Đáng lẽ Tân Nguyên ngồi chờ ở ngoài đại sảnh nhưng nghe tiếng cô bạn tri âm chửi bới nàng bèn tự tiện vào hậu viên xem. Tân Nguyên vào phòng ngủ của Mẫn Mẫn thấy tóc tai của người chị em thân thiết xõ tung, ánh mắt bơ phờ. Lại nhìn thấy Tiểu Tuyền và Tiểu Liên nước mắt rơi lã chã đầy mặt, quỳ gối ngoài sân dưới cơn gió đông như sắp bị đóng đá đến nơi. Lòng ngực của Tân Nguyên cảm thấy như thể bị một tảng đá thật to đè lên. Nàng đứng vịn vào cánh cửa phòng, hết nhìn Mẫn Mẫn lại nhìn sang Lôi Kiến Minh, Tiểu Tuyền và Tiểu Liên.

Chỉ tới khi Tân Nguyên lên tiếng mới khuyên giải được Mẫn Mẫn.

Lúc này Mẫn Mẫn mới chịu dịu lại:

- Nể tình Tân Nguyên bọn chúng bây cút đi cho khuất mắt ta!

Tiểu Tuyền và Tiểu Liên cùng cúi đầu đứng dậy, trông mắt hai người con gái vẫn còn đong đầy lệ. Hai người vội vàng cúi mình với Tân Nguyên và Mẫn Mẫn, sau đó không nói một tiếng nào, cùng nhau đi thẳng. Lôi Kiến Minh cũng chào Mẫn Mẫn và Tân Nguyên rồi bước theo Tiểu Liên và Tiểu Tuyền, kêu lên:

- Hai a đầu!

Tiểu Liên và Tiểu Tuyền vội vàng đứng dừng lại, quay đầu nhìn Lôi Kiến Minh, ánh mắt khẩn cầu. Lôi Kiến Minh cất tiếng một cách chân thành:

- Hôm nay hai người khỏi cần phải làm gì nữa, về phòng nghỉ ngơi đi.

Đoạn ông lão lấy tiền đưa cho Tiểu Tuyền:

- A đầu người cầm tiền này đi coi đại phu, thật khổ cho người. Khi tướng quân về ta sẽ nói với ngài chuyển người sang lầu Vọng Yến phục vụ ở đó, người không cần hầu hạ phu nhân nữa tránh bị bà ấy đánh đập đến mình đầy thương tích.

Tiểu Tuyền nghe nói được sang lầu Vọng Yến sống với Hiếu Quân, mừng rỡ cảm ơn Lôi Kiến Minh, vừa vâng dạ không ngớt vừa đưa tay lau lệ. Trong lòng Tiểu Tuyền cứ tiếc rẻ tại làm sao tướng quân phu nhân lại không phải là cô gái đã giải vây cho bọn nàng vừa rồi, hoặc Hà Tử Lăng tài sắc hơn người, hay bất kỳ người tình cũ nào Tiêu Phong từng đem về phủ mà lại là... Thiết phiến công chúa. Tiểu Tuyền nghĩ đến Hà Tử Lăng, chợt nhớ đến lời của Tiểu Liên. Tiểu Liên bảo với nàng rằng Hà Tử Lăng biết trước không ai có thể tránh được con bão mang tên Mẫn Mẫn nên một ngày trước khi Tiêu Phong thành thân với Mẫn Mẫn, Hà Tử Lăng đã từ giả chàng rồi rời kinh thành, đi làm giám định nhân cho một tiệm đồ cổ ở Hà Bắc.

Chỉ còn lại Phi Nhi không phải a hoàn của Tiêu Phong là không có chỗ để đi, nhưng thực sự thì Phi Nhi cũng không muốn rời đi, nàng may mắn có lý do chính đáng tránh mặt Mẫn Mẫn. Bấy giờ Phi Nhi có công việc hẩn hời nên nàng ở suốt trong Bách tuần viên. Phi Nhi là người thuần dưỡng ngựa ở trường đua Bách tuần viên. Từ sáng đến chiều Phi Nhi giúp Tô Khất thuần dưỡng hãn huyết mã cho triều đình, chỉ đến tối nàng mới về ngủ trong căn lầu của nàng.

Nhắc lại mùa xuân năm ngoái Tiêu Phong đem một khu trang viên nằm biệt lập trong phủ Viễn sửa sang lại cho Phi Nhi ở, vì chàng không giúp được nàng tìm ra em gái nên tặng nàng khu trang viên để an ủi nàng. Tiêu Phong đặt cho khu trang viên này một cái tên, gọi là lầu Vọng Yến để tưởng nhớ Phi Yến. Dĩ nhiên, Phi Nhi vui vẻ bằng lòng mặc dù Phi Yến vẫn còn sống lù lù trong thành. Lầu Vọng Yến vừa được sửa sang xong là Phi Nhi dọn vào ở ngay. Tiêu Phong vô cùng chu đáo, phái thêm hai cô a hoàn đến hầu Phi Nhi.

Lầu Vọng Yến gồm hai tầng lầu, với ngói vàng, cửa đỏ, các mái hiên được uốn cong lên như đôi cánh hạc. Phi Nhi nuôi chim yến các loại ngoài lan can, thường ngày vào mỗi buổi sáng nàng rất thích đứng ngoài lan can lắng nghe tiếng chim hót và ngắm nhìn cảnh trời mây bao la bát ngát. Từ trên lầu Phi Nhi cũng có thể trông thấy Tây Hoa môn, mỗi ngày sau giờ bãi triều Tiêu Phong đều rời cung bằng cánh cổng phía Tây. Cỗ xe của chàng hiện ra ở chân trời xa xa, Phi Nhi cảm thấy quen với hình ảnh ấy. Nàng chờ cho cỗ xe ngựa với tấm rèm vải xanh dừng trước cổng phủ Viễn, chàng bước xuống đất ngẩng lên nở một nụ cười thân thiện với nàng. Đương nhiên những ngày tháng đó là những ngày tháng chưa có sự xuất hiện của Thiết phiến công chúa mang sóng gió đến cho mọi người trong phủ.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 65: Hôn nhân đại sự (hạ)

Trải qua kinh nghiệm hai lần bị đánh đến đổ máu, Tiểu Tuyền biết được một chuyện, là tuyệt đối đừng bao giờ lên tiếng khi Mẫn Mẫn mắng chửi, chỉ tỏ thêm đầu vào lửa. Càng không nên tìm cách giải thích hoặc van xin tha thứ gì cả. Vì, với tình trạng như hiện nay Mẫn Mẫn không bao giờ nghe lời ai nói cả. Điều duy nhất nàng có thể làm được là trốn trong lầu Vọng Yên còn khi bắt đắ đi gặp mặt Mẫn Mẫn, nàng đành phải chịu đựng.

Nhưng Tiểu Tuyền không thể trốn Mẫn Mẫn cả đời, tai nạn cứ liên tiếp xảy ra, nhưng lần này may là có Phi Nhi đứng ra giải vây cho nàng. Hôm ấy, Tiểu Tuyền đáng lẽ yên phận trong lầu Vọng Yên rồi... Chả là Hiếu Trang sai người mang mấy cây vải của người hồi tảo cống đến cho Mẫn Mẫn. A hoàn Tiểu Liên đang cùng A Lan, Mẫn Mẫn và một ông thợ may ở trong hoa viên đo đạc dáng người Mẫn Mẫn, mà hoa viên là ranh giới chia cách nơi ở của Mẫn Mẫn và lầu Vọng Yên. A Lan và Tiểu Liên đang cầm mấy xấp vải gấm và lụa, dâng lên trước mặt Mẫn Mẫn cho Mẫn Mẫn chọn để may áo, những mong làm nàng vui vẻ lên một chút. Mẫn Mẫn nhìn số gấm vóc lụa là trước mặt, sự đau thương, sầu khổ trong lòng lại dâng lên ào ạt không kềm chế được. Nàng thở ra một hơi dài nảo nuyệt, gạt hết tất cả những xấp vải qua một bên, nói bằng giọng u buồn:

- Người ta chết vì tri kỷ, đàn bà làm đẹp vì người yêu họ và họ yêu. Còn như ta bây giờ có chết cũng không biết chết vì ai? Có làm đẹp cũng không biết làm đẹp cho ai? Son phấn chi cho nhiều, chẳng có bao giờ về nhà đâu, ta không làm sao địch lại con “động nhân” trong tân giả khổ kia, gấm vóc lụa là chi cho quý cũng không làm sao địch lại ánh mắt lúng liếng quyến rũ đàn ông của nó! Bây giờ ta còn dùng những thứ vải vóc này làm gì?

Mẫn Mẫn còn đang nói, Tiểu Tuyền cũng vừa bùng bình trà từ trong lầu Vọng Yên đi ra, hướng tới khu bếp. Mẫn Mẫn đảo mắt một vòng, nhìn thấy Tiểu Tuyền, con giận lại bùng bùng nổi lên, nàng lại không kềm chế nổi mình.

Mẫn Mẫn dùng sức quét thẳng những khúc vải về phía Tiểu Tuyền. Tiểu Tuyền chưa kịp biết rõ mình lại làm sai điều gì thì vải, kim, chỉ, kéo... đã bay thẳng về phía người nàng. Tiểu Tuyền hoảng hốt tránh sang một bên, nhưng vẫn không quên cúi người xuống làm lễ vãn an:

- Nô tỳ vãn an phu nhân!

Mẫn Mẫn nạt:

- Vãn an cái gì? Đạo này nguoi khá lắm, ở kỹ trong đó ăn ngủ thỏa thuê rồi chứ gì?

Tiểu Tuyền chưa kịp trả lời thì lửa trong lòng Mẫn Mẫn bùng bùng nổi dậy, nàng giận không thể tả:

- Hừ! Nguoi ngon lắm, bây giờ lại không thèm trả lời ta?

Rầm! Mẫn Mẫn đập tay xuống bàn, bàn tay nàng đập ngay lên cây thước đo vải của ông thợ may để trên bàn. Mẫn Mẫn thuận tay chụp cây thước lao đến đánh mạnh lên mình Tiểu Tuyền.

Tiểu Tuyền đánh rơi bình trà xuống đất, vội nói:

- Cách cách, nô tì tuyệt đối không bao giờ có ý như thế...

Lời vừa thoát ra khỏi miệng Tiểu Tuyền lại biết nàng phạm vào điều cấm kị nữa rồi bèn sửa đổi lại ngay:

- ... Nô tỳ nói sai rồi, không phải cách cách, mà là phu nhân...

Mẫn Mẫn đưa cây thước giáng thẳng một cái xuống vai Tiểu Tuyền, mạnh đến độ Tiểu Tuyền nghe rên cả nửa người. Mẫn Mẫn lại cầm cây thước vung lên, đánh tới tấp xuống đầu xuống cổ Tiểu Tuyền. Tiểu Tuyền ôm đầu kêu thảm thiết:

- Á... á...

Đoạn bỏ chạy về lầu Vọng Yên.

Mẫn Mẫn đuổi theo, ở phía sau vung cây thước đo vải, đánh loạn xạ nhưng không trúng được Tiểu Tuyền. Đột nhiên Tiểu Tuyền xui xẻo vấp vào gấu váy ngã xuống sàn. Mẫn Mẫn nắm lấy cơ hội đó, cây thước trên tay nàng rơi xuống đầu Tiểu Tuyền như mưa bác.

- Á... á... xin đừng làm như thế... đừng đừng...

Tiểu Tuyền kêu la trong đau đớn, cả người nàng co rúm lại thành một khối.

May cho Tiểu Tuyền sáng hôm đó Phi Nhi chưa kịp ra biệt viện, nàng ở trên lầu thay đồ kỳ mã thì nghe tiếng la dưới lầu bèn chạy xuống xem. Mẫn Mẫn ngưng đánh Tiểu Tuyền lại một chút, dùng đôi mắt như sẵn sàng ứng chiến nhìn Phi Nhi.

Nhân lúc Mẫn Mẫn ngơ tay nhìn Phi Nhi, Tiểu Tuyền đứng dậy chạy đến nấp dưới gầm cầu thang. Mẫn Mẫn đương nhiên không nể nang gì một người thuần dưỡng nên quất luôn cây thước vào mặt Phi Nhi. Nhưng Phi Nhi đã nhanh tay chụp lấy cây thước, dùng sức đẩy ngược lại khiến Mẫn Mẫn té lăn quay ra đất.

Khi này A Lan vào tới phòng khách của lầu Vọng Yên, thấy Mẫn Mẫn lồm cồm bò dưới đất bèn dìu chủ nhân đứng lên. Mẫn Mẫn giận đến run rẩy cả người:

- Loạn rồi! Loạn rồi! Người đâu! Người đâu! Còn không mau đến đây bắt nó lại cho ta, nhanh lên!

Mấy tên lính nghe phu nhân gọi liền chạy vào lầu Vọng Yên, vây Phi Nhi vào giữa.

Phi Nhi đang phân vân không biết có nên “tham chiến” hay không thì khi này xe ngựa của Tiêu Phong về tới cổng sau phủ Viễn. Tiêu Phong vừa xuống xe bước vào trong hoa viên đã nghe từ trong lầu Vọng Yên vang ra tiếng la tiếng hét như giặc giã đang đánh tới nơi, bọn người ăn kẻ ở của chàng đứng túm tụm trước cửa lầu Vọng Yên nhìn vào trong. Khi này Lôi Kiến Minh đang tiễn ông thợ may ra khỏi phủ nên không có trước cửa căn lầu. Tiêu Phong bèn lên tiếng hỏi Tiểu Liên, dưới sự kể lể phần nộ của Tiểu Liên, trong sự trần tình đầy bi thương của bọn a hoàn đang đứng quanh đó đối với những sinh hoạt mà bọn họ đã chịu đựng trong những ngày tháng vừa qua, Tiêu Phong nghe xong mặt chàng tái xanh, ánh mắt buồn bã, xa xăm.

- Dừng tay!

Bọn lính còn chưa kịp làm gì Phi Nhi thì có tiếng quát đánh, sau đó Tiêu Phong xuất hiện ở cửa lầu Vọng Yên. Chàng tiến vào đối diện Phi Nhi. Đã mấy tháng trôi qua cánh tay Tiêu Phong đã lành nên chàng dùng hai bàn tay rắn rỏi của chàng, bưng hai má Phi Nhi lên, xem trên mặt nàng, cổ nàng có thương tích hay không.

Mẫn Mẫn đứng chết trân nhìn Tiêu Phong khản trương một con a đầu thuần dưỡng ngựa, cả người nàng chấn động bàng hoàng. Một lát sau Mẫn Mẫn bừng tỉnh, dùng cây thước chỉ vào Phi Nhi nói:

- Đã mấy tháng trời chàng không nói lời nào, không nhìn mặt cũng chưa lần nào chạm vào thiếp, nay mới vừa về lại bệnh vực một con thuần dưỡng ngựa! Chàng có biết vừa rồi nó đối đãi thiếp ra sao không?

Tiêu Phong không đáp, chỉ lệnh cho bọn lính ra ngoài.

- Chàng không thể cứ trốn tránh thiếp mãi - Mẫn Mẫn tiếp tục nói bằng giọng đau khổ - Dầu sao thiếp cũng đã hành lễ bái gia tiên, trở thành người vợ chính thức của chàng rồi kia mà! Hai ta đã uống rượu giao bôi rồi, chàng đã là chồng của thiếp, đó là sự thật!

Giọng Mẫn Mẫn khi nói mấy lời này tựa như muốn khóc, nhưng sau khi nghe xong, thật lâu, thật lâu sau, Tiêu Phong vẫn không nói một tiếng nào. Chàng đứng giữa Phi Nhi và Mẫn Mẫn như một pho tượng đá, không nhúc nhích động đậy.

Mẫn Mẫn rót nước mắt, đau lòng vô hạn thêm lời:

- Chàng định cả đời này trốn tránh thiếp mãi sao?

Tiêu Phong tiếp tục giữ im lặng, nhưng bụng lại nghĩ, ta van nàng, xin nàng, đừng nên làm khó ta nữa, buổi lễ đó đối với ta có cũng như không mà thôi!

Mẫn Mẫn chờ lâu không nghe Tiêu Phong trả lời, không kềm chế được sự oán hận đang chất chứa trong lòng, nàng không còn kềm chế được mình nữa rồi, nàng thật sự nổi bùng lên, cơn giận dữ khiến Mẫn Mẫn gầm rống thật to:

- Thật ra chàng muốn thế nào đây? Chuyện đã xảy ra rồi, chàng đã thành thân với thiếp rồi, chàng có thể tiếp nhận, chúng ta là một cặp thì thiếp sẽ đẻ con “động nhân” sống trong tân gia khổ! Bằng không, chàng không tiếp nhận, thiếp chỉ còn một cách! Chuyện đã ra đến nông nỗi này cũng do chàng ép thiếp thôi!

Mẫn Mẫn nói xong vút cây thước đo xuống sàn nhà, đi một mạch ra khỏi lầu Vọng Yên. A Lan lật đật chạy theo Mẫn Mẫn.

Mẫn Mẫn đi rồi, đám a hoàn trước cửa cũng giải tán, Hiểu Quân mới dám chạy xuống lầu. Tiêu Phong nghe Tiểu Liên kể với chàng ngoài hoa viên về việc của Hiểu Quân, giờ chàng nhìn hai vết sẹo to tướng trên mặt Hiểu Quân, không khỏi đau xót trong lòng.

Tiêu Phong nhìn ba cô gái nói một cách kích động:

- Xin lỗi các nàng, các nàng đi theo ta bao nhiêu năm nay, không ngờ bây giờ lại bị thiệt thòi thế này!

Phi Nhi nói:

- Phu nhân đã làm gì tiểu nữ đâu, giả như phu nhân có đến tìm tiểu nữ lần nữa tiểu nữ chịu thiệt thòi một chút thì có hề gì?

Hiểu Quân cũng mỉm cười gật đầu:

- Tiểu nữ cũng không sao, vết thương đã lành.

Tiêu Phong đặt tay lên vai Hiểu Quân, nói bằng giọng chắc nịch:

- Không được! Tánh tình phu nhân từ nhỏ tới lớn không thay đổi, bây giờ sự thù hận thâm sâu càng lúc càng tệ hơn, những gì ta nghe về nàng ấy đối đãi các nàng, đối đãi Lôi nhị thúc trong mấy tháng qua thật sự đã làm cho ta không lạnh mà cũng phải rùng mình. Hôm nay, nàng ấy có thể xuống tay đánh các nàng, có thể gọi lính vào bắt các nàng, ta thật sự không thể tưởng tượng được ngày mai nàng ấy sẽ còn làm gì nữa? Do đó, ta không thể để các nàng ở lại đây, ngày mai ta sẽ đi tìm một căn nhà khác, ba người hãy cố gắng nhẫn nại thêm vài hôm nữa, ta sẽ giúp các nàng dọn ra ngoài ở!

Tiểu Tuyền đứng dưới gầm cầu thang nghe vậy vỗ tay chui ra nói:

- Thế thì tốt quá! Sáng mai xin ngài cho bọn tiểu nữ theo ngài đi tìm nhà!

Đoạn Tiểu Tuyền nghĩ tới một việc, hỏi Tiêu Phong bằng giọng lo âu:

- Thế còn ngài thì sao? Lúc này phu nhân nói ngài trốn tránh phu nhân, không lẽ ngài chuẩn bị sống như một chiếc bóng thầm lặng suốt cả cuộc đời sao? Tiểu nữ mong ngài cũng tính toán cho mình, mấy tháng nay tiểu nữ cứ thấy tâm trạng ngài u uẩn, đến giờ cơm cũng chẳng ăn bao nhiêu, dường như ngài không sống dưới mái nhà này nữa. Nếu cứ tiếp tục như thế không ổn cho sức khỏe của ngài.

Tiểu Tuyền ngưng một chút rồi tiếp lời một cách phấn khởi:

- Chi bằng ngài cũng dọn ra ngoài ở với bọn tiểu nữ cho xong!

Tiêu Phong nhìn Tiểu Tuyền, trả lời nàng bằng giọng nói chắt chứa đầy nỗi thống khổ sâu xa:

- Ta không thể rời khỏi nơi này được.

Tiểu Tuyền ngẩn ra nhìn Tiêu Phong, khó hiểu.

Tuy Tiểu Tuyền không hiểu vì sao Tiêu Phong không thể từ hôn với Mẫn Mẫn nhưng Phi Nhi nghe qua là hiểu rõ ngay. Phi Nhi biết chàng đang giúp đỡ Hiếu Trang, vì thống nhất triều chính nên đã đồng ý lấy một quý tộc Mông Cổ làm chính phòng, mở đầu mối quan hệ thông gia nhiều đời sau với bộ lạc này. Có lẽ tam mệnh đại thần cũng biết như vậy nên trong ngày tân hôn đã không tới dự. Ngao Bái từ lâu nổi tiếng là một gian hùng, làm sao mà không biết để đối phó gã, Hiếu Trang đã tích cực trong việc tạo dựng liên minh với bộ tộc của Lâm Đan bằng cuộc hôn nhân với Mẫn Mẫn. Tộc Lâm Đan có tới hơn sáu trăm nghìn quân thiết kỵ, Hiếu Trang muốn giúp Khang Hi chiếm lại bá nghiệp, thì việc liên kết với người ngoài để mượn quân là một hành động rõ ràng như ban ngày.

Phi Nhi lắc đầu nói:

- Ngài không đi tiểu nữ cũng sẽ không đi, ngài đừng khuyên tiểu nữ đi.

Tiêu Phong thở dài:

- Nhưng ngày nào ta cũng phải châu triều, trưa làm việc ở sở quân cơ, không thể ở nhà từng giây từng phút bảo vệ các nàng.

Phi Nhi vẫn một mực lắc đầu, dịu dàng nhìn Tiêu Phong, nói với chàng một cách thành tâm thành ý:

- Tiểu nữ sẽ không rời đi. Vì tiểu nữ hiểu tâm trạng của ngài lúc này, ngài gần như có tất cả nhưng thực ra cái gì cũng không có, như thể bị cả thế giới bỏ rơi. Rõ ràng xung quanh ngài có rất nhiều người nhưng tiểu nữ biết ngài vẫn cảm thấy cô độc. Người ngài yêu không ở cạnh, Hà tiểu thư là tri kỷ cũng rời đi, nên tiểu nữ muốn ở lại giải bày cùng ngài. Người ta nói vô vọng nhất là lúc chẳng biết mình muốn gì, chẳng biết mình cần gì. Nhưng vô vọng hơn thế còn là khi biết mình đang rất mong mỏi điều gì nhưng chẳng thể đi tìm được, hoặc biết mong mỏi đó đang ở nơi nào nhưng chẳng thể với tay mà chạm đến được.

Tiêu Phong nghe mấy lời này của Phi Nhi, cảm thấy trong lòng vừa thương vừa nhớ nữ thần y. Đúng vậy, nữ thần y là mong mỏi của chàng, chàng biết mong mỏi đó đang ở đâu nhưng chàng không thể nào tìm đến được. Đêm nào chàng cũng mơ về mong mỏi ấy, mơ đôi tay chàng vòng ngang chiếc eo thon thả mà ôm siết lấy mong mỏi của chàng, chàng để chiếc đầu nhỏ bé của nàng vùi thật sâu, thật sâu vào lòng chàng. Nhưng khi tỉnh lại, chàng ý thức được bản thân mình hiện là một người đàn ông đã có gia đình, nếu cứ tiếp tục đến tận giả khổ mãi chàng không muốn danh dự và sự an toàn của nữ thần y bị ảnh hưởng...

Tiêu Phong chìm trong suy nghĩ, Phi Nhi siết lấy tay chàng. Tiêu Phong bừng tỉnh nhìn xuống Phi Nhi. Trong một thoáng đột nhiên chàng cảm giác dường như chỉ có Phi Nhi là người hiểu rõ chàng nhất trên đời. Một nỗi cảm động và cảm kích, như một ngọn sóng cả bạc đầu, dâng lên, dâng lên mãi, tràn ngập cả người chàng. Đúng là mấy tháng qua chàng ở bất cứ nơi nào cũng cảm thấy cô độc đến tận xương tủy.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Cạnh tranh (thượng)

Kể từ hôm Tiêu Phong nghe bọn người ăn kẻ ở nói về những nỗi thống khổ mà bọn họ phải chịu đựng trong khoảng thời gian qua, chàng về nhà sớm hơn thường lệ, để mỗi lần Mẫn Mẫn kiểm chuyện với bọn đầy tớ chàng có thể đứng ra ngăn cản. Nhưng như vậy cũng đồng nghĩa với việc hai lỗ tai chàng không được yên. May mà Trời thương Tiêu Phong, sau hôm “đại chiến lâu Vọng Yên” Mẫn Mẫn giận chàng chỉ bệnh vực người ngoài nên không thêm nói chuyện với chàng.

Liên tiếp mấy hôm, Mẫn Mẫn ở rít trong phòng ngủ nằm trên giường vắt tay lên trán suy ngẫm. Nàng không thể ăn, không thể ngủ, cũng không cả nói chuyện với A Lan. Nàng nhốt mình trong phòng và cảm thấy toàn thân như ồm nặng, ồm nặng đến độ cả người cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở tới nơi.

Cả cuộc đời Mẫn Mẫn chưa bao giờ gặp phải một vấn đề nan giải như thế này bao giờ, nàng hoàn toàn không biết phải giải quyết như thế nào, chỉ biết được một điều rằng, nàng hận nữ thần y! Càng ngày nàng càng hận nữ thần y! Đối với Mẫn Mẫn nữ thần y là một đứa con gái lẳng lơ nhưng núp dưới cái vỏ thuần khiết và ngây thơ đánh lừa người chồng đầu ấp tay gối của nàng! Mà người đàn ông đó là toàn bộ cuộc đời nàng! Là hơi thở và nhịp đập trái tim nàng! Nàng không thể cưới được chàng rồi đường đường chính chính đặt chân vào phủ Viễn xong lại phòng không lẻ bóng được! Làm sao để nàng mang trong mình giọt máu của chàng đây? Nàng không thể thua cho một con bé lẳng lơ, nhưng nếu con bé đó chết thì sao? Có khi nào chàng cũng chết theo nó không? Mẫn Mẫn không dám nghĩ tiếp. Thật sự hôm đó nàng chỉ hăm dọa chàng thôi, vì ngộ nhờ nàng sai người đi giết con hồ ly tinh bé bỏng của chàng, chàng đau lòng quá độ mà chết theo nó... Ôi... Mẫn Mẫn bị cái suy nghĩ vẩn vơ, mất đi hơi thở của đời nàng làm cho tâm thần rối loạn.

Phải mất đến một tuần Mẫn Mẫn mới chấn chỉnh trở lại.

Nàng đã suy nghĩ kỹ...

Cái cảm giác khi bị người khác ngang nhiên cướp đi người đàn ông của nàng thật sự rất khó chịu. Nàng hiểu và bắt lực khi biết tình cảm vợ chồng giữa chàng và nàng chưa bắt đầu mà đã càng lúc càng xa nhau rồi, nàng càng giờ tay muốn nắm giữ chàng, trói buộc chàng bên người nàng thật chặt thì lại càng dễ chàng tuột khỏi tay.

Mẫn Mẫn nhớ Tân Nguyên đã từng bảo với nàng rằng nếu một người đàn ông yêu nàng, nàng không cần trói, người đó không yêu nàng, càng không nên trói. Vì muốn giữ lấy đàn ông bên mình rất khó. Tân Nguyên nói giữ lấy đàn ông bên mình cũng giống như nắm trong tay những hạt cát. Nếu mở rộng bàn tay, cát sẽ chảy hết qua kẽ tay nhanh chóng. Nếu giữ chặt trong tay thì cát cũng sẽ chảy từ từ qua kẽ tay mà đi, dầu cho giữ được nhưng cũng chỉ là rất ít cát trong tay mình. Như vậy thì phải làm cách nào để khép tay nhẹ nhàng mà cát sẽ vẫn nằm yên chỗ cũ? Mẫn Mẫn tự nhủ, bây giờ nàng mới hiểu, nàng cần đủ sự khéo léo và dịu dàng để giữ nắm cát trong tay nàng. Nhưng sẽ rất khó để nàng bỏ cái tật ghen tuông bất trị của mình. Nàng phải học cách không trách người thứ ba, không oán hận mắng nhiếc kẻ thứ ba chen chân vào hạnh phúc gia đình nàng.

Mẫn Mẫn ngồi trước gương, A Lan đang chậm rãi chải tóc cho nàng. Sáng nay Mẫn Mẫn chỉ trang điểm nhẹ, trên đầu cũng không cài cây trâm cài tóc nào, người nàng mặc một bộ đồ đồ không có hoa văn trang võ cùng đơn giản. Sau khi nhờ A Lan vấn tóc gọn gàng xong Mẫn Mẫn rời phòng đi vào nhà bếp.

Chuyện Mẫn Mẫn xuất hiện trong nhà bếp là một chuyện vô cùng mới lạ. Bọn a hoàn đang nhặt rau nhóm lửa không khỏi giật mình, còn chưa hết bàng hoàng, lại thấy tướng quân phu nhân ăn bận đơn thuần hơn ngày thường. Bọn a hoàn bèn khẽ nhìn nhau rồi nhìn Mẫn Mẫn, trong bụng lo âu, họ không biết họ đã làm nên chuyện gì khiến cho tướng quân phu nhân phải đích thân vào đây, mọi người chẳng biết phải phản ứng ra sao nên sau khi nhìn Mẫn Mẫn một chút, không ai hện ai đều quay cả xuống.

Mẫn Mẫn lấy một giọng hết sức nhẹ nhàng, bảo bọn họ đứng lên. Bọn a hoàn lục tục đứng lên, Mẫn Mẫn vẫn dùng giọng dịu dàng nói:

- Từ khi vào phủ tới nay ta chưa bao giờ chính tay nấu một bữa ăn cho tướng quân.

Mẫn Mẫn chỉ nói bấy nhiêu, bọn a hoàn im lặng. Mẫn Mẫn nhìn thái độ mọi người như thế biết không ai tán thành ý định của nàng mặc dầu họ không nói chi cả. Nàng biết tất cả bọn họ đều cho là nàng đang mất bình thường. Họ không hiểu tại sao thường ngày nàng rất sợ bản tay lại dấn thân vào một nơi khói bụi thế này. Họ nghĩ thế cũng phải thôi, vì chính nàng cũng không ngờ có ngày mình đồng ý vào bếp. Nàng nhớ khi quyết định, lý trí luôn nhắc nhở nàng không nên hạ mình với đàn ông nhưng không hiểu có một sức mạnh vô hình nào lôi kéo khiến nàng phải tuân theo.

An Nhiên là nô tì quản lý chuyện bếp núc, nhìn Mẫn Mẫn một hồi, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Bẩm phu nhân, dầu sao công việc ở đây cũng không hợp với phu nhân. Người đầu bếp nào làm những công việc dành cho bọn người hầu như chúng tôi được?

- Ta sẽ làm được - Mẫn Mẫn nói - Ta sẽ dùng hết khả năng của mình để học nấu ăn. Ta muốn chính tay nấu món canh yến hằm đường phèn cho tướng quân.

- Không - An Nhiên nói - Ý của nô tì là, không phải phu nhân kém khả năng mà nô tì chỉ muốn nói danh phận cao quý của phu nhân làm sao có thể đi làm mấy chuyện tro bụi thế này.

Mẫn Mẫn cười:

- Không có sao, lúc trước ta đã từng làm những việc nhọc nhằn hơn thế này nữa kia.

An Nhiên tò mò:

- Việc chi thể thừa phu nhân?

Mẫn Mẫn hơi lúng túng trước câu hỏi của An Nhiên.

An Nhiên dứt lời cùng bọn a hoàn nhìn Mẫn Mẫn chằm chằm chờ đợi câu trả lời, nhưng một hồi sau Mẫn Mẫn chỉ âm ừ... qua cử chỉ đó, mọi người biết chắc chắn là chưa bao giờ phu nhân của họ vào bếp chứ nói chi nhóm lửa.

Bọn a hoàn suy nghĩ một chút, thì ra người nữ nhân trước mặt họ đến đây là để làm tròn bổn phận của một hiền thê, muốn chính tay nấu những món ngon cho chồng nàng ấy ăn.

- Nếu vậy để nô tì chỉ phu nhân làm mấy việc cơ bản trước - An Nhiên nói - Sau đó người có thể học những việc khó hơn.

- Được.

Mẫn Mẫn gật đầu, nhờ A Lan xắn tay áo giúp nàng rồi hăng hái đi theo An Nhiên, bây giờ thì nàng đã biết muốn chiếm trái tim một người đàn ông chẳng phải chỉ dựa vào gia thế và sắc đẹp là xong.

Mấy ngày sau, vào một buổi chiều, Lôi Kiến Minh nghe phía nhà bếp có tiếng người nhón nháo nên vội chạy vào xem. Ở chỗ lò lửa, nhiều người bu đông nghịt. Lôi Kiến Minh hỏi một a hoàn tên Bạch Cờ:

- Xảy ra chuyện gì vậy?

- Dạ, phu nhân hít nhiều khói nên bị xiu.

Lôi Kiến Minh vội chen vào xem, càng gần ông lão càng thấy nóng hừng hực. Lôi Kiến Minh nói lớn:

- Các người lui bớt ra. Tắt mấy cái lò lửa mau. Phu nhân xiu mà không khoảng khoát có hại lắm.

Nói đoạn Lôi Kiến Minh xem sơ qua Mẫn Mẫn, thấy chưa có gì nguy hại thì vội bồng nàng đem ra nơi khoảng khoát hơn, để nàng ngồi lên ghế cạnh cửa sổ nhà bếp. Lôi Kiến Minh nói với An Nhiên:

- Hãy đi lấy khăn nhúng nước đắp trên trán phu nhân.

Lại quay sang Bạch Cờ:

- Còn người đi rót chén trà sâm tới cho phu nhân giải nhiệt.

An Nhiên mang khăn lại, nói:

- Xin lỗi Lôi nhị gia, nô tì thấy phu nhân ốm yếu quá bảo không nên làm nhưng phu nhân nhất quyết đòi làm, phu nhân bảo rằng có đủ sức.

Lôi Kiến Minh đắp khăn lên trán Mẫn Mẫn:

- Sao không để phu nhân nhặt rau hay gói bánh có phải dễ hơn không?

- Dạ phu nhân không chịu, một mực muốn chính tay nấu canh.

- Phu nhân đang nấu món canh chi thể?

- Dạ là canh tổ yến đường phèn ạ.

- À...

Lôi Kiến Minh gật đầu.

Sau khi Mẫn Mẫn được đắp khăn ướt, và ngồi trong không khí thoáng đạt hơn, nàng lần lần tỉnh lại. Mẫn Mẫn thở hắt ra, chân mày hơi nhíu lại trước khi mở mắt ra.

Mọi người hô lên:

- May quá, phu nhân tỉnh lại rồi!

Mẫn Mẫn lắc đầu:

- Chỉ là hơi chóng mặt chút thôi, không có gì đáng lo. Thôi, Lôi nhị thúc tiếp tục đi làm công việc của thúc đi.

Nói đoạn đứng dậy trở lại bên bếp cầm cây quạt lên quạt lò lửa. Lôi Kiến Minh và mọi người nhìn theo dáng của Mẫn Mẫn, nàng rõ ràng không phải là người lao động. Mọi người chớp mắt đôi môi rồi nhìn nhau ái ngại.

- Phu nhân vừa bị xỉu, nên ngồi yên cho khỏe.

Lôi Kiến Minh bước lại gần Mẫn Mẫn nói.

Mẫn Mẫn quay sang nhìn Lôi Kiến Minh đang kính cẩn lễ độ, nàng khoát tay:

- Nhị thúc không phải lo, ta không sao...

Nhưng lời chưa dứt, Mẫn Mẫn lại cảm giác xây xẩm mặt mày như cũ, may là có A Lan bên cạnh Mẫn Mẫn liền vịn vào tay A Lan.

Đầu Mẫn Mẫn hơi cúi xuống, hồi lâu nàng mới nói tiếp được:

- Ta thật vô dụng phải không? Ngay cả việc nấu một bữa cơm cho chàng cũng chẳng xong.

Lôi Kiến Minh và A Lan im lặng nhìn nhau rồi nhìn Mẫn Mẫn, hai người biết nàng thành tâm thành ý với Tiêu Phong, nên mấy ngày nay mới vào đây học nấu ăn, chứ đáng người tiểu thư như nàng đâu hợp với mấy công việc này.

Bạch Cơ mang chén trà sâm vào bếp, An Nhiên đón lấy chén trà đem lại đưa Mẫn Mẫn nói:

- Hay là phu nhân uống chén trà này rồi trở về phòng nằm nghỉ một lát hẳn trở lại tiếp tục chưng canh, nồi canh chỉ vừa được phu nhân bắt lên, còn lâu lắm mới chín, nó thì nghỉ phu nhân đi một lát rồi trở lại vẫn ổn mà.

Mẫn Mẫn vẫn còn cảm giác choáng váng nên không còn cách nào đành gật đầu với An Nhiên. A Lan dìu Mẫn Mẫn rời đi.

An Nhiên chờ Mẫn Mẫn đi khuất trên hành lang quay sang Lôi Kiến Minh nói:

- Phu nhân thật đã thay đổi rồi!

Lôi Kiến Minh chưa kịp đáp, Bạch Cơ nói:

- Thật tôi cũng chẳng dám tin nữa Lôi lão à.

Một a hoàn khác cũng gật đầu:

- Chính tôi cũng chẳng tin!

Lôi Kiến Minh không nói gì, chỉ thăm nghĩ dạo gần đây Mẫn Mẫn quả thật đã thay đổi nhiều, ngoài việc học nấu ăn nàng cũng tích cực xây dựng mối quan hệ với mọi người trong phủ, chỉ tiếc là Tiêu Phong vẫn như cũ âm thầm đi đi về về như một chiếc bóng, không nói chuyện hoặc ngó ngang tới Mẫn Mẫn nên không thấy những nỗ lực của thê tử. Chàng chỉ nhốt mình trong phòng sách xem tấu chương, tới giờ cơm cũng nhờ người bưng vào cho chàng ăn, Tiêu Phong cứ kể như chàng chỉ là một tù nhân trong chính căn phủ của chàng.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Cạnh tranh (hạ)

Một thời gian sau vào một buổi tối Tiêu Phong từ phủ nội vụ về, chàng vừa đặt chân vào sảnh liền thấy Mẫn Mẫn ngồi bên bàn với vô số các món ăn bày biện trông khá bắt mắt.

- Chàng về rồi - Mẫn Mẫn nở một nụ cười rất tươi với Tiêu Phong nói - Thiếp chờ chàng suốt cả ngày nay rồi đấy!

Đoạn nàng rót trà ra li:

- Chàng uống li trà này rồi ăn thử các món ăn thiếp nấu, chàng chưa bao giờ thử qua tài bếp núc của thiếp phải không? Ngoài những món ăn quê hương chàng thiếp còn nấu món canh yến chàng thích nhất nữa.

Thật sự Tiêu Phong không thích ăn ngọt, chả là lúc trước nữ thần y nấu món canh đó cho chàng tắm bổ khi chàng bị thương nên Tiêu Phong đáp bằng

giọng đều đều:

- Ta có tấu chương cần phải xem tức thì.

Tiêu Phong nói rồi mặt chẳng có cảm xúc gì, hai mắt chàng vẫn như mọi hôm nhìn vào một khoảng không vô định chứ không nhìn những đĩa đồ ăn bắt mắt trên bàn hay Mẫn Mẫn.

Mẫn Mẫn thấy Tiêu Phong lạnh nhạt với nàng như thường lệ, nhưng nàng vẫn tiếp tục nờ nụ cười với chàng, lên tiếng hỏi chàng ăn một chén canh của nàng mất nhiều thời gian lắm sao thì Tiêu Phong đáp chàng không đói.

Tiêu Phong dứt lời đi về phía nhà sau. Mẫn Mẫn biết Tiêu Phong sẽ lại như mọi hôm, muốn tránh mặt nàng nên vào thư phòng sau đó ngủ luôn trong thư phòng không trở ra ngoài này. Mẫn Mẫn bèn đứng bật dậy, lao về phía Tiêu Phong, nhanh tới nỗi chân nàng va vào chân bàn đầu giường.

- Đứng, đứng đi! - Mẫn Mẫn gọi thật thảm thiết, hai tay chới với phía trước mặt - Chàng đứng đi!

Theo phản xạ, Tiêu Phong nghe tiếng kêu cứu liền quay lại đưa tay giữ chặt tay Mẫn Mẫn, giúp nàng đứng vững.

- Chàng đứng đi! - Mẫn Mẫn lại nheén ngào lên tiếng - Thiếp xin lỗi, thiếp biết lúc trước thiếp không tốt hay tra tấn tinh thần chàng nhưng từ nay về sau thiếp sẽ thay đổi, thiếp sẽ là người vợ thuần hậu nhất của chàng, thiếp hứa từ nay không ngang ngược nữa. Chàng đứng đi!

Mẫn Mẫn vừa nói vừa đưa bàn tay vuốt ve trên má, trên trán Tiêu Phong.

Tiêu Phong im lặng, buông tay nàng ra. Mẫn Mẫn nắm lấy tay chàng thều thào:

- Thiếp van chàng, đừng đi mà. Chàng muốn mắng muốn chửi, đánh đập hay giết thiếp cũng được. Nhưng chàng đừng đi. Chàng đi là chàng mang tia hy vọng cuối cùng của thiếp theo luôn đó. Trời ơi, chàng đừng đi mà!

Tiêu Phong càng nghe Mẫn Mẫn nói về mặt chàng càng hiện lên những đường nét cực kỳ kinh ngạc, những lời này, chàng không hiểu sao lại có thể thoát ra từ miệng của nàng? Thật không giống tác phong nàng chút nào. Tối nay ngoài ăn nói nhỏ nhẹ với chàng ra nàng cũng nắm tay chàng càng lúc càng chặt hơn, như sợ chàng sẽ như một đám mây bay đi. Nàng nắm chặt đến nỗi mấy móng tay bấm sâu vào da thịt chàng nhưng Tiêu Phong kinh ngạc quá độ nên không cảm thấy đau cũng không rút tay về, cứ đứng trân mình để Mẫn Mẫn vừa nắm tay vừa mân mê trên má, trên ngực chàng... Hai dòng lệ chạy dài trên má Mẫn Mẫn rơi xuống áo Tiêu Phong.

Lần đầu tiên hai người đứng sát vào nhau, Mẫn Mẫn thấy Tiêu Phong rõ ràng ngày càng khô héo đi, càng ngày trông chàng càng xác xơ. Nàng bỗng dừng nghĩ đến những ngày nàng mới được gả vào phủ, không đêm nào chàng về phủ mà nàng không dùng những lời lẽ chua chát, mỉa mai... nói chán, nàng chuyển sang chì chiết, chửi rủa... nhưng chàng cũng chỉ lặng thinh chịu đựng. Mẫn Mẫn biết chàng đã hy sinh hạnh phúc của chàng để thành hôn với nàng. Để cho bây giờ căn phủ này không còn là nơi mà chàng muốn về mỗi khi bãi triều nữa, không phải là nơi để chàng thư giãn mà là một nơi không kém địa ngục bao nhiêu.

Tiêu Phong cũng nhìn lại Mẫn Mẫn, nàng vẫn cực kỳ xinh đẹp nhưng nét mặt mệt mỏi, ngấn ngò đã in nhiều nét quằn rạn dưới mắt nàng. Mẫn Mẫn tuy đẹp, song vẻ đẹp của nàng không giống nữ thần y một chút nào. Mẫn Mẫn đẹp sắc sảo, còn nữ thần y đẹp một cách hoà nhã. Tiêu Phong nén tiếng thở dài, đối với chàng không ai có thể so sánh với nữ thần y được. Buổi gặp gỡ đầu chàng đã tha thiết yêu nàng rồi. Tiếp theo những buổi gặp gỡ ở Thiên sơn, chàng càng cảm động tình cảm của mình hơn, chàng cũng biết những ngày qua trong tâm giả khổ nữ thần y không nói nhưng hành động của nàng đã đáp trả lại tình cảm của chàng, nhưng bây giờ hai người xa nhau quá rồi... Tiêu Phong thấy cay đắng trong lòng, chàng phải chấp nhận chàng là người đàn ông đã có gia đình, nhưng chàng chỉ yêu một mình nữ thần y, mãi mãi... Sống mà xa cách thì không sống còn hơn... Tiêu Phong nghĩ bụng, nhưng nhìn Mẫn Mẫn nước mắt ngấn dài chàng bỗng thấy nặng nề trong tâm tư, trước một người si tình với chàng như thế...

Tiêu Phong ngồi vào bàn ăn với Mẫn Mẫn.

Chàng cầm chén canh yến lên, còn chưa nếm được mùi vị ngon dở ra sao một tên lính chạy vào đứng bên chàng xá một cái, sau đó đặt lên bàn một tờ giấy gấp làm đôi đồng thời cũng nói nhỏ vào tai chàng.

Tên lính rời đi. Nụ cười biến mất trên mặt Mẫn Mẫn khi Tiêu Phong buông chén canh mở tờ giấy ra coi, rồi nhanh chóng gấp lại nói chàng phải ra ngoài.

Mẫn Mẫn khẽ cúi đầu, mím môi để giữ cho đôi môi nàng không thốt ra những lời không đẹp đẽ, nội tâm nàng giao chiến dữ dội. Nhưng cuối cùng, nàng không thể chịu đựng thái độ hắt hủi của Tiêu Phong, trong mắt chàng tìm chàng, mãi mãi chỉ có hình bóng đứa con gái lẳng lơ, suy nghĩ này làm cho con giận nổi bùng lên, càng lúc càng dâng cao, không có cách gì kềm chế nổi, Mẫn Mẫn ngẩng đầu lên nói:

- Có phải chàng lại đi tìm con “động nhân?”

Tiêu Phong không trả lời, trong lòng chàng đang lo lắng vô cùng. Chàng nhòm dậy thì Mẫn Mẫn níu tay chàng khiến chàng phải ngồi lại chỗ cũ. Mẫn Mẫn quát nói:

- Chàng không đáp là thừa nhận rồi!

- Nàng ấy bệnh nặng, ta muốn đi nhờ Tân Nguyên gọi thái y đến xem mạch và bốc thuốc cho nàng ấy.

Tiêu Phong cố giữ vẻ ôn hòa điềm tĩnh, vừa nói vừa đưa tờ giấy cho Mẫn Mẫn.

Mẫn Mẫn bóc thư ra xem, chữ viết trong giấy không rõ của ai, trong thư nói nữ thần y bệnh nặng cần được xem mạch bốc thuốc ngay lập tức nhưng những nô tì trong tần giả khổ toàn là những nô tì làm trọng tội nên không được đặc ân đó. Mẫn Mẫn xem xong lá thư lắc đầu nói:

- Bệnh gì chứ, nó chỉ ganh tị thiếp, nó vốn không muốn thiếp và chàng ăn một bữa cơm yên ổn nên tìm cách dụ chàng đi. “Động nhân” đúng là “động nhân,” tại sao mấy con nòng nọc luôn luôn lúc nào cũng đòi làm ếch ương nhi? Đã là con giáp thứ mười ba còn ghen ngược, trên đời sao lại có thể tồn tại hạng người đã rề về nhân phẩm còn rề luôn cả nhân cách?

Mẫn Mẫn xỏ một tràng chửi bới, đoạn nàng nghĩ đến một việc, trợn mắt nói:

- Nếu nó không khỏe thật, chẳng lẽ trong bụng nó đã trót mang giọt máu của chàng sao?

Tiêu Phong chưa kịp trả lời, Mẫn Mẫn đập bàn tiếp luôn:

- Thiếp nhất định không để nó bước chân vào nhà này cho dù là thân phận tiểu thiếp, bất kể trong bụng nó có mang dạ chứa của chàng!

Tiêu Phong mang nguyên cả dòng họ Tế Nhĩ Ha Lăng ra cam đoan với Mẫn Mẫn nữ thần y không có mang nhưng Mẫn Mẫn xé toạc tờ giấy lớn tiếng nói:

- Thiếp không tin! Thiếp sẽ bảo Yên Hồng rót thuốc phá thai vào miệng nó, luôn tiện ép nó uống thuốc triệt thai vĩnh viễn. Để nó không thể tranh giành địa vị chính thất!

Toàn thân Tiêu Phong toát mồ hôi lạnh.

Bên ngoài phủ Viễn trên một tán cây, một người vận y phục dạ hành núp trong tán cây quan sát tình hình trong sảnh, khước môi người áo đen nhếch lên, để lộ hàm răng trắng và đều như ngọc.

Bên trong sảnh Tiêu Phong hoàn toàn chấn động, ánh mắt chàng nhìn Mẫn Mẫn bi phẫn đến cực độ:

- Ta đã bảo nàng ấy không có mang, nàng thật tàn nhẫn!

Mẫn Mẫn bật dậy khỏi ghế.

- Không thể nào tàn nhẫn bằng chàng đâu! – Tiếng Mẫn Mẫn rít qua kẽ răng, mắt nàng cũng nhìn Tiêu Phong sắc như dao - Chẳng qua vì một đứa con gái hạ tiện mà chàng bỏ rơi không ngó ngang tới thiếp! Chàng có biết vì phải làm mấy món ăn này cho chàng thiếp đã cực khổ thế nào không? Vậy mà ngay cả ném thử một muống canh hoặc nói một tiếng cảm ơn chàng cũng không nói ra! Thiếp không cần biết, tôi nay chàng phải ở nhà, phải nuốt hết chén canh này, nói cho chàng biết luôn trong canh có xuân dược tôi nay chàng phải động phòng! Nó có thai thiếp cũng phải mang con của chàng! Nhưng khác nhau là chỉ một mình con thiếp được ra đời!

Tiêu Phong há hốc miệng rồi ngậm miệng lại khế lặc đầu, thì ra bữa cơm này không phải do nàng đã thay đổi và quyết tâm cải thiện mối quan hệ giữa hai người mà chỉ là một cuộc cạnh tranh xem ai là người đầu tiên mang trong mình đứa con của chàng.

Mẫn Mẫn thấy mặt mày Tiêu Phong sừng sốt. Trong khoảnh khắc đó, Mẫn Mẫn bỗng hiểu ra một điều, nàng đã đánh mất cơ hội duy nhất để cải thiện mối quan hệ giữa hai người rồi! Ánh mắt sắc như dao của Mẫn Mẫn chuyển sang u buồn, cả trái tim nàng như bị bóp chặt lại. Thật sự nàng muốn cạnh tranh với nữ thần y nhưng nàng cũng thật lòng thật dạ muốn làm người vợ ngoan hiền.

Mẫn Mẫn hỏi Tiêu Phong bằng giọng u buồn:

- Thiếp thật không hiểu, thiếp đã vì chàng làm biết bao nhiêu việc, từ nhỏ tới lớn thiếp chưa từng đụng tay vào mấy việc lư cùi, ngay cả rót một chung trà cho đại hân thiếp cũng chẳng thêm làm, nhưng bây giờ vì chàng thiếp đã có thể nấu được một bữa tiệc linh đình, thế nhưng mà, chàng chẳng thêm đụng vào, chẳng những vậy từ lúc cuộc hôn nhân này chưa bắt đầu chàng đã đóng chặt cánh cửa lòng chàng lại rồi, luôn luôn lúc nào cũng xa lánh cự tuyệt thiếp! Tại sao?

Mẫn Mẫn vừa hỏi vừa nhìn Tiêu Phong từ đầu đến chân, người đàn ông hoàn hảo này, là chồng của nàng, nàng đã từng ước ao được nằm kề bên chàng, được chui đầu vào lồng ngực rắn chắc, được nằm gọn trong đôi tay khỏe mạnh ấy. Nhưng chưa bao giờ nàng được trọn vẹn những điều đó cả.

Hai tay Mẫn Mẫn ôm lấy đầu, nàng nói bằng một giọng ai oán bi thương:

- Thiếp không hiểu tại sao chàng lại bị một con dân nữ làm cho điên đảo!

Tiêu Phong nghe những lời thú nhận và nhìn hai bàn tay Mẫn Mẫn, đúng là hai bàn tay nàng không còn mịn màng như xưa, mấy ngày qua nàng đã vất vả nhiều, trong lòng Tiêu Phong dâng lên một nỗi xót thương dành cho nàng nhưng chàng không thể đổi lòng:

- Vì ta yêu nàng ấy – Tiêu Phong trả lời - Năm xưa khi ta ở trong bãi chiến trường máu chảy thành sông, xác cao thành núi, cảm thấy Trời già không dung, đất rộng cũng chẳng dưỡng ta, thì đột nhiên ta nghe tiếng chân nàng ấy từ xa vọng lại, nhìn thấy nàng ấy đi về phía ta, nàng không thể biết được cảm giác chấn động của ta lúc đó mạnh mẽ đến như thế nào đâu, trong khoảnh khắc đó, trời đất đều hóa thành số không. Trước mắt ta chỉ còn có nàng ấy, hình bóng nàng ấy chất chứa đầy trong cái thế giới cô liêu, hoang tịch của ta lúc đó.

Tiêu Phong nói với Mẫn Mẫn chuyện chàng gặp nữ thần y trên Thiên sơn, xong ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mắt chàng chứa đầy sự bi thương và đau khổ:

- Ta không còn cách gì ngừng yêu nàng ấy, cho dù ta biết rằng ta sẽ làm cho nàng đau lòng, làm cho nàng tan nát trái tim, ta cũng không có cách gì khác được.

Mẫn Mẫn không thể nào nghe nổi nữa, nàng không có cách gì đứng ở đó, nghe chính miệng chồng mình kể lại tình yêu của chàng đối với một người con gái khác. Thật ra nàng cũng biết bản danh sách kia là thứ duy nhất trên đời này có thể ép được chàng thành thân với nàng. Nàng cứ nghĩ lấy được chàng rồi, sẽ có cách cảm động được chàng, nhưng bây giờ những lời chàng nói những biểu hiện lần tránh trong thời gian qua, xem ra nàng chỉ hoài công vô ích, nàng sẽ chỉ là chiếc bóng thăm lạng bên chàng suốt đời.

Lệ trào ra trên mặt Mẫn Mẫn, nàng biết nàng chỉ là loài cỏ hoang trong tâm hồn chàng thôi, vì tất cả tình yêu chàng đã dành hết cho đứa con gái lăng loàn kia rồi, chàng yêu đứa con gái đó đến si dại, cuồng điên. Những câu nói vừa rồi của chàng như thể những chiếc búa tạ giáng lên đầu Mẫn Mẫn, thật mạnh, thật đau, làm cho nàng cảm thấy trời đất đảo điên. Lệ càng chảy ra nhiều hơn, vốn dĩ chiều nay nàng đã chuẩn bị rất nhiều lời dịu dàng và tặng bốc để lấy lòng chàng, cảm động chàng, nhưng lúc này nàng không nói ra được tiếng dịu dàng nào.

Tiêu Phong nhìn Mẫn Mẫn bằng ánh mắt áy náy một chút đứng dậy. Mẫn Mẫn bỏ tay khỏi đầu:

- Chàng dám bước một bước thiếp sẽ xé nát bản danh sách trước bài vị a mã chàng như xé nát tờ giấy vừa rồi!

Mẫn Mẫn găm giữ, sau đó thêm lời:

- Bây giờ thiếp cho chàng hai lựa chọn. Một là chàng ở nhà với thiếp, tối nay chúng ta động phòng, sáng mai thiếp cho người xử lý cái thai trong bụng con “động nhân” và cho nó uống thuốc triệt thai. Hai là chàng như lúc xưa tiếp tục xa lánh không làm chuyện vợ chồng với thiếp, nhưng như vậy đồng nghĩa với việc chàng mất đi bản danh sách!

Tiêu Phong nghe Mẫn Mẫn nói rùng mình lạnh lẽo, chàng có thể nhìn thấy rõ ràng, từ trong đôi mắt Mẫn Mẫn là một sự thù hận dành cho nữ thần y không thể nào hóa giải nổi, sự thù hận to tát đó làm cho chàng cảm thấy toàn bộ máu huyết trong cơ thể chàng như thể đông lại thành một trụ băng.

Chàng nghĩ từ khi nàng vào căn phủ này, khinh thị, phỉ nhổ, nhạo báng, trách mắng, thù hận, hành hạ... đối với mọi người trong phủ tất cả đều đủ cả, chẳng những thế, mà bây giờ nàng còn nhe nanh múa vuốt, hò hét kêu la, dùng bản danh sách đó khống chế chàng phải gây thương hại cho người con gái trong lòng chàng làm chàng cảm giác đau khổ đến tận cùng. Thật sự nàng không biết đâu, chỉ cần nàng lịch sự một chút, thì mọi người trong phủ sẽ phục dưới chân nàng, chẳng những là họ, mà chàng cũng sẽ vô cùng cảm kích nàng. Nhưng tại sao nàng không chịu nhận sự cảm kích và tôn trọng của chàng? Mà phải làm cho phủ Viễn cả một trời mưa sầu gió thảm? Làm cho bọn a hoàn trong phủ ai cũng nước mắt chan hòa? Làm cho trái tim chàng lạnh lẽo, dội tan đi sự thương hại vừa nảy sinh trong lòng chàng khi nhìn thấy đôi bàn tay nàng!

Trái tim Tiêu Phong như một hòn đá rơi mãi xuống một đáy vực sâu lạnh lẽo. Chàng dùng đôi mắt vô cảm nhìn Mẫn Mẫn, hoàn toàn thất vọng, không còn trông mong gì ở nàng được nữa, nàng sẽ không bao giờ thay đổi, chàng suy nghĩ và cảm thấy thất vọng đến tận cùng.

Tiêu Phong bước ra khỏi ghế.

Mẫn Mẫn thấy Tiêu Phong rời đi, chàng cất bước thật nhanh, thoáng mắt đã đặt chân qua ngưỡng cửa đại sảnh tiến ra cổng, Mẫn Mẫn liền cầm chén canh lên ném mạnh về phía chàng, nhưng không trúng vào chàng. Choang một tiếng, cái chén đập vào cánh cửa đại sảnh vỡ thành nhiều mảnh vụn rơi trên sàn nhà, nước canh cũng bắn tung tóe trên sàn nhà.

- Chỉ vì một đứa con gái thân phận thấp hèn mà chàng biến mình thành tội đồ của cả dòng họ, cam tâm tình nguyện làm một kẻ bất trung với triều đình, bỏ mặc những nỗi khổ của người trong thiên hạ, bất chấp hết mọi hậu quả? Thiếp thật không hiểu nó có điểm nào bằng thiếp đâu? Thứ con gái nghèo mạt như nó, không cha không mẹ, không có cả một cái tên, còn thua cả đồ súc sanh, cái thứ hạ cấp, lăng loạn trác nết, vô liêm sỉ!

Mẫn Mẫn nước mắt lưng tròng liên tục chửi bới nhưng Tiêu Phong đã ra tới ngoài cổng phủ Viễn nên chẳng còn có thể nghe được lời lăng mạ của Mẫn Mẫn.

Mẫn Mẫn nghe tiếng ngựa hí, giật mình gạt nước mắt chạy ra ngoài cổng nhưng cỗ xe của Tiêu Phong đã đi xa rồi.

Mẫn Mẫn thét một tiếng vang trời, rồi lê từng bước chân thiếu não trở vào sảnh ngồi lên ghế ôm lấy đầu.

Bầu không khí trong sảnh bấy giờ càng lúc càng trầm lắng dị thường. Bọn a hoàn đứng ngoài sân không ai dám bước chân vào sảnh lau dọn sàn nhà, luôn cả Lôi Kiến Minh và A Lan cũng không dám vào khuyên nhủ Mẫn Mẫn.

Bọn a hoàn đứng ngoài sân chờ khoảng một khắc lúu rú đi vào sảnh dọn dẹp những mảnh vỡ dưới sàn nhà và bụng thức ăn trở vào trong bếp.

Mọi người làm việc chung quanh Mẫn Mẫn nhưng Mẫn Mẫn dường như chẳng biết sự hiện diện của họ, không ngừng chôn đầu trong tay lâm bầm:

- Chàng thật là một kẻ ngu xuẩn... Sao lại đối đãi thiếp như vậy... Nó có chỗ nào bằng được thiếp đâu... Thiếp xuất thân cao sang... từ nhỏ đã được gia sư dạy dỗ cho... có thể vẽ tranh ngâm thơ, đánh cờ...khí chất tuyệt hảo... dung mạo xinh đẹp... cho dù là Tần Nguyên đứng cạnh cũng không thể làm mờ nhạt thiếp được...

Bọn a hoàn vừa dọn dẹp vừa khẽ nhìn tướng quân phu nhân bằng ánh mắt ái ngại.

Đúng là Mẫn Mẫn sinh ra thuộc dòng dõi quý phái, từ nhỏ tới lớn đều được nuông chiều hết mực, nàng có Lâm Đan thương yêu chăm chút, lúc nào cũng bảo vệ che chở, cả đời chưa có ngày nào phải tận lực. Dung mạo Mẫn Mẫn cũng xinh đẹp hơn người, đặt bên những cô gái cùng trang lứa thật tình nàng được trời hậu đãi hơn nhiều lắm. Cuộc sống của nàng ngập tràn những điều vui vẻ, nước mắt và sự đau khổ vốn không dành cho nàng.

Bọn a hoàn không hiểu sao Mẫn Mẫn có tất cả lại quyết tâm đeo đuổi tướng quân của họ, để rồi từ ngày vào phủ, Mẫn Mẫn làm cho gà chó không yên, nàng làm cho biết bao nhiêu người phải khóc nhưng ngay chính bản thân nàng cũng chẳng hề vui vẻ chút nào. Cuộc hôn nhân với Tiêu Phong bọn a hoàn thấy rõ ngay từ đầu vốn dĩ chỉ đem lại phiền não cho Mẫn Mẫn. Đã không ít lần họ nhìn nàng khóc. Nhưng những giọt lệ của đàn bà con gái chỉ hữu dụng với người yêu họ mà thôi. Chỉ có người đàn ông thật sự yêu họ mới mềm lòng, xót xa, mới đau đớn. Còn Tiêu Phong không yêu Mẫn Mẫn, chưa từng yêu nàng. Lúc trước khi hai người còn chưa được Hiếu Trang phối hôn bọn a hoàn để ý thấy Tiêu Phong mỗi lần trông thấy Mẫn Mẫn cùng lắm chỉ gật đầu chào, chào xong, chàng ơ thờ không nói chuyện với nàng, có khi còn tìm cách lẩn tránh nàng như ôn dịch nữa. Cho nên sự quyết liệt của Mẫn Mẫn, sự quyết tâm thành thân với Tiêu Phong đối với bọn a hoàn là hoàn toàn sai trái ngay từ đầu.

Bọn a hoàn càng nghĩ càng thấy khó hiểu. Mẫn Mẫn hoàn toàn có thể ở tại bộ lạc làm một phúc tấn, sống sung sướng trong một đại viện với một nam nhân nào đó, có phải tốt hơn là sống ở trong căn phủ này không? Ngày ngày trông ngóng Tiêu Phong lên triều, sau đó hi vọng lúc chàng về tới phủ sẽ nhớ mà đến thăm nàng. Kể ra thì thật phũ phàng nhưng Mẫn Mẫn khác chỉ một chiếc bóng âm thầm lặng lẽ, sống vật vờ trong căn phủ uy nga bề thế.

Lại nói tới Mẫn Mẫn khi này vẫn còn ôm đầu lắm bầm, bọn a hoàn cũng vẫn còn dọn dẹp đồ đạc quanh nàng.

Một a hoàn tên Cát Lâm đến bên bàn định cầm tô canh yến lên, Mẫn Mẫn đang ngồi đột nhiên bật đứng lên, buông tay khỏi đầu, nét mặt sa sầm, đôi mắt toát ra tia nhìn giận dữ như muốn ngay lập tức ăn tươi nuốt sống Cát Lâm.

Mẫn Mẫn thuận tay nắm lấy vai Cát Lâm, lay như đang nổi cơn khùng, khuôn mặt tái xanh, đôi mắt đỏ ngầu như muốn lòi ra vì tức giận:

- Tại sao tội mày ai cũng đối xử với tao tệ như thế? Mày đã cướp trái tim đàn ông của tao rồi chưa thỏa mãn, bây giờ lại muốn tìm cách danh chính ngôn thuận bước vào trong căn phủ này, như muốn chiếm chỗ tao hở? Bọn mày vô liêm sỉ vừa thôi chứ, vô liêm sỉ tới nỗi tao chưa từng thấy ở trên đời! Tại sao mày phải giành đàn ông của tao, tại sao, mày hãy nói đi!

Mẫn Mẫn như con thú điên tiết lồng lộn, nghiêng răng đay nghiến Cát Lâm.

Cát Lâm sợ xanh người.

Mẫn Mẫn vừa nắm lấy Cát Lâm, vừa nhìn sang một a hoàn khác tên Tường Vi đang cúi nhặt mấy miếng giấy rơi trên đất, dùng chân đạp mạnh lên bàn tay Tường Vi.

Tay Tường Vi bị đạp thật đau, nước mắt nước mũi tuôn chảy đầm dề, miệng méo xệch gào to:

- Ôi! Đau quá!... Xin phu nhân nương tình cho...

- Tiểu súc sinh mày kêu cứu ai? – Mẫn Mẫn nói - Đám nô tì như bọn bây thật khiếp nhược! Lúc nào cũng làm ra vẻ tội nghiệp, dùng mấy giọt nước mắt để ăn cắp lòng thương hại của đàn ông, bọn bây có biết xấu hổ nhục nhã không? Để tao chính thức nói cho bọn tội bây biết, tội bây muốn giao đầu với tao ư? Muốn tranh giành đàn ông của tao ư? Chỉ e bọn bây chưa xứng làm đối thủ đâu!

A Lan và bọn a hoàn còn lại thấy Mẫn Mẫn nổi điên, thất kinh hồn vía tránh xa Mẫn Mẫn, không ai dám đến can thiệp cho Cát Lâm và Tường Vi.

- Phu nhân, phu nhân!

Lôi Kiến Minh xông vào can thiệp.

- Phu nhân bình tĩnh...

Mẫn Mẫn nghe những lời của Lôi Kiến Minh càng như dầu châm thêm lửa, cơn giận bốc lên ngàn ngút:

- Bình tĩnh, ta có thể bình tĩnh nổi sao? Lúc này chàng đã xé nát tâm hồn ta rồi!

Mẫn Mẫn nghiêng răng, tay càng nắm chặt Cát Lâm, chân càng đạp mạnh xuống tay Tường Vi hơn.

- Nó đã chính miệng hứa với Tần Nguyên không bám theo quyền rũ chàng nữa, toàn những lời lừa dối. Con khốn kiếp, mày đã lường gạt bọn tao. Một con người bình thường có giáo dục, hay nói cách khác, một lũ chuyên làm những chuyện điếm nhục, lường gạt thiên hạ bằng những thủ đoạn hèn nhát mới có thể ngang nhiên phơi mặt trước thiên hạ như vậy, chứ những người có lương tri chắc chắn không còn dám tới gần chống người ta, huống chi viết thư gởi cho chồng người ta!

Vừa nói vừa tức giận điên cuồng nên cuối cùng Mẫn Mẫn ngã quỵ xuống đất, hai tay buông Cát Lâm ra, chân cũng nhấc lên khỏi tay Tường Vi nhưng miệng Mẫn Mẫn vẫn mắng nhiếc:

- Đồ súc sanh, sao mày lại đeo đuổi chàng dai như thế, cầu trời cho mày bệnh chết đi. Lúc trước trong viện thái y nếu như vào thời điểm ấy tao dùng vì quá từ tâm, dung tha cho hồ ly tinh mày thì bây giờ...

Mẫn Mẫn đang nói, sức nhớ tới gương mặt khản trương của Tiêu Phong khi xem tờ giấy bèn thét lên:

- Đi đi, tất cả cứ đi chăm sóc nó đi! Cút hết ra ngoài! Thứ hạ nhân dê hèn tụi bây, tao không cần ai hầu hạ, đi hết! Tao không muốn thấy ai nữa! Đêm nay tụi bây khôn hồn thì đừng đến quấy rầy tao nữa!

Lôi Kiến Minh vỗ tay bảo bọn a hoàn ngưng dọn dẹp đi ra ngoài. Bọn a hoàn sợ quá, bỏ cả mâm mà chạy đi. Cát Lâm đi Tuồng Vi rời khỏi sảnh, Tuồng Vi vừa đi vừa khóc nghĩ, bấy lâu nay ai ngờ phu nhân yếu ớt là nhầm. Tay của Tuồng Vi bị gót giày đập lên khiến những đốt xương đau nhói, đau đến độ sau khi Mẫn Mẫn nhắc chân lên có đến vài phút rồi mà nàng cũng chẳng thể cử động được.

Lôi Kiến Minh và a hoàn thân cận của Mẫn Mẫn là A Lan cũng không dại gì ở lại để nghe Mẫn Mẫn chỉ chiết, Mẫn Mẫn đã hết thuốc chữa thật rồi, Lôi Kiến Minh và A Lan nhìn Mẫn Mẫn thêm một cái rồi nhìn nhau khẽ lắc đầu, cùng lúc bỏ mà đi.

Chỉ trong chốc lát trong sảnh chỉ còn lại có một mình Mẫn Mẫn, nàng ngồi chết trân dưới đất, cảm thấy nỗi đau tận xương tủy lan tràn khắp cơ thể nàng (còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Điều hổ ly sơn (thượng)

Khoảng cuối canh hai, ngoài trời sấm nổ rền vang. Vân Anh nằm ngủ bên nữ thần y, nữ thần y đang ngủ đột nhiên ngồi bật dậy bưng hai tay ôm đầu. Tiếng sấm nổ vang trời cũng làm Vân Anh thức giấc.

- Muội lại gặp ác mộng nữa à? – Vân Anh hỏi.

Nữ thần y cố gắng kềm chế tâm tình hỗn loạn của nàng, bỏ tay khỏi đầu, cúi đôi mi cong dài nhìn tám chân, gật đầu. Ngoài con ác mộng vừa rồi từ nhỏ nàng đã sợ tiếng sấm, nhất là tiếng sấm rền vang thế này, năm xưa ở Hàng Châu mỗi lần mưa to gió lớn đều là Tản Thiên Nhân ở bên nàng, sau khi nàng bỏ đồn Bạch Nhật mà đi, Trương Quốc Khải lại thường ở cạnh bên, bây giờ nàng chẳng còn ai.

Hai mắt nữ thần y mờ lệ, nàng nghĩ tới giờ này khắc này chắc Tiêu Phong đang cùng Mẫn Mẫn an giấc... nàng nhìn Vân Anh qua màn nước mắt nói:

- Muội muốn gặp ngài, muội nhớ ngài quá.

Vân Anh vỗ về trên vai nữ thần y, chẳng biết nói gì để xoa dịu nỗi buồn của nữ thần y, trong lòng Vân Anh tự hỏi không lẽ cuộc đời của nữ thần y cứ mãi khổ đau như thế này sao? Nữ thần y đã mất cả người thân, vào cung đã cố yên phận sống ở viện thái y, sau đó bị đẩy tới tân giả khổ, gặp được Tiêu Phong, tưởng hạnh phúc sẽ đến, nào ngờ đau khổ triền miên... Vân Anh suy nghĩ một lúc chỉ biết lên tiếng:

- Để tí vào trong bếp rót chén trà gừng cho muội an thần.

Vân Anh dứt lời bước xuống giường rời khỏi phòng.

Trong lúc Vân Anh đứng ngoài hành lang khép cửa phòng nàng nghe tiếng chân vang lên đằng sau nàng, quay lại thì thấy Tiêu Phong từ trong sân đang tiến lên hành lang. Gương mặt Tiêu Phong đầy lo âu. Quả thật chàng vừa đi vừa suy nghĩ, lúc trước khi Mẫn Mẫn nói sẽ sai Yên Hồng mang thuốc cho nữ thần y chàng vốn chỉ muốn vào cung nhờ Tản Nguyên gọi thái y nhưng bây giờ, chàng phải đưa nữ thần y rời khỏi Yên Hồng.

- Ô tướng quân!

Đôi mắt buồn ngủ của Vân Anh trở nên đầy nhiệt tình và long lanh sinh động nhìn Tiêu Phong:

- Lâu rồi ngài không đến, muội ấy nhớ ngài lắm!

Vân Anh vừa nói vừa khom mình hành lễ vấn an Tiêu Phong.

Tiêu Phong ra hiệu cho Vân Anh miễn lễ bằng cử chỉ của bàn tay, Vân Anh thẳng người lên.

Đã lâu rồi không gặp Tiêu Phong nên Vân Anh nhìn như dán vào chàng, nàng thấy tối nay thần sắc chàng bơ phờ, hai mắt thâm quầng, chàng cũng ốm đi nhiều. Vân Anh biết những ngày qua chàng cũng như nữ thần y, đau khổ như nhau. Không phải hỏi Vân Anh cũng biết những ngày qua chàng đã không có cuộc sống yên ổn bên Mẫn Mẫn.

- Ngài đừng quá lo cho sức khỏe muội ấy - Vân Anh dịu dàng nói – Sức khỏe muội ấy vẫn bình thường, chỉ là hằng đêm hay nằm mơ thấy ngài nên ngủ không được tròn giấc thôi. Nhưng bây giờ ngài đến đây còn có hiệu quả hơn chén canh gừng nò tí định đi rót cho muội ấy an thần nhiều.

Tiêu Phong nghe Vân Anh nói giật mình.

- Đa tạ nàng bấy lâu đã thay ta ở cạnh chăm sóc nàng ấy.

Tiêu Phong không có thời gian nói nhiều hơn bấy nhiêu từ, chàng biết tình hình hết sức khẩn cấp, mỗi một giây một phút đều có liên quan đến mạng người nên chàng nói cảm ơn Vân Anh rồi lập tức quay mình rồi đi.

Vân Anh thấy Tiêu Phong chưa vào gặp nữ thần y đã bỏ về, ngạc nhiên chạy theo chàng, bọc ra phía trước mặt chặn đường chàng hỏi:

- Ngài không vào gặp muội ấy ư? Lâu lắm rồi hai người không gặp nhau ngài vừa mới tới phải đi hay sao? Ngài có thể nào ở lại với muội ấy một chút để muội ấy biết còn có người cạnh bên, vì sáng mai tiểu nữ về quê rồi.

Tiêu Phong nghe Vân Anh nói dừng chân, chàng ngoảnh mặt nhìn căn phòng của hai cô gái rồi quay đầu nhìn Trường Tinh môn. Chàng phải trở về thôi, nhưng chàng nghĩ đến hình ảnh nữ thần y suốt ngày gần như nước mắt với nước mắt, cái dáng dấp tiêu tụy, hơn nữa Vân Anh đã đến tuổi nên ngày mai xuất cung thì làm sao chàng có thể bỏ đi cho đành? Tiêu Phong thấy thật bất lực chẳng biết làm gì để mọi sự được vẹn toàn bây giờ?

Tiêu Phong đang do dự, bầu trời lại chớp sáng lên, sau mỗi tia chớp là một loạt sấm nổ chói tai.

Nữ thần y vẫn ngồi trên giường bưng hai tay ôm đầu, chợt, nàng nghe tiếng cửa mở, rồi tiếng bước chân đến bên giường.

Tiếng chân quen thuộc, nữ thần y bỏ tay ra, tim đập mạnh, nàng có nghe lầm chăng? Nàng vụt ngẩng đầu lên, không dám tin vào mắt nàng. Tiêu Phong ngồi lên mép giường bằng xương bằng thịt trước mặt nàng. Hai người nhìn nhau, gần như suốt đêm nữ thần y đã ngồi đó với bao nỗi nhớ nhung buồn tủi, bây giờ lại gặp được người trong mộng, làm cho cái nỗi nhớ nhung chất chứa trong lòng nàng, cái tình cảm bịt kín bao ngày bỗng chốc như bị khơi ra. Nàng không như mọi hôm có thể kềm chế tình cảm của mình, ôm chặt lấy cổ Tiêu Phong úp mặt vào ngực chàng.

Tiêu Phong cũng vòng hai tay quanh thân hình nhỏ nhắn của nữ thần y. Hai người cùng ôm chặt lấy nhau, cùng đau khổ vì đã phải xa nhau.

- Là ngài thật sao? - Nữ thần y mừng hỏi - Có phải tiểu nữ đang nằm mơ không?

Tiêu Phong không nhắc tới chuyện bức thư, không muốn làm nàng lo lắng.

- Ta nghe tiếng sấm, biết nàng sẽ thức giấc vì nàng sợ nhất là tiếng sấm trong đêm mưa lớn.

Chàng dịu dàng trả lời, dùng một tay nhẹ nhàng vuốt tóc nàng. Lúc này áo Tiêu Phong vẫn còn đọng những hạt mưa.

- Ngài ướt cả rồi!

Nữ thần y nói bằng giọng xúc động khi thấy người chàng gần như ướt cả.

- Cũng không ướt nhiều lắm đâu.

- Ướt thế này lại bảo không nhiều! Sao ngài không mang theo dù, lại để cho mưa tạt ướt cả người?

- Ta đi vội vã nên không mang dù.

- Thế còn phu xe, không phải lúc nào trong xe cũng có dù sao?

- Trong xe có dù nhưng lúc ta phóng xuống xe vội vàng quá nên không cầm theo.

Nữ thần y buông Tiêu Phong ra, bồi hồi nhìn chàng, chàng dầm mưa đến đây, cần phải làm gì đó để khử lạnh.

- Ngài nên cởi áo khoác ra.

Tiêu Phong gạt đầu, cởi chiếc áo khoác ngoài ra đặt lên chiếc bàn cạnh bên giường.

Nữ thần y áp hai bàn tay nàng lên má Tiêu Phong, nhìn vào mắt chàng, một lúc nàng chau mày nói:

- Sao ngài lại để bản thân ngày càng gầy đi? Dầu gì cũng phải biết quý trọng sức khỏe mình chứ?

Tiêu Phong nghe cay đắng trong lòng, tất cả cũng chỉ tại nàng mà... Trong một thoáng chàng không trả lời, nhưng khi nhìn khuôn mặt kiều diễm trước mặt lòng chàng như mềm hẳn.

- Một năm qua nàng làm gì?

Tiêu Phong nói.

Nữ thần y thấy Tiêu Phong không trả lời câu hỏi của nàng, im lặng. Tiêu Phong nắm lấy tay nữ thần y.

- Sao thế? Nàng như đang giận ta sao?

Rồi chàng trả lời câu hỏi của nàng:

- Nàng vốn dĩ thừa biết mà, một năm trời không gặp nàng ta còn thiết sống hay sao?

Nữ thần y nhìn vào mắt Tiêu Phong, nàng như nhìn thấy được cái buồn man mác ở nơi ấy. Với giọng đầy đau khổ chàng tiếp:

- Nàng tưởng những ngày qua ta có thể ăn ngủ bình thường được sao? Ta đã nói với nàng bao lần, trái tim ta đã gởi sang nàng mất rồi. Sáng đến chiều ta thật sự không muốn trở về căn phủ đó. Ta không muốn gặp Mẫn Mẫn, ta cũng không dám để cho mình uống say. Ta cảm giác như mình đang sống mà đầu óc cứ đề đầu đầu, phải nói là chưa bao giờ ta cảm thấy chán nản như bây giờ.

Hai mắt nữ thần y mờ lệ:

- Đừng nói nữa, tiểu nữ biết cả rồi. Tối nay được nhìn thấy ngài là tiểu nữ vui rồi.

Tiêu Phong cười buồn:

- Vậy thì nàng còn giận gì ta nữa?

Nữ thần y lắc đầu:

- Tiểu nữ chỉ giận ngài trong cơn mưa gió đến đây sao chẳng mang dù, để ướt rồi bệnh sao? Lại nữa bên ngoài mưa to gió lớn ngài vốn không nên đến đây.

Tiêu Phong vẫn giữ nụ cười nhuốm vẻ buồn:

- Chính vì mưa to gió lớn cho nên ta không đành lòng để nàng sợ. Nàng biết không? Những ngày qua tuy rằng ở xa, mắt không nhìn thấy nhưng lòng ta luôn hướng về nàng, không một giây một phút nào ta không nghĩ tới nàng.

Chàng nói tới đây ngưng lại, như đang ôn lại những ngày tháng của hai người trong đầu.

- Tiểu nữ không ngờ mình có diễm phúc đến như vậy, đêm nay gặp được ngài và cả trong cuộc đời này nữa.

Nữ thần y nói bằng giọng tha thiết.

Đêm đã khuya, bên ngoài cánh cửa như chìm trong màn mưa mù đục, mưa mỗi lúc một lớn, tiếng trời gầm vẫn tiếp tục vang lên. Nữ thần y cũng như Tiêu Phong, nói rồi ngồi lặng, những chuyện xảy ra ở tận giả khổ của hai người như hiện ra trước mắt nàng.

- Có phải suốt đời này ngài sẽ chỉ yêu một mình tiểu nữ không?

Nữ thần y hỏi khi nhớ lại lời của Tiêu Phong nói với nàng trước đêm chàng thành hôn. Tiêu Phong chưa đáp, nữ thần y gật đầu tự trả lời:

- Dầu sao đi nữa ngài cũng là người đàn ông đã có gia đình, cho nên dù mai này ngài có thay lòng, nhưng chỉ cần đêm nay được gặp ngài là tiểu nữ mãn nguyện rồi. Tiểu nữ hết sức cảm ơn ông Trời đã cho tiểu nữ gặp ngài đêm này và trong cuộc đời này...

Nữ thần y chưa dứt lời Tiêu Phong nói:

- Ta sẽ không bao giờ thay đổi, ta sẽ chỉ yêu một mình nàng, suốt đời. Nàng không tin ta có thể thề, nếu có ngày nào Tế Nhĩ Ha Lăng ta quên ân tình, phụ nghĩa với nàng thì sẽ như chiếc vòng ngọc ta đã tặng nàng, chết không toàn thây!

Nữ thần y vội vã gột tay拭 miệng Tiêu Phong, câu nói của chàng và hình ảnh chiếc vòng ngọc làm nàng xúc động, nước mắt bắt đầu rơi ra khỏi mắt nàng, nữ thần y không nói được lời nào.

- Sao? - Tiêu Phong thấy nữ thần y im lặng, lên tiếng hỏi - Nàng đã nghe rõ chưa? Đừng nghi ngờ ta nữa. Đối với ta nàng là trên hết. Nàng nghe gì không? Sao lại ngồi im như thế?

Nữ thần y nhìn gương mặt tiêu tụy của Tiêu Phong dưới ngọn đèn lồng treo trên vách phòng, dáng dấp chàng đã gầy hơn xưa, đúng là một năm qua chàng đã đau khổ nhiều, nàng hoàn toàn tin tưởng lời chàng, không có nàng cuộc sống chàng vô nghĩa. Chàng đâu muốn sống mà khổ ải mãi thế, thà chết còn nhẹ nhàng hơn. Những dòng nước mắt của nữ thần y cứ theo nhau chảy ra.

Tiêu Phong gột tay lau nước mắt cho nữ thần y, ôm nàng bằng hai cánh tay nói:

- Từ khi thành hôn ta chưa từng chạm vào Mẫn Mẫn, vì lòng ta chỉ có nàng.

Câu nói này lại khiến nữ thần y không nén được nước mắt, nàng vừa gật đầu vừa vui mặt vào lòng chàng khóc rống.

Tiêu Phong không dẫn được, nâng cầm nữ thần y lên và cúi xuống hôn nàng. Trong thời khắc này chàng thật mong lời của Mẫn Mẫn là thật, nàng đang

mang một hình hài bé bỏng của chàng. Tiêu Phong vừa hôn nữ thần y vừa nghĩ đến cũng cái đêm mưa gió thế này hai người đã gặp nhau trên Thiên sơn... khi đó nàng mặc tấm áo chên bằng đoạn màu hồng nhạt, chiếc váy cũng màu hồng nhạt, áo khoác cộc nền hồng thêu hoa trắng, ngoài cùng là tấm áo choàng lông cáo trắng. Nàng đẹp như một thiên thần còn chàng phục trang bằng bộ y phục của nam nhân người Hồi rách nát, toàn thân đầm máu, khắp cả người thương tích đầy rẫy như một loài ma quỷ vậy mà vẫn được nàng ghé mắt nhìn...

Nữ thần y cũng hôn lại Tiêu Phong.

Thật lâu sau hai đôi môi vẫn không rời nhau ra, chợt Tiêu Phong nghĩ đến lá thư, chàng phải về với Mẫn Mẫn, hơn nữa Mẫn Mẫn mới là người vợ chính thức của chàng, nhưng mà trong khi yêu nhau tha thiết thế này thì làm sao chàng chấp nhận được sự thật phũ phàng đó?

Tiêu Phong lấy hết sức lực tách môi chàng ra khỏi đôi môi mềm mại, nhưng hai mắt vẫn không tự chủ được nhìn nữ thần y đắm đuối, tuy mới ngủ dậy nhưng nhan sắc nàng vẫn rất quyến rũ động lòng người. Bên ngoài mưa vẫn tiếp tục rơi. Tiếng mưa đập lên mái ngói nghe buồn làm sao.

- Vân Anh nói một năm qua ta không đến khiến nàng buồn nhớ, mong đợi, vậy mà bây giờ ta đến lại làm nàng khóc rồi. Thôi nàng ngủ tiếp đi, ta về.

Tiêu Phong nặn một nụ cười nói với nữ thần y.

Nữ thần y cũng biết số đã định rồi nàng cũng phải xa chàng, thật không còn cách nào hơn. Định mệnh lúc nào cũng thật khắt khe với nàng. Nhưng tối nay nàng lại muốn được ở bên chàng lâu hơn, vì có lẽ đây là lần cuối cùng hai người thân mật với nhau, nàng vội nói:

- Ngài đừng đi, ngài có thể ở lại với tiểu nữ thêm một lát nữa không?

Nữ thần y vừa nói vừa nắm lấy hai tay Tiêu Phong, muốn được nắm chặt đôi bàn tay chàng, nắm mãi, không bỏ ra.

Tiêu Phong đắn đo, chàng biết chàng phải về nhưng khi chàng nhìn vào mắt nữ thần y, cái ánh mắt khẩn thiết van xin của nàng lay động lòng chàng.

Nữ thần y không ngừng dùng đôi mắt khẩn cầu nhìn Tiêu Phong, khuôn miệng nhỏ nhắn của nàng cũng không ngừng nói những lời khiến chàng mềm lòng:

- Ngài đừng đi, xin ngài đừng đi, đừng đi...

Lời khẩn cầu và ánh mắt u ám của nữ thần y gần như đánh bật hình ảnh Mẫn Mẫn trong đầu Tiêu Phong nhưng tiếng sấm nổ ngoài trời khiến chàng bừng tỉnh, chàng đưa mắt nhìn ra cửa, cảm thấy bứt rứt.

- Trời khuya lắm rồi – Tiêu Phong quay lại nhìn nữ thần y lắc đầu nói - Nàng thức khuya sẽ có hại cho sức khỏe, nàng cần được ngủ để sáng mai có sức lực làm việc, hãy nằm xuống ngủ đi. Ta về.

Nữ thần y vòng đôi tay ôm ghì lấy thắt lưng Tiêu Phong nói:

- Không, tiểu nữ không cần dưỡng sức gì cả, ngài đừng đi, đêm nay tiểu nữ không cần gì hết chỉ cần ngài thôi!

Tiêu Phong định nói gì đó thì nữ thần y bịt miệng chàng bằng đôi môi nàng. Hai người lại hôn nhau mê mê...

Khuya hôm đó Tiêu Phong ngồi trên chiếc giường gỗ xập xệ ôm siết nữ thần y, nàng ngồi nghiêng co ro như muốn chôn cả người nàng vào ngực chàng. Gương mặt nữ thần y ngập tràn hạnh phúc, nàng ngẩng đầu lên nhìn chàng, đôi môi nở một nụ cười thật tươi. Nàng có thể ngồi trong tư thế này ngắm chàng cả đời. Chàng có cái dáng cao và đôi vai rộng, đôi mắt đen với đôi mi sậm, trán rộng, lông mày cao, mũi thẳng và bờ môi đầy đặn, đúng như những điều trong thơ văn thường ca ngợi, chàng rõ đẹp trai!

Tiêu Phong không nói gì cả, cứ ngồi lặng yên ôm nữ thần y. Tuy chàng cũng nở nụ cười ngọt ngào với nàng nhưng ẩn chứa đằng sau nụ cười đó là một nỗi lo âu buồn phiền không bút nào tả xiết, đôi mắt chàng nhìn nàng âu yếm chứa chan tình cảm nhưng cũng đầy ắp đắng cay.

Lòng ngực Tiêu Phong lúc nào cũng ảm, lại nữa đôi tay chàng cứng chắc và mạnh mẽ đã đưa nữ thần y vào giấc ngủ thật mau. Ngoài trời vẫn tầm tã gió mưa. Những hạt mưa nặng hạt trầm buồn. Hơi gió lạnh luồn vào khe cửa nhưng bây giờ nằm trong đôi vòng tay này, nữ thần y không còn sợ mưa gió nữa, mà âm thanh ào ạt liên miên của phong vũ ngoài trời lại trở thành một điệu nhạc ru nàng đi lần vào giấc ngủ sâu.

Tiêu Phong cúi đầu nhìn nữ thần y như một con mèo nhỏ nằm gọn trong đôi tay chàng. Chợt chàng nhìn ra khung cửa sổ tối om om.

Nữ thần y vẫn ngủ vui khi Tiêu Phong nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, mái tóc dài của nàng xoã bung xòa trên gối như sương.

Nàng trở mình, theo thói quen khi nữ thần y ngủ nàng hay nằm nghiêng quay mặt ra ngoài giường, đôi chân khê co lại như muốn tìm cảm giác an toàn và nàng cũng thường hay khoanh hai tay trước ngực.

Năm nay nữ thần y gần kề lứa tuổi đôi mươi, độ tuổi đó là độ tuổi đẹp nhất của một người con gái, đẹp hơn cả nụ hoa chớm nở. Xét về nhan sắc nàng thật sự rất diễm phúc, ngoài sở hữu làn da trắng mịn khắp người nàng cũng không hề có một chút ti vết. Lại nữa khi khoanh tay trước ngực nàng đã vô tình nâng hai vùng đồi núi vốn dĩ rất nở nang càng thêm căng tròn lên, nhấp nhô theo từng nhịp thở của nàng. Nữ thần y cũng không mặc áo yếm nên hàng cúc áo trước ngực nàng bị đôi tay nàng khoanh lại bung cả ra, hai vạt áo mở sang hai bên, gần như phơi bày tất cả phần cơ thể cao ngất ngưỡng đầy khuê gọi của nàng ra.

Hình ảnh này khiến Tiêu Phong xúc động mãnh liệt, chẳng cần phải uống chén canh yến của Mẫn Mẫn. Vì ngay lần thứ nhất gặp nàng, chàng đã yêu sâu xa nàng rồi. Nhưng lúc bấy giờ nàng chưa thuộc về chàng. Trong lòng Tiêu Phong hẳn còn chưa tin hẳn. Chàng nhìn nữ thần y nằm ngủ ở trên giường, không ngờ nàng đáp lại tình yêu của chàng, số mạng là một cái gì hết sức lạ lùng và qui quái.

Tiêu Phong khẽ vuốt ve một bên má nữ thần y, xuống cổ nàng, luồn mấy ngón tay dài của chàng ra sau gáy vào sâu chân tóc nàng.

Nữ thần y đang ngủ, chợt nàng cảm giác có cái gì đó chạm lên mặt lên cổ làm nàng nhột nhột khó chịu, bèn giơ bàn tay hất nhẹ tay Tiêu Phong ra. Sau đó lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ say.

Tiêu Phong mỉm cười, đoạn chàng cúi mặt xuống chạm trán chàng vào trán nữ thần y nói nhỏ:

- Nàng ngủ ngon, ta phải đi.

Giọng Tiêu Phong chậm rãi như không muốn rời đi, chàng với tay lấy tấm chăn đắp ngay ngắn cho nàng rồi trở ra ngoài.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Điều hổ ly sơn (trung)

Lại nói tới Mẫn Mẫn, sau khi Tiêu Phong rời phủ nàng trở về phòng cố gắng dỗ giấc ngủ nhưng không sao ngủ được, cứ nằm trằn trọc mãi trên giường như thế đến nửa đêm. Có vài lần bọn a hoàn đứng bên ngoài hành lang dùng hết lời lẽ thiết hơn khuyên nhủ nhưng Mẫn Mẫn vẫn không cho họ vào hầu, cũng không chịu nói năng gì, làm cho bọn họ hết sức lo lắng. Nhưng Mẫn Mẫn nào có ý tự sát, nàng đuổi mọi người ra ngoài, chỉ đau buồn đến độ muốn biến thành gỗ đá vô tri thôi. Trong lúc hết cách mọi người cũng bỏ mà đi.

Khoảng gần cuối canh ba Mẫn Mẫn rời phòng ngủ đi đến thư phòng của Tiêu Phong, bọn lính gác cửa không có ở đó, nàng thấy hơi lạ nhưng không bận tâm. Mẫn Mẫn mở cửa thư phòng, nàng nghe tiếng gió vút qua tai, nhưng một lần nữa cũng không chú tâm mà chỉ muốn đi đến nơi đặt chiếc tủ to cao ở cuối phòng. Chính bản danh sách là nguyên do duy nhất Tiêu Phong đồng ý thành hôn với nàng, bây giờ mọi sự đã đành, tình cảm của chàng đã hiển lộ và phân biệt trắng đen rõ ràng, nàng thật sự không cam tâm để chàng dễ dàng có bản danh sách!

Mẫn Mẫn còn đang mở các hộp tủ tìm kiếm, chợt nàng cảm giác một vật lạnh lạnh chạm vào gáy, không nhìn cũng biết đó là một lưỡi dao, quả nhiên nàng nghe tiếng nói khẽ bên tai:

- Để xem miệng của nhà ngươi nhanh hay dao của những huyết trịch tử bọn ta nhanh hơn?

Mẫn Mẫn nghe tiếng nói quen thuộc mà lạnh cả người, ả là huyết trịch tử sao? Người con gái mà bấy lâu trong phủ nể nàng một phép, nàng bảo ả đi đăng đồng ả không sao dám đi đăng tây...

Ôi, hèn gì tối nay hai tên lính canh cửa và bọn lính tuần tra hành lang vắng mặt, nếu ả là huyết trịch tử đương nhiên có khả năng đánh gục và thủ tiêu bọn lính một cách dễ dàng mà không hề phát ra một tiếng động nào. Giương mặt Mẫn Mẫn trắng bệch, tự nhủ nàng phải làm sao bây giờ?

Mẫn Mẫn còn đang tính đường tháo chạy, hoặc chí ít cũng kéo dài thời gian chờ Tiêu Phong về thì tiếng nói quen thuộc lại vang lên:

- Đưa bản danh sách cho ta!

Người tự xưng huyết trịch tử dứt lời đi vòng ra phía trước mặt Mẫn Mẫn, vẫn kè con dao lên cổ Mẫn Mẫn. Bốn con người đen láy chạm nhau. Mẫn Mẫn hỏi dạ hành nhân:

- Sao ngươi có thể gia nhập đội quân sát thủ huyết trịch tử được? Chàng đối đãi người tốt vậy, bao nhiêu năm trời, người nữ nào tạo phản lại chàng?

- Đúng là ngài ấy đối đãi ta rất tốt.

Người áo đen gật đầu nói, dứt lời, giọng nói dịu dàng hòa nhã đó biến mất, chuyển sang lạnh lùng vô cảm, âm thanh này Mẫn Mẫn chưa nghe bao giờ:

- Ngươi có nghe về cái chết bí ẩn của cả nhà Đại Thanh Hoàng phụ nhiếp chính vương chưa?

Mẫn Mẫn giật bắn khi nghe dạ hành nhân tiết lộ thân phận thật sự của ả.

Dạ hành nhân nói xong lấy một đóa hoa kết bằng vải trắng từ ngực áo ra, cài đóa hoa vải lên tóc Mẫn Mẫn nói:

- Tặng cho ngươi. Ngươi biết không? Nơi a mà ta ngã xuống một năm sau khi ta quay trở lại đã mọc những đóa hoa trắng giống như này.

Mẫn Mẫn rung mình nghĩ tới những vụ án đẫm máu ở kinh thành, trong vòng mấy năm lại đây kẻ sát thủ sau khi ra tay giết người đã để lại một đóa hoa nhỏ làm bằng vải trắng, không ngờ người con gái mà nàng quen bấy lâu chính là nữ ma đầu lừng lẫy đó, kẻ cầm đầu nhóm huyết trịch từ danh vang tứ hải vì tính tàn nhẫn đến nỗi người đời chỉ cần nghe thôi đã khiếp vía.

Mẫn Mẫn âm thầm cầu nguyện Tiêu Phong hãy mau trở về, cầu nguyện xong nàng lấy hết can đảm nhìn dạ hành nhân nói:

- Nhà ngươi còn không chịu rút dao ra à? Có phải nhà ngươi điên rồi chăng? Sao lại dám uy hiếp bổn cung? Chẳng phải tam mệnh đại thần cũng phải e dè thế lực của bổn cung sao? Thật là hành động không khôn ngoan chút nào. Mau mau lấy dao ra. Lấy dao ra. Nếu như ngươi cắt đứt một sợi tóc của ta không những làm đại hân tức giận mà chàng cũng sẽ không để ngươi yên.

Người áo đen nghe Mẫn Mẫn bảo thế rút dao về. Mẫn Mẫn còn đang mừng thầm, thì ngay sau đó, Mẫn Mẫn ngó thấy hàn quang chiếu lên, phụt, người áo đen lia dao một đường, bím tóc của Mẫn Mẫn lập tức rơi xuống sàn nhà.

- Ha ha, ha ha!

- Ngươi...

Mẫn Mẫn giật mình, chỉ có thể thốt lên một tiếng rồi ngưng bật.

Người áo đen thấy Mẫn Mẫn sợ hãi nhìn mình, tiếp tục cười nói:

- Ngươi tưởng ngài bận tâm tới người à? Ngươi quên về mặt khảm trượng của ngài khi đọc lá thư rồi chăng? Ngươi không cần trở mắt nhìn ta, ta biết ngươi muốn hỏi điều gì. Phải, lá thư đó là do ta viết. Tối nay chẳng có người nào trong tần giả khổ ngã bệnh chỉ đâu. Do ta không muốn ngài ăn một bữa ăn với người nên dụ ngài rồi đi, hơn nữa ta cũng muốn giết ngươi từ lâu.

Người áo đen nói tới đây ánh mắt lấp lánh như con dao trên tay ả, tiếp tục nói bằng giọng hân học:

- Mẫn Mẫn A Đạt Cách Lạp, ngươi nghĩ rằng trên đời này ai cũng phải nhường nhịn ngươi hết chăng? Ngươi nghĩ rằng, lực lượng của đại hân ngươi là vô địch, có thể bao trùm hết cả mọi thứ sao? Để ta nói cho ngươi nghe, cho dù bộ tộc của ngươi có đông binh lính đến đầy trời ngài cũng không vì vậy mà để ngươi trong mắt. Ngươi thật ngu xuẩn! Ngươi quen ngài lâu vậy không biết từ nhỏ ngài đã có thói quen chăm sóc và bảo vệ những nữ nhân yếu đuối ư? Bất luận thế nào trước mặt ngài ngươi cũng không nên nhục mạ và hành hạ nữ nhân!

Mẫn Mẫn mấp máy môi định nói gì đó nhưng người áo đen vẫn dùng giọng nói làm nàng hối hận, hối hận đến độ lệ trong mắt nàng bắt đầu dâng lên. Trái tim Mẫn Mẫn cũng chìm xuống tận đáy vực sâu:

- Ngươi không thấy dáng vẻ của ngài khi ngươi thốt ra một loạt ngôn từ đầy rẫy khiếm nhã về nữ thần y ngài đã mở to đôi mắt căm giận nhìn ngươi sao? Khoảng nửa năm nay ngươi dùng bao nhiêu tâm ý học nấu ăn, tìm cách hàn gắn mối quan hệ với ngài nhưng cái tánh ghen tuông bất trị của ngươi đã đập đổ tất cả mọi nỗ lực của ngươi rồi!

Lời của người áo đen khiến Mẫn Mẫn tiếc nuối vô cùng, đúng là mấy canh giờ trước khi nói chuyện với Tiêu Phong quả thật nàng chẳng hề có vẻ gì là đang mong mỏi chàng ở bên nàng. Trái lại, ngay trước mặt bọn họ hoàn toàn và Lôi Kiến Minh nàng cứ mãi day nghiêng chỉ chiết chàng, thay vì nhận ra rằng chàng đang là chủ nhân của cả cái phủ đệ này, là một người mà đáng lẽ ra nàng không kính trọng thì chí ít cũng nên giữ cho chàng mặt mũi. Nhưng không, nàng lại tìm đủ các lý do để tiếp tục mắng nhiếc, day nghiêng...

- Đó là sự sai lầm của ta - Mẫn Mẫn khẽ cúi mặt nói - Ta nhìn nhận, lẽ ra ta không nên tranh giành cái hạnh phúc không thuộc về ta, ta đã thất bại. Ngươi nói đúng, đêm nay ta đã đánh mất cơ hội cuối cùng để cải thiện mối quan hệ với chàng, ta đã làm cho mọi việc trở nên hỗn loạn hơn. Ta thật sự đang rất hối hận, ước gì chàng cho ta một cơ hội để sửa đổi...

- Tất cả những gì ngươi làm cũng sẽ không cảm động được ngài đâu.

Người áo đen lắc đầu cướp lời Mẫn Mẫn:

- Ta đã sớm hiểu được điều đó và đã từ bỏ. Ngươi biết không, từ khi ngài đưa cô gái đó về phủ ta đã sớm biết được địa vị của ta trong lòng ngài vốn không làm sao sánh bằng cô ta, ngài chỉ yêu cô gái đó, chỉ mỗi mình cô ta, vì nếu không ngài đã không đi khắp Thiên sơn vạn thủy tìm cô ta, đưa về kinh đô, cũng đã không ở trong những lúc máu chót nhất xuất hiện giải nguy cho cô ta.

Mẫn Mẫn biết người áo đen nhắc đến chuyện con rồi, cũng đã mấy năm trôi qua rồi nhưng nàng nhớ mãi cái đêm con rồi được phát hiện trong căn phòng cung Càn Thanh, cánh chàng ôm hôn nữ thần y trên hành lang của viện thái y... Hai bàn tay Mẫn Mẫn đè lên ngực, hình như tất cả những đau đớn đều nằm hết ở đó. Một lát sau Mẫn Mẫn chớp mắt nhìn người áo đen, nàng không ngờ người này thường ngày kín tiếng lại có thể biết được nhiều chuyện của nàng, của Tiêu Phong và cả nữ thần y như thế, cả những chuyện xảy ra trong cung và tối nay lại nói ra được nhiều như vậy. Huyết trịch từ thật sự rất đáng gờm, trong nhất thời Mẫn Mẫn sợ đến lu cả lưỡi, mặt cũng ngấn ra, không thể lên tiếng.

- Những gì ta muốn nói đã nói xong rồi - Dạ hành nhân gật gù - Bây giờ cái ta cần là bản danh sách.

- Ta không giữ bản danh sách.

Mẫn Mẫn nhìn người áo đen trả lời bằng giọng thành khẩn.

Mẫn Mẫn đáp rồi thấy trong mắt người áo đen lóe ra tia lửa rất đáng hãi, nàng mau chóng nói thêm

- Sao ngươi tà ác vậy? Ta đã hối lỗi và thật sự không có giữ bản danh sách chẳng lẽ nhà ngươi còn muốn động thủ?

Người áo đen cười gằn:

- Còn ngươi lương thiện lắm à? Ngươi sinh ra đã là một cách cách quyền cao chức trọng rồi, bây giờ còn là một tướng quân phu nhân ở trong căn phủ uy nga bề thế vậy mà còn không cảm thấy có phước, không ngừng động thủ với đám a hoàn ở đây, ta là một kẻ thô lỗ, sao lại không động thủ cho được? Nhưng nể tình số phận hai ta trong lòng ngài không khác bao nhiêu ta cho ngươi ra đi một cách thanh thản.

Mẫn Mẫn định lên tiếng van cầu thì người áo đen nói xong mau chóng định bộ, đưa bàn tay không cầm con dao lên khỏi đầu như đang dùng thủ hiệu, vẽ một hình tròn.

Vù! Ngay tức khắc, Mẫn Mẫn cảm giác có một luồng gió lạnh thổi phớt qua cổ nàng, sau khi định thần nàng phát hiện tất cả các huyết đạo trên người nàng đã bị phong lại. Người áo đen quả thật là một cao thủ, ả không cần chạm vào nàng đã có thể cách không điểm các huyết đạo trên mình nàng.

Mẫn Mẫn không thể mở miệng nói năng để kéo dài thời gian được nữa, đương nhiên nàng cũng không cử động được, chỉ có thể nằm trên vai người áo đen để cho ả tùy tiện khiêng đi.

Người áo đen vác Mẫn Mẫn gọn trên vai bước đi trên hành lang.

Mẫn Mẫn không biết ả đưa nàng đi đâu, bằng cách nào giết nàng, nàng càng tưởng tượng ra cái cảnh sắp chết của mình càng thêm sợ hãi, từng dòng nước mắt chảy ra khỏi mắt nàng. Trong khoảnh khắc đó, tất cả những kỷ niệm của những ngày xưa tháng cũ với Tân Nguyên, Tiêu Phong và Sách Ngạch Đồ đều hiện lên ngay trước mắt nàng. Ngày tháng bốn người cùng nhau cười đùa rong chơi, cười đùa vui vẻ bên nhau, lũ lượt kéo về như thể vừa mới hôm qua. Cảnh bốn người thả diều trên thảo nguyên vào ngày sinh nhật của nàng cũng hiện hiện đâu đây. Trái tim Mẫn Mẫn dao động, nước mắt cũng theo đó mà tuôn rơi là chảy.

Người áo đen đi chầm chậm trên hành lang, khi gần đến hoa viên ả thấy loáng thoáng bốn lính vận áo mưa đi tuần tra trước cổng hoa viên liền triển khai khinh công, chân khẽ nhún đã bật lên và dễ dàng bay qua tường rào đá, rồi hạ thân như một chiếc lá rơi vào phía trong hậu hoa viên.

Mẫn Mẫn khép mắt lại khi biết ả đang mang nàng nhắm thẳng giếng nước mà đi, bước chân của người áo đen cũng như khi ả triển khai khinh công, chẳng phát ra chút tiếng động nào.

Đêm nay quả thật là một đêm không may cho Mẫn Mẫn, chẳng những trời làm mưa gió và sấm sét âm ỉ mà bọn a hoàn và Lôi Kiến Minh đều đã bị nàng đuổi ra trước sảnh cả nên chẳng còn một ai lắng vàng quanh đó.

Mưa càng lúc càng nặng hạt.

Giữa hậu hoa viên chợt vang lên tiếng động, âm thanh như có một vật rớt xuống nước nhưng nếu không ở cách đó một trượng sẽ không nghe được vì âm thanh bị át bởi tiếng mưa.

Người áo đen chống hai tay lên thành giếng, ngẩng đầu nhìn trời để mặc những hạt mưa rơi ướt mặt ả, đoạn ả nhìn xuống giếng nói:

- Ngươi đừng trách ta, có trách thì nên trách bản thân ngươi. Thời khắc mà ngươi quyết tâm gả vào phủ này chính là ngày yên lành của ta kết thúc.

Người áo đen dứt lời nước mắt cũng rơi xuống mặt ả, nước mắt hòa với nước mưa khi kỷ niệm xưa cũng hiện lên trong đầu ả, ả vốn nghĩ có thể cùng với Tiêu Phong nên duyên cầm sắt, kết thành phu phụ. ả hồi tưởng lại từ lúc quen biết chàng cho đến hôm nay bao nhiêu là chuyện đã xảy ra... không khỏi nuối tiếc trong lòng. ả đã may mắn hơn Mẫn Mẫn khi có được những ngày tháng êm đẹp bên chàng, trong một quãng thời gian dài được chàng chăm lo, nuông chiều hết mực. Bất cứ cái gì ả thích chàng cũng đã giúp cho ả được tròn giấc mộng, thế nhưng giấc mộng của ả lại chính là chàng thì chàng lại không có cách gì giúp được. Chàng đối với cô gái chàng gặp trên Thiên sơn tình sâu như biển. Hôm đầu tiên chàng trở về từ ngọn núi Trời đó ả cứ cảm thấy vị trí của ả sao mà bấp bênh, lúc nào cũng phải bàng hoàng kinh sợ, không biết giờ nào phút nào ả phải nghe lời từ giả từ chàng. ả đã vô cùng sợ hãi, e rằng trái hạnh phúc mà ả nâng niu trên tay sẽ bị đánh rơi bất cứ lúc nào.

Sau khi người áo đen định thần và buông tiếng “hừ” lạt xuống giếng nước ả xoay mình sải bước, trầm tĩnh rồi hậu viên như thể chưa hề xảy ra bất kỳ chuyện gì.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 70: Điệu hổ ly sơn (hạ)

Tiêu Phong bước vào cổng chính phủ Viễn, trong sân vắng tanh vắng ngắt, đại sảnh cũng chẳng có ai. Chàng cố xua đuổi cái linh cảm bất an, nhưng lồng ngực chùng xuống khi chàng vào hậu viên và thấy một đám đông người đang đứng trong hoa viên.

Hiếu Quân đứng ở bên ngoài vòng người, nghe tiếng chân đi đến sau lưng bèn quay lại dùng đôi mắt đong đầy lệ nhìn Tiêu Phong. Tiểu Tuyền cũng ở cạnh đó và đang nắm lấy cánh tay Hiếu Quân, miệng vẫn còn thút thút khóc. Tiêu Phong thấy bọn họ hoàn nước mắt sì sụp như thế, như người vừa tỉnh cơn mộng lớn.

- Tướng quân... - Hiếu Quân ngập ngừng - Phu nhân... phu nhân... đã...

- Phu nhân làm sao?

- Phu nhân chết rồi!

Tiêu Phong không tin vào tai mình, vội chen vào đám đông. Đập vào mắt chàng là hình ảnh Mẫn Mẫn nằm trên đất, mắt nhắm nghiền. Tiêu Phong buông phịch người xuống bên Mẫn Mẫn, lệ làng đưa tay ra, chụp ngay lấy cánh tay nàng, vẫn không thể tin vào mắt mình!

Tiêu Phong ngẩng lên nhìn Lôi Kiến Minh ra ý hỏi.

- Không phải phu nhân tự tử - Lôi Kiến Minh lắc đầu đáp - Lão nô đã vào trong thư phòng của ngài thấy trên sàn lông chông đủ thứ, cái có thể lật thì đã lật ngược lên hết, còn cái có thể xáo được thì đã xáo tung, và lại ở bên giếng nước bọn lính của chúng ta đã nhặt được một vật...

- Huyết trích tử - Tiêu Phong chậm rãi nói, chàng chẳng cần nhìn đóa hoa vải, sắc diện càng lúc càng trắng bệch.

Lôi Kiến Minh gật gật đầu, thay cho câu trả lời vì quá đau buồn nên không nói ra tiếp được. Đúng vậy! Chỉ có Liên Hoa sát thủ mới có thể sở hữu khinh công tuyệt hảo đến như thế, làm cho mọi người trong phủ từ hàng gia nhân nô bộc chỉ đến quân gia, bọn lính canh cửa, cơ hồ không một ai phát giác là trong đêm tối có một người lặng lẽ khẩn trương săn lùng thứ gì đó trong phòng sách...

Tin Mẫn Mẫn qua đời nhanh chóng được gởi đến Lâm Đan. Chỉ ba ngày sau Lâm Đan có mặt tại kinh thành. Bấy giờ linh cửu của Mẫn Mẫn đặt giữa sảnh, hôm đó là ngày cuối cùng khách đến viếng linh cửu nàng. Tiêu Phong luôn ngồi bên quan tài. Trên trời mây đen phủ kín, làm cho bầu trời âm u nhưng không mưa.

Đến chiều khách không còn đến viếng, đèn đuốc trong phủ được tắt lên. Một ngọn gió đông lùa qua song cửa làm ánh đèn tọa đăng chập chòn, nhảy múa trên gương mặt kiều diễm của Mẫn Mẫn. Mặc dù Tiêu Phong yêu tha thiết người con gái khác nhưng trong phút giây vĩnh biệt chàng không nén nổi lòng, cúi xuống hôn lên trán Mẫn Mẫn. Chàng tự nhủ rằng đây là hành động tình cảm cuối cùng của mình dành cho nàng, người vợ chàng chưa từng dao động dẫu chỉ một lần, sau đó chưa xốt kéo chăn đắp kín từ đầu tới chân cho Mẫn Mẫn.

Tiêu Phong nhớ lại đêm trước khi chàng bỏ đi, Mẫn Mẫn đã tuyệt vọng nhìn chàng, đôi mắt nàng đong đầy lệ, giọng nói đau thương bi thảm... bây giờ nhớ lại làm cho cả trái tim của chàng như đau thắt lại. Chàng cảm thấy trong lòng chứa đầy sự tự trách, và nỗi sầu muộn không nói nên lời. Lòng chàng nguội lạnh như một đồng tro tàn than vụn.

Lâm Đan không chịu được hành động này của Tiêu Phong, lao đến nắm một quả vào giữa mặt Tiêu Phong, quát nói:

- Đừng diễn cái vai trò đau khổ nữa! Bây giờ ngươi làm thế có ích gì? Ngươi đối đãi lạnh nhạt với nó A Lan đã kể hết với ta rồi!

Lâm Đan lại nắm thêm một nắm như búa tạ vào một bên má của Tiêu Phong, thêm lời:

- Mẫn Mẫn là do một tay ta nuôi lớn. Từ nhỏ nó đã yêu sâu xa ngươi rồi, nhưng ngươi không bao giờ thấy sự tồn tại của nó, ngay cả đến khi hai người thành thân nó đã luôn một lòng một dạ với ngươi, đối xử rất mực chân thành thủy chung, nhưng trong lòng ngươi luôn luôn có hình bóng kẻ khác!

Lâm Đan vừa nói vừa chụp cổ áo Tiêu Phong, hai mắt mở to, nói tiếp bằng giọng giận dữ:

- Cái chết của Mẫn Mẫn ngươi phải chịu trách nhiệm, ta sẽ đánh chết ngươi!

Đài Nã và Hiếu Trang cũng có mặt trong sảnh chờ đưa tang Mẫn Mẫn, Hiếu Trang không ngừng buông những tiếng thở dài còn Đài Nã khóc nói:

- Phủ Viễn tướng quân, nếu như sau khi ngài đọc lá thư ngài không bỏ đi Mẫn Mẫn đã không ra nông nỗi này!

Lời này càng làm cho Lâm Đan thêm điên tiết.

Tiêu Phong từ đầu chí cuối không nói không rằng, cũng không phản kháng lại, chỉ âm thầm chịu đựng những cú đánh trút xuống như mưa từ Lâm Đan. Tiêu Phong cũng như Đài Nã, cũng nghĩ nếu như sau khi chàng nghe câu hỏi của Vân Anh trên hành lang chàng rời tân giả khổ thì việc đau lòng này đã không xảy ra. Mẫn Mẫn có ngang bướng thế nào cũng không đáng phải chết. Thế nên chàng nhìn nhận lỗi của mình không tha thứ được.

Tiêu Phong liên tục nhủ bụng, để đến nước này, thì dầu muốn hay không chàng cũng đã thành người phụ bạc mất rồi. Không chỉ phụ bạc Mẫn Mẫn, mà cả phụ bạc Hiếu Trang, Khang Hi, vì chàng rời phủ bỏ đi nên bản danh sách mới bị người khác lấy mất, Mẫn Mẫn bị sát hại... Đêm đó... nữ thần y trong sáng, thanh nhã, mỹ miều... như một mặt nước hồ. Còn nhiệt tình của chàng đối với nữ thần y đương nhiên lúc nào cũng như Hoả diễm son, hoàn toàn bị nung đốt, chàng rời nữ thần y không được mà nữ thần y rời chàng cũng không được...

Phi Nhi và bọn a hoàn đứng lặng, hoang mang đưa mắt nhìn nhau, trước mắt họ đã trải giăng một màn nước mắt khi những cú đánh như một trận ba đào búa đập vào Tiêu Phong.

Tân Nguyên đứng bên Hiếu Trang tay chân run rẩy, cảm giác chua xót trong lòng, nàng chua xót cho Tiêu Phong nhưng dầu gì Mẫn Mẫn đối với nàng cũng là tri kỷ. Cho nên nàng rất muốn can ngăn Lâm Đan, song cả người nàng vô lực, ngay sức vận dụng tư tưởng cũng không có, nàng chỉ lặng thinh đứng nhìn Tiêu Phong liên tục nhận đòn.

Sách Ngạch Đồ đang ở Thiểm Tây theo dõi tình hình kho thuốc nên rốt cuộc chỉ có Lôi Kiến Minh là lên tiếng ngăn cản Lâm Đan, tuy ông lão ra sức khuyên giải song cũng không can được những cú đánh của Lâm Đan giáng xuống đầu Tiêu Phong.

Một lát sau mặt mũi Tiêu Phong dính đầy máu. Ánh mắt chàng trở thành mơ hồ, nhạt nhòa. Trong mơ hồ, trong nhạt nhòa đó dường như chàng nghe được giọng nói của Mẫn Mẫn. Nhớ lại bên bàn ăn nàng hét khóc lại cười, hết cười lại khóc, nàng đã nói thật nhiều với chàng, nàng đã hết lòng muốn chàng ở lại với nàng. Nhưng vì lá thư của huyết trịch tử chàng đã nghe được gì đâu, đôi mắt chàng như tóc lửa thiêu đốt, lòng chàng như miếng sắt trong lò, hoàn toàn bị nội dung bức thư nung đỏ ra, cái cảnh tượng nữ thân y bệnh liệt giường làm cho lòng chàng đau nhói, thần trí đắm ra hồ đồ... Để rồi bây giờ và mai này tiếng nói của Mẫn Mẫn sẽ chẳng bao giờ vang lên một lần nào nữa.

Tiêu Phong đưa mắt nhìn Mẫn Mẫn đang nằm trong quan tài, ngày đưa tang, Đài Nã đã bận cho nàng một bộ áo quần màu trắng, không phải bộ y phục màu đỏ mà nàng ưa thích. Lúc trước, nàng giống như một quả đấm lửa đang cháy, chạy qua chạy lại như con thoi, mỗi lần từ Mông Cổ đến thăm chàng nàng đều tươi cười, không ngừng nói, không ngừng cười, mắt nàng lóe sáng long lanh giống như hai ngọn đèn, giống như hai ngôi sao...

Lâm Đan vẫn không ngừng giáng những cú đấm xuống đầu cổ và mình mẩy Tiêu Phong. Chỉ đến khi Phi Nhi chạy đến chen vào giữa, ôm chặt lấy cổ Tiêu Phong để đỡ đòn, Lâm Đan mới ngừng tay lại.

- Đừng đánh nữa! - Phi Nhi rơi nước mắt nói - Đại hân ngài đừng đánh nữa! Ngài có tức giận thì hãy đi tìm tam mệnh đại thần, ngài hãy tìm huyết trịch tử, đi tìm Ngao Bái vì muốn đoạt cho bằng được món đồ gì đấy trong thư phòng bọn chúng đã ra tay giết chết một người con gái không có chút sức lực phản kháng! Xin ngài hãy tha cho Phù Viễn tướng quân!

Phi Nhi nói rồi đưa cặp mắt như van cầu nhìn người đàn ông với khuôn mặt phong trần, ông ta khoảng năm mươi mà cũng có thể là sáu mươi. Đôi mày sậm, mắt sâu, xương má nhô cao, gầy nhưng gương mặt góc cạnh cương nghị.

Lời của Phi Nhi tác động đến Lâm Đan, Lâm Đan nghĩ ngay đến bản danh sách, nghĩ ngay đến nhóm người của Ngao Bái những kẻ chủ mưu giết hại Mẫn Mẫn chỉ vì một tờ giấy. Lâm Đan bèn bỏ tay xuống, song quay phắt người lại, không muốn tiếp xúc thêm với ánh mắt của Tiêu Phong và cũng không thể tiếp xúc thêm với gương mặt của Tiêu Phong nữa, vì gương mặt đó chỉ làm cho Lâm Đan càng thêm tức giận. Lâm Đan cắn răng, cất từng bước thật dài đi khỏi đại sảnh mà không hề quay đầu nhìn lại.

Đài Nã cũng như Lâm Đan không thèm nhìn Tiêu Phong thêm chút nào nữa thở hắt ra, quay sang kéo tay Hiếu Trang rồi đi. Hiếu Trang lắc đầu ảo não cùng Đài Nã đi theo Lâm Đan.

Phi Nhi chờ cho ba người kia đi rồi, cúi xuống lay nhẹ cánh tay Tiêu Phong, có ý dịu chàng đứng lên nhưng Tiêu Phong ngồi bệch trên sàn nhà, không buồn lau những vệt máu trên mặt, cũng không đứng dậy, ánh mắt chàng đỏ ngầu những đường gân máu.

Tiêu Phong ngồi lặng nhìn quan tài, lúc này chàng không biết phải nói lời gì để xin lỗi Đài Nã và Lâm Đan. Khá lâu sau, chàng ôm lấy đầu khổ sở nói:

- Mẫn Mẫn, đều là lỗi do ta, xin tha thứ cho ta, xin hãy tha thứ cho ta...

Phi Nhi trước sau như một, vẫn dùng đôi mắt dịu dàng nhìn Tiêu Phong không rời. Nàng không nói thêm gì, cũng không biết phải khuyên nhủ thế nào.

Tân Nguyên, bọn a hoàn và Lôi Kiến Minh cũng im lặng, trong sảnh tràn ngập một bầu không khí thê lương.

Phải một chập sau nữa Tân Nguyên mới bước lại gần Tiêu Phong đặt tay lên vai chàng nói nhỏ:

- Đi thôi, mọi người đang chờ ngài ngoài cổng, đã đến giờ đưa tang Mẫn Mẫn.

Sau khi làm lễ cúng Thổ thần và hạ huyết xong Tiêu Phong trở về phủ Viễn, từ giây phút đó chàng nhốt mình lại trong thư phòng không cho ai vào, suốt ba ngày ba đêm không ra gặp ai, cũng không chịu ăn uống, nghỉ ngơi. Tuy vậy một ngày ba buổi bọn a hoàn vẫn mang cơm nước đến đặt trước cửa thư phòng cho chàng.

Một buổi chiều Tiêu Phong ở trong thư phòng lặng lẽ nhìn bức họa chân dung Mẫn Mẫn trên bàn, đôi mắt nàng to trên giấy vẫn như đang mong mỏi, đôi mắt ấy nhìn thư phòng, nhìn chàng, nhìn cái người với trái tim mà nàng đã cố hết sức vẫn không làm sao chạm vào được này. Đâu đâu cũng đầy rẫy những rào cản, những bức tường ngăn chặn nàng đến trong tim chàng...

Tiêu Phong không thể nhìn bức họa được lâu, lật úp tấm tranh xuống bàn. Hình như chỉ cần không nhìn cặp mắt ấy là chạy trốn được tội lỗi phụ bạc, chạy trốn được sự cắn rứt của lương tâm.

Cửa thư phòng kệt một tiếng rồi mở ra, Phi Nhi bước vào.

Phi Nhi thấy Tiêu Phong đang ngồi đằng sau chiếc bàn, ánh mắt chàng thần thờ, trong phòng vắng lặng, không một tiếng động. Tiêu Phong thần thờ nghĩ ngợi đến xuất thần, thậm chí chàng không nghe thấy tiếng bước chân Phi Nhi đi gần tới, mãi khi có một bóng người lác lác ở trước mặt chàng mới khẽ

ngẩng đầu lên.

Tiêu Phong ngẩng lên với đôi mắt tràn ngập bi thương nhìn Phi Nhi. Phi Nhi thấy chàng xanh xao, tiều tụy, nét suy yếu của chàng làm lòng nàng đau đớn.

Phi Nhi tiến lại trước bàn, trên bàn chỉ có một bức họa, nàng bèn cầm lên xem. Phi Nhi ngắm chân dung Mẫn Mẫn được ai đó họa trong tranh, mái tóc mềm mịn đen bóng, xõa xuống hai vai thon gầy, trong sáng và phiêu dật. Lông mày thanh tú, mắt to và sáng, lông mi dài. Mũi cao, môi hơi mỏng, khỏe môi hơi cong lên có phần buống bình.

Phi Nhi đặt tấm tranh xuống trở lại bàn, lặng lẽ chăm chú nhìn Tiêu Phong, ánh mắt nàng lúc nào cũng dịu dàng chứa đầy tình cảm dành cho chàng.

Tiêu Phong ngồi cúi đầu không nói gì, một lúc sau bất giác kêu lên:

- Là lỗi của ta... Tất cả là lỗi do ta...

Tiêu Phong lẩm bẩm, chàng không che giấu nỗi xốn xang và ân hận. Đã mấy đêm rồi cứ có ác mộng làm chàng thức giấc, tìm đập nhanh, lòng đau khổ không làm sao thoát nên lời được. Dầu gì Mẫn Mẫn cũng là người vợ báỉ đường của chàng, mặc dù hề mỗi lần trò chuyện là chưa bao giờ chàng nói với nàng quá năm câu, cũng chưa bao giờ có thiện cảm với nàng.

- Nàng ấy không đáng chết... Nàng ấy không đáng chết...

Tiêu Phong tiếp tục lẩm bẩm.

Phi Nhi đứng yên không nói gì. Thật lâu sau, nàng quyết định lên tiếng, song hai chân mềm nhũn, đầu tối sầm, ánh mắt mơ hồ, nước mắt bỗng dung ràn ràn qua khoé mi. Nàng đưa tay vịn cạnh bàn một cách yếu ớt, tự giã vò tâm tư.

Cuối cùng Phi Nhi cũng nói bằng giọng run rẩy:

- Tiểu nữ có vật này muốn trả ngài.

Phi Nhi cho tay vào tay áo lấy phong thư màu vàng đặt lên bàn, Tiêu Phong nhận ra ngay lá thư này. Phi Nhi nói:

- Buổi tối đêm đó tiểu nữ lấy được nó trước khi huyết trích tử vào trong phòng này, tiểu nữ không phải huyết trích tử, ngài tin không?

Tiêu Phong im lặng. Phi Nhi nghe tan nát trong tim, lại tiếp tục nói:

- Mấy năm nay tiểu nữ lặng lẽ mai phục bên mình ngài, tiểu nữ muốn tìm cơ hội báo thù cho bang hội, giúp Thiên Văn đòi lại món nợ máu đôn Bạch Nhật.

Phi Nhi dứt lời nhìn Tiêu Phong bằng ánh mắt bất đắc dĩ, chàng cũng nhìn đăm đăm lại nàng. Chàng không dám tin vào đôi tai mình, môi mấp máy, chàng có cảm giác cực kỳ xa lạ như lần đầu tiên quen nàng.

Sau một thoáng không thể thoát nên lời Tiêu Phong lên tiếng:

- Nàng vốn đã có rất nhiều cơ hội để giết ta, rất tiếc nàng đã không ra tay.

Chàng chỉ nói bấy nhiêu.

Phi Nhi cố nén không cho nước mắt chảy xuống má nàng, nàng chợt nhớ tới cái ngày nàng cười con Đồng Nhi ở biệt viện ngoài thành, nàng bị té từ trên yên ngựa xuống đồi, xuyt gãy một chân. Chàng đã đuổi theo và tìm được nàng, bế nàng lên, để nàng dựa vào lòng chàng, nàng được đôi tay chàng ôm chặt. Khoảnh khắc ấy nàng cảm thấy đây mới là thế giới của nàng, ấm áp, ngọt ngào. Nàng tựa đầu vào ngực chàng, lắng nghe tiếng nhịp tim đập không ổn định của chàng vì lo lắng cho nàng. Nàng ngược mắt, thấy đôi mắt chàng nhìn xuống nàng hàm chứa bao nhiêu nhu tình, quan hoài và thương xót...

Phi Nhi thở ra, thành thật trả lời:

- Bởi vì khi ở bên ngài tiểu nữ tìm được một thứ còn quan trọng hơn hận thù.

Hai người chìm vào im lặng.

Tiêu Phong vẫn còn ngồi trên ghế, đầu khẽ cúi xuống, thần thờ mà tư lự. Một lúc sau chàng nói:

- Hằng ngày vào giờ này là lúc ta đọc tấu sớ, nàng có thể đi được rồi.

Phi Nhi ngó chàng ngạc nhiên:

- Ngài chịu để tiểu nữ đi sao?

Tiêu Phong khẽ gật đầu:

- Lúc ta xem số không muốn người khác bên cạnh.
- Ngài có thể dễ dàng tha thứ cho một gián điệp sao? Lẽ nào ngài không giết tiểu nữ?

Tiêu Phong lại gật đầu, chàng nói bằng giọng nghiêm túc:

- Trước giờ ta chưa từng nghĩ sẽ có ngày giết nàng.

Chàng đưa cặp mắt nhìn ra bầu trời đen ngoài cửa:

- Cảm ơn nàng đã trả bản danh sách. Nàng đi đi, đồ đạc trong lầu Vọng Yên nàng thích gì có thể mang theo.

Tuy được tha bổng nhưng gương mặt Phi Nhi biến thành nhợt nhạt, nước mắt cuối cùng cũng chảy xuống:

- Xin ngài đừng gây khó dễ cho Thiên Văn, là do tiểu nữ ngoan cố đột nhập vào phủ, huynh ấy vốn không biết và nếu biết cũng không can được tiểu nữ.

Tiêu Phong chưa kịp đáp, Phi Nhi ngó Tiêu Phong một cái, không chờ chàng nói thêm lời nào nàng xoay mình bỏ chạy như bay, thoát một cái đã ra khỏi thư phòng. Tiêu Phong ngồi chết lặng lúc lâu mới thờ dãi nhìn xuống phong thư.

Phi Nhi đi được một hồi xa nàng vẫn không kèm chế được nước mắt, hối hả chạy trên hành lang, nàng trở về lầu Vọng Yên thu dọn hành trang.

Phi Nhi cài then cửa phòng nàng, ngã vật trên giường. Nhưng trong đầu óc nàng cứ mãi xuất hiện bộ mặt, giọng nói của Tiêu Phong. Khép mắt, nàng hoảng hốt thấy mình vùi người vào lòng chàng một cách ngây ngất, say sưa...

Hôm sau, trời chưa sáng Phi Nhi đã rời phủ Viễn, không nói tiếng nào với Tiểu Tuyền và Hiểu Quân, nàng chỉ đến bên giường Tiểu Tuyền và Hiểu Quân trù mền ngó hai cô a hoàn của nàng một lúc rồi xuống lầu rồi đi. Tiểu Tuyền thức dậy, vào phòng Phi Nhi thấy trên gối Phi Nhi có một mảnh giấy: "Tiểu nữ hy vọng ngài sẽ sớm tìm lại được chính mình, thật tình xin lỗi đã lừa dối ngài trong bốn năm qua."

Ngày hôm sau Tiêu Phong vẫn sống trong cái cảm giác chán đời như thế. Mẫn Mẫn chết, Hà Tử Lăng rời khỏi kinh thành không rõ đã đi đâu, Phi Nhi lừa dối chàng, chàng cũng không thể đi gặp nữ thần y. Chàng nhìn lại mảnh giấy của Phi Nhi, cảm thấy mình như một con thú lạc đường, đi trong sương mù mờ mịt mà không biết nên đi về hướng nào. "Hãy giúp tôi! Hãy giúp tôi! Hãy giúp tôi!" Trong lòng chàng kêu gọi, song chàng không biết mình đang kêu gọi ai cứu giúp cũng không biết ai có thể cứu giúp được chàng điều gì? Chàng chỉ muốn từ quan và rời khỏi kinh thành nhưng chàng biết Hiếu Trang dẫu chết cũng không bằng lòng.

Lôi Kiến Minh và mọi người trong phủ lo lắng cho sức khỏe của chàng, đã gần một tuần Tiêu Phong chưa ăn một hạt cơm nào. Lôi Kiến Minh không biết làm sao khuyên chàng, bèn đi tìm Sách Ngạch Đồ. Nhưng Sách Ngạch Đồ vẫn chưa về nên Lôi Kiến Minh nhờ Khang Nạp nhập cung tìm Tân Nguyên.

Buổi chiều hôm đó Tân Nguyên đưa nữ thần y xuất cung. Khi cỗ xe của Tân Nguyên đỗ trước cổng phủ Viễn nữ thần y vén rèm cửa sổ nhìn căn phủ với tám bang lớn, nàng nhú mày, rằng cần nhẹ vào môi, hơi chân chừ một lát rồi theo Tân Nguyên và Tiểu Điệp xuống xe. Tiểu Điệp căng dù ra che cho Tân Nguyên trong khi Lôi Kiến Minh che dù cho nữ thần y. Mưa đang đầy trời. Ba người con gái theo Lôi Kiến Minh vượt qua khoảnh sân rộng để vào hậu viên, những tàn cây đọng nước lóng lánh trông như những chuỗi ngọc trắng toát. Nước tuôn theo mái ngói đỏ xuống sân, vạn vật mang nét buồn ỉn ỉu.

Tới trước cửa thư phòng Tân Nguyên bảo nữ thần y và Tiểu Điệp chờ bên ngoài hành lang, một mình Tân Nguyên vào thư phòng.

Tiêu Phong ngồi ôm lấy đầu trên trường ki đặt một góc trong phòng.

Tân Nguyên lại gần chàng nói:

- Ngài tưởng mình không ăn không ngủ, Mẫn Mẫn sẽ sống lại sao?

Tiêu Phong không có phản ứng, vẫn còn ngồi ôm đầu. Tân Nguyên hỏi chàng một câu xong khẽ lắc đầu rồi bỏ ra ngoài.

Một lát sau Tiêu Phong nghe có tiếng chân đi đến gần chàng nhưng chàng vẫn như vừa nãy, chẳng buồn ngẩng đầu lên nhìn.

Bên ngoài mưa vẫn rơi tầm tã, tiếng mưa rơi đều đều trên mái ngói như một điệu khúc buồn.

- Đều là lỗi của tiểu nữ. Tiểu nữ sẽ không để tướng quân phu nhân chết một cách oan uổng.

Thì ra người đến là nữ thần y. Tuy nàng chỉ nói bấy nhiêu nhưng những lời vừa rồi của nàng có hiệu lực ngay tức thì. Nàng vừa nói xong Tiêu Phong ngẩng lên nhìn nàng. Mãi đến bây giờ hai hạt châu to mới chảy dài theo hai bên má nữ thần y rót xuống cổ áo nàng. Tiêu Phong bị lời nói và thần sắc của nữ thần y làm cho chấn động mãnh liệt.

Nữ thần y dứt lời định đi ra ngoài nhưng nàng chỉ vừa dọm chân chưa kịp xoay mình, Tiêu Phong liền đứng vụt lên. Hai người nhìn nhau một hồi, nữ thần y thấy gương mặt Tiêu Phong sùng húp, hai má bầm tím, trên đầu chàng quấn một miếng vải trắng còn dính máu, đáng về mặt môi.

Nữ thần y biết nàng không thể mềm lòng, nàng không thể nhẹ dạ nữa. Dầu nàng không có tâm nhưng Mẫn Mẫn cũng vì nàng mà chết. Còn nàng... đâu sao nàng cũng đã có những khoảnh khắc đáng nhớ bên chàng! Đã đủ. Hà tất cầu mong chi cho nhiều?

Nữ thần y quay mình bước nhanh ra khỏi phòng, Tiêu Phong lao theo ra đến ngưỡng cửa gọi:

- Nàng đừng đi!

Nữ thần y dừng chân, nhưng nàng nói mà không quay lại nhìn chàng:

- Ngài đã có bản danh sách trong tay rồi, trận đánh sẽ xảy ra trong vài ngày tới, ngài cần phải ăn ngủ cho đủ sức. Ngài đừng tự trách mình nữa. Mọi việc đã xảy ra thế này hai ta không thể trở về với nhau được. Thế thì... đến đây là hết!

Nữ thần y nói giọng lạnh băng và chắc nịch, có đầy đủ sức mạnh không cho phép phản đối. Tiêu Phong như bị đóng đinh ở cửa, không làm sao nhích chân đi động. Tân Nguyên và Tiểu Điệp đang chờ nữ thần y trên hành lang, hai người nhìn Tiêu Phong một cái rồi lật đật đi theo nữ thần y.

Nữ thần y ra khỏi phủ Viễn, hướng đến tàn cây nơi cỗ xe của Tân Nguyên đang đậu, nàng bỗng nhiên lão đảo. Theo bản năng, Tân Nguyên và Tiểu Điệp chụp tay nàng đỡ lại. Nữ thần y cắn răng, lúc người đứng vững được rồi thì mặt lại rất xanh.

Tân Nguyên siết cổ tay nữ thần y nói:

- Cô đã suy nghĩ kỹ rồi chưa? Nếu như cô thay đổi ý định muốn ở bên ngài ấy không làm theo kế hoạch nữa bọn cung và thái hoàng thái hậu sẽ không trách cô.

Nữ thần y thoáng im lặng, nàng thật lòng không muốn phải rời Tiêu Phong xong nghĩ tới tình yêu mà chàng dành cho nàng đã làm liên lụy Mẫn Mẫn, nàng cảm thấy trong lòng vô cùng áy náy. Từ đầu, nàng vốn không nên sa chân sẩy bước vào con đường oan nghiệt của cuộc tình này. Nữ thần y cắn chặt môi dưới đến sắp tứa máu, gật đầu với Tân Nguyên.

Nữ thần y bước đi được một vài bước nữa, nàng quay đầu lại nhìn căn phủ Viễn, tự nhiên nàng thấy yếu đuối và cô độc làm sao! Hai cánh cửa lớn của căn phủ đã đóng lại, gió nổi lên từng chập.

Ba người con gái tới nơi cỗ xe đang đậu, Tiểu Điệp vén rèm sang một bên nhưng nữ thần y không lên xe, nhìn Tân Nguyên nói:

- Tiểu nữ chưa muốn hồi cung ngay bây giờ, nhưng tiểu nữ sẽ làm theo lời đã hứa với cách cách và thái hoàng thái hậu, không nói lại tình cảm với ngài ấy nên xin cách cách hãy an tâm về cung trước, tiểu nữ muốn được một mình yên tĩnh một lúc.

Tân Nguyên gật đầu, bảo Tiểu Điệp đưa dù và thê bài cho nữ thần y để khi nữ thần y bình tâm lại có thể hồi cung. Nữ thần y vừa cầm dù và thê bài vừa đưa tay lau nước mắt trên má, rẽ sang một hướng khác.

Trời thật lạnh, gió thổi như cắt vào mặt. Nữ thần y cứ tiếp tục bước tới trước, theo quán tính mà đi, một lúc đến Vô Định hà. Bờ sông sỏi đá chông chênh, khiến mỗi bước đi của nàng đau đớn, chân ướt lạnh, cái lạnh từ lòng bàn chân xoáy thẳng lên tim.

Nữ thần y lẩm lũi cất bước, nước mắt lăn dài trên má nàng, nhớ có lần hai người ngồi bên bờ sông này chàng đã vuốt nhẹ tóc nàng thì thầm:

- Ngày đầu gặp nàng ta đã yêu nàng rồi.

Khi đó nàng đã hỏi chàng:

- Yêu tới chừng nào mới thôi?

Chàng đáp:

- Đòi này, kiếp sau, và mãi mãi. Nàng có thể không tin những gì trên đòi này nhưng xin nàng hãy tin ta! Cho dù nhật nguyệt thiên địa có đổi dời nhưng lòng ta sẽ mãi mãi không hề thay đổi!

Nàng nhìn chàng gượng gạo nở một nụ cười, hai mắt sáng long lanh, mặt nàng đỏ bừng bừng với tất cả dáng điệu của một người chạnh choáng trong một cơn say sưa bất tận...

Mưa càng lúc càng nặng hạt, mặc dù nữ thần y mang theo dù nhưng làm thế nào thì làm, nước vẫn tạt vào đầu, vào áo nàng. Mưa càng to gió càng lớn, những cơn gió lạnh đầy ác ý mang đầy bụi nước, tung cả vấy nàng lên. Người ngòm như chuột lột, nàng cắn răng để quên cái lạnh ngoài da và cả trong lòng.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Kinh thành loạn chiến

Đầu tháng hai năm 1665 Hiếu Trang dùng bản danh sách làm lý do hạ chỉ sai cha con Sách Ni đem ngự lâm binh tới tỉnh Tuyên Châu bắt Trịnh Chi Long giải về kinh thành. Hiếu Trang sợ trên đường trở về kinh thành có trở ngại bên phải thêm Khang Nạp, Mã Tề, Long Khoa Đa dẫn một toán ngự tiền thị vệ đi theo kèm giữ.

Trịnh Chi Long bị đưa về kinh thành giam vào công đường của hình bộ. Tiếp theo đó là một đạo thánh chỉ hạ xuống, Hiếu Trang sai Lưu tướng quốc, Đồng trung đường, tuần phủ Phúc Kiến Đồng Quốc Khí dùng nghiêm hình thẩm vấn. Trịnh Chi Long chịu không nổi trọng hình cuối cùng cũng nhận đã từng là đầu đảng của băng cướp biển Thập Bát Chi, lại nhận thêm tội lên lút liên lạc với Trịnh Thành Công. Lưu tướng quốc bên truyền cho quân lính cùm chân xích tay họ Trịnh, tống vào nhà lao, rồi đem hết bản khẩu cung tâu lên.

Tiêu Phong đến xem bản cung, thấy trong đó ghi lời khai của Trịnh Chi Long hoàn toàn phù hợp với những gì ghi trong bản danh sách. Năm xưa Trịnh Chi Long là một viên tướng đã từng có công với triều Thanh vì đã từ bỏ nhà Minh để quy thuận nhà Thanh nên được phong là Tĩnh Kỳ Ni Cáp Phiên, rồi Đồng An Hầu. Nhưng sau đó, khi đầu đảng của băng cướp biển Nhan Tư Tề chết, Trịnh Chi Long lấy lý do sức khỏe không tốt để từ quan, cho tập hợp các thủ lĩnh hải tặc khắp bốn phương lại thành lập tổ chức cướp biển vũ trang mang tên Thập Bát Chi, một lực lượng bao gồm mười tám tên cướp biển khét tiếng nhất thời bấy giờ. Dưới sự chỉ đạo của Trịnh Chi Long tổ chức cướp biển này đã phát triển số lượng nhân sĩ trở thành một tập đoàn cướp biển hung bạo và lớn mạnh nhất ở tỉnh Phúc Kiến, hoành hành dọc ven biển miền nam và eo biển Đài Loan. Tri huyện Đồng An phủ Tuyên Châu đương thời đã tìm đến tuần phủ Phúc Kiến kể tội ác của Trịnh Chi Long đối với trăm họ ở Tuyên Châu, không những giết người mà còn chuyên việc cướp phá vô cùng tàn bạo. Tuần phủ Phúc Kiến tìm cấp sự trung Nhan Kế Tổ bàn việc dâng tấu triệp cho Đa Nhĩ Cổn, trong tấu triệp viết rằng "tên cướp biển Trịnh Chi Long sinh trưởng tại Tuyên Châu, tụ tập bọn vong mạng có đến hàng vạn người, cướp bóc nhà nhà, làm cho dân tình cực kỳ căng thẳng, dẫn đến tình trạng dân chúng không sợ quan mà sợ cướp biển..." Đa Nhĩ Cổn mang tấu triệp đi tìm Lâm Đan bày mưu và hợp quân với thủy binh của Lâm Đan vây bắt Trịnh Chi Long...

Tiêu Phong đọc xong bản cung triệp Lưu tướng quốc, Đồng trung đường, Đồng Quốc Khí vào bàn định mọi việc. Họ Đồng tâu:

- Kẻ gian thần chuyên quyền đại nghịch như Trịnh Chi Long cần phải nghiêm hình trừng trị!

Cuối cùng hội nghị đại thần nghị chính vương quyết định nghị luận, ghép Trịnh Chi Long tội cầm đầu băng cướp biển Thập Bát Chi, kết thêm tội danh tư thông bên ngoài, đầy cả nhà từ tội đến Ninh Cô Tháp chờ xử tử.

Đạo thánh chỉ ban án vừa hạ xuống, Tô Khất tới ngay nha môn bộ hình cho lời phạm nhân từ đại lao ra kiểm nghiệm lại xem có phải Trịnh Chi Long thật không rồi mới tuyên đọc thánh chỉ:

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết...

Trịnh Chi Long nghe Tô Khất đọc thánh chỉ xong ngược mặt lên trần nhà, không những không oán trách Thanh triều mà còn lạy tạ, mắt nhỏ lệ như mưa.

Cuối tháng hai năm 1665 Hiếu Trang hạ lệnh chém đầu Trịnh Chi Long cùng thân tộc tại Sài Thị ở kinh sư, sau đó đem đầu Trịnh Chi Long treo ở cửa khẩu Thiên Tân. Năm đó Trịnh Chi Long hưởng dương sáu mươi lăm tuổi.

Tô Khắc Táp Cáp tới Ngao tông phủ báo tin với Ngao Bái về cái chết của Trịnh Chi Long. Ngao Bái qua nghe giật mình, đương nhiên là hiểu âm mưu của Hiếu Trang. Chi là bấy lâu Ngao Bái cảm nhận được Hiếu Trang rất có năng lực, lại không ngờ Hiếu Trang có năng lực đến chừng này.

Đầu tháng ba năm 1665 Trịnh Thành Công dẫn đại quân đi thuyền từ đảo Đài Loan xuôi theo khu vực ngoài khơi Đông Nam hướng đến Thiên Tân. Trên đường tiến công, Trịnh Thành Công cho binh lính giống trống trận âm ỉ, âm thanh càng lúc càng mau, càng lúc càng lớn mạnh, nghe chẳng khác gì quỷ chủ đòi mạng. Thêm vào đó hôm đó bầu trời mây đen vần vũ, tiếng trống hòa tiếng sấm chớp nhanh rạch bầu trời ngang dọc thành nhiều mảnh. Trịnh Thành Công đứng trên đầu thuyền chỉ huy, biên chế binh lính thành hai thê đội, đích thân họ Trịnh chỉ huy thê đội thứ nhất với hơn ba vạn quân binh, một trăm hai mươi chiến thuyền tiến thẳng vào cửa khẩu Thiên Tân. Số chiến thuyền còn lại đi xuống hướng nam tiến quân với tốc độ cực nhanh, vòng lên Thiên Tân để đánh bọc hậu.

Trịnh Thành Công nắm rất vững khí hậu, thời tiết và đường hàng hải nên quân đội hành quân rất thuận lợi. Sau một ngày đêm thuyền đã đến nơi.

Cửa khẩu Thiên Tân rộng khoảng một dặm, đó là con đường hàng hải để đi vào các sông nội địa và cũng là cửa hải quan dùng để vận chuyển áp phien. Tại phía nam cũng có một con đường hàng hải tương tự do một số quân sĩ của Ngao Bái đóng giữ.

Lúc bấy giờ tổng số quân trú đóng tại kinh thành chủ yếu đóng tại Thiên Tân, được lệnh của Ngao Bái đã đổ dồn đi tác chiến, bỏ lại kho thuốc với vài ngàn quân coi giữ.

Quân Ngao Bái cho rằng tại cửa hải quan phía nam đã ngầm rất nhiều, dẫn tới từ trước đã có thuyền chìm ở đó gây ách tắc việc qua lại của tàu chiến. Hơn nữa đó là vùng nước nông, không thuận cho việc hành quân của binh lính thủy chiến của Trịnh Thành Công vì quân Trịnh không quen địa hình nơi đó. Do vậy mà quân Ngao Bái lo là canh phòng phía nam. Trịnh Thành Công nắm bắt được sơ hở này, lợi dụng nước triều buổi sớm đang dâng, nhờ Hà Bân làm hoa tiêu đưa chiến thuyền đi vòng qua pháo đài địch, nhanh chóng tiến vào nội hải, sau đó lập tức cho quân đổ bộ lên đất liền.

Theo như đã được phân công quân chủ lực của Trịnh Thành Công đổ bộ lên cảng, tiến thẳng đến lực lượng quân Ngao Bái mà đánh. Một cánh quân khác của Trịnh Thành Công đánh từ hướng nam lên nhằm bảo đảm cho quân chủ lực đổ bộ an toàn.

Tiêu Phong cùng quân đoàn Chính Bạch Kỳ di chuyển dân chúng vùng ven biển vào nội địa trong khi Ngao Bái tăng cường quân số bảo vệ vùng ven biển.

Ngao Bái ra lệnh cho Tịnh Nam vương Cảnh Kế Mậu đưa quân đến bảo vệ kinh thành, đồng thời bổ nhiệm Lạc Thác làm An Nam tướng quân phụng mệnh đi đánh dẹp Trịnh Thành Công.

Lạc Thác dẫn quân đến Thiên Tân, từ xa đã thấy hướng đông nam đang giương cao một cây cờ soái màu đen, trên đề chữ Minh màu trắng, lệch về phía nam là một cây đại bạch kỳ khác thêu chữ Trịnh màu đỏ đang nhẹ nhàng múa vuốt. Cả hai cây cờ đều bay phấp phật trong gió. Hai cây đại kỳ này vượt lên tất cả những chiến kỳ khác chừng nửa trượng.

Trịnh Thành Công chỉ huy chiến hạm xông vào trận địa quân địch. Binh lính của Trịnh Thành Công đổ bộ xuống đất liền hăng hái tác chiến, vừa chạy vừa nhát tề hét vang khiến cho quân sĩ giàu kinh nghiệm trận mạc của Lạc Thác cũng phải chấn động màng nhĩ.

Trên bình nguyên mênh mông bên ngoài kinh thành, tinh kỳ của Cảnh Kế Mậu cũng đã kéo tới nơi, rờn rợn như biển, tầng tầng binh mã sát khí ngút trời, cờ của quân đoàn Cảnh Kế Mậu là cờ hiệu rồng vàng thêu trên nền vải đỏ thẫm, điều võ dương oai ở ba trượng trên cao.

Đôi bên giáp chiến, tình thế phức tạp không thể tả, bóng đao bóng kiếm, tiếng la tiếng hét vang trời nhấn chìm cả tiếng sấm.

Hai canh giờ sau, quân đội Trịnh Thành Công đã chia ra làm hai bộ phận từ sớm, thành công đột nhập từ cửa khẩu phía nam, trấn áp quân của Ngao Bái ở đó và hướng về kinh thành. Quân đoàn này là do Trần Bàng chỉ huy.

Trước tình hình nguy cấp, quân trú phòng của Ngao Bái chỉ có thể cố thủ, lấy thân mình kết thành tường chắn, liều chết kháng cự, ngăn chặn địch nhân chọc qua lỗ hồng tràn vào như nước triều. Ngao Bái ở trong phủ hay tin bên phải bốn chiến hạm phản công vào bên sườn quân Trần Bàng.

Trần Bàng không chút e dè, cho quân chủ lực tổng tấn công quân Ngao Bái. Trong trận đầu quân Trần Bàng bắn bị thương ba chiến hạm của Ngao Bái, chỉ có một chiếc chạy thoát. Ngao Bái tăng cường thêm binh sĩ, sai Tổ Đại Thọ đưa đại quân đến để phản công chính diện, ngoài ra còn sai một ngàn kỵ binh vòng ra phía sau giáp công nhưng bị đại quân và kỵ binh của Trần Bàng đánh tan.

Nhân lúc binh mã của Ngao Bái đang chống trả đại binh đến từ hải đảo, Tô Khất và Cửu Dương dẫn người phóng hỏa kho thuốc phiện Thiên Tân, đốt hơn hai vạn thùng thuốc phiện của thương nhân Anh, Pháp, Bồ Đào Nha, Đức, Ba Lan.

Tần Nguyên diu Hiếu Trang bước lên gác lầu trông ra ngoài cung, thấy ngoại thành ngùn ngụt khói cuộn, rừng rực lửa cháy, màu đen u ám tràn ngập khoảng không trải dài hàng chục dặm.

Để thi hành triệt để việc cấm nha phiện, Tiêu Phong và Sách Ngạch Đồ dẫn quân tới Thiểm Tây đốt bỏ kho thuốc thứ hai. Hôm đó Thiểm Tây ứ đọng dưới màn khói đen dày đặc, cả vùng đất đều vô quang hôn ám.

Tiêu Phong lại điều tra biết được nhà hút lớn nhất nằm ở đâu, liền sai Nhạc Chung Kỳ đem binh lính tới đóng cửa nhà hút, tịch thu được gần hai ngàn tấn thuốc và hủy trên mười ngàn lạng thuốc phiện.

Thêm vào đó, Tiêu Phong viết cho lãnh sự Anh, Pháp, Bồ Đào Nha, Đức, Ba Lan một bức thư, buộc trong ba ngày phải tuyệt đối trình hết số lượng nha phiện mà thương nhân các nước vẫn còn tích trữ, trong thư chứa đầy hàm ý trách cứ bọn con buôn đã lợi dụng lòng nhân từ của triều đình cho họ làm ăn dễ dàng mà đầu độc dân.

Bọn con buôn ở các nhà hút dưới tay người Anh, Pháp, Bồ Đào Nha, Đức, Ba Lan không tuân lệnh. Tiêu Phong kêu Triệu Phạt Tiêu đem quân tới bức. Số con buôn của người Pháp, Bồ Đào Nha, Đức, Ba Lan vì bảo toàn mạng sống, bắt buộc phải nộp phân nửa số thùng thuốc dự trữ. Tiêu Phong biết là chưa đủ số, tức khắc đuổi thương nhân các nước ra khỏi quan ải, chờ họ dời đi chỗ khác rồi mới bắt giam hết các người làm công, mấy ngày sau lại đem binh vây thương quán Anh, Pháp, Bồ Đào Nha, Đức, Ba Lan.

Lãnh sự của bốn nước Pháp, Bồ Đào Nha, Đức, Ba Lan muốn cho êm chuyện đành khuyên các thương nhân nộp toàn bộ số thuốc phiện, hết thầy được hơn ba mươi ngàn thùng, nặng tới một tấn, trị giá gần sáu ngàn vạn đồng bạc Âu kim.

Tiêu Phong tự tay xem xét từng thùng trước khi đốt bỏ hết và đổ xuống biển Hoa Đông, rồi viết cáo thị cảnh cáo thương nhân các nước biết nếu về sau thuyền buôn nào vào bến mà chở thuốc phiện thì hàng hóa bị sung công, người bị tội chết.

Thương nhân các nước Pháp, Bồ Đào Nha, Đức, Ba Lan đọc cáo thị, giận đến tím mặt nhưng tất cả đều tuân theo, ngoại trừ thương nhân Anh. Chẳng những không đồng ý, không nộp ra số thuốc phiện mà vài ngày sau có một chiếc tàu Anh ghé Hương Cảng, nhóm thủy thủ người Anh lên bờ say rượu, cường hiếp tập thể một dân nữ và bắn chết năm binh sĩ trong đoàn binh Chính Bạch Kỳ vì đã ra sức ngăn trở. Tiêu Phong nghe tin, tức tối yêu cầu người Anh giao nạp nhóm thủy thủ nọ để xử tử vì nói là “sát nhân thì phải thưởng mạng...” Lãnh sự Anh không chịu, cử người mang tới phủ Viên nộp năm mươi Anh bạng để đền bù năm mạng người.

Tiêu Phong ném số ngân lượng ra khỏi phủ, hạ lệnh cấm người Anh buôn bán trong nước, không cho tàu Anh nhập cảng nữa.

Anh quốc phản ứng lại.

Cuối đông năm 1665 ba trăm năm mươi chiến thuyền Anh chở hơn mười ngàn quân tới Áo Môn chuẩn bị khai chiến.

Lại nói tiếp trận đánh giữa Ngao Bái và Trịnh Thành Công.

Sau hai mươi ngày giao chiến quân của Ngao Bái vẫn cố thủ, không hề khuất phục. Trịnh Thành Công bèn sử dụng chiến thuật vây hãm, cắt đứt toàn bộ chi viện ở các nơi dẫn đến Thiên Tân, đội quân Ngao Bái ở Thiên Tân kiệt lực phải đầu hàng.

Quân Ngao Bái hết lương thực song vẫn không hàng, Trịnh Thành Công lập tức cho tập trung toàn bộ lực lượng tiến công không ngờ đến thời điểm khắc nghiệt nhất, lúc đang đánh nhau quyết liệt thì mây trời vần vũ, gió biển nổi lên, mưa trút xuống ào ào như thác, gió bão rất to khiến cho phân nửa số quân của Trịnh Thành Công không quen địa hình bị đánh bật trở ra ngoài khơi.

Còn lại Trịnh Thành Công và phân nửa số lượng quân sĩ, Ngao Bái bèn cử tướng Đạt Tổ, tổng đốc Mân Triết Lý Soái Thái đưa quân xuất phát từ Chương Châu và Đông An mang quân tiến đánh. Trịnh Thành Công cùng Trần Bàng, Chu Toàn Bản, Trần Huy, Hoàng Đình, Chu Thụy, Trần Nhiều Sách chống trả. Quân Ngao Bái đi từ Chương Châu đến thẳng Thiên Tân. Hai bên lại giao chiến.

Quân Đạt Tổ lạng lẽ bọc Trịnh Thành Công và một đoàn tướng sĩ vào giữa. Trịnh Thành Công thấy rõ tình hình rất khó khăn, không còn dễ dàng hành động như trước nữa. Nhưng xưa nay họ Trịnh rất chiều cố quân sĩ, lúc này binh lính biết gặp phải đại kinh địch, trong lòng đều có ý lấy cái chết để bảo vệ Trịnh Thành Công thoát khỏi vòng vây.

Tướng của Trịnh Thành Công là Chu Thụy và Trần Nhiều Sách bị tử trận. Quân Ngao Bái ép sát, chiếm được chiến thuyền của Trần Huy buộc Trần Huy phải đốt cháy thuyền của mình. Lúc ấy số lương thực mang theo từ hải đảo ngày càng vơi đi, tình hình khó khăn đang ngày càng đè nặng. Quân Trịnh đại bại, tuy nhiên Trịnh Thành Công vẫn bình tĩnh quyết đoán, quyết định ngay tối hôm đó phải lựa theo chiều gió để rút quân. Đông đảo các tướng sĩ đều thuận theo hướng gió thu quân lên thuyền lướt sóng trở về Đài Loan.

Cuối đông năm 1665 do sức lực cùng kiệt Trịnh Thành Công đành phải rút quân. Sự kiện này đánh dấu kết thúc phong trào phản Thanh phục Minh ở hải đảo.

Khi trở về Đài Loan, trong lòng Trịnh Thành Công vừa buồn vừa hận nên lâm bệnh nặng, không lâu sau qua đời, trước phút lâm chung đã gào lên “ta không còn mặt mũi nào nhìn tiên đế dưới tuổi vàng nữa” rồi lấy tay cào nát mặt mà chết.

Tuy Ngao Bái giành được chiến thắng trong trận đánh với Trịnh Thành Công nhưng phải đối đầu với chiến tranh nha phiến. Nhưng trước khi chiến tranh nha phiến kịp xảy ra, Ngao Bái tập trung Tô Khắc Táp Cáp và Át Tất Long vào phủ bàn bạc. Át Tất Long chủ kiến bảo Ngao Bái và Tô Khắc Táp Cáp cùng gả đưa ra một số ngân lượng rồi đem số ngân lượng khổng lồ đó dâng lên lãnh sự Anh, bồi thường số lượng nha phiến đã bị hủy trong kho thuốc Thiên Tân và Thiểm Tây, đồng thời cũng bồi thường tờ hợp đồng buôn bán giữa hai nước bị chấm dứt một cách đột ngột. Đế quốc Anh đồng ý rút binh.

Tháng tư năm 1665 tất cả các tàu chiến của Anh rời hải phận.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tiên hoàng Thuận Trị khoác cà sa

Chiều nay Tân Nguyên lại xuất cung, bốn năm qua, như một thói quen, cứ hễ mặt trời ẩn sau dãy Kim sơn là nàng lại đến khúc sông này ngắm nhìn nắng chiều sụp tắt ở hướng tây, rắng hồng buổi chiều ở khúc sông này sao mà buồn thảm và thê lương chi lạ. Tân Nguyên chậm chậm bước lên cầu, đứng ở đây nàng có thể nhìn thấy hoàng cung chìm dần vào màn đêm. Hai mươi mấy năm, sinh mệnh của nàng vẫn bị nó giữ chặt lấy, bốn bức tường cao chọc trời. Người đời vốn tưởng là một cách cách cao quý hẳn nàng sẽ vô cùng vui vẻ nhưng họ nào biết nàng không hề có một chút vui sướng nào.

Tân Nguyên chờ Cửu Dương đến gần cuối giờ Dậu chàng xuất hiện. Cửu Dương hơi ngạc nhiên khi thấy Tân Nguyên chỉ đến một mình thôi, quanh đó không có cỗ xe ngựa quen thuộc và a hoàn Tiểu Diệp theo hầu nàng. Chàng bước lên cầu tiến lại gần nàng.

- Đầu xuân gió vẫn còn thổi mạnh, lang thang hứng gió lâu không tốt đâu.

Cửu Dương vừa nói vừa mỉm cười với Tân Nguyên. Trong bốn năm qua chàng đã quá quen với sự hiện diện của nàng ở khúc sông này, nhưng đêm nay chàng đủ nhạy cảm để nhận biết thần tình nàng vô cùng phức tạp, không hiểu tại sao nàng dường như có nét buồn bã, nàng cũng không như mọi khi mang máng đâu cảm theo.

Cửu Dương tiếp tục mỉm cười.

- Cách cách nên trở về cung.

Chàng nói.

Tân Nguyên nhìn như dán vào Cửu Dương, tối nay nàng phải nhìn cho thật kỹ nụ cười của chàng, chàng có nụ cười rất đẹp, ánh mắt như phát sáng mỗi khi cười. Chàng cũng thật tài, có thể nói chàng vượt trội so với những người cùng tuổi, kể cả những người có đầy đủ điều kiện, được cho là thành công

mà nàng biết. Nàng rất ngưỡng mộ chàng, tiếc là chàng không đồng ý đi làm việc trong quan trường.

Lại nữa trong bốn năm qua nàng nghe chàng kể về những kỷ niệm mà chàng đã trải qua khi còn là một đương gia... những câu chuyện phiêu lưu cực kỳ hấp dẫn. Đàn ông đẹp trai và giỏi nàng biết rất nhiều, không có gì khiến cho nàng rung động, đàn ông sâu xa lại khiến nàng sợ vì quá nhiều lý lẽ. Còn chàng, cuốn hút nàng theo một cách không giống với những người nàng từng gặp. Chàng thông minh, sâu sắc, nhưng cách nói chuyện nhẹ nhàng, chân thành, lại biết lắng nghe nên có chuyện gì nàng cũng đều muốn tâm sự cùng chàng trước tiên. Nàng tìm thấy nơi chàng sự ấm áp, đáng tin cậy, có thể nói với chàng cả những điều mà nàng không bao giờ nói với những người khác. Trong lòng nàng tràn ngập hình ảnh chàng..

- Sao vậy, huynh không thích ta đến bầu bạn với huynh nữa à?

Tân Nguyên hỏi.

Đương nhiên là không phải. Cửu Dương nhủ bụng, từ lần đầu gặp nàng, chàng phát hiện ra ở cô gái này rất nhiều ưu điểm, dịu dàng, nhu mì, tử tốn, nhã nhặn, nàng lại còn có cả một bụng kiến thức. Những lời nàng nói những câu chuyện nàng kể cho bọn trẻ trong cô nhi viện nghe, như dẫn dắt tâm hồn chàng trôi vào một khoảng không gian xa xăm nào đó, một khoảng không gian rất yên bình. Chàng cảm giác như mình đang chậm chậm thả bộ dọc trên bãi biển. Nơi đó cát thật trắng, giống như những mảnh thủy tinh vụn trải dài dưới chân. Trên trời nắng chói chang, lấp lánh trên sóng biển, rực rỡ trên núi đồi, những đám mây trắng bay bồng bềnh trên trời cao. Và chàng chậm rãi bước. Vị mặn của biển phảng phất trong gió tạo cho chàng một cảm giác thoải mái dễ chịu.

Cửu Dương vẫn giữ nụ cười trên môi đáp lời Tân Nguyên:

- Cách cách đánh đàn hay, kiến thức rộng, lại giỏi thi họa, đối với ta lúc nào cách cách cũng là một người đức độ cao như mây phủ trên núi, ta vô cùng ngưỡng mộ, cho nên việc được hầu chuyện cùng cách cách đương nhiên là một vinh hạnh không riêng gì ta mà còn với bất kỳ người nào. Nhưng nghe nói đêm nay trời sẽ mưa, ta không muốn cách cách dầm mưa.

Tân Nguyên nghe Cửu Dương khen nàng trong lòng cay đắng nhưng không để hiện ra mặt. Cái gọi là đức độ cao và giữ cho bản thân được trầm tĩnh, chẳng qua chỉ là trong một thời gian dài bị sự yên tĩnh và cô độc vây bám mà thành. Chàng làm sao biết được, năm xưa sau khi cả nhà nàng mất trong biến cố Dương Châu nàng đã được Hiếu Trang thu nhận và nuôi dưỡng trong cung Khôn Ninh, tuy được chăm sóc chu đáo nhưng Hiếu Trang luôn bận việc triều chính, mỗi tháng chỉ có thể dành một vài canh giờ tới thăm nàng, suốt ngày nàng sống trong cung Khôn Ninh không có ai bầu bạn nên yên tĩnh đã thành quen, đôi khi không còn nhận thấy bản thân mình cô độc nữa...

Tân Nguyên vẫn còn suy nghĩ, Cửu Dương lại nói:

- Mỗi lần nghe cách cách tấu mã đầu cầm ta vô cùng khâm phục, ta thật sự chưa từng nghe ai gảy mã đầu cầm hay được như thế.

Tân Nguyên lại nuốt những giọt lệ vào lòng, những người chơi mã đầu cầm thường có tâm trạng nào nề da diết, nên mỗi khi tiếng đàn cất lên đều mang đến cảm giác ai oán như than như khóc. Tân Nguyên càng nghĩ càng cảm thấy tủi phận bề bàng, chàng cũng là một người chơi nhạc cụ và có kiến thức rộng về âm nhạc, nàng biết chàng đương nhiên có nghe qua thiên tình sử với tiếng đàn ai oán giữa thảo nguyên này.

Tân Nguyên đưa mắt nhìn hướng tây tường thành, ở đó có một gác lầu, nàng quyết định nói ra tình cảm che giấu trong lòng nàng, nàng phải nói ra thôi vì qua đêm nay nàng sẽ không được gặp chàng trong một quãng thời gian khá dài.

Tân Nguyên cất giọng:

- Lâu thượng hoàng hôn dục vọng hưu

Ngọc thể hoành tuyệt nguyệt như câu

Ba tiêu vị triển đỉnh hương kết

Đồng hướng đông phong các tự sầu

Cửu Dương vừa nghe qua câu thơ đầu trong bài Đại tằng kỳ đã hiểu ý Tân Nguyên rồi. Chàng đưa mắt nhìn hướng đông tường thành. Chàng chẳng phải cỏ cây nên chẳng thể vô tình, tâm tư của người con gái bên cạnh chàng bốn năm qua cũng có đôi lúc chàng cảm động nhưng là chỉ dừng lại ở một mức độ nhất định.

- Cách cách thật thích nói đùa.

Cửu Dương nói bằng giọng thân nhiên.

Lòng Tân Nguyên chùng xuống như sợi đàn đứt dây, giọng người đàn ông trong lòng nàng vẫn như mọi hôm, trầm ấm nàng rất thích nghe, nhưng ý tứ trong câu nói và nét mặt dừng dưng của chàng làm tim nàng nhói đau. Chàng hoàn toàn dừng dưng trước tình cảm nồng nhiệt của nàng sau bốn năm. Tân Nguyên nhớ lại lời của Tiểu Diệp, chẳng lẽ ngoài người con gái ở hướng đông tường thành chàng đối với nữ nhân khác tàn nhẫn đến vậy sao?

- Huynh nghĩ ta đang nói đùa ư? - Tân Nguyên quay sang nhìn Cửu Dương nói - Nếu như ta nói với huynh lời vừa rồi của ta không phải nói đùa mà đó là lời thật trong lòng?

Gương mặt Cửu Dương vẫn bình thản không chút dao động, đối với chàng sẽ mãi xem đó là câu nói đùa.

- Bốn năm qua huynh ở nơi này trông vào hoàng cung - Tân Nguyên lại cất tiếng nói - Huynh có biết rằng cũng có người luôn hướng đến khúc sông này không? Mùa đông ở kinh thành lúc nào cũng cô tịch và nặng nề nhưng bốn năm qua là bốn mùa đông nặng nề nhất trong đời này của ta.

Cửu Dương vẫn không quay sang nhìn Tân Nguyên.

- Lúc huynh thổi sáo - Giọng Tân Nguyên lại vang lên - Từng nốt nhạc hòa hợp với tiếng mã đầu cầm của ta, trong bốn năm qua, đêm nào chúng ta cũng gặp nhau, trò chuyện rất hợp ý nhau, lẽ nào hai ta không thể nào thân thiết hơn thế này?

Cửu Dương không trả lời Tân Nguyên mà hỏi lại:

- Trước đây cách cách đã từng yêu một người nào chưa?

- Chưa từng.

Tân Nguyên lắc đầu. Trong bóng đêm, nàng thấy gương mặt thân nhiên của Cửu Dương trở nên đầy nhiệt tình, đầy tha thiết, nhưng cũng đầy đau khổ khi chàng hỏi nàng câu hỏi vừa rồi.

- Ta đã trải qua – Cửu Dương vẫn đưa mắt nhìn hướng đông tường thành nói - Những năm còn ngồi trong Hắc Viện trái tim ta đã biết rung động rồi. Đó là rung động đầu tiên và cũng là rung động cuối cùng của cuộc đời ta. Đối với ta, muội ấy là một hình mẫu hoàn hảo cho mọi chàng trai, từ khuôn mặt trong sáng, tánh tình lương thiện, giọng nói ngọt ngào nghe rất dễ có cảm tình. Muội ấy là người mà mỗi khi ta nhìn thấy mọi thứ xung quanh như ngừng chuyển động, chỉ còn ta, muội ấy, và những cảm xúc đang cháy rục trong lòng ta. Người ta nói tình yêu đơn phương thật buồn nhưng ta vẫn cảm thấy đẹp. Nếu một người đã thật lòng yêu một người thì cho dù có trở ngại nào, tình yêu cũng vẫn sẽ tồn tại, vì vậy cho nên dù mai này chuyện của ta và muội ấy mãi mãi cũng chỉ là câu vông trên trời không thể nào nắm bắt được, ta vẫn không bao giờ hết yêu muội ấy, ta vẫn hướng về muội ấy như kim chỉ nam, không hề thay đổi.

Tân Nguyên nghe Cửu Dương nói xong nàng không lên tiếng ngay được, cái gương mặt đần ông in rõ nét lụy tình, ngoan cố trong tình yêu làm nàng ngẩn mặt nhìn trần trần.

- Nhưng mà - Tân Nguyên lấy lại bình tĩnh nói – Không lẽ huynh chỉ vì một người con gái không yêu huynh mà tự khóa trái tim huynh lại, bỏ mặc tất cả những người con gái trong thiên hạ? Những người một lòng một dạ yêu huynh, nguyện bốn mùa bên huynh, theo huynh đến chân trời góc bể huynh không cho họ cơ hội nào?

Khi hỏi Cửu Dương lời này Tân Nguyên thật lòng mong sao chàng có thể ở bên một người con gái, không nhất thiết phải là nàng, mà những người con gái tha thiết yêu chàng, như Phi Yên, Tiểu Tường... hạnh phúc đến già, tương vong vu giang hồ không phải giống chàng chờ đợi nữ thần y bốn năm qua không cách nào đổi mặt.

Tân Nguyên dứt lời nhìn Cửu Dương chờ đợi câu trả lời từ chàng.

Đến bây giờ Cửu Dương mới quay sang nhìn khuôn mặt nồng nàn tình cảm của Tân Nguyên. Nhưng chỉ một thoáng, chàng lại thu ánh nhìn về khi trong đầu chàng nháng hiện cảnh tượng Hàng Châu... Năm đó... trời mưa. Con mưa không lớn, chỉ lay bay những giọt nhẹ, có lúc như bụi. Chàng nhớ mình ngồi trong một căn phòng của Hắc Viện nhìn mưa bay trên mặt Tây hồ và cảm thấy hơi lạnh tràn vào phòng, đủ để lòng chàng trống trải, buồn bã, đã hơn một tháng nữ thần y theo Bảo Chi Lâm đi Thiên Sơn tìm Tuyết Liên. Cửu Dương nhớ chàng ngồi một lúc rồi giường tới lấy ống sáo treo trên vách phòng mang ra ngồi ở bên thềm cửa thổi những khúc nhạc buồn bã.

Con mưa làm cho mặt Tây hồ mù đục, xa thẳm với những bóng cây xanh lờ mờ phía bên kia bờ. Có một chiếc ghe câu neo giữa dòng và người đàn ông đội nón lá trùm áo mưa ngồi trước mũi ghe mãi mê câu cá quên cả cái lạnh. Hình ảnh đó đập vào mắt chàng như một bức tranh buồn và đẹp, làm chàng cứ mê mải nhìn.

- Trời đang gió mạnh mà huynh ngồi ngay thềm cửa không sợ sẽ cảm lạnh sao?

Chàng nghe tiếng nói nhỏ nhẹ quen thuộc, rồi nữ thần y hiện ra trong màn mưa, cười với chàng...

Một cơn gió xuân nổi lên mang Cửu Dương về với hiện tại. Chàng vẫn hướng mắt nhìn tân giả khổ, đời này mắt chàng tìm chàng, luôn luôn hướng về nơi đó. Cửu Dương nhớ đến một mỹ nhân chàng đã khắc tạc nữ thần y trước khi chàng đi Đồng sơn, chàng đã cố gắng khắc sao cho giống nụ cười của nàng, nụ cười mà mỗi lần chàng nhìn thấy, lòng chàng cảm thấy nhẹ tênh như những cơn sóng bạc đầu ngoài biển khơi mệnh mang... Cả đời của chàng đã làm sai rất nhiều việc, đầu tiên là tin tưởng Khâu Tâm để bán rẻ bang hội, sau đó nghe lời Tân Thiên Nhân bỏ Hàng Châu để đi Đồng sơn, trận chiến Nam lộ Thiên sơn vì vậy xảy ra, làm cho nàng, một cô gái mảnh mai yếu đuối phải gánh chịu đau khổ cả tinh thần lẫn vật chất trong bốn năm, việc khiến chàng hài lòng trong đời chỉ có một mỹ nhân và tình yêu dành cho nàng.

Phải! Cho dù mai này chàng trải qua những va vấp tình cảm nhất định, trái tim mang nhiều những vết thương do nữ thần y mang lại, chàng cũng sẽ không tìm một người con gái khác chỉ để được yêu thương và lo lắng, chỉ để tìm ở người đó một nơi an toàn cho tâm hồn chàng vì chàng biết trong lòng chàng nữ thần y vẫn luôn có một vị trí nhất định, nên chàng chẳng thể làm tổn thương người con gái khác, biến họ thành kẻ thay thế!

Trong lòng Cửu Dương quay cuồng muôn vàn kỷ niệm, chàng đứng trên cầu quên cả thời gian, không gian, cứ đứng ngây ra như phỗng. Một hồi sau chàng nhìn Tân Nguyên với đôi mắt cương quyết và từ tốn nói:

- Cách cách từng nói Tề Nhĩ Ha Lăng tài trí hơn người nhưng thủy chung vẫn không yêu thích, ta đối với các cô gái trong thiên hạ cũng như vậy, mặc cho

họ thân là con gái thiên gia, tài sắc vẹn toàn, chung thủy một lòng nhưng trong tim ta cũng chỉ có muội ấy. Còn đối với cách cách ta đặc biệt thân thiết, như một người thân trong gia đình ta. Lần đầu tiên gặp cách cách ta đã cảm giác giống như việc gặp lại một người thân lâu ngày, ta có một cảm xúc quen thuộc, quý mến, và có thiện cảm với cách cách ngay lần đầu trong đêm hội đèn trời.

Tân Nguyên nghe giọng Cửu Dương trầm trầm như từ một cõi xa xôi vang lại, lúc nào chàng cũng ở một nơi cách xa nàng như thế, thật xa, mặc dầu hai người đang đứng kề bên nhau.

Câu nói cuối cùng của Cửu Dương không làm Tân Nguyên ngạc nhiên, bởi ít nhiều nàng cũng đã đoán biết câu trả lời. Với chàng nàng chỉ là một người thân, mặc dầu hai người khá tâm đầu ý hợp với nhau, trong bốn năm hai người có những buổi trò chuyện rất thân mật và gần gũi như có thể cảm nhận suy nghĩ từ nhau. Nàng không ngạc nhiên vì câu trả lời đó của chàng nhưng khi chính tai nàng nghe hai chữ “người thân” đó, một cảm giác đau xé đang hoành hành trong tim nàng không cách nào dẫn xuống được, người ta không chết khi tim ngừng đập, khi hơi thở lui tàn. Người ta chết khi tự biến mình thành cái bóng lấm lũi. Nàng thấy nàng như một cánh hoa đào bay lơ lửng giữa trời, không thể rơi xuống, không thể bay cao lên, không thể biến mất. Nhưng đêm nay nàng vẫn không hối hận khi đã nói ra những lời trong đáy lòng nàng. Vì ngoài việc nàng thật sự yêu chàng ra, nếu chàng đáp lại tình cảm của nàng thì hay biết bao nhiêu, nữ thần y không phải xa Tiêu Phong, như vậy trong bốn người không ai phải đau khổ cả.

- Ta hiểu rồi - Tân Nguyên gật đầu - Tình cảm của huynh dành cho nữ thần y giống như một thế giới riêng, có cánh cổng bằng thép, bất khả xâm phạm, dù có thế nào không cô gái nào thò chân vào được. Sự quan tâm của huynh dành cho nàng ấy cứ tự nhiên như hơi thở.

Tân Nguyên nói rồi nở nụ cười sáng khoải như vừa rồi không hề xảy ra chuyện gì:

- Đúng là cuối xuân gió vẫn còn thổi mạnh thật, nếu hai ta đứng đây trò chuyện sẽ hóa đá mất thôi, hay là huynh cùng ta đến quán ăn phía trước cạn vài chén đi?

Cửu Dương gật đầu.

Trời khuya, quán ăn bên bờ Vô Định hà vắng khách lai vãng.

Một đứa bé trai bụng mâm xôi, trên mâm đặt một bầu rượu và hai cái chén nhỏ. Tân Nguyên cầm hai cái chén lên lắc lắc trước mặt nó cười hỏi:

- Sao tiểu đệ đệ không chuẩn bị chén to hơn? Đệ chưa từng thấy khách nhân khó chịu khi phải dùng chén nhỏ mà uống sao?

Cửu Dương mỉm cười khẽ lắc đầu với thằng bé, nó hiểu ý bèn cúi chào rồi rời đi, Cửu Dương nhìn sang Tân Nguyên.

- Chén như vậy đã đủ lớn rồi – Cửu Dương nói - Và lại đêm nay ta cũng chỉ cần uống một chút là được. Sáng mai còn phải cùng Nghị Chánh mang trà tới Trường An. Lại nữa cách cách là con gái không nên uống quá nhiều rượu, một hai chén để hoạt huyết thôi, nhiều hơn thế sợ rằng cơ thể không chịu đựng được đâu.

Tân Nguyên gật đầu, cầm bình rượu rót ra hai chén đầy óc ách, sau đó nàng nâng ly rượu của nàng lên uống cạn.

Tân Nguyên lại rót thêm một chén nữa, ngẩng cổ uống một hơi cạn sạch.

Cửu Dương cũng cầm ly rượu của chàng lên, song vừa uống vừa nhủ bụng mới gật đầu với chàng xong nàng đã uống hai chén liên tục thế này rồi sao.

Tân Nguyên rót đợt rượu thứ ba. Cửu Dương mới chỉ uống hết phân nửa rượu trong chén chàng, chàng đang dùng lưng bàn tay lau ngang miệng, Tân Nguyên nói bằng giọng thất vọng:

- Trận đánh đó thật sự đáng tiếc.

Nàng chỉ nói bấy nhiêu rồi uống cạn ly rượu.

Cửu Dương hạ ly rượu của chàng xuống không uống tiếp nữa, trận đánh vừa qua chàng vốn không có niềm tin nhưng không đưa ra ý kiến phản đối gì, ngoài chuyện cùng Tô Khất đi thiêu hủy kho thuốc Thiên Tân chàng đã không tham gia vào việc đánh Trịnh Thành Công.

Cửu Dương còn đang ngồi trầm ngâm suy nghĩ về cái chết của Trịnh Thành Công, người này đầu sao cũng có giao tình với Cửu Nạn hồi sinh thời, Tân Nguyên nói:

- Ta biết ngay từ đầu huynh đã không tán thành trận đánh Trịnh Thành Công, đúng là cho dù thủy binh của họ Trịnh có mạnh đến đâu ở trước mặt thủy binh của Ngao Bái cũng không thể đánh lại.

Cửu Dương nói:

- Không có sao. Mặc dù không dẹp được toàn bộ lực lượng của Ngao Bái nhưng chúng ta đã hủy được kho thuốc, khiến cho thương nhân Anh không hợp tác làm ăn với tam mệnh thần nữa đó cũng là một việc có ý nghĩa.

Nói xong chàng nâng ly rượu lên.

Tân Nguyên gật đầu:

- Đúng vậy. Bao năm qua, thái hoàng thái hậu vì chuyện người Anh buồn bán nha phiến với tam mệnh đại thần mà mất ăn mất ngủ, bây giờ cũng coi như trút được tảng đá đeo ở ngực. Nhưng, sau trận đánh vừa rồi người lâm bệnh nặng.

Tân Nguyên rót ly rượu thứ tư, nói thêm

- Thật ra thái hoàng thái hậu cũng không nghĩ mọi việc sẽ tiến triển một cách xuôi chèo mát mái, bà chỉ mong làm sao có thể khiến cho Ngao Bái hao tổn binh lực, dầu là một chút đã đủ, vì việc đó là việc duy nhất mà bà có thể làm cho bá tánh trong lúc này.

Tân Nguyên uống một ngụm rượu, nói:

- Hôm trước ngự y chẩn mạch cho thái hoàng thái hậu đã nói người thọ cao quá rồi, có lẽ không qua khỏi mùa xuân năm nay. Cho nên đêm nay ta đến đề từ già huynh, ta phải rời đi một thời gian làm một việc cho thái hoàng thái hậu.

Kịch. Có tiếng chén sành đặt vội xuống mặt bàn.

Nhắc chuyện chiều hôm qua, Tân Nguyên và Hiếu Trang đứng trên một gác lầu phía tây tường thành nhìn ra bên ngoài.

Bốn góc hoàng cung có bốn gác lầu, mỗi một gác lầu đều có mái ngói với hơn bảy mươi chóp nhọn. Bốn gác lầu này được kiến trúc phỏng theo mô hình của những bức họa Hoàng Hạc Lâu và Đằng Vương Các. Đằng Vương Các là một đô thành ở Nam Xương Giang Tây, Hoàng Hạc Lâu là thành đô ở Vũ Hán Hồ Bắc.

Hiếu Trang và Tân Nguyên đứng trên gác lầu nhìn ra ngoài cung. Những ngày trong mùa xuân thật ngắn. Hai người mới đứng một chút mà mặt trời đã xuống núi hẳn rồi. Ráng chiều nhuộm đỏ tàn cây.

Gương mặt Tân Nguyên lộ nét kinh ngạc khi Hiếu Trang nói với nàng Thuận Trị vẫn còn sống trên đời này, lại nữa Hiếu Trang còn biết hiện tại Thuận Trị đang xuất gia ở Ngũ Đài sơn. Sự tình này liên quan đến một phi tần mà Thuận Trị vô cùng sủng ái. Năm đó, Hiếu Trang nói vì bà cảm thấy Đồng Ngạc phi đã làm Thuận Trị mê muội bỏ bê công việc triều chính nên đã sai người phóng hỏa Diên Hi cung. Cái chết của Đồng Ngạc phi là một đả kích rất lớn đối với Thuận Trị, nhà vua đau buồn, mất ăn mất ngủ, càng thêm bỏ mặc chính sự không quan tâm tới nữa. Năm đó cả ngày lẫn đêm Ung công công phải trông chừng ngài, để phòng ngài quá đau buồn mà tự sát. Ngày hai mươi lăm tháng chín năm ấy Đồng Ngạc phi được Thuận Trị truy phong làm Hiếu Hiến Trang Hoà Chí Đức Tuyên Nhân Ôn Huệ Đoan Kính Hoàng hậu. Việc này là trái với điển lệ vì hoàng hậu Bát Nhĩ Tế Cát Đặc thị vẫn đang tại vị, phi tần dù được sủng ái cách mấy thì hoàng hậu chỉ có một, nếu hoàng hậu còn sống thì không lý nào trong cung lại tổ chức tang lễ dành cho hoàng hậu nhưng Thuận Trị vẫn một mực truy phong danh hiệu cho Đồng thị.

Không lâu sau, Thuận Trị lâm bệnh đậu mùa. Năm Thuận Trị thứ mười tám trong cung loan truyền ngài băng hà tại Dưỡng Tâm điện nhưng thật sự chuyện Thuận Trị băng hà là hoàn toàn do một tay Hiếu Trang dựng nên.

Tân Nguyên chờ Hiếu Trang nói xong hỏi:

- Thái hoàng thái hậu dựa vào điều gì khẳng định tiên hoàng hiện đang tu hành ở chùa Nam Sơn?

Hiếu Trang đáp:

- Vì trước đêm ngài mất tích ngài đã đến bái lạy ai gia, còn tặng ai gia một quyển kinh Phật ngài đã chính tay chép và một bức tranh chùa Nam Sơn. Ai gia thật vô tâm, lúc đó cứ tưởng ngài đã vượt qua được nỗi đau, ngờ đâu...

Nước mắt rơi lã chã trên mặt nhưng Hiếu Trang vẫn gượng mở mắt nhìn hướng tây. Tân Nguyên nhìn theo ánh mắt Hiếu Trang.

- Xin thái hoàng thái hậu đừng quá đau buồn, hãy bảo trọng ngọc thể - Tân Nguyên nói.

Hiếu Trang khẽ nâng khăn lên lau nước mắt, đoạn tiếp lời:

- Ai gia không sao. Năm đó ai gia xuất cung không biết bao lần, đến Ngũ Đài sơn tìm ngài để khuyên ngài tha thứ cho ai gia và về cung nhưng ai gia đi hỏi tất cả các tu sĩ chỉ nhận được cái lắc đầu. Một năm sau, ai gia lại đến ngôi chùa đó, cơ duyên nhìn thấy trên một phiến đá có khắc bài “Tán tặng thi,” đúng là nét bút của ngài, hơn nữa đó cũng là bài thơ ngài đã đề lên bức tranh chùa Nam Sơn. Ai gia lại càng có lý do củng cố niềm tin của mình hơn...

Tân Nguyên kể cho Cửu Dương nghe đến đây Cửu Dương không còn trầm mặc ít lời nữa, chàng nhìn nàng hỏi:

- Ai sẽ đi cùng cách cách tới chùa Nam Sơn?

Tân Nguyên không trả lời mà nói:

- Ta muốn đi thăm bọn Tiểu Bảo và Hương Nhi.

Hai người rời tửu quán. Cả một đoạn đường dài Tân Nguyên hoàn toàn giữ im lặng. Mấy lần Cửu Dương khẽ nhìn nàng nhưng nàng vẫn bước đi đều đều bên chàng, mắt nhìn ra trước, hướng đến một gian nhà vách ván ba căn.

Cửu Dương mở cổng cho Tân Nguyên bước vào trong sân. Tân Nguyên lách mình qua cánh cổng gỗ bước vào sân nhà, nàng vẫn lặng thinh như trầm ngâm suy nghĩ. Cửu Dương lại tiếp tục mở cánh cửa để hai người vào nhà, đồ đạc trong nhà tuy không sang trọng nhưng chẳng có món nào do

bản. Bốn năm qua Tân Nguyên đã đến nơi này rất nhiều lần, cũng đã giúp xây lại nơi này, đóng lại những cái giường cho bọn trẻ, xây thêm bức tường chắn gió bắc...

Bọn trẻ chưa đi ngủ, lũ lượt kéo ra chào nàng, chúng tươi cười líu lo như một đàn chim nhỏ. Nghị Chánh, Phi Yến và Tiểu Tường cũng ra chào Tân Nguyên.

Phi Yến kéo ghế mời Tân Nguyên ngồi bên chiếc bàn trà đặt ở giữa nhà, Tiểu Tường rót trà ra li.

Tân Nguyên đón li trà từ tay Tiểu Tường nói:

- Cảm ơn Tiểu Tường muối muối.

Lời vừa dứt, Tiểu Tường khoác tay cười nói:

- Cần gì nói cảm ơn muối, mà bọn muối phải nói cảm ơn cách cách mới phải, nếu không có cách cách hào phóng ra tay giúp đỡ bọn muối làm sao có đủ chi phí lo cho bọn trẻ cho qua mùa đông vừa rồi?

Tân Nguyên nhấp một ngụm trà, đặt trở lại trên bàn. Hương Nhi và Tiểu Bảo mang một đĩa bánh đậu đỏ đặt lên bàn. Hương Nhi nói:

- Mời cách cách ăn thử bánh do muối làm.

Tân Nguyên vuốt tóc Hương Nhi, năm nay nó đã trở thành một thiếu nữ hảnh hoi, Tân Nguyên cầm chiếc bánh lên. Tiểu Bảo nói:

- Tiểu Tường ti ti nói phải, nếu không có cách cách quyen góp và các huynh, ti đây giúp đỡ bọn đệ vốn không có khả năng coi giữ nơi này.

- Đúng vậy – Hương Nhi nói – Năm đó xem tình hình nhóm người bọn muối sắp sửa bị chết đói, may là có Nghị Chánh ca ca, Tiểu Tường ti ti và Phi Yến ti ti ra sức giúp đỡ, sau đó Thiên Văn ca ca đến dạy bọn muối vẽ tranh lên lồng đèn đem bán và trồng trà sinh nhai, bọn muối mới vượt qua được khoảng thời gian khó khăn, ổn định cho tới hôm nay. Gần đây còn được cách cách giúp cho số tiền xây được bức tường chắn gió bắc.

Hương Nhi nói đoạn quỳ xuống chân Tân Nguyên nói:

- Muối xin cúi đầu bái lạy cách cách, các huynh, ti.

Tiểu Bảo cũng quỳ bên cạnh Hương Nhi. Tân Nguyên, Nghị Chánh, Phi Yến và Tiểu Tường thấy hai đứa đa lễ rồi ghế đỡ hai đứa đứng lên.

- Ôi, các em làm gì thế này - Nghị Chánh nói – Đã bao năm sống chung trong căn nhà này chúng ta đều trở thành người một nhà cả rồi.

Hương Nhi lắc đầu:

- Nhưng ơn đức của cách đại huynh đại ti bọn em nhất định phải tìm cách hồi báo.

- Không cần hồi báo – Tân Nguyên nói – Hay là để ta ăn bánh của tiểu muối muối làm, coi như đã tiếp nhận lòng biết ơn của các em rồi, không cần hồi báo, các em yên tâm.

Tân Nguyên nói xong cắn một miếng bánh, bảo Hương Nhi:

- Bánh đậu đỏ của muối muối làm rất ngon!

Hương Nhi cười. Nghị Chánh, Phi Yến và Tiểu Tường đã ăn tới rồi nên bụng còn rất no, nên ba người chia nhau một cái bánh đậu đỏ. Tân Nguyên ăn nhaoáng một cái là xong phần của nàng. Nàng nhìn sang Cửu Dương lúc này đang ngồi trên thảm trước chiếc lò sưởi đặt ở một góc trong nhà, chàng đang kể chuyện đời xưa cho mấy đứa bé độ năm sáu tuổi nghe nên không nghe được lời vừa rồi của Tiểu Bảo và Hương Nhi. Tân Nguyên dịu dàng nhìn Cửu Dương, nàng cực kỳ thích cái cảnh bọn trẻ quây quần bên chàng như một gia đình.

Nghị Chánh nhìn theo ánh mắt Tân Nguyên rồi nhìn sang Tiểu Tường. Tấm lưng thon nhỏ của Tiểu Tường hướng về chàng, mắt nàng nhìn góc nhà. Nghị Chánh thấy xót xa cho Tiểu Tường, với một “đại tình địch” như Tân Nguyên, đó là không nói tới nữ thần y chiếm một vị trí không nhỏ trong lòng Cửu Dương... Nghị Chánh nghĩ tới Tiểu Tường đã từ bỏ tất cả để theo Cửu Dương lên Đồng sơn, sống một nơi mênh mông trời chiếu đất, một quãng thời gian ăn không no mặc không ấm, giờ lại theo Cửu Dương tới kinh thành này chịu đựng biết bao gian nan. Song, Nghị Chánh biết, nếu Tiểu Tường bỏ Cửu Dương để yêu chàng, để đến bên chàng thì rất có thể một ngày nào đó nàng sẽ bỏ chàng để đi theo một người đàn ông khác. Vì vậy, Nghị Chánh cảm thấy mừng khi thấy nàng chung thủy với Cửu Dương, trước sau như một, dù nàng biết rằng trong căn nhà này đang có một người yêu thầm nàng. Nghị Chánh nhận ra trong đôi mắt của Tiểu Tường có một chút tình cảm dành cho chàng. Như thế là quá đủ rồi.

Chưa một lần Nghị Chánh nói ra tình yêu của chàng với Tiểu Tường vì chàng không muốn Tiểu Tường khó xử. Chàng muốn một mình chàng vật lộn với mở cảm xúc đó cho tới khi nào thật đau và quay lưng bước đi.

Hơn bốn năm trôi qua, chàng vẫn ôm ấp mối tình câm lặng đó. Và đương nhiên là chàng biết nàng cảm nhận được điều ấy, cảm nhận được khối tình câm nín của chàng. Nhưng chàng cũng im lặng. Chàng cần im lặng như thế vì một lời nói có thể phá hỏng đi tất cả.

Nàng và chàng sẽ chỉ là những người gặp nhau trên một đoạn đường đời. Có thể, hai người sẽ nhớ về nhau theo một cách nào đó đặc biệt hơn đôi chút

nhưng không có nghĩa là sẽ bước đi bên nhau đến suốt cuộc đời. Người đàn ông mà nàng muốn nắm tay, không phải chàng. Chỉ cần, trong một buổi chiều nào đó, chàng thấy lòng hoang hoải, cho phép mình nghĩ một chút về nàng và mỉm cười, đó đã là điều đáng trân trọng lắm rồi.

Tân Nguyên ngồi chơi trong viện cỏ nhĩ tới giữa giờ Tuất biết Tiểu Diệp đã đánh xe đến chờ nàng ở bờ sông bèn chào mọi người rồi ra về. Cửu Dương tiễn Tân Nguyên ra bờ sông.

Cỗ xe của Tiểu Diệp đậu ở chân cầu Vô Định hà. Tiểu Diệp thấy Tân Nguyên đến liền nhảy phóc xuống xe vén chiếc rèm vải sang một bên.

Mấy sợi tóc bị gió thổi bay lòa xòa trước mặt Tân Nguyên, nàng túm chúng lại thành một nắm trong tay, nói:

- Ta đi nhé, huynh hãy bảo trọng sức khỏe.

Tân Nguyên dứt lời leo lên ngồi trong cỗ xe ngựa. Nét mặt Tiểu Diệp nhìn Cửu Dương lẫn lộn những tia hi vọng và thất vọng. Chờ một chút không nghe chàng nói gì, Tiểu Diệp buông rèm, sau đó leo lên ngồi phía trước đầu xe và cầm dây cương lên. Mặt Tiểu Diệp khẽ cúi xuống, nàng vốn không muốn mình đứng một chút nào nhưng đứng là Tân Nguyên đã quá kỳ vọng rồi... Lúc này Tiểu Diệp quan sát ánh mắt người đàn ông trong lòng Tân Nguyên, thấy ánh mắt hần cơ hồ như một đáy giếng sâu hun hút mà bóng dáng Tân Nguyên sẽ không bao giờ có thể lọt vào trong không gian ấy đâu...

Tiểu Diệp đang bần thần nghĩ ngợi chợt Cửu Dương giơ tay gõ nhẹ vào vách xe.

- Cách cách ngủ ngon, đầu giờ mao ta đợi cách cách ở cổng thành cùng nhau đến chùa Nam Sơn.

Tiểu Diệp vụt ngẩng đầu lên nhìn Cửu Dương, môi nàng nở một nụ cười thật tươi.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Đi với giai nhân (thượng)

Tối hôm đó Tân Nguyên thức trắng. Nàng xuống giường đi đi lại lại từ đầu giường tới cuối giường. Tiểu Diệp thấy trên mặt chủ tử lộ vẻ đợi mong và sốt ruột, cười nói:

- Tuy chàng ấy là một vầng trăng rất đẹp nhưng trên đời này còn có các ngôi sao khác nữa, nếu cách cách đừng mãi chăm chú ngắm trăng thì sẽ thấy cả một trời sao sáng, cảnh tượng ấy chẳng thua gì trăng đâu.

Tân Nguyên biết Tiểu Diệp trêu nàng nhưng vẫn trả lời chân thành:

- Ta hiểu ý em, lúc trước ta cũng từng tin vào lý lẽ đó như em, nhưng nhận thức là một chuyện, thực hiện lại là chuyện khác, rất nhiều người biết rõ điều nên làm và điều không nên làm nhưng mấy ai tiến hành được triệt để?

Tiểu Diệp gật đầu, nàng nhớ lại một canh giờ trước, gương mặt mang vẻ ưu tư sầu khổ của Cửu Dương mờ ảo trong đêm khuya. Cũng phải thôi, trong đời chàng đã gặp quá nhiều sóng gió. Mà nữ nhân ai mà không thích nét mặt dày dặn như thế, thêm vào thân hình rắn rỏi, thể hiện một người đàn ông có nhiều sức chịu đựng. Tiểu Diệp lại nghĩ sang những ngày tháng nàng và Tân Nguyên còn ở Luân Đôn, nàng đã từng cùng Tân Nguyên ăn chung một mâm ngũ cốc một giường nên chẳng còn lạ gì tính cách Tân Nguyên nữa. Tiểu Diệp biết cho dù nàng có khuyên thế nào thì Tân Nguyên là một người rất có ý chí, khi đã kiên định làm việc gì sẽ không bao giờ bỏ giữa chừng, nhất là trong vấn đề đeo đuổi tình yêu của nàng.

Tiểu Diệp tiếp tục cười nói:

- Em chỉ trêu cách cách vậy thôi, thật sự chàng ấy cũng giống như cách cách, hai người đều là những người ngoan cố trong vấn đề tình cảm, thật là tâm đầu ý hợp. Chàng ấy cũng như cách cách đã mở to hai mắt nhìn từ lâu, nên chắc chắn rằng chỉ có vầng trăng trong tâm giả khó mới chính là cái chàng ấy muốn thấy.

Tiểu Diệp nói xong rời khỏi phòng để Tân Nguyên yên tĩnh mơ mộng về chuyến đi Thanh Lương Sơn vào sáng ngày mai, Cửu Dương nói sẽ hộ tống nàng đi đến chùa Nam Sơn. Tân Nguyên tiếp tục đi tới đi lui, đương khi bốn chôn, chợt bên ngoài vọng lại tiếng chiêng điểm năm tiếng, biết trời đã sáng, Tân Nguyên bèn làm vệ sinh cá nhân, thắt lại bím tóc cho ngay ngắn và thay y phục cung đình ra. Nàng mặc thường phục trước khi đeo bọc hành lý lên vai, từ giả Tiểu Diệp rồi đi ngay ra cửa cung Khôn Ninh. Nền gạch còn ướt đầm sương đêm.

Tân Nguyên cười con bạch mã đi hướng cổng thành, ánh sáng từ phương đông ló dạng, bình minh của một ngày đang đến. Bấy giờ còn sớm nên đường sá thật vắng vẻ. Nàng cười con ngựa trắng như tuyết đi mãi đi mãi, có cảm giác sao mà con đường ra thành dài quá thế, nàng nhíu cặp mày ngài lại, sắp không giữ được điểm tĩnh nữa rồi, mặc dầu đường sá vắng vẻ nên nàng cho ngựa phóng nhanh mà đã hơn một khắc rồi vẫn chưa tới nơi. Mãi cho tới khi Tân Nguyên thấy dáng người to lớn của Cửu Dương hiện ra trong tầm mắt nàng mới giãn cặp mày ngài ra, coi như yên tâm rồi.

Tân Nguyên hít sâu một hơi trước khi ghim cương, cho ngựa thông thả bước tới trước mặt Cửu Dương nói:

- Ta tưởng ta tới sớm hóa ra huynh còn tới sớm hơn ta.

Cửu Dương cũng cười một con ngựa có bộ lông trắng muốt, mặt đang ngẩng lên, nhìn lên trời như đang suy nghĩ gì đó, nghe tiếng nói và thấy bóng người trước mặt chàng bèn cúi nhìn. Sáng nay Tân Nguyên vận một bộ quần áo may bằng đoạn màu lục, tóc không búi cao như mọi hôm mà thả thành một bím dài để thả xoà qua vai, hai hàng lông mi dài và cong che lấy cặp mắt to nhưng hơi đỏ vì cả đêm không ngủ được. Vậy mà trông nàng vẫn toát ra vẻ thanh tao thoát tục. Cửu Dương nhớ lại lời chàng đã nói với nàng đêm qua trên cầu Vô Định hà, nhìn vào mắt nàng, chàng cố để ý xem trong mắt nàng có nỗi buồn nào hiện ra hay không, nhưng không hề có. Cửu Dương cảm giác một sự nhẹ nhõm ở ngực, nở một nụ cười với nàng. Tân Nguyên cũng nhìn lại chàng, khuôn miệng nhỏ nhắn của nàng cũng vương nét cười ngọt ngào.

Hai người chào bọn lính canh cổng thành rồi thúc ngựa khởi hành ngay.

Cặp ngựa hướng đến Thanh Lương sơn. Khác hẳn với hoàng cung uy nga bề thế phía trước mặt hai người là một vùng không gian bao la với trời xanh, mây trắng, núi xanh biếc, gió thổi vi vu.

Khi hai người tới Đào Thành trời đã quá trưa, trời đầu xuân với cái se se lạnh buổi sáng và cái nắng hanh ban trưa. Hai người ghé vào một quán ăn nhỏ ven đường dùng cơm sau đó cho ngựa tiếp tục chạy hướng Tùng Đài.

Trời chập choạng tối hai người mới tới được Tùng Đài, Tân Nguyên nói:

- Chúng ta ghé vào tiểu trấn trước mặt tìm phòng trọ để nghỉ qua đêm nay được không?

Cửu Dương cho ngựa chạy song song Tân Nguyên, vừa hướng mắt lên trời vừa gật đầu. Vừa nãy chàng thấy trên trời xuất hiện một ngôi sao chổi rất lớn, đột nhiên cảm thấy không yên tâm trong bụng, thông thường sao chổi xuất hiện đều ám chỉ những hiện tượng hung dữ...

- Huynh đang nghĩ gì mà thờ người như gỗ vậy?

Tân Nguyên cười hỏi khi thấy Cửu Dương đang đi bên nàng đột nhiên cho ngựa đi chậm lại.

Cửu Dương nghe hỏi cho ngựa chạy với tốc độ bình thường, trả lời nàng:

- Không có gì, chỉ là nhìn cảnh nhớ người vậy thôi.

Miệng Tân Nguyên vẫn vương nét cười:

- Hai người đã cùng nhau tới Ngũ Đài sơn à?

Cửu Dương gật đầu. Tân Nguyên nói:

- Nàng ấy đúng là một nữ nhân hoàn hảo, ta hoàn toàn hiểu vì sao huynh yêu nàng ấy. Thú thật với huynh, ta chưa bao giờ nghe giọng nói nào thanh tao như của nàng ấy hết, cũng chưa từng gặp người con gái nào có nụ cười đẹp hơn. Dung mạo của nàng ấy khi nhìn vào thì giống như nửa vui nửa lại không vui, tưởng chừng chẳng hề bận tâm đến những chuyện trên đời nhưng lại tỏa nhiệt sang người ta như một ngọn lửa.

Cửu Dương gật đầu, nở một nụ cười đồng lòng. Tân Nguyên nhìn nụ cười đẹp như mặt trời vừa mới mọc của người đàn ông trong lòng nàng, hình như lúc nào chàng cũng vận bộ y phục màu trắng như sương, càng khiến cho chàng thêm lấp lánh và oai vệ như một vị thần linh. Tân Nguyên nhớ lại đêm hội đèn trời Không Minh nàng đã gặp chàng lần đầu tiên, chàng đã đánh đuổi bọn cướp để đoạt lại túi hành lý cho nàng nhưng sau đó chàng lại cướp đi trái tim nàng. Cả đời này nàng cũng sẽ không bao giờ quên được lần gặp gỡ ấy.

Tân Nguyên nghĩ đến lời của Tiểu Diệp, đúng là trên đời này còn có rất nhiều người đàn ông khác nhưng đối với nàng chàng là người đàn ông toàn diện nhất, sự hiện diện của chàng làm nàng coi thường hết những người đàn ông đã từng gặp trong đời. Chàng sở hữu cái đẹp chẳng chặc của người đàn ông trưởng thành, mày sậm, mắt sâu, cái nhìn đầy suy tư. Chàng điềm đạm, ít nói, lúc nào cũng lặng lẽ như một con suối hiền lành, phẳng lặng như mặt nước trong hồ. Ở gần chàng nàng có cảm giác vô cùng yên bình, ước gì nàng được vùi đầu vào giữa lồng ngực rắn rỏi của chàng.

Tân Nguyên nhìn Cửu Dương thêm một chút nữa nàng nhìn ra phía trước mặt lẩm bẩm:

- Ta cũng chưa bao giờ gặp một nam nhân nào hoàn hảo như huynh.

Khi nói lời này tiếng Tân Nguyên thật thấp, nhưng những hảo thủ tập võ nghệ lâu năm như Cửu Dương vẫn nghe được, bàn tay nắm sợi cương của chàng khựng lại một thoáng, chàng nhìn sang nàng.

- Chẳng phải hôm qua cách cách bảo chúng ta là bạn hay sao? Hôm nay vẫn nói một câu lộ liễu thế này.

- Huynh có thể nghe được lời vừa rồi của ta à, lộ lắm hay sao?

Tân Nguyên hỏi.

Câu hỏi và vẻ mặt ngờ ngác của Tân Nguyên làm Cửu Dương bật cười, Tân Nguyên nói rồi nàng cũng cười. Đã lâu lắm rồi Tân Nguyên chưa từng ở

bên người đàn ông nào cười thành tiếng cả. Cửu Dương cũng đã lâu chưa được cười thoải mái thế này. Hai người cùng nhìn nhau bằng nét mặt rạng rỡ một hồi, Cửu Dương đưa mắt đăm đăm dõi ra xa, giọng chàng chân thành:

- Trong lòng ta cũng cảm thấy cách cách rất đặc biệt, cách cách là một người con gái đáng để được yêu thương và bảo vệ.

Tân Nguyên vẫn còn ngẩng đầu cười giòn giã nhưng trong lòng thầm nghĩ, đầu chàng từ chối tình cảm của nàng nhưng không làm sao có thể khiến nàng ngừng yêu chàng. Nàng cũng như Phi Yến, Tiểu Tường, đều là những người con gái tình nguyện đi theo chàng để chàng coi như một cái hồ, vớt tất cả chuyện buồn vào trong đó. Tân Nguyên ngẩng đầu đưa mắt nhìn trời, tự hỏi không biết trên đời này có người đàn ông nào tình nguyện làm một vực sâu cho nàng không? Có thể cuốn hết những gì đau khổ trong lòng nàng? Đường như bầu trời nghe thấu nỗi buồn của nàng nên mở rộng ra, những ánh sao lấp lánh hơn.

Sáng hôm sau hai người đến được Đại Đồng thì mặt trời đã lên quá đỉnh Thái Hằng Sơn. Tứ bề đều là núi non trùng điệp. Ven đường rừng cây rậm rạp, duyên tùng và tùng cối trải rộng khắp núi. Trên vách núi có rất nhiều động đá, những động đá này là do giáo đồ Phật giáo thời cổ đại đục đẽo mà ra, được gọi là động đá Vân Nham, ở trong mỗi động đều có phù điêu tượng Phật. Hai bên đường khi này chỉ có núi hoang đồi vắng, chẳng thấy một người dân chứ đừng nói khách sạn như ở Hà Bắc.

Đến quá trưa mà hai người vẫn chưa đến được con đường mòn dẫn đến Ngũ Đài sơn, Cửu Dương quay sang nhìn Tân Nguyên thấy vầng trán nàng lấm lấm mồ hôi bèn ghìm tốc độ cho ngựa chạy chậm lại, rồi dừng hẳn. Tân Nguyên cũng kéo dây cương cho ngựa dừng lại.

Hai người leo xuống đất dắt ngựa đi tìm chỗ nghỉ chân. Tân Nguyên dẫn ngựa đi trước, Cửu Dương dắt ngựa đi theo nàng đột nhiên chàng níu tay áo nàng. Tân Nguyên ngạc nhiên dừng lại, Cửu Dương quay đầu ra sau một chút rồi quay trở lại nhìn Tân Nguyên, vẻ mặt bồn chồn của chàng giãn ra.

- Không có sao, chỉ là ta đa nghi quá thôi.

Cửu Dương hất đầu nói. Hai người lại song bước.

Vẫn chưa tìm được bãi cỏ ưng ý nên hai người tiếp tục đi, tuy Cửu Dương nói không có chuyện gì nhưng chốc chốc chàng vẫn khẽ nhíu mày nhìn ra sau, còn Tân Nguyên thì hoàn toàn thản nhiên.

Một khắc sau hai người tìm được một bãi cỏ tương đối sạch sẽ dưới một gốc tùng cối. Tân Nguyên trao dây cương cho Cửu Dương nắm giữ, buông mình ngồi xuống gốc tùng cối thở ra một hơi khoan khoái:

- Thảm cỏ này êm thật, chẳng khác nào một cái giường nệm.

Cửu Dương gật đầu, hồi còn là một đương gia chàng đã từng ngao du giang hồ, quấy quá chỗ nào mà chẳng qua được một đêm, chàng vừa gật đầu vừa cột dây cương vào thân cây. Tân Nguyên lấy từ trong bao phục của nàng một ít bánh trái nhưng Cửu Dương nói chàng không đói.

- Cách cách ở đây, ta đi tìm một ít củi để nhóm lửa sưởi ấm và để tránh thú dữ, một lát sẽ quay lại.

Tân Nguyên gật đầu. Cửu Dương nói xong rồi đi.

Tân Nguyên ngồi tựa vai vào thân cây tháo bím tóc của nàng ra, đi đường suốt ngày cổ đã khô rang, thân thể nàng cũng mệt mỏi, nàng bèn ăn qua loa vài cái bánh hạt sen Tiểu Diệp gói cho nàng rồi dốc bình hồ lô uống một hơi nước.

Gió núi thổi tới rũ tung mái tóc óng ả của Tân Nguyên gây vướng ở mặt, nàng bèn đưa tay vén tóc qua vai. Phía trên đầu nàng tán cây um tùm, ánh nắng lọt qua kẽ lá rơi xuống đất hóa ra vô vàn điểm vàng như những ngôi sao nhỏ nhỏ. Những làn gió mát dịu không ngừng thổi phớt qua mặt làm nàng thư thái.

Nửa khắc sau Cửu Dương trở lại thấy Tân Nguyên đã nghiêng người xuống thảm cỏ ngủ thiếp đi rồi. Chàng lặng lẽ ngồi xuống bên nàng, lặng lẽ nhìn nàng. Tình ý của nàng đối với chàng vẫn còn nguyên vẹn, chàng biết, chẳng thể chuyển thành tình tri kỷ nhanh như vậy được. Nàng là một cô gái tốt, mọi mặt đều hoàn hảo, ngất nổi, hình bóng nữ thần y khắc trong tim chàng sâu đậm, lại nữa nữ thần y đã là tình đầu thì càng không thể nào dễ dàng buông bỏ, thêm vào đó chàng cũng không muốn buông bỏ.

Cửu Dương ngồi nhìn Tân Nguyên một chút rồi mắt nhìn núi đồi rộng mở phía trước mặt, chàng tựa lưng vào thân cây, đan hai bàn tay vào nhau vòng ra sau gáy, chàng hít một hơi rồi định khép mắt ngủ một giấc thì chợt thấy Tân Nguyên dùng tay gãi đầu. Cửu Dương bèn đứng dậy lấy bao phục của chàng, thà túi hành lý xuống cỏ, nhẹ nhàng đầu nàng lên, để nàng nằm gối đầu lên túi hành lý.

Khoảng nửa đêm bên tai Cửu Dương lại truyền đến những tiếng động như tiếng bước chân trong khuôn viên vườn đêm. Tuy âm thanh rất nhỏ nhưng đối với các hảo thủ giang hồ như chàng thì ngay cả tiếng bò rất khẽ của lũ côn trùng hay rần rết cũng không giấu giếm được.

Cửu Dương mở mắt ra quét mắt khắp nơi, nhưng vẫn như ban trưa, chỉ thấy tứ bề một màu xám ngắt, ngoài những chiếc bóng ma mị in trên đất từ những tàn cây thì chẳng có gì cả. Một lát sau, trong tiếng gió đùa trên ngọn thông xào xạc chàng nghe âm thanh vang lên như tiếng hô hấp càng lúc càng gần, tiếng hô hấp rất nhẹ của hơn mười người. Cửu Dương khẽ nhíu mày, trong nhóm đó toàn là những người kiếm thông cả nội ngoại công phu. Thêm vào đó tiếng bước chân từ phía đằng xa vọng lại đã cho chàng biết trong đám địch thủ đó có một hảo thủ công lực rất lớn. Cửu Dương nhìn Tân Nguyên, nàng không biết một chút võ công, nếu như lâm cảnh kịch chiến thì hiển nhiên đối phương sẽ chiếm ưu thế... Phải làm cách nào chàng mới có thể chế thắng được bọn chúng đây?

Cửu Dương suy tính tới lui, rốt cuộc chàng quyết định không đối đầu bọn sát thủ. Chỉ cần hai người vượt qua vùng đất đai mọc nhiều tùng cối này là sẽ

đến một vùng đầm lầy, nơi đó địa hình thấp trũng, nhiều rừng rậm ao hồ rất thuận tiện cho việc thoát khỏi sự bủa vây của địch.

Không trừ trừ nữa, Cửu Dương dùng tay bịt lấy miệng Tân Nguyên, môi chàng cũng ghé sát vào tai nàng gọi:

- Cách cách.

Tân Nguyên đang thiêm thiếp ngủ, chột nằng cảm thấy môi bị bịt chặt, vội mở mắt ra.

Cửu Dương đưa ngón trỏ lên môi chàng suýt khế. Dưới bàn tay chàng, Cửu Dương nhận thấy đôi môi ướt mềm mọng mảnh của Tân Nguyên. Sự rung động nhẹ nhàng của đôi môi ấy khiến thân thể chàng tự nhiên căng lên. Nhưng lúc này không phải là lúc suy nghĩ vẩn vơ, Cửu Dương rút tay về nói:

- Đi thôi, lên ngựa.

Mặt mày Tân Nguyên thoáng ngơ ngác, hẳn hẳn còn say ngủ.

- Nơi đây không tiện ở lâu.

Cửu Dương lại nói.

Trong khu rừng đen đặc, Tân Nguyên nghe Cửu Dương nói thế nằng bừng tỉnh ngủ hẳn, gật gật đầu. Trán nằng toát mồ hôi, nằng đương nhiên biết đây là lúc sinh tử quan đầu, mỗi một động tác đều phải tăng cường cẩn thận nên cố gắng không tạo lên một chút tiếng động nào để gây sự chú ý của địch.

Ngay lập tức, nằng dùng tay dùng chân, chẳng những thân hình dùng mà chừng như máu trong người nằng cũng ngừng chảy, ánh mắt ngưng đọng, không chớp lại có phần mất thần.

- Cách cách đừng sợ - Cửu Dương dịu Tân Nguyên đứng dậy nói - Ta sẽ không để ai làm thương hại cách cách, dầu có mất mạng ta cũng sẽ bảo vệ cách cách.

Hết lần này tới lần khác, Cửu Dương lên tiếng trấn an Tân Nguyên, chàng cũng nắm chặt tay nằng để nằng biết chàng vẫn ở bên. Tân Nguyên nhờ bàn tay cứng cáp và tiếng nói ấy mà dần dần lấy lại bình tĩnh.

Cửu Dương tháo dây cương ra khỏi thân cây, vỗ lên lưng con ngựa của Tân Nguyên cho nó chạy một hướng, rồi bế Tân Nguyên đặt lên con ngựa của chàng, sau đó phóng lên ngồi phía sau Tân Nguyên và cho ngựa chờ hai người rẽ sang một hướng khác.

Trên trời tinh tú không ngừng nhấp nháy, trăng vẫn sáng và đẹp tuy nhiên không người nào còn tâm tình thưởng thức cảnh tượng huyền diệu trong rừng sâu mênh mông đó, hai người im lìm cho ngựa chạy xuyên qua những hàng tùng cối, đến một con suối, hai người xua ngựa lội nước hướng tới khu rừng tre trải dài liên tiếp.

Bấy giờ ngoài tiếng gió vi vút thì song phương đều im lặng không gây một tiếng động. Trời vẫn còn khuya, cách giờ nào khoảng hơn hai canh nửa trời mới sáng.

Ngồi sát vào nhau như vậy, Tân Nguyên dường như nghe được cả âm thanh trong lòng Cửu Dương. Cũng vì ngồi sát vào ngực chàng mà nằng cảm thấy yên tâm hơn, tựa hồ lồng ngực cường tráng phía sau nằng đang âm thầm lặng lẽ truyền hơi ấm sang nằng, thấm dần vào cơ thể nằng khiến nằng cảm giác ấm áp. Tân Nguyên nhủ bụng nếu mà hai người bị lạc vĩnh viễn trong khu rừng tre này thì tốt biết bao...

Tân Nguyên còn đang suy nghĩ vẩn vơ, bất ngờ bầu trời nhá sáng, tiếp theo đó là tiếng sấm vang lên ầm ỉ. Mưa chực chờ trút xuống.

- Trời sắp chuyển mưa chúng ta phải làm sao đây?

Tân Nguyên hỏi.

Cửu Dương không trả lời mà kéo dây cương, lúc này chàng thấy có một hang động có thể làm chỗ trú mưa nên cho ngựa vòng trở lại tìm. Bầu trời vẫn tiếp tục chớp nháy, sấm sét không ngừng nổ từng tiếng lớn như muốn đánh nát cả đại địa, ánh sáng nhá lên từng chập chiếu khắp vạn vật.

Không bao lâu sau, đi hơn hai dặm, ở dưới con dốc mọc đầy những bụi tre rậm rạp hiện ra một cửa hang, hình thế tinh xảo, đường lối đến đó tương đối khúc khuỷu có thể che mắt bọn sát thủ.

Cửu Dương cho ngựa dừng lại, phóng xuống đất rồi đỡ Tân Nguyên, hai người dẫn ngựa vào trong hang. Vừa lúc đó trời đổ mưa như trút nước.

Vào trong hang động rồi Tân Nguyên mới cảm nhận con buồn ngủ quay lại với nằng, bèn che miệng ngáp một hơi dài. Cửu Dương thấy Tân Nguyên buồn ngủ liền cởi áo choàng chàng đang mặc trên mình trải xuống đất làm thảm cho nằng.

Ngoài trời sấm chớp vẫn vang lên ầm ầm. Bên trong hang động chật hẹp, hai người ngồi trên chiếc áo, có mấy lần Tân Nguyên khẽ nhìn sang Cửu Dương nhưng chàng cứ nhìn vào khoảng không trước mặt. Đi đường cả ngày thế mà Tân Nguyên thấy chàng vẫn hoàn toàn ung dung tự tại, tựa hồ không hề mệt mỏi dẫu là một chút, bất giác nằng cảm thấy bội phục vô cùng vì so với chàng nằng chưa từng kinh qua nỗi bôn ba nào dù chỉ một canh giờ. Ngày thường nằng ở trong cung ăn ngon mặc đẹp, được người hầu kẻ hạ, không phải làm bất cứ việc nặng nhọc gì nên bây giờ nằng bỗng nảy sinh một cảm giác mới mẻ, một sự khao khát về cuộc sống phóng khoáng thế này.

Do đi đường cả ngày cho nên Tân Nguyên chỉ ngồi được một chút là nàng gục đầu lên vai Cửu Dương. Chàng đỡ nàng nằm trên tấm áo choàng, khe khẽ lắc đầu, môi nở một nụ cười, mới đó mà nàng đã hoàn toàn ngủ say rồi, đoạn chàng cũng nằm xuống và khép hai mắt. Một hồi sau Tân Nguyên ngủ mê, gió lùa vào cửa hang làm nàng xoay người sang bên, trong vô thức, nàng chui vào vòm ngực dày và rộng của Cửu Dương.

Khi đó Cửu Dương hãy còn chưa ngủ, chàng đang nghĩ ngợi về mười cao thủ vừa rồi, bọn chúng có thể là huyết trích tử, chợt chàng cảm giác có một thân hình mềm mại vùi sâu vào người chàng, mở mắt ra thì thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn, vô cùng xinh đẹp gắn trên một thân hình vô cùng quyến rũ. Tân Nguyên nằm co ro như một con thú nhỏ đang vui mình trong tổ.

Một ký ức bất chợt hiện lên trong đầu Cửu Dương, năm đó chàng và nữ thần y trú đêm trong một hang động thế này. Chỉ khác là năm đó mùa đông, nữ thần y nằm ngủ bên chàng nàng đã vô thức vòng cánh tay ôm lấy thắt lưng chàng, một chân thon dài của nàng lại còn gác vào giữa cặp chân chàng. Không dừng ở đó, thỉnh thoảng, nàng còn nhúc nhích chân khiến cho dục vọng giữa hai chân chàng không chịu nổi quấy rầy lặng lẽ vuron lên điều vô dương oai...

Cửu Dương mỉm cười khi nhớ lại khoảnh khắc tuyệt diệu đó. Chàng cũng nhớ sáng sớm hôm sau, tuyết bắt đầu rơi, những bông tuyết nhẹ bay, cảnh vật được phủ lên một lớp tuyết trắng ngần tinh khôi. Chàng tỉnh dậy không thấy nữ thần y trong động, ra ngoài tìm liền bắt gặp nàng đang đứng hứng tuyết dưới một tán cây. Bộ y phục màu hồng của nàng nổi bật trong vùng tuyết trắng mênh mông, nàng đã góp phần vẽ nên khung cảnh lung linh huyền ảo đó và nàng chính là hình ảnh xinh đẹp nhất giữa không gian ấy.

Cửu Dương nhớ chàng đứng trước cửa động ngắm nàng một lúc tiến đến vén gọn lọn tóc bay lòa xòa một bên tai nàng ra sau gáy, đưa nàng gói giấy dầu và nói:

- Muội ăn sáng xong chúng ta lên đường.

Nữ thần y cầm gói bánh nàng rất thích ăn, nàng chiếc bánh có hương vị hoa quế lên cắn một miếng. Chàng mỉm cười hỏi nàng:

- Không biết tối qua muội ngủ mơ thấy gì mà cứ quẩn lầy huynh không chịu buông? Nhưng bất quá huynh thích người như muội đây, có chăng thoải mái là chính, không câu nệ chuyện phép tắc như mấy cô gái khác.

Chàng nói xong nữ thần y bật ho khằng khặc. Chàng thấy vậy vội vuốt lưng cho nàng. Nữ thần y tiếp tục ho thêm mười mấy tiếng nữa mới lấy lại được hơi sức.

Nét cười nơi khóe miệng rạng ra cả khuôn mặt, Cửu Dương nhớ chàng lại được dịp trêu nàng:

- Không ngờ khi muội ngủ giống hệt một con mèo con trông rất xinh nhưng lúc ăn uống như một tiểu trư, ai mà giành ăn với muội đâu mà nhai làm gì cho vội để miếng bánh mắc sừng trong cổ họng?

Mặt nữ thần y đỏ như gấc, rõ là rất ngượng nhưng nàng vẫn nheo mắt nói:

- Không biết huynh đang khen muội hay khen bản thân huynh vậy? Từ nhỏ hai ta cùng lớn lên bên nhau mà, muội lại vô cùng ngưỡng mộ huynh, cho nên cái gì muội cũng học theo huynh...

Bên ngoài mưa đã tạnh, tất cả đều im lặng.

Cửu Dương thở dài nhớ lại chuyện cũ, chàng không thấy buồn ngủ chút nào, chỉ thấy nhớ nữ thần y đến quay cuồng, ước gì người con gái bên chàng bây giờ là nàng... Suốt đêm đó Cửu Dương không trở mình, cứ để Tân Nguyên ngủ yên trong ngực chàng như nữ thần y đã từng.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.